III

BRONZ

İMPARATORİÇE

ÖZGE NAZ

CamScanner ile tarandı

KURAL ÜÇ:
SONUNA KADAR DİREN.

CamScanner ile tarandı

Annesi tarafından başı hiç okşanmamış kız çocuklarına...

CamScanner ile tarandı

Herkesin anlatacak bir hikâyesi var;
çünkü kimse göründüğü gibi değil.

CamScanner ile tarandı

İMPARATORİÇE RESİTALİ'NE DAVETLİSİNİZ

CamScanner ile tarandı

KARTINI SEÇ

CamScanner ile tarandı

BAKALIM, HANGİ KART ÇIKTI?

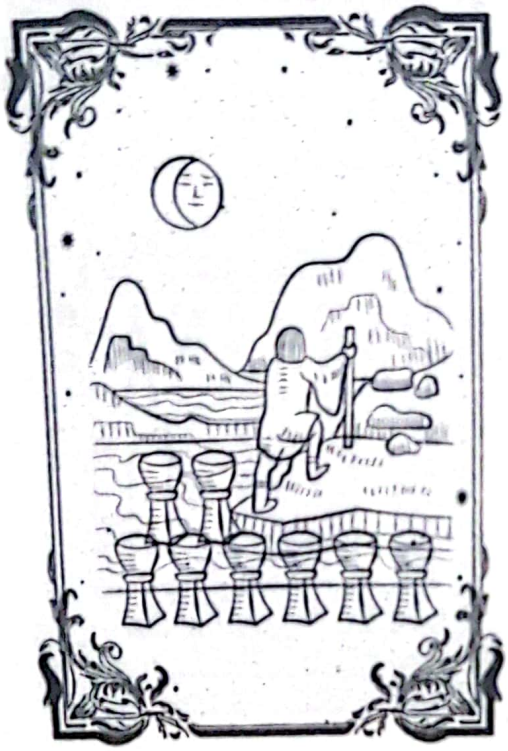

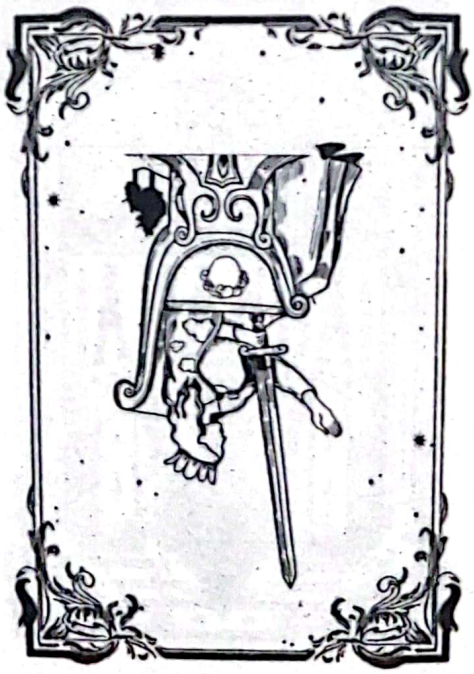

CamScanner ile tarandı

SEÇTİĞİN KARTIN ANLAMI!

KUPA SEKİZLİSİ

Bir karar değişikliği
ve bu karar değişikliğinden dolayı
bir şeylerden artık vazgeçmek
zorunda olunduğunun göstergesidir.

DÜZ

- Yolculuk var!
- Uzakta bir görev var
- Bu yolun gidişi var dönüşü yok
- Bir karar verdiysen arkana bakma

TERS

- Kabuğundan çık artık
- Tüm kozlarını tüketmişsin
- İnkâr ederek kurtulamazsın
- Yanlış yerlerde avlanıyorsun

AZİZE

İç sesimizi dikkate
almamız gerekmektedir.
Annelik içgüdüsüyle hareket eden
bir kadınla ilgili
haberler almamız olasıdır.

DÜZ

- Sakinlik
- Bilinçaltı
- Büyük bir sır
- Zıtların uyumu

TERS

- Belirsizlik
- Uyumsuzluk
- Yanlış zamanlama
- Duygularının
farkına varamamak

KILIÇ KRALİÇESİ

Merhamet ve duygusallıktan arınıp
daha sert ve akılcı bir yaklaşım
sergileyeceğimiz bir döneme geçişi
temsil eder. Bu evrede duygular değil
mantık dinlenecektir
ve gerektiğinde acımasız olunacaktır.

DÜZ

- Son hamle
- Önemli bir karar
- Amacın ufukta belirmesi
- Her şeyin bir kadının elinde olması

TERS

- Kötü niyetli bir kadın
- Son bir engele takılmak
- Önemli bir kararın ertelenmesi
- Aniden beliren
bir kadın düşman

BU KART SANA KİTAP BOYUNCA EŞLİK ETSİN...
UNUTMA, KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!

CamScanner ile tarandı

BRONZ

Çalma listesini dinlemek için
QR kodu okutunuz.

CamScanner ile tarandı

Çınar Ciğer - His Katili[1]

Şarkıyı dinlemek için QR kodu okutunuz.

[1] Bu şarkı Bronz serisi için yazılmıştır. Canım arkadaşım Aysu Ş.'ya bu şarkıyı yazdığı ve bestelenmesini sağladığı için çok teşekkür ederim!

CamScanner ile tarandı

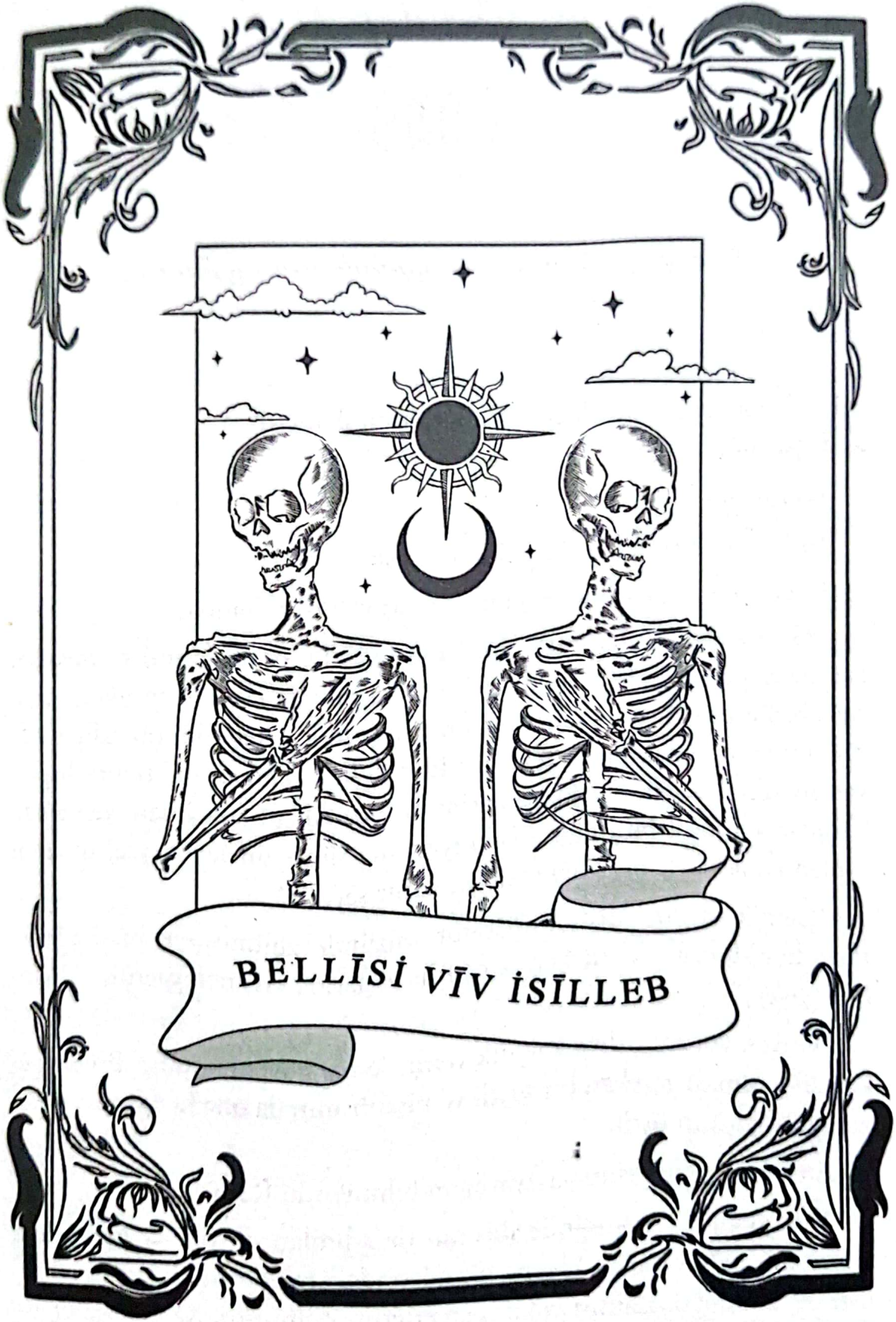

CamScanner ile tarandı

GİRİŞ

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Arkana'nın içinde filizlenen tek tohum ihanetti.

Bir tohum.

İki duygu.

Biri sevgi, biri nefret. Biri akıl, biri aşk.

Onların tohumları ne sevgi ne nefret; yalnızca ihanetti.

"Henüz varamadık mı?" İmparatoriçe'nin dudaklarından dökülen kelimeler sabırsızlıkla doluydu. Gözleri kapalıydı; çok güvendiği nişanlısıyla birlikte yürüyordu. Arkana'nın içindeydiler, her adımını ezbere bildiği binanın katlarında nereye gittiklerini kestiremiyordu. Tenini kaplayan soğuklukla, girişe yaklaştıklarını hissetti fakat buna anlam veremedi. "Toplantıyı nasıl bitirdiğimi bilmiyorum. Sürprizin her neyse, umarım toplantıyı aceleyle bitirmeme değecek bir şeydir!"

"Geldik sayılır," dedi İmparator, yüzünde gülümseyen bir ifadeyle. İkisi de oldukça gençti, henüz otuzlu yaşlarına erişmemişlerdi. "Nişanlına güven."

"Güveniyorum," diye karşılık verdi. "*Sana* güveniyorum." Bu duygu, karşılıklı olması gereken bir şeydi ve nişanlısının da ona her zaman güveneceğini düşünmüştü.

En büyük yanılgısını yaşayacağını bilmiyordu Roza.

"İşte geldik..." dediğinde ikisinin de adımları durdu. Genç kadının sabırsızlığı giderek arttı. Heyecanla gözündeki bandın kaldırılmasını bekledi. Âşık olduğu adamın kokusu ciğerlerine dolmuştu. *Kehribar*... Ölüm kokan kehribar. İmparator, sevdiği kadının gözlerini kapatan bandı yavaşça çıkarıp onu arkasına doğru çevirdi.

CamScanner ile tarandı

Genç kadın, açılan gözleriyle etrafı izlerken tenine değen soğuklukla girişte olduğunu hissetmişti. Gördüğü kadarıyla hisleri onu yanıltmamıştı. Arkana'nın girişinde kocaman bir resim vardı. Gustav Klimt'in *Öpücük* tablosu taşlarla işlenmişti.

O resimde İmparator ve İmparatoriçe vardı.

"Bu..." diye mırıldandı İmparatoriçe. Böyle bir şeyi görmeyi beklemediği gözlerinden okunuyordu. Şaşırmıştı. Dilinden düşürmediği o tablo, ilmek ilmek işlediği örgütün girişinde yer alıyordu. Üstelik çok görkemli bir şekilde duvardaydı.

"*Biz*..." dedi İmparator. "O çok sevdiğin tabloda yer alıyoruz."

Hücrelerini kaplayan mutlulukla kollarını genç adama doladığında yanağına yumuşak ama bir o kadar da tutkulu bir öpücük kondurdu. "Sana neden hayran olduğumu bir kez daha anladım," dedi. "Bu yaptığın benim için büyük bir önem taşıyor. Beni nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyorsun, sevgilim."

"Beğendin mi?" İmparator, emin olmak istedi. Genç kadının gözleri ışıl ışıldı ve bunu görüyor olsa da yine de sordu.

"Yıllar geçse de Arkana'ya kendimizden izler bırakmak çok hoş olacak," dedi İmparatoriçe. Yüreğine dokunan adamı nasıl sevmezdi? Yüreğine dokunan adama nasıl ihanet edebilirdi? Yüreğine dokunan adam, nasıl olur da ona inanmazdı?

Bazı insanlarla iki kere tanışılırdı. Roza bunu da yaşayacaktı.

"İlk adımımızı attık," dedi İmparator. "Arkana sınırları içerisinde *bizden* çok fazla hatıra olacak." Yalnızca kendisi kalmıştı. Gelecek nesiller ne Şeytan'ı ne de asıl kurucu olan İmparatoriçe'yi bilmemişti.

Tıpkı *Öpücük* tablosundaki çiftler gibi birbirini kucaklamışlardı. Bir süre öylece kaldıklarında İmparator, genç kadının gözlerindeki ışığın yavaş yavaş sönmesini izledi. Bu durum onun kasılmasına neden olurken yavaşça kaşlarını çattı.

"Neyin var, sevgili nişanlım?" diye sordu İmparator. Tek Dünya Düzeni savunucularının yaptığı toplantı bittiğinden beri genç kadın bir durgunluk içerisindeydi. Bu yola beraber çıktığı nişanlısı, genç kadını gözlerinden anlamıştı.

"Her şey yolunda gidiyor ve bu beni korkutuyor," dedi İmparatoriçe. Stresliydi. Her ne kadar dışarıya yansıtmamak için çabalasa da ona karşı şeffaf olduğu adam durumu fark etmişti. Düğünlerine az bir vakit kalmıştı. Düğün günü tüm sınırlar kalkacak, tek devlet düzeni

CamScanner ile tarandı

yürürlüğe girecekti. Kendilerine karşı çıkanlar olduğu kadar destekleyen birçok devlet de olmuştu. "Çocuklar artık ölmüyor, yaptığımız deneyler başarılı, birçok hükümet bize destek veriyor..." Sıkıntılı bir nefes savurdu. "Bütün kart sahiplerini bulduk. Üç kişiyle Arkana'ya hükmediyoruz. Evlenmek üzere olduğum bir nişanlım var ve bana en sevdiğim tabloyu hediye ediyor!"

İmparator, tedirgin duran kadını rahatlatmak için iyice kendine doğru çekti. Dudakları, eş zamanlı olarak şakağını bulduğunda hafifçe bastırdı. "Hepsi senin başarın," dedi. "Hepsi sevgili nişanlımın başarısı."

Nişanlısına doğru gözlerini kısarak baktı. "Şeytan öyle düşünmüyor, kötü adam olmayı seçtiği için bütün yükü kendisinin kaldırdığını söylüyor. Üstelik toplantıda söyledikleri..." Kafasını iki yana salladı. "Önüme taş koymaktan vazgeçmiyor!"

"Şeytan'la ne zaman anlaşacaksınız, merak ediyorum," derken dilini damağına vurdu İmparator. "Sizin için ne yaptıysam başarılı olamadım. İnatçı keçilerden farkınız yok."

"Beni burada görmek istemiyor," dedi iç çekerek.

"Eğer o buradaysa..." dedi genç adam. "Senin sayende, İmparatoriçe'm. Sana çok şey borçlu." Kısa süreliğine kadının tavrını inceledi. Son zamanlarda endişesi daha çok artmıştı. Geceleri rüyasında bile Şeytan'ın adını sayıklayıp duruyordu. Tek istediği, hayatında olan iki kişinin iyi anlaşmasıydı fakat bunu başaramıyordu.

"Bu tavırlarına son verecek," diye kendi kendine mırıldandı. "Son vermek zorunda..."

"Söyle bana," dedi ılımlı bir tonla. "Seni ne iyi eder? İyi olmadığının farkındayım, güzel nişanlım." Onu mutlu edebilmek adına *Öpücük* tablosunu bile girişe astırmıştı fakat İmparatoriçe'yi yalnızca kısa süreliğine mutlu edebilmişti.

Daha fazlasını yapmak istiyordu İmparator. Beklentiyle genç kadına döndü.

"Şu bahsettiğim maddeyi yürürlüğe sokmalıyız."

İmparator anında kaşlarını çatıp genç kadından hafifçe uzaklaştı. Bu maddeye kesinlikle karşıydı. İmparatoriçe, uzun bir zamandır bu binada geçerli olacak ve yıllar boyunca da sürdürülecek bir kural getirmeyi planlıyordu.

Arkana'yı yöneten üç kart sahibinin kalplerini birbirine bağlamak.

CamScanner ile tarandı

Bir kalp...

Bir olan kalpler birbirini öldüremezdi. İstediği zor bir şeydi fakat imkânsız değildi. Şeytan bir doktordu. Mesleğinde oldukça başarılıydı. İmparatoriçe'nin söylediği her şey onun için bir emir niteliğindeydi. O söylerse hiç düşünmeden yapardı. Tek yapması gereken, İmparator, Şeytan ve İmparatoriçe'nin kalplerine bir çip takmak, birinin kalbi durduğunda diğerlerinin de ölmesini sağlamaktı.

Genç kadın kendini yalnızca böyle güvence altına alabilirdi. Şeytan'ın her an onu öldüreceğini düşünüyordu. Bu madde yürürlüğe girerse artık bu durum ortadan tamamen kalkardı. Şeytan kendini öldürmek istemeyeceğine göre İmparatoriçe'nin yaşaması için elinden geleni yapardı.

İmparator ciddiyetle, "Sevgilim, bu madde çok tehlikeli ve geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurabilir," dedi. "Kalplerimizi birleştirmek, her birimizin hayatını diğerine bağımlı kılar. Eğer biri zarar görürse hepimiz zarar görürüz. Bu, büyük bir risk."

Onun endişelerini anlıyordu ama kendi güvenliğini de sağlamak zorundaydı. "Anlıyorum," dedi. "Ama bu benim için tek güvence. Şeytan'ın bana zarar vermesini engellemenin başka bir yolu yok. Bu çipler, birbirimize zarar vermemizi imkânsız hâle getirecek."

"Bunu kabul etmem çok zor." Bu isteği aklına yatmıyordu.

"Hemen karşı çıkma," dedi İmparatoriçe. "Aklımız bir, bunca zaman öyle ilerledik. Neden kalplerimiz de bir olmasın ki?"

"Çip takmak ya da istediğin gibi kalplerimizi bir yapmak mantıklı bir yol değil," diye diretti İmparator. "Birbirimize güvenemeyeceksek neden bir örgüt kurduk? Böyle bir şeyi yapmak birbirimize güvenmediğimizi gösterir! Kart sahiplerinin neler söyleyeceğini düşünsene!"

"Bunu yalnızca kendim için istemiyorum," diye karşılık verdi. İmparator'un aklına girmeli, onu ikna etmeliydi. "Biz şu an iyi anlaşıyor olabiliriz ama gelecekte çocuklarımız büyük bir gaflete kapılacaktır. Her şeyi düşünmeliyiz. Herkes İmparator ve İmparatoriçe olmak isteyecektir."

"İmparator ve İmparatoriçe tehdit edilemez." Genç adam kaşlarını çattı. "Kimse bunu düşünmeye bile cesaret edemez. Bu seni korkutmamalı."

"Korkmuyorum," dedi İmparatoriçe net bir dille. "Kaosun önüne bu şekilde geçebiliriz. Kendimi garantiye almak istememin nesi yanlış?"

"Bu şekilde değil," dedi İmparator. "Sana başta Şeytan'ın buna karşı çıkacağını ve bundan dolayı üçümüzün de arasının açılacağını söylemişken bu konuyu tekrar gündeme getirmemelisin."

CamScanner ile tarandı

Genç kadın çenesini dikleştirdi. "Size emir vermek istemiyorum," dedi. "Emir verirsem bunu yapmak zorunda olduğunuzu biliyorsunuz. Ben istiyorum ki kendi hür iradenizle bunu yapın. Mecbur olduğunuz için değil."

İmparator, ondan tamamen uzaklaştı. Karşısındaki kadının ondan daha güçlü olduğunu biliyordu. Ona itaat etmek zorunda olduğunu da biliyordu. Hiç olmadık anlarda sevdiği kadının anında değişmesinden de hoşnut olmadığını hissediyordu.

"O hâlde emir ver, İmparatoriçe'm." Dişlerini birbirine bastırdı. "Diğer türlü bunu ikimiz de kabul edecek gibi değiliz."

"Er ya da geç," dedi. "Kurucuların nabızları birbirine bağlanacak, birinin ölümü demek, diğer iki kişinin de ölümü demek olacak. Bunu kabullenseniz iyi olur." Roza, akıllı bir kadındı. Her adımını planlamıştı. Kartının bir gün yok olacağını biliyordu; dünya erkek egemenliğini yıllar boyunca sürdürmüştü. Günün birinde onu burada istemeyeceklerdi. Tek istediği, yola çıktığı adamları denemekti fakat ikisi de külyutmazdı.

"Buna Şeytan mı karşı çıkacak?" diye sordu İmparatoriçe. "Öyleyse bana karşı çıkmasının bedelini öder."

"Güzel İmparatoriçe'm," diyerek araya girdi Şeytan. Hararetli konuşan çifti yukarıdan görmüş, vakit kaybetmeden yanlarına doğru gelmişti. "Bakıyorum da dilinden beni düşürmüyorsun. Neye karşı çıkacakmışım?"

Burnundan derin bir nefes aldı. "Sen araya girme, Şeytan. Bu, İmparator'la aramızdaki özel bir mesele."

"Ama beni konuşuyorsunuz." Şeytan, genç çifte dikkatle baktı. Elini pantolonunun cebine atarak aralarına doğru yürüdü. İmparator, Şeytan ve İmparatoriçe artık yan yanaydı, her zaman olduğu gibi genç âşıkların arasına Şeytan yerleşmişti. Bakışları yeni olan duvar döşemesine çarptı. Kocaman bir resim boylu boyunca duvarı kaplıyordu.

O çiftten nefret etti.

Bu durum Şeytan'ın çenesinin kasılmasına neden oldu. "Ve beni de unutmuşsunuz," diyerek alaylı bir tonla mırıldandı. "Üç *yakın* arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Yoksa ben hiç arkadaşınız olamadım mı? Kahretsin, hâlbuki çok iyi bir arkadaşımdır."

"Odama çık, Şeytan," dedi İmparator. "Toplantıdaki tavrının hesabını bana vereceksin."

"Hesap vermek?" deyip kaşlarını kaldırdı Şeytan. "Tebrik etmelisiniz. Kılıç ve Tılsım grupları sayemde-"

CamScanner ile tarandı

"İmparatoriçe'nin önüne hiçbir zaman geçemezsin," dedi İmparator. "Toplantıda ne yaptığının farkındayım. Büyük ve Küçük Arkana sana değil, ona bağlı. Eğer bu tarz davranışlarına devam edersen..." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm ki kardeşim, bu örgüt üç kişi değil, iki kişinin kuruculuğunda devam eder."

"Siz beylerin belli ki konuşacakları var." İmparatoriçe, genç adamlara son kez baktı. "Odamda olacağım." Yanlarından geçip gittiğinde onları yalnız bıraktı. Şeytan, az önce gerçekleşmiş olan toplantıda İmparatoriçe'den daha üstün olduğunun imasını yapmıştı, bu durum kart sahiplerinin bile şaşırmasına neden olmuştu.

İmparatoriçe hissediyordu. Bu adam başına fazlasıyla bela olacaktı, yükselmesi için de önündeki tek engeldi. Düğünü yaklaştıkça Şeytan durdurulamaz bir hâle geliyordu. Bir an önce düğünün gerçekleşmesini bekliyordu.

Saatler sonra odasının kapısı tıklatıldı. "Gel," bile demeden açılan kapıyla içeriye Şeytan girdi. İmparatoriçe onu görünce gözlerini devirmesine engel olamadı. Önündeki dosyalara geri odaklandığında, onun varlığı yokmuş gibi davranmaya başladı.

"İmparator istediğinde bir hayli sert bir adam olabiliyormuş," dedi Şeytan. "Sanırım kulağımı hissetmiyorum. Bütün bina onun bağırışıyla dolup taştı. Söylesene Roza, sence o doğru bir seçim mi?"

Kirpiklerini yavaşça kaldırdı, önündeki dosyayı kapattı. "Ne için buraya geldin, Şeytan?"

"İmparator eşin olmak için doğru bir karar mı?"

Genç kadın her gün duyduğu bu sözler yüzünden seslice nefesini dışarıya savurdu. Bu konuşmayı her gün mutlaka yapıyorlardı. "Ben seçimimi yaptım, Şeytan," dedi. "Diğer türlü bu yüzüğü takmazdım. Arkana bu evlilikle daha güçlü olacak ve istediğimiz devlet yönetimi yürürlüğe girecek."

"Beni seç, Roza," dedi Şeytan. Ellerini iki yana açarak, yanıp tutuştuğu kadının gözlerinin içine baktı. "Beni seç ki seni dünyanın en görkemli kadını yapayım."

Roza, yani İmparatoriçe, oturduğu yerden zarif bir şekilde kalktığında öne doğru bir adım attı. Topuklarının sert tıkırtısı, Şeytan'ın yüreğini hoplatıyordu. "Hırsın gözlerini kör etmiş olmalı, Şeytan," dedi. İfadesinde en ufak bir değişiklik yoktu; kurşungeçirmez bir gardı vardı. "Ben zaten dünyanın en görkemli kadınıyım. Bunu görmüyor olamazsın."

CamScanner ile tarandı

Şeytan, hafif bir alayla, "Tek başına ne kadar güçlü olabilirsin ki?" diye sordu.

İmparatoriçe sakin bir tınıyla, "Yakında evleneceğim," dedi. "İmparator'la güçlerimizi birleştireceğiz."

Şeytan, bilmiş bir tavırla, "Evlenmeyeceksiniz," dedi.

"Yoksa İmparator'a *her* şeyi söyleyecek misin?" diye sordu Roza, gözlerini kısarak. "O kadar cesaretli bir adam mısın Şeytan?"

"Ben söylerim söylemesine de sana kıyamıyorum, Roza." Kafasını iki yana salladı. "Beni değil ama seni yaşatmaz. Onun güvenini kıran kişi yalnızca sen olursun. Bana hiçbir şey olmaz. Biliyorsun, ben bir şeytanım."

"Sana o kadar güveniyor ki," dedi kısa bir es vererek. "Beni sevme ihtimalini bile aklından geçirmiyor. Fakat sen öyle bir adamsın ki Şeytan, benden nefret ediyormuş gibi davranarak onu kandırıyorsun. Bana köpekler gibi âşıksın."

Şeytan, bakışlarını İmparatoriçe'den hiç ayırmadan, "Öyleyim," dedi, harflerin üzerine basa basa. "Öyleyim ve sen ne yaparsan yap bu aşkı içimden söküp atamayacaksın."

"Ben İmparator'u seviyorum." Dilinden dökülen kelimelere tutunmak istedi İmparatoriçe. Böyle olduğunu yürekten hissetmek istedi.

"Onu seviyorsun ama ona âşık değilsin."

"Onu seviyorum ve ona âşığım."

"Sen herkesi seversin," dedi Şeytan bilmiş bir tavırla. "Tam olarak kartın gibisin. Herkesi sever, sayarsın ama kendinden başka kimseye âşık olmazsın. Sen öyle bir kadın değilsin, Roza. Ona âşık değilsin, öyle olsan gözlerin tıpkı benim gibi bakardı."

Genç kadın dişlerini birbirine bastırdı. "Bana adımla hitap etme," dedi keskin bir dille. "Arkana sınırları içerisinde birbirimize adımızla hitap etmemiz yasak!"

"Bana adımla hitap edebilirsin," dedi Şeytan kenara kıvrılan dudaklarıyla. "Bana adımla hitap et ki o dudaklarından adımın dökülüşünü artık hayal etmeyeyim."

. "Karşında bir İmparatoriçe duruyor, Vladislav." Bakışları öldürecek kadar tehlikeli ve güzeldi. "Eğer benimle bu şekilde hadsizce konuşmaya devam edersen sana adınla hitap ettiğimi hiçbir zaman göremeyeceksin." Yanından ayrılmadan önce kulağına doğru kendinden emin bir ifadeyle mırıldandı. "İmparator'a âşığım, hem de senin tahmin edebileceğinden

CamScanner ile tarandı

daha çok. Kendisi benim nişanlım. Bütün Arkana'nın gözleri önünde aşkımızı resmiyete dökeceğiz. Şanslısın," diyerek gülümsedi. "Seni de şahidimiz yapacağız."

Şeytan, duyduğu kelimelerle öfke içinde odadan çıkarak sinirine hâkim olmaya çalıştı. Onun dudaklarından bu cümleleri duymaya bir türlü alışamamıştı. Başkasına olan aşkını duyacağına sağır olmayı yeğlerdi.

"Asla gerçekleşmeyecek olan bir evlilik..." diye mırıldandı kendi kendine. "İzin vermeyeceğim, Roza. Benim olmayan başkasına da yâr olamaz. Arkana'da aşk tohumları filizlendirmenize izin vermeyeceğim!"

Şeytan'ı şeytan bildiler, o yalnızca âşıktı. Çok âşıktı. Öyle ki İmparatoriçe gözlerini hayata yumduğunda onunla birlikte ölen tek kişi o olmuştu.

Şimdi der misin bu adam şeytan?

Aşkın seni ne kadar şeytanlaştıracağını bilemezsin.

Arkana'nın içinde filizlenen tek tohum ihanetti.

Bir tohum. İki duygu. Biri sevgi, biri nefret. Biri akıl, biri aşk.

Onların tohumları ne sevgi ne nefret; yalnızca ihanetti.

CamScanner ile tarandı

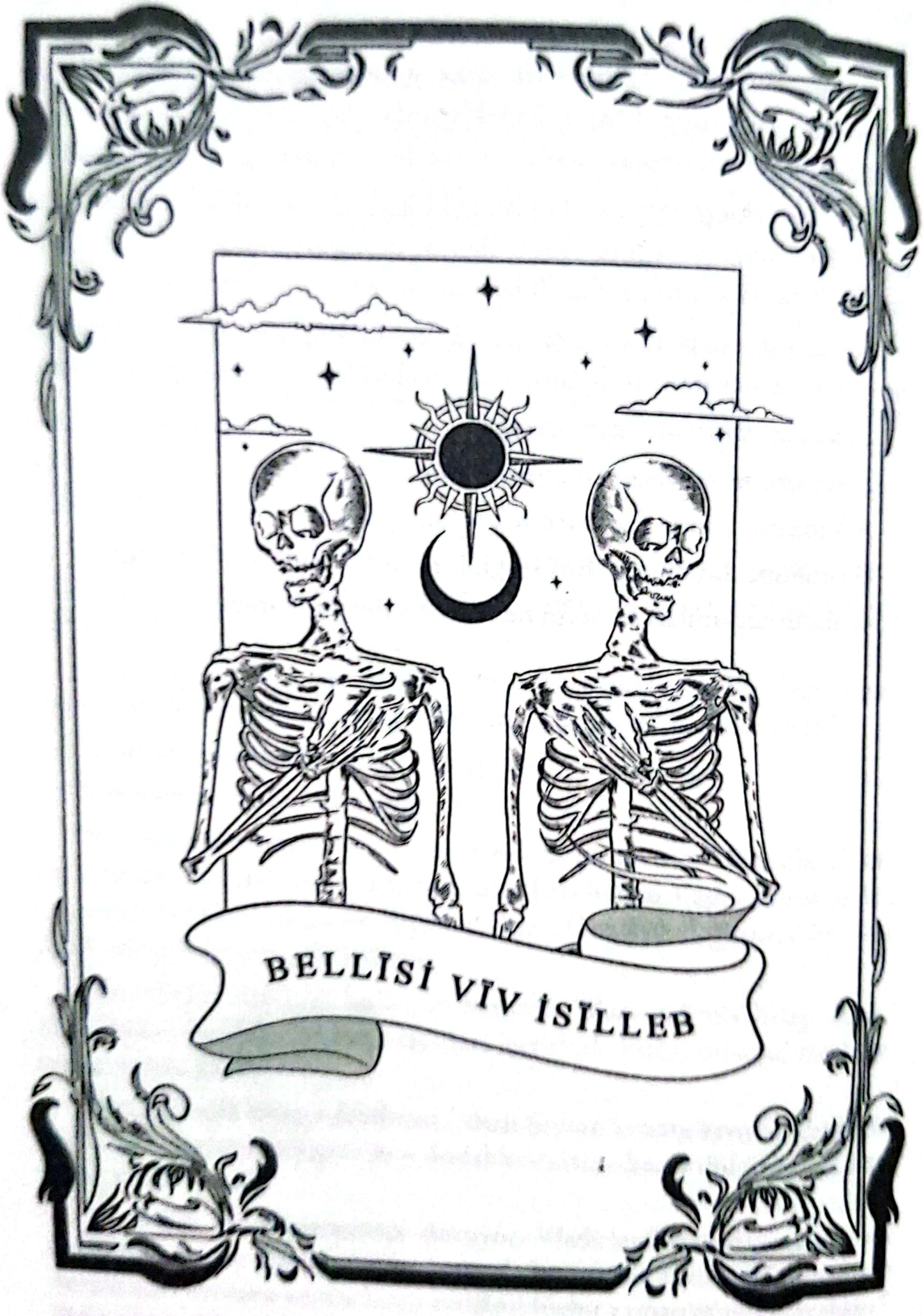

CamScanner ile tarandı

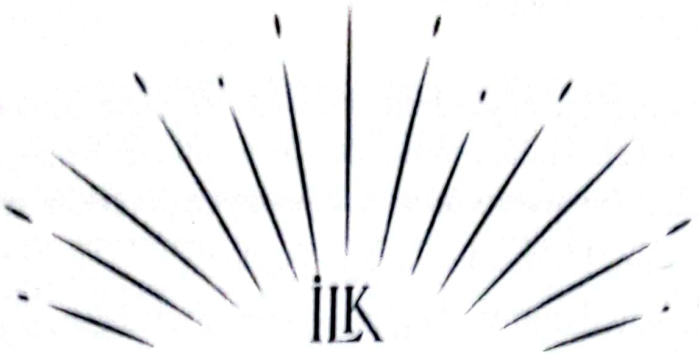

İLK RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Derler ki alışmak zaman alıyor; zaman ise alışmakta zorlandıklarımızı bile unutturuyor.

Zaman akmıyordu. Her an, sonsuz bir döngüde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum; saatler geçmiyor, dakikalar durağanlaşıyordu. Sanki dünya durmuştu ve ben bu durgunluğun ortasında yapayalnızdım.

Zamanın geldiğini bildiğim hâlde saniyeler geçmek bilmiyordu. Beklemek, katlanılması zor bir işkenceye dönüşmüştü.

Gün yeni yeni doğuyor, alaca kızıllık gökyüzünü kaplıyordu. Ufukta beliren ilk ışıklarla birlikte, gökyüzü pastel renklerin dansına sahne oluyordu. Güneşin kızıllığı, geceyle gündüz arasındaki geçişi büyüleyici bir hâle getiriyordu. Bu manzara, her ne kadar huzur verici olsa da ruhumdaki boşluğu dolduramıyordu.

Tenimi kaplayan soğukluğa rağmen terasta oturmaya devam ettim. Gecenin soğuğu, kemiklerime kadar işliyordu ama ben inadına terasa çıkıp bu soğukla baş başa kalıyordum. Bir battaniyeye sarılmıştım, bu bile soğuğun etkisini azaltmıyordu. Rüzgâr, derimin altına sızarak iliklerime kadar işliyordu. Bu soğukluk, beni bir anlamda canlı hissettiriyordu çünkü başka hiçbir şey bu etkiyi yaratamıyordu.

Birkaç gündür uykusuzdum. Geceler, sabahlara kadar süren bir uyanıklık hâliyle geçiyordu. Uykusuzluğun getirdiği yorgunluk, göz kapaklarımı ağırlaştırıyor ama yine de uyuyamıyordum. Her gece, sonsuz bir bekleyiş içinde uyanık kalıyordum. Ne zaman geçiyordu, ne ısınıyor ne de uyuyordum. Zaman, bana karşı bir oyun oynarcasına donup kalmıştı.

Her şeyi günden güne unutuyordum. Zihnimdeki anılar, birer birer siliniyordu. Hatırlamak istediğim her şey bulanık bir rüyaya dönüşüyordu.

CamScanner ile tarandı

Günler, geçmişin gölgeleriyle doluydu. Üstelik bu son zamanlarda çok fazla artmıştı. Son haftalarda, unutkanlıklarım daha da belirgin hâle gelmişti. Anılarım, ince bir sis tabakasıyla kaplanıyor, gerçeklikten kopuyordu.

Her geçen gün, biraz daha kayboluyordum.

Eğer video kayıtlarım ya da günlüğüme karaladığım şeyler olmasaydı bunu fark etmiyordum bile.

"Teyze? Teyzeee!"

Aniden irkildim. Bu çocuk ne zamandan beri beni çağırıyordu? Ona döndüğümde bana beklentiyle bakan irislerle karşılaştım. "Yağış?"

"Sonunda!" dedi Yağız bıkkın bir tavırla. Kucağıma kadar gelmişti lakin onun varlığının farkında bile değildim. "Duymuyor musun beni?"

"Dalmışım, küçük ördeğim," deyip başının üstüne dudaklarımı bastırdım. "Erken uyanmışsın."

"Burası hiç rahat değil. Uyuyamıyorum," dedi Yağız. "Ne zaman eve gideceğiz?"

"Hiç gitmezsek evini özler misin Yağış?"

"Özlerim."

"Buradan çok daha güzel bir ev alsak..."

Omuz silkti. "İstemem. Eve gidelim, teyze. Annem burada çok üzgün. Hep ağlıyor. Burayı hiç sevmedim."

Gözlerinin dolmaya başlamasıyla onu iyice kendime çektiğimde başını göğsüme yasladım. "Bunları yaşamanı istemezdim. Özür dilerim."

"Gidecek miyiz?"

"Şimdilik hayır..."

"Teyze, gidelim. Hem kedimiz de var. Kocaman. Bizi korur. Sen de korursun. Annem ve babam da korur."

"Sen niye bu kadar tatlı konuşuyorsun acaba?" dedim ve dayanamayarak Yağız'ın yüzünü sıkmaya başladım. Yüzünü mıncırırken onu gülümsetmenin yollarını aradım. Sadece kendimizi kandırdığımın farkındaydım. "Teyzen dilini yesin diye mi bu kadar tatlı konuşuyorsun?" Harfleri yuvarlayarak peltek şekilde konuşması bana çok tatlı geliyordu.

"Ama sen yersen bir daha konuşamam ki."

Burnunun üstünden öptükten sonra ona sıkıca sarıldım. "Hadi gel," dedim onu kucağıma alarak. "Anneni uyandıralım. Şimdi seni yatakta göremezse korkabilir."

"Annem iyi olacak mı teyze?"

CamScanner ile tarandı

"Olması için ne gerekiyorsa yapacağım, küçük ördeğim," dedim terastan çıkarken. "Sen bunları düşünme, olur mu? Ben her şeyi halledeceğim."

Yağız bir şeyler söylemek için kıvranmaya başladı. Daha birkaç aylık bebekken onunla yaşamaya başladığım için artık her hareketinin neye alamet olduğunu biliyordum. "Ne diyeceksin?" diye sorarken ona merakla baktım.

"Bir şey diyeceğim ama babama söylemesen olur mu teyze?"

Gözlerimi kıstım. "Söyle bakalım."

"Sanaç'ı özledim," dedi yalpalayan bir dille. "Onu bir daha hiç göremeyecek miyim?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzüne bakakaldığımda Yasmin'in kaldığı odanın önüne gelmiştik. Odanın kapısını hafifçe aralayıp içeriye doğru girdim. İçerisi zifirî karanlıktı. Yasmin zar zor uykuya daldığı için odayı tamamen karanlığa boğma ihtiyacı duyuyordu. Koltuğa geçip, otururken Yağız'ı kucağımdan indirmedim.

Sesimi kısık tutarak, "Onlara alışmış mıydın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Alışmadım," diye yanıtladı. "Sadece Sanaç'ı çok sevdim. Bana araba vermişti."

"Sanaç sana araba mı verdi?"

Yağız kafasını salladı. "Beraber gittik ya teyze. Hatta araba yarışı yaptınız. Sanaç senin kazanmana izin verdi!"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hiçbirini hatırlamıyordum. Sanaç'la otobanda bir yarış yapmıştım fakat o yarışı kazanan Sanaç olmuştu. Ralli pilotuyla yarış yapıp kazanmayı elbette hedeflemiyordum. Yağız'la beraberken Sanaç'la ne zaman tekrar yarış yapmıştım?

"Kim kim vardık, Yağış?" diye sorarken kapattığım gözlerimi açtım.

"Zorlu," dedi tatlı bir dille. O her konuştuğunda dilini yiyesim geliyordu. "Safa. Bronz. Annem. Serdal. His. Sanaç. Viran..." Kısa bir an duraksadı. "En önemli kişiyi unuttum!"

Merakla, "Kim?" dedim.

"Ben!" dedi gülümseyerek. "Ben de vardım, teyze. Çok eğlenmiştik. Keşke tekrar Sanaç'ın evine gitsek!"

Gözlerimin genişlemesine engel olamadım. "Sanaç'ın evine mi gitmiştik?" diye şaşkınlıkla sordum. Ben bunu nasıl unuturdum? Niye unutmuştum ki?

Yağız hızla kafasını salladı. "Evinde kocaman bir pist var!" Heyecanla anlatmaya başladı. "Bir sürü arabası vardı. Sanaç bir tek benim

CamScanner ile tarandı

dokunmama izin verdi. Annem onunla birlikte arabaya tek başıma binmeme izin vermedi. O yüzden üçümüz bindik!"

"Ne zaman oldu bu, Yağış?"

Karanlığa rağmen elini kaldırıp saymaya başladığını gördüm. "Bu kadar," dedi. Bütün parmaklarını kaldırmıştı. "Hatta annem beni çiş yapmaya götürürken Yaşmin'le Sanaç'ın fotoğrafını gördüm, His, biliyor musun? Annem kimseye söyleme dedi ama sen kimse değilsin. Bronz da sana hep öyle diyor. *Hisar kimse değil.*"

Neye odaklanacağımı şaşırdım. Sanaç'ın evinde, Yasmin'le kendi fotoğrafları mı vardı? Neden hiçbirini kaldırmamıştı ki? Üstelik evine geleceğimizi bilmiyor muydu?

Bronz...

Hisar kimse değil.

Senin için herkes kadar değerim bile yoktu, Bronz.

Yağız'a bir şey demek üzereyken Yasmin uyanmaya başladı, yatakta hareket ederken aniden doğruldu. "Yağız," dedi korku dolu bir sesle.

"Buradayız." Yanımdaki gece lambasına dokunarak ışığı açtım. Yüzlerimizin ortaya çıkmasıyla dudaklarımı tekrar araladım. "Günaydın, çiçeğim."

"Niye seslenmiyorsunuz? Çok uyumuşum," derken kendine gelmeye çalıştı. Günlerdir uykusuz ve diken üstündeydi. Onu bir türlü kendine getiremiyordum. Ona hiçbir şey belli etmeden günler geçirmek o kadar zor olmuştu ki...

O video kaydından beri ruh hâlim oldukça kötüydü.

Üstelik kimseye anlatamıyor, kendimce videolar çekerek aynadaki aksimle dertleşiyordum.

Gamzesi varmış.

Bunca zaman nasıl görmezdim?

Bunca zaman nasıl bilmezdim?

Bunca zaman nasıl bana gülmezdin, nasıl?

Gülüşünü hak edecek hiç mi bir şey yapmamıştım? Senin için yalnızca hasar mıydım?

Üstelik bana ısrarla Hisar derken gözünde nasıl bir kadındım?

"His," dedi Yasmin. Zihnimde balçık vardı, içine batmış gibiydim. Oradan kurtulamıyordum. "His!"

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımı ona çevirdiğimde başımda dikildiğini gördüm. Endişeliydi. Hem de hiç olmadığı kadar. "Ördeğimi alayım mı?" diye sorduğunda benimle şifreli konuştuğunun farkına vardım. Kucağımda duran Yağız'a odaklandım. Annesi gibi onun da hareleri titriyordu.

Onu çok fazla sıktığımı ancak bıraktığımda fark ettim. Yağız'ın benden korkmasını istemiyordum. Onu kucağımdan ayırdığımda Yasmin vakit kaybetmeden oğlunu kendi kucağına çekti. Ona sarılıp, öperken saçlarını geriye yatırdı. "Acıktın mı anneciğim?"

"Acıktım," dedi Yağız sakinlikle. "Bana yumurta yapar mısın?"

"Oğlum, sen yumurta sevmiyorsun ki," dedi Yasmin anlamaz bir ifadeyle. "Nereden geldi bu yumurta aşkı?"

Yağız dudaklarını büzdü. "Sanaç çok güzel yapıyor," dedi. "Artık yumurtayı seviyorum. Onun gibi yapar mısın Yaşmin?"

Yasmin, Sanaç'ın adını duymasıyla derin bir nefes alıp verdi. Oğlunun onunla vakit geçirmesinden pek hoşnut değildi. Sanaç, etrafındaki herkese kendini bir şekilde sevdiriyordu. "Anneciğim bana neden hep adımla hitap ediyorsun? Hayır, doğru da söyleyemiyorsun ki..."

"Yaşmin demek daha güzel."

"Ama ne konuşmuştuk, bebeğim?"

"Ben Yaşmin diyeceğim," dedi Yağız omuz silkerek. "Yaşmin! Yaşmin! Yaşmin!"

Yasmin hafifçe kaşlarını çatarak ciddi bir tavır takındı. "Ben bir tane daha doğuracağım," dedi. "Kardeşin bana hep anne diyecek. Sen bana adımla hitap etmeye devam et."

"Hayır," dedi Yağız üzgünce. "Sen benim annemsin. Tamam, bir daha Yaşmin demeyeceğim! Kardeşim olmasın, başka çocuk doğurma!"

"Kardeşlik çok güzel bir şey, anneciğim," dedi Yasmin buruk bir tonla. "Yaprak'ı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Yağız büzülmüş dudaklarla, "Biliyorum," dedi.

"Yaprak benim tek kardeşimdi. Ondan başka kimsem yoktu. Onun için her şeyi yapardım. Yaptım da. Çünkü kardeşlik böyle bir şey. Sen kardeşin olsun istemez misin?"

"İstemem."

Yasmin tek kaşını kaldırdı. "O niyeymiş?"

"Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, anne. Ya kardeşim doğunca beni sevmezsen?"

CamScanner ile tarandı

"Öyle bir şey olabilir mi sence?" dedi Yasmin nahif çıkan sesiyle. "Diyelim bir kardeşin oldu. İkiniz de benim bebeğim olursunuz. İkinizi de çok severim."

"Babam çocuk istemiyor," dedi Yağız. "Ben ona sormuştum. Benim tek çocuğum sensin, başka da olmayacak dedi. Babamın tek çocuğu benim, senin de tek çocuğun ben olayım mı anne?"

Yasmin, cevap vermek yerine Yağız'ı öptü. Tam o sırada odanın kapısı tıklatıldı ve çok geçmeden açıldı. Yüzünde ağır göz makyajıyla bize bakan Verda, içeriye doğru adımladı. "Uyanmışsınız," dedi sıcak bir sesle. "Ben de sizi uyandırmaya geliyordum. Hemen silkelenip kendinize gelin, günlerdir miskin miskin takılıyorsunuz!"

Elindeki bardakları bize uzattığında ona kaşlarımı çatarak baktım. "Sizin kendinize geleceğiniz yok," dedi Verda şikâyet eden bir tonla. "Melisa çayı yaptım. Çok iyi gelecek."

İstemeye istemeye uzattığı bardağı aldım. Burnuma dolan kokuyla suratımı buruşturdum. "Bizi zehirlemiyorsun, değil mi Verda?" diye sorarken ona şüpheyle bakmaya başladım. "Hadi ben neyse de Yasmin'e bir şey yapma. Onun çocuğu var."

"Ha ha ha," dedi Verda gıcık bir tonla. "Güleyim de boşa gitmesin bari. İkiniz de benim arkadaşımsınız! Yasmin'le çok geç tanışmış olsam da sen benim çocukluğum sayılırsın, His!" Söylediklerime alınmış gözüküyordu. "Hiç kimse bendeki yerinizi alamaz."

"Dünkü çayın çok iyi geldi," diyerek araya girdi Yasmin. "Bu gece yine yapar mısın Verda?"

Verda sevinçle kafasını salladı. "Yaparım, sarışın. Sen iste yeter ki," dedi. Uzanıp Yağız'ı kucağına aldı. "Biz seninle kahvaltı hazırlayalım. Anne ve teyze hazırlanıp gelsin, olur mu Yağız?"

"Sen gerçekten cadı mısın Verda?"

Verda duyduğu şeyle kaşlarını hızla çattı. "Cadı mı?"

Yağız kafasını salladı. "Barkan sana cadı deyip duruyor. Eğer cadıysan anneme büyü yapar mısın? Babamdan çocuğu olmasın!"

"Yağız," dedi Yasmin aceleyle. "Anneciğim, gel ben senin karnını doyurayım. Açlıktan ne dediğini bilmiyorsun." Oğlunu da alıp odadan çıktı.

Verda şaşkınlıkla bakakaldı. "Barkan bana cadı mı diyor?"

"Barkan'a ne bakıyorsun?" dedim ortalığı yatıştırmak adına. Yasmin oğlunu aldığı gibi odadan çıktı. "Herkese bir kılıf buluyor işte." Oturduğum yerden kalkarak yanan gece lambasını kapattım. Sabah olmuştu. Yasmin'in odasını havalandırmak için siyah perdeleri açıp içeriye gün

CamScanner ile tarandı

ışığının girmesini sağladım. "Bana şunu söyle Verda, kartlar tekrar dağıtılırsa ne olur? Babam sana bu konu hakkında bir şey söyledi mi?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüne bakmaya başladım. "Yani baban bana öyle her şeyi anlatmazdı. Sadece beni eğiten kişinin söylediği şeyler var," dedi Verda sıkıntıyla. "Kartları tekrar dağıtmak çok zor, His."

"Bronz yaptıysa zor olmamalı," dedim. "Sonuç olarak yıllar sonra kartlar tekrar dağıtıldı."

"Bunları neden soruyorsun? Kartları tekrar dağıtmak mı istiyorsun, His?"

Bunu istiyor muydum? Herkesin hak ettiğini yaşaması için var olan tüm kartları alıp yeni sahipler mi edindirecektim? Sayı olarak çok kart vardı. Normalde yetmiş sekiz olması gerekiyordu. Ancak bu kadar kart yoktu. Birkaç kartın akıbeti bilinmiyordu.

İlk yok edilen kart, İmparatoriçe kartıydı.

"Bunun büyük bir kaos çıkaracağının farkındasın, değil mi?" dediğinde düşüncelerime kısa bir ara verdim. "Kartları dağıtmak imkânsız değil fakat oldukça zor. Yetmiş iki kart sahibi, kartı almak isteyen kişinin peşine düşer, onu öldürene kadar bırakmaz."

"Bronz yaptı," dedim ısrarla. "Onun yaptığını biri daha yapabilir."

"Kimse yapmaya cesaret edemez. Tek bildiğim kaos kokusu aldığım ve büyük bir savaşın patlak vereceğidir."

"Beni kolayca kabul etmeyecekler..." Her şey çok zor olacaktı, bunun farkındaydım. Büyük ve Küçük Arkana kart sahipleri beni öldürmek isteyeceklerdi. Kartı olmayan bir hiçti ve hiç olmamak için herkes elini kana bulardı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp verdim.

"Bronz'un yaptığını..."

Gözleri irileştiğinde inanmayan bir ifade takındı. Ciddiyetimi fark ettiğinde, "Hayır, His!" dedi hızla. "Bak, bu gerçekten zor. Bunu yapabilen bir tek İmparator oldu. Onun kartını ele geçirmen gerekiyor. Diyelim ki kartını ele geçirdin, Büyük Arkana kart sahipleri olaya el atacaktır."

Yürümeye başlayıp odadan çıktım. Verda peşimden koşar adımlarla geliyordu. "Sana diyorum, His. Öylece kart çalamazsın! Bu senin el çabukluğuyla araklayabileceğin bir şey değil!"

"Kartları yeniden dağıtmak için İmparator kartına ihtiyacım yok, Verda," dedim emin bir ifadeyle. "Kartları yok etmek için ona ihtiyacım var."

CamScanner ile tarandı

Göğsü kabardığında hiçbir şey anlamadığını belli eden bir tavırla, "Kartları yok etmek mi?" dedi. "His, her ne planlıyorsan bana söylemek zorundasın. Benim kart koruyucusu olduğumun farkındasın, değil mi?"

Sakinliğimi korudum. Adımlarım durduğunda elimi omzuna yerleştirdim. "Sakinleş, kızıl bomba." Yavaşça gülümsedim. "Her ne planladıysam göreceksin."

Sesini alçak tutarak, "Yasmin'le bunu konuşmalıyız," dedi. "Sindirmem gereken şeyler var. Hepimiz için. Yeni bir hayata başlıyoruz. Kabullenmem gerektiğini de biliyorum. Fakat yalnız değilsin, His. Ben varım, Yasmin var. Lütfen bizi saf dışı bırakma."

Dişlerimi sıktım. "Kimseyi kendimle birlikte yakmak istemiyorum."

"Doğrun her neyse doğrumdur," dedi Verda. Bana doğru yaklaşıp kollarını boynuma doladı. "Yanmaksa, varım. Tek istediğim, kendini artık yalnızlaştırmaman. Yıllarca böyle yaşadın. Hayatına girmemize izin ver. Bırak, en azından biraz da mutlu günlerin olsun."

Sarılmayı sonlandırıp geri çekildim. "Yıllık öngörümde neler gördün, Verda?" diye sordum ona muzip bir tavırla bakarak.

Geçiştirircesine, "Güzel şeyler," dedi.

"Sana yalan konusunda bir şeyler öğretmeliyim," dedim. "Berbat bir yalancısın. Hiçbir şey görmedin, değil mi? Bu yüzden de son zamanlarımı mutlu geçirmemi istiyorsun."

Verda yavaşça yutkundu. "Sana neler olduğunu söyleyemem."

"Senden birisi için de bakmanı istesem, bakabilir misin?" diye sorduğumda gözleri gözlerimi buldu.

"Yasmin için mi?"

"Hayır..." dedim. "Eminim Yasmin geldiğinden beri sana on kere baktırmıştır."

"Yirmi oldu," dedi Verda sıkıntıyla. "Hiçbir şeyin değişmediğini ne zaman anlayacak, bilmiyorum. Sarışını kıramıyorum da. En başından beri ne diyorsam aynısını tekrar ediyorum. Dün bitki çayını verirken, bu sefer de el falıma bak deyip durdu. Üstelik ona hayatıma dair her şeyi anlattım! Ben falcı değilim, sadece öyleymiş gibi davranıyorum! Tamam, davranayım derken biraz bir şeyler öğrendim, artık bu işten para kazanıyorum ama arkadaşlarıma bakmak istemiyorum!"

Yürümeye başladığımızda mutfağa gelmek üzereydik. "Her neyse," dedi Verda. "İkinize de bundan sonra bakmayacağım!"

CamScanner ile tarandı

"Ah," dedi Yasmin bizi görür görmez. "Ben de tam sizi çağıracaktım. Kahvaltı hazır. Kahvaltıdan önce Türk kahvesi içmiştim. Bir fala ne dersin, Verda?"

Verda kızıl saçlarını karıştırdığında seslice ofladı. "Şu an tam olarak cadı gibi gözüküyorsun, Verda," dedim kabaran saçlarına ithafen. Yağız'ın yanına geçip oturdum. Küçük ördeğim iştahla kahvaltı yapıyordu. Yasmin'in önü ise boştu. Anlaşılan kendini kahveyle doyurmuştu.

"Ya, ne olur bir kere baksan..." dedi Yasmin büyük bir istekle. Elinde kahve fincanıyla Verda'nın peşinden ilerliyordu. "Şu telveye bak, bir şeyler kabarmış!"

"Verda'nın saçları," dedim gülerken. "Sana biraz daha fal bakarsa kafasında saç kalmayacak."

"Bu son," dedi Verda, kıyamadığını belli eden bir sesle. "Bir daha sana hiçbir şey bakmayacağım, Yasmin!"

"Tamam tamam," dedi Yasmin geçiştirircesine. "Şuna da bak. Başka istemeyeceğim artık."

Yağız, elindeki çatalı ona doğru uzatırken, "Anne," dedi.

"Sen ye oğlum," dedi Yasmin.

"Sen yemezsen yemem."

Yasmin mecbur kalıp, oğlunun çatalından bir lokma aldığında yavaşça çiğnedi ve yuttu. Son günlerde biraz süzülmüştü. Üstelik, Yağız'ın çanta olayından sonra iştahı tamamen kapanmıştı. Tabağıma kahvaltılıklardan aldıktan sonra bakışlarım bal kavanozunda durdu. Unuttuğum günlerde de ona yine ballı ekmeklerden yapmış mıydım?

Oradan ayrıldığım gün, son kahvaltıda yaptığımı hatırlıyordum. Bronz ekmeğimi tam yemek üzereyken, Laren gelip benim aslında kim olduğumu söylemişti.

Bronz'u öldürmekle görevlendirilen bir asker.

Ben buydum.

Aslım buydu.

KALE'nin görevlendirmiş olduğu bir askerdim.

"Ee, neler görüyorsun?" diye sordu Yasmin heyecanla.

"Biri var," dedi Verda, telveyi dikkatlice inceleyerek. "Erkek, uzun boylu, yakışıklı. Onunla birlikte yemek yiyorsun. İsminde A harfi var."

"Utkan!" dedi Yağız.

Fakat aynı anda ben, "Sanaç," demiştim.

CamScanner ile tarandı

Bu sefer Yağız, "Biliyor musun His?" dedi tatlı bir dille. "Sanaç, anneme yemek yedirdi. Annem hiç küsmedi."

"Oğlum, sen neden hiç Sanaç'ı unutmuyorsun?" diye sordu Yasmin. "Bak, baban bu ismi duymasın, tamam mı?"

"Neden?" dedi Yağız. "Kızar mı yoksa sana?"

"Bana kızsın," dedi Yasmin, oğlunun yanına gidip dizlerinin üstüne çökerken. "Ama sana kızarsa hiç iyi şeyler olmaz. Baban bu ismi duyunca sana bağırabilir. Ben de bunu istemiyorum. Hiç üzmeyelim birbirimizi, bu ismi unutalım, olur mu?"

"Ama ben Sanaç'ı seviyorum," dedi Yağız.

Yasmin bir anlığına, "Ben de," dedi fakat ne dediğini fark ettiğinde dilini ısırarak kendini durdurdu. Ayağa kalkıp gözlerini kapattığında eliyle yüzünü sıvazladı.

"Vita'nın mama saati geldi," diyerek, oturduğum yerden kalkıp Yağız'ı kucağıma aldım. "Verda," diye seslenerek Yasmin'i işaret ettim. Yağız, annesine bakarken Yasmin içli içli ağlamaya başladı. "Vita'yı göreceğin için heyecanlı mısın küçük ördeğim?"

Yağız, isteksiz bir şekilde dikkatini annesinden ayırmazken, "Hı hı," dedi.

Vita'nın olduğu yere giderken Yasmin'i merak etsem de oğluna şu an bakabilecek tek kişi ben olduğum için onu yalnız bırakmanın en sağlıklısı olacağını biliyordum. Son günler hepimiz için oldukça sancılıydı, bunların daha başlangıç olduğunun da farkındaydık. Henüz hiçbir şey yaşamamıştık.

"Güzelim."

Vita'nın yanında olan kişi Barkan'dı.

"Barkan?" Onu Vita'nın bulunduğu korumalı alanda görmeyi beklemiyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Kediyi evcilleştirmeye çalışıyorum," dedi Barkan.

"Onu rahat bırak," dedim. "O zaten olması gerektiği gibi."

"Pis pis," dedi Yağız. Onu kucağımdan indirerek kediye yaklaşmasına izin verdim. Aralarında koruma vardı, Yağız tamamen ona ulaşamazdı. Vita, Yağız'ı görür görmez hareketlendi. "Yemek saati!"

"Bu kedinin kime ait olduğunu hâlâ söylemedin, His," dedi Barkan merakla. "Onu kimden çaldın?"

İfademi bozmadan, "Bronz'dan," dedim. "Ayrıca çalmadım. Sadece kısa süreliğine misafir edeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Yıllar geçiyor, senin Bronz'a olan takıntın geçmiyor." Ondan hiç hazzetmiyordu. "Ayrıca beni bara çağırıp dövdürdüğün adam kimdi? O pezevenk nasıl vurduysa o günden beri çenem sızlıyor."

"Bronz," dedim yine sakin bir şekilde.

"Yeter artık, His! Neden seninle doğru düzgün konuşulmuyor?" dedi Barkan öfkeyle. "Bronz'dan başka bir şey bilmiyorsun! Kendini ne sanıyorsun? Bronz senin için barlardan barlara mı koşacak zannediyorsun? Çık artık o hayal dünyandan!"

"Niye koşmasın?" diye sordum. "Sen o gün neden geldiysen o da o yüzden geldi."

Sesini kıstı. "Ben senin için geldim."

"Anlaşılan ikiniz de aynı şeyi istediniz. Şansa bak ki sadece biri alabildi."

"Bak," dedi çenesi kasılarak. "Günlerdir benimle konuşmayı reddediyorsun, His. Sana ne desem her cevabın Bronz'a çıkıyor. Yeter artık. Onu dilinden düşürmediğin kadar beni neden görmüyorsun? Ben neden senin için yokum?"

Barkan, benimle konuşmaya kararlıydı. Yer ve zaman uygun olmasa da bunu kafasına koymuştu. Yağız'a kısa bir bakış attım. Ona öğrettiğim gibi temiz bir kaba su dolduruyordu. Alttan Vita'ya uzatacaktı. Bana ısrarla bakan gözlere döndüm.

"Varsın," dedim. "Benim için hep var oldun. Senin varlığını hiçbir zaman reddetmedim, Barkan."

"Yokmuşum gibi davranıyorsun!"

"Eğer bunu son günler için diyorsan bence bunun neden öyle olduğunu gayet iyi biliyorsun, Barkan," dedim sinirle. "O günden beri Tamilla sürekli yanıma gelip ağladı! Ona beni sevdiğini söylemişsin! Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Ben ikinizi sevişirken yakaladım ve sen sevişiğin kadına bir başkasını sevdiğini söylüyorsun, üstelik bu kişi benim!"

"Tamilla'ya olaylara fazla anlam yüklememesi gerektiğini söyledim. Üstelik o bir sevişme değildi. Yalnızca seksten ibaretti," dedi Barkan. Yağ gibi üste çıkmaya çalıştı. "Ona yalan söylemedim. Yaptırdığımız kardeşlik dövmesini bile sildirdim, His. Ben seni hiçbir zaman kardeş olarak görmedim. Benim için her zaman farklı bir konumdaydın."

"Dövme benden hiçbir zaman silinmeyecek," dedim kesin bir sesle. "Tarkan neyse, sen de benim için her zaman o olacaksın."

Barkan aniden duraksadı. "Neden konuşurken gözlerime bakmıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Ben bir yalancıyım," dedim. "Ve yalancılar konuşurken kimseyle göz kontağı kurmaz."

"Siktir git," dedi öfkeyle. "O gün bardayken, adamın gözünün içine baka baka konuştun. Hem de hiç olmadığı kadar derin baktın. Ben daha önce kimseye öyle baktığını görmedim, His! Bana bile bir kez olsun öyle bakmadın!"

"Barkan," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Biz bu konuşmaları neden tekrar tekrar yapıyoruz? Neden ortak bir karara varamıyoruz?"

"Sikeyim kararları," dedi Barkan. "O kimdi, His? O adam kimdi? Ona âşık mısın? Neden öyle bakıyordun?"

Gözlerimi kısarak, "Bu neyi değiştirecek?" diye sordum. Sen benden vazgeçecek misin? Verdiğim cevapla yoluna devam edecek misin? Benden uzak kalacak mısın? Yeni bir hayata başlayacak mısın? Gönlüne bir başkasını alacak mısın? Söylesene, bu neyi değiştirecek?"

Yavaşça yutkundu Barkan. "Çok şeyi değiştirecek," diye yanıtladı.

Bunca zaman neden Barkan'a hep olumsuz cevaplar verdiğimi düşündüm. Hiçbir duygusuna karşılık vermedim. Veremedim, veremezdim. Onu duygusal anlamda sevmemekten öte, ben bir amaç için doğmuş, bir amaç için de ölecektim. Bu yolda kendim hariç kimseyi yakmak istemiyordum. O mutlu olmayı hak ediyordu. Benimle değildi. Benimle olamazdı.

Derin bir nefes aldım. Göğüs kafesim şiddetle kalbime baskı yapıyordu, göğsüm sıkışmıştı. "Ben ona âşığım," dedim. Kelimeler bir çırpıda dudaklarımdan döküldü. "Sen bana karşı ne hissediyorsan ben de ona karşı öyle hissediyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı. Söylediklerim onda darbe etkisi yaratmıştı, yüzüme öylece bakakaldı. "Yalancı," dedi. "Her zamanki gibi yalancısın."

"İnanıp inanmamak sana kalmış. Duymak istedin," dedim derin bir nefes alıp vererek. "Ben de söyledim, Barkan."

Barkan benden uzaklaşmaya başladığında yüzüme garip bir ifadeyle bakıyordu. "Ona âşık değilsin, His," dedi.

Kelimelerin üstüne basa basa, "Ona âşığım," dedim. İnanması için daha fazla ne yapabilirdim, bilmiyordum ama yüzündeki ifadeden üzüldüğünü fark etmiştim. Uzatmayacaktım. Tek istediğim artık gönlünden beni çıkartmasıydı. Yıllardır bana karşı hislerinin olduğunu bile bile yaşamıştım. Artık bu şekilde yaşamak istemiyordum.

"Bu aşk değil, His. Kandırma kendini! Beni kandırıyorsun, anlıyorum fakat kendini kandırma!"

CamScanner ile tarandı

"Kandırmıyorum!"

Barkan gözlerini kırpmadan dudaklarını tekrar araladı. "Ben sana karşı ne hissediyorsam sen de ona karşı çok daha fazlasını hissediyorsun," dediğinde olduğum yere çakıldım. Hareket dahi edemedim. "Ben buna aşk deyip geçemiyorum. Hayır, bu aşk değil!"

Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Fakat hayatımda ilk kez Barkan Ulusoy'a katılıp hak verdim. Ona âşığım, dedim. Hayır, sil. Bu aşk değildi. Aşk yalnızca can yakardı ve bu his, bana acıdan daha fazlasını bahşediyordu.

"Belanı bulmuşsun," dedi Barkan, kırmızılaşan gözleriyle. "Umarım beni seçmediğine değer, His." Geri adımlar attıktan sonra odadan çıkarak beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

Barkan'ın bana karşı hiçbir kötülüğü olmamıştı. Tam aksine çok korumacıydı, her zaman üstüme titrerdi. Onu yok yere kırmak istemiyordum ama olmayan duygularımla da kandıramazdım. Bunu yapmak zorundaydım. Bu uğurda, yalan söylemem gerekmişti. Ona, bir başkasına âşığım derken hiç düşünmemiştim.

Fakat bunu dedikten sonra hiç olmadığı kadar düşünüyordum. Ben, Bronz'a karşı ne hissediyordum?

Dikkatimi hızlıca Yağız'a çevirdiğimde, onu su içen Vita'nın başını okşarken buldum. Aralarındaki tel korumadan elini uzatmış, onu sevmeye çalışıyordu. Vita ondan uzaklaşıyor, Yağız ise daha fazla yaklaşıyordu.

"Yağış," diye seslendim. "Onu rahat bırakalım da suyunu içsin, olur mu?"

"Ama sevemedim," dedi Yağız. "Birazcık seveyim mi His?"

"Sonra sevelim mi?"

Omuz silkti. "Şimdi istiyorum. Hem birazcık seveceğim!"

Zihnim, bu kelimelerle hiç hatırlamadığım bir ana doğru sürüklendi.

"Gerçekten orada mı duracaksın?" Bronz'a başımı sallayarak cevap verdim. "O gerçekten sakin. Kızım, belki de görebileceğin en sakin hâlinde. Bu fırsatı kaçırmamalısın."

"Kızının beni yemeyeceğinin garantisi yok," dedim soğuk bir tonla. "Seninle uyuyacaksa ben yokum. İkiniz her zamanki gibi uyuyabilirsiniz."

"Artık seninle uyuyorum," dedi kesin bir sesle. "Benimle uyuduğun için de sana bir şey yapmaz."

CamScanner ile tarandı

"Külahıma anlat sen onu," dedim ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Bronz'un odasından çıkmayı düşünmüyordum fakat onların uyuduğu yatağa da girmemeye kararlıydım.

"Getir külahını, ona da anlatırım. Sana atak yaparsa öylece izleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet," dedim emin bir ifadeyle. "Göbek bile atabilirsin." Gözlerimi kapatıp gülmeye başladım. "Seni göbek atarken hayal etmemeliyim..."

"Yine kendin çalıp kendin oynuyorsun, Hisar."

"Ne olurdu biraz komik bir adam olsan?" diye sordum dudaklarımı büzerek. "Tek başıma espri yapmak çok zor! Ben de kendim çalıp kendim oynamaya meraklı değilim!"

"Yanında Sanaç var işte, neyine yetmiyor? Bitirim ikili gibisiniz, herkes elinizden bıktı," dediğinde ters bir bakış attı. "Sabahtan beri kızımla karşı karşıya gelmemek için direttin. Şimdi de yatağa girmiyorsun." Sesi kızgın çıktı. "Ötekileştiriyorsun kızımı!"

"Safa'nın bacağını ısırdı!" diye yanıtladığımda sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. Benim bağırmamla panter patilerinin üstüne dikilip Bronz'u korumaya aldı.

Bronz, çok normal bir şey söylüyormuş gibi, "Safa alışkın," dedi.

"Kafayı mı yedin sen?!" diye cırladım. Bronz beni duyar duymaz gözlerini kapattı. "Ya sabah uyandığında beni yatakta ölmüş bir şekilde bulursan? Bunun olabileceğini hiç mi düşünmüyorsun?! Bu hayvan sana resmen bağlı! Yanına da kimseyi yaklaştırmıyor!"

Bronz, gözlerini aralayıp kaşlarını çattı. Tek bir noktaya odaklanıp öylece kaldı. Dudaklarının arasından, "Ölmüş bulursam..." diye fısıldadı ancak o kadar sessizdi ki dudaklarının hareketinden tekrar ettiğini anladım.

"Tamam, abarttım biraz," dedim olayı çok üstelemeden. Sonuç olarak bedenimde bir sayaç vardı ve kalbim o gün geldiğinde duracaktı. "Ama bizi kavga ederken görebilirsin! Kolayca pes etmeyeceğim!"

Bronz, yatağın kenarından kalktığında panter de peşine takıldı. Ona doğru dönerek, başının üstünden öpüp, onu yavaşça sakinleştirerek yatağa usulca sinmesini sağladı. İkisinin bu hâlini hipnoz olmuş bir şekilde izlerken yavaşça yutkundum. Nasıl bir bağ olduğunu, anlamıyordum.

Bronz onu bıraktıktan sonra benim yanıma doğru gelmeye başladı. Onun geldiğini görünce, oturduğum yerden kalkıp koşar adımlarla yürüdüm. Bronz aramızdaki mesafeyi uzun bacakları sayesinde çabucak kapatırken yine de

CamScanner ile tarandı

yürümeye devam ettim. "İlla koşturacağım diyorsun," dediğinde burnundan solur bir ses çıkardı.

"Gece sporu?" dedim tatlı bir nidayla. "Sanki biraz kilo aldık gibi!"

Beni yakaladığında kolları bütün bedenimi sardı ve saniyeler içerisinde havalandığımı hissettim. "Almamışsın," dedi. "Aynı kilodasın, Hisar."

"Tartı mısın sen?!" dedim sinirle. "Aldım! Bırak beni, hemen indir! Spor yapmam lazım benim!"

"Gece gece spor yapacak hâlin yok! Madem kilo aldığını hissediyorsun, sabah erken kalkıp spor yaparız." Yaparsın demiyordu. Yaparız diyordu. İçimin ısındığını hissettim.

"Benim canım geceleri spor yapmak istiyor," diye karşılık verdim. "Hem benim bedenim değil mi? İstediğim saatte spor yaparım!"

"Ben senin canın geceleri ne istiyor, biliyorum," dedi arzu dolu bir sesle. Bakışlarım âdemelmasına takıldığında yutkunuşunu izledim. "Şimdi kızımdan kaçmak için spor yapmayı bahane etme, Hisar."

"Geceleri ne istiyormuş canım?" diye sorduğumda arsız bir tavır takındım. "Aynı şeyi mi düşünüyoruz, Bronz?"

Bacağıma bir şeyin dokunduğunu hissetmemle dudaklarımdan koca bir çığlık koptu. Bronz'a daha çok sokularak kucağında yükseldim.

"Dur," dedi fakat ben onu dinlemedim. "Dur, Hisar!"

"Çek şunu!"

"Neyi?!"

"Bacağıma her ne dokunuyorsa!"

"Bacağına elimden başka bir şeyin dokunduğu yok, Hisar. Sakin ol. Sadece benim."

"İndir beni!"

"İndirmiyorum! Ayrıca bağırma, Hisar, bağırma!" dedi söylediklerime aldırmadan. "Ses tellerin kopacak!"

Sırtımın yumuşak bir yüzeye yaslandığını hissedince yatağa geldiğimizi anladım. Gözlerim hızlıca panterin olduğu yere döndüğünde onun hâlâ aynı yerde durduğunu gördüm. "Ödüm patladı," dedim. "Kızın beni yiyecek sandım!"

"Sen korkak biri değilsin ki," dedi. "Safa'nın bacağı koptu da benim mi haberim yok? Sadece küçük bir ısırık."

"Senin küçük bir ısırık dediğin Safa'nın tüm baldırını kaplıyor!"

CamScanner ile tarandı

Tek kaşını kaldırdı. "Boyutunu bilecek kadar baktın mı Hisar?"

"Sağa 'Türk lokumu yerge, abimin kızı kıçımı ısırdı! Artık bir kıçım yok!' diye yaygara koparınca bakmam gerekti," dedim gülerek. "Bir anı gerçekten kızsız kaldığını düşündüm. Öyle korkunç bir andı."

"Abartmakta üstünüze yok." Beni tamamen bırakarak kızının yanına geçti. Başını okşarken, "Korkmuyorsun değil mi kızım?" dedi. "Seni biraz sevsem korkun geçer mi?"

Kız hiç de bizden korkuyor gibi değildi.

Tam tersine biz kızından korkuyorduk. Bu anlaşılması zor bir durum değildi.

Panter hırıltılı bir ses çıkardı. "Bu hırlaması, korkuyorum, beni sev, demek mi?" diye sordum.

Kirpiklerini bana kaldırdığında alev gibi parlayan kehribarlarıyla buluştum. "Oradan bakınca kedi dili ve edebiyatı biliyor gibi mi görünüyorum, Hisar?"

"Ne bileyim ben," dedim tersleyerek. "O zaman ne diye korktuğunu soruyorsun?"

Bronz yavaşça yutkunduğunda beni dumura uğratan kelimeleri ağzından çıkardı. "Onunla konuşmuyordum."

Bacaklarımı kendime doğru çektim. "Kime konuştuğun belli değil!" diye hayıflandım. Az önceki söyledikleri bana mıydı?

"Gel buraya," dediğinde iyice yaklaşıp, bacaklarımdan tutarak beni kendine doğru çekti. "Anlaşılan korkunu yok etmemiz gerekecek."

Uzanıp ışıkları yarıya kadar söndürdüğünde içeriyi tamamen karanlığa mahkûm etmedi. Etrafı görebilecek kadar aydınlık bırakmasıyla içim rahat etti. Bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde, üstümdeki bluzu kavrayıp tek bir hamleyle tenimden sıyırdı. Çıplak tenlerimiz birbirine değdiğinde aramızda yoğun bir elektrik oluştu.

"Nasıl yok edeceksin?" diye sordum merakla. Kalbim resmen tekliyordu. Nefes alıp verişlerimi düzende tutmak oldukça zordu. "Ona göre korktuğumu söyleyeceğim. Yok yere rezil olmak istemiyorum."

"Severek," dedi kalın sesiyle. "Birazcık severek, Hisar."

Gözlerim boşluğa sabitlenmiş hâlde duruyordum. Zihnim binbir parçaya bölünmüştü. O parçalar resmen beynime saplanıp beni kan kaybına uğrattı. Boşluğa bakmaya devam ettim. Sanki anılar, o boşlukta oynamaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Böyle bir şeyi nasıl unutmuştum?

Nasıl hatırlamazdım?

Daha unuttuğum, hatırlamadığım kaç anı vardı?

Ürperdim. Bütün tenim buz kesmişti. O anın yoğunluğunu, ne kadar mutlu hissettiğimi, ona korkuyormuş gibi davranmaktan aldığım hazzı dibine kadar yaşamıştım. O an sadece zihnimde canlanmamıştı, bütün hücrelerimde canlanmıştı.

"Hı?" diye sordu Yağız. Sabırsızlıkla gözlerimin içine bakıyordu. "Birazcık daha seveyim mi His?"

"Teyzeciğim," dedim kuruyan bir dille. "İçeriye geçelim mi? Benim yapmam gereken bir işim var da..."

"Sonra yine gelir miyiz?"

Kafamı salladım. "Geliriz."

"Gidelim o zaman," dediğinde elimden tutarak kediye öpücük attı. "Beni özle, Vita!" Vakit kaybetmeden, onu odadan çıkartıp Yasmin'in olduğunu düşündüğüm yere yürüdüm. Onu terasta tek başına otururken bulduğumuzda Yağız elimi bırakarak annesine doğru koştu.

Yasmin, yanına gelen oğlunu kucağına aldıktan sonra onu öpücüklere boğdu. Onları yalnız bırakmak için gitmek üzereyken, "Benim işim var," dedim.

Yasmin pürüzlü çıkan sesiyle, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sana değil de kocana olabilir."

Kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

"General'le konuşmam gerekiyor," dedim bunu istemediğimi belli eden bir tonla. "Tabii o benimle konuşur mu bilmiyorum. Utkan'a söyleyeceğim ya da Albay'a."

"Utkan bugün izinli," dedi Yasmin. "Seninle daha rahat ilgilenir. Eğer istediğini yapmazsa ona sarı çıyanın elinden kurtulamayacağını ilet. Hemen halledecektir."

Burası büyük bir lojmandı. KALE'ye ait bir yerde kalıyorduk, oldukça korunaklı bir yerdi. Onları ancak burada muhafaza edebilirdim. Diğer her yer Yasmin ve Yağız için tehlikeliydi.

Üstelik büyük bir savaş kapıdaydı.

"Nerede peki?" diye sordum.

"En son güvenlik odasındaydı," dedi Yasmin. Ona kafamı sallayarak söylediği yere gitmek için yanından ayrıldım. Yağız annesinin kucağında

CamScanner ile tarandı

tekrar uykuya dalmıştı. Ona bir şey olmasına dayanamazdım. Kıyamıyordum. Çok masumdu ve başlayacak olan savaşta onu korumak için bir sürü önlem almam gerekiyordu.

Güvenlik odasının önüne geldiğimde Utkan'ı çıkmak üzereyken yakaladım. "His?" dedi beni görmeyi beklemeyen bakışlar atarken. "Hayırdır?"

"General'le görüşmek istiyorum."

Utkan koridorda yürümeye başladı. "Bana böyle bir maruzat verilmedi. Onun seninle görüşmek istediğini sanmıyorum."

"Onun keyfini sormadım. Bana onunla görüşme ayarla."

"His," dedi sert bir nefes alarak. "İşleri neden yokuşa sürüklüyorsun? Hepimiz burada emir kuluyuz. Ben ne denirse onu yaparım. Tıpkı en başından beri yaptığım gibi!"

"Madem ne denirse onu yaparsın, o zaman dediğimi yap, Utkan," dedim sinirli olduğumu belli eden bir tonla.

"Senden emir almıyorum."

"Sana emir verdiğimi düşündüren ne?" derken yüzüne bakmaya başladım. "Ayrıca emir verirsem hiç şüphesiz yapmak zorunda kalırsın, bunu ikimiz de biliyoruz. Beni buna zorlama. Benim için emir kulu olan bir asker değil de Yağız'ın babası olarak kaldın, bırak da öyle devam etsin."

Acı bir şekilde gülümsedi. "Benim onun gerçek babası olmadığımı biliyorsun," dedi Utkan. "Ben sadece o çocuk babasız büyümesin diye rol yapan biriydim. Yani hep emir kulunda olan bir askerdim, His."

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde koridoru hızlıca kontrol ettim. Bizden başka kimse yoktu. "Sus, Utkan," dedim. "Sus. Birileri duymasın."

Bıkkın bir şekilde nefes alıp verdikten sonra, "Yürü," dedi. "General'le mi görüşmek istiyorsun? Görüşeceksin."

İstediğimi almış olmanın rahatlığıyla onunla birlikte yürümeye başladım. General'le her zaman iletişim hâlinde olamazdım. Hatta hiç görüşmüyorum desem yalan olmazdı. Onunla iletişime geçmek çok zordu, hiçbir şekilde bağlantı kuramıyordum. Ancak o isterse görüşme yapabiliyorduk.

Saatler sonra loş odada duruyordum. Normalde odanın karanlık olması gerekiyordu fakat karanlıkta durmak istemediğim için ışıkları az da olsa yaktırmıştım. İçim koca bir yangın yeri olsa da dışarıdan buz gibi duruyordum.

Başım ve omzum dikti. Ayakta oldukça ciddi bir şekilde etrafıma bakarken General'in nereden geleceğini merakla bekliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Daha ne kadar kendini kandıracaksın?"

Duyduğum mekanik çınlamayla birlikte bakışlarımı hızla kaldırdım. General, benimle konuşuyordu.

"Hangi konuda kendimi kandırıyorum, General?" diye sorduğumda görüntüsünün neden gelmediğini merak etmiştim. Odanın içinde mavi bir renk belirmemişti. Hologram teknolojisiyle onunla iletişime geçebiliyordum. Hiçbir zaman canlı olarak karşıma çıkmamıştı.

"Güçlü olduğun konusunda," dedi General. Aynı saniye içinde oda mavi renge büründü ve onu görmeye başladım. "Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, Hisar. Sadece güçlü gözüküyorsun ama öyle biri değilsin."

Hiçbir tepki vermedim. Yüksek ihtimalle her bir hareketimi inceleyen teknolojik aletler bedenimin üzerinde analiz yapıyordu. "Sen beni nasıl yetiştirdiysen öyleyim, eserinle ilgili şikâyetlerin varsa bunu kendi kendine söyleyebilirsin."

"Ben hiçbir zaman başarısız olmam," dedi General. Hiç olmadığı kadar emindi. "İstifa etmek için mi beni çağırdın? Artık yapamayacağını kabullendin mi? Bu kadar yıl sonra görevde başarısız olmayı göze alıyor musun?"

Ona doğru yürümeye başladım. Çok yakın bir zamanda görüşmüştük. Kısa süre sonra tekrar görüşmeyi ikimizin de beklemediği aşikârdı. Tam karşısında durduğumda bedeni bir silüetten oluşsa da yüzüne bakmayı hedefledim.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordum. Belki de ilk kez karşısında bu kadar çıplak bir ruh hâliyle duruyordum.

"Hiçbir şey. Sana her ne oluyorsa bu senin seçimin. Unutma."

"Bana bir şey yapıyorsun," diye mırıldandım. "Neden her günü unutmuyorum da kısmi olarak bir şeyleri unutuyorum?"

Histerik bir kahkaha attı ve bu saniyeler boyunca sürdü. Dakikalara doğru gitmek üzereyken kendini zorlukla durdurdu. "Beni gerçekten bunun için mi çağırdın?"

"Ben ne zamandan beri bir şeyleri unutuyorum?" diye sordum onun gülmesine aldırmadan. "Bana bunu ne zamandan beri yapıyorsun?"

"Hisar," dedi mekanik ton.

"Bana Hisar deme!"

İstifini bozmadı. "Sana verilen en büyük ceza neydi?" Konuşmamı beklemeden kendisi yanıtladı. "Sevgisizlik."

CamScanner ile tarandı

Benim en büyük cezam buydu. *Sevgisizlik.*

"Bana, bunu ne zamandan beri yaptığımı gerçekten soruyor musun Hisar?" dedi. Tınısında yoğun bir dalga vardı. "Doğduğundan beri. Harta sen doğmadan önce, sana sevgi besleyecek her şeyi yok etmeye çalıştım. Sana başarısız olmadığımı söylemiştim. Doğduğundan itibaren *sevgisiz*sin. Sen bu şekilde büyüdün!"

Kafamı istemsiz bir şekilde iki yana salladım. Hayır, bu onun istediği şekilde gerçekleşmemişti. Unuttuğu bir şey vardı.

Rozalia Vanizan.

Büyükannem.

İlk İmparatoriçe.

O bana karşı hep şefkat dolu olmuştu. Onun beni sevdiği zamanları, annemin yerine saçlarımı okşadığını hatırlıyordum. Belki de etrafımda beni seven tek kişi oydu. Onunla ilgili her anım, aklımdaydı. Silinmemişti. Unutmamıştım.

Çünkü babamdan, büyükannemi hep gizlemiştim.

O, büyükannemle gizli gizli buluştuğumu bilmiyordu.

Babam, yok edilen bir kartın vârisi olduğumdan bihaberdi.

"Hayır..." dedim düşüncelerden sıyrılırken. "Son zamanlarımda çok fazla anıyı unutmaya başladım. Ben küçüklüğümden bahsetmiyorum! Güldüğüm, mutlu olduğum, beni ben yapan anılardan bahsediyorum! Hepsini unutuyorum!"

En çok da sevildiğimi hissettiğim anlar...

O anılara ne olmuştu?

Neden sadece kötü şeyleri hatırlıyordum?

"Son operasyon tekrar başlatıldığında beynine yerleştirdiğimiz çipi unuttun mu? Sen her ne kadar kendine His dedirtmeye çalışsan da seni her zaman hissizleştiriyordu," dedi General. "Sana neden hep elini çabuk tut, operasyonu bir an önce tamamla, dedim?"

"Neden?"

"Çünkü son ana yaklaştıkça içten içe ölecektin, Hisar."

"Nasıl?" dedim bunu beklemezken.

"Çip beyninde oluştuğundan beri hareket hâlinde ve yavaş yavaş beynini yemeye başlamıştı. Son ana kadar da seni kemirmeye devam edecek. Salgıladığın her bir hormonu tespit edebiliyor. Özellikle dört hormon üzerine çalışıyor. Seni, sen yaptığını söylediğin her anının bir hormonu

CamScanner ile tarandı

bulunuyor ve bu benim yasakladığım bir hormonsa senden o anıyı geri alarak silinmesini sağlıyor," dedi General. "Sen her mutlu, enerjik, sevgi dolu olduğun anı belirlediğinde o anını yok edecek. Geriye yalnızca acıların kalacak, sen acılarınla baş başa kalarak öleceksin. Çünkü senin cezan sevgisizlikti, Hisar."

Ağzımın içi kuruduğunda resmen düşünme yetimi kaybettim. Hiç bu kadar ileriye gideceklerini düşünmemiştim. "Bu..."

"Çok alçakça, değil mi Hisar?" Benim aksime zafer kazanmış bir nidayla konuştu. "Bunu bir kanser gibi düşün, üstelik daha yan etkileriyle karşılaşmadın bile. Senin için sürenin oldukça sonuna geldik."

Ona bakmaya devam ettim. "Beni neler bekliyor?"

"Gördüğüm kadarıyla son evreye geçmemişsin," dedi General. "O çipten kurtulmadığın her an, ölüme daha da yaklaşacaksın. Saçların dökülecek, zayıf düşecek, belki konuşma yetini bile kaybedeceksin."

Zihnim bazı konularda artık daha berraktı. Son zamanlarda neden bu kadar çok şeyi unuttuğumu şimdi anlıyordum. Beni mutlu eden, heyecanlandıran, sevgi dolu anılarım, beynimdeki çip tarafından sistematik olarak siliniyordu. Bu unutkanlığımın nedeni ruhsal bir hastalık değilmiş; doğrudan beynime yerleştirilen o çip yüzünden gerçekleşiyormuş. Her sevinçli, coşkulu, beni ben yapan anı, beynimdeki bu cihaz tarafından hedef alınıp siliniyordu.

"Bana, çipi çıkarmam için yalvaracak mısın? Suratındaki ifade tam olarak bunu söylüyor," dedi General, gözlerimdeki belirsizliği okumaya çalışarak.

Bir durum karşısında pes etmek benim doğama aykırıydı. Hep direnecektim. Çünkü ben, Hisar'dım ve benim tabiatım direnmekten ibaretti. *Kural üç, sonuna kadar diren.*

"Hayır," dedim tüm gücümü kullanarak. "Sonuna kadar direneceğim."

CamScanner ile tarandı

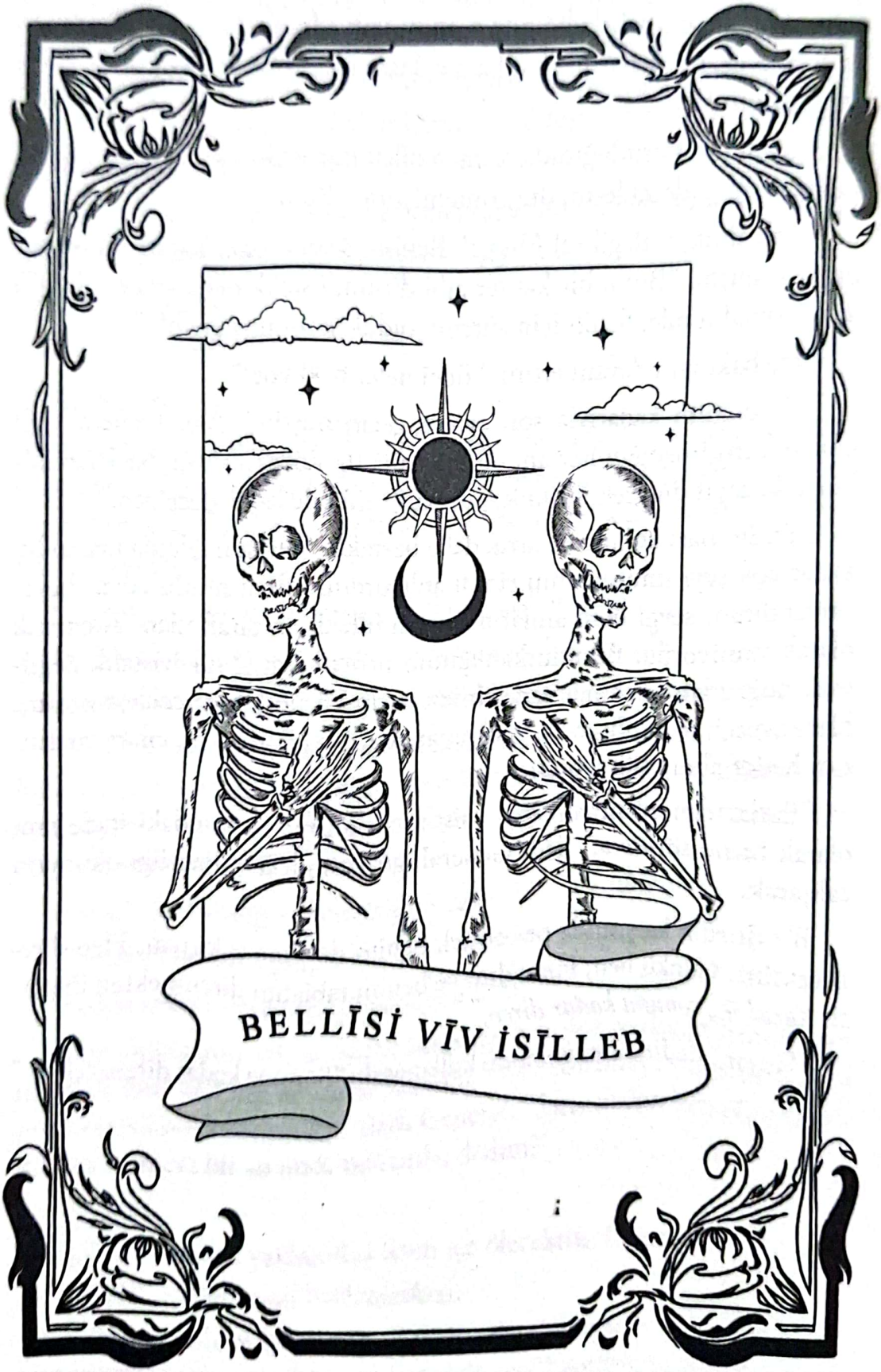

CamScanner ile tarandı

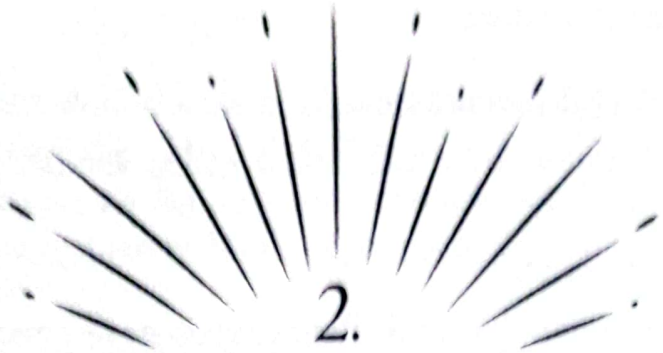

2.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Saçlarımla ilgili her şey bana annemi hatırlatırdı; onun elleriyle yaptığı örgüler, saçlarımı okşarken söylediği ninniler... Lakin bu anıları sadece hayal edebiliyordum çünkü annem saçlarımı hiç taramamış, okşayıp örmemişti. Çocukluğumun en büyük eksikliği, annemin sevgi dolu dokunuşlarından mahrum kalmaktı. Küçük bir kız çocuğuyken annemin ellerinin saçlarımda gezinmesini hep hayal etmiştim. Her kız çocuğu gibi ben de annemin sevgisini, ilgisini, şefkatini saçlarımda hissetmek istemiştim. Bu hayalim hiç gerçekleşmedi. Annem, bana bu sevgiyi ve şefkati göstermemişti.

Şimdi, yıllar sonra saçlarımın dökülecekti gerçeğiyle yüzleşiyordum. Bu durum beni derin bir kedere sürüklüyordu. Onun ellerini saçlarımda hissetmeden, bu sevgi dolu anıları yaşamadan saçlarımdan mahrum mu kalacaktım?

Aynaya, ıslak saçlarımla bakakaldım; sanki su damlacıklarıyla birlikte bütün anılarım da akıp gidiyordu. Saçlarımın her bir teli, zamanın acımasız elleriyle kopup düşecekti. Hücrelerimde büyüyen kanser, sinsi bir düşman gibi vücudumu içten içe tüketiyordu ve beni kaçınılmaz sona doğru sürüklüyordu. Bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalarak odadan ağır adımlarla çıktım ve Yasmin'in kaldığı odaya ilerledim.

Yasmin beni görür görmez bütün dikkatini bana verdi. Önce kaşlarını çattı, ardından kızgın bir ifadeyle bana baktı. "Saçların ıslak ıslak dolaşmaya son ver." Dilini damağına vurup onaylamayan bir ses çıkardı.

"Artık dolaşamayacağım."

Yasmin, bana sorgularcasına baktı. "Bu ne demek?" dedi, gözleriyle âdeta ruhumu delip geçiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hiç," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"His," dedi üstüne basa basa. "Beni neden kendinden uzaklaştırıyorsun?"

"Uzaklaştırmıyorum."

"Uzaklaştırıyorsun. Yeter artık. Bunca zaman ne dediysen sorgulamadım ama yeter," diye yükselmesiyle olduğum yerde kaldım, sanki ayaklarıma beton dökülmüştü. "Günlerdir garipsin. Bana neler olduğunu söyle."

Dişlerimi sıktım, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Neyim var ki?"

Yasmin'in sabrı tükenmişti, gözlerindeki öfke ve endişe birbirine karıştı. "Bir de soruyor musun?" diye patladı.

"Bak..." dedim derin bir nefes alarak. Doğru kelimeleri bulmak için içimdeki savaş daha da şiddetlenmişti. "Bu teşkilatın içinde olmak beni her zaman kötü hissettirdi."

"O zaman gidelim!" dedi ısrarla. "Gidelim, His. Kendine acı çektirmene izin verecek değilim. Nereye istersen Yağız'la birlikte gelirim. Hep geldik, yine geliriz!"

Yasmin'in sadakati ve sevgisi kalbimi ısıttı ama gerçekler çok acımasızdı. "Burada olmamız gerekiyor," dedim acı dolu ifademi saklayamadan. "Buna mecburuz."

"Neden?" diye sordu merakla. "Neler planlıyorsun?"

"Zorlu'yu ve kediciği başka bir yerde zapt edemem." Bariz bir şekilde yalan söylüyordum.

"Başka bir şey var, gerçeği söyle," dedi sabrı tükenmişçesine.

Gerçeği söylemenin ağırlığı omuzlarıma çökerken, "Seni ve Yağız'ı koruyacak başka bir yer bilmiyorum," diye fısıldadım. Onların yanında olmadığım an, teşkilatta oldukları süre boyunca başlarına bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Diğer türlü hep tetikte olmam gerekiyordu. Şu anki durumda bunu istemiyordum, her an bir felaketin geleceğini düşünerek yaşamak çok yorucuydu.

Yasmin'in yüzündeki ifade yumuşadığında sıcak bir anlayış belirdi. "Bizi korumak zorunda değilsin," dedi, adımlarını bana doğru atarken. "Sana böyle bir yükü ne zaman yükledim ben?"

"Sarı çıyan," dedim. "Senin yüklediğin bir şey yok. Hayatımda bir tek siz varsınız. Sizi de koruyamayacaksam neden bu kadar eğitim aldım? Neden bu kadar savaştım?"

CamScanner ile tarandı

Mavi irisleri dolduğunda çok geçmeden yaşlar yanaklarından inci taneleri gibi süzüldü. "His," dedi Yasmin, yoğun duyguyla. "Biz hep senin yanındayız ama sen de bizim yanımızda olmalısın. Kendini feda ederek bizi koruyamazsın. Birlikte daha güçlüyüz, bunu neden anlamak istemiyorsun?"

"Sizi tehlikeye atmak istemiyorum," dedim ifademi gizlemeye çalışarak. "Eğer ben olmazsam siz burada güvende olursunuz. Bu düşünce beni biraz olsun rahatlatıyor, çıyan."

Güçlü bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Sen olmazsan biz eksik oluruz. Sen bizim parçamızsın. Her ne kadar seni koruyacak gücüm olmadığını hissetsem de yanımda olman her şeyden daha önemli."

Onunla bu kadar uzun zamandır birlikte olmama rağmen hâlâ beni her seferinde şaşırtıyordu. "Her ne kadar tek tabancıyım desem de beni kaç kere gizlice koruduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun, Yasmin?" Sadece ben onu tamamen hayatımdan çıkartmayayım diye söylediğim her şeye uyumlu davranıyordu fakat günün sonunda istediği gibi davranıyordu. Ona her operasyonda, görevde, amaçta tek başımayım desem de mutlaka bir adım gerimde olur, beni koruyup kollardı. Keşke onunla çok uzun yıllar önce tanışsaydım da başarısız hiçbir operasyonum olmasaydı.

Aniden, "Özür dilerim," dedi titreyerek. "Günlerdir seni tek bıraktığım ve güçsüz olduğum için özür dilerim. Yağız'ı kaybetme düşüncesi beni mahvetti, His. Ben bu düşünceyle bile baş edemiyorum, gerçek olacak diye ödüm kopuyor."

Acısını ve korkusunu daha derinden hissettim. Ona doğru bir adım attığımda elini tutarak, "Yapma," dedim. "Sen benim sarı çıyanımsın, hiç güçsüz olabilir misin?"

"Oldum," dedi kısık bir tonla. "Bu kadar zayıf düşmemem lazımdı."

Ona şefkatle baktığımda ellerini biraz daha sıkıca kavradım. "Çocuğunu düşünmek suç değil. Onun için ağlamak... Çaresiz hissetmek..." dedim. Keşke benim de annem biraz olsun beni düşünseydi. Yasmin tanıdığım en güzel anneydi.

Yanağındaki yaşları silerken, "Bir daha bu kadar zayıf olmayacağım," dedi.

"Yasmin," dedim uyarır bir tonla. "Sadece annelik duyguların ağır bastı. Sen düştüğünde ben seni koruyabilmeliyim, kız kardeşlik bu demek değil mi?"

Sevgisi giderek yoğunlaşırken, "Evet," dedi. "Kız kardeşlik tam olarak bu demek." Sıcak bir tebessümle yanıma gelip kollarını etrafıma doladı.

CamScanner ile tarandı

"İyi ki..." diye devam etti. Kalbime ağır bir taş gibi çöken hisle midem kasıldı. Tetiklendim. Biri bana bu cümleyi kurduğunda aklıma yalnızca Bronz geliyordu.

Bana bir keresinde, "*Kollarımın arasında bir kadın varken başka bir kadından bahsetmem, Hisar*," demişti. Ama bahsettin, Bronz. Bunu da yaptın. Bana, "*İyi ki varsın, Eva*," dedin. O an, birinin bana gerçekten *iyi ki* diyeceği nadir anlardan biriydi. Çünkü ben hep *keşkeydim*. Hani kollarının arasında bir kadın varken başka bir kadından bahsetmezdin?

Yasmin'in sıkıca sarılması beni gerçek dünyaya geri çekti. Çelikten ibaret olan yüz ifademi görmesine rağmen kalbimin sıkıştığını hissetmiş olmalıydı. Onun sıcaklığı, o anki yalnızlığımı ve hüznümü hafifletmeye yetti.

"İyi ki bizimlesin, His. Benim annelik duygularım hep ağır basıyor..." diye mırıldandı. "His, sen bizim için çok değerlisin." Elleriyle saçlarımı hafifçe okşadı. "Bazen düşsek de birbirimizi kaldıracak güce sahibiz. Sen de beni defalarca kez ayağa kaldırdın."

İçtenlikle sarılması, inşa ettiğim duvarları yavaş yavaş eritiyordu. Saçlarımdaki ellerini çekerek huzursuzca mırıldandı. "Saçların ıslak, daha fazla böyle durma. Hastalanacaksın."

"Birazdan icabına bakarım."

Söylediğime aldırmayıp, kolumdan tutarak beni küçük, sıcak bir köşeye yönlendirdi. "Şuraya otur," dediğinde ondan uzaklaşmama izin vermedi. Gösterdiği yere geçip oturduğumda, arkama geçip saçlarımı eline aldı. Parmaklarının saçlarımın arasında gezindiğini hissettim, hareketleri yumuşak ve rahattı.

"Ben tarar, kuruturum şimdi. Yağız artık büyüdüğü için saçlarını tarayıp kurutmama izin vermiyor. Kendisinin yapacağını söylüyor."

"Her geçen gün büyüyor," dedim iç çekerek.

"Büyüyor ve artık bir şeylerin farkına varıyor. Eskiden onu yatıştırmak daha kolaydı. Günlerdir dilinden Sanaç'ı düşürmüyor," diye devam etti Yasmin, saçlarımı dikkatle tararken. Tarak tenime her geçtiğinde, saç tellerimin arasında hafif bir tını duyuluyor, bu bile beni rahatlatmaya yetiyordu.

"Düşürmez," dedim bilmiş bir tavırla. "Kopyasını bulmuş, hiç düşürür mü?"

Endişeyle devam etti. "İkisinin birbirine bu kadar benzemesi Tanrı'nın bir lütfu gibi. Sanaç'ta sevdiğim ne varsa resmen oğlumda yaşam bulmuş."

CamScanner ile tarandı

"Fark ettim de..." dedim hafifçe gülümseyerek. "İkisi de adını söyleyemiyor. Sanaç sana benzer isimlerle hitap ediyor, Yağız ise Yaşmin diyor."

"Sanaç'ın bedduası tutar," dedi Yasmin. "Bana beddua etmişti. Benim söyleyemediğim adı kimse söyleyemesin dedi. Dediği de oldu. Oğlum bile adımı söyleyemiyor."

Ruhundan yayılan acısını hissederken ona biraz daha yaklaştım. Omuzlarına binen bu yükü tek başına taşımasını istemiyordum. "Onunla konuşmayı düşünmüyor musun?" diye sordum merakla.

"Hayır," dedi keskin bir dille. "Bunca yıl ondan kaçtım. Yine kaçmaya hazırım. O benim kaçtığım gerçekliğim, ben o gerçekliğe dönmek istemiyorum. Dönersem Yağız'ı tamamen kaybederim. Biliyorum."

Onun korkularını anlamamak mümkün değildi. İçinde sakladığı yaraların ne kadar derin olduğunu hissedebiliyordum. Ona biraz daha yaklaştığımda elimi omzuna koyarak destek vermek istedim. "Böyle bir şey olmayacak," dedim yumuşak bir tonla. "Her şeyin üstesinden geliriz."

Konuyu değiştirmek istercesine derin bir nefes aldı. Gözleri bir an için yumuşadı sonra saçlarıma odaklandı. "Sana odaklanalım." Her hareketi sakinleştirici bir etki yaratıyor, her dokunuşunda kötü duygularım biraz daha eriyordu. "Saçların çok güzel, His. Yumuşacık. Çok da güzel kokuyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum, alık bir ifadeyle.

"Evet," dedi, gülümseyerek. Saçlarımı taramaya devam etti.

"Ellerin resmen uykumu getirdi."

Yasmin, ahenkli bir şekilde mırıldanmaya başladı. "Uykudan uyanmış..." Yumuşak ve sakinleştirici bir hava yayıldı. "Gülermiş, bakarmış. Annesi onu çok öpermiş, severmiş."

Bir yandan saçlarımı tararken diğer yandan ninniyi mırıldanmaya devam etti. "Okula gidermiş, yazarmış, çizermiş." Sıcak bir huzurla doldum. Yağız bu ninniyi çok severdi. "Babası onu çok öpermiş, severmiş."

Onun dudaklarından dökülen tını, beni tamamen geçmişe sürükledi.

Abimin odasına çıkmamın yasak olduğunu biliyordum. Ama onun bulunduğu kata çıkmadan duramıyordum. Belki onu görürüm umuduyla hep giderdim. Merdivenleri sessizce tırmanırken etrafı dikkatle kontrol etmeyi ihmal etmedim. Annem görürse kıyameti koparırdı. Onu yaklaşık yarım saat önce evden çıkarken görmüştüm. Dışarıda dondurucu bir soğuk olduğu için üstüne kürkünü atmış, oğluna sarılıp onunla vedalaştıktan sonra dışarıya çıkmıştı. Bana ise hiç bakmamış, sormamıştı bile.

CamScanner ile tarandı

Abimin bulunduğu kat sessizdi. Sabah kahvaltıda anneme beni sormuştu. Bu beklenmedik bir olaydı ve dadım da bu durumu gariplikle karşılamıştı. Bir umut kırıntısı belirdi. Abimin beni merak etmesi, kalbimi ısıtmaya yetmişti. Beni neden sormuştu? Yoksa o da benim gibi artık abi kardeş ilişkisi mi yaşamak istiyordu? Onunla konuşmayı, günün birinde ona derdimi anlatmayı çok istiyordum. Evin içinde o kadar yalnızdım ki etrafımda beni koruyan birinin olmasını her şeyden çok dilerdim. Bu kişinin de abim olmasını...

Yaşı benden büyüktü. Bildiğim kadarıyla aramızda dokuz yaş vardı. Büyükannem Roza, abim hakkında benimle konuşan tek kişiydi. Onun söylediğine göre abim, babamla birlikte gittiği bir gezide suikasta uğraması sonucu bu hâle gelmişti. Tekerlekli sandalyede olmasına rağmen hayata karşı güçlü bir bağlılığı vardı. Onun gibi güçlü birinin yanımda olması paha biçilemez olurdu. Fakat değildi işte. Hiç yanımda değildi. Neden değildi? Onunla hiç konuşamamışken bana garezi neydi?

Merdivenleri tırmanırken umutsuzluk duygusu adımlarımı ağırlaştırıyordu. Her adımda, abimin beni kabul etmesini, koruyucu bir abi olarak yanımda olmasını diledim. Kapıya doğru sessizce yaklaştım. Kalbim hızla çarparken kapının aralık olduğunu fark ettim. İçeriye bir göz attığımda abimi tekerlekli sandalyede, sırtı bana dönük bir hâlde gördüm. Üstünü çıkartıyordu ve sırtında kocaman harflerle yazılmış Roma rakamı vardı.

Sırtındaki bu işaret, beni şaşkına çevirmişti. Bir acı hissettim. Keşke ona ne olduğunu bilebilseydim. Abim, hayatının her anında bana bir yabancı gibi davranmıştı. Beni neden böyle uzak tuttuğunu anlamıyordum. İçeri girmeye cesaret edemedim ama gözlerimi de ondan alamıyordum.

Bir şeyler söylemek istedim. Ona ne kadar yalnız olduğumu, onunla abi kardeş olmayı ne kadar istediğimi anlatmak istedim. Lakin kelimeler boğazımda düğümlendi. Çocuk ruhum, bir yandan onun sevgisini, korumasını arzularken diğer yandan onun sert bakışlarından korkuyordu. Yalnızlığım daha da belirginleşti. Aramızdaki duvarların ne kadar kalın ve aşılmaz olduğunu hatırlamama yetti. Onunla hiç konuşamamıştım, bana karşı olan bu soğukluğu da uzaklığı da anlamamıştım.

Düşüncelerim abimin beni fark etmesiyle kesildiğinde aniden öfkeyle parladı. "Ne yapıyorsun burada?" diye bağırdı. "Defol git buradan!"

Abimin ani çıkışı beni yerimden sıçrattı. Tekerlekli sandalyesini hareket ettirip kapıya yaklaştığında hızla kapattı. Kapının sert çarpışıyla bütün umutlar da yıkılmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başlarken hayal kırıklığı bedenimi sardı. Ne yapacağımı bilemeden orada öylece kalakaldım. Merdivenleri hızla inmeye başlarken gözlerimde yaşlar birikmişti. Abimin öfkesini,

CamScanner ile tarandı

annemin soğukluğunu, kendi yalnızlığımı iliklerime kadar hissettim. Her adımda, kalbimdeki yük biraz daha ağırlaştı. Annemin evde olmadığına güvenerek alt kata indiğim gibi odama doğru yöneldim. İçeri girer girmez kapıyı kapattım, hızlıca yatağıma atladım.

Biz onunla hiçbir zaman abi kardeş olamazdık.

Yasmin'in sesi zihnimde yankılanarak, beni eski anılardan koparıp getirdi. "Uykudan uyanmış," dediğinde, çocukluğumun derinliklerinden uzaklaştım. Unutamıyordum. O anlar zihnime çakılı kalmıştı. Geçmişin acıları sanki dün yaşanmış gibi tazeydi.

"Gülermiş, bakarmış." Kaç kere gülsem de kimse bana bakmazdı. Gözlerime yaşlar doldu fakat akmaması için çaba gösterdim. "Annesi onu çok öpermiş, severmiş." Annem beni hiç sevmezdi. Hatırlıyorum, elleri her zaman sert ve soğuktu. "Okula gidermiş, yazarmış, çizermiş." İstediğim hiçbir şey olmazdı. Okul benim için bir kaçış yeri değil, daha çok bir hapishaneydi. "Babası onu çok öpermiş, severmiş." Babam beni sevmemişti. Varlığım onun için bir yük gibi gelirdi. Her hatamda, her yanlışımda acımasız davranırdı.

"Annesi onu çok..." Annem mi benden daha çok nefret ediyordu? "Babası onu çok..." Yoksa babam mı daha çok nefret ediyordu? "Herkesler onu çok severmiş, severmiş." Hiç kimse çok sevmemişti. Kimsenin önceliği değildim.

Yasmin'in nazik elleri saçlarımda gezinirken onun sıcak şefkati beni sarmaladı. Parmakları saç tellerim arasında nazikçe dolaşıyor, her dokunuşuyla yaralarıma merhem sürüyordu.

Bu hislerden kurtulmak istiyordum. Bu yaralayıcı anıları ve duyguları geride bırakma arzusuyla dolup taştım. Bunun için günlüğü okumam gerektiğini biliyordum; o sayfalar, beni geçmişin ağırlığından kurtaracak bir anahtar gibiydi.

Düşüncelerimi dağıtmak için, "Verda'yla dışarıya çıkacağım," diye mırıldandım. "Sen de gelmek ister misin?"

Yasmin'in yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Yağız'ın ateşi bir türlü düşmüyor," dedi.

"Doktora gidelim," diye karşılık verdiğimde Yasmin'in bedeni kasıldı. Ne dediğimi anladım ama artık çok geçti. Yasmin'i tanıdığım andan beri, oğlunu hiçbir zaman doktora götürmemişti. Doktorlardan korkuyordu ve bu korkusunun nedenini çok iyi biliyordum. Bir zamanlar bir doktor, çocuğunu ondan almak istemişti. Bu travma, onun içinde derin izler bırakmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, titreyerek. "Doktora gitmeyeceğiz. Gidemeyiz. Kimseye güvenmiyorum. Ben onu iyileştiririm. Siz Verda'yla çıkın."

Ona doğru döndüğümde yanağından hafifçe öptüm. Dudaklarım, Yasmin'in sıcak ve yumuşak tenine değdiğinde, onun korkularını bir nebze olsun hafifletmek istedim. "Küçük ördeğimi iyileşince dışarı çıkartacağım."

"His..." dedi endişeli bir ifadeyle. "Çıkartmayalım. O doktor durmayacak, biliyorum."

"Teşkilatta olmaktan sıkıldı. Aynı şekilde sen de sıkıldın. İtiraz istemiyorum. Gezmeye gideceğiz."

"Peki," diye mırıldandı kabullenerek. "Yağız'ın yanına gidip ateşini kontrol edeceğim. Bir şey diyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. Yasmin'le birlikte odadan çıktık. O, yüzündeki endişeli ifadeyle Yağız'ın odasına yönelirken ben adımlarımı Verda'nın yanına yönlendirdim. Koridorun sonunda kızıl saçlı kadınla karşılaştığımda, parlak gözleri, enerji dolu hâli ister istemez moralimi yükseltti. Zamanlama harikaydı. O her zaman enerjisi ve neşesiyle ortamı aydınlatırdı.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordu hevesle.

"Hazırlanıp geliyorum," dedim onun enerjisiyle. "Benimle odama gel."

"Yasmin de gelecek mi?"

"Yağız'ın ateşi varmış," diye mırıldandım. "Onunla ilgilenecek. Bugün ikimiz takılacağız."

Verda iç çekip omuzlarını hafifçe düşürdü. "Keşke o da gelseydi. İlişki hakkında bilgi almam gerekiyordu. Zorlu verdiğim hiçbir şeyi içmiyor. Çok sinirli. Hâlbuki papatya çayı onu rahatlatırdı," dedi hayal kırıklığıyla.

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce bir an duraksadım. Onun üzülmesini istemiyordum. Omzuna nazikçe dokundum. "Merak etme," dedim teselli edici bir tonla. "O kimseden bir şey almaz. Sana özel değil."

"Bu adam kim, His? Neden onunla birlikte buraya geldin?" diye sorarken kaygı doluydu.

Düşüncelerim zihnimde hızla dönmeye başladı. Sakin bir tonla, "Koruma," dedim ama bu tek kelime Verda'nın merakını gidermedi.

Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. "Sadece bir koruma olduğu için burada olduğunu sanmıyorum. Onu Yasmin de tanıyor fakat mesafesini

CamScanner ile tarandı

koruyor. Adam konuşmuyor bile. Açlıktan ölmemek için minimal düzeyde bir şeyler yiyip içiyor, onun dışında ağzını bıçak açmıyor," dedi merakın keskinliğiyle.

Gözlerimdeki ciddiyeti ona yansıtarak, "Zorlu işitme engelli," diye yanıtladım. "Onun konuşmasını bekleme."

Çatılı kaşları şaşkınlıkla yukarıya doğru kalktı. "Gerçekten mi?" diye sordu, inanamaz bir ifadeyle.

"Evet," dedim sakin bir şekilde. "Ayrıca onu hatırlamıyor musun Verda?"

Bana anlamsız bir bakış attığında sorularla dolu olduğu belliydi. "Hatırlamak? Nereden hatırlayacağım? Yıllardır Rusya'da yaşıyorum!"

"O da bir dönem Rusya'da yaşadı," dedim bu bilgiyle onun hafızasını tazelemeye çalışarak.

Yatağıma geçip oturdu. Bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Öncelikle şu konuda anlaşalım. Ben Yasmin değilim, senin dediğin her şeyi anında çözemiyorum. Lütfen biraz daha açık konuşur musun?" dedi sabrının tükendiğini belli edercesine.

"Hazırlanacağım," diye mırıldandım, onun sabırsız bakışlarından kaçınarak. Odanın köşesinde bulunan banyoya doğru adımlarımı hızlandırdım. Yasmin'in kurutup taradığı saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra yüzüme biraz renk gelsin diye hafif bir makyaj yaptım.

Kıyafetlerimin olduğu yere geçip üstümü değiştirdim. Rahat ama şık bir elbise seçmiştim. Ayakkabılarımı giyip, odadan çıkmadan önce son bir kez aynaya baktım. Şehrin kuzeyinde bulunan bir diğer Alatav Malikânesi'ne gitmek için hazırdım. Oraya uzun yıllardır gitmiyor, ne durumda olduğunu bile bilmiyordum.

Yatağımın başucunda duran, bir türlü okumaya cesaret edemediğim günlüğü elime aldım. Günlüğün kapağı, yılların verdiği yıpranmışlıkla biraz solmuştu ancak hâlâ annemin izlerini taşıyordu. Günlüğü dikkatlice çantama yerleştirdim.

Sonrasında çekmeceyi açıp koyu renkteki zarfı elime aldım. Bu zarfın içinde, Kuklacı aracılığıyla bana gelen Âşıklar kartı bulunuyordu. Zarfın pürüzsüz yüzeyine bakarken şüphelerim bir kez daha ortaya çıktı. Bu kartın gerçek olma düşüncesi bana mantıklı gelmiyordu. Bronz'un yıllardır aradığı bu değerli kart, öylesine basit bir nedenle bana ulaşamazdı.

Kartın gelmesinin mantıklı bir açıklaması mutlaka vardı fakat bu kartın resmî bir kart olduğunu düşünmüyordum. Gerçek olan kartlar, üst

CamScanner ile tarandı

düzey güvenlik önlemleriyle korunuyordu ve bu kart sadece basit bir zarf içinde bana gelmişti. Oyalanmadan zarfı da çantama attım.

Alatav Malikânesi'ne gitme amacım da bu kartın gerçekliğini kontrol etmekti. O malikânenin içinde, kartın resmî olup olmadığını belirleyebileceğim bir mekanizma bulunuyordu ancak oraya öylece gidemezdim. Günler öncesinden birilerini yollamış, eve gidiş yollarını, etrafını ve evi gözetletmiştim. Her şeyin yolunda olduğunu öğrendikten sonra bugün gitmeye karar vermiştim.

Çantamı alıp Verda'nın yanına vardım. "Hazır mısın His?"

"Hazırım," dedim. "Çıkalım."

Odadan çıkıp geniş ve uzun koridorlarda yürürken adımlarımızın yankısı duvarlarda çınlıyordu. Dışarı çıktığımızda, temiz hava ciğerlerimize dolarken derin bir rahatlama hissettim. Arabaya bindiğimizde, Verda'nın merak dolu bakışları üzerimdeydi.

"Alatav Malikânesi'ne neden gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," dedim ciddiyetle. "Bu kartın gerçek olup olmadığını öğrenmeliyim."

"Hangi kart?"

"Âşıklar kartı," dedim çantamdaki zarfı göstererek. "Biri yıllardır bu kartı arıyor. Bu kartın gerçek olup olmadığını öğrenmek için Alatav Malikânesi'ne gidiyoruz."

"Bu çok tehlikeli bir şey." Şaşkınlığı had safhadaydı. "Bu kartın gerçek olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Gerçek olmadığını umuyorum ama bunu öğrenmek için gitmemiz gerekiyor."

"Bir gün Yasmin ve bana her şeyi anlatacak mısın His?"

Huzursuzluğumu bastırarak, "Üzgünüm," dedim ciddi bir tavırla. "Hiç kimseye bir şey anlatamam. Bunu yapamam. Benden bunu bekliyorsan bu düşünceyi kafandan sil, Verda."

"Bir gün birine anlatacaksın." Onun söylediklerine aldırmayıp arabayı sürmeye devam ettim. Çocukluğumun geçtiği sokaklarda ilerlerken üzerime bir ağırlık çökmüş gibiydi.

Dünyanın neresinde doğduğum bilinmiyordu. Babamın Türk kimliğinden dolayı benim kimliğimde doğum yeri olarak Ankara yazıyordu fakat o şehirde doğmadığıma emindim. Ankara'nın sokakları bana yabancı ve soğuk geliyordu. Sadece babam Ankaralıydı, bu kimlik sadece bir formaliteden ibaretti. Annemden dolayı ise Rus kimliğim bulunuyordu.

CamScanner ile tarandı

Bu kimlik, ülkeye giriş çıkışlarda kolaylık sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Annem, beni asla bir Rus olarak kabul etmemişti. Ne dilini öğretmişti ne de geleneklerini...

Roza'nın bana öğretmeye çalıştığı şeyler bile yarım yamalaktı. Roza, babamdan değil ama babamın karanlık zihninden korkuyordu. Bu korku, bana Rusça öğretmek istememesine neden olmuştu. Yakalanmayalım diye gizli gizli görüşmelerimizin üzerine bir de bu yükü almak istememişti. Haklıydı. Annem, benim hakkımda bir şeyler söylese babam tepkilerimden Rusça bildiğimi hemen anlardı. Ailemden dolayı aşina olduğum bir dil olsa da kelimenin tam anlamıyla Rusça bilmez ve konuşamazdım.

Bir gün okulda, Rusça dersinde öğrendiğim birkaç kelimeyle birlikte büyük bir heyecanla annemin yanına gitmiştim. Tüm cesaretimi toplayarak, "*Anneciğim*," demiştim Rusça. Bu kelimenin annemin kalbinde bir yer bulacağını, ona olan sevgimi, bağlılığımı göstereceğini ummuştum. Ancak annemin yüzü bir anda sertleşmişti.

Annem, bu beklenmedik çıkışım karşısında sessiz kalmamıştı. Elini kaldırmış, bana sert bir tokat atmıştı. Tokadın şiddetiyle yanağım yandı ama asıl acı, annemin gözlerindeki soğukluktan gelmişti. Yanağımın acıması sorun değildi. Annem bana vururken canı acımasın diye bir daha onu kızdırmak istememiştim. Annem bu dili konuşmamı istemiyordu. Onun dünyasında, onun kurallarına göre hareket etmeliydim ve Rusça, bu kuralların dışındaydı.

O dili her düşündüğümde, annemin bana attığı tokat ve gözlerindeki soğuk bakış aklıma geliyordu. Her kelime, her cümle, o anın acı hatırasını yeniden canlandırıyordu. Bu yüzden, annemin istemediği bu dili öğrenmekten kaçınmıştım.

Tüm bu korkular ve yasaklar arasında kimliğimi bulamıyordum. Ne tam anlamıyla bir Türk ne de tam anlamıyla bir Rus olabilmiştim. Bu iki kimlik arasında sıkışıp kalmış, her iki tarafa da ait olamayan bir yabancı olmuştum. Bronz haklıydı; yine ve yine... *Asıl kimliksiz olan bendim.*

Arabanın içinde bu düşüncelerle boğuşurken çocukluğumun izleri birer birer zihnimde canlanıyordu. Her anı, her acı, içimde derin yaralar bırakmıştı. Annemle babamın gölgeleri, her köşeden beni izliyor gibiydi.

Araba yavaşça Alatav Malikânesi'nin önüne geldiğinde, devasa, görkemli yapının ihtişamı beni her zamanki gibi etkiledi. Malikânenin yüksek, taş duvarları ve zarif süslemeleri, tarihi bir zarafetin izlerini taşıyordu. Verda, arabanın camından dışarıya baktığında nefesini seslice savurdu.

"Burası gerçekten çok ürkütücü, bir o kadar da muhteşem," dedi hayranlıkla. "Eskiden hatırladığım gibi. Hiç değişmemiş."

CamScanner ile tarandı

Arabadan indikten sonra büyük demir kapıları açıp geniş avluya adım attık. Ayak seslerimiz, taş döşeli avluda yankılanıyordu. Kapının önünde durup nefes alma ihtiyacı hissettim. Bu ev, geçmişin tüm izlerini, sırlarını saklayan bir anıttı.

Verda'nın gözleri etrafı dikkatle inceliyordu. "Enerjisi çok garip. İçim daraldı," dedi. "Her köşede bir hikâye saklı sanki."

"Evet," dedim kapının ağır tokmağını tutarak. "Bu ev, çok şey görüp çok şey sakladı."

İçeriye adım attığımızda, geniş ve yüksek tavanlı salonun ihtişamı bizi karşıladı. Tavanlar oymalı süslemelerle doluydu. Duvarlardan sarkan büyük kristal avizeler, ortama ağır ve lüks bir hava katıyordu. Salonun atmosferi, yılların biriktirdiği toz kokusuyla kararmıştı. Toz kokusu o kadar yoğundu ki neredeyse nefes alamadım. Hafifçe öksürdüm. Tekrar öksürdüm. Tekrar derken gözlerim boşluğa daldı.

Aynı şekilde öksürüyordum fakat bu, unuttuğum bir anıydı. Zihnimin derinliklerinden bir anda su yüzüne çıkan bir hatıra...

Lüks bir arabanın içindeydim. Gece vaktiydi. Etraf zifirî karanlıktı, sokak lambaları yanmıyordu. Hangi sokakta olduğumu kestiremiyordum, sadece koyu gölgeler ve belirsiz şekiller vardı. İçimde yükselen panik, nefes almayı daha da zorlaştırıyordu. Öksürüğüm boğazımı yakıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Bir anda arabanın kapısı açıldı ve içeriye taze hava doldu. Şoför koltuğuna yerleşen kişiye doğru bakışlarımı kaldırdım. Bronz'un yüzü karşımdaydı. Kehribarları alev alev, hiddetle yanıyordu.

"Sen..." Sesindeki sertlik neredeyse fiziksel bir darbe gibi hissediliyordu. "Sen tanıdığım en başına buyruk insansın! Bunu nasıl yaparsın, aklım almıyor!" Direksiyona yumruğunu geçirdi. "Sana bunu asla yapmayacaksın demiştim!"

Kelimeler, sanki zihnime çakılıyordu. Evden çıktım ama çıkmamam gerekiyordu. Hızla etrafı taradım. Dışarıda, karanlıkta beliren bedenleri gördüm. Arabaya doğru yaklaşan insanlar vardı. Silüetleri hızla yaklaşıyordu. Öksürüklerim boğazımı yakarken nefes almak daha da zor hâle geliyordu. Panik içinde Bronz'a döndüm.

"Sür," diyebildim öksürüklerimin arasında.

Bronz, bir an duraksadı sonra yüzündeki öfke yerini kararlı bir ifadeye bıraktı. Gözlerinde zerre kadar tereddüt yoktu. Motoru çalıştırdığında araba hızla hareket etti. Ancak beklediğim gibi yola çıkmadık; Bronz, direksiyonu

CamScanner ile tarandı

kırarak arabayı adamların üzerine doğru sürdü. Direksiyona olan hâkimiyeti istemsizce nefesimi tutmama neden oldu.

Araba büyük bir hızla ilerliyordu. Ellerinde ağır silahlar bulunan adamlar, bize doğru nişan almıştı. Bronz, hız kesmeden arabayı doğrudan onların üzerine sürdü. Adamlar şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştı ancak arabanın hızı karşısında yeterince çabuk olamadılar. Adamlara çarptığında çarpma sesi kulaklarımı doldurdu. Bronz, durmaksızın arabayı sürmeye devam etti. Ona şaşkınlıkla bakakaldım. O ise tamamen ifadesizdi.

Astım krizim daha da şiddetlenirken nefes almakta zorlanıyordum. Göğsüm sıkışmış, ciğerlerim âdeta alev almıştı. Araba, ani bir fren yaparak durdu. Kemerim bağlı olmadığı için hızla öne doğru savruldum. Fakat Bronz, reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu bir kez daha gösterdi. Kolunu hızla uzatarak, öne yapışmamı engelleyip beni tuttu.

Bronz beni belimden kavradığında kendine doğru çekti. Bu hareketi o kadar çevik ve güçlüydü ki kendimi bir anda onun güvenli kollarında buldum. Nefes alıp verirken onun göğsüne yaslandım. Kalp atışlarının ritmi, beni bir nebze olsun sakinleştiriyordu.

Bir eliyle beni sıkıca tutarken diğer eliyle ceketinin cebini araladığında içinden astım ilacımı çıkardı. "Nefes al, derin nefes al." Dudaklarımın arasına yerleştirdiği ilaçla derin bir nefes aldım. İlaç ciğerlerime dolarken içimdeki panik yavaşça azalmaya başladı.

"Sen gerçekten canisin," dedim can havliyle. "O içerideki hareketlerin neydi öyle? Resmen beyefendiliğini sikip attın! Beni bunca zaman nasıl öldürmeden durdun? Ben senin gibi bir caniyle nasıl günler geçirdim?"

Dehşet dolu bir andı. Bronz dedikleri kişiden neden korktuklarını anlatan kısa bir fragmanı canlı kanlı izlemiştim. Kanlı kısmı gerçekti fakat içeridekilerin canlı olduğunu artık söyleyemezdim. Bu adamdan neden korktuklarını her geçen gün öğreniyordum.

Göğüs kafeslerimiz aynı şekilde yükselip iniyordu. Onun kucağında oturuyor olmak hoşuma gitmişti. Nefes alıp verişlerim düzensiz olsa da normalden daha kısa sürede toplandım. Kucağından inmeye niyetim yoktu.

"Bana hiçbir şey olmamış gibi bunu mu soruyorsun, Hisar?" Sesi o kadar yüksekti ki resmen göğsümde bir darbe hissettim. "Ne yaptığının farkına var! Ne hakla beni atlatarak o yüzsüzü bulmaya çalışırsın?!"

"Yağız'ın peşinde olan kişinin Kuklacı olduğunu bildiğim hâlde durmamı beklemiyordun umarım?" dedim yaslandığım yerden ayrılarak. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, onun nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Üstelik Yasmin'le Sanaç'ın bu hâlde olmasına neden olan kişi de o!"

CamScanner ile tarandı

Bronz'un gözlerinde bir alev parladı, öfkesini zorlukla kontrol ediyordu. "Herkesin intikamını tek başına alamazsın!"

İçimde birikmiş olan öfkeyi serbest bırakarak, "Seninle mi alacağım, Bronz?" dedim sert bir tonla. "Bu altılı hiçbir zaman bir arada olamayacak. Herkesin artık tek başına olduğunu kabullen!"

"Herkes tek başına olsun," dedi kaşlarını çatarak. "Sen değilsin! Kabullensen de kabullenmesen de tek başına değilsin! Sana o zaman da demiştim! Ben varım artık! O yüzsüzle de tek başına savaşmayacaksın, buna asla izin vermem, bunu o başına buyruk aklına sok!"

Duraksadım. Kalbimde yankı bulan sözlerdi zira Bronz'un yanımda olmasının verdiği güveni inkâr edemezdim. Ama ruhumdaki bağımsızlık arzusu, bu durumu kabul etmeyi zorlaştırıyordu. Gözlerimin içine bakarak söyledikleri sanki kalbime işliyordu. Bunca zaman yanımda kimse yoktu ve o karşıma geçmiş, artık kendisinin olduğunu söylüyordu.

Derin bir nefes alarak başımı göğsüne yasladım. Bedeni kasıldı. Bunu yapmamı beklemiyordu. Onun dediği doğruydu. Tek başına bu savaşı kazanamazdım. "Ben..." dedim. "Ben hep tek başıma savaştım, Bronz. Birine güvenmek çok zor. Yanımdakilere yalnızca hasar veriyorum. Ve bu olsun istemiyorum."

"Hisar," dedi hasar değil dercesine.

"İkimiz de birbirimize güvenemeyiz. Senin güven sorunlarından bahsetmiyorum bile. Baksana, buraya gelmek için senin ve diğerlerinin içeceklerine uyku hapı atmak zorunda kaldım. Yüzünüze gülerken arkanızdan iş çeviriyorum."

"Bu tarz numaraların bana işlemez," dedi rahat bir tınıyla. "Diğerleri de alışmak üzere."

"Kuklacı'nın istediği benim," dedim. "Ona istediğini vereceğim."

Sert bir soluk alarak bunu söylememden hiç hoşlanmadığını belli etti. "Ben de seni istedim fakat bana gelmedin. Ben sana geldim. Ona rağmen sen bana istediğimi vermedin."

Onun ne istediğini biliyordum. Ortaklık. Bu ortaklık sayesinde benimle Âşıklar kartını bulacağına inanıyordu. "Ortak olamayız. Bunu unut."

"O niyeymiş?" diye merakla sordu.

"Çünkü bana âşıksın ve ortaklar arasında duygusal bağ olamaz. Yoksa birbirlerinin zaafı olurlar," diyerek hafifçe güldüm. "Bana âşık olmadığın zaman bu soruyu tekrar sor. O zaman kabul edeceğim."

"Şaka yaptığına göre kendine gelmiş olmalısın," diye konuştuğunda hiç olmadığı kadar ifadesizdi. "Bundan sonra tek başına Kuklacı'yla

CamScanner ile tarandı

yüzleşemezsin. Ona çıkan her yol, benden geçecek. Ben de o yoldan geçmene izin vermeyeceğim, Hisar."

İnatçılığımı korudum. "Ben yine bildiğimi okuyacağım."

Elini çeneme koyarak başımı kaldırdığında kehribalarına kenetlendim. "Artık yalnız değilsin," dedi kararlılıkla. "Sen bildiğini okurken ben de yanında olacağım."

Karanlık ve tehlikelerle dolu bu yolda, Bronz'un varlığı bana ışık tutacaktı.

Göğsüm sıkışınca elim çantama doğru gitti. Yanıma astım ilacımı alıp almadığımı hatırlamıyordum. Hızlıca çantamı karıştırdım. Almamıştım. Bronz'un ne olursa olsun yanından astım ilacımı ayırmadığı aklıma geldi.

Soluklanmak için kapıdan tekrar dışarı çıktım. Derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Nefes almak için kendimi telkin ettim. O unuttuğum anı bana iyi hissettirmişti. Tamamen kendime gelince, elektrik şalterinin olduğu yere yönelerek sistemi aktif hâle getirdim. Elektriklerin gelmesiyle açık bıraktığım kapıdan içeri girdim. İçerideki avizeler ve lambalar birer birer aydınlandığında salonun ihtişamı daha da belirgin hâle geldi.

Yürüdükçe, Verda'yı girişin ortasında dururken buldum. Meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. Bir tabloya yaklaşıp dikkatle inceledi. "Bu resimdeki sen değilsin, değil mi?" diye sordu.

Tabloda bir anne-oğul tasvir edilmişti. Anne zarif bir şekilde oturuyor, oğluna sevgiyle bakıyordu. Arka planda çiçeklerle dolu bir alan görülüyordu. Bu tablonun orijinalini bildiğim için yüzlerindeki ifadelere hâkimdim. Anne, şefkatli bir ifadeyle oğluna sarılmış, oğlu ise annesine mutlu bir bakışla karşılık veriyordu. Tablodaki anne, benim annemdi. Yanındaki çocuk ise abimdi.

"Ben değilim," diye yanıtladım. "O bir erkek çocuk."

"Fotoğraflarda herkesin yüzü silinmiş. Yalnızca vücutlar var..." derken garip bir ifade takındı. Evet, ev terk edildikten sonra hiçbir şeye dokunulmasa da yüz tasvirleri ortadan kaldırılmıştı.

Verda, tablodaki detaylara dikkatle baktıktan sonra duvardaki diğer fotoğraflara yöneldi. Çeşitli aile fotoğrafları asılıydı. Annemle babamın gençlik yıllarından aile büyüklerimize, özel anlardan karelere... Verda, fotoğraflardan birini eline alarak dikkatle inceledi.

"Bu fotoğraflarda neden sen yoksun, His?" diye sordu merakla. "Ailenin çok fotoğrafı var ama sen hiçbirinde yoksun. Her karede yer alan tek kişi yüzü karalanmış olan bir erkek çocuk."

CamScanner ile tarandı

Derin bir nefes alıp, gözlerimi fotoğraflardan kaçırarak yere indirdim. "Türkiye'deki evimizde fotoğraflarım var. Ben burada çok bulunmadım."

Verda, diğer fotoğraflara bakarken ben de odanın diğer tarafına yürüdüm. Büyük bir masanın üzerinde eski bir aile albümü duruyordu. Albümü açtığımda, solmuş fotoğraflarla dolu sayfalar karşıladı beni. Annemle babamın gençlik fotoğrafları, aile toplantıları, tatiller... Abimin her yaştan ve her andan kareleri yer alıyordu. Ben, neredeyse hiçbirinde yoktum. Bu, benim hayatımdaki eksik parçaların somut bir göstergesiydi.

Verda, yanıma gelerek albüme baktı. "Bu albümde de yoksun," dedi hüzünle. "Sanki seni hiç var olmamış gibi göstermişler. Annen küçükken seni suçlardı. Bu oğlan yüzünden miydi His?"

Sessiz kaldım.

"Evin çalışanları bile var ama sen yoksun, His." Şaşırmıştı. "Neden seni hep dışlamışlar?"

Abimle annemin fotoğrafını gösterdi. Yüreğim sızladı. Yine sessiz kaldım.

"Bu tekerlekli sandalyedeki kişi kardeşin, değil mi? Bu yüzden hep ailenle birlikte. Orada olması gereken sen miydin His?" diye sordu.

Gösterdiği kişiye baktım. Evet, o benim abimdi. Onun arkasında duran kişiye doğru bakışlarım kaydı. Koyu esmer teni, dik duruşu, bir elini abimin sandalyesine yerleştirmiş, ikisi de poz vermişti. Abimin arkadaşıydı. Fotoğraflar siyah beyaz ve suretsiz olsa da albümde yer alan her şeyi biliyordum. Küçükken annemin yüzüne canlı canlı bakamadığım için fotoğraflardan onu görmeye çalışan biriydim. Albümlerle fazla haşır neşir olmuştum.

Verda'ya döndüm. "İşimize bakalım." Albümü ondan alıp çantama doğru fırlattım. Buraya gelme amacımız kartları çalıştıran mekanizmayı bulmaktı.

Evin altına inen dar bir merdivenden yavaşça aşağıya inmeye başladık. Her adımda tahta merdivenler gıcırdıyordu. Karanlık etrafımızı iyice sardı. El fenerimin ışığı, duvarlardaki nemli taşları, örümcek ağlarını aydınlatıyordu. Alt kata ulaştığımızda, büyük ve ağır bir kapının önüne geldik. Kapıyı zorlanarak açtığımızda, içeride yüksek teknolojili bir mekanizma bizi karşıladı. Odanın ortasında yer alan bu cihaz, mavi ışıklarla parlıyor ve etrafında holografik görüntüler dönüyordu. Mekanizma çok büyük değildi; taşınabilir boyuttaydı.

Kalbim hızla çarparken çantamdan Âşıklar kartını çıkardım. Bu kartı Kuklacı zarfla göndermişti ama ben, "Aklın mı Yoksa Aşkın mı Resitali"

CamScanner ile tarandı

davetini henüz kabul etmemiştim. Şimdi ise kartın gerçek olup olmadığını öğrenme zamanıydı. Kartı mekanizmanın içine yerleştirdim. Mavi ışıklı hologramlar etrafımızda dönerken mekanizmanın çalışmasını bekledim. Babamın da bir kartı olduğu için bu mekanizma evimizde bulunuyordu.

Bir süre bekledik. Mekanizma kartı tarayıp durdu. Fakat hiçbir şey olmadı. Kart, mekanizmanın içinde hareketsiz kaldı. Hologramlar dönmeye devam etse de kart herhangi bir reaksiyon göstermiyordu.

"Kart..." dedim hayal kırıklığıyla.

"Çalışmıyor," diyerek benim sözümü tamamladı Verda. "Kart sahte. Gerçek bir kart değil. Biri seni oyuna getirmiş, His."

Sorun değildi, Kuklacı'nın söylediği her şey benim için yalandan ibaretti. Kartın sahte çıkmasına şaşırmamıştım.

Gönderdiği videoların da doğru olduğunu düşünmüyordum.

"Bu kartın değeri bir hayli yüksek. Gerçek olduğuna inanmamıştım zaten," dedim huzursuzluk hissederken.

Verda, kartı dikkatle inceleyerek, "Âşıklar kartının bir sahibi yok mu?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Kart yıllar önce kaybolmuş. Şimdi ise kartı kaybeden kişi bu kartı ölümüne arıyor."

"Kimin kartıydı ki?"

"Şu an İmparator olan kişinin."

"Zaten en üst karta sahip değil mi? Neden Âşıklar kartını istiyor ki?"

"Ah, bir bilsem..." dedim derin bilinmezliğe yenik düşerek.

"Bronz denilen adam 3 Mart 2016'da bir başkaldırı yaptığında sahip olduğum kart koruyuculuğundan ayrılmak zorunda kaldım," dedi Verda. "Kartları yeniden dağıtarak herkesi kendine düşman etti. Orasıyla hiçbir bağım kalmadı. Ve bu adam hâlâ yaşıyor."

"Yaşıyor..." dedim sıkıntıyla. "Yaşamaması gerekiyordu ama yaşıyor. Arkana şu an tamamen onun hükmünde. Kartı olmasına rağmen diğer kartı da almak istiyor. Bunun için bana ortaklık bile teklif etti."

"Anlaşılan kabul etmemişsin."

"Benim o kartla bir işim yok, Verda," dedim. "O kart bana yalnızca kambur olur. En üst iki kart elimde olursa bütün kartlar önümde diz çökmek zorunda kalır."

"En üst iki kart?"

CamScanner ile tarandı

"İmparator ve İmparatoriçe."

Gözleri hayretle büyüdü. "Bana yıllar önce verdiğin İmparatoriçe kartının gerçek olduğunu söyleme, His!"

"Emaneti alayım," derken elimi ona doğru uzattım. Verda kartı yanında getirmişti. Nasıl bir emanet taşıdığını anladığı anda kirpikleri titredi.

"Bunca zaman bu kartın değerini bana nasıl söylemezsin?" dedi haklı bir kızgınlıkla. "Ya bir şey olsaydı?"

Sakin bir şekilde, "Bir şey olmayacağını biliyordum," dedim.

Çehresinde korku belirdi. "His..." dedi titreyerek. "Kaybedebilirdim, çaldırabilirdim, karta kendim de dahil bir şey yapabilirdim!"

Elimi omzuna koyarak ona güven verici bir şekilde, "Babam seni boş yere kart koruyucusu olarak seçmedi, Verda," dedim. "Kartın değerini bilmemen işini hafifletti ve böylelikle kendini hiç tehlikede hissetmedin."

"Ama bu çok büyük bir sorumluluk, His," derken endişeliydi. "Bu kadar önemli bir şeyi taşırken bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

"En mantıklı yol buydu," dedim ifadesizce. "Bu kartın varlığını kimse bilmiyor."

Bu onu daha da şaşırttı. "Tek bilen ben miyim?"

"Kart koruyucusu olarak tek bilen sensin," dedim. "Yakında herkes öğrenecek. O zamana kadar gizli tutmak zorundayız."

Hiçbir şey anlamadığı belliydi. "Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu. "Bu kart hiçbir zaman var olmamış. Olmayan bir karta sahip olamazsın!"

"Bu kart her zaman varmış," dedim emin bir ifadeyle. "Sadece saklı tutuldu. Geçmişteki İmparator, kime kafa tuttuğunu bilmediği için kartları yok edebileceğini sanmış. Bu kart da yok edilen kartlar arasında ama aslında varlığını hep korumuş."

"Arkana tarihinde İmparatoriçe hiç olmadı, His."

"Biliyorum," deyip elimi tekrar uzattım. "Şimdi bana emaneti ver."

Verda, bez çantasını kendine doğru çekerek elini içine attı. Çantasından özenle işlenmiş, özel yapım bir tarot kutusu çıkardığında kapağını dikkatle açtı. Tarot destesini hızlıca karıştırdıktan sonra bir tanesini çekip aldı. Bana simsiyah olan kartı uzattığında, kartın diğerlerinden görünüş olarak hiçbir farkı olmadığını gördüm. Verda, öyle güzel kamufle etmişti ki ben dâhil hiç kimse bunun yıllar önce yok edilen bir kart olduğunu anlayamazdı.

"Onu nasıl ayırt ettin?"

CamScanner ile tarandı

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bu kart yıllardır benimle, His," dedi. "Bana verdiğinden beri kullanıyorum. Tüm kartlar aynı olmasına rağmen artık tanıyabiliyorum. Bu kart, senin bana vermiş olduğun kart."

Kartı elinden yavaşça aldığımda, hafif bir ağırlık fark ettim. Bu deste özel bir desteydi, diğerlerinin ağırlığı da buna göre yapılmıştı. Kartı elime alınca ışığa doğru kaldırdım. Karta değen ışıkla birlikte, gizli semboller ortaya çıkmaya başladı.

Tahtın üstünde oturan çok güzel bir kadın vardı. Saçları upuzundu. Derin yırtmaçlı bir elbise giymişti. Koluna sarılmış bir yılan vardı, diğer elinde ise bir şamdan tutuyordu. Yılan kendi kendini yiyordu, şamdana takılı olan mumlar ise eline doğru eriyordu. Kadının bakışları, sanki karttan dışarı çıkıp ruhuma dokunuyordu. Görkemli bir kadının çizimiydi, semboller ve detaylar inanılmaz bir işçilikle yapılmıştı.

Kartı incelerken, çok iyi korunmuş olduğunu fark ettim. Hiçbir sıkıntısı yoktu, tıpkı ona ilk teslim ettiğim hâlindeki gibiydi. Verda'nın ne kadar dikkatli ve özenli olduğunu bir kez daha anladım. Kartı mekanizmaya yerleştirdiğimde, az öncekinin aksine işlem daha uzun sürdü. Mavi renkli tarayıcı ekranda gelip giderken, nefesimi tutarak bekledim. Kısa süre sonra bir tık sesi duyuldu.

"***İmparatoriçe.***"

Mekanizmanın içindeki ses konuştu. Bu ses, büyükannem Roza'ya aitti. Bütün kartların seslendirmesini tamamen kendisi yapmıştı; bu yüzden gitmiş olsa bile varlığı kartlarda sürüyordu.

"Hisar Alatav," diye devam etti mekanizma. Kartın içindeki sistem, kartı doğruladığında kimliğimi anında tanıdı. Verda, büyülenmiş bir şekilde kartın üzerinde beliren sembolleri izlerken büyük bir rahatlama hissettim. Kart hâlâ çalışıyordu ve gerçekti. Bu, benim için büyük bir adımdı.

"Bu kart..." dedi Verda hayranlıkla. "Gerçekten de İmparatoriçe kartı! Şimdi ne yapacağız, His?"

"Önceliğimiz kartın güvenliği," dedim ciddiyetle. "Bana ihanet etme-"

Verda, sözümü keserek endişeyle, "İmparator'a karşı gelirsen kartın yok edilir fakat İmparatoriçe'ye karşı gelirsen ölürsün, His," dedi. "Bu saatten sonra sana nasıl ihanet edebileceğimi düşünürsün?"

Kısa bir anlığına gözlerimi kapattım. "Yasmin'e bile körü körüne güvenemem. Beni anlıyorsun, değil mi? Hayatım hep zor oldu. Hiçbir şey kolay değildi."

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum," dedi. "Çok zor, karmaşık ama anlıyorum, His. En azından seni anlamam gerektiğini hissediyorum. Sezgilerim güçlü ve sana karşı yanılmıyorum."

Gözlerimi açtım. Onun gözlerinde bana olan inancı ve güveni görüyordum. "Güzel," dedim. "Şimdi beni yalnız bırakmalısın. Bu evde biraz vakit geçirmem gerekiyor. Teşkilata dönebilirsin, değil mi?"

"Dönerim," derken tereddüt eder gibiydi. "Teşkilata sensiz girince bir şey demeyecekler mi?"

"Sorun etmezler," dedim sakin bir şekilde. "Yasmin çocuğuyla ilgileniyordur."

"Sen?"

Gözlerimi devirip, içimdeki sabırsızlığı bastırarak, "Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

Verda, bu cevabı duyduktan sonra daha fazla ısrar etmedi. "Anahtarlar..." dediğinde ona arabanın anahtarını uzattım. Ayağa kalktığında, buraya girdiği Verda'dan farklı bir kişiydi. Bana artık daha farklı bir şekilde bakıyordu.

Onun evden çıkmasını beklerken kısa süre sonra arabanın asfaltta çıkardığı sesi işittim. Verda, arabayla uzaklaşırken,s içimdeki huzursuzluk hissi giderek arttı. Hızla telefonuma sarılıp Yasmin'i aradım.

"Çıyan."

"Şimdi evden ayrıldı," dedi Yasmin. Bana gözcülük yapıyordu. Verda, çocukluğumdan beri tanıdığım biri olsa da tetikte olmam gerekiyordu. Onu test edeceğim birçok sınav olacaktı. Kartları yeniden dağıtırken ona ihtiyacım olacağı için bana yanlış yapmadığından emin olmalıydım. "Her hareketini izleyeceğim. Teşkilata geçince yine bilgi veririm. Şimdilik bir sıkıntı yok."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Dışarı çıkmak iyi geldi," dedi Yasmin sahici bir tonla. "Yağız'ı da çıkartsak iyi olur. Sen ne zaman gelirsin?"

"Birkaç gün sürer."

"Ne işin var ki?"

"Evde incelemem gereken şeyler var."

Yasmin bıkkın bir nefes alarak, "Yalan söylediğine göre artık kapatsam iyi olacak," dedi kırgın bir tonla. "Sakın başına bela alma, His. Öpüyorum."

CamScanner ile tarandı

"Ben de..." Telefonu kapatıp içimdeki duygusal karmaşayı bastırmaya çalıştım. Verda'ya bir süreliğine dikkat etmemiz gerektiği için Yasmin'le çok fazla yan yana gözükmüyorduk. Yasmin, oğluna saldıran Kuklacı'dan sonra biraz dağılmıştı ama son günlerde toparlanmış, hızlıca aramıza dönmüştü. Durgun bir ruh hâli çizerek bu süre zarfında Verda'yı inceliyordu. Henüz onun için endişe etmemiz gereken bir şey yok gibiydi. Umarım hep de böyle olurdu.

Mekanizmanın başına geri dönerek takılı olan karta baktım. Holografik görüntüler, odanın loş ışığında büyülü bir hava yaratıyordu. Büyükannemin sesiyle konuşan yapay zekâya seslendim. "Roza."

"Seni dinliyorum."

Tuhafıma gidiyordu. Bu, çok farklı bir deneyimdi. Büyükannemle konuşuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerini dünyaya kapatmadan önce, "*Ben ölsem bile hep seninle olacağım*," demişti. "*Yeter ki bu karta sahip çık ve zamanı geldiğinde kullan.*" Şimdi, bu sözlerin gerçek olduğunu hissediyordum.

"Parmak izi analizi yapabilir misin?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Arkana'ya giren her bireyin parmak izleri sistemime kayıtlı. Unutma, bütün kartlar bana bağlı."

Âşıklar kartını tekrar elime alıp İmparatoriçe kartının üstüne yerleştirdim. "Bana bu kartın üstündeki parmak izlerinin kime ait olduğunu söyle."

"Analize başlıyorum," dedi mekanik bir tonla. "Yalnızca daha önce Arkana'ya giriş çıkış yapmış kişilerse kimlikleri tespit edilebilir."

Sistem ışıklarını tekrar yakıp kartın üstüne genel bir tarama yaptı. Mekanizma, kartın her yüzeyini detaylı bir şekilde tarıyordu. Mavi ışıkların altında kartın üzerinde beliren parmak izi desenlerini izlerken beklemeye koyuldum.

Tarama tamamlandı. "Parmak izi analizi tamamlandı. Kayıtlı verilerle eşleşiyor. Bir parmak izi tanımsız. Bir kişi Verda Smirova."

Verda'nın adı ilk çıkan isimdi; bu normaldi çünkü az önce kartı o da tutmuştu. Beni bulamazdı çünkü parmak izlerimde farklı kişiler vardı ve o kişilerin daha önce Arkana'ya giriş yapması mümkün değildi.

Ardından, sistem diğer isimleri okumaya devam etti. "Atlas Vladislav." *Bu isim bir sıkıntı hissetmeme neden oldu.* Sistem bir isim daha okudu. "*Eva Petrova.*"

CamScanner ile tarandı

Bu isim beni şaşırttı. Eva Petrova. Bronz'un eski nişanlısı... Onun sahte olan Âşıklar kartında nasıl parmak izi olabilirdi ki? Bu kartı bana gönderen kişi Atlas'tı.

"Onlara dair yaşamsal bilgi alabiliyor musun?"

"Nabzı duran her bireyi arşive atıyorum. Hiçbiri arşivde değil. Hepsi yaşıyor."

Bu bilgi beni daha da şaşırttı. Eva'nın kart sahibi olmaması, onun bu olayların içinde ne kadar derin bir rolü olduğunu anlamamı zorlaştırıyordu. Bronz'un nişanlısı olarak kartlarla bir bağlantısı olduğundan emindim. Eva gerçekten kimdi ve Arkana sınırları içindeki rolü neydi?

"Geçmişte?" diye sordum.

"Kayıtlarıma göre Verda Smirova yalnızca kart koruyucusu olarak görev aldı. Eva Petrova'nın hiçbir zaman kartı olmadı. Atlas Vladislav ise 0 numaralı karta sahipti."

"0 numaralı kart..." diye mırıldandım kendi kendime. Atlas'ın sırtına derin bir şekilde çizilmiş Ø sayısı gözümün önüne geldi. Bu işaret, diğer her çocuk gibi onun kimliğinin ve geçmişinin bir parçasıydı.

"Joker, Mecnun, Deli, Soytarı, Aptal, The Fool gibi tanımlarla bilindi. Hangi tanımla devam etmek istersin, İmparatoriçe?" diye sordu Roza.

"Mecnun," dedim ilgimi çekmesiyle. Mecnun, diğerlerine göre daha az kullanıldığı için gizemli bir anlam taşıyordu.

Roza anında bir uyarı tınısına büründü. "Yasaklı seçim," dediği an, etraf bir anda kırmızı ışıklarla yanıp sönmeye başladı. "Yasak! Yasak! Yasak!"

Bir anda paniğe kapılıp, "Durdur!" diye bağırdım. Seslerin bu denli yüksek olacağını düşünememiştim. "Bu da ne böyle?"

"Yasaklı seçim yapıldı."

"Ne yasağı?" diye sordum, anlamaz bir hâlde.

"Sıfır numaralı karta Mecnun demek, Arkana tarafından yasaklandı."

Anlık olarak duraksadım. "Neden?"

"Kayıtlı olan raporları incelemen için karşına çıkartıyorum," dedi Roza. "Mecnun hitabı örgüt tarafından kabul görmedi. Burada izin verilmeyen tek şey aşk duygusudur."

Ekranda beliren dosyaları incelemeye başladım. Atlas'ın o yıllarda henüz çok küçükken seçtiği hitaptan dolayı ceza almış olduğunu okudum. Örgütün varmış olduğu kararda tek bir madde yazıyordu: ***Aşk, zayıflık getirir.***

CamScanner ile tarandı

Atlas'ın dosyasını inceledikçe örgütün ne kadar katı ve acımasız olduğunu bir kez daha anladım. Aşk, Arkana'da yasaklanmış ve aşkı çağrıştıran her şey baskı altına alınmıştı. Atlas'ın genç yaşında "Mecnun" hitabını seçmesi, bunun sonucunda ceza alması, onun bu sistemde ne kadar zorlandığını gösteriyordu.

"Mecnun," diye mırıldandım, dosyaları incelerken. "Aşk yüzünden cezalandırılan bir adam..."

"Arkana'nın kuralları gereği, aşk ve bağlılık zayıflık olarak kabul edilir," dedi Roza. "Bu yüzden, Mecnun hitabı yasaklanmıştır."

Dosyaları incelemeye devam ettim. Atlas'ın kime âşık olduğunu öğrenmeye çalıştım. Bana geçmişte aramızda hiçbir şey olmayacağını zaten söylemişti. Katıldığımız davetlerde, gittiğimiz her yerde, kısaca onun yanında olduğum her an, gözleri başkasındaydı. Fakat bu kadının kim olduğunu hiçbir zaman bilememiştim.

Dosyanın sonuna vardığımda gördüğüm yazıyı dikkatle okudum: **Aşk duygusu gözlemlendiği için altı masa üyesi bu kararı ivedilikle onayladı.**

Ne kararından bahsediyorlardı?

"Karar nedir?" diye sordum merakla.

"Atlas Vladislav ve Eva Petrova ilişkisi başlamadan bitirilecek."

Atlas'ın sevdiği kadın, en başından beri Bronz'un nişanlısı olan kadın mıydı? Eva Petrova, Bronz'un nişanlısı, aynı zamanda Atlas'ın uğruna dünyayı yok edeceği kadındı.

Atlas ve Bronz bu yüzden mi birbirlerine düşmandı?

CamScanner ile tarandı

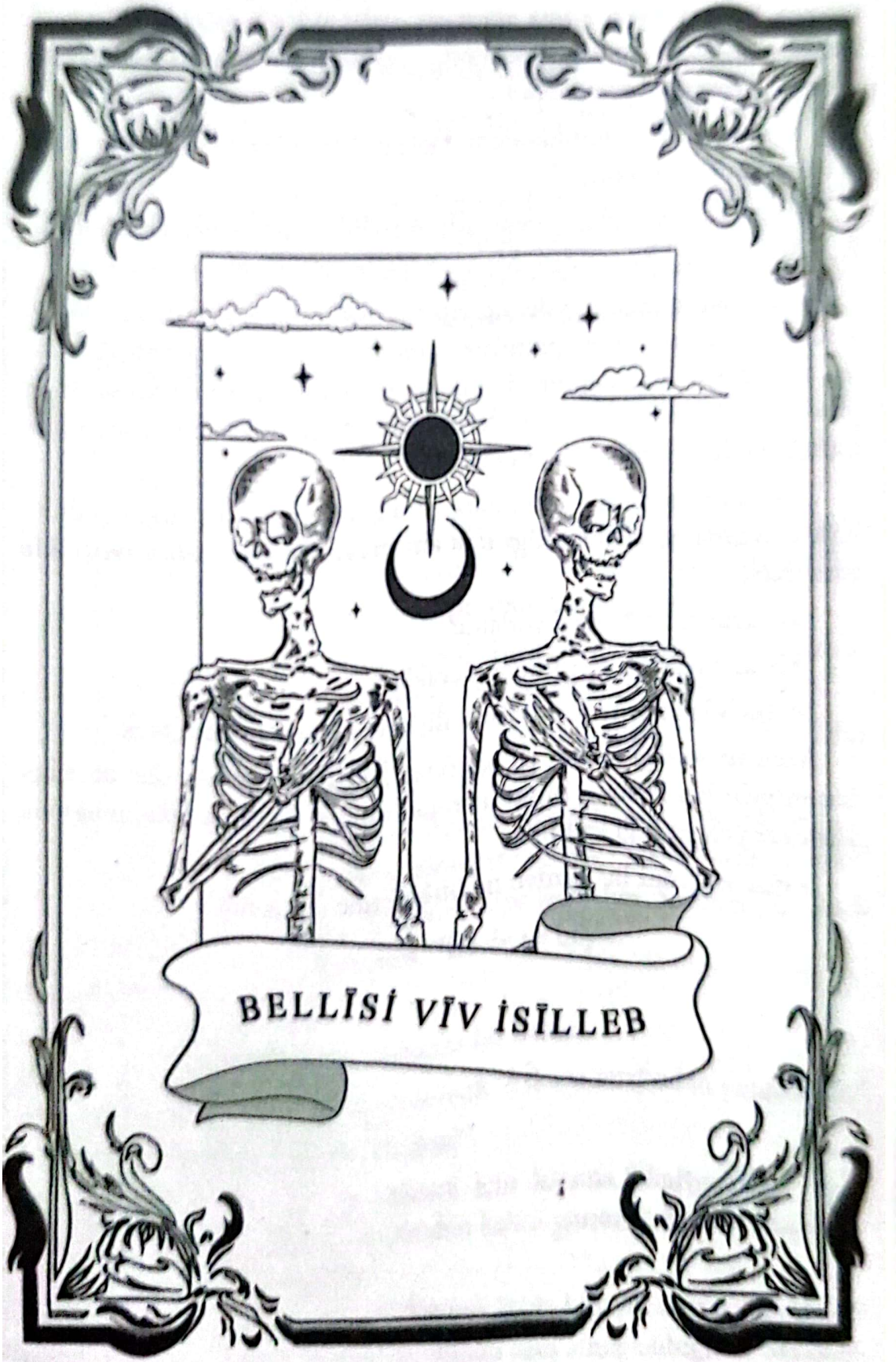

CamScanner ile tarandı

3.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Aşk, zayıflık getirirdi.

Eva Petrova, Bronz'un nişanlısı, aynı zamanda Atlas'ın uğruna dünyayı yerle bir etmeye hazır olduğu kadındı. Bu muazzam gerçeği öğrendiğimde, Atlas ve Bronz'un birbirlerine duyduğu derin nefretin kaynağını anladım.

Bu sorular zihnimde yankılanırken, kalbimde tarifsiz bir acı hissettim. Duyduklarım ruhumu derin bir bozguna uğratmıştı. Arkana, aşkın yasaklandığı bir yerdi. Bu yerin inşası sırasında Roza tarafından aşkın ilhamıyla inşa edildiği anlatılmıştı. Zamanla, buradan aşk duygusunu tamamen çıkarmak istemişlerdi.

Fakat Âşıklar kartı neden yok edilmemişti?

Ve Bronz, bu karta nasıl sahip olmuştu? Üstelik, bana bu kartın hiçbir önemi olmadığını söylemişti. Hâlbuki o kart aslında en önemli kartlardan biriymiş.

Karanlık bir odadaydım; etrafımı saran gölgeler, yaşadığım şokun etkisini daha da artırıyordu. Bronz'un sahip olduğu kartlar artık beni daha da meraklandırıyordu. Kafamın içinde yankılanan düşüncelerle telefonumu çıkarıp hızlıca Tarkan'a mesaj attım.

His: Vakit kalmadı. Panterdeki mekanizmayı bu hafta bitmeden elimde istiyorum.

Tarkan: Panteri uyuşturmadan işlem yapmak çok zor.

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Kısa bir an düşündüm. Bir hayvana zarar vermek asla istemediğim bir şeydi. Ona zarar gelmeyeceğini

CamScanner ile tarandı

biliyordum ama yine de böyle durumlarda katı olamıyordum. Diğer yandan, ulaşmam gereken bir kart vardı.

His: Uyuşturun. Onu artık babasına geri vermeliyim.

Tarkan: Onu uyuşturduğum için babası beni gebertmez, değil mi?

His: Bunun için söz veremem fakat başına büyük bela alacağını bil.

Tarkan: Sen beni korursun. Bu panteri kaçırdığına göre belli ki bu yaratığın babasından korkmuyorsun.

His: Ona yaratık deme!

Tarkan: Ona prenses dememi mi istersin?

His: O tasmayı istiyorum, Tarkan. Hem de iki gün içinde. Yoksa babasına direkt olarak senin adresini veririm.

Telefonu kenara bırakıp kart mekanizmasına geri döndüm. Atlas hakkında bilgiler oldukça sınırlıydı. Keza Eva için de öyle.

Peki, Eva'yı nereden anımsıyordum?

Eva tam olarak kimdi ve neden bana çok tanıdık geliyordu?

Bu sorular zihnimi bir girdap gibi içine çekiyordu. Sorularla boğulmadan önce Roza'nın önüme koyduğu dosyaları dikkatlice incelemeye başladım. Dijital dosya formatında düzenlenmiş evraklar, her sayfasında beni daha da derin bir şaşkınlığa sürüklüyordu. Dosyalardan birinde, Eva ve Atlas'ın Arkana sınırları içerisinde öpüştüklerine dair bir görsel vardı.

Eva, Atlas'ı mı seviyordu?

Yoksa Bronz'u mu seviyordu?

Ya da kötü bir ihtimalle, bir zamanlar çok yakın arkadaş olan bu iki adamı aynı anda mı idare ediyordu?

Bu fotoğraf karesine göre Bronz aldatılmış bile olabilirdi. Atlas'ın öpüşmesinde bir zorlama yok gibiydi. Eva mutlu gözüküyordu. Atlas'ın uzun boyuna yetişmek için parmak uçlarında yükselmişti. Diğer türlü neden böyle istekli bir tavırla karede yer alsındı? Her şey gitgide daha karışık bir hâl alıyordu. Bu da başımın ağrımasına neden oluyordu. Eva ve Atlas'ın yaş olarak küçük olduğu tiplerinden belliydi. Bu, eski bir fotoğraftı.

"Eva'nın sistemde kayıtlı olan son fotoğrafını göster, Roza," dedim.

"Elbette," dedi Roza. Konuşmasının ardından hologram daha detaylı hâle geldi ve gözlerimin önüne çerçeve içinde yer alan bir fotoğraf karesi belirdi.

Bronz ve Eva.

CamScanner ile tarandı

Yan yana durmuşlardı, fotoğraf çekildiklerinden haberleri yoktu. Eva zarif bir gelinlik içindeydi; gelinliğin her bir detayı özenle işlenmiş, dantel detayları ve inci süslemeleriyle ışıldıyordu. Bronz ise alışık olduğum sert görünümünün aksine damat olduğunu belli eden, şık bir takım elbise giymişti. Takım elbisesinin kesimi mükemmeldi; siyah saten yaka detayları, beyaz gömleği, Bronz'un kasvetli karizmasını yumuşatmıştı. Eva, Bronz'un koluna girmişti. İkisi de bir anlığına mutlu görünüyordu.

Eva'nın bakışları Bronz'daydı; harelerindeki sevgi açıkça görülüyordu. Kirpiklerinin arasından parlayan gözleri, Bronz'a duyduğu hislerin yoğunluğunu yansıtıyor gibiydi. Bronz ise farklı bir noktaya bakıyordu.

Eva'nın karnı dikkatimi çekti.

Karnı, hamile olduğunu belli edecek kadar şişkindi. Eva Petrova hamileydi. Bu, beklemediğim bir şeydi. Üstelik bu kadın yaşıyorsa o bebeğe ne olmuştu? *Hayır, sil.* Eva Petrova tam olarak neredeydi?

"Roza," diye mırıldandım. "Eva'nın yanındaki adam, sistemde ne diye kayıtlı?"

"VI," diye cevapladı Roza.

"Adı sadece bu mu?"

"Yalnızca adı bu."

"Sahip olduğu kart?" dedim merakım giderek büyürken.

"Âşıklar kartı."

Bunları ben de biliyordum ve sistem ikimizin bildiğini doğruluyordu. Buraya kadar yanlış olan bir şey yoktu. Ancak Roza az önce Eva'nın bir kart sahibi olmadığını söylemişti. Eğer İmparator'la evlenecekse bu durumda İmparatoriçe olabilecek miydi?

Eva'nın karnındaki şişkinlik, gözden kaçırılması imkânsız bir ayrıntıydı. Hamile bir kadın, hem de Bronz'un yanında... Bu durum, aralarındaki ilişkiyi daha da karmaşıklaştırıyordu. Bronz'un karanlık bakışları... Eva'nın nazik ama bir o kadar da çaresiz görünen yüzü... Hepsi, hikâyenin daha derinlerinde saklı olan sırları işaret ediyordu.

"İmparator kartının sahibi olacak kişi bu muydu?" diye sordum, bakışlarımı fotoğraftan ayırmadan.

"Altılı masanın kararına göre düğünden sonra VI numara yeni İmparator olacak," dedi Roza. "Bay Gümüş, kartını vârisine devredecek. Böylelikle 3 Mart 2016 tarihinde yeni İmparator başa geçecek."

CamScanner ile tarandı

"Ama bu tarihte değiliz," dedim şaşkınlıkla. "Bu tarihten sonra altı yıl geçti, Roza."

"Altılı masanın kararına göre düğünden sonra VI numara yeni İmparator olacak," dedi Roza tekrardan. "Bay Gümüş, kartını vârisine devredecek. Böylelikle 3 Mart 2016 tarihinde yeni İmparator başa geçecek."

"Roza," dedim yeniden, artan bir tedirginlikle. "Bu tarihte değiliz! Bana hangi tarihte olduğunu söyle!"

"3 Mart 2016."

"Saat?" dedim artık tamamen afallamış bir hâlde.

"21:21"

"Sikeyim... Gerçekten sikeyim!" dedim öfkeyle. Bu verilerin hiçbiri güncellenmemişti çünkü Bronz, 3 Mart 2016 yılında, saat 21.21'de devrim yapmadan önce bütün kartlara bir şey yapmış olmalıydı. Bu yüzden bu kart en son veri alabildiği gün ve saatte kalmıştı. Onun sistemine göre tarihler 3 Mart 2016, 21.21'i gösteriyordu.

Bu büyük bir sorundu. Kart yıllardır çalıştırılmadığı için böylesine bir sorun oluştuğundan habersizdim. Bunu acil olarak çözmem gerekiyordu. Arkana'ya erişimim vardı, kartlara da erişimim vardı ama bu kart neden devrimin yapıldığı gün olarak kalmıştı? Bronz'un işi olduğuna emindim. Bir şeyleri güvence altına almış olmalıydı. Diğer kartlar için bunu yapmış olabilirdi ancak karşısındaki bir kurucu karttı. İmparatoriçe'nin karşısında hiçbir kart duramazdı.

"Eva'nın sistemde kayıtlı olan fotoğrafı saat kaçta çekildi?" diye sordum.

"17.54'te," dedi Roza.

Bu durumda Eva yaşamıyor olabilirdi. Sistem altı yıl öncesine ait verileri güncel olarak kabul ediyordu.

"İmparatoriçe kim, Roza?"

"Hisar Alatav," dedi. Sesi çok kesin ve netti.

"Roza," dedim tekrardan. "VI numara lider olduğunda Eva da lider statüsüne erişebilecek miydi?"

"Hayır," dedi. "Arkana sınırları içerisinde yalnızca bir tane İmparatoriçe olabilir. O da sensin. Eva Petrova, İmparator eşi olabilir ama İmparatoriçe asla olamaz."

Eva Petrova, İmparator eşi olabilir ama İmparatoriçe asla olamaz. Bu cümle büyük bir anlam ifade ediyordu. Bakışlarım tekrardan ikisinin

CamScanner ile tarandı

fotoğrafına kaydı. Eva önceden Atlas'ı seviyorsa Bronz'a olan bakışları neydi?

Belki de Bronz'a âşık olmuş olabilirdi. Her şey çok karışıktı, cevap alabileceğim bir kişi bile yoktu.

"Bu görüntülere nereden ulaşıyorsun?" diye sordum.

"Düğün Vivaldi Müzesi'nde gerçekleşti ve güvenlik gerekçesiyle Arkana sistemi Vivaldi Müzesi'ni ele geçirdi. Bütün kamera kayıtları sistemimde bulunuyor," dedi Roza.

Vivaldi Müzesi... Resital turumun son sahnesini Vivaldi Müzesi'nde, 3 Mart 2022 tarihinde yapmıştım ve Bronz yıllar önce orada Eva'yla evlenmek üzereydi.

"Bana o güne ait video kaydı varsa göster, Roza," dedim.

Aynı fotoğraf karesi daha geniş bir açıdan oynamaya başladı. Arka fonda bir müzik çalıyordu. O müziği hemen anımsadım. *Rumeli Hisarı'nın Yapılışı*, Can Atilla'nın bir bestesiydi. Ve çalan kişi bendim.

Bakışlarım videoya o kadar odaklanmıştı ki kendimi aramaya başladım. Bu kayıt bana hiç olmadığı kadar tanıdıktı. Bir is kokusu burnuma doldu, beni o anın içine çekti. Eva'nın Bronz'a olan bakışları... Lakin Bronz'un ona asla bakmayışı...

Video kaydında, Vivaldi Müzesi'nin muhteşem salonu tüm ihtişamıyla görünüyordu. Tavanın yüksekliği, duvarlardaki sanat eserleri... Her şey bir masal diyarını andırıyordu. Masalar beyaz örtülerle kaplanmış ve üzerlerine zarif çiçek aranjmanları yerleştirilmişti. Konuklar şık giysileri içinde bu görkemli düğünün bir parçası olmaktan memnun görünüyordu.

Müzik yankılandı. Can Atilla'nın bestesi, salonu dolduruyordu. Eva'nın bakışları, Bronz'a sabitlenmişti. Bronz, kehribarlarını Eva'dan kaçırıyordu. Eva, ona doğru bir adım atarak dikkatini çekmeye çalıştı ancak Bronz gözlerini başka bir noktaya dikmişti.

Bronz'un odaklandığı kişi kadrajda yer aldığında kendimi gördüm.

Üstümde uzun, zarif bir beyaz elbise, yüzümde ise yalnızca göz bölgesini kapatan süslü bir maske vardı. Sahneye uygun giyinmiş ve kendimi mümkün olduğunca kamufle etmiştim. Dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. Gülümsüyordum. Bronz ise hipnoz olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarının dudaklarımda olduğuna emindim. Ben istikrarlı bir şekilde, piyanonun başında Can Atilla'nın bestesini çalarken karşımda duran adama sertçe bakmaya başladım. Yüzümdeki gülümseme silindi.

CamScanner ile tarandı

Atlas. Kemancı. Şimdiki adıyla, Kuklacı.

Kafamı iki yana salladığımda *yapma* der gibiydim. Atlas ise gülüyordu. Bana kemanıyla eşlik etmekten bir hayli memnundu lakin bu memnuniyet bariz bir şekilde şeytanlık içeriyordu. Gözleri parıldıyor, her notada sanki başka bir planını yürütüyormuş gibi bir ifade taşıyordu.

O an ekran cızırtılı bir hâle geldi. Görüntü bozulmaya başladığında ardından yüksek bir gürültüyle bomba patladı. Bir anda insanların çığlıkları koptu. Görüntünün seyri değişirken piyanoyu çalmayı bıraktığımı, sesin kesilmesiyle anladım. Yalnızca çığlıklar vardı. Gelin ve damat neredeydi? Atlas ve bana ne olduğunu bilmiyordum.

Geri kalanında ne olduğunu anlayamadım ancak köşedeki saat bakışlarıma takıldı. 18.00'dı. Saat artık akşam altı civarı olmuş, kıyamet bir ihtimalle kopmuştu. Kenardaki saat 18.06 olduğunda ekran yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. Bu altı dakika içinde neler olup bittiğini bilmiyordum ama etrafta tek şey yankılanıyordu: Amber taşlarının birbirine sürtme sesi. Ardından ritmik bir tını, kendinden emin adımlar... Gerisi ise zifirî karanlıktı.

Bu sesin sahibini tanıyordum. Bronz'a aitti. Taşlarla sesi çıkartan oydu. O günden beri bu tonu hiçbir zaman unutmamıştım.

"Roza," dedim. "Devamını göstermelisin. Bana devamını göster."

"Üzerinde çalışıyorum." Beklemeye başladım. Saniyeler sonra tekrar konuştu. "Sistem buraya kadar izin veriyor. En son görüntülenme saat 18.06 ve sistemde bir arıza var. Arızayı düzeltmek ve ana merkeze rapor göndermek için sorun bildir. Hepsini silip temiz bir bellek oluşturmamı ister misin İmparatoriçe?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Hayır, sakın silme!" O görüntüleri kaybedemezdim. "Geri sarıp VI'ya odaklan." Roza dediğimi yaparak bana Bronz'un altı yıl önceki görüntülerini geri getirdi.

Ekranda beliren Bronz genç gözüküyordu. Şimdi ise daha olgun bir adamdı; yaşanmışlıkların verdiği etkiyle bakışları daha sertti. Elim istemsizce holograma doğru uzandı. Görüntüye gerçekmiş gibi dokunduğumda elim hologramın içinden kayıp geçti.

Bronz'u özlem dolu bir hisle izledim. Garipti. Onunla hatırladığımdan daha fazla vakit geçirdiğim için varlığına alışmış olmalıydım. Bana bakan sert ve acı dolu bakışlarını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Haris Alatav hakkında bilgi verebilir misin Roza?" Babamın sistemdeki yerini sorgulayacaktım.

CamScanner ile tarandı

"Düzende hak sahibi olan altı aileden beşinci. Aynı zamanda Aziz kartının sahibidir." Babamın kartının ne olduğunu hatırlıyordum. Şu an Sanaç Valacan'ın sahip olduğu kart, bir zamanlar babama aitti.

Tarotun en gizemli kartlarından biri olan Aziz, içinde bir sürü gizem barındırırdı. Aziz kartının resminde tahtta oturan bir adam ve tahtın altında iki kişinin ona doğru bakması resmedilirdi.

Babam o zamanlar Gümüş'ün sağ koluydu.

Roza konuşmaya devam etti. "Türk asıllı Haris Alatav, 1961 yılında Ankara'da doğdu. Türkiye'de bir iş adamı olarak tanınıyor. Tania Vanizan'la evlendikten sonra Rusya'ya taşındığı bilinmekte. Bir kız çocukları var. Adı, Hisar Alatav."

"Roza, Tania ve Haris'in kaç çocuğu var?" diye sordum merakla.

"Yalnızca bir evlatları var. Bir kız çocuğu."

Abim onların nüfuslarına kayıtlı bile değildi. Yok gibiydi. Küçükken babamın bana, "*İlk ölüme yakın olduğun zamanın kaç yaşında olduğunu düşün*," dediğini hatırladım. Küçücüktüm. Boynuma basmışlardı, nefesimi kesmek için şah damarıma uyguladıkları baskıyla gözlerimden yaşlar akana kadar boğmuşlardı.

"*İlk ağladığında?*" diye sormuştu babam bir gün. Küçücüktüm. Küçükken de çabuk ağlayan biriydim. Hatta nazlanıp ağlamayı severdim. Tek fark o zamanlar gerçekten ağlayabiliyordum. Artık gözümden akan yaşlar tamamen sahte, timsah gözyaşlarıydı.

"*İlk yarayı aldığında?*" Çok küçüktüm, çok. Okuma yazma bile bilmiyordum. Evin bahçesinde bulunan salıncaktan sırf babam benimle ilgilensin diye bilerek kendimi aşağıya atmış, kolumun parçalanmasına neden olmuştum. Kolumda o zamandan kalan ize dövme yaptırmıştım. Yüreğimdeki ize kaç dövme yaparsam kapanırdı? Katrana bulandım, yine kapanmadı.

"*İlk dövmeni kaç yaşında yaptırdın?*" Reşit bile değildim. O da çok küçükken olmuştu. Aldığım ikinci yarayı kapattırmak için babam tarafından yapılmıştı.

"*Peki, sevildiğini sandığında?*" Sandığımda mı? Soru, "*Kaç yaşında sevildiğini hissettin?*" olması gerekmiyor muydu? Babamın gözlerinde soğuk bir parıltı vardı, beni incelerken sanki zihnimin derinliklerine nüfuz ediyordu. "*Sen hiç sevilmedin ki sadece öyle sanmanı istediler. Hissetmediğin bir şeyi sana soramam*," demişti babam.

CamScanner ile tarandı

Sevildiğimi sandığım anlar, aslında sadece birer yanılsamadan ibaretti. Babamın bana söylediği gibi sevgi gerçekten asla hissetmediğim bir şeydi. Her yaşımda sevildiğimi sandım ama hiç sevilmedim.

"*Aile sıcaklığını tattığında kaç yaşındaydın?*" Aile sıcaklığı dediğimiz şey benim için asla var olmadı. Annem şah, babam vezir, ben ise sadece bir piyondum. Bu satranç oyununda benim rolüm, babamın stratejisinin bir parçası olmaktan ibaretti.

"*Abin... Yıllardır neden bunu saklıyorsun?*" diye sormuştu babam. "*Abin... Yıllardır neden bunu saklıyorsun?*" diye tekrar sormuştu. "*Abin... Yıllardır neden bunu saklıyorsun?*" diye tekrarlamıştı. "*Abin... Yıllardır neden bunu saklıyorsun?*"

"*Kes sesini,*" demiştim.

"*Abin... Yıllardır neden bunu saklıyorsun?*"

"*Çünkü ailem yasakladı!*"

"*Yanlış cevap, Hisar! Ben tek çocuğum, bir abim yok, diyecektin! Yine hata yapıyorsun, baskıya gelemiyorsun. Seni zorlayınca hemen ötüyorsun. Senin bir kardeşin yok, sen benim tek çocuğumsun!*" Her kelimesi, her harfi, tenime saplanan bir bıçak gibi acı vericiydi.

"*Özür dilerim, baba. Söz, bahsetmeyeceğim, özür dilerim. Bir abimin olduğundan kimseye bahsetmeyeceğim.*"

Gözlerimi açtığımda zihnimin derin kuytularında dönüp dolaşan soruları tamamen silmek istiyordum. Ortaya hiç çıkarmak istemediğim anılar, beynimin içinde tekrara binmiş, aynı sahneleri sergileyip duruyordu. Küçük bir kız çocuğuydum, bir odada tek başıma, anne ve babası tarafından sorguya çekiliyordum. Büyümüştüm, hâlâ abimi saklıyordum.

Şimdi ise abim, bulamayacağım kadar uzaklardaydı. Gözümün önünde olsa bile fark etmiyordu. Onu saklamak, hayatımın bir parçası olmuştu. "Roza, sistemi kapat."

Sistemin kapanmasıyla eşyaları toparlayıp odaya doğru ilerledim. Kendimi eski odama attığımda, yatağa geçerek bakışlarımı tavana diktim. Burada bulunma amacım inzivaya çekilip günlüğü okumaktı. Buna yalnızca burada cesaret edebilirdim.

Yataktan doğrularak, günlüğü çantanın içinden çıkarıp kenara koydum. Sayfaları buruşuktu, zamanın ve gözyaşlarının izlerini taşıyordu. Annem neden ağlamıştı? Annem bu günlüğe bir şeyler karalarken neden gözyaşlarını dökmüştü?

CamScanner ile tarandı

Benim için miydi?

Yoksa benim yüzümden miydi?

Parmaklarımın titrediğini fark ettim. O günlüğe dokunmak bile beni kahrediyordu. Günlüğün başına geçip önünde durdum. Birazdan bazı gerçekleri öğrenmeye çok yakın olacaktım. Kalbim göğsümde çarpıyor, başımın içinde bir uğultu yankılanıyordu.

Ayakkabımın tabanına yerleştirmiş olduğum küçük çakıyı avuçlarımın arasına aldım. Çakıyı avucumda sıkarken kan akacak şekilde küçük bir kesik attım. Kan damlaları avucumdan süzüldü, ince bir iz bırakarak parmaklarıma doğru yol aldı. Günlüğün kilit noktasına kan damlatıp beklemeye koyuldum. Saniyeler içinde, kanın sihirli bir anahtar gibi işlediğini gördüm. Günlük açıldığında nefes almayı bir anlığına bırakmıştım.

Lütfen annem benim için bu satırlara bir şeyler yazmış olsun.

Bu dilek o kadar içten ve samimiydi ki annemin benden hiç bahsetmemiş olma ihtimali bile yüreğimi burkuyordu. Bu duygularla sayfaları çevirmeye başladım.

İlk sayfayı daha önce okumuştum.

Bana okumamam gerektiğini söylemişti.

"*Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar...*

Haris Alatav'ın kızı olan Hisar Alatav'a."

Haris Alatav'ın kızı mı? Senin için sadece bu kişiden mi ibarettim, anne? Senin hiç kızın olmamış mıydım? Abimin hiç mi küçük kız kardeşi olmamıştım?

Neden her cümlenin başında, "*Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar...*" diye yazdığını anlayamamıştım. Annem, karanlıktan korktuğumu bilirdi. Babam ceza vermek için beni hiç ışık olmayan odaya kapattığında annem hiç karşı çıkmazdı. Fakat abimin gözü beş dakikadan fazla kapalı dursun onun o karanlığa ait olmadığını söyleyerek kirpiklerini tekrar aralatırdı.

Yine karanlıkta kalayım diye miydi bu sözleri?

Bir insan nasıl bu kadar kimsesiz olabilirdi?

Ne annem, ne babam ne de abim benimleydi. Kimsesiz, yapayalnız, hissizdim. Elimde ailemden kalan bir tek bu günlük vardı. Onu da okumaya gram cesaretim yoktu. Artık bazı sır perdelerinin aralanması gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Titreyen ellerimle sayfaları açmaya başladım. İlk cümleyi okuduğumda içimde bir şeyler koptu.

"*Kız çocuğu...*" diyerek başladı.

Nefes alamadım. Annemin günlüğüne yazdıklarını okurken yüreğimde bir ağırlık hissettim. Ne olurdu bana "kız çocuğu" yerine "kızım" deseydin? Bu kelimenin taşıdığı sıcaklığı, sevgiyi hiç hissetmemiştim.

"*Bugün sana hamile kaldığımı öğrendim.*" Annemin el yazısı titrekti. Kaşlarımı çattım. Bu günlük daha ben doğmadan önce yazılmaya başlanmıştı.

"*Psikoloğum, durumumdan endişe ettiği için bazı olayları yazarak aktarmamı istedi. Bu senin sandığın gibi güzelliklerle dolu bir günlük değil. Seninle aynı dili konuşmak istemediğim için senin bileceğin dilde bu günlüğü yazacağım.*"

Bronz'un, "*Sana nefret kusulan bir günlük,*" dediğini hatırladım. Bu günlük sayesinde abimi bulmaktan çok annemin bana olan nedensiz nefretiyle tanışacaktım anlaşılan.

"*Sana kız çocuğu diyorum çünkü rüyamda bir kız bebeğimin olacağını gördüm. Oğluma hamileyken de erkek olacağını öğrenmiştim. Sana hep kız çocuğu diyeceğim. Hiçbir zaman kızım olamayacaksın.*"

Ben her şey oldum anne, bir kızın olamadım.

"*Haris seni öğrenmeden düşürmenin bir yolunu bulacağım. Karnımda hiç şekillenmeyeceksin, bir can kazanmayacaksın ve dünyaya gelmeyeceksin. Çünkü sen kötülüğün tohumu olacaksın ve ben seni doğurmak istemiyorum.*"

Annemin doğurmak istediği bir evlat değildim.

Okuduklarımı idrak edemezken diğer bir sayfaya geçtim. "*Midemi bulandırıyorsun kız çocuğu,*" diye yazmış annem. "*Varlığını kabullenmek çok zor. Haris, hamile olduğumu öğrendiğinden beri kötü planlar yapma peşinde. Seni istemediğimi söyledim. O ise doğurmaktan başka çaremin olmadığını söyledi. Seni istemiyorum, kız çocuğu. Sen yalnızca midemi bulandırıyorsun. Senin yüzünden artık yemek yiyemiyorum, oğlumla tatlı zamanlar geçiremiyorum ve bütün duygularım senin yüzünden altüst oldu. Neden karnımdasın? Neden benimlesin? Neden ölmüyorsun? Seni istemeyen bir anne için bu hayata gelme merakın neden?*"

Son cümleyi okuduğumda yüreğime bir taş oturdu. *Seni istemeyen bir anne için bu hayata gelme merakın neden?*

Devam edebileceğimden emin değildim.

CamScanner ile tarandı

Bunları gerçekten annem mi yazmıştı?

Nasıl yazabilirdi? Üstelik daha doğmadan bana neden böyle şeyler söylüyordu?

Kendimi zorladım. Çok zorladım. Ağlamamak için dişlerimi sıktım. Bir sonraki sayfada annemin yazısı daha da titrekti. *"Kız çocuğu, her geçen gün sana karşı nefretim daha da büyüyor. Haris, seni doğurmak zorunda olduğumu söylüyor ama ben her gün, her an seni yok etmek istiyorum. Senin varlığın, benim için bir işkenceden ibaret. Her hareketin, her tekmen bana acı veriyor. Senin doğman, benim için bir felaket olacak. Haris seni sevecek mi bilmiyorum ama ben seni asla sevemeyeceğim. Senin doğumun, benim ölümüm olacak."*

Dudaklarımı araladım ama o soluk, ağzımdan içeriye giremedi. Annem... Bunları yazdığına inanamıyordum. Daha okumaya başlayalı birkaç sayfa ancak olmuştu ama ben kahrolmuş durumdaydım. Bütün günlüğü nasıl okuyacaktım?

Ne zamandır aktığını bilmediğim gözyaşlarım sayfaları ıslatmaya devam ederken okumaktan vazgeçemedim.

"Oğlum neden karnımın şiştiğini sordu. Ona bir hastalığa kapıldığımı, bu yüzden karnımın normalden daha büyük olduğunu söyledim. Sen benim oğlumla arama girdin. Senin yüzünden ona yalan söylüyorum. Aramızdaki masum ilişkiyi lekeledin. Haris, oğlumu kucağıma almama izin vermiyor. Hâlbuki benim oğlumun en çok anne şefkatine ihtiyacı var. Sen gerçekten bir hastalıksın, gözümde hep hastalık olarak kalacaksın. Sen benim karnımı şişiren, içten içe beni bitiren şeysin. Senden iğreniyorum, kız çocuğu. Neden ölmüyorsun? Neden beni bırakmıyorsun?"

Neden ölmüyorsun...

Bir anne evladına bunu nasıl diyebilirdi?

Annem bana bunu nasıl diyebilmişti?

Daha fazla yazılanları okuyamadım, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Elimdeki günlüğü odanın bir köşesine fırlattığımda kriz geçirmek üzereydim. Duygularım patlama noktasına gelmişti.

Gözyaşlarım durmadan akıyordu. Ellerimle odadaki eşyaları parçaladım. Yatağın üzerindeki yastıkları, masanın üzerindeki tozlanmış kitapları, her şeyi yerle bir ettim. Birer birer eşyaları yere fırlatıyor, duvarlara vuruyordum.

CamScanner ile tarandı

"Ben sana bunları yazdıracak kadar ne yaşattım?" dedim haykıran bir tonla. Elimle duvara vurdum. "Neden şu durumda bile seni düşünüyorum? Ben o kadar aptalım ki benim için akıttığın gözyaşlarına üzülüyorum!"

Lambayı devirdim, çekmeceleri açıp içindekileri savurdum. Hislerim gibi her şey paramparça oluyordu. Annemin bana karşı duyduğu nefretin izleri, odanın her bir köşesine dağılmıştı. Kimseye anlatamayacağım bir acıyı yaşıyordum.

Sonunda yorulup yere çöktüğümde soluk soluğa kalmış, gözyaşlarım tükenmişti. Odanın ortasında, yıkılmış bir hâlde otururken yavaş yavaş sakinleşmeye başladım. Günlüğe doğru baktım. Parçalanmış duygularımı toparlayarak, yerden kalkıp günlüğü tekrar elime aldım.

Ben okurken dayanamıyorum, anne.

Sen bunları yazarken nasıl dayandın?

Derin bir nefes alarak tekrar sayfaları açtım. Annemin yazdığı kelimeler her ne kadar acı dolu olsa da gerçekleri öğrenmek zorundaydım. Bir sonraki sayfayı çevirip okumaya devam ettim.

"*Seni düşürme riskim olduğu için Haris beni hastaneye kapattı, kız çocuğu,*" diye başlamıştı. Burada kızmam gereken annemdi ama ben yine de babama öfkelenmiştim. Ona, anneme bunu neden yaptığını sormak istiyordum. Beni üzse de yaralasa da benden nefret de etse ben annemden vazgeçemiyordum.

Annem benim zayıf noktamdı.

"*Hastanede geçen zaman boyunca hareketsiz bir şekilde yattım. Beni düşürdüğün duruma bakar mısın? Oğlumla vakit geçirmem gerekirken senin yüzünden hastaneye kapatıldım! Onu çok özlemiştim, canım oğlumun özlemiyle kavruluyordum. İyileşmiş rolü yaptım. Bu sayede Haris beni hastaneden çıkardı. Seni kabullenmiş gibi davranıyordum ama kabullendiğim falan yoktu. Seni kesinlikle istemiyordum. Bir gün annem Roza beni ziyarete geldi. Hamile olduğumu öğrenmişti. Yaklaşık altı ay boyunca bunu herkesten gizlemiştik ve sen doğduktan sonra bile kimseye söylememeye kararlıydık. Çünkü sen bize evlat olmak için değil, bir vâris olmak için doğmuştun. Bizim evladımız zaten vardı.*"

Gözlerimi tavana diktim ama yutkunamıyordum. Ruhum paramparça olmuştu, kalbimin ağrısı bütün vücuduma yayılıyordu. Kulaklarım uğulduyor, ellerim titriyordu. Hep bir yük olarak doğduğumu biliyordum ama bunu annemden duymak içimdeki acıyı katbekat arttırmıştı.

Bizim evladımız zaten vardı!

CamScanner ile tarandı

Abim... O, annem tarafından çok sevildiği için şanslı kişiydi. Ben ise annem tarafından sevilmeyen çocuktum.

"Annemin ziyareti her şeyi daha da kötüleştirdi. Kendimi alkole ve sigaraya verdim. Sana ne olduğu umurumda bile değildi. Tarihler 6 Haziran'ı gösterdiğinde sen dünyaya geldin. Bu tarih benim için sadece oğlumu içeren bir tarih. Hastalığından dolayı bir süre derslerini bırakmak zorunda kalan oğlum, sınavlarından yüksek not almıştı. O gün bana, 'İyi ki benim annem sensin,' demişti. 6 Haziran, benim için sadece buydu. Ama 6 Haziran akşamı kâbus başladı. Senin doğumunla birlikte hayatımdaki her şey kararardı. Senin yüzünden o kadar acı çektim ki seni hiçbir zaman kucağıma almak istemedim. Gözlerine bakmak bile bana acı veriyordu. Nasıl doğduğunu merak ediyor musun kız çocuğu?"

Büyükannemin anlattığına göre sabırsız bir çocukmuşum ve ailemle tanışmayı çok istediğim için altı aylıkken dünyaya gelmişim. Bir süre kuvözde kaldıktan sonra sağlıklı bir bebek olarak eve dönmüşüm. Nasıl doğduğumu öğrenmek için gözyaşlarıma rağmen okumaya devam ettim.

Kocaman bir sayfada tek bir cümle yazıyordu:

"Karnımı bıçakladım."

Ürperdim. Bir sonraki sayfaya geçtim.

"Çünkü doğmanı istemiyordum ve seni öldürmek istedim."

Seni öldürmek istedim... Beni öldürmek istedi... Kanım donmuştu. Kendi annem, ona gülümseyerek baktığım, bir gün bana sarılsın diye beklediğim annem, beni öldürmek istemişti. Bir sonraki sayfaya geçtim.

"Sana erken doğduğunu söyleyecekler ama bu koca bir yalandan ibaret. Onlara sakın kanma, kız çocuğu. Karnıma bıçağı sapladım, artık seni oradan alsınlar istedim. Şanslıymışsın. Yaşama konusunda değil, zaten hiçbir zaman yaşayamayacaksın. Sen, karnımdaki tek kötülük değilmişsin."

Son cümleyi tekrar tekrar okudum.

Sen karnımdaki tek kötülük değilmişsin...

Bu durumda bir ikizim mi vardı? Annem karnını bıçakladığında, hasar alan o olmuş ve doğmadan vefat mı etmişti? Belki de ben yaşamış oldum, diğer türlü bıçak darbesinden ötürü ölen ben olacaktım.

"Bir tohum. İki kötülük. Biri doğdu, biri öldü. Biri büyüdü, biri hiç büyütülmedi. Bizim tohumlarımız el bebek, gül bebek değildi. El bebek, öl bebekti. Sen de bir gün öleceksin, kız çocuğu."

Buz kestim.

CamScanner ile tarandı

Günlüğü kapatarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kendimi yapayalnız ve kimsesiz hissediyordum. Bu acı dolu gerçeği nasıl kabullenecek, nasıl başa çıkacaktım?

Umudumu yitirmek istemedim. Belki de beni doğurana kadar benden nefret etmiş, büyüdükten sonra beni sevmeye başlamış olabilirdi. Daha ileriden bir sayfa açıp o kısmı okudum.

"*Bir akşamüzeri bahçede oğlumla oturuyordum. Oğlum bu aralar durgundu. Sebebini sorduğumda onunla eskisi kadar vakit geçirmediğimi söyledi. Bu benim için oldukça ağırdı. Eğer sen hayatımızda olmasaydın, oğlumla aramda bu sorunlar olmazdı. Çok üzüldüm. Kahroldum. Senden bunun acısını çıkartmak istedim ama Haris bana yine engel oldu. O gece oğlumun saçını okşayarak uyuttuğum sırada seni bizi izlerken buldum. Seni görmemiş gibi yaparak sesimi çıkarmadım. Bizi öylece izledin. Beni oğlumla birlikte gör istedim. Çünkü hiçbir zaman başın okşanmayacak, bunun nasıl bir his olduğunu bile bilemeyeceksin. Annen senin başını okşamayacak, kız çocuğu. Sen hep kendi kendini avutacaksın.*"

Neden?

Neden bir kere bile benim saçımı okşamadın, anne? Neden o ellerin bir kere bile başımı bulmadı? Ben avutulmayacak bir çocuk muydum? Başım okşanmaya layık değil miydi?

İnanmak istemiyordum. Günlüğü okumama rağmen annemin benden nefret ettiğine inanamıyordum. Bu benim için bir yıkımdı.

Bunlar senin sözlerin olamazdı. Olmasındı. Ne olur anne, azıcık olan umudu da bu günlüğün kırmasındı.

Ellerim saçlarımı buldu. Beynimdeki çipin vücuduma verdiği hasardan ötürü saçlarım günün birinde dökülecekti. Dökülecekti ve annem tarafından hiç okşanmamış olacaktı. Karşımdaki aynaya baktım. Elim saçlarımı buldu. Kenardaki ahşap tarağı elime aldım, saçıma dokunmak bile istemiyordum. Tarağı aynaya fırlattım.

Ben uzun saçı bile sevmezdim, anne. Sırf sen bir gün belki örmek istersin diye uzatmıştım.

Bir sayfa çevirdim. *Senden iğreniyorum.* Bir sayfa daha çevirdim. *Seni görmek istemiyorum.* Bir sayfa daha çevirdim. *Seni asla sevmeyeceğim.*

Hiçbir zaman annemin kızı olamayacaktım. Bunu sonunda kabul etmiştim. Artık gerçek beni ortaya çıkarma vakti gelmişti. Kimse bundan sonra eskisi gibi bir Hisar Alatav görmeyecekti. Güçlü, kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olarak karşılarına çıkacaktım.

Annesine hasret kız çocuğu olmayacaktım.

CamScanner ile tarandı

Odadan çıkarak lavaboya ilerledim. Makas bulmam bir hayli zamanımı aldı. Kırık aynanın karşısına geçerek kendime bakış kondurdum. Saatlerdir buradaydım, belki de günlerdir. Zamanın sayısı artık umurumda değildi. Sevilmeden ölecektim, benim cezam buydu. Kaderim bu şekilde yazılmıştı.

Saçlarıma son bir bakış atıp gülümsemeye çalıştım. Güldükçe gözlerimden yaşlar aktı, aka aka bir göl oluşturdu. O kadar çok ağladım ki gözyaşlarımla yıkandım.

Elimdeki makası titreyen ellerime aldırmadan sımsıkı tuttum. Önce bana ağırlık olan yüklerimden kurtulacaktım. Bu yüzden saçlarımdan vazgeçecektim. Soğuk makası saçlarıma götürdüm. Keskin bir ses duyuldu, ardından saçlarım teker teker lavaboya döküldü. O soğuk fayans, ölü saçlarla buluştu.

Saçlarım urgan olmuş, meğerse bunca yıl beni boğuyormuş.

Annem tarafından hiç sevilmemiştim. Bunu yıllardır kabul edememiştim. Günlükte aksi bir şeyin yazmasını bekleyerek kendimi avutmuştum. Annesi tarafından sevilmeyen kızlar ilk olarak saçlarından vazgeçerdi. Ve ben, asla okşanmayacak o saçlardan ilk olarak vazgeçtim. Artık kimsenin okşamasına ihtiyacım yoktu.

Aynanın önünde acımı ve hüznümü kucaklayarak bir süre öylece durdum. Sertab Erener kulaklarımda yankılandı. "*Olsun*" şarkısı içimdeki duyguları daha da derinleştiriyordu. "Silerim yaşımı, siler ismimi şehir," diyerek şarkının sözlerini mırıldandım içimden.

Bir kesik daha attım saçlarıma. "Kestirir saçımı, kendimi avuturum," diye devam ettirdim. "Bi' gülü kurutur, kurursa unuturum..."

Annemin sevgisini beklemek nafileydi artık, bunu biliyordum. O sevgiyi hiçbir zaman hak etmemiştim belki de. Ama artık, o sevgiyi aramaktan vazgeçmiştim.

"Kestirir saçımı, kendimi avuturum."

Kestiğim bütün saçlarımı kucağıma alıp son kez sarıldım. Çünkü bunu benden başka yapacak kimse yoktu. Dokundum, okşadım ve kokladım...

Tam o anda, zihnim unuttuğu bir anıyı bana hatırlattı.

Bütün dünyam baş aşağı dönmüştü. Sallanarak ilerliyordum ama yürüyen ben değildim. Saçlarımın yeri süpürdüğünü gördüğümde tehditkâr bir tonla, "Kaldır beni!" diye bağırdım. "Bronz!"

Kalçamda sert bir el hissettim. "Bunu sana çok pis ödeteceğim!"

CamScanner ile tarandı

"Ne yapacaksın? Sen de benim kalçama mı vuracaksın, Hisar?" diye hafif alayla sordu Bronz.

Kalçası bakış açımdaydı. Beni omzuna attığı için aşağıya doğru sarkıyordum. "Isıracağım!" dedim inatla. "Ya beni bırakırsın ya da ısırırım!"

"Beni tehdit etmeye çalışman komik oluyor," dedi Bronz, beni yatağa doğru yavaşça bıraktığında. Saçlarım yüzüme döküldü. Hızla yüzümdeki saçları çektiğimde ona öfkeyle baktım. "Eğer bilmiyorsan söyleyeyim. Beni tehdit edemezsin, Hisar."

"Edemem değil, etmiyorum. Yani bu kişisel bir tercih, Bronz," dedim onun aksine fevri bir tavırla. "Ne güzel Sanaç'la dizi izleyecektik! Neden zevkimizi bozuyorsun ki?"

"Güneş doğmak üzere olduğu için olabilir mi?" diye sorduğunda ters bir bakış attı.

"Tam Şehzade Mehmet'in öldüğü bölümdeydik! En hüzünlü bölümdü! Ne olurdu yarım saat sonra gelseydin?" dedim. "Sanaç'la dizi izlememi kıskanıyorsun işte! Kabul et artık, Bronz!"

"Sesinizden uyku uyuyamadım. Artık ayrılma vaktiniz gelmişti!"

"Sen şuna sesinizden uyku uyuyamadım değil de sensiz gözüme uyku girmedi desene!"

"Hisar," dedi Bronz bıkkın bir tonla. Gözlerinden uyku akıyordu. Yorgun olduğu belliydi. Birkaç gündür şehir dışındaydı, onun yokluğunda Sanaç'la birlikte Muhteşem Yüzyıl izleme maratonuna girmiştik. Günlerdir aralıksız bir şekilde yalnızca dizi izliyorduk.

"Ne Hisar?" dedim sertçe. "Zaten sana küsüm, gelirken baklava al dedim almamışsın!"

"Hisar, benim nereye gittiğimi zannediyorsun?"

"Ne var yani benim için Gaziantep'e gidip baklava alsan? Ölür müsün?"

Tam bir şey diyeceği sırada evin kapısı alacaklı gibi çalındı. Eş zamanlı olarak Safa'yı duydum. Çok geçmeden, Bronz üstünü çıkarmaktan vazgeçip kapıya doğru ilerledi. Peşinden giderek gelen kişiye baktım. Sanaç, az önce bıraktığım hâlinden daha sarhoş bir hâldeydi.

"Safacığım, beni bir bırak," dedi Sanaç, kelimeleri oldukça yavaş söylüyordu.

"Abi, bırakırsam Bronz abi de beni bırakır," dedi Safa ağlamaklı bir tonla. "Hadi, gel gidelim." Bakışlarını bize çevirdi. "Size iyi geceler, tatlı

CamScanner ile tarandı

rüyalar... Türk lokumu yenge, hürmetler... Bronz abi, kimseye sıkmadan ben gidiyorum, sen hiç merak etme."

"Dur durduğun yerde, Safa," dedi Bronz. Sanaç'ın kolundan tuttuğu gibi kapıya yasladı.

"Ya beni al," dedi Sanaç. "Al abiciğim içeriye. İçeride en ufak bir şey yaparsam bana da Sanaç Valacan demesinler!" Göz kırptı. "Öyle değil mi lokum?"

"Bensiz içmişsin hemen," diyerek yanına doğru geçtim. "Kesin bölümü izlemeye de devam etmişsindir!"

"Yalan yok, terminatörlü lokum," dedi Sanaç. "Sen gider gitmez hemen izlemeye devam ettim. O bölümü hiç kaçırır mıyım? Mehmet'in derdine ortak olacağım diye alkolü biraz fazla kaçırdım."

"Safa," dedi tekrar Bronz. "Bir kolunu da sen tut, odaya götürelim. Sanaç'ın çenesini çekecek hâlim yok."

"Emrin olur, abi," dedi Safa. Güçlü kollarıyla Sanaç'ı kendine yasladığı gibi yürümeye başladı.

"His," dedi Sanaç. "Ya bir dakika, abiciğim!" diyerek kendisini taşıyan iki adama öfkeyle konuştu. "Bir şey soracağım!" İkisi de dinlemeden taşımaya devam etti. "Jassmine beni hiç mi sevmedi?"

Söyledikleri kalbime oturmuştu.

"Hiç..." dedim ona hüzünle bakarken. "Hiç sevmediği bir an olmadı ki."

Sanaç duyduklarının etkisiyle, "Ne?" dedi. "His!" diye bağırdı fakat onu diğer blokun kapısından içeriye sokmuşlardı. "His!" diye tekrar bağırdı. "Sabaha unuturum, bu söylediğini bana hatırlat! Hatırlatmazsan gerçekten küserim-" Lafı kesildi. "Ya abiciğim, bir bırakın! Bronz duydun mu sen de? Seviyormuş işte beni! Çiçeğim seviyormuş beni..."

Dakikalar sonra Bronz, emin adımlarla kendi kaldığı bloka doğru gelirken yüzündeki ifade sinirli olduğunu belli ediyordu. Yüksek ihtimalle Sanaç onun canını sıkmıştı.

"Geç içeriye, Hisar." Sert bir tavırla beni belimden yakaladığı gibi içeriye sokup ardından kapıyı kapattı. "Niye kapıda dikiliyorsun? Sonra üşüdüm diye sabaha kadar söyleniyorsun!"

"Hava o kadar soğuk değil."

Bana ters bir bakış attı.

İçeriye doğru yürüdüğümde panter benden önce davranıp, yatağa geçerek uzandı. "Seninki yerini aldı," dedim. "Ben nerede uyuyacağım?"

CamScanner ile tarandı

Bronz, takım elbisesini dikkatli bir şekilde çıkarırken ütüsünü bozmamaya çalışıyordu. Hâlbuki bir giydiğini bir daha giymiyordu fakat ona rağmen kıyafet konusunda önem gösteriyordu. "Duş alıp geldikten sonra ikinizi de uyutacağım. O zamana kadar biraz dur, Hisar."

"Ne zaman birlikte duş almaya başlayacağız?" diye sorduğumda bana oldukça ciddi bir tavırla baktı. "Hep tek başına alıyorsun, böyle olmaz!"

"Benimle ortak olmak istemiyorsun ama duş almak mı istiyorsun, Hisar?"

"Çok mantıklı bir istek değil mi?" diye sorarken olabildiğince tatlı bir şekilde durdum. "Seninle duş alırsam çok mutlu olurum ama seninle ortak olursam kesin başım ağrıyacak. Ben tek tabanca olmaktan memnunum."

"Ah başımın belası, ah..." diye söylenerek banyoya doğru ilerledi. Panter onun yürümesiyle uzandığı yerden doğruldu, cilveli hareketlerle peşine takıldı. Birlikte banyoya girdiklerinde arkalarından bakakaldım.

"Gerçekten mi?!" dedim sahte bir kızgınlıkla. "Benimle değil de onunla mı duşa giriyorsun?"

Kapanan kapının ardından Bronz'un sesini duydum. "Sana gelme demedim, Hisar."

"Gelmiyorum!" dedim alındığımı belli eden bir tonla. "Ben de kendime bir aslan bulup onunla duşa gireceğim. Sen de öyle bakar, durursun!"

"Senin zaten bir aslanın var." Ardından sevgi dolu olduğunu düşündüğüm bir tını duyuldu. "Öyle değil mi kızım? Senin baban tam bir aslan değil mi?" Panterden onaylarcasına mırıltı geldi.

"Yavaş kızım!" dedi Bronz, hâkimiyet kurmaya çalışarak. "Özledin mi beni?" diye sormasıyla çok geçmeden, "Dur, yaramaz kız," dedi. "Senin salyalarınla duş almayacağım. İzin ver babana, daha sonra seninle ilgileneceğim."

İkisinin konuşması hoşuma gidiyordu. Oturduğum yerden kalkarak Bronz'un yokluğunda evi gezmeye başladım. Yalnızca o buradayken bu bloka girebiliyordum, onun dışında girmem mümkün değildi. Su sesi gelmeye başladığı andan itibaren üst kata doğru adımladım. En üst kata Bronz'la beraber hiç çıkmamıştım. Büyük bir orman manzarası karşıladı beni, karanlık olmasına rağmen muazzam bir görüntüydü. Etrafta Bronz'un çizmiş olduğu tablolar vardı, bir tabloya da başlamış ama yarım bırakmıştı.

Bir oda daha vardı fakat o oda hep kilitliydi. Oraya girdiğini hiç görmemiştim. Ne saklıyordu acaba? Eski nişanlısıyla ilgili olabilir miydi?

Vakit kaybetmeden, aşağıya inip tekrar yatak odasına gittim. Çekmeceleri çok dikkatli ve sessiz bir şekilde açarak kısa bir göz gezdirdim. Devia Hanım, bir yüzükten bahsetmişti. O yüzüğü aramaya başladım. Değerli bir yüzük demişti. Yere eğildim. Aşağıdaki çekmeceleri de kontrol ederken

CamScanner ile tarandı

banyonun kapısı açıldı. Kalkmak üzereyken başımı çekmecenin tam sivri kenarına vurmamla neye uğradığımı şaşırdım. Acı içinde inleyip geriye çekildim ve kalçamın üstüne oturup başımı sıvazladım.

İlk olarak panterin varlığını yanımda hissederken ardından içeriye sıcak buhar girdi. Sanki etrafımda gezerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hisar?"

Kafamın zonklaması bir türlü geçmezken olduğum yerde öylece kaldım. "Hisar!" Sesi banyodan gelirken, çok geçmeden adım seslerini işittim. "Niye cevap vermiyorsun? Ayrıca yerde ne yapıyorsun?"

Anlık olarak duraksadığını hissettim. "Hisar," dedi endişeyle. "Hisar, ne oldu?"

"Bronz..." dedim acı içinde. "Senin o çekmecenin Allah belasını versin! Kafamı hissetmiyorum!"

"Kafanı çekmeceye mi vurdun?"

"Evet... Çekmecen artık en büyük düşmanım!"

"Çekmeceyle ne yapıyordun diye sormayacağım," dedi sabır dileyen bir tavırla. Sıcaklığını yakınımda hissettiğimde çok geçmeden, kollarıyla beni tutarak kucağına aldı. "Kafanı nasıl vurmuş olabilirsin ki?"

"Vurmadım..." dedim. "Resmen başım delindi! Ameliyat olmam gerekebilir, ne kadar az hareket edersem o kadar iyi, beynimin akmasını istemiyorum!"

"Şu durumda bile yine alay etmeyi başarıyorsun," derken beni yavaşça yatağa bıraktı. "Gözlerini aç, gözünü de mi vurdun?"

"Öyle bir darbe yedim ki nevrim döndü." Sımsıkı kapattığım kirpiklerimi yavaşça araladığımda puslanmış görüntünün gitmesini bekledim. Bir an kendimi çok kasmıştım. Karşımda üstü çıplak, su damlaları dökülen, altında yalnızca havlu bulunan Bronz vardı. "Ay ben kesin öldüm ve cennetteyim!"

"Şakayı bırak, Hisar," dediğinde bana iyice yaklaşıp kafamın üstünü kontrol etti. Bacaklarımın arasına yerleşen vücuduyla bütün dikkatim dağılmıştı. "Tam olarak nereni vurdun?"

Bakışlarımı onun kaslı göğsünden ayırmazken, "Oralarda bir yerlerde işte," dedim. Bu adamın çıplak durması kalbime zarardı. Birazdan havlu bağımsızlığını ilan etsin diye dua etmeye başlayabilirdim.

"Geldiğimde buranı tutuyordun." Elini saçımda hareket ettirdi. "Burası mı?"

"Sorun değil. Geçer birazdan."

CamScanner ile tarandı

"Sen az önce yerde nasıl durduğunun farkında mısın Hisar?" diyerek kızdı. "Üstelik bu evdeki her yapının malzemesi sert, normal bir çekmecenin vurmasından daha çok zarar vermiştir. Her şey kırılmaz yapıdan oluşuyor."

"Başımın acısının nasıl geçeceğini biliyorum." İstekli bir tavır takındı. Bakışlarım beline doğru ilerledi. Arsız bir şekilde gülümsedim. "Onu çıkartırsan ağrım kalmayacakmış."

"Onu çıkartırsam hiç yaşamadığın ağrıları yaşarsın, Hisar. Bu kadar emin konuşma."

"Nasıl ağrılar mesela?" dedim çapkın bir tavırla. "Yataktan kalkamayacak kadar mı?"

Bana doğru yaklaştığında teninden akan bir damla tenime düştü, resmen o damlanın sıcaklığını hissettim. Aramızdaki çekim öyle yoğundu ki bakışlarına derinlikle bakarken, yutkunmadan edemiyordum. "Yataktan kalkamayacak kadar." Beni hafifçe geriye doğru itti. "Şimdi uzan."

Yüzümdeki gülümseme giderek arttı. "Sertim demiştin. Şimdi onu görebilecek miyim?"

Kafasını ağır bir hareketle salladı. "Göreceksin ve hiç unutmayacaksın, Hisar."

"Yatakta da sözüm geçer diyorsun yani..."

"Her alanda sözüm geçer fakat pek dillendirmeyi sevmem," dedi Bronz. "Sakın kalkma, üstümü giyip başın için buz getireceğim."

"Beni de götür," dedim hızlıca. "Giyinirken yardımcı olamam ama çıplak kalman için bir hayli yardımcı olabilirim."

"Uzan ve hareket etme, Hisar!"

"Beni onunla tek bırakma!"

"Hisar," dedi Bronz, sabrının son demlerinde. Ona ne ara sarılıp kucağına çıkmıştım, bilmiyordum. "Böyle yaparsan onu yalnızca kışkırtırsın!"

"Cici kız," dedim. "Tatlı kız. Kara kız. Beni yemezsen gün içinde babanla görüşmene izin veririm."

Panter gerçekten bana pençe attı ve Bronz beni son anda tutarak ondan uzaklaştırdı. "Kızımla kavga etme," dedi. "Hani o buradayken uslu olacaktın?"

"Ne uslusu ya, beni yiyecek!"

"Onunla konuşurken araya girersen yalnızca kendine kinlendirirsin." Beni aşağıya indirdi. "Şimdi uzan ve kalkma."

CamScanner ile tarandı

Panter yatağa çıktığında Bronz'un bakışları oraya kaydı. "Onun kalkmasına izin verme, tamam mı kızım? Rahat durmadığı için başını vurmuş. Ne işler karıştırıyordu kim bilir..."

"Hiçbir şey yapmıyordum!" diye bağırdım.

"Tabii tabii," dedi Bronz, sert ama kısık bir tonla.

Panter patilerinin üstüne kalkıp, bana doğru bir bakış atarak hırladı. Bu adamın dediklerini gerçekten anlıyordu. Bronz giyinme odasına doğru ilerledi. Yataktan kalkmak için hamle yapacağım sırada panter bana doğru atak yapınca, "Bronz!" diye bağırdım. "Bu şey beni yiyecek!"

"Ona şey deme!"

"Adı yok adı! Ne diyeceğim?" diye öfkeyle bağırırken Bronz'un içeriye girmesiyle bir nebze olsun rahatladım. "Artık ona bir isim bulmalıyız."

"Hiçbir şekilde adı olmayacak," dedi Bronz kesin bir dille. Dakikalar sonra geri geldiğinde elinde buz torbası olduğunu düşündüğüm şeyle birlikte bana yaklaştı. "Çok ağrıyor mu kafan?"

"Kafam değil de..." derken, elini alıp göğsüme yerleştirdim. "Kalbim ağrıyor. Kırdın çünkü."

Bronz elini yerleştirdiğim yerde hafifçe yana kaydı. Kalbimin doğru konumunu bulup ritmik bir sesle atan kalbime avuç içini yerleştirdi. Yüzündeki ifadeyi bozmadan, "Neden kırılmış kalbin?" dedi. Bir yandan diğer eliyle saçlarımı geriye iteleyip bakışlarını gözlerimden bir saniye olsun ayırmadı.

"Benimle birlikte duşa girmedin de ondan..."

"Onu daha sonra telafi ederiz," dediğinde elini kalbimden çekip buz torbasını tekrar başımın üstüne yerleştirdi. "Önce şu başının çaresine bakalım."

Buzu kafamda hissetmemle içimi bir ürperti kapladı. Soğukluk içime işlediğinde hafifçe kıpırdadım. "Soğuk," dedim mızıkçılık eden bir tonla. "Çek şunu, Bronz!"

"Olmaz," dedi. "Onu başına bela açmadan önce düşünecektin."

"Soğuk diyorum ya!" dedim kızgınlıkla. "Üşürüm ben. Kaldır şunu. Zaten biraz sonra ağrısı geçer."

"Yaramaz bir kadın olmanın cezasını çekiyorsun. Ne dersen de buzu çekmeyeceğim."

"Yaramaz bir kadın olmanın cezası bu olmamalı," dedim acı içinde inleyerek. "Daha farklı cezalar vermelisin, Bronz. Bu beni kesmez."

"Hisar... Hisar," dedi sabır dileyen bir tonla. Yanıma doğru uzandığında ışıkları yarıya kadar söndürdü. Odanın içi loş ışıkla dolarken gözlerim

CamScanner ile tarandı

mayışmak üzereydi. Bronz kısa bir süre sonra buzu çektiğinde elini yavaşça başımın üstünde gezdirdi.

"Acıyor," dedim onun dokunmasıyla.

"Fena vurmuşsun," dediğinde elini gezdirmeye devam etti. "Bu şekilde Sanaç kafasını vursa on gün yataktan kalkmaz, kendini de savaş gazisi ilan eder."

"Sanaç'ın canı tatlı."

"Senin değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir zaman olmadı."

Tek kaşını kaldırdı. "Ama bazen bir şey olduğunda benim canım tatlı diyorsun."

"Sen gerçekten hâlâ her söylediğime inanıyor musun?" derken yavaşça gülümsedim.

"Belki bir gün doğru konuşursun diye bekliyorum," dedi umudunu yitirmediğini belli eden sesiyle. "O gün hiç gelmeyecek gibi."

"Şu soğukluk dışında beni rahatsız eden bir şey yok. Gayet iyiyim, Bay Bronz."

"Daha iyi olacaksın," dedi Bronz, eli saçlarımda gezindikçe uykumu getiriyordu. Onun yumuşak dokunuşları beni susturmuş, çene çalmamı engellemişti.

"Bundan sonra her gece kafamı bir yerlere çarpacağım," dedim keyifli bir tonla. "Başımı hiç okşamamalıydın." Yüzümü ona doğru dönüp göğsüne sürttüm. "Ellerin neden bu kadar iyi?"

"Seviyor musun saçlarının okşanmasını?" diye saf bir tavırla sordu. Belki de ilk kez onu bu kadar masum görüyordum. "Kızım da başının okşanmasını çok sever. Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Bu kadar güzel bir his olduğunu yeni öğreniyorum," dedim. "Büyükannem dışında daha önce kimse başımı okşamamıştı."

Ona yüzümü gömdüğüm için yutkunduğunu işittim. "Nasıl okşanmaz ki Hisar," dedi daha çok kendi kendine. "İnsan bu saçlara dokunmadan duramaz."

"Saçlarıma iltifat mı ettin sen?" diye sorarken, tek gözümü açarak ona baktım.

Buz torbasını tekrar başıma koyduğunda hafifçe titredim. "Etmiş miyim?" dedi.

"Ettin ettin," dedim. "Duymadım sanma. İlk kez saçlarımla ilgili konuşuyorsun, Bronz. Bana âşık olduğunu ne zaman itiraf edeceksin?"

CamScanner ile tarandı

"Uyusan mı artık, Hisar?"

"Beni konuşturan sensin!" Sesim fısıltıya karışmış bir inleme gibi çıktı. Etrafıma dolanan saçlarımı hissederek başımı kaldırdım. Ellerimle saçlarımı toplayıp yastığın üzerine bıraktım. "Bıktım şu saçlarımdan!"

Bronz ani bir duraksamayla, "Kesme sakın," dedi.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Dün saçlarını yaparken sinir olduğun için 'Sizi keseceğim' deyip durdun." Onun söylemesiyle dünkü anı hatırladım. Çok sıcak olduğu için saçlarım yüzünden bunalmıştım. "Saçlarını kesme, Hisar."

Ellerimle saçlarımı kavradım. "Çok uzadılar, biraz kısaltmam lazım."

"Dokunmayacaksın," dedi emreden bir tonla. "Uyandığımda onları bana dolanmış bir şekilde görüyorum. Kesersen göremem."

"Uzun saç seviyorsan sen uzat," dedim büyük bir inatla. "Ben kestireceğim."

"Sende seviyorum," dedi Bronz, açık bir dille. "Ben uzun saç sevmem, Hisar. Tahammülüm de yoktur. Bir tek sende seviyorum."

Rüyada değildim. Bronz'un söyledikleri gerçekti ve ruhumda hissediyordum. Onun bu içten sözleri sıcak bir gecede, odanın loş ışığında yankılanırken saçlarıma yeniden dokundum. Kesmekle kesmemek arasında kalmıştım ama Bronz'un bakışları, onun bu konuda ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı.

"Madem kesmemi istemiyorsun, yalnızca bir şartla saçlarıma dokunmam."

"Kabul," dedi daha ne söyleyeceğimi dinlemeden.

"Daha söylemedim bile!"

"Ne önemi var? Kabul ediyorum işte."

"Arkana'yı üstüme yapacaksın. Kartını bana vereceksin. BVI örgütünün yeni liderinin ben olduğumu söyleyeceksin. Zorlu benim yakın korumam olacak. Sana ait olan her şey artık benim olacak. Bir de kendine kimlik çıkartıp, aramızda ne olduğunu bilmediğimiz bu ilişkinin adını da resmiyete dökerek beni karın yaparsan saçlarımı kesmem!"

Soluksuz bir şekilde konuştuktan sonra Bronz tek kaşını kaldırdı. "Bunları mı istiyorsun yani?"

"Bunlar sadece avanstı, daha asıl şeyleri istemedim."

"Gerçekten ne istediğini söyle, Hisar."

"Bunları istiyorum..."

CamScanner ile tarandı

"Sen istesen bunlara zaten sahip olursun," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Bunlar seni cezbedecek şeyler değil."

"Yani bir gün karın olabilir miyim?"

"Benimle ortak olursan hiç kimsenin sahip olamayacağı şeylere sahip olursun. Yeter ki ortaklığa evet de, Hisar."

"Tamam tamam," dedim aceleyle. "Sadece şaka yapıyordum. Haklısın, hiçbirini istemiyorum. Ortak olacak kadar da kafayı yemedim."

"Şartın neydi?" diye sordu merakla karışık bir ciddiyetle.

"Her gece uyumadan önce başımı okşayacaksın ve ben de kesmemek için bir neden bulmuş olacağım," dedim gözlerimi kaçırarak. Bu, asla sahip olamayacağım bir şeydi ama bir an olsun hayal etmek istemiştim.

"Kabul ediyorum," dedi tereddüt etmeden. "Şartını kabul ediyorum, Hisar."

Kalbimde bir yankı hissettim. Bronz beni kendine doğru çekerek önce üşüyen bedenimi sıcak teniyle ısıttı. Ellerini saçlarıma yerleştirerek yavaşça okşamaya başladı. Parmakları saçlarımın arasında gezindikçe her dokunuşunda içimdeki duygular kabarıyordu.

Her dokunuşunda, ona karşı olan hislerim daha da yoğunlaşıyordu. Saçlarımı okşarken, gözleri her zamanki sertliğinden uzaklaşıp yumuşamıştı. Bu anın büyüsüne kapılmamak imkânsızdı. Kirpiklerimi usulca kapatarak onun dokunuşlarının tadını çıkardım.

"Şimdi uyuyabilirsin, Hisar," dedi Bronz, sesi fısıltıya dönüşerek. "Ben buradayım."

Ben bunu da unutmuştum. Hatta öyle ki Bronz'un saçlarımdan hoşlanmadığını bile düşünürdüm. Tam aksine, saçlarımı seviyordu. Saçım için her anlaşmayı kabul eden adam, saçlarımın bu hâlini gördüğünde ne olacaktı?

Artık çok geç, Bronz. Çok geç.

Aynadan kendime baktım. Koyu saçlarım bir hayli kısalmıştı. Bu yeni görünümümle yüzümdeki ifadenin tamamen değiştiğini fark ettim. Önceden yumuşak olan yüz hatlarım, şimdi daha sert bir mizaca bürünmüştü.

Elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim. Aynadaki yansımamı izlerken yüzümü yıkamak için lavaboya yöneldim. Soğuk suyun ferahlatıcı etkisi, yüzümdeki son hüznün izlerini silip götürdü. Havluyla kurulanıp tekrar aynaya döndüğümde, saçlarımın bazı yerlerinin yamuk olduğunu fark ettim. Makası alıp dikkatlice düzelttim, her bir tutamı özenle kestim. Düzeltmeler bittikten sonra kesilen bütün saçlarımı toparladım.

CamScanner ile tarandı

Bir torba saç... Zaten dökülecekti. Döküldükten önce istediğim şekilde kullanmayı hak etmiştim.

Kendimi daha farklı hissediyordum.

İlk defa saçlarım belime uzanmıyordu.

Küvete doğru uzanıp suyu açtım. Su dolarken küvetin soğuk kenarlarına dokundum. Suyun sesi odada yankılanıyordu. Küvet dolduğunda, kendimi yavaşça suyun içine bıraktım. Dizlerimi kendime çekerek bir süre hareketsiz durdum. Sıcak su arsızca sırtıma çarpıyordu. Gözlerimi kapatıp suyun sakinleştirici etkisini bütün bedenimde hissettim.

Telefonumun çaldığını işittim. Israrlı çağrı birkaç kere daha devam ettiğinde küvetten çıkıp bedenime havluyu sardım. Telefonun olduğu yere ilerlediğimde arayan kişinin Kerem olduğunu gördüm. Kendisi doktordu. Ona bir süre önce test etmesi için bazı şeyler vermiştim.

Vakit kaybetmeden çağrıyı yanıtladım.

"His?"

"Kerem?" dedim. "Umarım güzel haberler verirsin."

"Telefonlarını neden açmıyorsun?"

"İşim vardı, telefonumu sessize almıştım."

Kerem'in sesi ciddileşmişti. "Acil görüşmemiz gerekiyor."

"Onu anladım, olay ne?" Çıplak ayaklarımla soğuk parkeye basmak beni rahatsız etmiş, sesime de yansımıştı.

"Seni laboratuvara götürmem gereken önemli konular var. Seni tesisten almamı ister misin?" diye sordu Kerem, aceleci bir tonla.

"Başka bir yerdeyim şu an," derken düşüncelerimin arasında boğulduğumu hissettim. "Arabam da yok, bu yüzden beni almaya gelirsen çok iyi olur."

"Oldu bil," dedi Kerem. "DNA testlerinin sonuçları çıktı ve elimdeki raporlara inanamayacaksın. Bu sonuçlar her şeyi değiştirebilir!"

CamScanner ile tarandı

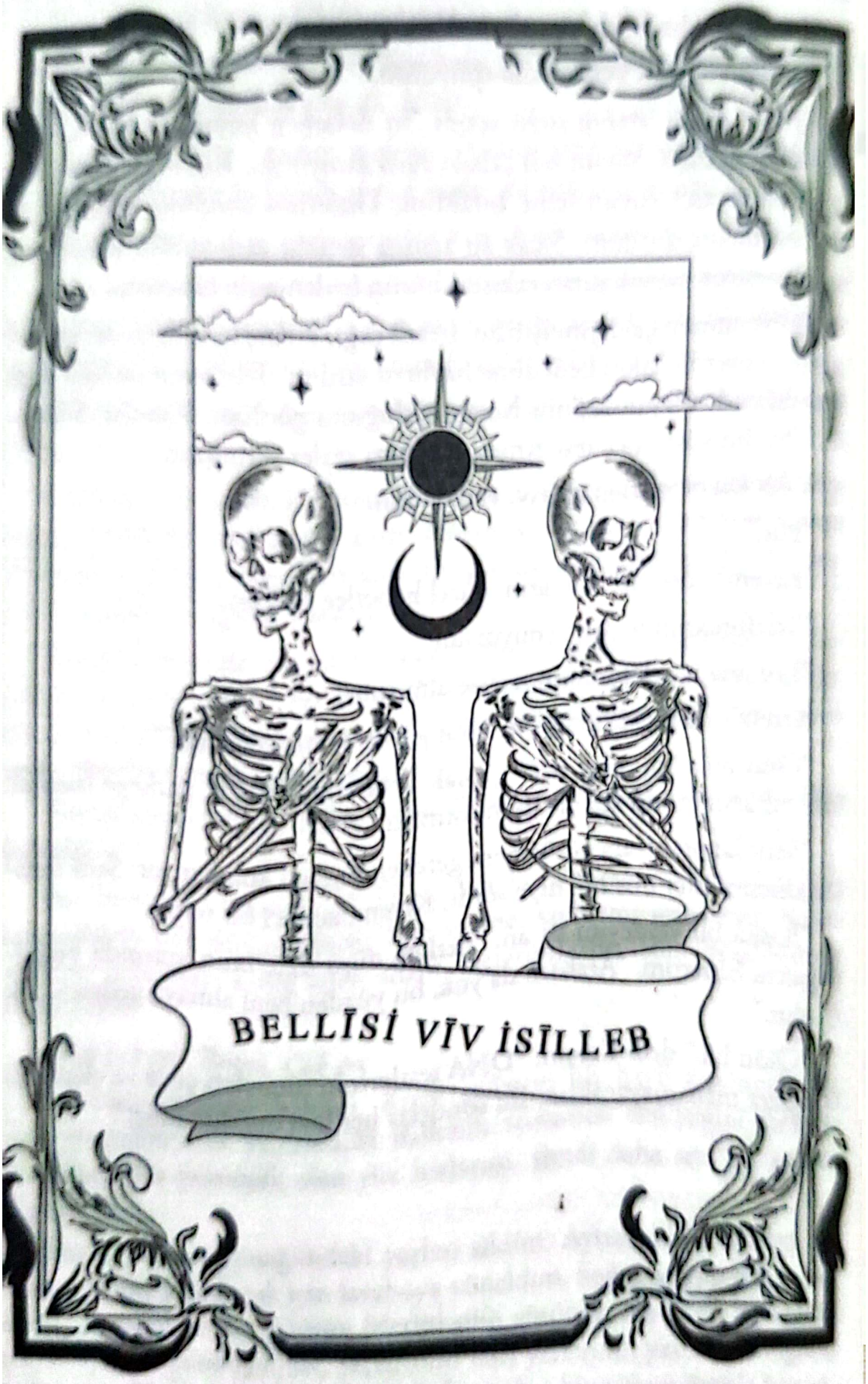

CamScanner ile tarandı

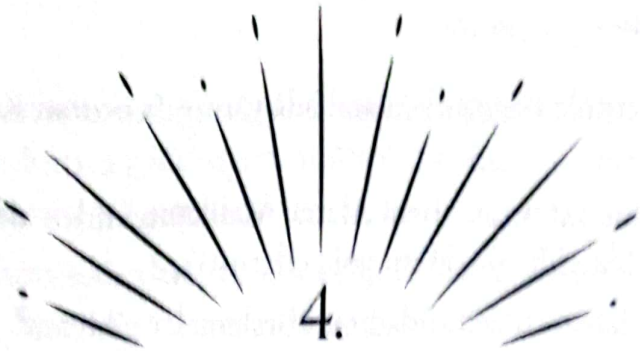

4.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Yüreğimde bir boşluk daha açılmıştı.

Sonsuz bir uçurum gibi derinleşen, asla kapanmayacak bir yaraydı. Annesinin nefretinin izlerini taşıyan kalbim, bir daha eski bütünlüğüne kavuşamayacaktı.

Artık kalbi delik bir kadındım.

Eksik, kırık, tamir edilemeyecek kadar zarar görmüştüm.

Günlüğün açtığı yaralar oluk oluk kanamaya devam ediyordu. Anladım ki annesi tarafından sevilmeyen kızların kalbi delinirdi. O sevgi eksikliği, insanın içinde görünmez bir yarık açardı; kimse fark etmezdi ama sen her nefes alışında o boşluğun acısını hissederdin.

İlk başta küçük bir çizik gibiydi, belki görmezden gelebileceğin kadar önemsiz. Ama zamanla büyür, genişler, derinleşirdi. Her hayal kırıklığında, her sevgi kırıntısı bekleyişinde daha da belirginleşirdi o gedik.

Ve bir gün, o kadar büyürdü ki içine sığamaz olurdun, ne kadar uğraşsan da dolduramazdın.

Vazgeçmeyi öğrendikçe insan o boşlukla yaşamayı da öğrenirdi. Kalbin tamir edileceğini, bir gün yeniden dolup taşacağını hayal ederdin ama o an hiçbir zaman gelmezdi.

Artık annemle aramızda sevginin yeşerdiği bir toprak değil, nefreti besleyen bir çoraklık vardı.

Ve ben de sonunda kabullenmeyi öğrendim. Sevginin gelmeyeceğini, o boşluğun asla dolmayacağını... Şimdi anlıyordum ki bazı kalpler asla tam olmazdı. Ne kadar sevgi ararsan ara ve ne kadar kendini tamamlamaya çalışırsan çalış hep bir şeyler eksik kalırdı geride.

CamScanner ile tarandı

Düşüncelerimle boğuşurken arabada yanımda oturan Kerem'in sesiyle irkildim.

"Bu saç sana yakışmış." Beni Alatav Malikânesi'nden almaya gelmişti ve onunla birlikte kliniğe doğru yola çıkmıştık.

"Yalan söyleme," diye fısıldadım. "Beslemeler gibiyim."

Saçımı bir keresinde iznim olmadan kazıtmışlardı. Ondan sonra saçlarımdan bir milim de olsa kestirmeyeceğime dair yeminler etmiştim. O zamandan bu yana saçımı hiç kısa görmemiş hatta kestirmemiştim.

"Sen besleme görmemişsin," dedi Kerem alay edercesine. "Ne kadar afet durduğuna baksana." Bakışlarını yoldan çekip aniden bana döndü. "Senin hayatında biri var mıydı?"

Bunu sormasını beklemediğim için, "Neden? Kendine mi alacaksın yoksa?" diye sordum.

"Biliyorsun, kadınlar pek ilgi alanım değil," dedi Kerem. "Ama senin hayatında biri varsa bu saç stilini gördükten sonra sana bir kere daha düşecek. Demedi deme. Benim bile hoşuma gitti."

"Kendimi garip hissediyorum," diye fısıldadım. Yasmin'in gördüğünde çok kızacağını biliyordum. Resmen saçlarımı kestirmeden önce son bir kez olsun saçlarımı taratıp okşatmıştım. Yasmin'in verdiği anne sıcaklığı paha biçilemezdi.

"Değişiklik her zaman iyidir," dedi.

İyi miydi bilmiyordum lakin benim için büyük bir değişiklikti.

"Sonuçlar için illa kliniğe mi gitmemiz gerekiyor?" dedim sabırsız bir tonla. "Neden şimdi söylemiyorsun, Kerem?"

"Çünkü göstermem gerekiyor," dedi rahat bir tavırla. Direksiyonu yavaşça kırdı. "Geldik zaten. Olup biteni kendi gözlerinle görsen daha iyi olacak."

"DNA testi sonuçlarının hiç bu kadar korkutucu olacağını söylememiştin," dedim gerildiğimi belli ederek. Bronz'un evini terk etmeden önce evde bulunan herkesten birer örnek ve kan almıştım. Abimi arıyordum. Bu sonuçlar sayesinde direkt olarak abimi bulmayı hedeflemiyordum fakat en azından etrafımdaki şüpheli insan sayısını en aza indirgeyecektim. Bir de... Bronz'un diğeriyle bir bağı var mıydı onu merak ediyordum.

"Olay sadece DNA testi değil ki," dedi Kerem gizemli bir tavırla. Gözlerimi ona dikerek oldukça meraklı bir şekilde baktım.

"Anlatmak için ne bekliyorsun, Kerem?"

CamScanner ile tarandı

"Odada konuşmamız gerekiyor," diyerek arabayı park etti. Arabadan inince birlikte binaya giriş yaptık. Kalbim göğsümde hızla atarken bütün vücudum uyuşmuş gibiydi.

Aydınlık koridorlardan geçerken yoğun ilaç kokusu burnuma doldu. Soğuk beyaz duvarlar ve steril ortam, gerginliğimi daha da artırıyordu. Her şeyi bir an önce öğrenmek istiyordum.

"Anlatacaklarıma hazır mısın?"

"Daha fazla hazır olamazdım."

Beyaz kapılı bir odaya vardık. Kerem kapıyı açarken içerideki sessizlik neredeyse kulaklarımı çınlatıyordu. Odaya girince kapı ardımızdan yavaşça kapandı. İçeride yalnızca bir masa, iki sandalye, birkaç tıbbi cihaz vardı. Duvara monte edilmiş büyük ekranı ise en son fark ettim. Kerem, masasının üzerindeki dosyaları toparlayıp oturmamı işaret etti.

"Kodladığın kişilere göz attım," dedi Kerem, derin bir nefes alarak. "Hem almış olduğun kan örneklerini inceledim hem de DNA testi yapıldı."

Büyük ekranın başına geçti. "Bana kısıtlı bir süre verdin," dedi sıkıntıyla. "Elimden gelen bunlar, bana aylar verseydin gerçekten daha detaylı bir analiz ortaya çıkartırdım."

Bir yandan ekran açılırken nefesimi tutmuştum. Hissettiğim gerilim, sabırsızlıkla birleşip tüm bedenimi kasıyordu.

"Fakat..."

Ona ters bir bakış attım. "Hint dizisindeymiş gibi davranmayı bırakacak mısın?" dedim aksi bir tavırla. "İçlerinden birisi abim mi değil mi bilmek istiyorum!"

Kerem gözlerini devirip ekrandaki verilere döndü. "Tamam, tamam. Sonuçlar burada," diyerek ekrandaki grafikleri ve verileri göstermeye başladı. "Bana ilk verdiğin kişi B," diye devam etti. "B ile bir kan bağın yok."

B, Bronz'a aitti.

Akrabam değildi. Hiçbir şeyim değildi. Hiç kimseydi.

"Daha fazla rahatlayamazdım," dedim yaydığım gerilimi hafifletmeye çalışarak.

Kerem, ekrandaki diğer verilere geçerken, "Bence abin olup olmamasından daha önemli şeyler var," dedi.

Kaşlarımı çatıp, ona dikkat kesilerek, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

CamScanner ile tarandı

"Kan hücrelerinde tespit edemediğim bazı anormallikler gördüm," diye devam etti Kerem. "İşin garibi, bu anormallikler sadece o kişide değil, senin kanında da var."

"Benim kanımın sende ne işi var?" diye sorarken şüphe bütün bedenimi esiri altına aldı.

"Sakin ol, lokum," dedi Kerem, beni yatıştırmak istercesine. "Her ay verdiğin kan örneklerinden biri işte."

Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde kaldık. Kerem, ekrandaki verilere bir kez daha göz attı. "Seni ve o kişiyi genel teste almak istiyorum," dedi ciddi bir tonla. "Bu normal değil. Hücreler birbirini yok ediyor."

Gözlerimi kısıp ekranda oynayan hareketliliğe baktım. "Hücrelerin birbirini yok etmesi demek..."

"Ölüm," dedi Kerem acı bir gerçekle. "Bu ölüm demek, His."

"Neyden bahsediyorsun, Kerem?" dedim giderek artan bir endişeyle.

"Kanser olabilir," dedi Kerem, ciddiyetle. "Yavaş yavaş öldüren bir şey diyebiliriz. Ve bu sende çok ilerlemiş durumda. Genel tarama testlerine girmeniz gerekiyor."

Bu sözler içime bir bıçak gibi saplandı. General'in, yani babamın bahsettiği olay buydu. Çipin bedenimde yarattığı etkiler çok fazla ilerlemişti. Bir kanserle eş değer olacağını söylemişti. Hatta bundan dolayı bütün vücudum gün geçtikçe iflas edecekti.

Bronz'un böyle olması beklemediğim bir noktaydı. Kafamda bir yığın düşünce dolanıyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak, "Onun durumu nasıl peki?" diye sordum.

"Kan değerleri berbat," dedi Kerem. "Gördüğüm en kötü kan değerleri olabilir." Eliyle ekrana baktı. "Şu değerlere baksana. Sağlıklı bir insanın değeri böyle değil. Kolesterol değeri çok yüksek. Bu kişi her kimse buraya getirmelisin, kalp krizi geçirme riski fazlasıyla var."

"Kalbi tersti," dedim bir şeyleri anlamaya çalışırken. "Ters organla doğmuş. Bu şekilde doğanlarda riskin yüksek olması normal değil mi?"

"Evet, bu da bir ihtimal fakat bu kişinin değerlerinde de anormallikler var."

"Bu kişi elma yiyordu, bol bol," derken Bronz'un her gün bir adet elma yediği aklıma gelmişti. Üstelik elmanın kalbe iyi geldiğini söylemişti. "Bir faydası olmamış mı yani?"

CamScanner ile tarandı

"Elma mı?" Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Saçma. Biri onu zehirlemek istiyorsa bol bol elma yedirebilir. Elma çekirdeğinde siyanür bulunuyor ki bir hayli güçlü bir zehir."

Zehir mi?

"Ne?"

Çatık kaşlarını rahat bırakıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Bunu bilmiyor musun?" Konuşmasıyla kafamı iki yana salladım. "Elma çekirdeği güçlü bir zehir içeriyor, His. Tek bir tanesi değil ama vücuda belirli bir gramdan fazla girerse tehlikeli demek. Uzmanlar çekirdeğin tüketilmemesi gerektiğini bas bas bağırıyor."

Vücuduna kaç adet elma girmişti? Hatırlamaya çalıştım. Bronz, elmanın tamamını yiyor muydu yoksa çöpünü atıyor muydu? Onun elma yemesinden çoğu zaman hazzetmediğim için yanımda yediği zaman kalkıp giderdim. Aklım bir şeyleri hesaplamaya çalışırken öğrendiğim gerçek tarafından defalarca kez vurgun yemiş gibiydim.

"Bunu ona diyen her kimse, zehirliyor mu yani?" diye hayretler içinde sordum. Kerem kafasını salladı. "Peki, değerlerin bununla bir alakası var mı?"

"Olabilir, lokum," dedi Kerem, ekrandaki verileri yeniden inceleyerek. "Dediğim gibi genel tarama testlerine girmesi gerekiyor. Bu durum ciddi olabilir." Ekrandan başını çevirip beni incelemeye koyuldu. "Seni ilk kez bu kadar üzgün görüyorum. B kişisi değer verdiğin biri miydi?"

"Hiçbir şeyim değil," diyerek yavaşça gülümsedim. "Ona artık günde üç kere elma yemesini söyleyeceğim. Bir adet yemesi az gelmiş."

"Sen kötü biri değilsin," dedi. "Onun için endişelendin."

"Konuyu dağıtmayalım." Yüzümdeki ifadeyi bozarak soğukkanlı durmaya çalıştım. "Diğerleri peki? DNA sonuçları benimle uyuşuyor mu?"

"Onlar da kardeşlerin değil," dedi Kerem. Beni rahatlatmıştı. Bir yandan hem huzur bulmuş hem de huzursuz olmuştum.

"Çapraz sonuçlar?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Kendi kardeşini bulamasan da bu kişiler arasında kardeş olan birileri var," dedi Kerem, gözlerinde bir parıltı belirdi. Onun bu cümlesiyle zihnimde bir ışık yandı. Birileri kardeş miydi? Verdiğim örneklerdeki kimse, birbiriyle kardeş değildi. En azından bildiğimiz kadarıyla...

"Gerçekten mi?"

CamScanner ile tarandı

Evet," dedi Kerem, gülümseyerek. "Bu verdiklerin arasında kardeş olan birileri var."

"Kodlarını söyle hemen," dedim heyecanla yerimde duramayarak. Kerem başka bir sekmeye geçtiğinde, elleri klavyede hızlıca dans etti. Birkaç işlem yaptı ve çok geçmeden ekranımızda bir grafik tablosu belirdi. Ekrana odaklandım, gözlerim yazan isimleri hızla taradı.

VS ve SB mi?

Verda Smirova ve Safa Beylemir.

Bu, kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

Babam, not defterinde Verda'nın bir kardeşi olduğundan ve yurt meselesinden bahsetmişti. Oradaki kardeşin Safa Beylemir olacağı hiç aklıma gelmezdi. Verda, evlatlık alınan bir çocuktu. Asıl ailesine dair hiçbir bilgiye sahip olmadığını söylediğini hatırlıyordum. Bunu tekrar sorsam iyi olacaktı. Safa ise Bronz'un koruması olarak çalışıyordu. Bu iki isim arasındaki bağlantıyı anlamakta güçlük çekiyordum.

Zihnimde sorular dönüp dururken bir an önce Verda'nın yanına gitmem gerektiğini biliyordum. "Başka söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bu kişi," dediğinde B yazılı olan yeri işaret etti. "Dikkat et. En kısa sürede bir genel tarama testine girmesi gerekiyor."

Bronz'u düşünmek istemiyordum.

Bronz'la ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Artık kendimdeydim.

"Başka?"

"Barkan hangi günler boş oluyor, biliyor musun?" diye sorduğunda gözlerimi devirmeden edemedim. Kerem'in Barkan'la ilgili sürekli bir merakı vardı ve bu soru, onun hakkında konuşma isteğinin sadece bir başka yansımasıydı.

"Üzülmeni istemem ama Barkan homofobik olabilir," dedim. Eşyalarımı toplamaya başlarken düşüncelerim Barkan'ın davranışlarına kaydı. "Bildiğim kadarıyla kendisi hetero."

"Sen onun öyle olduğuna bakma," dedi Kerem bilmiş bir tavırla. "En homofobik kişiler aslında duygularını en çok gizleyen kişilerdir. Bastırılmış istekleri vardır."

Kerem'in bu açıklaması beni biraz düşündürdü. Belki de Barkan'ın davranışlarının arkasında başka bir şeyler vardı. Ama şu anda bu konuya odaklanmak için vaktim yoktu. Ona yaklaşıp yanağından öptüm, bir

CamScanner ile tarandı

yandan da çantamı kapatıyordum. "Yine de seninle Barkan'ın dedikodusunu yapmayacağım. Gerçekten kısıtlı bir zamanım ve yapılacak çok işim var."

"Neyle gideceksin?" diye sorduğunda gözlerinde merakla bana baktı. "Seni buraya getiren bendim, His."

Elimi kaldırıp ona ait olan arabanın anahtarını gösterdim. "İşte bu yüzden senin anahtarlarını aldım," derken arsız bir şekilde gülümsedim. Anahtarlar parmaklarımın arasında hafifçe sallanıyordu. "Arabanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Kerem'in yüzü bir anda değişti. Gözlerindeki merak, yerini öfkeye bırakmıştı. "His!" dedi kızgınlıkla. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. "Bugün bir randevum vardı! O araba bana lazım!"

Odadan çıkmak üzereyken geri dönüp ona son bir bakış attım. "Teşkilata yürüyerek gidemem," dedim. Sözlerim havada asılı kalmış gibiydi, Kerem'in öfkesi hâlâ hissediliyordu. "Arabayı alma bahanesiyle teşkilata Barkan'ı görmeye ne dersin? Sana iyilik yapıyorum!"

Kerem'in yüzündeki öfke biraz hafiflemişti. Gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Gerçekten mi? Barkan'ı görmek için bir bahane olabilir mi?"

"Elbette," dedim gözlerimdeki sahte ışıltıyla. "Diğer türlü seni kolay kolay teşkilata almayacaklardır. Araba güzel bir bahane."

"Tamam ama arabanın başına bir şey gelmesin," dedi Kerem pes ederek. "Ve bana bir iyilik borçlusun, unutma."

Ona sadece bir öpücük gönderip kapıyı kapattım. Yüz ifadem alaşağı oldu ve yorgunluk tüm hücrelerimi kapladı. Sakin durmaya çalışmak oldukça zor olmuştu.

Telefonum çalmaya başladı. Arayan kişiye baktım, Yasmin arıyordu. Çağrıyı yanıtladım. "Çıyan?"

"Sana bir haberim var," dedi Yasmin endişeli bir tonla.

"Yağız'la mı ilgili?" diye sorduğum an, yürümeyi bırakıp tamamen telefona odaklandım.

"Hayır, değil. Sakin ol," dediğinde yüreğime su serpildi. "Beklenmedik bir misafirimiz var." Kısa bir es verdi. "Misafirlerimiz desem daha doğru olur."

Derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. "Anlaşılan birileri bizi özledi."

"Hemen kimler olduğunu anladın," dedi aynı sıkıntıyla. "Özel bir uçakla Rusya'ya giriş yapmışlar. Havalimanından bir görüntü yakaladım.

CamScanner ile tarandı

Bronz, Sanaç, Serdal ve Viran... Muhteşem dörtlü bizimle aynı havayı soluyor."

"Nereye geçtiler peki?" diye sordum.

"Nerede olduğumuzu net bir şekilde biliyorlar, His." Sesi kısıldı. "Karargâha oldukça yakın bir yerdeki eve geçtiler. Bir saattir de oradalar. Kesinleştirmeden seni aramak istemedim. Günlerdir ortalıkta yoksun zaten."

Kaşlarımı çattım. "Günlerdir mi?"

"Evet," dedi. "Üç gün önce çıktın ve bir daha aramadın, His. Yağız seni sorup duruyor. Üstelik dışarıya çıkartacağız dedik..."

Düşüncelerimi toparladım. Demek ki annemin günlüğünü bir anda okuyamamıştım, onu okuyana kadar üç gün geçmiş olmalıydı. Kerem de bu yüzden kızıyordu demek ki. "Dinle," dedim ciddiyetle. "Hepinizin Alatav Malikânesi'ne geçmesini istiyorum. Karargâhta kalmamıza artık gerek yok."

"Hepimiz dediğin kimler?"

"Sen, Yağız, Verda, Zorlu ve küçük evcil hayvanımız..."

"Taşınmak için ikizlere ihtiyacım olacak desene!"

"Benim emrettiğimi söylersin," dedim. "Şimdi bana Bronzların bulunduğu evin yerini konum olarak gönder, Yasmin."

"Telefonu kapatır kapatmaz adres elinde." Tam kapatmak üzereyken tekrar sesini duydum. "Alatav Malikânesi'nde mi buluşacağız?"

"Evet."

"Pekâlâ." Çağrıyı sonlandırıp telefonu cebime yerleştirdim. Önümde yapmam gereken bir sürü iş vardı. İlk iş olarak eve gidip her şeyi hallet-mem gerekiyordu. Sonra Rusya'ya küçük bir gezi düzenlemeyi planlayan davetsiz misafirlerin durumunu gözden geçirecektim. Kerem'in arabasına atladığım gibi hızla evin yolunu tuttum.

Malikâneye geldiğimde, eski bir alışkanlıkla etrafa göz gezdirdim. Hava hafif kararmıştı, her şey yerli yerindeydi. Arabadan iner inmez, ilk iş olarak havalandırmak için tüm kapıları açtım.

Eşyalarımı bırakır bırakmaz yerel temizlik şirketiyle iletişime geçtim. Kısa bir görüşme yaparak evin büyük bir temizliğe ihtiyacı olduğunu belirttim. Temizlik işini ayarladıktan sonra diğer bir işimin başıma geçtim. Kart mekanizmasının bulunduğu odaya giden kapıları tamamen kapatıp kilitledim. Evin gizli bölmesindeki silahların bulunduğu alana ilerledim.

CamScanner ile tarandı

Gizli bölmeye girdiğimde, duvarlara sıralanmış çeşitli silahlara baktım. Hedefim netti: Bir keskin nişancı tüfeğine ihtiyacım vardı. Rafları dikkatlice inceleyerek en uygun tüfeği seçtim. Onu dikkatlice yerinden çıkarıp tüm parçalarını kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi. Tüfek, kullanım için hazırdı.

Tekrar arabaya atlayıp Yasmin'in göndermiş olduğu konuma baktım. Yakın sayılmazdı fakat benim de düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bir süre sonra patikalı yoldan ilerlerken arabanın hızını düşürdüm. Yol yalnızca tek bir eve doğru gidiyordu. Bronz yine yapacağını yapmış, kendine en gizli evi bulmuştu. Arabayı ağaçlık bir bölgeye çektikten sonra elime tüfeği alarak sessizce arabadan indim. Evin etrafı yüksek bir önemle korunuyordu, bu yüzden dikkatli olmalıydım. Hava henüz tam kararmamıştı, bu da kendimi gizlememi oldukça zorlaştırıyordu. Adımlarımı durdurmayıp yürümeye devam ettim.

Eve yaklaştıkça daha iyi bir gözlem yapabilmek adına uygun bir pozisyon aradım. Yoğun ağaçlık bölgenin avantajını kullanarak tüfeği konuşlandırdım ve dürbünden dikkatlice evi gözlemlemeye başladım.

Gözüme çarpan ilk kişi Serdal oldu. Uzun boyu sayesinde onu kolayca seçebiliyordum. Serdal'ın yanında Sanaç ve Viran da vardı. Üçü de bahçede konuşuyordu, ne hakkında olduğunu anlayamıyordum. Evin diğer bölgelerini kontrol ederken, Bronz'un bahçeye gelip koltuğa oturduğunu gördüm.

Derin bir iç çekmeden edemedim.

Sanki yıllardır görmüyor gibiydim.

Sahi, kaç gün olmuştu?

Ben aklımda günleri tutamıyordum, sen tutabiliyor muydun Bronz?

Koltuğa yaslanan Bronz, masadaki sepetten bir elmayı eline aldı. Yavaşça parmaklarının arasında döndürdü. Onun en sevdiği şey elmaydı. Bahçesinde bir elma ağacı bile vardı. Ve şimdi o elmaların kendisini zehirlediğinden bihaberdi.

Elindeki elmayı ağzına götürmek üzereydi. Bu fırsatı kaçırmamam gerekiyordu.

Dikkatlice, çevik bir hareketle nişan alıp tetiği çektim. Saniyeler içerisinde kurşun elmayı delip geçti. Herkes bir anda hareketlendiğinde bir tek Bronz soğukkanlılığını koruyarak, kımıldamadan yerinde oturdu.

Hiçbir tepki vermedi.

CamScanner ile tarandı

Onu izlemeye devam ettim. Diğerleri silahlanmasına rağmen Bronz istifini bozmadı. Bu durum beni daha da sinirlendirdi.

Bronz yeni bir elma almak üzereyken tüfeği yeniden nişanladım. Elindeki elma da dâhil sepetteki tüm elmaları delik deşik ettim. Her biri parçalanırken Bronz'un derin bir nefes aldığını gördüm.

Bakışlarını sanki nerede olduğumu biliyor gibi bana doğru çevirdi.

"His Alatav, ne olursa olsun ıskalamaz," diye fısıldadım boşluğa doğru. Tüfeği kaldırıp hızlıca toparlanmaya başladım. Kısa süre içinde arabanın olduğu yere koşar adımlarla ilerledim.

Bir anda çevremde hareketlenme başladı. Bronz'un adamları, arabama doğru yöneldi. Arabaya dönmek için koşarken kapana kısılmış gibiydim. Çok geçmeden Kerem'e ait olan arabayı tamamen delik deşik etmeye başladılar. Arkama kısa bir bakış kondurdum. Viran, son hızla geliyordu ve elinde en ağır silahlardan biri vardı.

Nereye gideceğimi bilemezken arkamdan gelen gürültüyü duydum ve dönüp baktım. Korumalar bana saldırmaktan çekinmiyordu. O an, Viran'ın elindeki silah ateşlendi ve karşımda duran korumanın elini hedef aldı.

Şaşkınlıkla Viran'a doğru döndüm. *Hayır, hayır. Beni korumaya mı çalışıyordu? Yapmamalıydı!*

Üstüme doğru hızla gelen bir araba, tam önümde keskin bir dönüş yaparak durdu. Frenlerin gıcırtısı kulaklarımı doldururken kalbim hızla atmaya başladı.

"His! Çabuk buraya!" Gelen, Yasmin'di. "Atla!" Oyalanmadan arabaya atladığımda hızlıca planını açıkladı. "Gazı kökleyeceğim, sen direksiyonu kullan, ben nişan alacağım." Hemen ardından direksiyonu bana bırakarak ateş etmeye başladı.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak patikadan hızla geri dönmeye başladım. Yasmin, arkamızdan gelenlere doğru sürekli ateş ediyor, onları püskürtüyordu. Yolda ilerlerken mermilerin ve lastiklerin çamurlu yolda çıkardığı gürültüler kulaklarımı doldurdu. Onlardan tamamen uzaklaştığımızda Yasmin hiddetle, "Seni asla tek başına bırakmamalıydım!" diye bağırdı.

"Ben ne kadar tek olacağım desem de beni yalnız bırakmıyorsun, sarışın."

"Neden acaba?" diyerek nefes nefese konuştu. "Hep başına bir bela alıyorsun, His! Üstelik saçlarının bu hâli ne?"

CamScanner ile tarandı

"Biraz değişiklik olsun istedim."

"Değişiklik için saçlarına dokunan insanlardan nefret edersin sen," dedi Yasmin ateşin sıcaklığını aratmayan sesiyle. "Seni yalnız bıraktığıma o kadar pişmanım ki... Hem bir süredir ortada yoksun, hem saçlarını kesmişsin hem de seni bulduğum yer, bir çatışmanın ortası!"

"Geri dönüp arabayı alamayız, değil mi?" diye sordum pişmanlıkla. Bana öldürücü bir ifadeyle baktı. "Kerem'in arabasıydı da... Arabama bir şey olmasın demişti. Ona artık bir arabasının olmadığını nasıl söyleyeceğim?" Elimle yüzümü kapatarak sıvazladım. Her şeyi berbat ediyordum. "Özür dilerim, Kerem..."

YASMİN YAKUT

Geçmiş Zaman

"Yine hiçbir şey yemiyorsun."

Sanaç'ın konuşmasıyla gözlerimi ona çevirdim. Masanın etrafında, ihtişamlı bir yemek salonunda oturuyorduk. Arkana Cemiyeti'ne bağlı olmamız, diğer herkes gibi ailemle birlikte cemiyetin sıkı kurallarına riayet etmemizi gerektiriyordu. Bu haftaki topluluk yemeğinde, rastgele belirlenen yerlerimize oturmuştuk ancak Sanaç'ın yanıma oturmuş olması asla tesadüf değildi.

O, buraya oturacak kişinin yerini küçük bir ricayla değiştirmiş olmalıydı. Normal şartlarda Valacan ve Yakut aileleri pek fazla yan yana gelmezdi. Dahası, bu masada asla hoşlanmadığımız ve istenmeyen bir aile daha vardı.

Onlar, onur konuklarıydı.

Vladislav ailesi.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. Endişemi gizleyemeyerek, "Lütfen," diye fısıldadım. "Oya Hanım gözlerimi delip, geçercesine bakarken nasıl yemek yiyebilirim? Sonra acısını benden değil, Yaprak'tan çıkartıyor."

Sanaç'ın yüzündeki gülümseme bir anda soldu ve ifadesini bürüyen nefretle karşısındaki kadına baktı. "Oya'nın gözünü oyayım ben," diye mırıldandı, öfkesini zar zor kontrol ederek.

CamScanner ile tarandı

Elimi masanın altından usulca Sanaç'ın dizine yerleştirdim. Parmaklarımın dokunuşuyla, öfkesini yatıştırmaya çalıştım.

"Blondinka," dedi Sanaç, acıyla titreyerek. "Bana evet desen seni bu cehennemden kurtarırım. Biliyorsun, değil mi?"

Onun gökyüzü mavilikleri, ruhumun derinliklerine işliyordu. Biliyordum. Sanaç benim için her şeyi yapmaya hazırdı. Onun sevgisi, benim için her şeyden daha kıymetliydi. Yine de bu kısır döngüden çıkmak o kadar kolay değildi.

"Kardeşimin yaşı çok küçük ve onu bırakıp hiçbir yere gidemem," dedim hüzünlü bir tonla. "Onsuz yaşayamam ben, Sanaç."

Asabiyeti daha da derinleşti. "Sana onsuz yaşa demiyorum ki. Bana evet de ve arkana yaslan. Ben istedikten sonra başaramadığım şey olmadı. Seni neden kardeşinden ayırayım? Yaprak benim de kardeşim sayılır."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı babama doğru çevirdiğimde dikkatinin bizde olduğunu fark ettim. İkimiz de hemen toparlanıp, önümüze dönerek yüzlerimize sahte ifadelerimizi taktık. İçinde bulunduğum ortam, ruhumu daraltıyordu. Midem bulanıyordu. Geriye doğru çekilerek oturduğum yerden kalktım. Bir anda masadaki herkesin bakışları üzerimde toplandı. "İzninizle," diyerek kalkarken gerçek ifadeyle bana bakan tek kişi Sanaç'tı.

Neler olduğunu çözmek istercesine gözlerime bakarken babamın izin vermesiyle masadan uzaklaştım. Hızlı adımlarla tuvaletin olduğu yere ilerlerken dans eden çiftler arasında kardeşimi gördüm. Güzel kız kardeşim, nasıl da mutluydu. Onunla birlikte dans eden kişi Ivan Vladislav'dı.

İkisinin arkadaş olmasını istemesem de Yaprak'ın mutluluğu benim için daha önemliydi. Yaşları yakın sayılırdı. Ivan, güçlü bir ailenin oğluydu. Rus asıllı bir aileydi. Türkiye-Rusya arasında gidip geliyorlardı. Vladislav ailesinin en büyük oğlu Atlas Vladislav bana her zaman korkutucu gelmişti.

Düşüncelerimin arasında boğulurken kendimi tuvalete attım. Kabinden içeriye girerek şiddetli bir şekilde kusmaya başladım. Masa kalabalık olduğu için insanların ısrarıyla yemem gerekenden fazlasını yemiştim, midem artık hiçbir şeyi kabul etmediği için kusmaya başlamıştım.

Cemiyetin birçok kuralı vardı ve uymak zorundaydım. Bu kurallar hayatımı kısıtlıyor, beni nefessiz bırakıyordu.

İçimdeki her şeyi boşalttıktan sonra artık kusacak bir şeyim kalmadığı için zar zor kabinden çıktım. Kapının önünde Sanaç'ı görmemle

CamScanner ile tarandı

olduğum yerde irkildim. Onu burada görmeyi beklemiyordum. "Jass." Her zamanki gibi adımı doğru söylemek yerine bana yakın bir isimle seslendi. "İyi misin güzel çiçeğim?"

Hiçbir şey söylemeden ona sarıldım ve yüzümü boynuna gömüp öylece durdum. Ondan gelen odunsu koku ciğerlerime dolarken rahatladığımı hissettim. Parmakları saçlarımı bulup okşamaya başladı. "Saçlarımı sevmiyorum," dedim. Siyah boyanmış saçlarımdan nefret ediyordum. "Keşke saçlarım sarı olsa da o şekilde okşasan."

"Saçların olmasa da okşarım ben," dedi Sanaç, sıcak çıkan sesiyle. "Elini yüzünü yıka da seni buradan daha rahat bir yere götüreyim."

"Buradan çıkamam," diye itiraz ettim.

"Hallettim ben," dedi rahat bir tınıyla. "Bana olan güvenin gözlerimi yaşartıyor, Jasmine."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Gözlerim dolduğu için ona daha sıkı sarıldım. "Gerçekten özür dilerim. Sadece son zamanlarda..."

"Şşşt," diyerek beni susturdu. "Sadece son zamanlarda çok yoruldun. Fakat Sanaç Valacan her zaman emrinde. Bunu hiç unutma, sarışın."

Geriye çekilerek lavaboya yöneldim. Soğuk suyla yüzümü yıkadıktan sonra tekrar Sanaç'a döndüm. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onunla buluşturduğumda kısa ama tutkulu bir öpücük bıraktım. Elinden tuttuğumda, "Diğerleri şüphelenmeden gitsek iyi olacak," dedim.

"Masaya geri dönmüyoruz," dedi Sanaç kararlı bir tonla. "Şimdi seni kucağıma alıyorum ve buradan çıkıyoruz."

"Ne?" demeye kalmadan Sanaç çevik bir hareketle beni havalandırdı. Düşmemek için boynuna sarılıp endişeyle, "Ne yapıyorsun? Herkes bizi düşman sanıyor!" dedim.

"Eğer bağırmaya devam edersen sevgili olduğumuzu öğrenecekler," dedi Sanaç sakince. "Şimdi, gözlerini kapatıp birkaç dakikalığına bayılmış numarası yap. İkimizi bu sıkıcı etkinlikten ancak böyle kurtarabilirim."

"Hallettim dediğin bu muydu?" diye sorguladım. "Kesin anlayacaklar. Oya'yı kandıramayız, Valacan!"

Sanaç, alnıma sıcak bir öpücük bırakırken, "Gözlerini kapat," dedi. "Yüksek ihtimalle magazine düşeceğiz ama her bir anına değer."

Anın stresiyle gözlerimi kolaylıkla kapatıp kendimi tamamen ona bıraktım. Tuvaletten dışarı çıkar çıkmaz çevik adımlarla ilerledi.

CamScanner ile tarandı

"Abla!" dedi Yaprak, endişeyle. Sanaç'a dokunan parmaklarımın baskısı giderek arttı, onun hiçbir şey için endişelenmesini istemiyordum.

"Buraya gel ve bana yardım et, Yaprak," dedi Sanaç. "Arabayı açman lazım."

"Ablama ne oldu?" diye mırıldandı Yaprak. Elleri hep buz gibiydi ve bana dokunduğunda bu soğukluğu yine hissettim.

"Sadece tansiyonu düştü," diyerek küçük çaplı bir yalan söyledi Sanaç.

"Biz buraya gelmeden önce ablamla kavga etmiştik," dedi Yaprak. "Ondan dolayı mı oldu acaba? Onu üzdüğüm için mi Sanaç abi?" Ruhum resmen eziliyordu. Şu an kirpiklerimi aralayıp hiçbir şeyimin olmadığını söylemek istiyordum fakat yalnızca kendimi değil, üçümüzü de riske atardım.

"Seninle alakası yok, bıdık," dedi Sanaç. "Sen şu arka kapıyı aç."

Yüzüme çarpan flaşlara rağmen tepkisizliğimi korumaya çalıştım. Bir anda herkes neler olduğunu sorup durmaya başladı. Sanaç ise oldukça profesyonel bir şekilde tansiyonumun düştüğünü, insanlık yapmak adına bana hastaneye kadar eşlik edeceğini söyleyerek muhabirleri yanıtladı. Bir ara Oya'nın sesini duydum ama aldırmadım.

Sanaç beni yavaşça arabaya yerleştirdiğinde, dakikalar içinde başımın altına Yaprak'a ait olduğunu bildiğim ince dizler yerleşti.

"Abla, seni kırmak istememiştim," diyen Yaprak'ın gözünden akan yaşlar, tenimi ıslatarak sıcak bir akıntı bıraktı. "Özür dilerim. Bir daha seni kırmayacağım. Lütfen, kendine gel."

"*Blondinka,*" dedi Sanaç. "Kendine gelebilirsin, tehlike geçti."

Hızla doğrulduğum gibi, "Ağlama, Yaprak," dedim ona sarılarak. "Hiçbir şeyim yok. Sadece küçük bir oyun oynadık. Seni korkutmak istemezdim, bebeğim."

"Seni çok üzdüm. Benim yüzümden bayıldın sandım..." Yaprak'ın sesi titriyordu, gözyaşları aramızda bir köprü kurmuştu.

"Sorun değil," dedim şefkat dolu bir ifadeyle. "Ben çoktan unuttum. Seninle olan kavgalarımızı bile seviyorum. Ben sana hiç küs kalabilir miyim?"

Yaprak'ın kollarında güven bulurken, Sanaç araya girdi. "Biriniz de bana sarılın," dedi alaycı bir tonla. "Hiç beni düşünen yok."

Onun bu konuşmasıyla birlikte Yaprak'la seslice kıkırdadık. Yavaşça birbirimizden ayrıldık ve Sanaç'a doğru döndüm. Arabayı süren Sanaç'tı.

CamScanner ile tarandı

Ona arkadan sarılarak yanağına sulu bir öpücük bıraktım. "Bir plan yapacağın zaman kardeşimi de haberdar et yoksa ondan dolayı bozabilirim, Valacan."

"Çok bir şey istemiyorum," dedi Sanaç, kaçamak bir bakış atarak. "Şu kardeşini sevdiğin kadar beni de sev."

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtladım, ruhumu kaplayan bir kırgınlıkla. Ne yaparsam yapayım Sanaç'a olan sevgimi kanıtlamanın zor olduğunu hissettim. Gösteremeyecektim, hissettiremeyecektim. Bu sevgi, bazen kelimelere dökmekte zorlandığım bir deniz gibi derin ve tehlikeliydi.

"Ablam seni çok seviyor, Sanaç abi," dedi Yaprak, gülümseyen yüzüyle.

"Seviyor ama hiç söylemedi," dedi Sanaç.

Yaprak ve Sanaç konuşurken, arka koltuktan kalkıp ön koltuğa oturdum. Sanaç'ın yanağını rujumla mahvettiğim için ona doğru yaklaşıp yanağını silmeye başladım. Kemerimi henüz takmadığım için Sanaç tek elle araba sürerken, diğer eliyle belimi kavrayıp beni tutmuştu.

"Her gece uyumadan önce seninle ilgili hayaller kuruyor," dedi Yaprak heyecanla. "Çocuğunuz olacakmış. Adını bile koyduk!"

"Bak sen," dedi Sanaç eğlenceli bir tonla. "Ne olacakmış çocuğumuzun adı?"

"Yağız," dedi Yaprak gururla. "Eğer erkek çocuğunuz olursa adı Yağız olacak. Ben bu ismi çok seviyorum. Sen belki istemezsin diye düşündüm ama ablam dedi ki Sanaç abin benden daha çok sever."

Sanaç'ın ifadesi derinleştiğinde düşüncelere daldı. "Yağız..." diye mırıldandı kendi kendine. "Yağız. Sevdim. Çok güzel söyleniyor. Çocuğumuzun adı da hazır." Mavilikleri beni yakaladı. "Neyi bekliyoruz, Jassmine?"

"On dokuz yaşında anne olmayacağım," dedim sakin bir şekilde. "Henüz erken. Sen Yaprak'a aldırma. Biz kızlar bir araya gelince hep böyle şeyler konuşuruz."

Sanaç, önüne döndü. Elini belimden çekip, "Kemerlerinizi bağlayın," dediğinde, son gazla arabayı sürdü. Bir yarışçı gibi hız yaparak yola devam etti. Süratle gittiğimiz için bedenim koltuğa yapışmış hâldeydi. Elinden tutup tutku olarak adlandırdığı bu hızın keyfini onunla birlikte çıkardım.

Kısa süre sonra Sanaç'a ait olan eve geldiğimizde içimde garip duygular belirdi. Bu evde daha önce vakit geçirmiştik. Keşke burada sürekli

CamScanner ile tarandı

onunla olabilseydim ama bu neredeyse imkânsızdı. Arabadan indiğimizde, Sanaç'ın köpeği koşarak Yaprak'a doğru geldi. Yaprak, köpeğe sarılıp onunla özlem giderdi. Sanaç, beni tuttuğu gibi içeriye götürdü.

Ev, boydan boya camlarla kaplıydı, her açıdan dışarının geniş bir manzarasını sunuyordu. Sanaç, eline aldığı kumandayla bütün perdeleri kapatmak için tuşa bastı. Perdeler yavaş yavaş kapanırken evin içi huzur ve dinginlik içinde kaldı. Beni koltuğa oturtup karşıma geçti. Yüzündeki ifadede, her şeyin yolunda olduğuna dair bir tatmin vardı.

Elini yüzüme yerleştirdiğinde, dudaklarımız birbirine değmek üzereydi. Bakışlarım, Yaprak'a doğru kaydı. Ortalıkta gözükmediği için Sanaç'ın beni öpmek üzere olan dudaklarına âdeta yapıştım. Onunla büyük bir tutkuyla öpüşürken aklım başımdan uçmuştu. Boşta kalan eli, bacaklarımın arasından yukarıya çıkarken beni kendine iyice çekti. "Demek çocuğumuzun adını Yağız koyacaksın," dedi nefes nefese.

"Yaprak'a ikimizin çocuğu olsa adının tam tersi bir çocuk doğacağını söylesem de beni dinlemedi," dedim. Sanaç, bana anlamayan bir bakış attığında dudaklarımı tekrar araladım. "Yağız, esmerlere yönelik bir hitap. Bizim çocuğumuz sapsarı bir çocuk olur, sevgilim."

"Annesi gibi sapsarı..."

"Beni hiç sarışın görmedin," dedim gülümseyerek.

"İyi ya, çocuğumuzla görürüm," dedi Sanaç, kendi kendine mırıldanır gibi.

Yaprak, köpekle birlikte içeriye girdiğinde biz de uzaklaştık. "Takılın takılın," dedi bizim olduğumuz yere bakmadan. "Ben yokmuşum gibi davranın. Sadece bir şeyler yiyeceğim."

"Yarın tartılacağız," dedim aceleyle. "Az kalorili yiyecekler tüketmeye çalış, bebeğim, olur mu?" Yaprak kafasını sallasa da emin olamamıştım. Merakla onun arkasından bakarken, Sanaç elimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

"Gel, bir şeyler yiyelim," dedi sıcaklığını hissettiğim erkeksi sesiyle. "Kustun ve yol boyunca hiçbir şey yemedin. Miden kazınıyordur."

Kafamı iki yana salladım. "Aç kalmaya alışığım."

"Ben değilim," diyerek, beni yakaladığı gibi omzuna atıp mutfağın yolunu tuttu.

Saçlarım yerleri süpürürken Yaprak'ın kahkahası etrafı sardı. "Şu hâlinizi Oya görse kalp krizi geçirir," dedi.

CamScanner ile tarandı

"O uğursuzun adını ağzımıza almıyoruz," dedi Sanaç, buğulu bir tonla. Beni ada tezgâhın üstüne bıraktığında saçlarımı düzelttim. "Canın ne istiyor, Yaprak?" diye sorarak kardeşimin yanına geçti. "Buzdolabında ne varmış bir bakayım."

"Aslında bir makarnaya hayır demezdim," derken Yaprak çekingen bir tavır takındı. "Az bir şey, küçük bir kâse bile yesem yeterli. Günlerdir canım istiyor."

"Şöyle bol soslu," dedi Sanaç, iştah dolu bir bakışla. "Domatesli. Ne dersin?"

"Evet derim!" Yaprak'ın şakıyan sesiyle tezgâhtan aşağıya inerek yanlarına geçtim.

"Bensiz yapmayı düşünmüyorsunuzdur umarım," dedim kinayeli bir şekilde. İkisinin bakışları beni buldu. İstemiyor gibi gözüküyorlardı. Daha önce yemek yapma tecrübelerim felaketle sonuçlanmıştı, bu yüzden bir daha yanaşmamıştım. "Tamam, yapmayacağım. En azından domatesleri doğrasam?"

Sanaç tamamen bana dönüp ellerini yüzüme yerleştirdi. "Blondinka." Nefesi tenime değdiğinde titredim. Mutfak ışığının altında gözleri daha da etkileyici görünüyordu. "Sen neden yukarıya çıkıp üstünü değiştirmiyorsun? Bu kıyafetler içinde durmak istemediğini biliyorum. Sen gelene kadar biz Yaprak'la başlamış oluruz."

Yavaşça yutkundum. Sanaç Valacan, gördüğüm en mükemmel adamdı. Ona âşıktım. Onu seviyordum. Ona hastaydım.

"Çok güzel bir fikir," dedim hayran dolu bir ifadeyle bakarak. "İzleyeceğimiz filmi ben seçeceğim!"

Sanaç ve Yaprak bu fikre de sıcak bakmadıklarını gözleriyle anlatmaya çalıştı.

"Tamam," dedim pes etmiş bir şekilde. "Onu da siz seçin! Ben kötü seçimler yapmıyorum, siz zevksizsiniz!"

İkisi ruh ikizi gibiydi.

Sanaç, kalçama hafifçe vurdu. "Üstünü değiştir."

Ayağımdaki stiletto ayakkabıları çıkarma arzusuyla yanıp tutuşurken, hiç oyalanmadan merdivenlere doğru yöneldim. Sanaç'ın bu evini seviyordum. Issız bir yerdeydi, bizi burada kimse bulamazdı. Bu evi bizim için aldığını söylemişti. Kendisi kameralar önünde yaşamaya âşık biri olsa

CamScanner ile tarandı

da ben hayatına girdiğimden beri gizli kaçamaklar yapmaya başlamıştı. Ondaki değişimi görebiliyordum.

Odasına çıkıp etrafa göz gezdirdim. Yatağın iki yanında, çerçeve içinde bizim fotoğraflarımız vardı. Onu öperek sarıldığım anlar... Her bir kare, bizim hikâyemizin sessiz birer tanığıydı.

Dolaba yönelip kıyafetlerinden rahat olanını elime aldım. Eşofmanlarının bana bol olmasını seviyordum. Üstümü değiştirip saçlarımı topladım, çıplak ayaklarıma çorap giydim. Kendimi evimdeymiş gibi hissetmek çok huzur vericiydi.

Aşağıya indim. Mutfağın kapısından içeriye geçmek üzereyken Yaprak ve Sanaç'ı kahkahalarla yemek yaparken buldum. Bu an, ölümsüzleştirmek istediğim tek andı. Bir süre onları izlemeye koyuldum. Yaprak çok mutluydu. Onu ilk defa bir şey yaparken bu kadar ilgili görüyordum. Sanaç'ın telefonunu kaptığım gibi ikisinin fotoğrafını çektim.

Onları çektiğimi gören Sanaç bana doğru gelip telefonu elimden aldı. Telefonun kamerasını öne çevirip yanağımdan koca bir ısırık alırken ikimizin fotoğrafını çekti. Acıyla inleyerek geriye çekildiğimde omzuna vurdum. "Canımı acıttın!"

"Yenilecek bir yemek gibi duruyordu," diyerek kendini savundu Sanaç.

"Oya'ya bunu nasıl açıklayacağım?" dedim kızgınlıkla. "Tenimin hassas olduğunu biliyorsun, Sanaç!"

"Bir lokmalık yanağın var," dedi Sanaç omuz silkerek. "Boya badana yaparsan hiçbir sorun kalmaz. Hem öyle dikilmeye devam edersen yalnızca yanağınla da kalmayacaksın."

Sanaç'ın harelerindeki o sıcak parıltı, her zaman olduğu gibi beni sakinleştiriyordu. Gülerek ona döndüm. "Yemek yapmanıza yardım edemeyeceğim çünkü sen tarafından yaralandım. Sadece izleyip keyfini çıkaracağım."

Sanaç, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İşin en zevkli kısmı yemek yapmak, izlemek değil. Ama madem öyle istiyorsun, öyle olsun, *Blondinka.*"

O an mutfakta oluşan sıcak hava ve Sanaç'ın rahatlatıcı sözleri, tüm yorgunluğumu aldı. Yaprak'la Sanaç'ın arasındaki uyumu izlemekten, onların kahkahalarına katılmaktan, bu evdeki huzurun bir parçası olmaktan daha güzel ne olabilirdi ki?

Çok geçmeden önüme bir servis açıldı ve üstünde buharı tüten leziz bir makarna geldi. Gerçekten çok güzel gözüküyordu fakat yiyemezdim.

CamScanner ile tarandı

Sanaç kendine dolu bir tabak getirdiğinde, Yaprak da yiyebileceği kadarını alıp gelmişti. İkisi de yemeye başladığında ben çatalımla oynayarak vakit geçirdim.

Sanaç, aniden bakışlarını bana kaldırarak, "Yesene sevgilim," dedi.

"Midem henüz düzelmedi."

"Hiçbir şey yemezsen bu gidişle hiç düzelmeyecek."

"Canım istemiyor."

"Jesmi," dedi Sanaç, bana doğru yaklaşarak elimden çatalımı aldı. İlgili bakışlarını tamamen bana çevirdi. "İlla ben mi yedireceğim? Öyleyse zevkle yaparım. Yeter ki çiçeğim aç kalmasın."

"Sanaç..."

"Hadi ama," diyerek makarnayı çatala doladı. Ardından bana doğru uzattı. "Sevgilini kıracak mısın gerçekten?"

"Tekrar kusmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi anlayışla. "O yüzden çok yedirmeyeceğim ama bir şeyler ye. Benim hatırım yok, anladım ama kardeşin yaptı, onun da mı hatırı yok?"

"Sadece tadına bakacağım," deyip uzattığı çataldan makarnayı yemeye başladım. Sanaç, tek bir lokmayı bile heyecanla bekledi. Onu yuttuğumu görünce ikincisini uzattı, üçüncü çatal derken onun sayesinde normalde yediğimden daha çok yemiştim.

"Hiçbir şey söylemeyip yediğine göre harika yapmış olmalıyız," dedi Sanaç, kendini beğenmiş bir tavırla.

"Biraz tuzu eksik gibiydi fakat..."

Yaprak elindeki çatalı tabağa bırakırken, "Neredeyse tabağı bitirdin, abla," dedi. "Beğenmemiş gibi davranma!"

Gülümsedim. "Şaka yapıyorum, ablacığım," dedim samimiyetle. "Ellerinize sağlık. Yediğim en lezzetli makarnaydı."

Sanaç, "Hiç makarna yemiyorsun ki," dedi.

Yaprak, tabağını mutfak lavabosuna bıraktıktan sonra salona doğru yöneldi. "İzleyeceğimiz filmi ben seçmek istiyorum," dedi sabırsızlıkla. Sanaç'ın da tabağını bitirmesini bekledim, ardından salona geçtik.

Yaprak'ın yanına oturunca Sanaç da diğer tarafıma yerleşti. İkisinin ortasında duruyordum. Film başladığı gibi kollarını bana dolamış, gözleri

CamScanner ile tarandı

ekrana kilitlenmişti. Biliyordum ki filmi izlemeyeceklerdi; yemek yedikten sonra hemen uykuları gelirdi.

Bir saat geçtikten sonra yatağa gitme vaktimiz gelmişti. Önce Yaprak'ı uyandırıp onu misafir odasına gönderdim. Ardından Sanaç'ı uyandırmaya çalıştım. "Sanaç..."

"Filmi izliyorum ben," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"İzlediğin falan yok, uyuyorsun!"

"İzliyorum, Blondinka."

"Uyuyalım hadi," dedim yoğun bir istekle. "Saatimiz kısıtlı. Eve gitmemiz gerekiyor."

"Gitmesen?"

"Kahvaltıda evde olmalıyız."

"Bir yolunu bulurum, sabah beraber kahvaltı yaparız."

"Sanaç," dedim onu kendine getirmeye çalışarak. "Seninle çok şey yapmak istiyorum, sevgilim ama şu an tek istediğim birkaç saat de olsa uyumak."

Beni kucakladığı gibi merdivenlere doğru yürümeye başladı. Gözleri hafif kapalıydı ama beni güçlü kollarıyla taşırken kendimi tamamen ona bıraktım. Yatak odasına girip ikimizi yatağa bıraktı.

"Yatak mıydı istediğin?" dedi uykusundan sıyrılmış gibi.

"Yatak bahaneydi," diye fısıldadım. "İstediğim sensin."

Ellerini kıyafetimin içine daldırıp sıcak parmaklarını tenimde gezdirdi. "Sarışın," dedi iç çekerek.

"Hiçbir zaman sarışın olamayacağım."

"Olacaksın," dedi inançla. "Sapsarı saçların olacak. Bir de sarı saçlı bir çocuğumuz olacak."

"Yapma, Sanaç..." diye fısıldadım. "Bana hayal kurdurma."

"Hayal değil, gerçek olacak. Üstünden on yıl geçse de sana bunu hatırlatacağım ve hepsini gerçekleştireceğim." Dudaklarını boynuma bastırdı. "Yeter ki benden gitme."

Seni bir gün bırakmaktan ölesiye korkuyordum. Seni terk etmekten. Senden gitmekten.

İnsanın korktuğu başına gelir, derlerdi.

Benim başıma sensizlik gelmesindi.

CamScanner ile tarandı

"Sanaç," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Senden gittiğim gün..." Sustum. Devamını getiremedim.

"Beni öldür," diyerek dudaklarıma kapandı. Kısa bir öpüşmeden sonra dudaklarımdan ayrıldı. "Benden gittiğin gün beni öldür, Blondinka."

Senden gittiğim gün, seni değil; sendeki beni öldürecektim.

HİSAR ALATAV

Yasmin, onda daha önce hiç görmediğim bir beceriyle arabayı ustalıkla kullanıyordu. Motorun hırıltısı, tekerleklerin çığlığı ve rüzgârın uğultusu, çevremizdeki kaosu unutturmuş gibiydi. Son sürat, bizi Bronz'un evinden uzaklaştırmış, izimizi bir ihtimalle kaybettirmişti. Bu kadın, arabayı böyle kullanmayı ne ara öğrenmişti?

Bu sorunun cevabını bilmek zor değildi. Zihnimde beliren tek bir isim vardı: Sanaç Valacan. Ralli pilotu olan Sanaç'ın ona bu yeteneği öğretmiş olması gerekiyordu. Yol boyunca derin bir sessizliğe gömüldüm. Her ne kadar içimden konuşmak geçse de Yasmin'in beni delip geçen bakışlarıyla mecburen sustum.

Bana evin konumunu, benim yerimi tespit etmek için verdiğini ancak şimdi fark ediyordum. Böylelikle, beni Bronz'un bulunduğu eve yönlendirmiş ve ardından beni almaya gelmişti ancak büyük bir çatışma başlatacağımı hesaba katamamıştı.

"Sana gerçekten inanamıyorum..." Arabada hâkimiyet kurarken öfkesi her kelimesine yansıyordu. "Aklından ne geçiyordu, His?"

"Öylece elma yemesini izleyecek değildim."

Aniden siniri elle tutulur hâle geldi. Onu daha fazla kızdırmamak için, "Tamam," dedim bıkkınlıkla. "Sadece ne durumda olduklarını kontrol etmek istedim."

"Kontrol ederken canın sıkıldığı için ortalığı alevlendirmek mi istedin, His?"

"Uzun zamandır tüfek kullanmıyordum. Hâlâ iyi bir keskin nişancı olup olmadığımı test etmek istedim," dedim dudaklarımda beliren hafif bir tebessümle.

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yoldan ayırmadan, "İstediğini alabildin mi bari?" diye sordu Yasmin.

"Evet," derken keyifle koltuğa yaslandım. "Hâlâ iyi bir keskin nişancıyım."

"Saçlarından ne istedin?" diye sorarken bakışlarını tekrar bana çevirip inanmayan bir şekilde süzdü. "Kılık değiştirmek için peruk mu taktın diyeceğim ama saçlarını tanıyorum. Kestirmişsin!"

"Artık uzun saç insanı olmadığımı anladım," dedim içimdeki karmaşıklığı saklamaya çalışarak.

"His..." dedi Yasmin, acı çeken bir tonla. "Ne oldu?"

Hiç uzatmadan, "Annemin günlüğünü okudum," dedim.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Duydun işte," dedim. "Annemin günlüğünü okudum, artık bana ağırlık yapan her şeyden kurtulmak istediğime karar verdim."

Yasmin, aniden fren yaptı. Araba sarsılarak durdu. "Sana o günlüğü okumaman gerektiğini söylemiştim!" diye bağırdı öfkeyle.

"Okumak zorundaydım," dedim derin bir nefes alarak.

"Hiçbir şey için zorunda değilsin, His!" Yasmin'in sesi çatlamıştı. "Kendine zarar verecek her şeyden uzak durman gerekiyor. Neden bunu anlamıyorsun?"

"O günlüğü okumak, belki de bana en çok ihtiyacım olan cevabı verdi," dedim. "Artık kim olduğumu ve ne yapmak istediğimi biliyorum. Bu yüzden saçlarımı kesip her şeyden kurtulmak istedim."

Yasmin, bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes alıp gözlerini tekrar yola çevirdi. "His, ne olursa olsun seni korumak istiyorum. Ama senin kendine zarar vermen... Bunu kabullenemem," derken hüzünle doluydu.

"Sarı çıyan," dedim sıkıldığımı belli eden bir ifadeyle. "Sanırım yoruldum. Yıllardır bir cevap bulamamaktan, korkunç bir döngünün içinde olmaktan, sevmemekten; en kötüsü de sevilmemekten bıktım."

Yasmin'in gözleri doldu, yutkunamadığını fark ettim. "Ben seni seviyorum," dediğinde kollarını bedenime sarıp, beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Kimse sevmesin. Ben seviyorum. Yağız da seviyor. Biz varız."

"Sadece sizin için yaşıyorum."

"Yaşayacaksın," dedi emin bir tonla. "Sadece senden istediğim bir şey var."

CamScanner ile tarandı

Onun sarılması bana fazlasıyla iyi gelse de, bu kısa ama doyurucu andan kendimi ayırdım. "Ne istiyorsun, sarı çiçek?"

"Artık yalan söyleme, His."

"Yalan eşittir ben," dedim. "Benden bunu nasıl isteyebilirsin? Ben konuşmaya başlamadan önce yalan nasıl söylenir onu öğrendim."

"Biliyorum..." dedi kısık sesle. "Fakat kendini bile kandıran yalanlar söylüyorsun. Kendine bir ekip kurmak istediğinden bahsetmiştin. Şu Arkana'ya haddini bildirme olayı için. Bu denli yalanlar söylerken nasıl bir ekip kurmayı düşünüyorsun?"

"Yalanlarla kendimi koruyorum."

"Böyle devam edemezsin. Bana bile yalan söylüyorsun," dedi kızgınlıkla. "Verda'yı bu ana kadar gözetledim. Sadece arkadaş olmak istiyor. Arkana için bize yardımcı olabilecek tek kişi o gibi. Verda, sen ve ben hayal ettiğimiz üç yakın arkadaş olsak?"

"Bu çok zor," dedim olmayacağını bilerek.

"Değil," dedi Yasmin. "Değil bak, bize bir şans var. En ufak bir hata yaparsak bizi tamamen hayatından çıkart. Bize içini dök, sana destek olalım. Neyse söyle, anlat, beraber plan yapalım. İkimiz de bunun için çabalıyoruz fakat sen bizi hep kapı dışarı ediyorsun."

"Düşüneceğim..."

"Düşünme," dedi. "Yetmedi mi His? Yetmiyor mu? Kafanın içi bu kadar şeyi nasıl alıyor?"

"Zorluyorum işte."

"Tek bir şans!" dedi yoğun bir istekle. "Artık yalan söylemediğin cümleler istiyorum."

"Dediklerini düşüneceğim. Eve geçelim," dedim soğuk bir sesle. "Diğerleri daha fazla yalnız kalmasın."

Dakikalar sonra peşimize arabalar takıldığında plakalarından kimler olduğunu anlamıştım. Yasmin, tehlike geçtikten sonra koruma için KALE'den destek istemişti. Bronz'un korumaları kolaylıkla pes etmeyecekti. Beni bulup Bronz'un karşısına çıkartana kadar peşimizde olacaklardı. Yağız'ın güvenliği için gelen destek ekibine karşı çıkmadım. Zaten karşı çıksam Yasmin bu sefer kesin beni öldürürdü.

Malikâneye vardığımızda etrafımızdaki güvenlik önlemlerinin iyice sıklaştığını fark ettim. Ağır demir kapının ardına geçtiğimizde, Yağız

CamScanner ile tarandı

küçük adımlarla annesine doğru koştu. Kucağında sıkıca tuttuğu pelüş oyuncağı, ona güven veren bir dost gibiydi.

"Bu ev kocaman," dedi Yağız, ışıl ışıl olan gözleriyle. "Artık hep burada mı yaşayacağız, Yaşmin?"

Yasmin, yumuşak bir tebessümle oğlunun başını okşadı. "Burası His teyzenin evi, anneciğim. Kısa süreliğine misafiriz," diye cevap verdi.

Yağız, o küçük yüreğinin bütün tatlılığıyla bana dönerek, "Teyze," dedi. Şaşkın bir ördek gibiydi. "Saçlarını mı kestirdin?"

"Evet," dedim hafif bir gülümsemeyle. "Yakışmış mı Yağış?"

Yağız, minik ellerini bana doğru uzattığında kucağıma gelmek istediği belliydi. Yasmin, oğlunu bana doğru uzattığında onu kucağıma aldım. Yağız, küçük parmaklarıyla saçlarıma dokunarak, "Güzel," dedi. "Çok yakışmış, teyze." Annesine baktı. "Benim de saçımı kesebilir miyiz? Ben de istiyorum!"

"Keseriz, anneciğim," dedi Yasmin.

"Teyze," dedi Yağız tekrardan. "Havuzunda kediyle birlikte yüzebilir miyim?"

Şefkatle ona sarılarak, "Şimdi değil ama daha sonra olabilir, küçük ördeğim," dedim.

Verda'yla konuşmam gerektiği için Yasmin'e içeriyi işaret ettim. Yasmin, tatlı bir gülümsemeyle oğluna dönerek, "Acıkmışsındır, bebeğim," dedi ve Yağız'ın yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Ne yemek istersin?"

Yağız, iştahla yanıtladı. "Makarna."

"Bol domates soslu makarna mı olsun?"

"Hı hı," diyerek annesini onayladı Yağız.

Yasmin, "O zaman bana yardım edersen neden olmasın," deyip oğlunu elinden tutarak mutfağa doğru ilerledi. Onların ardından ben de adımlarımı hızlandırarak evin içinde gözlerimle Verda'yı aramaya başladım.

İlk olarak sürgülü cam kapının önünde dimdik duran Zorlu'yu gördüm. Disiplinli duruşuyla dışarıyı izliyordu. Yanında ise Verda duruyordu.

"Kaşlarını sürekli olarak çatman erken yaşlanmana neden olabilir. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Sana kas gevşetici bir bitki çayı yapmamı ister misin?" diye sordu Verda. Zorlu, hiçbir tepki göstermeden dışarıyı izlemeye devam etti.

CamScanner ile tarandı

Verda'nın sabrı tükense de yumuşak bir tonla devam etti. "Benimle bir şekilde iletişim kurmalısın, Zorlu. Ben düşmanın değilim. Üstelik barışı savunan bir insanım da..."

Onları izlemeye devam ederken Zorlu ve Verda'nın ne kadar zıt karakterler olduğunu anladım. Zorlu'nun sert ve mesafeli tavrının karşısında, Verda'nın yumuşak ve barışçıl yaklaşımı çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Verda sabırla tekrar konuştu. "İkimizden birinin konuşması gerekiyor. Burada konuşan ben olduğuma göre en azından bana bir tepki verebilirsin, hıh? Ne diyorsun, Zorlu?"

Zorlu kafasında bir plan kurduğu için Verda'nın samimi çabalarını görmezden geldiğini biliyordum. Verda, Zorlu'yu dikkatlice incelerken, "Çok fazla dövmen var," dedi. "Gözünün altındaki gözyaşı dövmesinin bir anlamı var mı?"

Bu sorgulamanın onu daha fazla yıpratmasını istemediğim için, "Verda," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım.

Verda, hızla bana döndü. "Sonunda. Bir an hiç gelmeyeceksin sandım, His." Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Tanrı'm... Saçların!"

"Bugün yeterince saçlarım hakkında yorum duydum. Sen de yarın sabah erkenden yorumunu yaparsın, olur mu Verda?" dedim artık bir şey duymak istemeyerek.

"Havan değişmiş. Seksi biriydin ama bu sefer kendine sert bir imaj katmışsın," dediğinde bıkkın bir nefes savurdum. "Tamam, yarın sabah seni uyandırıp uzunca bir yorum yapacağım. Ama söyle, Zorlu neden bu kadar zor biri?"

"Onun işitme engelli olduğunu sana söylemiştim," dedim hatırlatma ihtiyacı hissederek. "Boşuna kendini yoruyorsun. O istemediği sürece seninle iletişime geçmez."

Verda'nın yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi. "Biliyorum," dedi. "Burası giderek sıkıcı bir hâl alıyor. En azından farklı insanlarla tanışabilirim diye düşünmüştüm. Hem bana onu tanıyamadığımı söylemiştin. Belki iletişime geçseydi kim olduğunu çıkartırdım."

"Boş ver," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım. "Yaşımız küçüktü. Hatırlamaman çok normal."

Merakla kirpiklerini kırpıştırarak, "Zorlu kaç yaşında?" diye sordu.

"Hiç sormadım ama bildiğim biriyle yaşının aynı olması gerekiyor. Otuz beş yaşında yüksek ihtimalle," diye cevapladım. Zorlu, abimle aynı yaştaydı.

CamScanner ile tarandı

Verda hayretle, "Otuz beş mi?" dedi şaşkınlığını gizleyemeyerek. "Çokmuş."

Ciddi bir ifade takınarak, "Sana bir şey soracağım, kızıl bomba," dedim. "Gerçek aileni hatırlıyor musun?" Zorlu da bizimle birlikte burada duruyordu fakat buna rağmen konuşmaya devam ettim. "Ya da onlara dair herhangi bir şey?"

Omzunu ağır ağır silkti. "Bir yerde olduğumu hatırlıyorum. Büyük bir bina. Bence orası Arkana'ydı ama kime söylesem öyle olmadığını söylüyor. Biri vardı, elini tutuyordum ama yüzünü hiçbir zaman hatırlayamıyorum. Birbirimizden ayrılmak istemedik. Sonra bir ailem oldu. O kişi arkadaşım olabilir, bilmiyorum. Bir daha hiç konusu geçmedi, beni evlatlık alan ailem sadece kurtulduğumu ve her şeyin geçtiğini söyledi."

"Bunca yıl sana kimse ulaşmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç kimse ulaşmadı. Gerçek ailemi bilmiyorum. Açıkçası öğrenmek de istemedim."

"Neden öğrenmek istemedin ki?" diye sordum, merakımı daha fazla saklayamayarak.

Düşünceli bir ifadeyle, "Bir aileye evlatlık verildiğime göre onlar benden çoktan vazgeçmiş olmalılar. Hayat üzülmek için çok kısa, His. Ben mutluluğa odaklandım," dedi.

Hayatın üzülmek için çok kısa olduğu gerçeği içimde yankılandı.

Kısacık ömrüm ise üzüntüyle doluydu. Mutlu olduğum anlar bile benden silinip gitmişti.

"Haklısın," diye mırıldandım, Verda'nın yaklaşımını anlar gibi. "Her neyse, benim işlerim var. Gözün onun üstünde olsun, Verda. Misafirimizi güzel ağırlayalım, yabancılık çekmesin."

Verda, onu doğuran kadının kim olduğunu öğrenmek bile istememişti. Ben ise beni doğurup hiçbir zaman istemeyen anneme kendimi kabul ettirmeye ömrümü adamıştım. Anne diye diye ölüp gidecektim. Hayat, annesiz olan kız çocuklarına çok zordu.

Kısa süre içinde evin büyük bir kısmı temizlenmişti. Her köşe başında bir koruma vardı. Sanki Alatav Malikânesi'nde değil de Bronz'un evinde gibiydim. Böyle yaşamayalı yıllar olmuştu. Kendi odama çekilip annemin günlüğünü çıkardım. Titreyen ellerimle tekrar dokundum. En son kaldığım yeri açtım. Her bir sayfada bana nefret kusan bir annem vardı.

"Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar..."

CamScanner ile tarandı

Yine aynı karanlık yazılarla başlıyordu annemin günlüğü. Daha önce okumuştum, bir kez daha okuyabilirdim. Günlüğün sayfaları gözyaşlarımla ıslanmış, ıslak yerleri hâlâ kurumamıştı.

"Oğlum bugün yeni bir ameliyata girecek. Doktorlar yürümesi için bir umut olduğunu söylüyor. Sadece doğru bir tedavinin yapılması gerekiyormuş. Dokuz yaşından beri oğlum cehennemi yaşıyor. Yürüyemiyor, koşamıyor, zıplayamıyor, yere bile basamıyor. Bunlar ne demek, biliyor musun? Bilmiyorsun. Fakat sana bilmen gereken şeyi söyleyeyim, kız çocuğu. Oğlum senin yüzünden bu hâlde. Sana hamile kaldığım için oğlumun hastalığının en kritik zamanlarında onunla ilgilenemedim. Haris, ona bakmama izin vermedi çünkü sana hamile olduğumu söyledi. Oğlumu kucağıma bile alamıyorum. Hepsi senin yüzünden oldu. Oğlum ne yaşadıysa aynısını yaşa istiyorum. Günün birinde bacağına bir şey olursa benden bil, kız çocuğu."

Yazılanlar ruhumu titretmişti. Annemin nefret dolu cümleleri, her bir harfiyle kalbime hançer saplıyordu sanki. Bu nasıl cani bir düşünceydi? Gözlerim satırlarda dolaşırken elim istemsizce bacağıma doğru gitti. Bacağıma olanları düşündüm.

Albay... Onun eline ilk verildiğim zaman, hep bacağıma basardı ve ona, "*Beni kötürüm mü bırakacaksın, bacaklarımı rahat bırak*," derdim. Belki de ona bunu yapmasını söyleyen annemdi. Yakın bir zamanda ise Bronz'un evinde bir katliam olmuştu ve Kuklacı'nın artık bir kuklası olan koruması, beni bacağımdan bıçaklamıştı. Günün birinde bunu yapmasını söyleyen de annem olabilir miydi?

Diğer bir sayfaya geçtim.

"Oğlumun ameliyatı oldukça başarılı geçti. Ameliyat yaraları iyileştikten sonra fizik tedaviye geri dönecek. O zaman daha iyi bir sonuç alacağımızı söylediler. Haris, gün boyu oğlumun başında durup ona sözler verdi. Güzel oğlum, her zaman her şeyin en iyisini hak ediyor. Sen dünyaya gelince Haris'in tavırlarının değişeceğinden korkuyorum. Seni hiçbir zaman bir evlat olarak görmeyeceğini söylüyor. Misafirimiz gelecekti, kapı çalıyor.

Nerede kalmıştım? Her neyse, artık oğlumun yakın bir arkadaşı var. Gün boyu yalnız kalmayacak. Üstelik yaşıtlar. Onu görünce daha büyük bir çocuk sanmıştım ama sadece iri bir çocukmuş. Gücü ve kuvvetinin yerinde olmasına sevindim. Oğlumun eli kolu olacak. Haris'in sağ kolu Mikhail'in getirdiği bir çocuk. Vicdanlı ve oldukça cesur. Onu görsen ne demek istediğimi anlarsın. Oğlumla iyi anlaşacaklarına eminim. Oğlum seninle hiçbir zaman anlaşamayacak, kız çocuğu."

CamScanner ile tarandı

Abimin arkadaşı...

Annem günlüğünde ondan bile bahsetmişti.

Üstelik tek kötü söz bile söylememişti.

Bir sayfa daha çevirdiğimde, günlüğün alt kısmında bir fotoğrafla karşılaştım. Bu beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Bu fotoğrafın burada ne işi vardı?

Hızlıca yazılanları okumaya başladım.

"Oğlum günden güne iyiye gidiyor. Yaşama sevinci tekrar geldi. Üstelik gülmeye de başladı. Bunun çoğunluğunu oğlumun arkadaşına borçluyum. Onu tekrar hayata döndürdü. İkisi iyi ikili oldu. Bu çocuğun bu evden gitmesini hiç istemiyorum."

Okumayı yarıda bıraktım. Sayfaları çevirirken ileriki anılarda annemin beni evde istemediğine dair bir yazıyla karşılaşmıştım. Kendi doğurduğunu evde istemiyor fakat oğluna iyi geldiği için arkadaşını bile istiyordu. Benim bu evde, abimin arkadaşı kadar değerim yoktu. Nefes alıp okumaya devam ettim.

"Haris'le konuştum. Bu çocuğun malikânede yaşamasını istediğimi söyledim. Bana karşı çıkmadı. Olumlu bir şey de söylemedi. Bu demek oluyor ki dediğimi yapacaktı. Her şeyi oğlum için istediğimi görmüyor muydu? Benim hayatım ondan ibaretti. Oğlum yoksa ben de yoktum. Bugün oğlum ve arkadaşının fotoğrafını çektim. İkisi de çok sempatik çıkmamış mı? Oğlumun yakışıklı çıkmadığı tek bir fotoğraf karesi dahi yok. Senin hiçbir zaman fotoğrafını çekmeyeceğim, kız çocuğu."

Bu yazı ve bu fotoğraf...

Her şeyi kanıtlıyordu.

Bir süredir aradığım kanıtlardan biri buydu. Artık bir şeyleri kesinleştirmiştim. Artık bir şeylerden emindim. Artık bir şeyler açığa çıkacaktı.

Elimdeki fotoğrafı sıkı sıkıya tutuyor, parmaklarımın arasındaki kâğıdın sertliğini hissediyordum. Günlüğü kapatıp aceleyle yatağın altına fırlattığımda kalbim göğsümde çarpıyordu. Odamdan koşarak çıktım, ayak seslerim koridorda yankılanırken, Yasmin beni görünce hemen ayaklandı.

"Nereye gidiyorsun böyle koşarak?" dedi endişeyle.

"Zorlu nerede?" diye sordum.

"Yağız ve Verda onu rahat bırakmıyordu. Ben de onu bir odaya gönderdim yoksa bütün gün bu ikisini çekmek zorunda kalacaktı. Misafir odasında olmalı," dediğinde gideceğim yeri bilerek yürümeye devam ettim.

CamScanner ile tarandı

Alt kattaki misafir odasına doğru adımlarımı hızlandırdım, sakin kalmaya çalışarak derin nefesler aldım. Yüzüme en kalın maskelerimden birini takarak soğukkanlı gözükmeye çalıştım. Kapıyı tıklatıp, beklemeden açtım.

Zorlu, yatağın kenarında oturuyordu, başı eğikti ve elleri birleşmişti. Hareket etmiyordu, bir heykel kadar hareketsizdi.

"Zorlu," dedim beni duymayacağını bilerek. Bakışları yumruk yaptığım elimde duruyordu. Elimi hareket ettirerek yukarıyı işaret ettim. Eş zamanlı olarak bakışları yukarı kaydığında kısa bir anlığına göz göze geldik. Bakışlarını benden çekti, dudaklarımda durdu. "Benden sonsuza kadar kaçamazsın."

Hiçbir tepki vermedi. Ölümcül sükûnetin içinde yankılanan nefes alıp verişlerimiz dışında odada hiçbir belirti yoktu.

Elimdeki fotoğrafı kaldırdığımda göz hizasına getirerek ona çevirdim. "Bu fotoğrafı hatırlıyor musun?" dedim.

Zorlu, ilk kez tepki verdi. Bir hışımla yerinden kalkıp bir adımda dibimde belirdi. Boyunun uzun olması sebebiyle ona bakabilmek için başımı geriye yatırdım.

"Hatırlıyorsun," dedim gülümseyerek. "Hatırlıyorsun, Zorlu. Bir süredir kesinleştirmeye çalıştığım bir şey vardı, sonunda elime bir kanıt geçti. Bronz'un yanında kaldığım süre boyunca ondan öğrendiğim ilk şey, bir şeyden emin olmadan ağzımı açmamaktı. Sanırım artık seninle bir ortak noktam oldu."

Zorlu sert bir şekilde soluk alıp başını hafifçe yana çevirdi. Yüzüme ilk kez bu kadar uzun süre bakıyordu. "Abimin tek arkadaşı sendin," dedim. "Abimi evden çıkartan da sendin. Neden burada olduğunu en başından beri merak ediyordun, değil mi? Senden almam gereken cevaplar var. *Abim nerede, Zorlu?*"

CamScanner ile tarandı

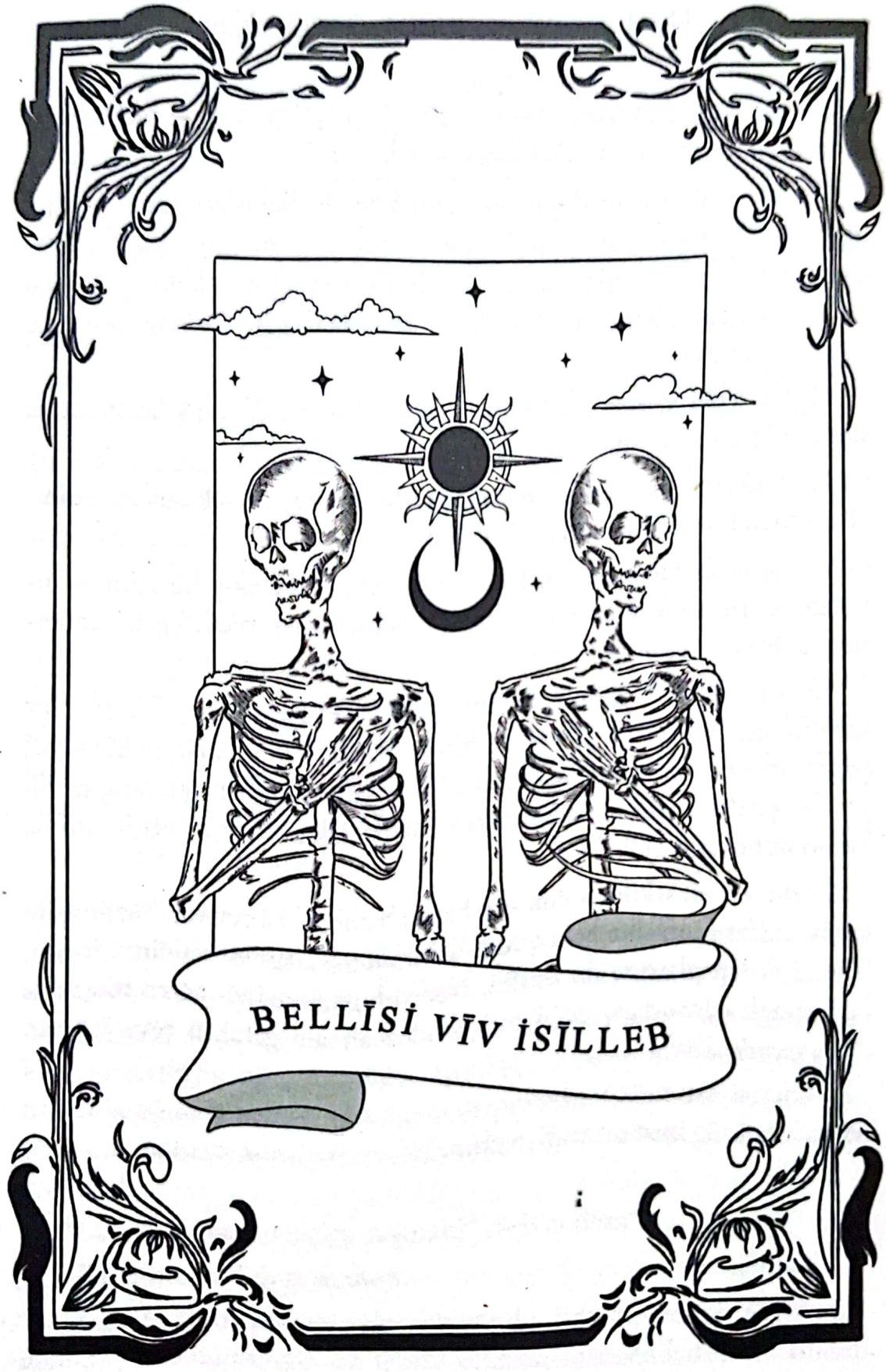

CamScanner ile tarandı

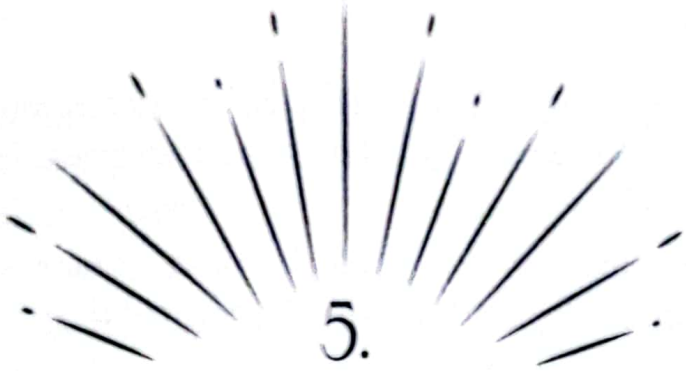

5.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Geçmiş

Dadım Nani'nin beni zorlukla uyandırdığı bir sabaha daha gözlerimi araladım. Uyanmaya çalışırken etrafa kulak kabarttım ancak her şey sessizdi. Sadece dadımın sürekli bana söylenmesini duyabiliyordum. Annem normalde her sabah abim için piyano çalardı ve ikisi de güne böyle başlardı. Piyano sesi neden gelmiyordu?

Duvardaki saate baktım. Biraz geç uyanmış olmalıydım. Hiçbir şey anlamıyordum. Yataktan kalktığım gibi odanın penceresinden dışarı baktım. Bahçe ıssızdı, kimse yoktu. Annem, kardeşime piyano çaldıktan sonra onu temiz hava alması için bahçeye çıkarırdı. Nereye gitmişlerdi?

Odamdan çıkarak evi kontrol ettim. Dışarıdan gürültü geliyordu. Ön kapıya doğru ilerledim. Annem beni terk etmiş olabilirdi. Beni hiç sevmiyor gibi davranıyordu fakat babam tam tersini söylüyordu. Dış kapıyı aralayıp neler olduğuna bakındım.

Babamı gördüm.

Yabancı bir adam onun önünde diz çökmüştü, herkesin elinde silah vardı. Babam, adama tehditkâr sözler savurup onu öldüreceğini söylüyordu. Annem ortalıkta görünmüyordu. Gerçekten gitmiş miydi?

Yalın ayaklarıma aldırmadan yanına doğru ilerledim. "Baba..."

CamScanner ile tarandı

Babam beni duyunca bir an duraksadı. Gözleri sert ve soğuktu ama bana döndüğünde ifadesi değişti. "Burada ne yapıyorsun? İçeri git," dedi otoriter bir şekilde.

"Dadım beni uyandırdı." Gözlerim dolmuştu. "Annem nerede? Sesini duyamadım, bu sabah piyano da çalmadı, oğluyla bahçede de değil. Annem nerede?"

"Annen abinle tatile gitti."

İçimde bir boşluk hissi büyüyordu. "Ben niye gitmedim?"

"Senin orada bir işin yok."

"O adama ne yapacaksın?" diye sordum merakla.

"Bu adam bana karşı büyük bir suç işledi," dedi. "Bir Alatav kendisine yapılan hiçbir suçu affetmez."

Etrafım korumalarla çevriliydi, onların varlığı ortamı daha da gergin hâle getiriyordu. Karşımdaki adamın cezasını kim verecekti? Babam mı yoksa korumalar mı?

"Sen de Hisar, hiçbir zaman affetmeyeceksin," dedi babam, kaya gibi bir sertlikle.

Babamın söyledikleri kulağıma anlamsız geliyordu. Aklım sadece annemi görmekteydi, onun neden burada olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Annem ne zaman gelecek?"

"Annenin tatilde olduğunu söyledim, Hisar."

"Tatilden ne zaman dönecek?" diye ısrarla sordum. Beklentili gözlerle ona baktım fakat babamın yüzü öfkeden kasılmıştı. Her kelimem onu daha fazla kızdırıyordu.

"Annen dönse bile onunla görüşemezsin."

Aniden yüzüm asıldı. "Neden?"

"Eğitimlere katılman gerekiyor. Başka zaman gidersin," dedi babam, elindeki silahı bana doğru uzatarak. "Bakalım silah tutabiliyor musun? Bu adamın canını sen alacaksın, Hisar."

Kulağıma ilişen kelimelere inanamadım. Nefesim kesildi. Babam aramızdaki mesafeyi kapatıp, çok geçmeden silahı elime verdi. Silah, sandığımdan daha ağırdı. Çelik kokusu elime sindi, tenime işledi. Babam, silahı kaldırarak adama doğru nişan almamı sağladı. Adam gözleri bağlı, diz çökmüş hâlde önümüzde titriyordu. Öylece duruyor olmam, babamı daha fazla öfkelendirdi.

"Hadi," dedi sabırsızca. "Yapman gereken bu. Aileni korumanın tek yolu bu, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Titreyen ellerimle silahı tuttuğumda adama odaklandım. Onun da bir ailesi olup olmadığını, evine dönmeyi bekleyen birilerinin olup olmadığını düşünmeden edemedim.

"Sadece tetiği çek," dedi babam. "Bu senin kaderin, Hisar. Onu sen yazmak istiyorsan bu tetiği çek yoksa sadece kukla olursun."

"Baba..." Titredim. "Annemi istiyorum." Annemi istesem de biliyordum ki annem beni istemeyecekti.

Babam beni ileriye doğru itti. "Bu adamı nişan al!" Ellerimin titremesine rağmen silahı daha sıkı kavradım.

"İstemiyorum."

"Gözünü kırpmadan vur," dedi babam hiddetle. "Vurmazsan ben seni vuracağım ve bu kurşun yarasını korkaklığından dolayı daima taşıyacaksın."

Etrafımdaki herkesin bakışları bana dikilmişti. Diz çökmüş olan adam, korkuyla kafasını iki yana sallıyordu. Gözlerim kararda, dünya sanki ayaklarımın altından kayıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Adamı vurmak istemiyordum. Silah kullanmak istemiyordum. Ben kimseyi öldürmek istemiyordum.

Babam gibi bir katil olmayacaktım çünkü annem, her zaman oğlunun bir melek kadar masum olduğundan bahsederdi. Eğer birini öldürürsem hiçbir zaman melekler kadar masum olamazdım.

"Hadi ama Hisar, zayıf olma. Bu senin sınavın. Bunu yapmazsan asla başarılı olamazsın."

Silahın yönünü değiştirdim. Babamın gözlerindeki ifadeyi görmezden gelerek elimdeki silahı ona doğrulttum. Ve hiç düşünmeden tetiğe bastım.

Silah patladığında, zaman sanki durdu. Babamın yüzündeki şok ifadesi büyüdüğünde elini göğsüne götürdü. Elimdeki silahtan çıkan kurşun onu vurmuştu.

Korumalar bir anda hareketlendiklerinde üzerime atlayarak beni yere serdiler. Beni yere yatırıp ayaklarıyla tüm vücuduma acımasızca bastılar. Hâlbuki ben küçücüktüm. Tek bir kişi bile beni yere serebilirdi fakat hepsi bana saldırdı. Nefes almakta zorlanıyordum, acı her yanımı sarmıştı.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdılar, öfkeyle. "Babanı nasıl vurursun?"

Gözlerim bulanıklaşmıştı, yerde yatarken çevremdeki sesler yankılanıyordu. Korumaların ayakları kaburgalarımı eziyor, nefes almak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Kendimi savunacak güç bulamıyor, beni yere çivileyen ayakların ağırlığı altında eziliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bunu nasıl yapabildin?" diye tekrar bağırdı biri, yüzümü tokatlayarak beni kendime getirmeye çalıştı.

"Annem..." dedim. "Annem beni istemeyecek."

Babam yerde yatarken kurşunun açtığı yaradan kan sızıyordu. "Onu buradan götürün," diyen babamın zayıf sesini duydum. "Size diyorum, derhâl onu buradan götürün!"

Bir anda, biri tarafından ayaklarımdan tutularak içeriye doğru sürüklendim. Gözlerim puslanmıştı, başım dönüyordu. Kim tarafından, nereye götürüldüğümü bilmiyordum. Biri, "Nefes al," diyordu. Ancak nefes almak ne mümkündü; boğazım düğümlenmişti. "Nefes al, diyorum sana!"

Ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım nefes almamı giderek zorlaştırdı. Boğuluyordum, kendi içimde kayboluyordum. "Aptalsın." Bu kelime, sanki tokat gibi yüzüme çarptı.

Yüzüme düşen saçlarımı geriye iteledim ve karşımda, benimle bildiğim dilde konuşan kişiye baktım.

Bu kişi, abimin arkadaşıydı.

Onu tanıyordum ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ve şimdi, ilk kez benimle konuşuyordu. Onunla göz göze geldim; bakışları sertti ama içinde bir merhamet kıvılcımı vardı.

"Sensin aptal!" diyerek ona vurdum. Elleriyle beni sarsarken aynı tavırla karşılık veriyordum. "Bırak beni!"

"Bıraktığım an, korumalar seni haşat edecek."

Birden bütün vücudumu korku kapladı. Evdeki korumaların acımasızlığını biliyordum. Onların ellerine düşmek istemezdim, canımı acıtacaklarını adım gibi biliyordum. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken burnumu seslice çektim. Beni tutan koluna sımsıkı sarıldım. "Bırakma beni."

"Yürü," dedi ileriyi işaret ederek. "Seni kimsenin göremeyeceği bir yere götüreceğim."

"Ya annemler gelirse?"

"Bir haftadan önce gelmeyecekler."

Onunla birlikte yürümeye başladım. Adımlarımız sessiz ve hızlıydı. Dışarıdaki kalabalık giderek artıyor, siren sesleri havayı dolduruyordu. Bahçeye bakmaya çalıştığımda o beni ensemden tuttuğu gibi yürütmeye zorladı. "Babam ölmüş müdür?" diye sordum.

"Dua et, ölmesin."

CamScanner ile tarandı

"Beni ne yapacaklar?"

"Artık herkes senden korkacak."

Gözlerimi kırparak ona baktım. "Neden ki?"

"Sen babanı vurduğunun farkında mısın? Baban, yeraltında *Ouroboros* olarak biliniyor. Ve sen gittin, bu adamı vurdun!"

"Beni babam zorladı..."

"Sessiz ol, burada bekle," dediğinde beni karanlık olan bir odada tek başıma bırakmak üzereydi. Panik, bütün vücudumu kapladı. Başımı hızlıca iki yana sallayarak ona iyice tutundum.

"Hayır," dedim korkuyla. "Ben karanlıktan korkuyorum, beni burada tek bırakma!"

"Neler olup bittiğine bakıp geleceğim," dedi. "Buraya bakmak akıllarına gelmez. Ben tekrar gelene kadar uslu uslu dur."

Kelimenin tam anlamıyla koluna sarıldım. "Burası çok karanlık," derken gözlerim dolu doluydu.

"Tamam," dedi bıkmış bir ifadeyle. "Seninle birlikte burada duracağım. İçeriye geç ve sakın sesini çıkarma."

Ona güvenmezken önce onun adım atmasını bekledim. İçeriye girmesiyle ben de ilerledim. Kolunu öyle sıkı sıkıya tutuyordum ki benden kesinlikle uzaklaşamıyordu. Babama ne olduğunu merak etsem de dışarıya çıkmaya korkuyordum.

"Işığı açamaz mıyız?" Karanlık, korkularımı daha da büyütüyordu.

"Burada olduğunu fark ederler ve seni babandan uzak tutmak için daha karanlık bir odaya kapatıp sıkıca bağlarlar. Bunu mu istiyorsun?"

Hızlıca kafamı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"O zaman sessizce otur." Onu dinlemekten başka çarem olmadığını biliyordum.

Merak içinde, "Adını söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

Huzursuzca mırıldandım. "Neden?"

"Çünkü seninle konuşmam yasak."

"Ama şu an benimle konuşuyorsun," dedim biraz daha cesaretle.

"Kimse olmadığı için."

"O zaman adını da söyleyebilirsin," dedim bilmişlik taslayarak.

CamScanner ile tarandı

"Adımı söylersem seninle konuştuğum hakkında bir kanıt bırakmış olurum. Sonra ailenin yanında adımı söylersen ikimiz de yanarız," dedi soğuk bir tavırla. "O yüzden unut."

Ani bir cesaretle bir daha asla yapamayacağım bir şeyi yaptım. Kolunu ağzıma götürüp onu ısırdım. Hemen ardından elimle ağzımı sildim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi hışımla.

"Sadece tadın gerçekten çikolata gibi mi merak ediyordum!" dedim. "Senin ten rengin bizden neden daha koyu?"

"Ben melezim."

Kaşlarımı çattım. "O ne demek?"

"Büyüdüğünde anlarsın."

Başımı ona yaslayıp sakinleşmeye çalıştım. Kalbim saatli bomba gibi atıyordu. "İyi ki abimin arkadaşısın. Seninle olduğunda çok mutlu oluyor. O mutlu olunca annem de etrafa gülücükler saçıyor. Onun yanından hiç ayrılma, tamam mı? Annemim üzülmesini hiç istemiyorum."

Sessiz kalmasıyla tekrar ona dokundum. "Tamam mı?"

"Tamam."

HİSAR ALATAV

Şimdiki Zaman

Zorlu, dik duruşuyla bana bakmaya devam etti. Vurgun yemişti. Belki de ona bundan bahsetmemi hiç beklemiyordu ya da belki tekrar karşılaştığımız andan itibaren hep bu anı bekliyordu. Kafasında bir sürü düşünce ve duygu karmaşası vardı, bunu hissedebiliyordum.

Ne olursa olsun onunla konuşacaktım. Yıllardır biriken soruları sormadan duramazdım. "Abimin tek arkadaşı sendin." Kelimelerim sessizliğin ortasına bomba gibi düştü.

"Abimi evden çıkartan da sendin. Neden burada olduğunu en başından beri merak ediyordun, değil mi? Senden almam gereken cevaplar var. Abim nerede, Zorlu?"

Zorlu, o zamandan bu yana çok değişmişti. Açık renkli gözleri aynı olsa da gözlerinde artık farklı bir şeyler vardı. Gün boyu onu neredeyse çok az görüyordum, gördüğümde de hep uzaktan izliyordum. Zorlu, ben

CamScanner ile tarandı

daha çok küçükken bile o evin içindeydi. Gelip giderdi fakat abimin yanından hiç ayrılmazdı.

Ne olduğunu, kim olduğunu anlayamazdım. Dadım Nanisha, onun abimin arkadaşı olmaktan ziyade yardımcısı olduğunu söylerdi. Ancak abim, ona bu şekilde hitap edilmesinden memnun olmadığı için herkes tarafından arkadaşı olarak bilinmişti ki abime göre Zorlu gerçekten onun arkadaşıydı.

Şimdi karşımda duran bu adam, geçmişin gölgelerini taşıyordu.

"Hatırlıyorum," diye başladım. Dudaklarımı takip ediyordu. "O zamanlar konuşuyordun. Benimle konuştun. Beni, babamın korumalarının elinden kurtarıp tehlike geçene kadar gün boyu saklamıştın. Benimle ilk kez o zaman konuştun. Şimdi ne oldu da konuşmuyorsun?"

Onu sadece ve sadece Bronz'un gözlerine bakarken görmüştüm. Onun dışında kimseyle göz teması dahi kurmuyordu.

"Sen bana en ufak bir cevap verene kadar buradan ayrılmayacağım."

Sadece baktı.

"Bronz ve diğerleri ülkeye giriş yaptı. Bunu daha fazla sürdürmek istemiyorum. Sizi geri teslim edeceğim. Yalnızca istediğim bana gereken cevabı vermen, Zorlu."

Elimi uzattım.

"Karşılığında, bütün geçmişi unuturum, seni bir daha bu konu hakkında rahatsız etmem. Alatav ailesine çalıştığını da kimseye söylemem. Buna Bronz da dâhil."

Tek kaşımı kaldırarak baktığımda yüzünde tuhaf, gizemli bir gülümseme belirdi. Bu anı kaçırmadan, "Biliyor muydu?" diye sordum.

Zorlu başını yavaşça salladı.

"Sana biliyor mu diye sorsam söylemeyecektin," derken zafer kazanmış bir tavır takındım. "Elbette karşılığı bu kadar basit bir şey olmayacak." Ona oyun oynamamdan rahatsız olduğu yüzünden açıkça belliydi. "Bahis açık. Karşılığında ne istiyorsan. Sadece benimle abim hakkında konuş."

Bekledim. Zorlu'nun derin düşüncelere dalmış olduğunu hissedebiliyordum. Zaman âdeta durdu, her saniye bir ömre bedeldi.

Tam pes etmek üzereydim ki Zorlu aniden elimi tuttu. Dokunuşu bir anlaşmanın mühürlenişi gibiydi.

"Güzel," dedim zafer nidasıyla. "Ben de öyle düşünmüştüm, Zorlu."

CamScanner ile tarandı

Zorlu'yla karşılıklı sandalyelerde büyük, ahşap oymalarla bezeli bir masanın önünde oturuyorduk. Elinde tablet vardı, onunla bu şekilde iletişim kuracaktım. İlk adımı atmıştık. Günlerdir hiçbir tepki vermeyen adam, elime geçen bir kanıtla birlikte benimle konuşmayı kabul etmişti. Annemin günlüğünün işe yarayacağını biliyordum, içindeki bilgiler Zorlu'nun tepkisizliğini bozmak için yeterliydi.

"Gerçekten duyamıyor musun?" diye sorduğumda, bakışları dudaklarımı dikkatle takip etti.

Önündeki klavyede parmaklarını gezdirip, bakışlarını benden ayırmadan yazmaya başladı. O ne yazarsa anlık olarak yazdıkları benim önümdeki tablete düşüyordu. Kelimeler ekrana birer birer düştüğünde zihnimde yankılanıyordu.

"*Abin hakkında konuşacağız sanıyordum.*"

"Abim hakkında konuşacağız ama bu seni de konuşmayacağımız anlamına gelmiyor, Zorlu. Sana ne oldu? Hem konuşamıyor hem de duyamıyorsun."

"*Büyük bir patlamadan aldığım hasar sonucunda oldu. Ne soracaksan çabuk sor. Bronz, ülkeye giriş yaptıysa burayı yerle bir etmesi an meselesi.*"

Gülümsedim. "Bronz ağır olsun. Üstelik ülkeye yeni giriş yapmamış. Biliyorsun, kendisinin bana karşı zaafı var. Ne yaparsam yapayım karşılık vermiyor."

Zorlu'nun yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Bronz'un bana olan zaafını bilmek, onu kontrol edebileceğim anlamına geliyordu. Lakin daha derinde, bu durumun tehlikelerle dolu olduğunu da biliyordum.

"*Zaaflar tehlikelidir,*" diye yazdı. "*Ama sana olan zaafını kullanmak, riskli bir oyun. Onu hafife alıyorsun.*"

"Onu hafife almıyorum. Bana karşılık vermedikçe zihnimde oluşan İmparator imajını tamamen zedeledi. Gözümde, düşündüğüm gibi biri değil," dedim.

Aynı şekilde Zorlu da gülümsedi. "*O sadece kendisine denk kişilere karşılık verir. Diğer türlü kolunu bile kıpırdatmaz.*"

Yüzümdeki gülümseme yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. "Bronz'a olan övgülerini sonra dinlerim," dedim. "Abimi en son ne zaman gördün?"

CamScanner ile tarandı

Zorlu, tabletine yazarken bir anlık tereddüt etti. "*Bir düğünde gördüm*," diye yazdı nihayet.

"Bu düğün..." diye sormaya başladım ama cümlemi tamamlamama fırsat vermeden hızlıca yazdı.

"*3 Mart 2016'daki düğünden bahsediyorum.*"

Koca bir, "Siktir," döküldü dudaklarımdan.

O düğünde abim de mi vardı? Düğün boyunca onu nasıl görmedim? Eğer gördüysem bile operasyonda başarısız olduğumdan, o güne dair her şey zihnimden silinmişti. Başarısızlığın acısı hafızamı bulanıklaştırmış, o günün detaylarını hatırlayamamıştım.

"*Üstelik yalnız da değildi. Onu en son o zaman gördüm. Bir daha da görmedim.*" Zorlu'nun yazdığı bu kelimeler beynimde yankılanırken bir yandan da düğüne kiminle gelmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Tekerlekli sandalyede olan birilerini hatırlamaya çalıştıkça başım ağrıyor, hafızamın derinliklerinde kaybolmuş anıları canlandırmak zor oluyordu.

"Abimin kaçmasına sen mi yardım ettin?" diye sordum, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan.

"*Kısmen*," diye yanıtladı.

"Düşündüğümden daha net konuşuyorsun, benimle iki kelimeden fazlasını etmezsin sanıyordum."

"*Abin için her türlü yanıma geleceğini biliyordum. Er ya da geç kim olduğumu öğrenecektin. Hatta seni Bronz'un yanında ilk kez gördüğümde benim için geldiğini düşündüm*," diye yazdı. Kelimeler ekrana düştükçe zihnimde taşlar yerine oturuyordu.

"Sen direkt olarak planımda yoktun, Zorlu," dedim gerçekleri olduğu gibi kabul ederek.

"*Abini bulmak için Bronz'un yanına sızdığını biliyorum.*"

Demek biliyordu...

"İnkâr etmeyeceğim. Günlük, sen ve abim hakkında bütün bilgiler Bronz'da. Seni görünce abimin arkadaşı olduğundan emin değildim. Seni en son gördüğümde küçük bir kız çocuğuydum. Zaman ikimizi de değiştirdi." Bakışlarımı onun bedeninde gezdirdim. Yaralarına ve dövmelerine baktım. "En çok da seni."

"*Başka soru?*"

"Abim nerede, Zorlu?"

CamScanner ile tarandı

"*Bilmiyorum,*" diye yazdı, gözlerini benden kaçırmadan.

"Biliyorsun," dedim inatla.

Ancak yazıyı değiştirmedi. "*Bilmiyorum.*"

"Onunla yıllar geçirdin. Bir şeyler biliyor olmalısın!"

"*Onunla yıllar geçirdim. Bu doğru. Fakat uzun bir zamandır onun arkadaşı değilim. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ancak onu nerede bulacağını biliyorum.*"

"Söylemek için ne istiyorsun?"

"*Bronz'a dair ne biliyorsan anlatmanı,*" diye yazdı. "*Eğer yalan söylediğini anlarsam bütün anlaşmayı iptal ederim ve Bronz'un beni neden koruma olarak seçtiğini öğrenmek zorunda kalırsın. Bu evde bir çocuk var. Üç kadın, üç erkek. Hiç kimse canlı çıkmaz. Bu evi senden daha iyi biliyorum, Alatav. Burası mezar olur.*"

Yazdıklarını okuduktan sonra istemsizce ürperdim. O bu evin içinde bir dönem yaşamıştı. Belki de bu evin hiç bilinmeyen yönlerini biliyordu. Onunla zıtlaşmayacaktım.

"Pekâlâ," dedim derin bir nefes alarak. "O zaman gözlerini iyi aç ve dudaklarımı takip et, Zorlu. Sana, Bronz'la ilgili bildiğim her şeyi eksiksiz anlatacağım..."

Bronz'un adını duyduğum ilk andan itibaren, bugüne kadar bildiğim şeyleri dilimden teker teker döktüm. Bronz'un geçmişi, bağlantıları, zayıf noktaları hakkında bildiğim her ayrıntıyı anlattım. Zorlu, hiçbir tepki vermeden yalnızca beni dinlemiş, araya hiç girmemişti. Gözleri, dudaklarımı dikkatle takip etti.

Anlatmayı bitirdiğimde, bir süre sessizlik hüküm sürdü. Zorlu, derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda tablete yazmaya başladı. "*Bu kadar mı?*"

Kafamı salladım.

"*Bunları biliyorken Bronz seni nasıl yaşatıyor?*" diye yazdığında ona kendimden emin bir şekilde baktım.

"Çünkü ben Bronz'un istediği kişiyim," dedim yoğun bir öz güvenle.

Zorlu, tek kaşını kaldırdı. Aklına yatmayan şeyler vardı, yüzündeki şüpheli ifadeyi gizlemek için klavyeye dönüp yazmaya devam etti. "*Seni onu üç kurşunla vurdun, buna rağmen seni istiyor?*"

"Şaşırtıcı, değil mi Zorlu?" derken yüzümde arsız bir sırıtış belirdi. "Bence onu vurduğumda bana âşık oldu. Başka açıklaması olamaz. Kimse onun yakınına dahi yaklaşamazken ben ona üç vurgun yapıyorum."

CamScanner ile tarandı

"*Garip*," diye yazdı. "*Üstelik sana moya zhena mı diyor?*"

Tekrar kafamı salladım.

"*Ona ne yapıyorsun?*" diye yazdı Zorlu, elini masaya öylesine sert vurdu ki camlar titredi. "*Anlattıklarınla tanıdığım adam oldukça farklı. Onu zehirliyor musun? Bronz böyle biri değil.*"

"Hey," dedim sakinleşmesi için. "Sakin ol. Moya zhena ne demek bilmiyorum bile. Rusça anlamadığım bir dil."

"*Karım*," diye yazdı, Zorlu. "*Karım, demek.*"

Yazdıkları beni dumura uğrattı. Zamanın akışını sanki yavaşlatan bir anın içindeydim. Bronz bana *karım* mı diyordu?

Karım.

Karım.

Karım.

Koca bir siktir! Bu söyledikleri gerçek olamazdı. Bana bir oyun oynadığını düşündüm. Beni test ediyor olabilirdi. Gözlerim Zorlu'nun ifadesine kilitlendi. Çok gerçekçi bakıyordu.

"*Gerçekten Rusçayı bilmiyormuşsun. Sen bu adama bir şey yapıyorsun. Seni ondan kesinlikle uzak tutmalıydım.*" Zorlu, başını öfkeyle salladı. "*Onun emrine itaat etmemeliydim.*"

Şaşkınlık içinde, kelimeler arasında gezinirken, "Bronz sana emir mi verdi?" diye sordum.

"*Seninle ilgili. O zaman bir şey olduğunu anlamalıydım.*"

"Bir dakika, bir dakika... Bronz sana hiçbir zaman emir vermediğini söylemişti." Söylediklerinin ağırlığını yavaşça içimde hissetmeye başladım. "Sana emir veriyor ve üstelik bu benimle mi alakalı? Ne dedi, Zorlu?"

Cevap almadan önce, Zorlu'nun öfkesinin doruğuna ulaştığını anladım. Ani bir hareketle, oturduğu yerden kalkıp hiç beklemediğim bir hamle yaptı. Beni boynumdan kavrayarak sertçe duvara yasladı. Şok içindeki gözlerim, onun yüzündeki öfkeyle karşı karşıya geldi. Kollarındaki kaba kuvvet, âdeta bir şeyin öcünü alıyormuş gibi hissettiriyordu. Boynumda hissettiğim baskı, her nefes alışımda derinleşen bir acıya dönüştü.

Moya zhena kelimesinin anlamını düşüneceğim diye bir anlık dalgınlık yaşamıştım.

"Bırak, hayvan herif!" Ona tekme attım. "Ne oldu bir anda?"

CamScanner ile tarandı

Zorlu'nun elleri yavaşça boynumdan çekildiğinde, vücudumun duvardan uzaklaşmasına izin verdi. Derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Klavyenin başına tekrar geçip az öncekine nazaran daha sert yazdı. "*Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Sen gerçekten seninle konuşan insanlara ne yapıyorsun? Ben, ömrü hayatım boyunca Bronz'la bile bu kadar konuşmadım.*"

"Biraz sakin olur musun?" dedim sükûnetle. "Sadece dedikodu yapıyoruz. Bunu yaptığımız için beni öldürmene gerek yok, Zorlu!"

"*Dedikodu mu*?" diye yazdı. "*Bu yaptığımız dedikodu mu?*"

"Ben yine de dedikodu demezdim," dedim gülümseyerek. "Buna genelde *durum değerlendirmesi* diyoruz. Eğer soran olursa mutlaka böyle söyle."

Kafasını iki yana salladı. "*Abine dönelim.*" Bu konuşmalardan rahatsız olmuş gibiydi. "*Abinle ilgili öğrenmek istediğin her şey Bronz'da. Kendisi bildiğin üzere Arkana'nın sahibi ve bütün sistem ona bağlı. Eğer abinle ilgili güncel bilgilere ihtiyacın varsa hepsi Bronz'da. Buna abinin adı da dâhil.*"

Abimin adı da dâhil...

Abimin adını bile bilmiyordum. Bu düşünce içimi kemirirken aniden kafamda beliren bu eksiklik, gerçekliğin sert bir darbesi gibi hissettirdi.

Abimle ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

"Abimle benziyor muyuz?" diye sordum, gözlerimin dolmaması için kendimi zorlayarak. Abimin şu anki hâli hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Zorlu'nun vereceği yanıtı sabırsızlıkla bekliyordum.

Zorlu elini kaldırdı, önce beni ardından kendi yüzünde bir yer işaret etti. Elimi yüzüme koyduğumda, Zorlu'nun ne demek istediğini anlamıştım. "*Aynı yerde benlere sahipsiniz. Birbirinize çok benziyorsunuz.*"

Birbirinize çok benziyorsunuz. Bu kelimeler, içimdeki boşluğu biraz olsun dolduracak gibi görünüyordu.

"Sormak istediğim başka bir şey kalmadı. Zamanı geldiğinde seni Bronz'a teslim edeceğim, o zamana kadar benimlesin. Şimdi kaldığın odaya geçebilirsin," dedim yorgun olduğumu belli eden bir tavırla.

Oturduğum sandalyeden kalktım. Zorlu ise oturmaya ve bana bakmaya devam etti. Elimdeki tableti kapatıp diğer eşyaları da topladım. Zorlu'nun hareketsizce gözlerini benden ayırmadan oturması huzursuz hissettirdi. "Neden kalkmıyorsun?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

Zorlu, bakışlarıyla tableti işaret etti. Klavyede parmaklarını gezdirdiğinde, kapattığım tabletin ekranını tekrar açtım. "*Kartı alamamışsın.*"

Salağa yatmak istediğim için, "Ne kartı?" diye sordum.

"*İmparator kartı.*"

"Onunla ilgilenmiyorum," dedim küçümseme dolu bir ifadeyle.

"*Sanırım bir evcil hayvan sahiplenmek istiyordun ve yakınında Bronz'un panteri olduğu için beraberinde götürmek istedin.*"

Dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. "Bronz, aklının zehir gibi olduğundan hiç bahsetmemişti. Tam olarak böyle oldu."

"*İyi şanslar. İhtiyacın olacak.*" Zorlu ciddiyetini koruyarak, kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bronz seni korumalığından kovduysa ben kendime yeni bir koruma arıyorum," dedim sahte bir sevimlilikle. "En kısa sürede CV'ni ilet, Zorlu. Beraber çok güzel bir ikili olacağız!"

Zorlu, bu harikulade teklifimi dikkate almadan odadan çıktı. Kapı kapanırken Verda'nın sesini duydum. "Demek buradaydın." Hemen peşinden ilerleyerek kapıyı tekrar açtım. "Ben de seni arıyordum. Müthiş kokulu bir çay yaptım, Zorlu. Mutlaka içmelisin, kendini daha iyi hissedeceksin."

Zorlu, Verda'nın uzattığı bardağı kavrayıp dudaklarına doğru götürdü. Bardaktan bir yudum almadan, sadece koklayıp yüzünü buruşturdu. Ardından bardağı duvara vurdu. Çay etrafa yayılırken garip bir koku bıraktı ama Zorlu'nun ifadesi değişmedi. "Soğumuş olabilir," dedi Verda, tatlı bir gülümsemeyle. "Seni arayacağım diye bir hayli zaman geçti. Sanırım beğenmedin."

Zorlu hiçbir şey demeden koridorda yürümeye başladı. Telefonuma gelen bildirim dikkatimi çekti. Mesaj Tarkan'dan gelmişti.

Tarkan: İşlem tamam.

His: Yani?

Tarkan: Lokasyon değişikliğinden dolayı süreç biraz uzadı ama hallettik. Tasmayı çıkardık. Gel de al şu zımbırtıyı. Günlerdir iflahımızı siktin, His.

Heyecanla mesajına yanıt verdim.

His: Seni gerçekten çok seviyorum, Tarkan!

CamScanner ile tarandı

Geçmiş

"Sizin korumalarınızdan korkuyorum," dedi Verda tedirgin bir şekilde.

Verda'ya döndüm. Okulun bitmesine daha birkaç saat olmasına rağmen erkenden çıkıp gidecektim. Büyükannem, okulun spor salonunda beni bekliyordu. Orada buluşup onunla birlikte vakit geçirecektim. Dün, öğretmenimle bana haber göndermişti.

Babam, büyükannem Roza'yla konuşmamı tamamen yasaklamıştı. Onu hiçbir şekilde görmüyordum. Gizli gizli buluşacaktık çünkü büyükannemle oyun oynuyorduk. En azından kendisi bana öyle söylemişti.

Verda'ya doğru eğildim. "Eğer okul çıkışı senin yanına gelirlerse ceza aldığımı ve henüz cezamın bitmediğini söyle." Okuldan gitmeden önce Verda'yı bana destek olması için zorluyordum fakat o hiç yanaşmıyordu. Ailemden korkuyordu.

Herkes korkuyordu.

"Buna inanacaklar mı?"

"Benim yaramaz biri olduğumu biliyorlar," dedim oturduğum yerden yavaşça kalkarak. "O yüzden inanacaklar. Zaten okul saati bitmeden geri geleceğim. Bu kadar korkak olma!"

"Babanın kocaman bir yılanı var!" Gözlerini korku kapladı. "Nasıl korkmayayım?"

"Ben seni sevdiğimi ve yem etmemesi gerektiğini söylerim," dedim sanki bu normal bir şeymiş gibi. Gözlerim Verda'nın yüzündeki endişeyi gördü ama başka bir seçenek de yoktu.

"Bir daha seninle arkadaşlık yapmayacağım," diyerek yönünü başka yere çevirdi. "Hep başıma bela açıyorsun. Okulumu da değiştireceğim."

Dersin ortasında kısık sesle konuşuyorduk ki öğretmenin seslenmesiyle irkildim. "Hisar?" dedi. "Neden ayaktasın?"

"Tuvalete gidebilir miyim diyecektim," derken bakışlarımı Verda'dan ayıramıyordum. Tek arkadaşım oydu. Eğer benimle küserse ve bir daha konuşmazsa yapayalnız kalacaktım. İçimde bir boşluk oluştu.

Öğretmen bıkkınlıkla, "Git ama bu son. Bir daha dersin ortasında tuvalet için izin almanı istemiyorum," dedi. Onun bana izin vermesiyle Verda'ya son bir bakış atarak hızlı adımlarla sınıftan çıktım. Verda sanırım ciddiydi. Üzülmüştüm. Büyükannemi özlediğim için ona odaklanarak spor salonuna doğru koşar adımlarla gittim. Giderken nöbetçi

CamScanner ile tarandı

öğretmenden azar bile işitmiştim ancak umurumda değildi. Onu bir an önce görmek istiyordum.

Basketbol sahasına adım attığımda etraf bomboştu. Okul formamla oradan oraya koşturup duruyordum. Etrafı kolaçan ederken bir ıslık sesi kulağıma çalındı. Dışarıya açılan kapının orada takım elbiseli bir adam duruyordu. Onu hemen tanıdım; büyükannemin korumasıydı. Kalbim hızla atmaya başladı. Yanına doğru ilerledim, elini başıma koyup hafifçe okşadı.

"Arabaya geç," dedi çarpık Türkçesiyle. "Hanımefendi seni bekliyor."

Araba kapısına doğru koşarken heyecandan nefesim kesilmişti. Arabaya atladığım gibi büyükannemi gördüğümde, "Büyükanne!" dedim. "Seni çok özledim!"

Büyükannem gözleri dolu dolu, "Minik kızım," dedi. "Sonunda seninle görüşebildim."

Gözlerimdeki özlemi saklamadan, "Keşke eve gelseydin büyükanne," dedim. "Sana göstermek istediğim şeyler vardı. Amcam bana ilk defa oyuncak aldı. Oyuncağım biraz yandı ama hiç sorun etmedim, yine de kullanabiliyorum."

Büyükannemin yüzü bir an endişeyle gölgelenmişti. "Oyuncağın mı yandı?"

Başımı hızla salladım, araba o sırada hareket etmeye başlamıştı. "Amcam gittikten sonra babam oyuncağımı şömineye attı. Oyun oynamam yasakmış. Ben onun arkasından oyuncağı geri aldım. Senin aldığın bebeğe çok benziyordu," derken büyükanneme tekrar sarıldım. "Sana göstermek istiyordum."

Büyükannem saçlarımı okşayarak, "Ben sana daha güzellerini alırım," dedi. "Baban yine sinir edecek şeyler yaptı demek ki..."

"Artık büyüdüğümü ve oyuncaklarla vakit kaybetmemem gerektiğini söyledi. Sana bir sır vereceğim," deyip büyükannemin kulağına doğru yaklaştım. "Bana patlayıcı yapmayı öğretti. Kimseye söylememem gerektiğini tembihledi. Eğer biri duyarsa kötü olabilirmiş. Ben bomba yapmak değil, oyun oynamak istiyorum."

Büyükannem derin bir iç çekti, gözlerinde hüzün ve endişe belirdi. "Şimdi gideceğimiz yerde bol bol oynarsın," dedi yumuşak bir sesle. "Hem seni bu sefer en çok istediğin yere götürüyorum."

Gözlerim heyecanla parladı. "Victor dedemin yanına mı?"

Başını sallayıp hafif bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "O da seni çok özledi."

CamScanner ile tarandı

Yolculuk bir hayli uzun sürdü. Araba durduğunda, büyükannem elimden tutarak beni evine doğru yürüttü. Kalbim heyecandan hızla çarpıyordu. Dedem bizi kapıda karşıladı. Kollarını sevgiyle açarak beni kucakladı, kalbimdeki tüm özlemi bir anda hafifleten sıcaklıkla sardı. Bir şeyler söyledi ama maalesef anlamadım.

Büyükanneme merakla baktığımda beni anlayarak, "Senin en sevdiği torunu olduğunu söylüyor," dedi. "Keşke sana Rusça öğretebilsem miniğim."

"Abimi sevmiyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Abini de seviyor ama kız çocuklarını daha çok seviyormuş."

Dedemin kucağında kendimi güvende hissederken, "O da benim en sevdiğim dedem," deyip tekrar sıkıca sarıldım.

Büyükannem gülerek, "Senin başka deden yok ki," dedi.

"İşte o yüzden en sevdiğim!" dedim yüzümde geniş bir gülümsemeyle.

Dedem, büyükannem ve ben eve doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde dedem bana küçük bir kutu uzattı. Kutuyu açtığımda içinden eski bir Rus bebeği çıktı. "Bu benim mi?" diye sordum heyecanla.

Büyükannem, "Evet, miniğim," dedi. "Buraya her geldiğinde istediğin kadar oynayabilirsin."

Bebeği kucaklayarak mutlulukla, "Teşekkür ederim," dedim. "Bu bebeğin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Onu hep koruyacağım." Onunla oynamaya başladım. Saçlarını taradım, okşadım ve sevdim. Karnını doyurduktan sonra şöminenin yakınına yatak yaparak üşümesine izin vermedim.

Büyükannemin evini her zaman seviyordum. Rusya'da geçirdiğim zamanları ise pek sevmiyordum. Burası çok soğuk ve sürekli kar yağışlıydı. Türkiye öyle değildi; bazen sıcak, bazen soğuktu. Rusya'da sevdiğim tek şey büyükannemdi. Onun evi, dışarıdaki kar fırtınalarına inat, her zaman sıcacıktı.

Dedem bizi yalnız bırakmıştı. Babam, dedem hakkında kötü konuşur ve annemin ailesinden hiç hoşlanmazdı. Ama bana göre onlar kötü insanlar değillerdi.

Büyükannem bir gün beni gizli odasına götürdü. "Bakalım neler hatırlıyorsun," dedi gözlerinde merak ışıltısıyla. "Arkana'nın kaç binası var?"

"Altı," dedim odanın her köşesini incelerken. "Ana merkezi burada, Rusya'da." Büyükanneme dönüp merakla sordum, "Oraya hiç gidecek miyim büyükanne?"

CamScanner ile tarandı

Büyükannemin yüzü bir anda hüzünle bulandı. "Ah, miniğim..." dedi titreyerek. "Aslında oraya defalarca kez gittin."

Gözlerimin büyümesine engel olamadım. "Oraya daha önce gittim mi?"

"Elbette tatlım," dedi büyükannem, bana sevgi dolu bir bakışla. "Fakat oradan her çıktığında zihnindeki her şey hiç yaşanmamış gibi silindi. Arkana'ya giren her çocuk, orada bulunduğu günleri hiçbir şekilde hatırlamaz."

Kafam karışmıştı, kalbim hızla çarpıyordu. "Ya bana kötü bir şey yaptılarsa büyükanne? Yine de mi hatırlamam?"

Büyükannemin yüzü daha da kardı. "Keşke Arkana böyle bir yere evrilmeseydi. Gümüş artık durdurulamaz bir seviyeye geldi. Bütün çocukları kötü emelleri için kullanıyor. Sana orada neler yaptıklarını bilemiyorum."

"Canım acısaydı unutmazdım." Çünkü iyi anılarımı hiç hatırlamıyordum. Belki de hiç iyi anım yoktu. Büyükannemin üzüntüsünü görmek içimi parçaladı. Yanına geçerek, kollarımı bedenine sarıp onu teselli etmeye çalıştım. "Üzülme, ben İmparatoriçe olduğumda her şey bitecek. Artık mutlu olacaksın, büyükanne."

"İçimde öyle bir ateş var ki miniğim," dedi büyükannem. "Her şey bitse bile sönmeyecek. Çünkü ihanetin ateşi hiç sönmez."

İhanetin ateşi hiç sönmez.

"Lütfen ağlama, büyükanne," dedim onun acısını paylaşmak isteyerek.

"Ağlamıyorum," dedi büyükannem, güçlü bir tonla. "Hiç senin karşında ağladım mı? Ağlamadım. Çünkü ağlayacak olanlar biz değil, onlar olacak. Şimdi benimle gel ve bir sonraki Arkana ziyaretini unutmaman için nasıl bir yol izlemen gerektiğini anlatayım." Elimi sıkıca tutarak beni alt kata inen merdivenlere yönlendirdi. Orası beni korkutuyordu.

"Korkma, miniğim," dedi büyükannem. "Sen çok görkemli bir kadın olacaksın. Herkes bir gün önünde diz çökecek. Bütün Arkana sana ait olacak."

Merdivenlerden her indiğimizde karşılaştığım fotoğrafa bakmaktan gözlerimi alamıyordum. "Bu iki adamın kim olduğunu ne zaman söyleyeceksin, büyükanne?"

"Sana az önce ihanetten bahsetmiştim. İkisi de beni ihanetle suçladılar."

"İhanet... Nasıl bir şey ki?" diye sordum, anlamaya çalışarak.

CamScanner ile tarandı

"Çok acı verici, korkunç bir duygu. Üstelik bununla itham edilmek daha kötü."

Fotoğrafı anlamaya çalıştım. Büyükannem çok genç ve güzeldi. Hâlâ güzel bir kadındı ancak yıllar, yüzünde derin çizgiler bırakmıştı. Ona sarılmış olan bir adam vardı. Bu adam dedem değildi. Gözleri neredeyse sarıya çalan bir renkteydi ve büyükanneme derin bir şekilde bakıyordu. Tıpkı babamın anneme baktığı gibiydi. O adamın yanında ise başka bir adam daha vardı. Büyükanneme sarılan adam ekrana bakarken diğer adam büyükannemin gözlerine hüzünlü bir bakışla bakıyordu.

Büyükannem Roza, ilk kez bu kadar içtenlikle gülüyordu. O gülünce gözlerinin kenarı kırışmıştı, gülerken göz kenarlarının kırıştığını daha önce hiç görmemiştim. Bu adamlar onun gülüşünü çalmış olmalıydı.

"Bu kart, İmparator kartı."

Bakışlarımı fotoğraftan çekerek büyükannemin gösterdiği karta odaklandım. Bu kartı ilk kez görüyordum. Büyükannemin değişik teknolojik aletleri vardı. "Bu kart bile senin önünde diz çökecek çünkü sen en üstsün, Hisar."

"Büyükanne..." dedim huzursuz bir şekilde. "Bana Hisar demesen olur mu?"

"Neden, Hisar?" dedi kaşlarını çatarak.

Çaresizliğimi saklayamadan, "İstemiyorum!" dedim.

"Baban sana bir şeyler mi yapıyor? Ona itaat et diye seni adınla hipnoz ediyor, değil mi?" diye sordu, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

"Beni eğitiyor. Hiç istemiyorum ama karşı da koyamıyorum. Bana Hisar deme. Nefret ediyorum. Annem bile adımı söylemiyor," dedim titreyerek. Ne ara yere çöküp ağlamaya başladım, bilmiyordum. Büyükannem yanıma gelerek beni kollarının arasına aldı.

"Şşşt, sakin ol, miniğim." Kulağıma doğru fısıldar bir tonda mırıldanmıştı. "Sakin ol. Sana ona karşı koymayı öğreteceğim. Seni iyileştireceğim ve büyüteceğim. Kendi ayaklarının üstünde durabileceksin. Kimseye muhtaç olmayacaksın."

"İstemiyorum... İstemiyorum... Bana Hisar deme..." dedim ağlamam gittikçe şiddetlenerek.

Büyükannem beni sıkıca sardı, şefkat dolu elleri sırtımda geziniyordu. "*His*," dedi büyükannem. "Sana bundan sonra His diyeceğim ve kötü hissettiğin ne varsa artık hissetmeyeceksin. Sadece iyi şeyler hissedeceksin."

"His..." diye mırıldandım kendi kendime.

CamScanner ile tarandı

"Kalk bakalım, miniğim. Kalk ve kendini bir daha bu konuma düşürme," dedi büyükannem, beni yerden kaldırırken.

Onun yardımıyla kendime gelerek ayağa kalktım. Gözlerimdeki yaşları silerek anlamadığım teknolojik aletin başına geçtim. "Seni dinliyorum, büyükanne."

"Bu gördüğün bir simülasyon. Sana her kartın ne olduğunu anlatacağım. Kendi kartının gücünü artık biliyorsun. Sıra diğerlerinde. Bugünkü konumuz İmparator kartı."

"Dedemin kartı mı?" diye sordum merakla. "Sen İmparatoriçe olduğun zaman o da İmparator'du, değil mi?"

"Değil, tatlım. Dedenin hiçbir zaman kartı olmadı, o farklı cemiyetten biriydi." Duvardaki fotoğrafı işaret etti. "Bana sarılan adam, İmparator'du."

"Ama İmparator seni ihanetle suçlamış," dedim kafam karışmış bir hâlde.

"Evet..."

"Peki, ben İmparatoriçe olduğumda İmparator kim olacak?"

"Yüksek ihtimalle o fotoğraftaki adamın torunu."

"O bana ihanet eder mi?" diye sordum, içimde bir korku filizlenirken.

"Buna izin vermeyeceksin. Sen aynı kaderi yaşamayacaksın." Mavi ışıklara dokunup yansıyan kartı döndürdü. "Bu kartın hükümleri çok fazla ama bu seni sakın yanıltmasın. Tek devletteki son söz hakkını elinde bulunduruyor. Sen olduğun sürece bu kartın hiçbir geçerliliği olmayacak."

"Peki, büyükanne, nasıl izin vermeyeceğim?"

"Sana güçlenmeyi öğreteceğim, His. Kendi ayaklarının üzerinde durmayı ve kimseye boyun eğmemeyi öğreneceksin. İmparatoriçe olduğunda, bütün Arkana senin hükmün altında olacak ve kimse sana ihanet etmeye cesaret edemeyecek," dedi büyükannem, ellerini omuzlarıma koyarak. "Unutma, gerçek güç senin içinde, sadece onu keşfetmen gerekiyor."

Gözlerimdeki yaşlar tamamen dindi. "Bu beni korkutuyor, büyükanne. Ya her şeyi berbat edersem?"

"Senin akıl hocan ben olacağım için benim yaptığım hataları yapmayacaksın."

Kafamı sallayıp onu dinlemeye devam ettim. Anlamadığım bir sürü şey söylemişti. Bir gün anlayacağımı da eklemişti. Her kelimesini, her cümlesini zihnime kazımaya çalıştım ama çoğu bana hâlâ yabancıydı. Benimle kartlar hakkında konuşmayı bitirdiğinde artık okula geri dönme vaktim gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Beni tekrar arabaya bindirip okulun arka çıkışına kadar getirdi. Arabada yol boyunca bana sıkıca sarıldı. Başımı ilk ve tek okşayan kişi Roza'ydı. Onu kimse sevmese de ben sevmeye devam edecektim.

Vedalaşmak üzereydik. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilememek beni üzüyordu.

"Büyükanne?"

"Söyle, miniğim."

"Ben kimsenin *iyi ki*'si olamadım, hep *keşke*'siydim. Sen benim *iyi ki*'m olur musun?"

Büyükannem derin bir nefes alarak bana sıkıca sarıldı. "Olurum," dedi güven dolu sesiyle. "Olurum, gelecekteki tek İmparatoriçe."

O gün, büyükannemin bana verdiği cesaretle bir kez daha kendime söz verdim: Bir daha asla kimsenin *iyi ki*'si olmayacaktım. Roza, benim *iyi ki*'m olacaktı ve ben de onun gurur duyacağı torunu olacaktım.

Şimdiki Zaman

Evin en alt katında, soğuk taş duvarların ve loş ışıkların hüküm sürdüğü gizemli mekânda, kart okuma mekanizmasının başında duruyordum. Kalbim, göğüs kafesimi zorlayarak atıyor, sanki her vuruşu kulaklarımda yankılanıyordu. Tasma panterden sonunda çıkartılmıştı.

Şimdi ise elimde, dünyanın kaderini değiştirecek olan kartı tutuyordum.

Bu kart, Bronz'un şu anda dünyayı yönetmesini sağlıyordu. Yeni Dünya Düzeni'ne göre yönetim tek bir kişiye, İmparator'a aitti. Elimdeki kartı yavaşça kaldırıp etraftaki ekranların ışığında, kartın üzerindeki yansımayı dikkatle inceledim. Gizlenen çizimler, ışığın oyunları sayesinde âdeta canlanarak ortaya çıktı.

Görkemli bir taht, bu tahtta oturan genç, karizmatik bir adam, başında krallık tacı parıldayan bir hükümdar... Ayak ucunda usulca duran asil bir panter, çizimin ihtişamına ayrı bir zarafet katıyordu. Tekrar tekrar inceledim, her bir detayı zihnime kazıdım. Bu muhteşem tasvir bana Bronz'u anımsatmıştı. Kartı mekanizmaya yerleştirirken kalbimin gümbürtüsü neredeyse kulaklarımı sağır ediyordu. Mekanizma çalışmaya başlayınca mavi ışıklar etrafa yayıldı ve hologram yavaşça netleşti.

Roza'nın sesi, net ve güçlü bir şekilde İngilizce olarak konuşmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"*İmparator.*"

Ses yankılanarak, odayı doldururken kartın önemi ve büyüklüğü bir kez daha zihnimde canlandı.

Hayranlıkla kartın dünyasını incelemeye başladım. Onunla birlikte üç boyutlu, capcanlı bir dünya belirmişti karşımda. Bu dünyada, dünyanın dört bir yanından gelen aktif veriler akıyordu. Gözlerim bu büyülü manzarayı hayranlıkla süzerken İmparatoriçe'nin kartıyla arasındaki farkı düşündüm. Onun içi bu kadar gelişmiş değildi çünkü kartı yıllardır kimse kullanmıyordu. Oysa İmparator kartı, her el değiştirdiğinde yeniliklerle donatılmış olmalıydı.

"Giriş için kimlik eşleştirmesi uygula," dedi mekanizma.

Kaşlarımı çattım. "Kimlik eşleştirmesi mi?"

Roza sesimi algılayarak hemen yanıt verdi. "Kimlik eşleştirmesi ilk olarak 1960'lı yıllarda mekanizmalar üzerinde yapılmaya başlandı," diyerek tarihçesini anlatmaya koyuldu.

"Hey hey," dedim onu durdurarak. "Devam etme. Merak etmiyorum."

"Giriş için kimlik eşleştirmesi uygula."

"Bu ne demek?" diye bağırdım, sesimde artan bir panikle.

"El izi taraması. Sistem kendini kapatmadan önce el izi taraması uygula. On, dokuz, sekiz..."

O saymaya devam ederken elimi bir an bile tereddüt etmeden mekanizmaya yerleştirdim.

"Hisar Alatav."

Benim adımı söyledi.

Gözlerim büyümüş bir hâlde holograma doğru baktım. Doğru duydum, değil mi? Adımı söylemişti. Bu nasıl olabilirdi? İmparatoriçe kartı bile benim kim olduğumu bilmezken bu kart benim adımı ve soyadımı nasıl bu kadar net söyleyebildi? Üstelik parmak izlerim bile bana ait değildi. Her bir parmağımda ölü kişilerin parmak izleri mevcuttu.

"Ne dedin sen?" diye sordum, şok içinde.

"Hisar Alatav. Kişi eşleştirilmesi uyumlu," dedi ekran, yeşil bir ışıkla yanmaya başlayarak. "Hisar Alatav."

"Ben karta kayıtlı mıyım?" diye sordum.

"Yalnızca İmparator'un el izi karta kayıtlı olabilir."

"Beni nasıl biliyorsun?" dedim merak ve tedirginlikle.

"Yakın zamanda sisteme bu el izi kaydedildi."

CamScanner ile tarandı

Unuttuğum bir anı olabilir miydi? Ya da Bronz'un evinde kaldığım süre boyunca Bronz, parmak izlerimi toplayıp kendi sistemine kaydetmiş olabilir miydi? Bu ihtimal bana daha mantıklı geliyordu. Hatırladığım kadarıyla İmparator kartını hiç görmemiş, Bronz'un bu konu hakkında söz ettiğini duymamıştım.

"Bir sonraki adım için eksik kart tespit edilmiştir. İlerlemek için eksik kartı yerleştir." Etrafın bir anda kırmızıya dönmesiyle ne olduğunu anlayamamıştım. Ses giderek daha da arttı, tiz ve sinir bozucu bir hâl aldı. "İlerlemek için eksik kartı yerleştir. İlerlemek için eksik kartı yerleştir."

Kartı çektiğim gibi bütün sistemi kapattım. Sesler anında kesildi, kırmızı ışık da yok oldu. Derin bir nefes alarak, kartı güvenli bir yere bırakıp koşar adımlarla yukarı kata çıktım. "Verda," dedim telaşımı saklayamayarak. Büyükannem böyle bir şeyden bahsetmemişti. Belki kızıl bomba biliyor olabilirdi.

Onun nerede olduğuna bakarken tekrar seslendim. "Verda!"

Mutfaktan sesler geliyordu. "O kadar sıkıcı biri miyim ya?" dedi Verda üzüntüyle. "Bari konuşurken benimle göz teması kur, Zorlu!" Zorlu, mermer gibi bir yüz ifadesiyle öylece duruyordu. Bakışları bir gazete kupüründeydi. Onunla birlikte benim de bakışlarım oraya kaydı.

Zaman bir hayli geçmişti.

"Bak, ikimiz de buraya zorla getirildik fakat ben His'i seviyorum. Senin sevip sevmemen umurunda değil ama yıldızınızın barışık olmadığını yaydığınız negatif enerjiden anlayabiliyorum," dedi Verda sempatik bir tavırla. Anlaşılan Zorlu'ya kafayı takmıştı. "Enerjiyi yükseltecek şeyler de biliyorum."

"Verda," dedim araya girerek. "Zorlu'yu rahat bırakıp yanıma gelir misin?" derken gözlerimdeki sabırsızlık ve acelecilik açıkça hissediliyordu.

Verda beni gördüğüne sevindi. "Hepiniz nereye gittiniz? Burada tek başıma kaldım. Zorlu da iletişime geçmiyor. Onunla nasıl anlaşıyorsun, His?" dedi bariz bir bıkkınlıkla. "Benimle göz teması bile kurmuyor."

Rahat bir tavırla, "Anlaşamıyoruz," dedim. "Korumasına bak, patronunu al."

Alt kata inen merdivenlere yönelmemle Verda kaşlarını kaldırdı. "Kart için mi çağırıyorsun?"

"Bir sorun var." Onunla birlikte mekanizmanın bulunduğu odaya girip kapıyı kapattım.

CamScanner ile tarandı

Kartı elime alıp, çalıştırmaya hazırlanırken Verda'ya döndüm. "Kartı çalıştıracağım ama kulaklarını seviyorsan kapatmanı öneririm." Kulaklarını kapattı.

Kartı mekanizmaya takınca aynı adımlarla ilerlemeye başladım. Bir anda etrafı yüksek bir ton doldurdu. "Girişte kal," diyen Verda'nın sesi mekanizmanın gürültüsü arasında zor duyuluyordu. "Ne?" dedi kendi kendine şaşkınlıkla. "Kart bana yanıt vermiyor. His, sen söyle."

Yüksekçe, "Girişte kal," dedim. Mekanizma anında tepki verdiğinde Verda'nın şaşkın bakışları arasında gürültü kesildi.

"Girişe dönüldü. Nasıl ilerlemek istersin, Hisar?" dedi Roza.

"Bana Hisar deme."

"Nasıl hitap etmemi istersin?"

"İmparatoriçe," dedim.

"Bu hitap sisteme kaydedildi," dedi Roza.

Kulaklarını serbest bırakıp bana döndü. "Gerçekten mi?" diye sordu hayretle. "His, bu kart gerçekten İmparator kartı mı? Sistemine bu denli kolaylıkla nasıl sızdın?"

"Sızmadım ki," dedim anlamadığımı belli ederken. "Ben sistemine garip bir şekilde kayıtlıyım!"

"Dinle," dedi Verda. "Şu an bütün Arkana koruyucularının kapı önüne dizilip seni öldürmeleri gerekiyordu. Bu kart seni nasıl tanıyor? Üstelik kurucu kartlar sese duyarlı. Yalnızca kayıtlı olan seslere itaat eder. Her şey çok karışık..."

"Kafamı bir de sen karıştırma," dedim sinirlerim gerilmiş bir hâlde. "Kartı ele geçirdim ama bir saçmalık olduğu ortada. Kart beni tanıdı ve açılır açılmaz Hisar Alatav dedi. Buraya kadar tamam fakat bu karta erişmek bu kadar kolay olmamalıydı!"

"Kartın orijinalliğini kontrol etmeme iznin var mı?"

"Bak," dedim sabırsızlıkla. "Çabuk bak, Verda. Yoksa en sonunda çıldıracağım!"

Verda kartı eline alarak dikkatle incelemeye başladı. Parmakları kartın yüzeyinde geziniyor, gözleri her bir detayı dikkatle süzüyordu. O incelemeye devam ederken ben ise sabırsızlıkla etrafta dolaşıyor, ayaklarımın altındaki zeminin soğukluğunu hissediyordum. Kalbim hızla çarpıyor, beynim ise olasılıklarla doluyordu.

"Burada bir hologram var." Kartı hafifçe eğdiğinde hologramın altında parlayan ince bir yazı ortaya çıktı. "Bu orijinal bir kart."

CamScanner ile tarandı

"Eminsin, değil mi?" Kartı onun elinden alıp holograma baktım. Yazı, Arkana mührünü ve doğrulama kodunu taşıyordu. Bu kart gerçekten de orijinaldi.

"Evet, bu kart sahte değil," dedi Verda, gözlerindeki ciddiyetle bana bakarak. "Bu, gerçekten İmparator kartı."

"En azından bir şeyleri netleştirdik..."

"Ne yapacaksın, His?"

"Şimdilik çık, Verda." Kalmak istediği gözlerinden okunsa da kimseye şu an güvenemezdim. Bu kart önemli bir karttı. "İhtiyacım olduğunda tekrar çağırırım. Kartın bende olduğunu bir başkasından duyarsam ne olursa olsun bunu senden bilirim. O hiç görmediğin yüzümle sakın tanışma, Smirova."

"Sen nasıl istersen His." Kırgın bir şekilde baktıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıkarak beni tek başıma bıraktı. Bronz, bu kartı öylece almama izin vermiş olamazdı. Bir hinlik olduğu ortadaydı.

Roza'nın mekanik sesi yankılandı: "Nasıl ilerlemek istersin, İmparatoriçe? Sisteme kaydedilen ve Hisar Alatav'a ait olan video kaydını izlemek ister misin?"

"Video kaydı mı?" dedim şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken.

"Evet, bir video kaydı sistemimde bulunuyor. Bununla ilgili ne yapmak istersin?"

"Videoyu çalıştır," derken merakım giderek artıyordu.

Ekranda karanlık bir ortam belirdi. Ses yavaşça yükseldi. "*Kim olduğumu biliyorsundur,*" dedi derin, tanıdık bir ifadeyle. "*Kendimi tanıtmama gerek yok. Şu an benden çok uzakta olmalısın, merhaba mı demeliyim, bilemedim.*"

Bu... Bronz'du. Bana video kaydı mı bırakmıştı?

"*Sanırım kartı almak istedin, Hisar. Pardon. Sanırım fazla oldu. Kartı almak istedin, Hisar.*" Bronz'un sesi, bir oyun oynuyormuş gibi çıkıyordu. "*Bu kaydı izlediğine göre amacına ulaşmış olmalısın. Çaban için tebrik etmeden geçemeyeceğim. Kart huzurunda, İmparator kartı. Yerin altına ve üstüne hâkim olanın sahip olduğu tek kart bu karttır.*"

Bronz hafif bir alayla devam etti. "*Sence Bronz, bir kartı öylece ortaya bırakmış olabilir mi? Denemeye ne dersin?*" Ardından bir komut verdi. "*Sistem, kartı çalıştır.*"

Sistem Bronz'u dinleyip giriş ekranına döndü. Video oynamaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

"Eksik kart!"

Aynı tiz ve sinir bozucu tonla, "Eksik kart!" dedi sistem tekrar ve tekrar.

"Eksik kart!"

Sistemin tiz gürültüsü bir kez daha yankılandı, her yerde kırmızı ışıklar yanmaya başladı. Gözlerimi kısarak, bu sinir bozucu aydınlatmadan korunmaya çalıştım. "Daha fazla buna katlanamayacağım!" dedim öfkeyle. İki güçlü kartı dikkatle yerleştirdim. Elim titriyor, kalbim hızla atıyordu.

Ses tekrar yankılandı: "Eksik kart!"

"Neden?" diye haykırdım, saçlarımı yolma isteğiyle doluydum. "Eksik bir kart yok!" diye bağırırken sinirlerim iyice gerilmişti. "İki güçlü kart bir arada, neden çalışmıyorsun?"

Tam o anda, ekranda Bronz'un yüzü belirdi. Panteri de kadrajda yer alınca tıpkı kartın üzerinde çizildiği hâle bürünmüşlerdi. Yatak odasındaydı ve arkasında gözüken yatakta biri yatıyordu.

Başka seçeneğim olmadığı için derin bir nefes alıp videoya odaklandım.

"*Kartı çalıştıramadın, değil mi Alatav?*" dedi Bronz. "*Senin adına birkaç saniyeliğine üzüldüm,*" diye devam etti. "*Kartın orijinal bir kart olup neden çalışmadığını merak ediyorsundur. Sorularının cevabını yalnızca benden alabilirsin.*"

Bronz'un yüzü ekranda netleşirken gözlerinde kendinden emin bir ifade vardı. "*Bu kartın sırrını çözmek istiyorsan beni bulmak zorundasın, Hisar,*" dedi. "*Bu sadece bir başlangıç. Eksik olan bir kart var ve onu bulmadan bu sistemi tam anlamıyla çalıştıramazsın.*"

Hiçbir şey kolay olmayacaktı.

Kolay olsa Bronz'un işin içinde olmasını beklemezdim zaten. Bahsettiği kart, Âşıklar kartıydı. O kartı bulmak istemesinin asıl nedeni demek ki buydu. Kartı ikiye bölmüştü. Böylelikle, biri İmparator kartını ele geçirse de diğer kart olmadan çalıştıramazdı.

Akıllı.

Zeki.

Ve kurnaz.

Bronz'un zekâsı gerçekten bambaşka bir seviyeydi.

Onunla olan bir konuşmamı anımsadım.

"Benim bir kartım yok," dedim ifadesiz bir şekilde.

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum," derken buna inanmışa benziyordu. "Senin statünü karşılayan bir kartın olmadığını da söylemiştim."

"Aslında statümü karşılayan bir kart var," dediğimde kaşlarını hafifçe çattı. Konuşmaya devam ettim. "Normal şartlarda İmparatoriçe kartı benim olabilirdi fakat bildiğin üzere bu kart senin deden Altın tarafından bizzat yok edildi. Sonuç olarak o kartın birebir aynısı olan İmparator kartı hâlâ duruyor." İmparator ve İmparatoriçe eş kartlardı. "O kartı bana vermekle başlayabilirsin."

"İmparator kartı benim ailemden başkasına geçemez," dedi kesin bir dille. Altın ve Gümüş'ün elinden geçen kart şimdi ise Bronz'daydı. Kurucu aile olduğu için kart sadece kendi ailesinin içinde dolanabilirdi. Tıpkı İmparatoriçe kartı gibi. Büyükannemin kartı da sadece kendi ailesinde durabilirdi. "Eğer bu kartı şimdi istiyorsan tek yapman gereken beni öldürmek. Diğer türlü bu kartı benden alamazsın. O karta sahip olsan bile bu yolun neden sana çıktığını anlamış olacaksın."

Oflayıp başımı geriye yatırdım. "Nasıl her şey bana çıkıyor, anlamıyorum," diyerek homurdandım. "Âşıklar ve İmparator kartının benimle alakası ne, Bronz?"

Artık onun neden benimle ortak olmak istediği biliyordum.

Ortaklık konusunda onu bir türlü dinlemediğim için panterini kaçırmama göz yummuş, kartı huzuruma sunmuştu.

Yollarımız her hâlükârda birbirine çıkıyordu. Abimi bulmak için ona gitmem gerekiyordu. Kartımı güncellemek için ona gitmem gerekiyordu. Âşıklar kartını bulmak için ona gitmem gerekiyordu. Ve diğer her şey için ona gitmem gerekiyordu.

Es geçtiğim bir olay vardı.

"Roza," diye seslendim onu aktifleştirmek için. "Bronz kim?"

"2016 yılından beri Arkana'nın lideri olan kişidir. Bronz aynı zamanda onun lakabıdır. Gerçek kimliği bilinmemektedir."

"Arkana'nın sahibi kim?" diye sordum.

"İmparator'dur. Bu kart, en yüksek mertebe olarak bilinir," dedi Roza ezbere bir şekilde. "Kuruluşundan bu yana örgüte hükmeder."

"İşte!" dedim dehşet verici bir ifadeyle. "Kuruluşundan bu yana örgüte hükmeder... Yıllarca bu böyle oldu, hiç değişmedi."

Zihnimi toplamaya çalıştım. *Bu çok önemli bir detaydı.* İmparator kartı, Gümüş'ün sahipliğini bıraktığından bu yana hükümsüzdü. Kart, 2016 yılından bu yana hiç kullanılmamıştı. Çünkü kart yarım bir karttı, bu yüzden bu karta kimse erişememişti.

CamScanner ile tarandı

Buna Bronz da dâhildi.

Bronz, karta sahip değildi.

Karta hükmedemiyordu çünkü kartı ikiye bölerek Âşıklar kartına yüklemişti. Âşıklar kartı olmadan İmparator kartı bir hiçti. Kullanamıyordu.

Beni şaşırtan kısım da buydu. Bu adam, bunca yıl kart olmadan bütün her şeyin sahibi olmuştu.

Kartsız bir hiçsiniz, diyen Arkana'yı kartsız biri mi yönetiyordu?

O, kartı olmadan bir İmparator'du.

O zaten Bronz'du. O, İmparator kartı olmasa da Bronz'du. O hiçbir şey olmasa bile Bronz'du.

Kartı olmadan Arkana'da bulunan ilk ve tek kişi Bronz olmuştu.

Bu durum bana Sanaç'la olan bir konuşmamı hatırlattı.

"Seni masada görmek istiyor. Arkana'da görmek istiyor, davasında istiyor ve ortak olmanı istiyor," dedi Sanaç.

"Benim bir kartım bile yok," dedim rahat bir tınıyla. Aslında vardı fakat resmî bir kart değildi.

"İnan bana bu, Bronz'un umurunda bile değil. Arkana'da kartı olmamasına rağmen bulunacak tek kişi sen olacaksın."

Sikeyim. Gerçekten sikeyim. Bu büyük bir şeydi. Çok tehlikeli, bir o kadar da korkutucuydu. Arkana'da olan herkesin kartı olmak zorundaydı. Kartsız kimse olamazdı. Orasının amacı karttı bir kere...

Sanaç bana, örgütte kartı olmamasına rağmen bulunacak tek kişi sen olacaksın demişti fakat Bronz'un bir kartı olmadan İmparator olduğundan habersizdi. Bunu kimse bilmiyordu ve Bronz, bunu yalnızca benim bilmemi sağlamıştı. Bu önemli ve es geçemeyeceğim bir olaydı.

Bronz... İmkânsızı başarmıştı.

Ve beni de tıpkı kendisi gibi kartsız bir şekilde orada görmek istiyordu.

Bilmediği şey ise bir kartımın olmasıydı.

Arkana kendi tarihinde ilk gerçek İmparatoru'yla tanışmıştı. Bronz *gerçek* bir liderdi. Çünkü herkes kartla bir yere gelebilirdi ama kartsız kimse bunu başaramazdı. Bunu yapabilen kişi de benim gözümde gerçek bir hüküm sahibiydi.

Arkana kendi tarihinde ilk gerçek İmparatoriçe'siyle de tanışacaktı.

Benim sıram gelmişti.

Artık Bronz'un kartsız bir İmparator olduğunu biliyordum. Ben karşısına kartımla çıkarak onlara gerçek liderin kim olduğunu gösterecektim.

CamScanner ile tarandı

Hücrelerim hiç olmadığı kadar gerildi.

Videoya devam ettim. Yatak az da olsa gözüküyordu ve küçük bir hareketlilik oldu. "*Bronz,*" diyen ses yayıldığında bunu diyen kişi benden başkası değildi. Yatakta uyuyan bendim. Benim, onunla olduğum zamanlarda çekilen bir videoydu.

Arkasına kısa bir bakış atan Bronz, "*Geliyorum, Hisar,*" diye karşılık verdi. Artık ona daha farklı şekilde bakıyordum.

Ona saygı duymamak elde değildi.

Bronz, "*Sol yanımın katili...*" derken yankısız bir boşluğa düşen taş gibi soğuktu. "*Elimi kalbime koyarsam seni yeniden bulur muyum yoksa bu bir defalık bir rastlantı mıydı?*"

"Bulursun... Beni yine bulursun, Bronz," diye yanıtladım gizleyemediğim bir hayranlıkla.

Bronz, karanlık bir gölge misali adımlarını sessizce attı. "*Umarım kızıma çok iyi bakmışsındır. Bu küçük tatiliniz aranızdaki buzları çözmenizde işe yarayacaktır. Değil mi kızım?*"

Panter, Bronz'un güçlü kollarına doğru çekilirken vahşi ama sadık ifadesini korudu. "*Gel bakalım babanın kucağına... Akıllı kız, babanı biraz özleyeceksin,*" diye mırıldandı.

"*Yanınıza gelmekten onur duyarım.*" Ekrana çok net bir şekilde baktı. "*Ben kim miyim? Zaten tanıdığını varsayıyorum, Hisar.*"

Adı bir yargıcın tokmağı gibi havada yankılandı, geçmişin karanlık köşelerinden çıktı. "*Bana Bronz derler...*"

CamScanner ile tarandı

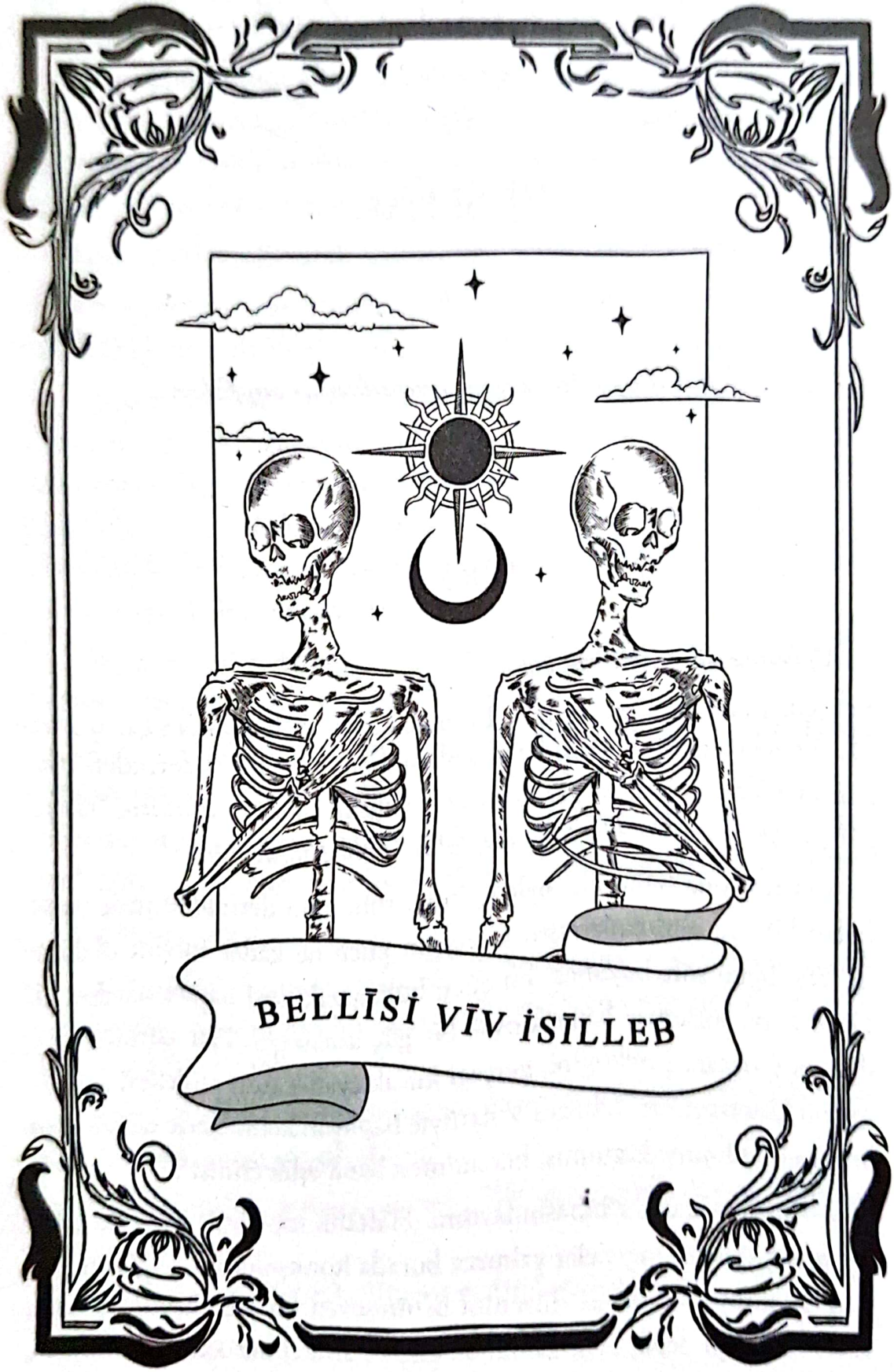

CamScanner ile tarandı

6.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Vi veri veniversum vivus vici.[1]

Toplantı odasının duvarında, Latince kelimelerden oluşan bir söz bakış açıma girdi. Bu cümlenin anlamı beni her zaman derinden etkilemişti. Gözlerimi yazıda gezdirirken anlamını içimden geçirdim: "*Gerçeğin gücüyle yaşadığım süre boyunca, kâinatı bile fethedebilirim.*"

Dedem bana bunu ilk söylediğinde, ruhumun derinliklerinde yankı bulan bir çan gibi çınlamıştı. Gerçeğin gücü ne kadar büyük olabilirdi? Yaşadığım süre boyunca, bu gücü kullanarak neyi başaramazdım ki? Dedem, bu sözleriyle bana sonsuz bir güç aşılamıştı. Her zorluğa karşı dimdik durmam gerektiğini, gerçeği kucaklayarak tüm engelleri aşabileceğimi hissettirmişti. Yalnızca V harfiyle başlayan kelimelerle oluşturulan bu cümle, zihnime kazınmış, her anımda bana eşlik etmişti.

Arkana'nın merkez binasındaydım. Haftalık toplantılarımız bu binada yapılır, önemli meseleler yalnızca burada konuşulurdu. Örgütün işleyişi, tek dünya tek devlet düzenini benimseyen bir yapıdaydı. Bu bina, sadece bir yapı değil, aynı zamanda güç ve stratejinin kalbiydi. Gerçek, bu duvarların arasında şekillenip dünyanın dört bir yanına yayılırdı.

[1] Latince bir özdeyiş. (y.n.)

CamScanner ile tarandı

Görevim, düzenin lideri olarak dünyanın gidişatını yönlendirmekti. Kendi koltuğuma oturduğumda, masanın etrafında toplanmış olan kart sahiplerine göz gezdirdim. Kart sahipleri dikkatle Sözcü'ye odaklanmıştı.

Sözcü, konuşmaya başlamak için hazırlık yaptı. Onun açmış olduğu toplantı başlıklarının üstünden geçerek ilerlerdik. "İmparator," dedi. "Güvenlik ve istihbarat ekiplerinden yeni raporlar geldi. Dünya genelinde bazı tehditler ve fırsatlar hakkında bilgi içeriyor."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Vakit kaybetmeden başlayalım."

Sözcü dosyayı açarak sayfaları dikkatlice çevirmeye başladı. "İlk olarak, Güney Amerika'da ekonomik ve siyasi istikrarsızlık giderek artıyor..."

Toplantı süresi boyunca neler yapılacağı hakkında bilgi verdim. Her kararımı önümde açık olan tablete de not almıştım. Bu notlar Büyük Arkana'da bulunan herkesin kartına ulaşıyordu. Sanaç ve Nefel toplantıda genel olarak en çok konuşan kişilerdi. Serdal ise kartının getirdiği yükümlülükle verilen kararı uygulamaya geçirirdi. Uzun süren konuşmadan sonra geriye doğru yaslandım.

Sözcü, önündeki belgeleri toplarken, "Gündemlerimiz bu kadar, İmparator. Başka bir konu var mı?" diye sordu.

Diğer kart sahiplerine doğru, "Benim açımdan tamam ancak sizlerin soruları varsa dinliyorum," dedim.

Nefel, huzursuzca yerinde kıpırdanıp elini kaldırdı. "Bir konu daha var," dedi. "Lider Kandemir hakkındaki gelişmeleri aktarmak istiyorum."

Lider Kandemir.

Asılan Adam kartının sahibiydi. Aynı zamanda Hisar Alatav'ın eski sevgilisiydi. Hisar'ın kalbini kıran biri olduğunu biliyordum. Ona karşı *fazlasıyla* öfke doluydum.

Geçen haftadan beri kendisine ulaşılmıyordu. Nerede olduğu belli değildi, bir anda ortadan yok olmuştu.

Nefel kelimeleri dikkatle seçerek, "İlk rapor geldi, durum biraz korkutucu," dedi.

Sabırlı olmaya çalışarak, "Rapor nedir?" diye sordum.

"Tapusu ona ait bir evde bir avuç kül bulduk."

"Kül mü?" diye sordum doğru duyduğumu sorgulamak adına.

"Evet," dedi Nefel.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım, koltuğunda sarsılmaz bir duruşla oturan Viran'a kaydı. Bir avuç kül, zihnimde karanlık olasılıkları çağrıştırdı. Viran'ın imzası her zaman kül olmuştu, yok oluşun ve geri dönülmezliğin sembolü olarak tanımlıyordum.

Viran, soğukkanlılığını bozmadan, tek bir kasını dahi kıpırdatmadan gözlerimin içine bakmaya devam etti. İfadesinde buz gibi bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Lider, *artık* nefes almaması gereken bir kişiydi. Fakat ölmeden önce yaşattığı her şeyi yaşasın istemiştim. Anlaşılan Viran benimle aynı düşüncede değildi.

Nabzı durduğu için de kartı artık boşa düşmüştü.

Kişinin ölümüyle sahip olduğu kart, bir sonraki kişiye geçerdi. Her kartın asil kullanıcısı ve yedek kullanıcıları bulunuyordu. Bu kişiler kart için eğitimlerden geçmiş, oldukça başarılı, kartın seçtiği kişilerdi. Herkes zamanını bekler, ömrü yeterse kartı kullanma fırsatı bulabilirdi.

"Kartın yeni kullanıcısıyla iletişime geçtiniz mi?" diye sordum. Lider artık olmadığına göre yeni bir temsilci gelecekti.

"Evet," dedi Nefel. "Armen Kozlov'la iletişime geçtik. Kendisi toplantıya eşlik etmek istiyor ve sizinle tanışmak için hazırda bekliyor."

Derin bir nefes alarak yüzüme hâkimiyetimi geri getirdim. "İçeri alabilirsiniz," dedim. Diğer üyeler, tabletime Armen Kozlov hakkında sahip oldukları tüm kişisel bilgileri hızla yükledi.

Geçtiğimiz hafta, Armen Kozlov'un kartı hak etmek için girmiş olduğu fiziksel ve psikolojik test sonuçlarını inceleme fırsatı bulmuştum. Lider daha hırslı biri olduğu için onu az bir farkla geçmişti. Kartların yeni üyelerini ben belirlemiyordum, bunu belirleyen bir sistem Arkana'nın kurulduğu ilk andan itibaren vardı. Ben sadece onaylıyordum.

Tabletimdeki bilgilere göz atarken karşımda otuz yaşında, üniversite mezunu, bekâr bir adamın profili belirdi. Armen Kozlov, derin devlet bağlantılarıyla çevrili bir ajan olarak tanınıyordu.

Kapı sessizce açıldığında Armen Kozlov odaya girdi. Hemen ona odaklandım. Kendisini çevreleyen havası vardı. Şık, zarif bir takım elbise giymişti; her bir detayı özenle seçilmiş, hiçbir ayrıntı tesadüfe bırakılmamıştı. Yüzündeki ifadeden kendine olan güveni, kontrolü elinde tutma arzusunu açıkça okuyabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Kısa, ölçülü bir baş eğmeyle herkesi selamladı. "Bronz." Sesinde saygının derin izleri vardı ama aynı zamanda bu saygı, kendi gücünün de farkında olan birinin bilinçli kontrolüydü. Fakat bakışları bende değildi.

"Armen," diyerek dikkatini asıl kişiye çekmeye çalıştım.

Armen'e seslenmemle bakışları tekrar beni bulduğunda yüzünde derin bir şaşkınlık belirdi. Benim konuşmamı beklemiyor gibiydi. Sanaç olaya dâhil olarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Hızla yüzündeki şaşkınlığı toparlamaya çalıştı Armen. "Bu kadar genç birini beklemiyordum," dedi dudaklarında belirsiz bir tebessümle. "Ben yanınızda bulunan kişiyi Bronz sanmıştım." Bakışlarım onun baktığı kişi olan Sözcü'yü buldu. Onun yaşı çoğumuzdan büyüktü. Orta yaşlı bir adamdı.

"Buradaki en yaşlı çalışanımız elli yaşında," diye cevap verdi Sanaç. "Sen onunla şimdi tanıştın. Bir de bizi düşün, yıllar önce onu ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. O zamanlar Bronz daha genç bir adamdı."

Armen bir an duraksadı, sanki zihninde bir şeyleri tartıyordu. "Onu en az altmış yaşında beklediğimi söylemeden geçemeyeceğim," dedi.

Cevap vermek yerine doğrudan konuya odaklandım. "Siz gelişmeleri kendisine aktarırsınız," dedim net bir şekilde. Tekrar Armen'e döndüm. "Kartın yeni elçisi olduğun için seni tebrik ederim. Ancak şunu unutma, bu yüzün gördüğün son yüz olmasını istemiyorsan en iyisini yapmak zorundasın."

Armen, sözlerimin ağırlığını kavrayarak başını eğdi. "Bu kart için doğdum," dedi.

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Hepimiz öyle."

Armen, bana doğru adım attı. "Tanıştığımıza sevindim, Bay Bronz."

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan aynı resmiyetle, "Ben de Bay Kozlov," dedim.

Toplantı sona erdiğinde, bakışlarım Viran'ı aradı. Ona kalmasını belirten bir bakış attım. Herkes salondan ayrıldıktan sonra Viran'ın yanına geçtim. "Lider'in kalan külleriyle yere Küllerden Viran yazsaydın," dedim kızgınlıkla. "Ona bir ceza vermiştim ama bu ölüm değildi!"

"İşler planladığım gibi gitmedi," dedi Viran ifadesizlikle. Yeşil gözlerinde ölümün en koyu tonu vardı. "Emrettiğin gibi onu kan kaybından ölmemesi için hayatta tuttum fakat ben bu şekilde yaşayamam diyerek kendini öldürdü. Ben de sorunu ortadan kaldırdım."

CamScanner ile tarandı

"İyi halt yedin!"

"Bana neden böyle bir emir verdiğini söylemedin," dedi Viran. Soğuk bakışları, bakışlarımı yakaladı.

"Bir kadının gözyaşına neden olan herkes aynı kaderi yaşamaya mahkûmdur," derken ifadesizlik tek meskenimdi. "O da en büyük hatayı yaptı."

"Bu kadın His sanırım."

Sessiz kaldım.

Viran, sessizliğimden anladı. "His'e her ne yaptıysa kendisi bununla bir saat bile yaşayamadı."

Hisar bununla yıllardır yaşıyordu, bir de Lider kansızının sözlerine maruz kalmıştı.

"Bu ikimiz arasında bir sır olarak kalacak," dedim. "Şimdi çıkabilirsin." Viran kafasını sallayarak odadan çıktı. Hisar'ın gece boyunca ağladığını unutamıyordum. O hıçkırıkları hep kulağımda yankılanıyordu. Keşke Lider kendini öldürmemiş olsaydı da onu kendi ellerimle gebertebilseydim.

Zihnimde dolaşan düşüncelerle boğuşurken, toplantı odasından çıkarak uzun koridor boyunca ilerlemeye başladım.

Ayak seslerim taş zeminde yankılanırken, düşüncelerim bir an bile durmadan akıyordu. Sanaç koşar adımlarla, "Bronz," dedi.

Acelem olduğu için, "Sanaç, hiç vaktim yok," diye kestirip attım.

Sanaç'ın adımlarını arkamda duydum, bana yetişmek için acele ediyordu. "Abiciğim, daha ağzımı bile açmadım."

"İşte vaktim yok." Kelimelerim keskin bir bıçak gibi çıktı. "Şehir dışındaki toplantıya geçeceğim."

Sanaç birkaç adım geri çekildi, ısrarından vazgeçmeye niyetli değildi. "Bu kadar çok çalışırsan deli olursun sonunda."

"Sen de çalış, Sanaç. Kartının gerekçelerini yerine getir."

Tam o sırada, Nefel'in varlığını fark ettim. Ardından önünde durduğu tabloya baktım. Hücrelerimde istemsiz bir öfke dalgası yükseldi. Gustav Klimt'in *Öpücük* adlı tablosuydu bu. O eser bana tek bir kişiyi hatırlıyordu. O hatıralar burada, bu yerde beni zayıflatıyordu.

"Nefel," diye seslendim. "Şu tabloyu buradan kaldırın."

CamScanner ile tarandı

Duraksadığında şaşkın bir tavır takındı Nefel. "Ne? Emin misin?" derken kararımı sorgulamaya devam edemedi ve hemen ardından, "Pekâlâ," diyerek başını salladı.

Sanaç araya girerek, "Kaldırma, Nefel çünkü daha sonra geri getirmenizi söyleyecek," dedi sanki bu durumun daha önce de yaşandığını ima edercesine.

Nefel merakla, "Ne oldu ki bir anda?" diye sordu.

Sanaç, yüzünde sırıtmayla karşılık verip, "Arkana içinde dedikodu yasak," dedi.

"O zaman neden sabah buraya gelir gelmez bir haber var mı diye sordun?" diye çıkıştı Nefel.

Bu laf atışması uzamadan, "Ciddiyet," diye uyardım.

Sanaç, Nefel'e dönerek omuz silkti. "Adam haklı Nefel, ciddiyet."

Nefel, "Çok kötüsün, Sanaç!" dedi.

Sanaç, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Huyum kurusun."

Daha fazla vakit kaybetmeden binadan çıktım. Adımlarımı atar atmaz Safa ve diğer korumalar âdeta bir mekanizma gibi eş zamanlı olarak etrafımı çevreledi.

Zorlu'nun yokluğunu aratmıyorlardı.

Arabaya geçip koltuğa yerleştim, yorgunluk ve yoğun düşünceler bütün bedenimi kaplamıştı. Ancak daha kapımı kapatmadan yolcu koltuğunun kapısı açıldı. Başımı çevirmemle, Sanaç'ın arabaya bindiğini gördüm.

"Sen nereye?" diye sordum.

"Sağ kolun olmadan toplantıya mı gideceksin?" diye sordu Sanaç.

Sinirlerim iyice gerilmeye başlamıştı. "Arabayı sürmek için sakın diretme, Sanaç!"

"Asla," diye yanıtladı Sanaç, hafif bir tebessümle. "İmparator ne derse o." Ardından, aniden ciddi bir tona büründü. "Tabloyu kaldırmakta emin misin? Örgüt kurulduğu andan bu yana o tablo varmış. Bu aralar sinirli olduğun için çatacak bir şey arıyor gibisin."

"Eminim, söyle kaldırsınlar," dedim. "Hem de şimdi."

"Seni tanıyorsam o tabloyu geri getirteceksin."

"Getirtmeyeceğim, Sanaç."

O tablo bana yalnızca Hisar'ın dudaklarını anımsatıyordu.

Bana yalan söyleyen dudakları...

CamScanner ile tarandı

Dokunmak için yandığım fakat dokunursam da yok olacağımı bildiğim dudakları…

Bu düşünceler üzerine, zihnim istemsizce geçmişe doğru akmaya başladı.

Bir patlama oldu. Ses, kulaklarımda yankılanarak çınladı. Şiddetli patlamanın geride bıraktığı hasar, beklediğim kadar yıkıcı değildi. Toz ve duman karanlık binanın içinde hızla yayıldığında gözlerim yanıyordu. Kulaklarımda sağır edici bir uğultu vardı.

Hisar.

Onun peşinden, Rusya'nın soğuk bölgesine kadar gelmiştim. Göğsümdeki üç kurşunun bıraktığı acıyı hâlâ hissediyordum ama bu acı beni durduramazdı. Onu yakalamış, gerçekleri öğrenmek için onunla bir anlaşma yapmıştım. Gerçekler açığa çıkana kadar ondan gözlerimi ayırmayacaktım. Ama gerçek… Gerçek neydi ki? Hisar'ın çevresinde ördüğü yalanlar ağı o kadar yoğundu ki gerçekleri ayırt etmek neredeyse imkânsız hâle gelmişti.

Bu kadın… Hisar Alatav. Onun bir sınırı yoktu. O istediği sürece her şey mümkündü; istemediği sürece ise hiçbir şey.

İşler kontrolden çıkmıştı. Bulunduğumuz bina havaya uçmuştu. Son anda onun üstüne doğru koşmuş, ikimizi de çekebileceğim en güvenli alana doğru çekmiştim. Hisar'ın başına bir şey gelmesine izin veremezdim. Yıllardır onu izliyordum; ölüme yatkın bir yapısı olduğunu biliyordum.

Şimdi, nefes almakta zorlandığını fark ettim. Göğsü hızla inip kalkıyor ama hava almayı başaramıyordu. Nefessizliğin etkisiyle bilinci gitmek üzereydi, yüzündeki solukluk durumun ciddiyetini açıkça gösteriyordu. Astım hastasıydı.

Onu sarsarak kendine getirmeye çalıştım. "Hisar!" diye bağırdığımda hiçbir yanıt alamadım. Ellerini ve kollarını kontrol ettim; hepsi gevşemişti, nefessizlikten dolayı bilincini kaybetmek üzereydi. Parmaklarım hızla ceplerini taradı. Cepleri tamamen boştu.

"İlacın nerede, Hisar?" Bu kadar inatçı olmasına şaşırmıştım lakin ölmeyi seçmesi beni derinden sarsmıştı. Hayatta kalma güdüsünü kaybetmiş gözüküyordu.

Gözleriyle işaret etmesini istedim. "Öleceksin! Gözlerinle göster, ilaç nerede?" diye bağırdım. "İnadı bırak ve söyle, aptal! Öleceksin şimdi!"

Hisar'ın hayatını kurtarmak için hemen harekete geçmeliydim. Ne yapılması gerektiğini tam olarak bilmiyordum, tek bildiğim, onun nefes almasını

CamScanner ile tarandı

sağlamam gerektiğiydi. Suni teneffüs yapmaktan başka çarem yoktu. "Ben bu işin gelmişini geçmişini sikeyim!"

Onun nefes almadığını görünce kendimi daha fazla tutamadım. Dudaklarına yaklaştım. Teninin sıcaklığı, nefessiz kalan vücudunun verdiği titreme beni tedirgin etti ancak tereddüt etmedim. Dudakları yumuşaktı, neredeyse kırılgan, güçlü bir iradenin izlerini taşıyordu. Ona kendi nefesimi verdim, bu bir öpücükten fazlasıydı.

Bedeninin kasıldığını hissettiğimde yavaşça rahatladığını gördüm. Göğsü hafifçe kalktı, sonra yeniden düştü. Nefes alıyordu. Yaşıyordu. Gerçekten nefes almaya başlamıştı. Kendimi geri çektiğimde onun tekrar nefes alıyor olduğunu görmek beni de rahatlatmıştı.

"Aptal!" diye fısıldarken bunu ona değil, kendime söylüyordum. "Kendine gel!" Bu da kendimeydi. Ne yapıyordum ben? Onun yaşaması neden bu kadar önemliydi? Kendine gel, Bronz. Kendine gel. Bu sen değilsin.

Onu oradan çıkarır çıkarmaz güvenli bir alana taşıdım. Patlamanın etkisi hâlâ üzerimizdeydi. Bir otele geçtiğimizde, vakit kaybetmeden bir sağlık ekibi çağırdım. Hisar'ın durumu belirsizdi. Oksijen maskesi takmışlardı, gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyordum. İçimde bir huzursuzluk vardı, hiçbir şeyin kontrolüm altında olmadığını hissediyordum.

Sağlık ekibine doğru döndüm, kafamdaki endişelerle boğuşarak, "Nefesi kesilmez, değil mi?" diye sordum.

Doktor, rutin bir şeyden bahsedermiş gibi sakince, "Oksijen tüpü takılı," dedi.

Bu cevap benim için yeterli değildi. "Yani?"

Doktor, gözlerinde anlayışla bana baktı. "Beyefendi, patlamaya bağlı olarak bazı travmalar yaşıyor olabilirsiniz. Lütfen şuraya geçin, size de bir göz atalım."

Sözleri sinirlerimi daha da gerdi. Kaşlarımı çatarak, "Ben iyiyim, onunla ilgilenin," diye yanıtladım.

Hisar'ın hayati tehlikesi kalmadığına emin olana kadar sağlık ekiplerini yanımızda tuttum. Nihayet durumu stabil hâle geldiğinde, ekipleri göndererek onun başında beklemeye başladım. O uyurken gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadım. Göğsü hiç hareket etmiyordu. Endişem tekrar yükseldi. Merakla yüzüne yaklaştığımda nefes alıp almadığını kontrol ettim. Nefes alıyordu. Huzursuzluk geçmemişti. Hisar'ın astımı hakkında daha fazla bilgi edinmem gerektiğine karar verdim.

CamScanner ile tarandı

Odayı terk ederek hemen telefonumu açtım. Astım hastalığı hakkında ne bulabilirsem araştırmaya başladım. Dakikalar sonra tekrar odasına geri döndüm. Nefesini kontrol ettim. Nefes alıyordu. İşime geri döndüm. Patlamayı yapan her kimse onu kendi ellerimle öldürecektim. Serdal'la görüştükten sonra odaya geri gelip onu yeniden kontrol ettim. Nefes alıyordu. Ona güvenemiyordum.

Bu kadın gerçekten kimdi? Gerçeğin gücüne bile nasıl karşı koyabilirdi? Hisar, sıradan biri olamazdı; onun içinde bir şeyler vardı, beni derinden etkileyen bir şey...

Gerçeğin gücü...

Fakat karşımdaki kadın, en büyük yalandı.

Ben o andan beri, onun dudaklarına tekrar dokunmak istesem de yapamıyordum.

Çünkü kuralım kesindi.

Onun kendinde değiştirmesi gereken şeyler vardı ve bana yalan söylediği sürece dudaklarımız birleşmeyecekti.

"Bronz!"

Sanaç'ın beni çağırmasıyla birden kendime gelerek anılardan sıyrıldım. Günlerdir uykusuzdum, zihnim sürekli dalıp gidiyordu. Kızımı özlemiştim, o olmadan uyumak neredeyse imkânsızdı.

"Sana diyorum, Bronz!" Sesini tekrar yükseltti. "Bu kadar çok çalışma diyorum, değil mi? İyice kafayı yedin!"

Ne kadar süredir dalmıştım, bilmiyorum ama Sanaç'ın yüzüne baktığımda kısa süre olmadığını anlamıştım. "Ne oldu?"

"Bakman gereken bir konu varmış," dedi Sanaç. "Tablo için talimat vermiştim, bir durum oluşmuş."

Binanın önünden henüz ayrılmamışken, arabadan inip tekrar oraya doğru yürüdüm. Zihnim hiçbir şeyi kaldıramayacak kadar yoğundu. Sanaç'la beraber kısa sürede girişe gelmiştik. Manzaraya bakınca neden çağrıldığımı anlamıştım.

Devasa tabloyu kaldırmışlardı ancak altından bir tablo daha çıkmıştı.

Dedem...

Asıl tabloyu gizlemek için üstüne başka tablo koymuştu.

CamScanner ile tarandı

Gizli kalmış tabloyu incelediğimde kaşlarım havaya kalktı. Bir çift vardı ve buradaki genç adam dedemdi. Bir kadını kucaklamıştı ancak gördüğüm kişi tanımadığım biriydi.

Büyükannem değildi.

Dedemin aşkla sarıldığı bu kadın da kimdi?

"Bu adam sana ne kadar benziyor." Yanımda beliren Sanaç benim gibi resmî incelemeye başlamıştı. "Bıyık bıraksan tam olarak bu adamsın."

Görünüş olarak gerçekten ona benziyordum.

"Eğer istiyorsan bu tabloyu da kaldıracaklar," diye devam etti Sanaç. "Ne diyorsun, bu iki tablo da kaldırılsın mı?"

Bu tablo açıkta duramazdı. Bu tabloyu buradan hareket ettiremezdim. Bu tabloya dokunamazdım. "Her şeyi eski hâline getirsinler," dediğimde mavi bakışlar aniden irileşti. Ardından hiçbir şey demeden binayı terk ettiğimde Sanaç onlarla konuşup, çok geçmeden peşime takıldı. Benimle tekrar arabanın yanına geldiğinde yüzünde o tanıdık ifade belirdi.

"Bari bir gün geçtikten sonra geri getirselerdi," dedi Sanaç. "O tabloyu geri isteyeceğini sana söylemiştim fakat beni dinlemiyorsun ki. Tanıyorum abiciğim seni!"

Gözlerimi ovuşturarak ona döndüm. "Arabayı sen sür. Uykusuzum. Kaza yapmayalım," dedim yorgun bir şekilde.

Sanaç, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Arabanı bana mı veriyorsun? Arabanı?"

Kısa bir an düşünüp fikrimi hemen değiştirdim. "Kötü fikirdi," dedim ona katıldığımı belli ederek. "Helikopterle gidiyoruz. Yol çok uzayacak ve şu an en son istediğim şey seninle birlikte saatlerce yolculuk yapmak."

Sanaç, dramatik bir tavırla elini kalbine götürdü. "Kalbimi kırıyorsun ama," dedi. "His'e gelince araba yolculuğu yapıyorsun, bana gelince yok!"

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. Yolu ancak öyle uzatabilirdim. Hisar gitmeye çok odaklıydı ve her konuştuğunda gitmekten bahsederdi. Onu yanımda tutabildiğim kadar tutmak istiyordum. Çünkü onun aksine ayrılmak için acelem yoktu. Bana kalsa yürüyerek bile giderdim ama Hisar'ın beş dakika sonra, "*Beni kucağında taşı*," diyeceğini bildiğim için tercihim araba olurdu. Onunla birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Şehir değiştirip toplantımı yaptıktan sonra acıkan karnımızı doyurmak adına Sanaç'ın önerisiyle bir mekâna gelmiştik. Burası bir Türk restoranıydı, içeride canlı müzik vardı. Ortam, yorgunluğumu biraz olsun hafifletiyordu.

Sanaç masaya yerleşir yerleşmez yüzünde keyifli bir ifadeyle, "Bak şimdi, burada en iyi ne gider, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne gider?" dedim onun bu hevesli tavrına eşlik ederek.

"Rakı balık," dedi göz kırparak. "Ne diyorsun?"

Başımı salladım. "Olur."

İkimiz de oturunca gelen garsona hızlıca siparişlerimizi verdik. Yiyeceklerin gelmesini beklerken Sanaç'la koyu bir sohbete dalmıştık. Canlı müziğin ritmi, konuşmamıza eşlik ediyordu. Sanaç, bana eğlendiğini belli eden bir bakış attı.

"Eee," dedi hafif alaycı bir tonla. "Kızını hiç özlemedin mi? Bu ayrılık biraz uzun sürdü."

"Hangi kızımı?" dedim.

Sanaç'ın yüzündeki ifade bir anlığına değişti. "Sen de haklısın," dedi iğneleyici bir tonla. "Vahşi olanı diyorum."

"Biraz daha açık konuş," dedim ifadesiz bir sesle. "Çünkü ikisi de çok vahşi."

Kendine rakı doldurmaya başladı. "Çok fena bir adamsın," dedi. "Anlaşılan ikisini de çok özledin."

Bu kez ona karşı çıkmadım. Aklımdan geçenleri saklamanın bir anlamı yoktu. Biri hayatımın merkeziydi; diğerinin de öyle olduğunu, o gidince anlamıştım. Sanaç bunu fark etmişti. Söyledikleri, düşündüğümden daha derinlere dokunmuştu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" dedi Sanaç merakla. "His bize postayı koydu. Hadi panteri götürdü, tamam da Zorlu'dan ne istedi?"

"Zorlu olmasa o evden çıkamazdı," dedim. "Onun için çıkış biletiydi."

"Ona karşılık verecek misin?"

"Hayır," dedim net bir dille. "Ona istediğini vermeyeceğim. Beni kışkırtıyor çünkü bende görmek istediği biri var. O kişiye ulaşmasına izin vermeyeceğim. Onu kendi hâline bırakacağım. Elbet geri dönecek."

"Dönerse senindir, dönmezse zaten hiç senin olmamıştır," dedi Sanaç.

CamScanner ile tarandı

"Dönerse senindir, dönmezse zaten hiç senin olmamıştır, diye bir şey yok. Döner," dedim neredeyse ezbere bildiğim cümleyi söylerken. "Çünkü bir katil, olay mahalline mutlaka geri döner. Bıraktığı hasara bakar ama kimseye görünmez."

Safa'ya hafif bir işaret yaparak kalem istedim. O da sorgulamadan, cebinden bir kalem çıkarıp bana uzattı. Yandaki peçeteye sanatçı ve şarkı adını yazdıktan sonra peçeteyi Safa'ya verdim. Safa, başını sallayıp ilerledi.

Sanaç, kaşlarını kaldırarak merakla, "O neydi?" diye sordu.

"İstek şarkı," dedim sakin bir şekilde.

Gözleri irileşti, şaşkınlıkla, "Sen cidden peçeteye şarkı yazıp gönderdin mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hisar öğretmişti," dedim. "Bu tarz canlı müzik olan yerlerde olmazsa olmazmış. Buranın raconu böyle."

Peçeteye Müslüm Gürses'in, *Altıncı Hissim* parçasını yazıp göndermiştim.

Şarkı çalmaya başladığında, zihnim beni o şarkıyı ilk dinlediğim ana doğru götürdü.

"Beni rakıya götür," dedi Hisar, beklentiyle bakarken. Masumiyeti neredeyse ikna edici bir maskeydi ama onun nasıl biri olduğunu biliyordum.

Ne dediğini tam olarak anladığımdan emin olmak için, "Nereye?" dedim.

"Rakı balık yapalım," dedi hoş bir tınıyla. "Canım çok istedi. Şöyle her şeyi unutana kadar içmek istiyorum." Bir şeylerden kaçmak ister gibiydi ama bunu hiç açık etmiyordu.

Kolumdaki saate baktım, Rusya'ya uçmam gerekiyordu, Arkana'nın merkez binasında istenmeyen bir durum ortaya çıkmıştı ve bu beni rahatsız ediyordu. "Rusya'ya uçmam lazım." Hisar'ın yüzü anında değişti. "Başka zamana sözüm olsun."

Kaşlarını çattığında sevimli bakışlar kızgın bir ifadeye dönüştü. Ayağını sertçe yere vurdu, neredeyse çocukça bir inatla, dudaklarını büzerek bana küskün bir tavır takındı. "Senden ilk kez bir şey istiyorum!"

Ona inanmaz gözlerle baktım. "Bu söylediğine inandın mı Hisar?"

"Evet," derken sesinde en ufak bir tereddüt bile yoktu. Kısaca salonda asılı olan saate bir bakış atıp tekrar bana döndü. "İşte, saat yedi oldu. Bu saatte senden ilk kez bir şey istiyorum ve sen yapmıyorsun."

"Arkana'daki durum kritik," desem de Hisar'ın inadına karşı koyulamıyordu.

CamScanner ile tarandı

Hisar, pes etmiş bir şekilde iç çekti. "İyi, tamam," dedi ama bu kez yüzündeki ifade tamamen değişti. "Ben de Serdal'la giderim."

Bu bakışı daha önce defalarca kez görmüştüm; masumiyetin ve inatçılığın bu karışımı beni her seferinde etkiliyordu. Ne yazık ki bu bakışa karşı koyamıyordum. Hatta ondan nefret ettiğimi söylemek bile mümkündü çünkü her seferinde aynı tuzağa düşüyordum.

"On dakikaya hazır ol," dedim. Ona kıyamadığım için kısa da olsa bu isteğini yerine getirecektim. "Madem gitmek istiyorsun uçuş saatine kadar gidelim. Yalnızca bir saatimiz var."

Hızla bana döndüğünde gözleri bir an için parladı. "Gerçekten mi?"

"Hazırlanmak için dokuz dakikan kaldı." Zamanımız gerçekten sınırlı olsa da ona bu küçük keyfi sunmak istiyordum.

"Beş dakikaya hazırım." Neşeyle yanıma doğru yaklaşıp beklemediğim bir şekilde yanağımdan öptü. Dokunuşu yumuşaktı ama içinde hissettiği mutluluğu bariz bir şekilde hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim! Serdal'ı da arıyorum, o da gelsin!"

"Çok içmek, sapıtmak, ortalığı dağıtmak yok."

Hisar gülümsedi. Bakışlarım dudaklarına kayıp orada takılı kaldı. "Ne zaman yaptım?"

"Dün ve ondan önceki gün."

"Adı üstünde, geçmiş," diye yanıtladı Hisar.

Rakı balığa gitmiştik, tüm uyarılarıma rağmen Hisar, hızla sarhoş olmuştu. Onun bu hâli beni her zaman endişelendirirdi çünkü ne yapacağı hiç belli olmazdı. Bu akşam da farklı değildi; sanki ortalığı dağıtmak için an kolluyordu. Herkese zorla peçeteye istek şarkı yazdırdı ve kendi istediği şarkı çalana kadar hiçbirimizi rahat bırakmadı.

Hisar, rakı bardağını eline alarak bana doğru kaldırdı. Ona ayak uydurduğumda gözlerimin içine bakıp şarkıyı tekrar etti. "Altıncı hissim." Bardaklarımızı birbirine tokuşturduk fakat gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı.

Dakikalar sonra Serdal, Hisar'ın bu çocuksu tavırlarını keyifle izlerken, "Küçük bir kız kardeşten farkın yok," dedi gülümseyerek. Hisar, rakı bardağını komik bir şekilde kafasında döndürmeye çalışıyordu ama beceremediği ortadaydı.

Şaşırarak, "Beni kardeşin olarak mı görüyorsun?" diye sordu Hisar.

Serdal, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Görmeyeyim mi?" diye cevap verdi.

CamScanner ile tarandı

"Gör de... Yani bilemedim."

Serdal, Hisar'ı kolunun altına alıp saçlarını karıştırdı, ona bir abi gibi davranıyordu. "Bir kız kardeşim var. Birine daha hayır demem," dedi şefkatle.

"Benim abim mi olacaksın?" diye sordu Hisar.

Serdal kafasını sallayarak, "Kardeşliğimize," dedi.

Hisar, biraz şaşkın biraz da duygusal bir ifadeyle, "Kardeşliğimize," diye tekrarladı.

Ama sonra bakışları yere düştü, alt dudağı hafifçe titremeye başladı. Her an ağlayacak gibi görünüyordu. Serdal'ın söyledikleri onu derinden etkilemişti.

"Hisar," dedim dikkatini dağıtmak için. "Tabağını bitir de kalkalım." Bu basit uyarı onu toparlamaya yetmedi; ilerleyen dakikalarda Hisar tamamen kendini kaybetmişti.

Bir saatin sonunda onu arabaya taşırken, "Bronz," dedi. "Duydun mu? Serdal abim olacakmış."

"Serdal'ın vardır öyle huyları."

"Şarkıyı sevdin mi?"

"Hangi şarkıyı?"

"Altıncı hissin," derken gözleri yeniden parladı. Onu arabada koltuğa yavaşça bıraktım. Şarkıyı mırıldanmaya başladı: "Kolay unutulur demiştin ama sanma ki silindi kalbimden ismin."

"Sanki şarkı öyle değildi."

"Ben böyle söyleyeceğim," dedi ve söylemeye devam etti. "Durmadan kanayan gönül yaramı, saracaksın diyor altıncı hissin..."

Ve aynı şarkı şimdi de çaldı.

Altıncı Hissim, restoranın atmosferini ağırlaştıran bir hüzünle yankılanıyordu. Her "Altıncı hissim," dendiğinde, kalbimde bir ağırlık hissettim.

Sanaç'ın yüzündeki ifadeyi fark ettim, o da dertlenmiş gözüküyordu. Gözleri uzak bir noktaya dalmış, düşüncelere gömülmüştü. "Yağız ne yapıyordur acaba şu an?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Yağız'ı mı merak ediyorsun yoksa Yasmin'i mi?"

Dalgın bakışlarını benden yana çevirdi. "Beni terk eden kadını neden merak edeyim ki? O çocuğu merak ediyorum elbette. Çok masumdu." Söylemlerinin altında gizli bir acı hissediliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Kadının gerçekten evli olmadığını biliyorsun," dedim daha önce de dile getirdiğim bu gerçeği bir kez daha vurgulayarak. "Her şeyin kâğıt üstünde olduğu çok belli."

Başını hafifçe sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Ama Yağız kafamı kurcalıyor. DNA testi yaptıracağım. Artık bir şeyleri kesinleştirmek istiyorum. Eğer o çocuk benim çocuğumsa ki başka bir ihtimal olduğunu artık düşünmüyorum, *Blondinka*'nın benden çekeceği var."

Bir an duraksadım, onun bu karmaşık duygularını tartmaya çalıştım. Rakıdan bir yudum aldım, ardından ona döndüm. "Kendinize eziyet ediyorsunuz," dedim. "İkiniz de birbirinizi çok seviyorsunuz. Bakışlarınızdan bile belli. Konuşun, çözün."

Onun da kendisini bu durumdan kurtarmasını istiyordum çünkü gerçek mutluluk, saklanmakta değil, yüzleşmekte yatıyordu.

"Beni terk etti," dedi Sanaç, sanki bu gerçeği kabullenmek onun için imkânsızmış gibi. "Beni lan, beni. Köpek gibi sevdiğim için, hayatımı ona adadığım için, uğruna öleceğim için beni terk etti."

Onun bu öfkesini ve acısını anlıyordum ama durumu farklı bir açıdan görmesini sağlamaya odaklıydım. "Hisar'ın da Yasmin'in de KALE'nin askerleri olduğunu artık biliyoruz," dedim. "İkisinin de hayatı fazlasıyla zor. Hiç mi düşünmüyorsun? Bu kadın bir şeyler için zorlanmış olabilir."

Çaresizce bakışlarını benden kaçırıp, "Ben onu kurtaramaz mıydım?" diye sordu.

"Olay sen değilsin, Sanaç. Kendisi," dedim. "Konuş onunla. Konuş ve gerçekleri öğren."

Sanaç, başını iki yana salladı. "Sen sanki benden çok farklısın," dedi. "Hadi ben bir şeyleri düzeltirim ama sen? Sen nasıl düzelteceksin? His için her şeyi göze alıyorsun ama His'i gözünün önünde bile tutamıyorsun."

"Gitmesine ben izin verdim," dedim. Kelimeler ağzımdan ağır ağır dökülüyordu. "Bir şeyleri öğrenmek istiyordu. Öğrenecek."

Kalbimde ani bir ağrı hissettim. O gün Hisar gittikten sonra kalbimde hasar kalmıştı. Ondan kalan bir izdi. Soluduğumuz gazdan olsa gerek, kalbim gün içinde birkaç kere böyle ağrıyıp duruyordu. Elimi kalbime koyduğumda ağrının geçmesini beklesem de acı içten içe derinleşiyordu.

Sanaç tedirginlikle, "Bronz," dedi. "Neyin var?"

"Uykusuzluk," diye geçiştirdim.

CamScanner ile tarandı

"Uykusuzlukla ne ilgisi var? Kalbini tutuyorsun!" Panikle yükselmişti. O sırada kalbimdeki ağrı aniden şiddetlendi, kolumun uyuşmaya başladığını hissettim. "Kalk, hemen kalk!"

Sanaç yanıma gelerek kalkmama yardımcı oldu. Ağrı öylesine keskin ve derindi ki o an ne yapacağımı bilemedim. İlk kez bu kadar şiddetli bir ağrı yaşıyordum. Sanaç, hızla Safa'yı da harekete geçirerek beni kalacağımız otele götürdü. O anların bulanık bir hızla geçtiğini hissettim, her şey çok hızlı gelişiyordu. Şahsi doktorumu getirmeleri için hemen bir helikopter ayarlamışlardı.

Otele vardığımızda, yatağa uzanmış bir şekilde doktorun gelmesini bekliyordum.

"Bu kadar telaşa gerek var mıydı?" Uzanmak istemiyordum, doğrulmaya çalıştığımda göğsümdeki ağrı daha da katlandı ama yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalıştım.

"Günlerdir kalbini tutup duruyorsun," dedi Sanaç, endişeyle. "Görmüyor muyum sanıyorsun?"

"Kendinle ilgilen, Sanaç," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Bakıcım değilsin."

Sanaç bu kez kızmıştı. "Senin kalbin hasta diye niye bizi de hasta ediyorsun? Kalp bu abiciğim, kalp. Hık diye gidersin, hiçbirimiz anlamayız."

"Kalbim hasta falan değil, düzgün konuş."

"Basbayağı hasta," dedi. "Ters kalplisin oğlum sen."

Tam Sanaç'a cevap vermek üzereydim ki doktor içeri girdi. "Bay Bronz," dedi yüzündeki yoğun ciddiyetle. "Sonunda sizi gördüğüme sevindim."

"Ben hiç sevinmedim," dedim gerçek bir duyguyla. "Ne zaman görüşsek başıma mutlaka bir bela sarmış oluyorsunuz."

Doktor hafif bir gülümsemeyle, "En son görüşmemizin üzerinden bir yıl geçmiş olmalı," dedi.

"Bir yıl mı?" diye araya girdi Sanaç şaşkınlıkla. "Senin geçtiğimiz haftalarda kontrolün yok muydu?"

"Yoktu," dedim konuyu geçiştirmek istercesine.

Doktor bir adım öne çıkarak, "Vardı," dedi. "Fakat kendisi son dakika iptal etti. O yüzden bir senedir görüşmüyoruz."

Sanaç'ın yüzündeki ifade anında değişti. "Bronz," dedi. "Sen bana gideceğim demiştin. Niye gitmedin? Gitmediysen neden söylemiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"İşim vardı, Sanaç."

"Biz sen kontrole git diye o gün Nefel'le bütün işlerini iptal ettik. Hiçbir işin yoktu!"

"Bağırma, Sanaç," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Başka bir işim vardı."

"Ne işin olabilir, amına koyayım?"

Bir an duraksadım, kelimeler ağzımdan istemsizce çıktı. "Hisar..."

Bu ismi söylemek bile kalbimde yeniden bir sıkışma yarattı. Göğsümdeki ağrı bir kez daha kendini hissettirdi. Doktora neden gitmediğim aklıma gelirken zihnime karşı çıkmadım.

"Tamam, Sanaç," dedim uçağın merdivenlerinden inerken. "Tamam. Doktoruma gideceğim..."

"Sonuçlarını haber edersin," diyerek telefonu kapattı. Onun sesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken hemen Safa'yı aradım.

"Buyur abi," dedi Safa, her zamanki gibi tetikteyken.

"Ev ne durumda, Safa? Hisar geldi mi?"

Safa kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi. "Türk lokumu yenge hiç çıkmadı, abi."

"Hiç çıkmadı mı?" derken düşüncelerim hızla başka yerlere kaydı. "Hatta kal," dedim içimde büyüyen endişeyi bastırmaya çalışarak. Hemen Hisar'ı aradım ama telefonunu açmadı. Geri Safa'ya döndüm. "Arıyorum ama açmıyor. Emin misin evde olduğuna?"

"Eminim, abi. Çıkmadı."

"Sizi atlatmış olabilir," dedim Hisar'ın ne kadar becerikli olabileceğini düşünerek.

"Ayıp ediyorsun ama abi. Tamam, yenge biraz ele avuca sığmaz ama ben de eski askerim," dedi Safa, kendine güvenen bir ses tonuyla.

"Evden neden çıkmadı?" diye sordum, içimdeki huzursuzluk iyice büyürken.

"İyi değilmiş. Kendini odaya kapattı. Oradan da hiç çıkmadı."

Hisar'ın hareketlerini tahmin etmeye çalışarak, "Benim blokuma geçmedi mi?" diye sordum.

"Kilitli olduğu için zorlamadı. Sadece rahatsız etmememiz gerektiğini iletti, başka bir şey de yok."

"Telefonu ona götür."

CamScanner ile tarandı

"Abi, götürmesem?" Safa'nın bu isteksizliği beni şaşırtmadı ama bu durama göz yumamazdım.

"Hani askerdin sen, Safa?" dedim sorgularcasına.

Safa derin bir iç çekti. "Niye bütün zor işler beni buluyor, anlamıyorum ki! Zorlu istediği gibi geziyor!"

"Zorlu gezmiyor, ayrıca sen buna zor iş mi diyorsun? Ne biçim adam oldun sen?" dedim onun bu serzenişine sertçe karşılık vererek.

"Türk lokumu yengeyle olan her şey çok zor. Şimdi beni kesin dövecek! Yüzüme dokunmasa bari..." Söylene söylene yukarıya çıktı. Kapıyı tıklatıp ardından konuştu. "Benim yenge, Safa."

Safa'nın arkasından Hisar'ı duydum. "Bana yenge deme diye kaç kere söyleyeceğim, Safa?"

"Müsaitsen gelebilir miyim?" diye sordu Safa.

Hisar, beklediğimden daha sakin bir tonla, "Gel," dedi.

Safa odanın kapısını hafifçe aralayıp içeriye girdi. "Şey, yenge... Abim şeyde de... Şeyi istiyor," dedi sözlerini toparlamaya çalışırken.

İkimiz de aynı anda, "Safa, şeylemeden konuş!" dedik.

Safa derin bir nefes aldı. "Abim telefonda. Seni istiyor," dedi sonunda.

Telefon el değiştirdi. Hisar'ın sesi netleşti. "Bronz?"

"Hisar?" Onun sesini duyunca bir nebze olsun rahatlamıştım.

"Ne oldu?"

"Sana sormak lazım, ne oldu?" dedim onun durumunu merak ederek.

"Ben... Bir şey olmadı," dedi Hisar ama ses tonu onu ele veriyordu.

"Hisar, söyle hadi. Tekrar uçacağım, telefonu birazdan kapatmam gerekecek," dedim zamanın daraldığını bilerek. Doktorumla bir kontrolüm vardı; genel bir muayene yapılacaktı.

"Bir şey olduğu yok. Sadece uyumak istiyorum. Sana iyi uçuşlar," derken oldukça soğuk ve mesafeli bir şekilde konuştu.

İçimde bir sızı hissettim. "Ah başımın belası, ah..." dedim.

Safa telefonu aldı. "Abi?"

"Ben gelene kadar evden ayrılmasına sakın müsaade etme, Safa."

"Tamam abi," dedi Safa ve telefonu kapattı. Ardından Zorlu'ya döndüm. "Doktorun asistanına ulaş ve randevuyu iptal ettiğimi söyle. Gitmediğim de aramızda kalacak."

CamScanner ile tarandı

Zorlu, başını sallayarak yanıt verdi. İçimdeki endişe giderek büyüyordu, bu yüzden eve doğru yola koyuldum. Eve vardığımda, Hisar'ın odasına gittim. Kapıyı yavaşça açtım. "Hisar." Yatakta, yorganın altında olduğunu gördüm. Kendini tamamen kapatmıştı. Öyle hareketsiz bir şekilde duruyordu. "Uyumuyorsun, aç gözlerini. Uyurken bu şekilde nefes almıyorsun."

Sesi boğuk çıktı. "Sen benim nasıl nefes aldığımı nereden biliyorsun ki?"

"Sadece onu bilmiyorum, Hisar," dedim ona iyice yaklaşarak. Yüzüne bakmaya çalışıyordum ama kendini gizliyordu. "Şu kolunu yüzünden çek. Ne oldu?"

"Hiç."

"Hisar."

"Hiçbir şey sorma."

Aramızda bir kapı duvar hissi vardı.

"Ne olduğunu söyle, sormayacağım. Üzgünsün ve bunu bile bile nasıl duracağım?"

Hisar, elimi yakalayıp avuçlarının arasına aldı. "Sadece böyle dursan ve hiçbir şey konuşmasak?"

"Bu seni iyi hissettirecek mi?"

"Evet."

"Kucağıma gel o zaman," diyerek onu kendime doğru çektim. Hisar, üzerindeki kıyafetleri düzelterek kucağıma iyice yerleşti. Kendini tamamen bana bıraktığında, parmaklarım saçlarını bularak yavaşça okşamaya başladım. Bir süre sessizce oturduk, daha sonra Hisar kendi kendine konuşmaya başladı.

"Bugün büyükannemin ölüm yıldönümüydü, her sene onun mezarında olurken bu sene unuttum," derken derin bir iç çekti. "Sabah uyandığımda tek düşündüğüm alışverişe gitmekti. Sonrasında seni deli edecek, korumalarınla uğraşacak, Yağız'ı sevecek, Sanaç'la kusana kadar yemek yiyecek ve Yasmin'in öğütlerini dinleyecektim. Ama büyükannem aklıma hiç gelmedi. Ben çok kötü bir evladım."

Onu daha da sıkı sarıp, "Şşş," diyerek yatıştırmaya çalıştım. "Bir şeyleri unutmak seni kötü biri yapmaz."

Başını hafifçe eğdi. "Yapar. Büyükannem benim her şeyimdi. Ailem olarak gördüğüm bir tek o vardı ve beni büyüten kadının ölüm yıldönümünü unuttum."

"Unutmamışsın bak, hatırlıyorsun."

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın sesi daha da hüzünlendi. "Benim dışımda kimse onu ziyarete gitmez. Şimdi o bugün yapayalnız kaldı... Gelmemi beklemiştir."

"Hâlâ bekliyordur."

Yüzündeki hüzün derinleşti. "Beklese ne olacak, gidemiyorum ki. Rusya'daki kargaşadan dolayı uçuşlar iptal edilmiş. Ülkeye giriş çıkışlara bile kısıtlama getirilmiş. En yakın uçuşun ne zaman olacağı belli değil."

Onun bu kadar üzgün olmasına dayanamayarak, "Hisar, bu kadar basit bir şey için mi üzülüyorsun?" dedim.

"Senin için basit olabilir ama benim için değil!"

Ona doğru eğildim. "Benim için imkânsız olan her şeyin senin için basit olmasını sağlarım. Yüzüme bak şimdi," dedim ve cebimdeki siyah mendili çıkararak gözlerinin altındaki ıslaklığı silmeye başladım. "Gözyaşlarını silelim."

Onun gözlerindeki yaşları silerken, "Ben uçuşu ayarlarken sen de hazırlan," dedim. "Hemen çıkarız ve Rusya'ya uçarız. Böylelikle büyükannenin mezarını ziyaret ederiz."

Şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Beraber mi?"

"Eşlik etmekten onur duyarım."

Bu kez daha yumuşak, derin bir duyguyla doluydu. "Bronz... Sana âşık olmam için bunları yapıyorsan doğru yoldasın." Yanağıma dudaklarını bastırdı. Yine ve yine...

Yolculuk sırasında Hisar, büyükannesi Roza'yı anlattı. Onu ilk defa birini anlatırken kırgın görmüyordum. Mezarlığa gelmiştik. Hisar durgun bir ruh hâline bürünmüştü. Fazlasıyla üzgündü.

"Büyükanne..." dedi mezarın başında durarak. "Ben öldükten sonra mezarıma sakın bir adamla gelme demiştin ama ben biriyle geldim. Sorun olmaz, değil mi? Kendisi kimliksiz, normal bir insan bile sayılmaz."

Hafifçe öksürdüm. Detay vermesine gerek var mıydı?

Hisar hızlıca bana dönüp, "Alınma," dedi.

"Sorun değil. Yaşlılara hürmet ederim," dedim. "Birkaç adım geride kalacağım. Rahat ol."

Büyükannesinin mezarlığının yanında bir mezarlık daha vardı fakat isimsizdi. İkisi birbirine karışmış gibiydi. Garibime gitmişti.

CamScanner ile tarandı

Saatlerce büyükannesiyle konuştu, hiç susmadı. Geçen bir yıl boyunca yaptığı her şeyi anlattı. Onun bu konuşmasını izlerken büyükannesiyle arasında ne kadar güçlü bir bağ olduğunu görebiliyordum.

Hisar, konuşmasını bitirdiğinde yanıma gelerek bana sarıldı. Bu kez gözlerinde yaş yoktu, ağlamıyordu. İçindeki ağırlığı biraz olsun hafifletmiş gibiydi. Onu kollarımla sardım.

"Bu dünyada kalbi güzel olan adam sayısı çok az," dedi Hisar, gözlerinde derin bir ciddiyetle. "Sen de onlardan birisin."

İnsanın karşısında o olunca gerçekten kalbi bile güzelleşiyor gibi hissediyordu. Ama ben, kendi içimde karanlıkla boğuşan, kalbi hasta ve kötü bir adamdım. Onun bu sözleri beni hak etmediğim bir yüceliğe çıkarıyor gibi geliyordu.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin," deyip elini göğsüme yerleştirdi. Fakat yine, her zamanki gibi yanlış yere koymuştu. "Kalbine sahip çık olur mu?"

Elini tutup yavaşça doğru yere hareket ettirdim. "Kalbim burada..." dedim elini doğru yerin üzerine getirirken.

Hisar, bakışlarını gözlerime dikti. "Kalbine sahip çıkacak mısın?"

"Çıkacağım."

Kalbime sahip çıkamıyordum.

Tutuklu kaldığım anıdan çıktığımda tüm vücudumun uyuştuğunu hissettim. Kalbim bir anda çok hızlı atmaya başladı. Bütün bedenimde yanma hissi belirdi. Kalbimdeki ağrı o kadar yoğundu ki sanki kalp krizi geçiriyordum. Bu nasıl bir ağrıydı?

"His... ar..." Kelimeler dilimin ucunda takılı kaldı. "His..." Elim göğsümde kaldı, nefes almak bile zorlaştı. "Kal..."

Sanaç'ın sesi uzaklardan geliyormuş gibi duyuldu. "Bronz! Bronz!"

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Gözlerim ağırlaşarak kapandı. Dünya karanlığa gömülürken bilincim hızla uzaklaştı.

CamScanner ile tarandı

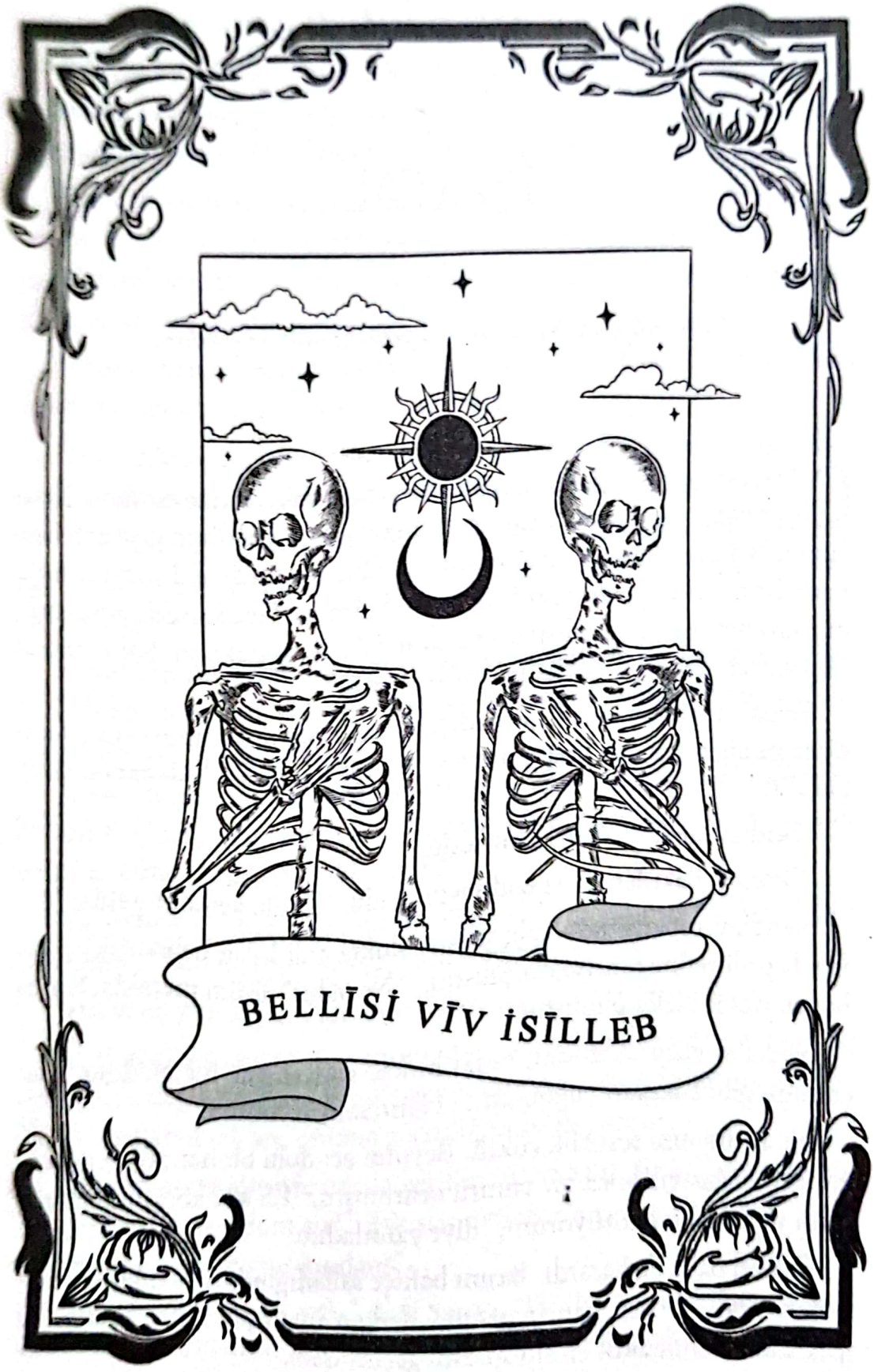

CamScanner ile tarandı

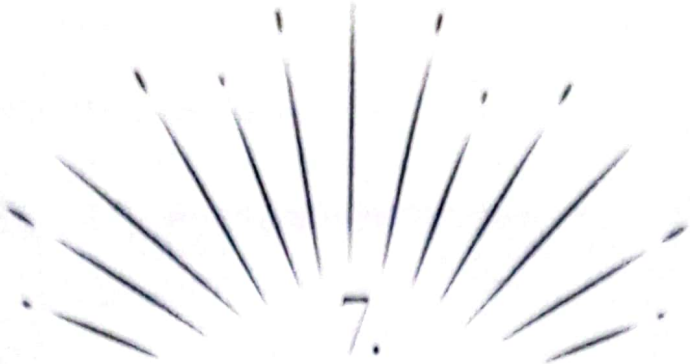

7.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Gözlerimi ağır bir şekilde açtığımda, etrafımdaki bembeyaz duvarlar ve cihazların ritmik bip sesleri arasında yavaşça kendime gelmeye başladım. Nefesim düzensiz, göğsümde hafif bir sızı vardı. Zihnim bulanık, hatıralarım bir sis perdesinin ardında saklanmıştı. Göz kapaklarım ağırdı, dünyayı netleştirmeye çalıştıkça etrafım daha da berraklaştı. Sol yanımda bir hareket hissettim; gözlerim o yöne kaydı.

Serdal, yüzünde derin bir endişeyle yanı başımda duruyordu. Kendime geldiğimi henüz fark etmemiş, tek bir noktaya odaklanarak, dalıp gitmişti.

"Serdal?" dedim pürüzlü bir sesle.

"Bronz?" Bakışları hızla endişeyle doldu. "Şükür, kendine geldin."

Kendimi toparlamaya çalışarak boşlukta asılı kalan belirsizlikleri kafamda yerli yerine oturtmaya çalıştım. "Ne oldu?" dedim merakla. Neden buradaydım? Neler olmuştu?

Serdal'ın yüzü ciddileşti, sanki birkaç saniyeliğine bir girdabın içine çekilmiş gibi bakışları yoğunlaştı. "Hatırlamıyor musun?"

Bir an aramıza sessizlik çöktü. Beynim acı dolu bir hatırayı geriye çağırırken boğazıma koca bir yumru oturmuştu. "En son korkunç bir kalp ağrısı yaşadığımı hatırlıyorum," diye yanıtladım.

Gözleri daha da kararadı. Başını hafifçe salladığında söylediklerimi tasdiklercesine, "Doğru hatırlıyorsun," derken bir bıçak kadar keskin, bir ipek kadar yumuşaktı. "Kalp spazmı geçirmişsin."

"Kalp spazmı mı?" dedim geçici bir şey olduğunu anlayarak. "Bir an kalp krizi geçiyorum sanmıştım. O zaman çok önemli değil."

CamScanner ile tarandı

"Bu gidişle o da olacak," dedi Serdal kızgınlıkla. "Kafayı mı yedin Bronz sen? Kontrollere gitmemekte neyin nesi? Üstelik doktorlar kan değerlerinin oldukça kötü olduğunu söyledi."

O kadar yorgundum ki bu tartışmanın sonunu bile düşünemiyordum. Bitkin bir nefes alarak cevap verdim. "Sanaç bitti bir de sen başlama." Kafamı iki yana salladım. "Hastaneye düşecek kadar kötü bir şey yok."

Sanaç, odanın kapısından içeri girerken yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Her zamanki rahat tavırları, bu kasvetli ortamın üzerine sinmişti. Elindeki kocaman çiçek buketiyle odaya adım attığında, yüzündeki ifade bir an bile ciddileşmemişti.

"Bronz uyanır uyanmaz beni mi çağırdı ne?" diye sordu, sanki odanın içinde dönen gerilimi dağıtmak istercesine.

"Seni çağırdığım falan yok, Sanaç." Yorgunluk her kelimeme işlemişti, sanki konuşmak bile bana fazla geliyordu.

"Var var," diye devam etti Sanaç, elindeki çiçeği bana doğru sallayarak. "Bak, elimde çiçeğimle geldim. Gözünü açarsan seni çiçekle karşılayayım diye."

Gözlerimi devirdim, bu yoğun neşeyi kaldıracak gücüm yoktu. "Biriniz doktoru çağırın, buradan çıkmak istiyorum," derken huysuzluğum artık saklanamaz hâle gelmişti.

Sanaç, benim bu isteksizliğimi anlamazlıktan gelerek sanki yıllardır bu anı beklemiş gibi yanıt verdi. "Çıkamazsın. Doktorun en az üç gün istirahat etmen gerektiğini dile getirdi."

"Saçmalama," diye itiraz ettim, damarlarımdaki kanın hızlandığını hissederek. "Ben üç gün boyunca tatil bile yapmadım!"

"His'le üç gün kayak yapmasını biliyorsun!" dedi Sanaç sitemle.

"İkisi aynı şey değil," diye yanıtladım. Hisar'la geçirdiğim günler bir zorunluluk değil, ihtiyaçtı. O anlarda, yaşamın o kadar da anlamsız olmadığını hatırlatan tek şey, onunla geçirdiğim birkaç saatti.

Serdal'ın araya girişiyle odada gerilim bir anda değişti. "Neyin kavgasını yapıyorsunuz oğlum siz?" Bakışlarını Sanaç'a çevirerek ekledi. "Ayrıca sana ne His'le ne yaptığından?"

"Bana ne diye bir şey yok," dedi Sanaç. "His bir yere gittiğinizde beni kıskandırmak için durmadan fotoğraf atıyor. Ben, Bronz'a şuraya gidelim diyorum, benimle gitmek istemiyor."

"Sen Bronz'u mu kıskanıyorsun yoksa His'i mi?" diye sordu Serdal.

CamScanner ile tarandı

Sanaç, bu soruya hiç düşünmeden yanıt verdi. "İkisini de kıskanıyorum. Bensiz hiçbir şey yapamazlar. Bu kadar."

Serdal'ın dudakları kıvrıldığında gözlerinde bir hınzırlık belirdi. "Sen iyi ki buna His'e evlenme teklifi ettiğini söylemedin."

Ne diyordu bu adam?

Sanaç bir an durakladı. "Ne?"

Serdal, Sanaç'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce gülümsemesini genişletti. "Şaka," dedi kelimeyi uzatarak. "Bu şaka yapma da bana His'ten bulaştı. Nasıl bir etkiyse, o olmayınca, onun yerine şaka yaparken buluyorum kendimi."

Sanaç, biraz rahatlamış olsa da öfkeyle, "Alacağın olsun, abiciğim!" dedi. "Bronz yerine ben kalpten gidiyordum! Yapacağın şakayı sikeyim!"

"Kafayı His... ar..." Sözlerim yarıda kaldı. Niye bu kadının adını her söylediğimde kalbim olduğundan hızlı atıyor ve ağrıyordu?

Gözlerimde karanlık büyüdü, nefesim kesildi. Etrafımdaki gürültüler boğuklaştı, makinelerin düzenli sesi birden artarak tüm odayı doldurdu. Birden başka biri, "Çekilin!" dedi. "Çekilin!"

Dakikalar sonra yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Odanın içindeki ışıklar bulanıktı sonra netleşmeye başladı. "Konuşabiliyor musunuz?" diye sordu doktor.

"Evet," diye cevapladım.

"Nasıl hissettiğinizi söyleyin," dedi doktor, gözlerini gözlerime dikmişti.

"İyi his..." derken kelimeyi tam bitiremeden göğsüme tekrar bir ağrı saplandı. Yüzümü buruşturarak, "Siktir," diye inledim. "Göğsümdeki ne? Bir şey batıyor. Çok keskin." Sağlık çalışanına döndüm. Kimseye güvenmiyordum. "Bana bir şey mi yaptınız?"

Doktor, ciddi bir ifadeyle bana bakarken, "Bay B," dedi. "Kalp ritimleriniz normalden çok hızlı atıyor. Bundan dolayı batma hissi olabilir. Bir şey yapmadık. Bay Qarayev'e sorabilirsiniz."

Söylediklerine inanmak istemedim. "Saçmalık," dedim. "Bir şey yapmışsınız!"

Sanaç, bu anı kaçırmayarak, "Bence de saçmalık," dedi. "Adam resmen His'in adını anınca kalp krizi geçiriyor."

"Sus, Sanaç," dedi Serdal, beni sinirlendirmemesi için. "Kalp krizi daha kötü bir şey, kalp spazmı geçiriyor."

"Yine de His'ten bahsedince oluyor," dedi Sanaç.

CamScanner ile tarandı

"Alakası yok," diye savundum kendimi, garip hissi bastırmaya çalışarak. "Göğsümde sanki bir şey var."

Bu his, sadece fiziksel bir acı değildi; yıllardır göz ardı ettiğim bir gerçekti.

Sanaç bu fırsatı yine kaçırmadı, derin bir gülümsemeyle, "Halk dilinde ona aşk diyoruz," dedi.

Bu sefer dayanamadım. "Sanaç!"

"Ne var?" dedi Sanaç umursamaz bir şekilde. "Kabul et işte, bir şeyler hissediyorsun. Sadece kabul etmiyorsun. Ama ben de Sanaç Valacan isem sana bunu kabul ettireceğim! Görürsün sen!"

"Sakin olun," dedi doktor, uyarıda bulunarak. "Bana ne hissettiğinizi söyleyin."

"Birden bir şey oldu. Göğsümdeki ne?" diye sordum.

Doktor, sakinlikle anlattı. "Tetkiklerinizi yapacağız. Bakın, sizinle açık konuşacağım. Değerlerinizde hoşumuza gitmeyen durumlar var. Genel bir muayeneye alınmanız gerekiyor. Kalp krizi riskinizi en aza indirmek için müşahede altında tutacağız. Şimdi hareket etmeyin, cihaz kalp atışlarınızı ölçecek. Bu süreçte konuşmayınız."

O sırada diğer asistanlar da devreye girerek durumu kontrol altına almaya başladılar. "Bay B'nin dinlenmesi gerekiyor. Refakatçi dışında kimse kalmasın," dedi içlerinden biri. Yalnızca Serdal benimle kaldı.

Serdal, sessizliğin arasında gözlerini bana dikti. "Tamam," dedi bir şeyleri kabul etmiş olmanın rahatlığıyla. "Bu konuyla ilgili ağzımı açmayacağım ama hiç mi âşık olmadın, lan?"

Doktor konuşmamam gerektiğini söylediği için sadece dinleyebildim. Bu konuda konuşmanın zorluğunu hissetsem de Serdal'ın sesindeki samimiyet beni bir şekilde rahatlatıyordu.

"Karıma karşı ben de böyleydim," dedi Serdal, kelimeleri yavaş ve dikkatliydi. "İlk günden son ana kadar. Yüreğim hâlâ ağrır. O zaman tatlı bir sızıydı, şimdi ise bıçak yarası kadar keskin bir acı."

Hisar'ı düşündüm. O gideli uzun zaman olmuştu, bu düşünceyle birlikte göğsümdeki ağrı yeniden yükseldi. O gittiğinden beri sanki bu ağrı benimleydi.

Serdal, hafifçe içini çekerek, "Bazen ringte bilerek dayak yerdim," dedi. "Biliyordum ki o gelip bana bakacaktı. Onunla uzun bir süre boyunca sadece böyle iletişime geçebiliyordum. Hayvan bir abisi vardı, kızın başını pencereden çıkarmazdı. Ben ringin ortasında son nefesimi vereceğimi düşünürken Nur gelir, 'Alpan,' derdi. Sadece adımı seslenmesi

CamScanner ile tarandı

bile beni kendime getirirdi. Küçük bir bakış, küçük bir dokunuş, küçük bir sesleniş... Kalp krizi geçirmezsin ama sana onu yaşıyormuşsun hissi verir."

Onu sadece dinledim. Yıllar önce Hisar'ı, bir dövüş kulübünde ölmek üzereyken kurtarmıştım. O gün belki de ona ilk kez temas etmiştim ve o zamandan beri bu anı zihnimden silememiştim.

Serdal, çelişkilerimi anladığını belli ederek, "Kötü bir şey değil," dedi. "Kendinin bir oluşum olduğunu söylüyorsun ve bütün insani duygularından arınıyorsun. Yapma bunu. Ebru Gündeş, şarkısında boşuna demiyor: Ölmeyen âşık olmazmış. Ölen hep ihtiyar değil."

Ölen hep ihtiyar değil...

"Bir süre geçirdiniz," dedi Serdal. "Gördüğüm kadarıyla ikiniz de birbirinize iyi geldiniz. Bunca yıl o kadının peşinden koşarken ona âşık olmayacağını düşünmemiş olamazsın. Onu farklı adamlarla gördün. Onun etrafında olsan da o seni hiç görmedi. Bu duruma kendince sinirlenip durdun. Şimdi uzak olsanız da birbirinize aitsiniz aslında. Sadece kabullenmiyorsunuz. Bu olayla da öğrenmiş olursun."

Serdal'ın söylediklerinde bir hakikat vardı; bunca zaman kaçtığım, inkâr ettiğim bir gerçeği yüzüme vurmuştu. Hisar'a duyduğum hisleri ne kadar inkâr edersem edeyim sonunda kabul etmek zorunda kaldığım bir gerçek vardı.

Öğrendiğim bir şey vardı; bunu inkâr edemezdim.

SANAÇ VALACAN

Yasmin...

O benim tek yönümdü.

Ve artık hayatımda olmadığı için yolumu kaybetmiştim.

Adını her düşündüğümde benliğimde bir boşluk açılıyor, tüm hayatımın anlamı onunla birlikte kayboluyor gibiydi. Yıllarca peşinden koştum, her anını, her hareketini izledim. Lakin hiçbir zaman ona gerçekten ulaşamadım.

Ben ona çok yakındım ama o bir o kadar uzaktı bana. Terk edilmiş bir adamın çaresizliğini iliklerime kadar hissediyordum. Sevdiğim kadından uzak kalmanın acısını ve onun yokluğunun içimde açtığı yarayı hiçbir şey kapatamıyordu.

CamScanner ile tarandı

Yasmin'i düşündükçe zihnimde onunla ilgili anılar canlanıyordu. Onun her bakışı, her gülümsemesi, benim için dünyada var olan tek gerçekti. Şimdi ise her şey bulanık, her şey uzak... Sanki onunla birlikte ben de kaybolmuştum.

Yasmin benim ışığımdı. O ışık söndüğünde, ben karanlıkta kalmıştım.

Hastane koridorunda tek başıma oturuyordum. Yanımda çiçeğim vardı ama asıl çiçeğim yoktu. O, yıllar önce benden kopup gitmişti. Bronz'a geçmiş olsun hediyesi olarak çiçek yaptırmıştım ama o bu tarz şeyleri sevmediği için elbette kafamda parçalamayı düşünmüş olmalıydı.

Durumu risk içeriyordu. Kalp krizi öncesinde, kalp uyarı vermek adına bu tarz spazmlar geçirebiliyormuş. Bronz belki de uzun süredir bu ağrıları yaşıyordu. Bize söylemezdi. En ufak bir baş ağrısında da vurulduğunda da ölecek olsa da...

Doktorlar kan değerlerinde anormallik bulmuştu. Bronz'a kalsa kendinin hiç olmadığı kadar sağlıklı olduğunu söyleyecekti.

Bronz ve His'in birbirlerine iyi geldiğini son zamanlarda görmüştüm. Bunu bile bile His'i nasıl Bronz'dan uzak tutabilirdim ki? Her ne kadar bensiz mutlu olsalar da ikisi de her şeyin en iyisini hak ediyordu. Bronz'a duygularını daha açık oynaması gerektiğini söylesem de bir duygusunun olmadığını söyleyip duruyordu.

Külahıma anlatsındı. Resmen His'in adını sayıklaya sayıklaya öteki tarafı boylayacaktı.

Sanaç Valacan olarak yapmam gereken bir şey vardı ve bunu *ölümüne* yapacaktım da.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken birden koridora doğru birinin geldiğini fark ettim. Karşımda Zorlu'yu görünce şaşkınlıkla karışık bir rahatlama hissettim. "Zorlu?" dedim gözlerime inanamazken. "Nasıl sağ kurtuldun? His seni çoktan öldürdü sanıyorduk. Helvanı bile yedik. Çikolatalıydı."

Zorlu, dudak okumakta usta olduğundan, tepkisini yüz ifadesiyle gösterdi. Tam o sırada Safa, aceleyle yanımıza geldi. "Abi..." dedi nefesi kesik kesik. "Zorlu abimle konuştuk. Panterle birlikte gelmiş fakat tek bunlarla da gelmemiş."

"Ne oluyor, Safa?" dedim. Hissettiğim huzursuzluk daha da büyüyordu.

"Bulundukları eve suikast düzenlenmiş ve ev harabeye dönmüş. O da panteri ve kendisini oradan çıkartmış. Ölenler varmış. Yasmin, Yağız ve Türk lokumu yengenin akıbetini bilmiyormuş."

CamScanner ile tarandı

Olduğum yere mıhlandım. "Ne diyorsun oğlum sen?" derken sesimdeki panik saklanamaz hâldeydi. "Bana hemen en son nerede görüldülerse bilgisini ver. Çabuk, Safa!" Zihnimde her şey karıştı, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. "Bu durumu da Bronz'dan gizleyin. Doktor durumu için iyi konuşmuyor. Kalp krizi geçirebilirmiş."

Safa söylediklerime şaşırdı. "Şey abi, ben, şeyden..."

"Zorlu'ya söyle, sakın bir şey belli etmesin," diye ekledim. Her şey kontrolümden çıkmak üzere olsa da bunu kabul etmeye niyetim yoktu.

Hastaneden çıkarken adımlarım aceleciydi. Gerginliğim her adımda daha da artıyordu. Hava soğuktu fakat ben bunu hissetmiyordum. Yalnızca zihnimde dönüp duran düşünceler ve bir an önce Yasmin'e ulaşma isteği vardı.

Arabaya atladığımda motorun homurtusuyla birlikte yola koyuldum. Dikkatim yolda, aklım Yasmin'deydi. Telefonum titrediğinde, Safa'dan gelen bir mesaj olduğunu gördüm. Yasmin'in konumunu yollamıştı. Seyir hâlindeydi, hızla hareket ediyorlardı. Konumunu görünce, bir an bile tereddüt etmeden rotamı değiştirdim. Hızım arttığında lastikler yolda kayarak ilerledi.

Yasmin'in arabasını uzaktan fark ettiğimde, adrenalin damarlarımda daha hızlı dolaşmaya başladı. Hemen önlerine geçerek arabayı sert bir manevrayla durdurdum, yolun ortasında bir engel gibi park ettim. Silahlı adamlar, durumun ciddiyetini kavramıştı. Ben çoktan arabadan inmiş, onlara doğru yürüyordum. Silahları üzerime çevrildiğinde, soğukkanlı bir şekilde bağırdım. "Çekil!"

Adamlar bir anlık şaşkınlık yaşasa da silahları indirmek yerine üzerime çevirmeye devam ettiler. O an, Yasmin'in sesini duydum. "Sanaç?" dedi şaşkınlıkla. "Senin ne işin var burada?"

Gözlerim Yasmin'e kilitlendi. Elbette burada olmamı beklemiyordu. Öfkeme rağmen onun karşısında ifadesiz kalmak zorundaydım. "Nerede o çocuk?"

Yasmin, bir an duraksadı. "Oğlumdan uzak dur, Sanaç!" dedi. Gözlerinde sadece annelik içgüdüsü vardı. "Üstelik bu yapılandan sonra ne hakla ona yaklaşmayı düşünürsün?" Adamlara baktı. "Sakın geçmesine izin vermeyin!"

"Ne saçmalıyorsun?" dedim anlamadığımı belli ederek. "Bizi bayılterak kaçan His, olduğumuz yere kurşun yağdıran His, bize her türlü zararı vermeyi düşünen His ama uzak durması gereken biz miyiz?" Çenem kasıldı. "O çocuğu ne olursa olsun göreceğim!"

CamScanner ile tarandı

"Bronz bize saldırdı."

"Ne?" dedim hayret ederken.

"Saatler önce bir saldırı oldu. Oradan nasıl kurtulduğumuzu bilmiyorum ama Bronz'un işi olduğunu düşünüyorum. Bize bu kadar yakından temas edecek tek kişi o çünkü. Evde ona ait iki varlık vardı," dedi nefes nefese bir hâlde. "Onları almak için saldırı düzenlediğini düşünüyorum. Başarılı da oldu, son gördüğüm Zorlu'nun gidişiydi!"

"Bronz günlerdir hastanede," derken şaşkınlığım bir an olsun azalmamıştı. "Bahsettiğin saldırı her neyse bunu onun yapmadığına eminim. Üstelik hastanede neredeyse onu zorla tuttuk. Dışarıyla hiçbir teması olmadı. Bronz, bir çocuğun olduğu yere neden saldırsın, Yasemin?"

Bakışları tek bir noktaya odaklandığında düşünmeye başladı. "Bronz değilse..." dedi göğsü sertçe yükselerek. "O zaman KALE... Siktir. Saldırıyı teşkilat yaptı. Ah, aptal kafam! Bunu nasıl anlamam?!"

"Kimin yaptığını bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa bu saldırı Bronz tarafından gerçekleşmedi. Buna eminim, onun işi değil. Üstelik Bronz bir saldırı gerçekleştirseydi üzgünüm ama oradan kimse canlı çıkmazdı," dedim gerçekçi bir ifadeyle. "Şimdi izin ver, Yağız'ı göreyim."

"Oğlumdan uzak dur," dedi acı çeken bir tonla. "Artık onun etrafında olmanı istemiyorum. İkiniz için de en iyisi bu. Birbirinizden uzak durmalısınız."

Bunu nasıl bu kadar acımasız bir şekilde söylüyordu?

Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyordun, Blondinka?

"Annesinden uzak durabildim sanki," dedim acı bir gülümsemeyle. Bu kelimeler, aramızdaki mesafeyi kapatmaya yetmedi. "Adamların istediğini yapabilir. Vuracaklar mı? Vursunlar. O çocuğa bakacağım."

O sırada sarı kafa olan küçük çocuk, arabanın arkasından çıkıp bana doğru baktı. Bakışlarım oraya doğru kenetlendi. Gözleri korku doluydu. Ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Benim baktığım yere bakan Yasmin'in dudakları titredi. "Yağız..."

Bir insan nasıl kıyardı buna?

"Baba," dedi Yağız. Beni gördüğünde, bakışları bir an değişti. "Babamı istiyorum." İstediği ben değil, babası Utkan'dı. Yasmin, ikimizin arasına geçip çocuğunun önünde durdu. Onunla beni karşılaştırmak dahi istemiyordu.

Ben sana ne yaptım, Blondinka?

CamScanner ile tarandı

Yasmin'e olan öfkem, her şeyin önüne geçti. "Sakın," dedim kontrol edemediğim tavrımla. "Sakın, Jesmi. Hele ki bu çocuk bu kadar korkmuşken sakın bana karşı çıkma. Onu bu şekilde mi koruyorsun?"

Bir an gözlerini kaçırdı, hemen ardından yeniden bana döndü. "Oğlumu nasıl koruyacağımı sana soracak değilim!"

Yağız, annesine dönerek korkuyla, "Anne," diye fısıldadı.

Yasmin, oğluna şefkatle yaklaştı. "Şşşt, bir şey yok, bebeğim. Sanaç'la konuşuyoruz."

Bu çocuğun benden başkasının olmasına katlanamazdım.

Gözlerimi Yasmin'den çektim, Yağız'a doğru eğildim. "Seni eğlenceli bir yere götürmemi ister misin?" dedim şefkatle.

Yerdeki kan damlaları dikkatimi çekti.

Kanları takip ettim.

"Sarışın," diye seslenirken şokla karışık bir korku içimde büyümeye başladı. Yasmin'in kolundan kan akıyordu. Damlalar yavaşça yere düşüyor, her biri sanki içime işliyordu. Yaralanmıştı.

İçim kıyıldı. Bu kadar zor bir durumda bile kendini güçlü göstermeye çalışması, durumun ne kadar zor olduğunu anlamamı sağlıyordu. "Ne oldu sana?" diye sordum, gözlerim onun yaralı koluna takılmıştı. Hızla kolunu kapatmaya çalıştı, kanı durduramıyordu.

Alçak bir tonla, "Lütfen sus," derken Yağız'ın korkmasını istemediğini belli etti. O kadar güçlü ve dimdik duruyordu ki bu görüntü beni hem hayran bırakıyor hem de içimi acıtıyordu.

Onu kendime doğru çektiğimde bedenini hissedebilir yakınlığa gelmiştim. O kemikleri tenine her dokunduğumda sayılacak seviyedeydi. Yavaşça başını göğsüme yasladım. Öleceğimi hissettim. Yıllar sonra onu bu denli sarmak, hayal gibiydi. Hayalse bile gerçekliğe dönmek istemiyordum.

O burcu burcu kokan yasemin kokusu burnuma doldu. Yıllardır içimde saklı kalan özlemi bir an için unuttum. Bu koku beni eskilere, her şeyin başladığı yere götürdü. Yağız duymasın diye kısıkça, "Sikeyim," dedim öfkemin ve endişemin birleşimiyle. "Vuruldun mu?"

Yasmin, korkulu gözlerle etrafına bakıp kısıkça, "Duymasın. Ne olur, duymasın," derken titriyordu. Ona yakın durmama karşı koymadı ve ben onun kokusunu doyasıya içime çektim. Bu, öylesine özlediğim bir kokuydu ki... Ölürdüm.

CamScanner ile tarandı

"Tamam. Sikeyim, tamam!" dedim oluşan paniği kontrol etmeye çalışarak. "Kan kaybediyorsun. En azından nereden vurulduğunu söyle."

"Kolum," diye itiraf etti sonunda. "Ben kanamayı durdurmaya çalıştım. Elimden pek bir şey gelmedi. Hemen çıkmamız lazımdı."

"His nerede? Ona bir şey oldu mu?" diye sordum, onun da durumu beni endişelendirirken. Onunla da bağlantılıydı bu durum, her şeyin merkezinde yine o vardı.

"Bilmiyorum..." dedi Yasmin. "Bilmiyorum, sadece gitmem için işaret verdi ve hızlı düşünerek oğlumla birlikte oradan ayrıldım."

Titreyen bedenini daha sıkı tuttum. Onu bu durumdan kurtarmalı, Yağız'ı güvende tutmalı, aynı zamanda His'in de başına bir şey gelmemesini sağlamalıydım. Tüm sorunlar omuzlarıma binmişken tek yapabileceğim şey, hızlıca bir plan yapmak ve onları bu tehlikeden çekip çıkarmaktı. Üstelik hepsini de Bronz'dan gizlemeliydim.

Yasmin'in hıçkırdığını işittim. Ağlayışı, o güçlü duruşunun altında kırılganlığını ele veriyordu. İçimde bir şeyler koptu. "Şşşt," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Şimdi benim arabama geçelim. Sizi güvenli bir yere götüreceğim."

"İstemiyorum," dedi Yasmin. Sanki bu itirazı sadece zorunluluktan yapıyormuş gibiydi.

"Oğlun için," dedim onu mantıklı düşünmeye davet ederek. "Bu durumdayken ona nasıl bakacaksın? Tedavin için bir şeyler yaparken onunla ben ilgilenirim." Kelimelerim sertleşse de altında derin bir şefkat vardı. "İtiraz etme. Arabaya geç, *Blondinka*."

Yasmin'in teklifimi çaresizce kabul etmesi, onun ne kadar yorulduğunu gösteriyordu. Yağız'ı kucağıma aldığım gibi kendi arabama doğru ilerledim. Yasmin yan koltuğa geçti, Yağız'ı kucağımdan ayırmadım. Küçük bedeni titriyordu, kollarını bana doladığı anda korkusunu hissettim. Onu göğsüme yatırdım, küçük kalbi hızla atıyordu, tıpkı bir kuşun çırpınışı gibiydi. Arabayı çalıştırdığımda motorun sesi, bu sessizliğin içinde bir parça olsun rahatlama verdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yağız. Biraz olsun sakinleşmiş gibiydi.

Yağız'ın başından öptüm, bu küçük dokunuş belki de ona biraz olsun güven verebilirdi. "Nereye gitmek istersin?" diye sordum, onu rahatlatmak için.

"Annemin mutlu olduğu bir yere," dedi Yağız, harfleri tam çıkartamayan telaffuzuyla. Onun nerede mutlu olduğunu biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Annenin mutlu olduğu bir yere..." diye tekrarladım, gözlerim yola odaklanırken. Yol boyunca Yasmin'in ara ara bana çevirdiği bakışlarını hissettim. Onun acı çektiğini görebiliyordum. Terlediğini fark ettim, tek kelime etmedi. Zannettiğimden daha da güçlenmişti.

Yağız, yol boyunca arada bir şeyler sorarak vakit geçirdi. Güvenli bir eve geçtikten sonra Yasmin oğlundan tamamen uzaklaştı. Yolda Safa'dan, His hakkında bilgiler almıştım. Nerede olduğu belli değildi. Bronz'un yakın korumasıyla panteri de eve dönmüştü. Geriye Bronz'un kendine gelmesi kalmıştı. Eve de sağlık ekibi çağırmış, Yasmin'in yarasıyla ilgilenmeleri için talimat vermiştim. Tüm bu süre boyunca yalnızca Yağız'la ilgilendim. Başta ilgisiz ve ürkekti. Biraz zaman geçince ortama alışarak benimle oynamaya başladı. En sonunda karnını doyurup ardından onu yatırdım. Beni özlediğini söyleyip durmuştu.

Sağlık ekipleri arada yanıma gelerek Yasmin hakkında bilgi vermişler, sonrasında çıkmışlardı. Onu daha fazla yalnız bırakmadan yanına gittiğimde kapı eşiğinde durdum. İçeriye girmekte tereddüt ettiğim sırada üstüne tişörtünü giydiğini gördüm.

Tişörtünü giydikten sonra tenindeki kan lekelerini silmeye çalıştı. Beni fark etmemişti. Dalgın ve durgundu. Onun kendi başının çaresine bakmasına daha fazla müsaade etmeyerek yanına doğru ilerledim.

Temizleme mendilini elime alarak, "Neyse ki kurşun sıyırmış," deyip, yaralı koluna dikkat ederek silmeye başladım. Bakışlarını bana doğru kaldırdığında hareketlerini durdurdu.

Yasmin, birden panikle, "Oğlumu tek mi bıraktın?" diye sordu. Kalkmaya çalışınca onu hızla durdurdum.

"Sakin ol, uyuyor," dedim. Ona yardım ederken Yasmin'in yorgunluğunu hissedebiliyordum. Başta itiraz etmeye çalışsa da bitkin hâliyle yardımıma karşı koyamadı. "Bir şeyler yedikten sonra uyku moduna geçti."

"Karnını mı doyurdun?"

"Açtır diye düşündüm. İnatçılık konusunda sana çekmemiş. Hazırladığım her şeyden yedi."

"Yemek yemeyi seviyor," dedi Yasmin kırgın bir şekilde. "Yaprak da öyleydi. Sürekli aç olurdu ama Oya'dan dolayı her istediğimizi yiyemiyorduk."

Kan akışı dursa da onun yarasının sadece fiziksel olmadığını biliyordum. Yasmin'e yardım ederken hislerim bir volkan gibi kaynıyordu. Ona dokundukça içim parçalanıyordu. Yıllardır birikmiş bir özlemim vardı;

CamScanner ile tarandı

onu tekrar bu kadar yakınımda hissetmek, bana aynı anda hem mutluluk hem de acı veriyordu.

"Teşekkür ederim. Her şey için." Sesi kısık ama içtenlikle doluydu.

"Etme," dedim sert ama soğuk bir tonla. "Senin için yapmadım. O çocuk içindi." Kırgınlığım tekrar yüzeye çıkmıştı. Yasmin'e duyduğum hisler, ona olan özlemim, bu cümlelerde saklıydı, aynı zamanda yaralanmış gururum da oradaydı.

"Sanaç..." dedi titreyerek. "O çocukla ilgili ne düşünüyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Sözleri, içimdeki duvarları yıkmaya yetti. Gözlerim ona dikildi. İçimde yanan acıyla karışık öfkeyi saklayamadım. "Daha ne kadar hayal kırıklığına uğrayabilirim ki?" Alaycı bir gülümseme dudaklarımda belirdi. "Beni zaten un ufak etmedin mi sarışın?"

Yasmin'in gözleri yere kaydığında sessizliğe gömüldü. Sonunda zorlukla, "Beni affetmeyeceğini biliyorum," dedi.

"Bunu bilmene sevindim."

Onun beni nasıl kırdığını, nasıl parçaladığını asla unutamazdım. Açmış olduğu yara hâlâ tazeydi. Bu gerçeği bilmesi, ona duyduğum kırgınlığı hafifletmiyordu. O an, ne kadar geçmişte kalmak istesem de duygularımın hâlâ ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Yasmin'e yardım ederdim, onu kurtarır ve korudum ama onu affetmek.. Bu başka bir şeydi. Bu benim için çok zordu.

Kolundaki kanlar tamamen temizlendiğinde Yasmin, "Yağız hangi odada?" diye sordu.

"Oğlunla uyumayı unut," dedim. "Kolun bu hâldeyken küçük bir çocukla uyuyamazsın. Kolunu hareket ettirmemen lazım."

Gözlerini bana dikti, bakışları hâlâ inatçıydı. "Aramıza yastık koyarım. Yağız sakin uyur."

"Olmaz."

"Sanaç."

"Sarışın."

"Beni oğlumdan ayırma."

Bu çocuk benim oğlumsa onu benden nasıl ayırdın?

"Yağız bensiz uyuyamaz."

Ben de sensiz uyuyamam diyordum ama sensiz çok gece geçirdim.

CamScanner ile tarandı

Pes ederek, "Yukarıda," dedim. Ona karşı koymak imkânsızdı. Islak gözleri, bunca yıl sonra bile hâlâ beni etkiliyordu. Yukarıya çıktık. Yasmin kapıyı aralayıp, uyuyan oğlunun yanına geçerek uzandı. Onları izledikten sonra üstlerini yavaşça örttüğümde her hareketim dikkatliydi, sanki onları rahatsız etmemek için nefes almayı bile unutmuştum.

Odayı terk etmek üzereydim ki içimde bir soru patlak verdi. Durakladım ve merakla arkamı döndüm. "Bir şey soracağım," dedim. "Yaprak nerede, *Blondinka*? Neden kardeşin seninle değil?"

Yüzü bir an için sertleştiğinde gözleri donuklaştı. "Yaprak..." diye başladı, ardından gözleri doldu. "Vefat etti."

"Ne?" dedim şaşkınlığım gizlenemiyordu. Yaprak... Yasmin'in küçük kız kardeşi ölmüş müydü? Bu haberi sindirmek için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

"Altı yıl oldu. Kardeşim öldü." Yasmin'in sesi titredi, ardından hıçkırıkları odanın sessizliğini delip geçti. "Kardeşim... Öldü."

"Şşşt, ağlama," dedim ona yaklaşarak. Yasmin'i göğsüme yasladım, onun bu denli ağladığını görmek içimi parçaladı. "Tamam, ağlama," dedim başını nazikçe okşarken. Sarı saçlarının yumuşaklığı, parmaklarımın altında bir huzur gibiydi.

Bu, sarı saçlarına ilk kez dokunuşumdu.

Saçları yumuşacıktı.

Sarışındı. Benim sevgilim sarışındı fakat benim değildi.

Hep bu anı hayal etmiştim; ona bu kadar yakın olmayı, onu korumayı... Ama bu şekilde değildi.

Yasmin'in acısını hafifletmek istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Özür dilerim, ben... Bilmiyordum," dedim pişmanlıkla. "Yaprak'ı çok severdim. Bu kaybı yaşamanı istemezdim."

Yasmin, başını göğsüme yaslı tutarken, "Kaybettiğim sadece o değil," dedi. Derin bir kederle doluydu. Bir şey daha söylemek isterken tam o anda Yağız mırıldandı.

"Anne..."

Bu tek kelime, Yasmin'i anında susturdu. Oğlunun mırıldanması bile onu bulunduğu derin çukurdan çekip çıkarmaya yetmişti. Yasmin, hemen oğluna döndü, gözlerinde hâlâ yaşlar vardı ama bakışları şefkatle doluydu. Yağız'ın bu masum sesi, aramızdaki tüm acıların üzerini örter

CamScanner ile tarandı

gibi oldu. "Uyu, bebeğim. Annen burada." Oğlunun elinden tutup diğer kolunu hareketsiz bıraktı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedim ve odayı terk etmek üzere arkamı döndüm.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Yasmin, "Sanaç," diye seslendi.

"Evet?"

"Huzurlu ve güvenli bir uyku için odada kalır mısın?"

Yıllar boyunca ondan uzak kalmıştım, şimdi ise onun yanındaydım.

"Kalırım," dedim. Yasmin'in yanında olmak, onun ve oğlunun güvende olduğunu bilmek, benim için bir ihtiyaç hâline gelmişti. "Yağız için."

BRONZ

Kalp ağrısının, zamanın bile iyileştirmekte zorlandığı bir yara olduğunu yaşayarak öğrenmiştim.

Bu acıyla yüzleşip günler sonra kendime geldiğimde, hastaneden taburcu olmuştum. Kalbimdeki ağrının nedeni belirsizdi, doktorlar buna *taşikardi* demişlerdi. Kalp ritmimin normalden daha hızlı attığını belirtmiş ve birkaç gün boyunca beni gözlem altında tutmuşlardı. Kalp krizi geçirme riskim yüksek olduğu için alkol, kafein, heyecan, stres ve egzersizden uzak durmam gerektiğini söylemişlerdi.

Kalbimdeki bu sarsıntıyı nasıl yöneteceğimi kesinleştirmem gerekiyordu.

Evden içeriye adım attığımda, koltuğun üstünde yatan varlığı görünce kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Panter, evin içindeydi, geri dönmüştü.

"Kızım?"

Ona seslenmemle, hızla geriye doğru çekildi.

Ceketimi çıkartıp, koltuğun kenarına bırakarak pantere doğru yaklaştım. Zamanında yavru bir aslan da beslediğim için bu tarz vahşi hayvanlardan korkan biri değildim. Koltuktan kendini aşağıya attığında odanın içinde dolaşmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. Neden hep yaptığı gibi koşarak bana gelmemişti? Şu an beni yere yatırıp diliyle bütün yüzümü yalaması gerekiyordu.

Bir gariplik vardı.

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın ona bir şey yapacağını düşünmüyordum. Hayvanlara karşı acımasız biri değildi. Ona zarar vereceğini düşünmüyordum ki evde katliam çıktığında, "*Senin kadar değerli değilim ben,*" demişti. Kendi yarasına aldırmadan onu kurtarmaya ve korumaya bile çalışmıştı.

Belki de kızım oyun istiyor olabilirdi. Onun peşinden ilerleyip, köşeye sıkıştırdığımda hırıltısına aldırmadan kucağıma aldım. "Geri döndün demek..." diye konuşurken bir yandan onu okşamaya başladım.

"Güzel kızım benim," dedim çenesinin altını okşarken. "Özledin mi babanı?"

Ben ona sevgi göstersem de istediğim tepkiyi vermiyordu. Bedenime huzursuzluk dalgası yayıldı. Onun boynundaki tüyler, dokusu, her şey bir an için farklı geldi. Kollarımı boynuna doladığımda, tanıdık bir sıcaklık değil, yabancılık hissettim. Panterin gözlerine bir kez daha baktım; bakışlarındaki ifade farklıydı.

Kızımın bedeninde, özellikle de boynunda belirgin olan yarayı kontrol ettim. Hiçbir iz yoktu. Bedeninde tek bir kırbaç darbesinin izi bile yoktu. Hâlbuki benim kızım birçok acımasızlığa dayanmış, zorla dövüştürülmüş, işkencelere maruz kalmıştı. Onu kurtarmadan önce çok acı çekmiş, yavru bir kızdı.

Bu, benim panterim değildi.

Kızım oyun istiyordu. Buna emindim ancak oyun isteyen kızım panter olan değildi.

Hisar...

Benim panterim yerine başka bir panter mi göndermişti?

Buna nasıl cüret ederdi?

Şaşkınlığım hızla öfkeye dönüştü. Gözlerimi panterin gözlerinden ayıramıyordum. Hisar'ın bunu neden yapmış olabileceğini anlamaya çalıştım ama aklımda bir sürü ihtimal dolaşıyordu ve hiçbirinin cevabı beni tatmin etmiyordu.

Öfkeyle ayağa kalktım, içimdeki huzursuzluk neredeyse dayanılmaz bir hâl almıştı. Odayı hızla terk ederken adımlarım evin içinde yankılandı. Geldiğim gibi dikkatle geri çıktım.

Kapıya vardığımda, Safa orada bekliyordu, gözlerinde bir şeyler söylemek isteyen ama tereddüt eden bir ifade vardı. Yüzümdeki ifadeyi gördüğü an gerildi. "Bu panter ne zaman geldi?" diye sordum bağırmamak için kendimi zor tutarken.

"Birkaç gün oldu, abi..." dedi Safa. "Türk lokumu yenge ne yapmış bilmiyorum ama bir hayli evcilleşmiş, geldiğinden beri beni hiç ısırmadı."

CamScanner ile tarandı

"Niye ısırmadığını anlamadın mı Safa?" diye sorarken sesimde tehlike sinyalleri çınlıyordu.

"Bir şey mi oldu, abi?"

"Safa," dedim sertçe. "Bu benim kızım değil! Nasıl benim kızım olduğunu anlamazsınız?"

Kaşları şaşkınlıkla havalandığında kısa sürede kendini toparladı. "Aslında Zorlu abi anlamıştı ama hiçbirimiz pantere yaklaşamadığımız için bir türlü emin olamadık," dedi. "Sen de iyileşmeden bu konu için rahatsız etmek istemedik."

"Zorlu?" dedim kaşlarımı çatarken.

"Zorlu abi geri döndü."

"Zorlu geri döndü ve bana söylemediniz mi?"

Konuşmamla birlikte Safa'nın yüzü bir anda bembeyaz oldu, gözleri telaşla yere kaydı. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibiydi. "Şey... Abi," diye başladı fakat devamını getiremedi.

Sabrım çoktan tükenmişti. "Safa, hepinizin belasını sikeceğim!" derken kelimelerim yankılanan bir gök gürültüsü gibi ağır ve kaçınılmazdı. "Bunu benden kim sakladıysa onu da karşıma çıkartın. Ona da ayrıca bir hesap soracağım."

Hastanede geçirdiğim süre boyunca bazı şeylerin benden saklandığını, eve geldiğimde karşılaştığım manzarayla anlamıştım. Birkaç gün ortalıkta yoktum ve yokluğumda yakın korumam geri dönmesine rağmen kimse bana söylemiyordu. Üstelik benim sanılan bir panter de evdeydi. Kim bilir, daha neler saklanmıştı benden.

"Zorlu arka tarafta, abi," dedi Safa. "Toplantı odasına gelmesini söylerim. Saklamamızı söyleyen kişiyi de çağırıyorum."

Ona gitmesini işaret ettiğimde toplantı odasına doğru ilerledim. Zorlu, hastanede kaldığım süre boyunca hiç mi yanıma gelmemişti? Beni bu durumdan nasıl haberdar etmezdi?

Koltuğa geçip oturduğumda sabırla beklemeye başladım. Dakikalar sonra kapı açıldığında içeriye Zorlu girdi. Bakışlarımı ona kaldırdım. Gözlerimdeki öfkeyi anında seçti. "Ondan ayrıldıktan sonra ilk işin benim yanıma gelmek olmalıydı!"

Zorlu hiçbir tepki vermeden elindeki tableti bana doğru uzattı. Tablette yazılanlara göz gezdirdim. Orada kaldığı süre boyunca aldığı notları aktarmıştı ama en sondaki yazı dikkatimi çekti: "*Bir saldırı düzenledi, ev harabeye döndü. Panterle birlikte oradan ayrıldım. Diğerlerinin akıbetini*

CamScanner ile tarandı

bilmiyorum. Ölü ve yaralı vardı. Panterde bir gariplik var. Ona bir şey yapılmış olabilir."

Derin bir nefes aldığımda göğüs kafesim hızla yükseldi. Ölü ve yaralı olduğunu yazmıştı. Bulundukları eve bir saldırı düzenleniyor ve Zorlu, bu saldırı sonucunda oradan bir panterle birlikte ayrılıyordu. Böylelikle geri geliyordu. Peki, ya diğerleri?

Düşüncelerle boğuştuğum sırada kapı tekrar açıldığında içeriye Sanaç girdi. "Anlaşılan toplantı bensiz başlamış," dedi. Ardından yüzümü görmesiyle kapattığı kapıyı geri araladı. "Sanırım bitmiş. Peki, o hâlde toplantı notlarını Zorlu bana iletir."

"İçeri geç, Sanaç."

Sanaç tedirgin adımlarla ilerlerken, "Öncelikle benim İmparator'un sağ kolu olduğumu, bazı durumlarda onun yerine emir verme yetkimin olduğunu hatırlatmak isterim," dedi.

"Benim yerime emir vereceğin tek an, ben öldükten sonra olur!" diye bağırarak elimi masaya vurdum. "Sen hangi akla hizmet benden olan biteni saklarsın Sanaç?"

"Müşahede altında tutulman gerekiyordu. Hatırlatırım, Arkana kurallarına göre İmparator'un sağlığı elverişli değilse..."

"Sanaç, kuralları bana tek lafımla sildirme!" dedim öfkem yanardağ olup patlarken. "Sadece genel kontrollerden biriydi ve bana gerçekten bir şey olmamışken bunu yapamazsın. Ben ölüm döşeğinde bile olsam uçan kuştan beni haberdar edeceksin!"

Kapı tekrar açıldığında sinirle gözlerimi kapattım. "Sesiniz karşı evden bile duyuluyor," dedi Serdal, onun konuşmasıyla gözlerimi araladım. "Bu adam hastaneden yeni çıkmadı mı? Nasıl böyle bağırmasına izin veriyorsunuz? Doktor daha bir saat önce stresi hayatından çıkartacak demedi mi?"

"Bu adamın adı stres," dedi Sanaç. "Sen doktorun söylediklerini yapacak mı sanmıştın? Hastaneden çıktığı gibi esip gürlemeye başladı. Hayır, arkadaşım da olsa karşısında titremeden duramıyorum, amına koyayım. Biri sustursun şunu ne olur, korkudan altıma işeyeceğim!"

Oturduğum yerden ayağa kalktım. Sanaç'ın karşısına geçtiğimde bakışlarını benden kaçırdı. "Yüzüme bak, Sanaç," dedim. Elimi omzuna koyduğumda bütün gücümü uyguladım. Sanaç, kısıkça inledi. "Eve gelen bir panter var. Hisar ne karıştırıyor, bilmiyorum ama bu panter benim panterim değil."

"Senin panterin değil mi?" dedi Sanaç dehşet verici bir ifadeyle.

CamScanner ile tarandı

"Değil!" dedim. "Benden sakladığınız yetmiyormuş gibi bir de kaç yıldır benimle yaşayan hayvanı bile tanımıyorsunuz, amına koyayım!"

"Biz His onu güzelce eğitti ve artık evcil bir hayvan oldu sanmıştık," derken, omzuna uyguladığım baskıdan dolayı yüzünü giderek buruşturdu.

"Benim kızım zaten eğitilmiş bir hayvandı!"

"Bize saldırıyor," dedi Sanaç. "Neresi eğitilmişti, Bronz?"

"Saldırması için eğitildi," dedim taviz vermeyerek. "Şu an bu evin içinde bulunan hayvanın nereden geldiğini bulun, ait olduğu yer neresiyse oraya geri ulaştırın!" Kafasını salladığında devam ettim. "Bu da seni ilk ve son uyarım. Benden değil olan biteni, düşünceni bile saklamayacaksın. Bir daha bu hatayı yaptığında karşıma çıkmadan soluğun kesilmiş olur, Sanaç."

"Emrin olur." Onu rahat bıraktığımda Serdal'a doğru döndü. "Bu adamın arkadaşı falan değiliz biz. Ben hastaneye gidiyorum, omzumdan ameliyat olacağım."

"Seni hâlâ duyabiliyor," dedi Serdal.

"Duysun diye söylüyorum. Alındım ama kardeşim," dedi Sanaç kırgın bir tonla.

"Zorlu," dedim. "Bana hemen Hisar'ın yerini tespit et. Ardından çıkacağız."

Zorlu hareket etmedi. Derdinin ne olduğunu biliyordum. "Panterle Sanaç ilgilenecek. Hisar tarafından eğitildiğini düşündüğü hayvanı Safa'yla birlikte buradan götürecekler."

Zorlu yine hareket etmedi. "Ne oldu?"

Tableti bana doğru uzattığında yazılana baktım. "*Panter oradan daha önce çıkartılmış olmalı. Bu panterin bağlı olduğu yerde sadece bir tane su kabı vardı. Sana karşı koz olarak kullanmak için onu daha güvenli bir yere götürmüş olabilir. Onu yanımda tutamadığım için bana gereken cezayı vermeni bekliyorum.*"

İfademi korudum. "Kızımı ondan alacağım. Sen de bana bu konuda yardımcı olacaksın. Ondan sonra cezanı vereceğim, Zorlu. Buna hiç şüphen olmasın."

Yanlarından ayrıldıktan sonra ifademi değiştirmedim. Bana ayarlanan odaya geçtiğimde kıyafetlerimi değiştirmek için acele ettim.

Üstümü değiştirirken her hareketimde göğsümdeki ağırlık beni zorluyordu. Kalp ağrım hâlâ devam ediyordu, sanki her nefes alışımda

CamScanner ile tarandı

göğsüme bir hançer saplanıyormuş gibiydi ve bir sonuç çıkmamıştı. Bu ağrıyı umursayacak durumda değildim, kızımı Hisar'dan alacaktım.

Giyinme odasından çıktığımda, içimdeki öfke patlamak üzereydi. Sanaç ve Serdal peşimden yatak odasına kadar gelmişlerdi. "Bir de alınıyor," dedim hazırlanmaya devam ederken. "Sen arkadaşım dediğin adamdan her şeyi gizle, daha sonra sana kızdığım için bir de bana tavır yap!" Kafamı iki yana salladım. "Bu bana söylenmeyecek şey değildi!"

Sanaç, hemen savunmaya geçti. "Doktorun en azından bir iki günlüğüne her şeyden uzak durman gerektiğini söyleyince en fazla ne olabilir ki dedik," derken endişesini saklayamıyordu. "Biz ne bilelim pantere bir şey olacağını..."

Hızla Sanaç'a döndüm. "Benim kızıma bir şey mi oldu? Bana söylemediğin bir şey varsa hemen şimdi dökül, Sanaç!"

"Yasmin birkaç gündür kendine gelmeni bekliyor. Seninle konuşmak istediği bir şey varmış. Aslında sizi konuşturmayacaktım, saklayıp gidecektim ama madem sordun, söylüyorum, abiciğim," dedi Sanaç telaşla. "Az önce de demek istediğim, His'in panteri değiştirebileceğini bilemedik."

"Zorlu geldiği gibi bana söylemeliydiniz!" dedim sertçe. Yasmin benimle ne konuşacaktı?

"Ayağa kalkacak durumda değildin," diye ekledi Serdal, her zamanki sakinliğiyle. Bu sakinlik, beni daha da öfkelendirdi. "Üstelik genel tarama testine bile girmedin. Doktorlar durumun hakkında iyi konuşmuyor. Testlerinde bazı kötü durumlar mevcutmuş."

"Abartmayın, sadece bir ağrı. Genel teste girecek vaktim de yok!" Bu ağrı sadece fiziksel değildi, bunun farkındaydım, kimseye bunu itiraf edecek değildim.

"Dinlenmen gerekiyor," dedi Sanaç.

"Sikerim dinlenmesini!" derken sinirim artık kontrol edilemez bir noktaya ulaşmıştı. İçimdeki bu yangın, beni yakıp kül ediyordu, durmak niyetinde değildim.

"Bronz, hâlâ iyi değilsin!" dedi Serdal, endişesi daha belirgindi. Onun haklı olduğunu bir nebze kabul etsem de Hisar'ın tehlikede olma ihtimali tüm mantığımı gölgede bırakıyordu.

"Yasmin nerede?" diye sordum. Sabırsızdım. Hisar, kızımla birlikte günlerdir ortalıkta yoktu. KALE teşkilatı onlara saldırdıysa işler bir hayli kötü olmalıydı. Hisar karşılık vermeden duracak değildi.

CamScanner ile tarandı

"Salonda," dedi Sanaç. Vakit kaybetmeden aşağı indim. Yasmin, oğluyla ilgileniyordu. Beni görünce oturduğu yerden kalktı.

"Hisar'dan haber aldın mı?" dedim sabırsız bir hâlde. Onun bu kadar sakin olması, bir şeyler bildiğini düşündürüyordu.

"Hayır," dedi Yasmin, gözlerini benden kaçırarak. Yalan söylediğini hissedebiliyordum. Haberi olmasa bu kadar soğukkanlı durmazdı.

"Yasmin," dedim gözlerimi onun üzerine dikerek. "Ondan haberin yok ve oğlunla burada oyun oynuyorsun, öyle mi?"

"Burada olmaktan huzurlu olduğumu söyleyemeyeceğim," dedi Yasmin.

"Bana ne biliyorsan söyle, Yasmin. Çünkü bir daha tekrar etmeyeceğim," dedim sabırsız bir ifadeyle.

Yağız annesinin önüne geçerek, "Teyzemle konuştular," dedi. "Anneme artık öyle bakma. Korkuyorum." Küçük çocuğun başına dokundum. Çocuklar her zaman yetişkinlerden daha az yorucu olmuştur.

Sanaç araya girip Yağız'ı kucağına aldığı gibi bizden uzaklaştırdı.

Bir anlık sessizlikten sonra Yasmin derin bir nefes alıp oğlunun konuşmasından sonra kendisi de itiraf etti. "Bazı hesapların sorulacağını söyledi."

Tam olarak tahmin ettiğim gibiydi.

"Saldırı neden oldu?"

"His'in bağımsızlığını ilan etmesinden kaynaklandığını düşünüyorum," dediğinde kaşlarımı çattım. "Başta sen olduğunu düşünmüştüm ama bu kişi sen değilsen kesin olarak KALE teşkilatı."

"KALE'den kurtulabileceğini sanan bir aptal..." dedim kızgınlıkla. Bunca yıl onların bir askeriyken bir anda oradan kurtulabileceğini düşünmüş olamazdı. Mutlaka bir planı olmalıydı.

"Bronz," dedi Yasmin, derin bir ifadeyle. "Burada olma nedenim saldırı değil. Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Daha fazla ertelemek istemiyorum."

"Ne konuşmak istiyorsun?"

Diğerlerini işaret etti. "Özel bir konu."

"Bizi yalnız bırakın," diye emrettim.

Korumalar dâhil herkesin çıkmasıyla Yasmin'e beklentiyle baktım. "Seni dinliyorum."

"Son zamanlarda His'e biraz sinirli olabilirsin..."

CamScanner ile tarandı

Ona ters bir bakış attım. "Biraz mı?"

"Tamam, birazdan fazladır. Onunla ilgili bir şey konuşmam gerekiyor."

Elime ceketimi alıp gitmek için hazırlandım. "Ben konuşmak istemiyorum. Onun için bu kadar gün beklemene gerek yoktu."

"Bronz," dedi istekle. "Bu konuyu konuşabileceğim tek kişi sensin!"

Durdum. "Az vaktin var."

"His'in son zamanları..." dedi bakışlarını tek bir noktaya dikerek. "En çok seninle zaman geçirdi. Onda bir gariplik fark etmiş miydin?"

"Ne gibi?"

"Böyle bir şeyler yapıyor fakat ne yaptığını unutuyor gibi. Bunu en çok Yağız'la vakit geçirmesinden anladım. Yağız'ı seviyor, öpüyor ama bir saat geçmeden, tekrar yanına gelerek seni çok özledim diyor. Hâlbuki dakikalar önce zaten onunlaydı."

Kaşlarımı çattım. "Hisar'ın düşmanı olan kişiye mi anlatıyorsun bunu?" dedim.

Bana ters bir bakış attı. "Siz düşman değilsiniz," dedi emin bir ifadeyle. "His, herkesi kendine düşman görüyor. Kişisel algılama lütfen. Onu bilmiyor musun? Yalanlar söyler, insanları kandırır ve kimseye güven vermez."

"Biliyorum."

"Anlasana," dedi Yasmin. "Seninle oturup His hakkında konuştuğuma göre durum gerçekten ciddi!"

"Yasmin," dedim onu durdurmak adına. "Bahsettiğin olayın bir süredir farkındayım. Onun bir şeyler unuttuğunu biliyorum."

"Fark etmiş miydin?" dedi daha çok üzülerek. "Ben ne kadar kötü bir arkadaşım... Belki de uzun bir zamandır böyleydi ve şu ana kadar hiç fark etmedim."

"Bu bahsettiğin olay son zamanlarda çok artmıştı. Belki de en çok bu yüzden Hisar'ın yanımdan ayrılmasını istemedim. Kızımı ve korumamı kaçırdığında ona bunu söyledim, Yasmin. Yüksek ihtimalle onu kandırdığımı düşündü."

"His kimseye inanmaz."

"Duygularına inanırsın çünkü duygular yalan söylemez, Yasmin."

Hisar, duygularına bile inanmıyordu.

Geçirdiğimiz günler boyunca hiç mi bir şey hissetmemişti?

"Onun sana karşı duyguları olduğuna eminim."

CamScanner ile tarandı

Giderken duyguları yok gibiydi. Bomboş gözlerle bakmıştı. Bir ölü kadar hissizdi. Eğer onda azıcık bile bunu görebilseydim gitmesine izin vermezdim.

Yasmin konuşmaya devam etti. "Gözlerinin içi gülüyordu. Yıllar sonra onu gerçek anlamda yaşarken gördüm. Onu koşulsuz şartsız sevecek tek kişinin yanındaydı, nasıl mutlu olmayacaktı?"

Koşulsuz şartsız sevmek...

Ondan nefret ettiğimi söyleyen adamdım.

"Hiçbir şey hatırlamıyor," dedim düz bir tonla. "Giderken gördüğüm kişi, Hisar değildi. Farklı bakıyordu."

Gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle sildi. "Ben bir kız kardeşimi kaybettim. Bir tanesini daha kaybetmek istemiyorum. Bazı şeyleri kesinleştirmek için bu konuşma gerekliydi," derken oturduğu yerden kalktı. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Bronz."

Hisar akıllı bir kadındı.

Öyle ki günler sonra bile Yasmin'e ulaştığında aslında onunla konuşan kişinin bir otomatik seslendirme olduğunu anlamamız uzun sürmemişti. Yasmin, onun neler planladığını bilmediğini söyleyip duruyordu. Arkasında hiçbir iz bırakmamıştı.

Hâlbuki Hisar hep bir iz bırakırdı.

Günler olmuştu fakat sırra kadem basmıştı.

Hisar ve panter ortalıkta yoktu.

İmparator kartına ulaştıysa gizlediğim sırrı biliyor olmalıydı. O videoyu izlediğinde bana ulaşacağını düşünmüştüm. Yanılmıştım. Hisar hep yanıltırdı.

Bu sessizliğinin çok ses getireceğini biliyordum. Çünkü o böyle biriydi. Hisar'ın zihninde neler döndüğünü kimse tam olarak bilemezdi, onun planları her zaman karmaşık ve derindi. Yasmin'in söylediklerine inanmam mümkün değildi; Hisar, böylesine iz bırakmadan kaybolmuşsa bu yalnızca büyük bir hamleye hazırlandığı anlamına gelirdi.

Adamın ensesini sıkıca kavradığımda parmaklarım onun soğuk terle kaplı derisine gömüldü. Gözlerimin içine baktığında, karşısında duran kişinin merhametsiz bir yargıç olduğunu anlamış olmalıydı. Önümde diz çökmüş bu zavallının tek bir kelimesi bile beni durduramazdı.

CamScanner ile tarandı

"Hisar Alatav, nerede?" Adamın gözlerinde beliren korku, içimdeki öfkenin ateşini harladı.

"Bi- bilmiyorum..."

Silahımı kaldırıp kafasına sert bir darbe indirdiğimde, kemiklerinin kırılışını hissettim. Odayı dolduran acı dolu bir inilti duyuldu. "Yanlış cevap." Sesim karanlık bir yankı gibi odada dolandı. "Bana direkt adres vermen gerekiyordu."

Adam, yerde kanlar içinde kıvranırken dudaklarının arasından bir kez daha "Bilmiyorum," dedi.

"Boğazını açın ve bana bilmiyorum diyebilen bütün ses tellerini teker teker kesin. Bunları yaparken de canlı olduğuna emin olun." Bu emir, odadaki her şeyin ötesinde, içimde yanan öfkenin bir yansımasıydı. Adamın yüzünde beliren korku, onun acısının habercisiydi.

Sonra diğer adama döndüm, gözlerimi onun üzerine diktim. "Sıra sende," derken tehdidim açıkça hissediliyordu. "Vaktim yok. Senin için daha çabuk şeyler düşüneceğim."

Bu zavallı, önceki adamın akıbetini gördüğü için korkudan titriyordu. Beni daha fazla kızdırmamak için, "Bahsettiğiniz kişinin ismini ilk kez duydum," diyerek yutkundu. "Lütfen... Ona yaptığınızı bana da yapmayın, efendim..."

Ayaklarıma kapandı. Derin bir nefes aldım. Onu saçlarından tutup, kapandığı ayaklarımdan uzaklaştırarak yüzlerimizi karşı karşıya getirdim.

"Bana merhamet edin, Bay Bronz."

Onun yalvarışları, ruhumda bir an için bir tatmin duygusu uyandırdı ancak bu tatmin kısa sürdü. Yüzümde beliren acımasız ifadeyle ona baktım. "Sana konuşabilirsin dememiştim," dedim. Masanın üzerinde duran katanayı çekip bir hamlede boynuna sertçe indirdim. Keskin kılıç, boynunu keserken çıkan ses ve ardından gelen kan fışkırması, odanın karanlığını kırmızıyla boyadı.

Cebimdeki mendili çıkarıp yavaşça yüzümü sildim. Onun yüzünden kıyafetlerime kan bulaşmıştı. Sakinliğimi korumaya çalıştım.

Zorlu'ya döndüğümde bakışlarının emrimi beklediğini gördüm. "Bana işe yarayan adam bulun. Hisar Alatav'ı bulmadan hiçbirinize uyku yok bu saatten sonra," dedim. "Kızımı istiyorum."

Zorlu başını salladı. Hızla hareket ederek, odayı terk edip beni cesetlerle baş başa bıraktı. Derin nefesler aldığımda burnuma sıcak kan kokusu doldu.

Hisar'ı bularak bu kalp ağrısına bir son verecektim.

Buna kararlıydım.

CamScanner ile tarandı

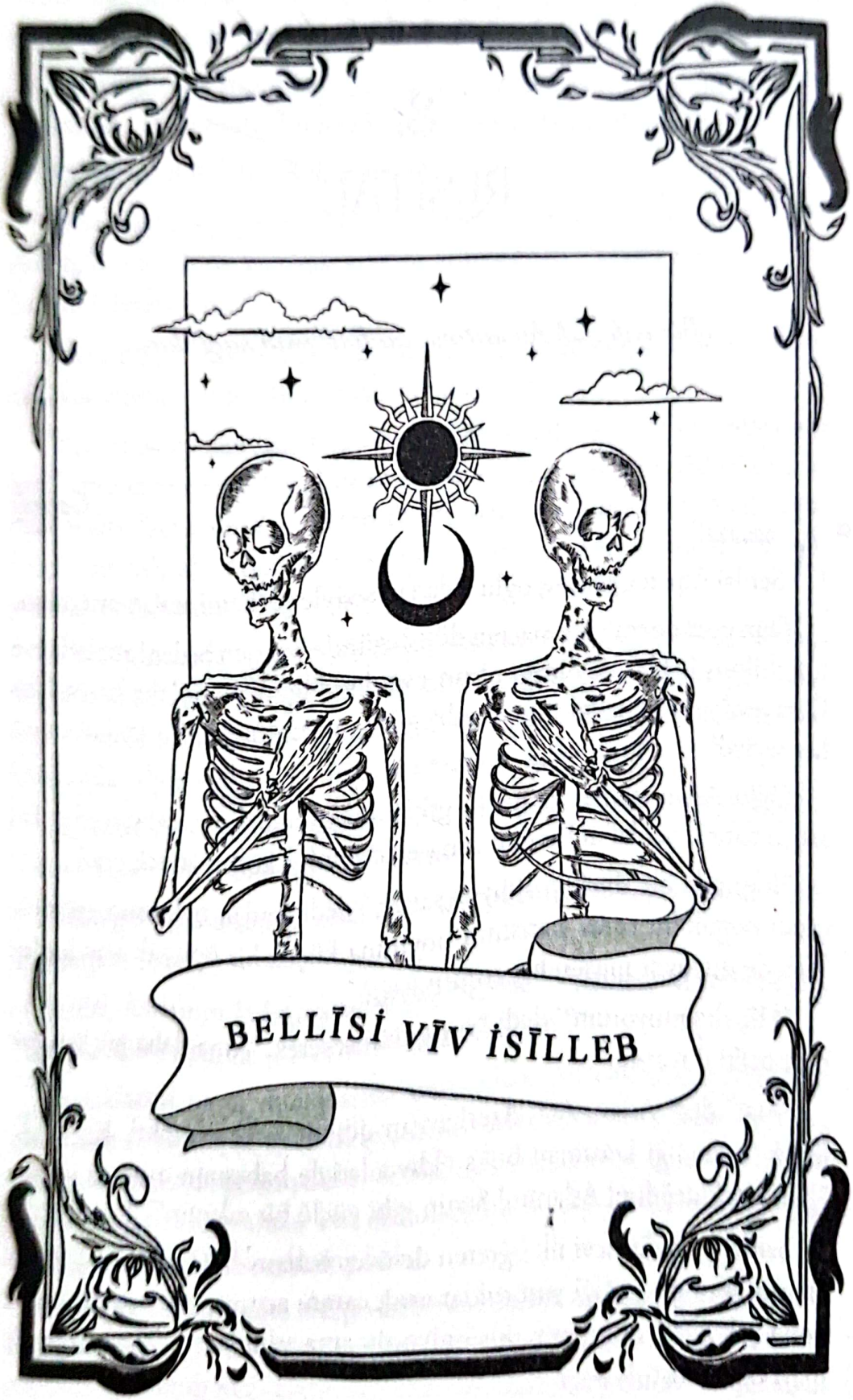

CamScanner ile tarandı

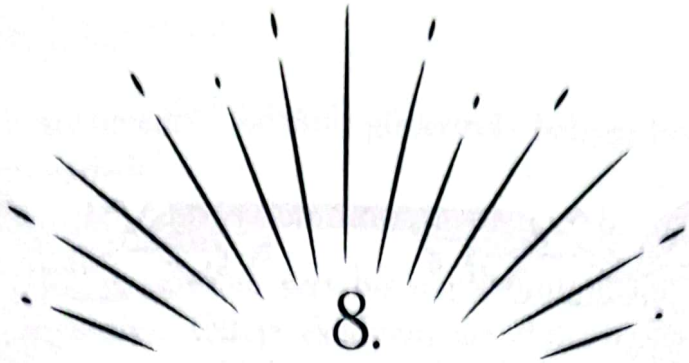

8.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Geçmiş

"Ataaaaaa!"

Serdal Alpan Qarayev, oğlu Aslan'ın sesiyle gözlerini aralamaya çalıştı.

Dün gece önemli bir maçtan döndüğünde, yorgun bedeni zor bela eve ulaşabilmişti. Her ne olursa olsun eve döndüğünde mutlaka karısı Nur Qarayeva'ya sarılmadan uyumazdı; gözünün nuru olan bu kadın, onun her şeyiydi.

Oğlu Aslan ise her zamanki gibi onu uyandırmaya çalışıyordu. Bu sabah rutini, Serdal'ın bir gün sona ereceğinden korktuğu tek şeydi.

"Başımda bir sinek vızıldıyor sanki," dedi Serdal, uykunun etkisiyle çıkan boğuk bir sesle. Karısının boynuna küçük bir öpücük kondurdu. "Sen de duyuyor musun hayatımın ışığı?"

"Hiç duymuyorum," dedi Nur gülümseyerek. "Ama daha güçlü bağırırsa belki duyarım."

"Ata!" dedi Aslan. Ata, Azerbaycan dilinde *baba* demekti. Küçük elleriyle kavradığı kocaman boks eldivenleriyle babasının ayağına vurdu. "Ben sinek değilim! Aslanım! Senin gibi güçlü bir aslanım!"

Serdal'a dövüşmeyi ilk öğreten de üvey babasıydı. O kadar çok darbe almıştı ki ringte yediği yumruklar artık canını acıtmaz olmuştu. İnsanlar onun çok güçlü olduğunu düşünüyordu ama aslında o sadece kalkan olmayı öğrenmişti.

Serdal'ın adı, *aslan yürekli* anlamına geliyordu. Babası, Karabağ'da şehit düşmüştü. Serdal, bu onurlu ismi oğluna da vermişti: Aslan.

CamScanner ile tarandı

Serdal, uzandığı yerden doğrulup bir hamlede oğlunu kucağına aldı. Küçük bedeni, karısıyla arasına yerleştirdi. "Aslansın sen," dedi. "Benim küçük aslanım, annesinin aslanı." Oğlunun başına öpücükler kondurdu.

"Bu iki aslanın arasında biraz daha kalırsam, hiçbir iş yapmadan akşam olacak," dedi Nur. "Kalkın bakalım koca aslanlar, kahvaltı vakti."

"Atam," dedi Aslan. "Boks yapalım!"

Serdal, oğlunu göğsüne yatırdı. "Senin neden ateşin var?" diye sordu, elini oğlunun sırtına koyarak atletini kontrol etti. "Hasta mı oldun, babacığım? Terlemişsin."

Aslan, başını iki yana salladı. "Senin gibi uyanır uyanmaz spor yaptım, yoruldum," dedi. "Boks yapalım, ata!"

"Benim aslan parçam, büyüyünce baban gibi boksör mü olacaksın sen?" diye sordu Serdal, oğlunun minik ellerini öperken. Aslan ona istekle baktı. "Ama önce gözümüzün nuruna kahvaltıda yardım edeceğiz. Güçlü bir kahvaltı yapıp karnımızı doyuracağız, daha sonra antrenman yapacağız. Tamam mı?"

Aslan heyecanla başını sallayarak, yataktan fırlayıp hızlıca mutfağa doğru koştu. Serdal, karısına dönüp onu kendine çekti. "Aslan görecek," dedi Nur. Dudaklarından kelimeler dökülürken, kocasının dokunuşları karşısında eriyip gidiyordu. "Alpan, sevgilim, rahat dur."

Karısının çenesinden tutup dudaklarının arasındaki mesafeyi kapattı. "Senin Alpan diyen dilini yerim," dedi.

"Dün gece yedin zaten!" dedi Nur, saniyeler içinde kapıyı kontrol etti. "Aslan gelir şimdi."

Serdal, karısının kulağına sıcak bir nefesle, "Gelmez," diye fısıldadı. "Seni özledim, hem de çok özledim, nur yüzlüm."

Dudaklarını onun dudaklarına bastırırken parmaklarını geceliğinin altına soktu. Yumuşak bir baskıyla onu tutku dolu bir şekilde öperken parmakları teninde geziniyordu. Serdal'ın karısına olan ilgisi hiç bitmeyecek, ona karşı her zaman tutkulu olacaktı. Serdal acıyla inleyerek geri çekildiğinde, Nur endişeyle ona baktı.

Serdal'ın dünkü maçta aldığı darbeden dolayı dudağının kenarındaki yara kanıyordu. "Yarana zarar verdim," diye fısıldadı Nur. "Özür dilerim, sevgilim. Çok acıdı mı?" Defalarca üflerken akan kanı elinin tersiyle sildi. "Rahat dur demiştim sana, değil mi?"

Serdal, yalancı bir tınıyla, "Çok acıttın, ah be..." dedi.

CamScanner ile tarandı

Nur, hemen minik öpücükler kondururken, "Bilerek yapmadım ki," dedi. Bir yandan üflüyor, bir yandan öpüyordu. "Konu sen olunca kendimi tutamıyorum, Serdal."

Serdal'ın güldüğünü görünce hızlıca omzuna vurdu. "Çok kötüsün! Karını kandırmaya utanmıyor musun? Yalancısın!"

"Yalancı değilim ben," diye fısıldadı Serdal. Uzanıp karısının dudağından öptü. "Sadece sana yananım." Bileklerini kavradığında, karısını tamamen kendine hapsetti. "Eğer beni hep böyle öpeceksen kandırmaya razıyım..." Serdal, karısını tamamen bedeninin altına aldı. "Hem ilk öpüşmemizde de dudağımı kanatmıştın. Alışkınım ben."

Serdal, Nur'un abisiyle çok yakın arkadaştı; kendisinin antrenörüydü ve onun ayarladığı maçlara çıkıyordu. O maçların birinde, daha önce hiç görmediği bir kadını görmüştü: Nur. Karanlık hayatına bir ışık gibi doğmuştu. Onun yaralarını sarmıştı. Nur, bir sağlıkçıydı ve neredeyse imkânsız olan bu aşk hem arkadaşı hem de antrenörü olan adam tarafından kesinlikle onaylanmamıştı. Ama Serdal'ın karşısında kimse duramazdı, o da duramamıştı.

Bir gün önemli bir maçta, Serdal çok ağır hasar almıştı. Nur, tedirginlikle onu izlemişti. Tanıştıkları andan itibaren hiçbir maçını kaçırmamıştı. Serdal maçı kazanmıştı ama neredeyse hayatını kaybediyordu. Nur ona çok kızmıştı. O bağırışlar, Serdal'ın her maçında kulağında yankılanıyordu. Dövüş kulübünün arka odasında onu susturmak için dudaklarına kapanmıştı.

Bir daha o dudaklardan hiç ayrılmamıştı.

"O zaman yenileceğinden çok korkmuştum, sana çok kızgındım, kırgındım. Ta ki beni öpene kadar," diye açıkladı Nur. "Sonra dedim ki bu adam bu maçta kaybetmezse bir daha hiçbir maçta kaybetmez."

Serdal, Nur'un boynundan aşağıya doğru öperken geceliğini tamamen sıyırdı. Nur'un nefes alışları sıklaşırken, Serdal'ın ateşi aratmayan dokunuşları onu yakıyordu. Nur, kocasının işkencelerine dayanamazken yerlerini değiştirmek amacıyla hareketlendi. Serdal altta kalırken narin bedeniyle kocasının kaslı vücudunun üzerine yerleşti. Serdal gülümseyerek, "Beni yere serebilen tek kişi sensin," dedi. "Sadece sana yenilirim. Tüm maçlarım, tüm zaferlerim sana ve oğlumuza."

Aslan mutfaktan, "Ataaaa!" diye seslendi. "Mamaaa!"

Serdal, karısını kucağına alarak yataktan kalktı. Odadan çıkana kadar onu öpmeye devam etti. "Kahvaltımı seninle yapacaktım ama minik

CamScanner ile tarandı

aslan izin vermiyor," dedi. "Bunu artık kendime borç bilirim, haberin olsun, gözümün nuru."

Hep birlikte kahvaltı masasına oturduklarında, Alpan o anın ne kadar kıymetli olduğunu hissediyordu. Günün sıradan bir sabah olduğunu düşünüyordu; oğlu Aslan'ın neşeli kahkahaları, karısı Nur'un sıcak gülümsemesi ve kendisinin sevgi dolu bakışları arasında geçen bir sabah... Alpan, oğlu için özenle kahvaltı hazırlamıştı. Her lokmada oğlunun ağzına sevgiyle bir şeyler uzatıyor, karısının yüzüne her fırsatta öpücükler konduruyordu. Nur'un gözlerindeki ışık, Alpan'ın dünyasını aydınlatıyordu.

Alpan, sevdikleriyle geçirdiği bu son kahvaltının farkında değildi. Kendi elleriyle hazırladığı bu basit kahvaltı, son kez oğluna sunduğu sevgi dolu bir armağan, karısına verdiği son öpücüklerdi.

Zaman, acımasız bir hızla akıp gitti. Alpan, bir daha bu masada oturamayacağını, bu gülüşleri duyamayacağını, bu dokunuşları hissedemeyeceğini bilemedi. Bu son kahvaltıdan sonra hayatı bir daha asla eskisi gibi olmadı. Ailesini kaybettikten sonra o eski sıcak yuvaya bir daha geri dönemedi. Aslan'ın neşeli sesi, Nur'un sevgi dolu gözleri artık sadece hatıralarda kaldı. Alpan'ın kalbi bu kayıpla paramparça oldu ve o an, kendisi de bir daha asla eski Alpan olamadı.

Azerbaycan topraklarına bir daha ayak basmadı; dövüş ringlerini terk etti, Alpan adını bir daha kullanmadı. O sıcak yuva, o mutlu sabahlar, Alpan'ın bir zamanlar gücünü aldığı her şey, şimdi sadece birer anıdan ibaretti. Artık karanlık, sessiz bir dünyada yaşıyordu ve bu dünyada ne Aslan'ın neşesi ne de Nur'un sevgisi vardı.

Alpan, hayatta kalmıştı ama bir daha asla gerçekten yaşamamıştı.

BRONZ

Günler geçiyordu fakat Hisar sanki buhar olup uçmuştu. Her zamanki gibi zeki ve stratejik davrandığı kesindi çünkü Hisar saklanmak isterse onu bulmak neredeyse imkânsız olurdu. Onun yöntemlerini çok iyi bilirdim; adımlarını daima dikkatle planlar, hiçbir ayrıntıyı atlamazdı.

Lakin bu sefer farklıydı, bu sefer her zamankinden daha derinlere gizlenmişti.

CamScanner ile tarandı

Düşüncelerim beynimde dönüp dururken âdeta kafayı yeme noktasına gelmiştim. Bu yüzden Sanaç, beni zorla golf oynamaya getirmişti. Kafamda dolanan bu karanlık düşüncelerle biraz daha baş başa kalırsam gerçekten delirecektim. Hisar bulunmak istemiyordu, ben ise onu bulmak istiyordum. Gözümden kaçırdığım bir detay olduğunu hissediyordum. Bu detay neydi, işte onu çözemiyordum.

Onu kendi hâline bırakmaya karar vermiştim. Bir şekilde karşıma çıkacaktı. Panterin onunla birlikte olduğuna artık emindim. Her ne planlıyorsa bir şekilde ikisi de bana tekrar gelecekti.

Uykusuzluk beni ağır bir yorgunluğa sürüklemişti. Günlerdir uyumaya çalışsam da olmuyordu. Gözlerim kapanıyor, bedenim dinlenmek istiyor, zihnim buna izin vermiyordu. Kızım yanımda olsa derin bir uykuya dalabilirdim ama hiçbir yerde yoktu.

"Bronz!" Sanaç, beni düşüncelerimin karanlığından çekip çıkardı. "Hadi, ne düşündün bu kadar?" Ona baktığımda, elinde tuttuğu golf sopasıyla beklediğini fark ettim.

Daldığım düşüncelerden gerçek dünyaya döndüm. Elimdeki sopayı sıkıca kavrayıp topa vurmak için doğruldum. Ancak bu vuruş, ruhsuz ve mekanik bir hareketten ibaretti. Tıpkı içinde bulunduğum durum gibi... Sadece bir şeyler yapıyordum, aslında hiçbir şey hissetmiyordum.

Golf sopasını usulca indirerek, topun sahada kaybolup gidişini izlerken hissettiğim boşluk daha da büyüdü. Sanaç'ın ne dediği ya da topun nereye gittiği umurumda bile değildi.

Topu attım ama zihnimdeki bu yükü atmam mümkün değildi.

Sanaç bambaşka yere giden topun arkasından bana doğru endişeyle geldi. "Sen iyice manyak ettin kendini," dedi. "Ne yapıyorsun, abiciğim sen? Golf bile oynayamıyorsan iş gerçekten ciddi!"

"Oynuyorum," dedim dalgın bir sesle. "Hadi, atış sırası sende." Sadece onu başımdan göndermek için söylediğim bir şeydi. Oynamak istemiyordum. Elime şişeyi alarak dudaklarımı suyla kavuşturdum. Derin bir düşünceye daldım.

O anı düşündüm; yeşillikler içindeki golf sahasında, ilk kez beraber golf oynadığımız o günü.

Güneşin altın sarısı ışıkları, geniş alanın üzerine yayılmıştı, hafif bir esinti tenimizi okşuyordu. Hisar, elinde golf sopasıyla dururken yüzündeki belirsizlik, ona özgü olan hafif bir inatçılıkla karışmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Bana gerçekten golf mü öğreteceksin?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Evet," dedim kendimden emin bir ifadeyle. "Kendine bir öğretmen aradığını duydum. Biliyorsun, ben iyi bir öğretmenim."

Onun dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi ancak bakışları hâlâ temkinliydi. "Resim konusundaki yeteneğini artık biliyorum," dedi hafif bir alayla. "Onun gibi bir şey mi bu?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Öyle de denilebilir."

Bir an duraksadı, bakışları yeşil sahada dolaştı, daha sonra tekrar bana döndü. Gözlerindeki ışık bir anda daha sert bir hâl aldı. "Asla golf oynamayacağım demiştim," dedi. "Lafımı yemeye hazır değilim."

"Onu benim evimin sınırları içinde dediğini varsayarsak başka bir yerde golf oynayabilirsin," dedim. "O yüzden bizi buraya getirdim." Gözlerim yatın etrafında uzanan uçsuz bucaksız maviliğe kaydı.

Gözlerini etrafında dolaştırarak, "Bir yat üstünde oynayacağımızı hiç düşünmemiştim," dedi Hisar.

"Seveceğini düşünüyorum," dedim sert olmayan bir tonla.

Eline golf sopasını aldı. "Bakalım seni oynarken yeterince izleyebilmiş miyim?" Gözlerinde her zamanki meydan okuyan ifade vardı, bu sefer biraz da iddialı görünüyordu.

Dikkatim onun elindeki sopaya kaydı. Parmaklarının sopayı nasıl kavradığını izlerken, "Gerçekten mi?" dedim. Sesimde hafif bir alay tonu vardı. "Sopayı o şekilde mi tutacaksın?"

Dudaklarını büzerek, "Ben böyle biliyorum!" dedi.

"O şekilde olmaz," dedim uyarırcasına. Hisar'ın gözlerinde beliren ifade, beni daha da içine çeken bir girdap gibi hissettirdi. "Demek sana temelden öğreteceğiz."

Yürümeye başlayıp ona doğru yavaşça yaklaştım, adımlarım aramızdaki havayı yoğunlaştıran bir melodi gibiydi. Tam arkasına geçtim. "Bacaklarını arala." Emir vermem onun anlık tereddüdüne, sonrasında da itaatine yol açtı. Paralel şekilde durmayan ayaklarını, kendi ayaklarımla düzelttim.

"Hafifçe eğil." Onu öne doğru nazikçe yatırırken vücudunun benim rehberliğime nasıl tepki verdiğini hissettim. O an, aramızdaki mesafe kapanırken onun sıcaklığı tüm bedenime yayılıyordu. Kalçası, kasığıma yaslandığında derin bir nefes aldım. Hisar, kıpırdadı.

"Yeterli mi?"

CamScanner ile tarandı

"Ben seni ayarlayacağım," dedim ellerimi onun ellerinin üzerine yerleştirirken. Parmaklarımın altında onun teninin yumuşaklığı, aramızdaki tansiyonu daha da artırıyordu. "Sıkıca kavra."

Bir anlığına gözlerime baktı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Bana başka bir şey öğretmediğine emin misin?" diye sorduğunda ifadesi alaycı ama aynı zamanda derin bir arzu taşıyordu.

"Dikkatimi dağıtma." Aramızdaki gerilimi daha da artırıyordu. "Duruşunu sakın bozma." Gözlerim onun üzerindeyken her hareketinin mükemmel bir uyumla gerçekleşmesini izliyordum.

"Biliyor musun?" dedi Hisar. "Neden golf dersi alacağım dediğimde çıldırdığını şimdi anlıyorum. Bu kadar yakınlaşmamız gerektiğini hiç tahmin etmemiştim."

"Kimse sana golf öğretmeyi düşünemez bile, Hisar," dedim kulağına doğru sertçe fısıldayarak. "El hareketlerimi izle."

Onun bütün bedenini hissediyordum; aramızdaki bu yakınlık, kalplerimizin ritmini birbirine karıştırıyordu. Kalbimin atışı, onun sırtında yankılanıyordu. Sopayı onunla birlikte kavradım, ellerimiz sanki bir olmuştu.

Topun deliğe doğru süzülüşünü birlikte izlerken zaman sanki durmuştu. Hisar heyecanla, "Tam isabet!" diye haykırdı.

"Şimdi ben denemek istiyorum," diye devam ederken gözlerinde parlayan heyecanı fark etmemek imkânsızdı. Sopayı tek başına kavradı, bedenini gösterdiğim gibi zarif bir şekilde eğdi. Güneş ışınları onun tenine altın rengi bir parıltı veriyor, uzun ve vücuduna yapışan elbisesi, her kıvrımını belirginleştiriyordu. Sanki bir sanat eseri duruyordu karşımda.

Topa vurduğunda, topun denize doğru süzülüşünü izledim. Hisar, muzip bir gülümsemeyle dönüp, "Benim hedefim denizdi zaten!" dedi.

Onun moralini bozmadan, "Güzel," dedim onunla aynı frekansta. "Şimdi tekrar dene."

Bu kez daha istekli bir şekilde duruşunu alıp sopayı kaldırdı. Topa vurduğunda, topun bana doğru havalanışını gördüm. Ani bir refleksle, kafama çarpmadan topu yakaladım. "Hedef bu sefer kafam olmalıydı; diğer türlü topun bana gelmesi mümkün değil," dedim.

Yavaşça omuz silkti. "Top nereye gideceğini biliyor."

Gözlerimi kısıp hafifçe başımı salladım. "Anlaşılan hiçbir şey öğrenmedin." Oturduğum yerden kalkıp tekrar karşısına geçtim. "İyi bir öğretmen olduğumu söylemiştim. Sana öğretene kadar buradan ayrılmak yok."

CamScanner ile tarandı

Tekrar onun arkasına geçtim, bedenlerimiz birbirine uyumlu bir ritimle hareket ederken ellerimi onun ellerinin üzerine yerleştirdim. Birlikte eğildik, aramızdaki yakınlık neredeyse dayanılmaz bir hâle gelmişti. Hisar, başını hafifçe çevirip, "Bana bu kadar yakınlaşırsan nasıl öğreneceğim ki?" dedi tahrik edici bir tınıyla. "Konsantre olamıyorum."

Derin bir nefes alıp ciddiyetle, "Topa odaklan," dedim.

"Sen sanki topa odaklanabiliyorsun," derken kendini bana doğru biraz daha bastırdı. Onun bu hareketi, içimdeki tüm dengeleri altüst ediyordu. Her bastırışında, vücudumun ona verdiği tepkiyi hissetmemek imkânsızdı; pantolonumun her geçen saniye biraz daha kabardığını fark ediyordum.

"Hisar," dedim derin bir nefes alarak. "Rahat dur."

"Söylemesi kolay."

"Topu izle!" Bir anlık kızgınlıkla yükseldim, bu daha çok kendime yaptığım bir uyarıydı. Gözlerimi topa dikmeye çalışsam da Hisar'ın varlığı her şeyin önüne geçiyordu.

"İzliyorum!" dedi Hisar.

Tüm dengem altüst olmuştu çünkü aklımda sadece o vardı. Düşüncelerim tamamen ona kilitlenmiş, ne top ne de oyunun kuralları önemini yitirmişti. Bu karışıklığı bastırmak için topa sertçe vurduğumda yalnızca içimdeki gerilimi daha da artırmıştı.

"Sanırım bu sefer de hedefimiz denizdi."

"Neyden bahsediyorsun? Ne denizi?"

"Topu izlemedin mi Bronz?" Gözlerimi denize çevirdiğimde, topun çok sert vuruşumla yatın dışına fırlayıp sulara karıştığını gördüm.

Bir an duraksadım, içimde biriken duyguların ağırlığını hissederek ona döndüm. Derin bir iç çektim. "Hayır," dedim belirgin bir tutkuyla. "İzlediğim sendin."

Son cümlemle bana doğru dönerek ellerini boynuma yerleştirdi. "Bu kadar ders yeter diyorum." Gözlerinde o tanıdık ateşi fark ettim. "Benim eğildiğim ve sıkıca kavradığım başka bir şeye mi geçsek?"

"Neymiş o?" dedim anlamazlıktan gelir gibi yaparak.

"Göstereyim," dedi. Adım adım bana yaklaşırken bakışlarıyla beni tamamen etkisi altına alıyordu. Parmakları pantolonumda beliren kabarıklığa dokundu. Azap dolu bir tınıyla yavaşça ilerledi. Tırnaklarını bastırdığında o hoş gülümsemesi artık tüm yüzündeydi.

"Hisar..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken yutkundum. Onun bu kışkırtıcı tavrı, içimdeki tüm kontrolü zorluyordu. Parmaklarım boynunu

CamScanner ile tarandı

kavradığı gibi onu yatın demir korkuluğuna yasladım. Saçları aşağıya dökülürken başını iyice geriye yatırdı. Dudaklarımı açılan boynuna yerleştirirken yüzüne hoş bir gülüş yayıldı.

Davranışlarım tahmin ettiğimden daha sert olurken onun hareket alanını tamamen kısıtlamıştım. Hisar kendini bana bastırırken, bacaklarını belime doğru dolayıp biraz daha yükseldi. Dudaklarım boynundan aşağıya indikçe kendimden izler bırakıyordum.

"Çok," dedi nefes nefese. "Çok sertsin ve bu çok hoşuma gidiyor."

"Daha hiçbir şey görmedin."

"Bronz," dedi yavaşça doğrulurken. Saçları bedenime döküldü. "Göster bana. İstediğini biliyorum. Biliyorum çünkü yanıyorsun."

"İkimiz de yanıyoruz," dedim içimdeki arzuyu artık gizleyemeyerek. Sıcaktı lakin bu sıcaklık sadece güneşten değildi; aramızdaki elektrik âdeta havayı ısıtıyordu. "Sana golf öğretmek belki de doğru bir hamle değildi. Ateşli bir kadın olduğunu nasıl unuturum?"

Dudaklarımız birbirine yaklaştı, aramızdaki mesafe neredeyse yok olmuştu. Nefeslerimiz iç içe geçmiş, zaman durmuş gibiydi. "Tam olarak beni öpmen gereken noktadayız."

"Öyle mi diyorsun?" dedim ona karşı koymam neredeyse imkânsızlaşırken.

"Hıhı," diye fısıldadı, tatlı bir oyunbazlıkla. "Beni öp ve her şey baştan başlasın..."

Her şey baştan başlasın.

İhtiyacımız olan da bu değil miydi? Birlikte baştan başlamaya ihtiyacımız vardı.

Parmaklarım yanağını kavradı. Gözlerimiz hiç ayrılmadı. Tam o an, burnundan dudaklarına doğru ince bir kan damlası süzüldü. Dünya aniden tersine döndü. "Hisar," dedim içimde yükselen endişeyle. "Burnun kanıyor!"

"Beni öpmemek için söylediğin bahaneye bakar mısın?" dedi sanki durumun ciddiyetini fark etmiyormuş gibi.

"Ne bahanesi?" dedim paniğe kapılarak. "Güneş mi çarptı? Ne oldu? Neyin var?"

Eliyle burnuna dokunup akan kana baktı. "Sırf burnum kanıyor diye resmen benimle öpüşmedin!"

"Seni kanlar içinde de öperim ama şu an yeri değil!" Endişem daha da arttı. "Hastalandın mı? Neyin var, Hisar?"

CamScanner ile tarandı

"Sana söylemeyi atladım, ben ölüyorum, az bir zamanım kaldı," derken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Bunu kolaylıkla söylemesi beni fazlasıyla sinirlendirdi.

"Saçma sapan konuşma, Hisar!" dedim öfkemi saklayamadan. Bu tür şakalar kaldırabileceğim şeyler değildi, hele ki onunla ilgiliyse.

"Ben ne bileyim ne olduğunu? Evren resmen öpüşmemizi istemiyor!"

Cebimdeki siyah mendili çıkarıp burnuna tuttum. "Uzan şuraya," dedim, onu nazikçe gölge bir yere doğru çekip koltuğa oturttum. Hisar, akan kanı durdurmak için başını aşağı eğip dizlerime yerleştirdi. Parmaklarım, saçlarının arasından geçerken bir yandan da diğerlerine geri dönmek için telefondan işaret verdim. Endişem yüzümdeki her çizgide hissediliyordu.

"Sıcakladım," dedi hafif bir nefesle. Elbisesini alttan çekerek bacaklarını açmaya başladı. Onun bu beklenmedik hareketi karşısında hemen devreye girip bacaklarını tekrar kapattım.

"Şşşt," dedim onu uyararak. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz rahatlamaya ihtiyacım var," deyip tekrar bacaklarını açmaya yeltendi.

Onu bir kez daha durdurdum. "Dönüyoruz, Hisar. Korumalar bize bir hayli yaklaştı." Ona doğru biraz daha eğilip kulağına fısıldadım. "İç çamaşırı giymemişsin."

Tek kaşını kaldırıp merakla baktı. "Ben giyinirken beni mi izledin? Nereden biliyorsun?"

"Az önce golf öğretirken hiçbir şey olmadığını hissettim." Bu kadar yakınken onun her hareketini, her ayrıntıyı fark etmemek imkânsızdı.

Hisar, dudaklarında yaramaz bir gülümsemeyle, "Sen gerçekten çok fena bir adamsın," dedi. Ardından sitemkâr bir ifade takındı. "Ne güzel golf sahasında sevişecektik, burnumun kanayacağı tuttu!"

"Başka zamana sözüm olsun."

"Sana hatırlatırım bunu..."

O andan sıyrılıp şimdiki ana tekrar döndüm.

Sanaç atışını yapmış, tedirgin bir tavırla beni izliyordu. Ağzını açmaya korkuyordu. Elimdeki sopayı bıraktım. "Büyük toplantı için konuşma metnine son bir kez göz atacağım," dedim. "Oyunu burada bitirelim." Çalışanlar etrafı toplamayı başladı. Golf arabasına doğru yürürken oynamak istemediğime artık emindim.

Alatavlar bir yılandı.

Ve insanın zihnine sızıp onları altüst etmeyi iyi bilirdi.

CamScanner ile tarandı

Karanlık salonun kasvetli atmosferi içime işledi.

Loş ışıkların cılız parıltısı, birkaç mumun titrek alevinden ibaretti. Gölgeler duvarlarda huzursuzca dans ederken mekânda ağır bir sessizlik hâkimdi; sanki zaman bile bu anın ağırlığı karşısında boyun eğip durmuştu.

Gözlerimi salondaki her bir yüze diktim. Sert ve duygusuz ifadem, onlara karşı kurduğum ilk savunmaydı. Benim soğuk bakışlarım, karşımdakilerin ruhlarını delip geçen bir kılıç gibiydi; kimseye merhamet tanımadan geziniyordu.

Arkana'nın genel toplantısındaydık.

Büyük Arkana grubunun tamamı buradaydı, Küçük Arkana grubundan ise dört takım lideri toplantıya katılmıştı.

Derin bir nefes alarak göğsümdeki baskıyı hafifletmeye çalıştım. Bunu hissetmemeliydim ama her şeyin yükü üzerime çökmüştü. Soğukkanlı adımlarla mikrofonun başına geçtim. Gözlerim, salonun karanlığını yardı ve artık topluluğa hükmetmek için hazırdım.

Mikrofonu kavrayıp sesimin tüm salonu bir fırtına gibi sarmasına izin verdim. "Arkana'nın yıllık toplantısına hepiniz hoş geldiniz." Kelimelerimde hissedilen otorite, onlara bir kez daha kimin gerçek lider olduğunu hatırlatmak içindi.

Hepsinden aynı karşılık geldi: Sessizlik. Bu salondaki herkes, tek bir kelimenin veya yanlış bir bakışın, hayatlarının gidişatını değiştirebileceğini biliyordu. Onların korkusunu hissettim, bu korku beni besliyordu.

İçlerinden bazıları gözlerini benden kaçırdı, diğerleri ise cesaretlerini toplayıp bakışlarımı karşılamaya çalıştı ama hepsi başarısız oldu. Bu, onlarla benim aramdaki farktı; ben bu karanlığın içinde yükselen tek gerçek güçtüm.

Onların bu toplantıdan ne beklediğini biliyordum: *Güvende hissetmek, ellerinde tuttukları gücü korumak ve daha fazlasını elde etmek.* Aynı zamanda, her birinin aklında tek bir soru vardı: *Benim yerim ne olacak?*

Burada yalnızca en güçlüler hayatta kalır, diğerleri ise ya boyun eğer ya da yok olurdu.

Herkes bir gün İmparator'un düşmesini beklerdi.

CamScanner ile tarandı

"Bu yıl, örgüt için bir dönüm noktası olacak," dedim. "Yeni bir düzenin başlangıcıyla, eski hataların sonu gelmişti. Dolu dolu altı yıl geçirdik ve Arkana yeni bir tarihe daha imza atacak."

Ön sıralarda oturanlardan yaşlı ve tecrübeli bir adam olan Asa grubunun takım lideri, hafifçe öne eğildi. "İmparator," dedi kelimeleri dikkatlice seçerek. "Bahsettiğiniz dönüm noktası bizlere ne getirecek? Geleceğimiz ne olacak?"

"Asa lideri," dedim güçlü bir tonla. "Geleceği sadakat ve güçle şekillendireceğim. Benimle yürüyenler yükselecek, bana karşı duranlar ise düşecek." Bir anlık duraksamadan sonra ekledim. "Senin için de bu böyle olacak. Doğru kararları vermek için yeterince tecrübeli olduğunu biliyorum."

Asa lideri, başını hafifçe eğerek onayladığında yüzündeki endişe ifadesi silinmedi. Onun gibi eski bir kurt bile bu değişimin neler getireceğini tam olarak kestiremiyordu.

Bir diğer ses, salonun arka köşesinden yükseldi. "İmparator, sadakatimizden şüpheniz olmasın. Yalnız bizden ne beklediğinizi bilmek isteriz." Bu, herkesin merak ettiği bir soruydu, sormaya cesaret edebilen tek kişi o genç adamdı. Onun gözü pekliği hoşuma gitmişti.

"Sadakat," dedim fakat daha cümlem havada asılıyken mikrofonun sesi aniden kesildi. Bu beklenmedik durum, salondaki gerginliği bir bıçak gibi keskinleştirdi. Mikrofona tekrar dokundum.

Sözcü, endişeyle bir adım öne çıktı. "Ses sorununu hemen kontrol ediyoruz," dedi.

"Derhâl düzeltin!" dedim.

Sanaç hızlıca yanıma geldiğinde bakışlarındaki tedirginliği gördüm. "Ne oldu, Aziz?" diye sordum.

"Kartımdan çıkıyorum," dedi Sanaç aceleyle. Toplantının ortasında kartından çıktığına göre durum vahim olmalıydı. "His'ten bir haber var."

"Neredeymiş? Sonunda ortaya çıktı mı?"

"Çıktı abiciğim, çıktı," dedi Sanaç bir felaketin habercisi gibi. "Aldığımız bilgilere göre buraya geliyormuş."

"Buraya geliyormuş derken?" dediğimde ifademi korumak oldukça zordu.

Tam o sırada, ağır kapılar gıcırtıyla açıldı. Açılan kapıdan içeriye bir kadın girdi. Bedeninden kanlar süzülüyordu, sanki savaş alanından çıkmıştı. İçeriye giren kadın, salondaki herkesin dikkatini bir anda üzerinde topladı.

CamScanner ile tarandı

O kadının kim olduğunu hemen anladım.

Uzun, ihtişamlı bir elbise giymiş olan kadın, karanlığın içinde bile büyüleyici bir zarafet sergiliyordu. Her adımı, sanki meydan okurcasına atıyordu. Mum ışığının son kırıntıları, elbisesinin ince dokularında dans ediyor, onun varlığını daha da görkemli kılıyordu.

Hisar Alatav.

Etrafımdakiler, Hisar'a hayranlık ve şaşkınlıkla bakarken hemen ona odaklandım. Onu tanıyan ilk kişi bendim çünkü o, uzun zamandır içimde büyüttüğüm bir arzunun, hiç dile getiremediğim bir tutkunun beden bulmuş hâliydi.

Hisar, tüm dikkatleri üzerine toplarken salonun merkezine doğru ilerledi. Her adımında salona hâkim olan sükûnet, yerini büyüyen bir gerginliğe bırakıyordu.

"Toplantıya bensiz başlamayı düşünmüyordunuz, değil mi?" O an, salonun karanlığı bile onun sözlerinin gücüyle aydınlanmış gibiydi. "Geç kaldığım için lütfen kusura bakmayın. Girişte küçük bir arbede yaşandı fakat hallettim."

Bu beklenmedik karşılaşmanın etkisiyle ifadelerimi bastırmaya çalıştım. Gözlerim onun üzerine kilitlenmiş hâlde, "Hisar?" dedim.

Merdivenlerden hızla aşağıya inerken kalbim delicesine atıyordu. Yanına ulaştığımda, gözlerim ellerine kaydı. Elindeki bıçaktan süzülen kanı hiç tereddüt etmeden kendi elbisesine sildi ve bıçağı ustaca elbisesinin yırtmacından bacağına yerleştirdi. "Bu hâlin ne?" diye sordum.

Hisar, sanki bu tepkimi bekliyormuş gibi yüzüne yerleşen hafif gülümsemeyle bana keskin bir bakış fırlattı.

"Bildiğim kadarıyla Arkana'da isimle hitap etmek yasak. Yanılıyor muyum İmparator?" dedi soğuk bir tonla.

O an bakışlarım istemsizce Hisar'ın saçlarına takıldı. O saçlar... Zamanında beline kadar uzanan, rüzgârın esintisiyle dalgalanan saçlar... Şimdi ise omzuna bile dokunmayan, kesilmiş, kısacık saçlar... Bu görüntü hücrelerimde bir patlama meydana getirdi.

Saçlarına ne olmuştu ve neden kısacıktı?

Sikeyim. Omzuna bile değmiyordu. Çok kısalmışlardı.

Elim, soğuk tenine dokunduğunda onu kendime doğru çektim. Kulağına doğru sert bir tonla, "Sen anlaşmalarına böyle mi sadık kalıyorsun, Hisar?" dedim. Bizi kimsenin duymadığına emindim.

CamScanner ile tarandı

Hisar, gözlerini hiç kırpmadan bana baktı. "Ne anlaşması?" dedi sakin bir tavırla. "Senin evinden ayrıldığım gün bütün anlaşmalarımız iptal oldu."

"Öyle mi diyorsun?"

"Bunu bilmen gerekirdi, Bronz."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Burada ne işin var, Hisar? Umarım, buraya geliş amacın bana kızımı teslim etmek içindir," dediğimde bakışlarım tekrar saçlarına takıldı, bir türlü oradan ayrılamıyordum.

Hisar, hiç tereddüt etmeden, "Artık herkes olması gerektiği yerde," diye cevap verdi.

"Ne işler karıştırdığını bilmiyorum ama..." dedim sesimdeki öfke kontrolsüzce yükselirken. "Bu kadar kart sahibinin önünde sakın bir saçmalık yapma!" Onun bu kadar güvenle hareket etmesi, kesinlikle bir planı olduğuna işaret ediyordu.

Hisar, bakışlarımın altında bir an bile sarsılmadı. Sanki benim öfkemi görmek, onu daha da güçlendirmişti. Gözlerindeki meydan okuma, sözlerimin etkisiz olduğunu gösteriyordu. Bu, onu tanıdığım günden beri hep böyle olmuştu; her seferinde beni bir adım daha ileri iten ama aynı zamanda aramızdaki o ince çizgide dengeyi kurmaya çalışan bir oyundu bu.

Neler olduğunu anlamaya çalışan Sanaç, bir adım öne çıkarak, "His," dedi. "Bak, bu toplantı çok önemli."

Hisar, Sanaç'ın sözlerine rağmen sakinliğini korudu. "Biliyorum," dedi bakışlarını benden ayırmadan. "Toplantıya katılmak için geldim."

İri bedeniyle bize yaklaşan Serdal araya girdi. "Toplantı yalnızca kart sahipleri için geçerli. Bildiğimiz kadarıyla senin bir kartın yok, His," dedi gözlerinde sorgulayıcı bir bakışla. "Aynı şekilde kartsız olan biri, bu binadan içeriye giremez. Buraya nasıl girdin?"

Hisar'ın ihtişamlı duruşu, tavırlarının keskinliği ve gücü, Asılan Adam kartının yeni sahibi Armen Kozlov'un dikkatini tamamen ona kilitlemişti. Bu kadını daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen onun varlığı salondaki herkeste olduğu gibi Armen üzerinde de derin bir etki bırakmıştı.

Hisar, sanki sadece varlığıyla bile çevresindekileri büyüleme gücüne sahipti.

Armen, büyülenmiş hâliyle ortamın gerilimini hafifletmeye çalışarak, "Yakın zamanda kartını terk eden biri olduysa bu güzel hanımefendi onun yerine geçmiş olabilir," dedi.

CamScanner ile tarandı

Armen'in Hisar'a yönelttiği bu hayran dolu bakışlar, imalar dikkatimden kaçmamıştı. Dışarı çıkmak için hazırda bekleyen hiddetimi zorlukla bastırarak, "Sence bundan haberim olmaz mıydı?" diye karşılık verdim.

"Burası sürprizlerle dolu, İmparator. Her an her şey olabilir," dedi Armen, umursamaz bir rahatlıkla.

Armen, bir adım öne çıkarak kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Asılan Adam kartının yeni sahibiyim, sanırım burada sizi ilk kez gören benim. Diğerleri yüzünüze aşina gibi," dedi ve ardından Hisar'a doğru hafifçe eğilerek onun elini saygıyla öptü. Bu zarif hareket, salondakilerin dikkatini çekse de bende sadece öfke uyandırdı. Koyu gözlere davetkâr bir tavırla bakarak, "Kendinizi tanıtmaya ne dersiniz?" diye sordu.

Hisar, Armen'in bu ilgi dolu tavrına karşılık, "Memnun oldum," dedi. "Kendimi takdim etmekten onur duyarım. Eminim herkes bu davetsiz misafirin kim olduğunu merak ediyordur."

Herkesin meraklı bakışları altında, Hisar ağır adımlarla salonun tam ortasına geçip durdu. O an salondaki herkes, bu kadının kim olduğunu ve ne amaçla burada bulunduğunu anlamak için nefesini tutmuştu. Hisar, tüm dikkatlerin üzerinde toplandığının farkında olarak başını hafifçe kaldırdığında sözlerini büyük bir ciddiyetle dile getirdi.

"İmparatoriçe," dedi Hisar, sesi salonun her köşesine yayılarak yankılandı.

İmparatoriçe mi?

Neden kendini bu şekilde tanıtmıştı? Daha önce kendine böyle hitap ettiğini hatırlıyordum. Gözlerim, Hisar'ın üzerinde sabitlendi. Bu tek kelime hem beni hem de salondaki herkesi sarstı.

"Arkana'da yıllar önce yok edildiği sanılan kartın tek vârisiyim."

Bu, imkânsız bir söylemdi. Bu kart yok edilmişti; varlığına dair hiçbir iz kalmamıştı. Bu kartın geri dönmesi, tüm dengeleri altüst edebilecek kadar büyük bir tehditti.

Hisar, elinde tutmuş olduğu kartı herkesin görebileceği şekilde masaya bıraktı. Mum ışıkları kartın üzerinde parladı. Başını gururla kaldırıp son sözünü söyledi: "Ben, İmparatoriçe'yim."

CamScanner ile tarandı

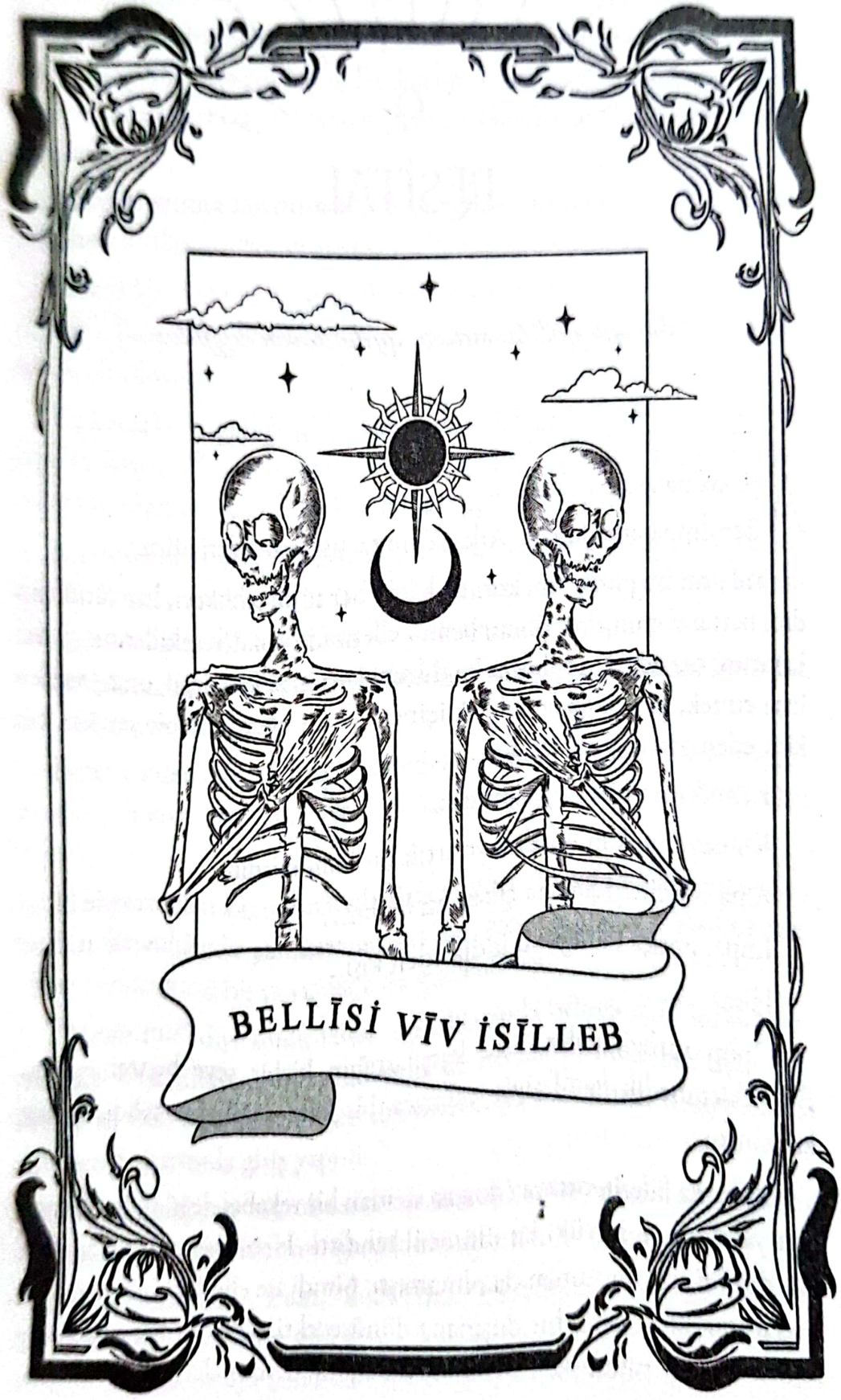

CamScanner ile tarandı

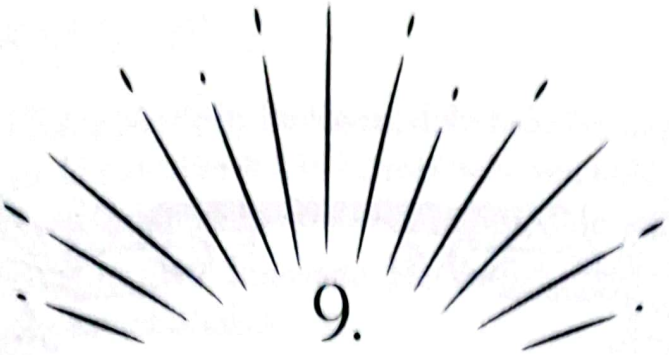

9.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Arkana bana aitti.

Ben İmparator'dum ve Arkana'nın tartışmasız lideriydim.

Yıllardır bu pozisyonu korumak için her türlü tehlikeyi, her türlü tehdidi bertaraf etmiştim. Burası benim ellerimde yeniden şekillenmişti; her kararım, her adımım yalnızca bu düzeni korumak için değil, onu yeniden inşa etmek, gerçek güçle kılmak içindi. Ve bu uğurda hiçbir şeyden, hiç kimseden geri durmamıştım.

Kendimden bile vazgeçmiştim.

Kimseydim, kimsesizdim ve artık bir kimliksizdim.

Ama şimdi... Karşıma çıkan bu kadın...

İmparatoriçe olduğunu iddia eden kişi...

Hisar...

Onun varlığı, daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bu beklenmedik hamlesiyle yalnızca bir kart değil, bir tehdit ortaya koymuştu.

Bir başka liderin ortaya çıkması sıradan bir rekabet değildi; bu, tahtım için yapılmış en büyük, en ölümcül tehditti. Hisar, benim için sıradan biri değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Şimdi ise elindeki o kartla, tüm bağlarımızı sorgulatan bir düşmana dönüşecekti. Yıllardır her şeyi kontrolüm altında tutmuşken Hisar'ın bu hamlesi tüm dengeyi bozacaktı, emindim.

Buna izin verecek değildim.

CamScanner ile tarandı

Arkana'nın kuralları basitti, acımasızdı. Liderin yerini tehdit eden biri, ölmeye mahkûmdu. Ve bu kural, ne olursa olsun değişemezdi.

Bu, Hisar'ın oyunlarından biri olmalıydı çünkü bu kart bizzat dedem Altın tarafından yok edilmişti. Bu kartın varlığı gerçek olamazdı. Doğduğum andan beri bu kart yoktu. Babam Gümüş'ün döneminde de hiç olmamıştı.

"Kartımı masaya koyuyorum." Sözleri beynime bir ok misali saplandı. "Bugünden itibaren, ben olmadan hiç kimse nefes dahi almayacak."

Masaya koyduğu kart, gerçeklikten ziyade bir tehdit gibi önümde duruyordu. Bunu kabullenmek istemiyordum çünkü bu kartın gücü yıkılmış, tarih olmuştu.

Yüzümdeki kızgınlığı gizleyemedim. Gözlerim, Hisar'ın ellerine ve yüzüne kaydı. "İmparatoriçe derken?" dedim öfkeyle. "Böyle bir şey mümkün olamaz. Yok edilen kartlar geri getirilemez, Hisar."

Kalabalık arasında bir kıpırdanma oldu, herkes ne olacağını bekliyordu. Bir köşede duran Sözcü, "Bizi kandıramazsın," dedi net bir ifadeyle. "Buraya kart sahibiyim diye kaç kişi geliyor, haberin var mı?"

Serdal, Sanaç ve Viran da en az benim kadar şaşkındı. Kimse böyle bir şeyi beklemiyordu.

Nefel aniden öne atıldı, gözlerimdeki şüpheyi sezen bir avcının içgüdüsüyle, "Güvenliğe haber verin, Arkana'ya izinsiz bir giriş oldu!" diye bağırdı.

Herkesin elleri birer birer silahlarına gitti. O soğuk çelik namlular, odanın karanlığında parıldayarak bir bir Hisar'a çevrildi. Bu hareket, Hisar'ı korkutmak bir yana, daha da güçlendirdi.

"İzinsiz mi?" diye sordu Hisar, dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle. O gülümseme, sinirimi daha da körüklüyordu. "Kuralları herkesten iyi biliyorum, hiçbir şey zorlamayla gerçekleşmedi. Diğer herkes gibi ben de kartımla giriş yaptım."

"Bahsettiğin kart hiç olmadı," dedim. Hisar'ın sakin ve kendinden emin duruşu, söylediklerinin gerçek olduğunu hissettiriyordu.

"Aksini iddia etmiyorum," dedi Hisar, sakinliğini koruyarak. "Kendimi tanıtırken söylediğim gibi yok edildiği sanılan kartın tek vârisiydim ve artık kartımı ortaya çıkarma zamanım geldi. Ben de burada bulunan herkes gibi bir kart sahibiyim."

"Hisar," dedim sertçe.

CamScanner ile tarandı

Gözlerinde gördüğüm soğukluk beni geri püskürttü. "İmparatoriçe'yi tercih ederim," dedi Hisar.

Bakışları bile değişmişti. Koyu kahve gözleri bir farklı bakıyordu. Bu kadın kimdi ve benim tanıdığım Hisar'a ne yapmıştı? Saçlarındaki farklılık bile onun ne kadar değiştiğini gözler önüne seriyordu.

"Hisar," diye tekrarladım.

O ise sesindeki soğukluğu daha da belirginleştirerek, "İmparatoriçe," dedi.

Hâkimiyetimi yeniden hissettirmeye çalışarak, "Söylediklerinin bir doğruluğu olamaz. Bunu reddediyorum," dedim. Ardından, daha da sert bir tonla ekledim. "Toplantıya devam edeceğiz. Güvenliği iki katına çıkarıp gerekeni yapın. Burada yabancı kimse olamaz."

Nefel tedirginlikle, "Güvenlik yanıt vermiyor," dedi. Bu durum daha çok sinirlenmeme neden oldu. Sanaç ve Serdal'a bakış atarak işaret ettim.

Sanaç şaşkınlığını üstünden atamazken, "Yönetimi elinden alacağını söylemişti," dedi. "Ben şaka yapıyor sanıyordum ama bu kadın ciddiymiş!"

"Hiç kimsenin hiç kimseden bir şey aldığı yok," dedim kesin bir dille. "Sadece canına susamışlar var."

Sözcü soğukkanlı bir şekilde Viran'a dönerek, "Ölüm timine haber ver. Ters giden bir şeyler var," dedi.

Hisar herkesin gözünde beliren korkuyu görmezden gelerek ağır ve kendinden emin adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü. Koltuğa oturduğunda etrafı süzdü. "Bu salonda garip bir şeyler var." Bakışlarını Nefel'de tutarak konuşmaya devam etti. "Sanırım dekorasyon pek hoşuma gitmedi. En kısa zamanda bir mimarla görüşmek istiyorum. Not alır mısın?"

Güç gösterisinden ziyade sanki her şeyin onun kontrolü altında olduğunu ilan ediyordu. "Bildiğim kadarıyla kartın Azize kartıydı ve bu durumda benim sağ kolum oluyorsun," dediğinde alaycı tavrına devam etti.

Nefel'in yüzünde öfke belirdi. Ondan hazzetmediği ortadaydı. Diğer herkesle aynı ifadeyi taşıyordu. Hisar ona çekilen silahlara rağmen soğukkanlı kalmayı başarmıştı. "Dur dur, kendini hiç yorma, Azize," diyerek Nefel'i durdurdu. "Nasıl olsa bütün kartları tekrar dağıtacağım. Yönetim tamamen bana ait olacağı için her şeyi yapmaya yetkim var."

Sanaç giderek artan paniğiyle, "Güvenlik neden hâlâ devreye girmedi?" dedi. Odadaki gerilim zirveye ulaşmıştı. Serdal'ın telaşa kapıldığını

CamScanner ile tarandı

görebiliyordum. Bu durum, herkesin kontrolü kaybetmeye başladığını açıkça gösteriyordu.

Hisar, gülümsemesini saklamadan, "Çünkü *artık* benim sözüm dinleniyor," dedi. Sesindeki keyfi gizlemiyordu, hepimizi bir oyunun içine çekmişti ve bu oyunun kuralları sadece ona aitti. "Ben devreye girin demeden giremezler."

Sanaç, tedirgin bir tavırla, "His," dedi. "Muhteşem Yüzyıl'ı fazla mı kaçırdın? Kendine gel!"

"Asıl sen kendine gel, Aziz. Karşında bir İmparatoriçe duruyor," dedi Hisar taviz göstermeyeceğini belirterek. "Herkes panik olmayı kessin. Sorun neyse İmparatoriçe'niz olarak yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Patlamaya hazırdım. Hisarın her kelimesi, bu oyunun sadece bir başlangıç olduğunu hissettiriyordu. "Sensin," dedim. "Sorun sensin."

"Genelde hep öyle olduğumu söylerler," dedi Hisar. "Merak etmeyin, buraya zaten barış için gelmedim. Tam olarak bir sorun olmak için geldim. Arkana, tarihi boyunca hep bir intikamı bekledi ve bu intikam alınacak."

Artık bu oyuna bir son vermem gerekiyordu. "Toplantıyı başlamadan bitiriyoruz," dedim. "Herkes çıksın."

Nefel gözlerindeki tedirginlikle hızlıca karşı çıktı. "Bu toplantı olmak zorunda."

Sanaç da ona katılarak başını salladı. "Bu toplantı, şimdiye kadar hiç ertelenmedi." Her ikisi de kartları gereği görevlerini yerine getirmek için kararlıydı.

Ben ise duruşumdan en ufak bir taviz vermeden, "Toplantı bugün yapılmayacak," dedim. "Sözcü hariç herkes çıksın. Bunu tekrar etmeyeceğim." Tüm ihtimalleri değerlendirmeli, her olasılığı göz önünde bulundurmalıydım.

Elimi masanın üzerinde duran karta uzattım ve onu alıp Sözcü'ye doğru uzattım. "Sözcü," dedim ifademi koruyarak. "Bu kartı incelettirmeni istiyorum. Kartın orijinalliğini sorgula ve tekrar buraya gel."

Sözcü, uzattığım kartı saygıyla aldı ve herkes birer birer salondan çıkarken arkamızda bıraktıkları sessizlik neredeyse kulakları sağır edecek kadar derindi. Sözcü, karta hiçbir şey yapamazdı. Hisar da bunu biliyor olmalıydı ki kartının alınmasına karşı çıkmadı. Kapılar kapandığında Hisar'la baş başa kaldık.

CamScanner ile tarandı

Eğer bu kart orijinalse bu yalnızca buranın dengelerini değiştirmekle kalmayacak, aynı zamanda aramızdaki güç savaşlarını da yeniden alevlendirecekti.

"Herkesi çıkartarak gerçeği saklayamazsın," dedi Hisar. Gözlerini yarda kaldığı için hevesi kaçmış gibi görünüyordu.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim ona ters bir bakış atarak. "Senin aksine. Gerçekten bana farklı bir panter gönderirken ne düşünüyordun, Hisar?"

"Canını sıkmak."

"Amacına ulaştın çünkü canımı fazlasıyla sıktın." Çenem kasıldı. "Niye böyle bir şey yaptın?" Gözlerinde beliren acının sebebini merak ettim. Bu bakışları hiç görmemiştim. Onunla yaşanan bunca şeyden sonra normal bir Hisar'la karşılaşmayı beklemiyordum ama bu başka bir seviyeydi.

Sessiz kalmaya devam etmesiyle tekrar, "Niye yaptın, Hisar?" diye sordum.

O kadar donuk ve uzak bir ifadeyle, "Hiçbir şey yapmadım," dedi ki kelimelerinin boşluğunda kaybolduğunu hissettim.

"Bu mu yapmamış hâlin?" diye çıkıştım. Karşımda duran bu kadın, tanıdığım Hisar'dan çok farklıydı. Hisar'ı Hisar yapan saçlarıydı ve o saçları artık yoktu. "Bana bir hesap vereceksin, Hisar! Hem de şu an!"

"Sana hiçbir şeyin hesabını vermeyeceğim," dedi. Bu inatçı ve umursamaz tavrı beni çileden çıkarmaya yetti.

"Hisar..." dedim artık öfkeden çok merakla. "Niye yaptın bunu?"

"Panterine hiçbir şey yapmadım. Zorlu'nun senin sandığı panteri görünmesi uzun hikâye, bir gün unutmazsam anlatırım. Kızın benimle birlikte ve keyfi bir hayli yerinde," dedi neyden bahsettiğimi anlamazlıktan gelerek. "Bir süre daha benimle kalacak. Çok özlediysen sana fotoğrafını atarım."

"Kızımdan bahsetmiyorum," dedim ruhsuz bir tavırla.

"Neyden bahsediyorsun, Bronz?" diye sorduğunda kafasının karıştığı belli oluyordu.

Gözlerim tekrar saçlarına kaydığında, "Saçların..." dedim. "Saçların için bir anlaşma yapmıştık, neden bozdun?"

Bir an için sessizlik aramızda asılı kaldı.

Elimi kaldırdığımda parmaklarım saçlarına dokundu. Dokunmaktan fazlasını yaparak saçlarını nazikçe okşadım. Gözlerim onun gözlerini

CamScanner ile tarandı

tekrar bulduğunda aynı duygularla baktım. "Saçlarına nasıl kıydın, Hisar? Niye kıydın?"

"Bunun için mi kızıp duruyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sana ait olan yere giriyorum ve şu an bana hesap sorduğun şey bu mu Bronz?"

"Ne için kızacağım başka?" diye patlarken ona karşı biriken öfkem artık kontrol edilemez hâle gelmişti. "Sen mi kestin yoksa bir başkası mı? Sen yapmazsın, Hisar. Saçlarından bıktığını söylesen bile onlara kıyamazsın."

"Ben kestim," dedi Hisar acımasızca. Saçlarını kendi elleriyle kestiğini duymak, umutlarımdaki tüm aydınlığı bir anda söndürdü. "Saçımı hiçbir zaman sevmedim. Benim hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi davranma sakın, Bronz."

"Biliyormuş gibi davranmıyorum, Hisar. Zaten biliyorum," dedim emin bir ifadeyle. "Aramızda bir anlaşma vardı ve sen bu anlaşmayı saçını kesmek istediğin için tek taraflı olarak bozamazsın!"

İnatçı bakışlarıyla, "Seninle aramda hiçbir şey yok, Bronz," dedi. Onun soğuk tavrına karşı, bu kadar önem verdiğim bir şeyi nasıl bu kadar kolay göz ardı ettiğini anlamak istiyordum.

Aramızda bir şeyler olmadığını söyleyemezdi.

Aramızda bir şeyler vardı.

Saçlarındaki kan lekeleri onu rahatsız etmiyordu. Karşımda cani ve duyguları alınmış biri gibi duruyordu. Hâlbuki saçlarına boya döküldüğü için ağladığı zamanı da hatırlıyordum. Şimdi kalkıp da bana saçlarımı sevmiyorum diyemezdi.

"Bronz!"

Hisar'ı duymamla düşüncelerimden sıyrılıp, bakışlarımı tablodan ayırarak onu yanıma çağırdım. "Yukarı gel."

Merdivenleri tırmanırken çıkardığı hafif adım sesleri odaya yayıldı. Yanıma usulca gelip kolunu boynuma doladı. "Uyanır uyanmaz bu enerjiyi kendinde nasıl buluyorsun?" diye sordu merakla.

"Uyanır uyanmaz buraya gelmiyorum," dedim açıklama ihtiyacı hissederek. "Spor yapıyorum, duş alıyorum, işlerimi hallediyorum ve senin uyanmadığını görünce de buraya gelerek biraz vakit dolduruyorum."

"Beni uyandırabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Uyandıramam." Küçük kardeşimi yatağında ölü bulduğumdan beri kimseyi uyandırmazdım. Onu da uyandırmaya çalışmış, başarılı

CamScanner ile tarandı

olamamıştım. Teninin soğukluğunu kuzeyde bir ülkede yaşadığımız için olduğunu sanmıştım ama yanılmıştım. Bu anı her hatırladığımda içimde bir şeyler kopardı.

Hisar, bu ciddiyetin arkasındaki ağırlığı fark etmiş olmalıydı ki yumuşak bir tonla, "Tamam, uyandırma," dedi. "Uyandırırsan zaten seni döverim. Çünkü yüksek ihtimalle beni öperek uyandırmayacaksın ve ben delireceğim."

Bir an duraksadım. "Bir başkası seni öperek mi uyandırıyordu?" diye sordum yükseldiğini hissettiğim kor ateşle.

"Evet..."

Bedenim istemsizce kasıldı. Elimdeki fırçayı daha sert bir şekilde tuvale bastırıp, ortaya çıkan sonucu beğenmeyince, sinirle tüm boyayı üstüne döktüm. Hücrelerimde büyüyen kıskançlık, yaptığım eseri yok ediyordu.

"Yağız," derken gülümsemesini bu kez sesinde net bir şekilde duydum. "Yağız genelde öperek uyandırır ve ben dünyanın en mutlu insanı olurum."

Yağız mı?

Küçücük çocuğu mu kıskanmıştım?

Sinirlenmiştim. Bu tür şeyler söylemesini istemiyordum. Onu başkasının öpmesi, dokunması hatta bakması bile beni çıldırtıyordu. "Neyse ki elime bulaşan kırmızı yalnızca boya olacak," dedim karanlık yanımı saklamadan. "Diğer türlü o bahsettiğin kişinin vay hâlineydi."

"Sadece söylediğim şeylerden bile kıskanman çok hoş," dedi Hisar, hafif bir alayla. "Ama beni korkutmuyor değil."

Gözlerimdeki karanlık bakışı fark ettiğinde, belki de ne kadar ileri gidebileceğimi düşündü. Bu sadece kıskançlık değildi. Hisar benim için çok daha fazlasını ifade ediyordu ve onu kaybetme korkusu, içimdeki bu kıskançlığı körükleyen en büyük ateşti.

"Bunu bir tehdit olarak değil, bir gerçeklik olarak gör," dedim gerçek bir ifadeyle. "Beni delirtiyorsun."

Hisar, tablodaki kırmızı boyaya dokundu, ardından parmakları üstümdeki beyaz gömleği buldu. "Sikeyim," dedim sinirle. "Şu an beni daha fazla delirtemezdin, Hisar!"

"Kıyafet konusunu aşmaya çalıştırıyorum seni," dedi yüzüme doğru eğilerek. Bakışları bakışlarımdan ayrılmadı ve ellerini gömleğimin her yerinde gezdirdi.

"Yapma..." dedim acı çeken bir tonla. Sevmiyordum. Nefret ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Hisar'dan da nefret etmem gerekirdi ama o bunu her geçen gün yok etmeyi başarıyordu.

Üstelik şu an onu kırmızı boyayla kaplamayı düşünmekten kendimi alamıyordum. Sanki aklımdaki bütün karanlık düşünceler, onun tenine çizmek istediğim desenlere dönüşüyordu. Bir fırça darbesiyle, her dokunuşta onu kendime ait kılmak istiyordum.

"Sadece kırmızı boya," dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Yıkayınca geçer. Kafandan ne geçiyor, Bronz?" Sanki ne düşündüğümü bilmek istiyormuş ama aynı zamanda sonuçlarından korkuyormuş gibi bir hâli vardı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Aklımdaki düşünceler karmaşık ve tehlikeliydi. Ona karşı koymak o kadar zordu ki... Gözlerinin içine bakarak bu dürtüleri bastırmak neredeyse imkânsızdı. Hisar'a dayanmak, onun cazibesine karşı koymak... Hepsi çok zordu.

"Hiç," dedim sonunda. Kelimenin ağırlığı boğazımda düğümlenmişti.

"Hadi ama..." Tatlı bir ifadeyle meydan okudu. "Hiçbir şey düşünmüyor olamazsın!"

Kucağıma yerleştiğinde bacaklarını iki yana açarak yüzünü tamamen bana döndü. Artık aramızdaki mesafe neredeyse yoktu; nefes alışverişlerimiz birbirine karışıyordu. Gözlerim, onun gözlerine kenetlendi. Artık hiçbir şeyi saklayamıyordum.

Elimi fırçaya uzattım, bu sefer tuvale değil, onun tenine dokundurdum. Boyanın soğukluğu, tenine temas ederken hafifçe ürperdiğini hissettim. "Sadece kırmızı," dedim fırçayı omzundan aşağıya doğru çekerken. Boya, tenin-de ince bir iz bırakıyor, bu izler onun üzerinde yaptığım bir sanat eserinin parçası gibi görünüyordu.

"Şimdi sıra sende," dedim fırçayı ona uzatarak. "Sen de beni boya, Hisar."

Hisar, fırçayı aldığında tereddüt etmeden boyayı göğsüme sürdü. Sakin kalmak için çabaladım. Hızını alamadı, gömleğimin düğmelerini açarak fırçayı doğrudan tenime dokundurdu. Fırça tenimde dolaştıkça soğuk boya ısınan vücuduma yayıldı. Her fırça darbesi, aramızdaki gerilimi daha da yükseltiyordu. Ellerimiz birbirine dokundukça boyalar karışıyor, tenlerimiz-de izler bırakıyordu.

"O kadar da kötü bir fikir değilmiş, değil mi?" diye sordu, dudaklarını boynumdaki çıkıntının üzerine bastırarak.

Sakinliğimi daha fazla koruyamadım. Onu, arkamdaki tabloya doğru bastırdım, sırtı tamamen boya olsa da umurunda değildi. Bana büyük bir

CamScanner ile tarandı

açlıkla baktı. Dudaklarım onun teninde gezmeye başladığında, gözlerinde aklı başından uçmuş bir ifade vardı.

"İşte ben böyle sabahlara çok mutlu uyanırım," dedi kendini bana daha fazla bastırarak. "Her sabah bu çalışmayı yapmalıyız."

"Her sabah," dedim gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan. "Ama kıyafetlerimi kirletmene izin veremem."

"Sikeyim senin şu kıyafetlerini!"

"Şşşt," diyerek onu susturdum. "Şimdi bana izin ver," dedim üstündeki kıyafeti yavaşça çıkararak. "Seni daha fazla mutlu edeceğim."

"Yarın," dedi büyük bir istekle ama aynı zamanda bir parça dirençle. "Yarın yapalım. Çünkü diğerleri bizi kahvaltıya bekliyor. Aslında seni buraya kahvaltı için çağırmıştım."

Aniden geri çekildim. "Bunu şimdi mi söylüyorsun, Hisar?"

Bana masumca baktı, o masum bakışıyla her şeyi affettirebileceğini bilerek, "Kalan az buçuk vaktimizi duş almak için kullanabiliriz," dedi.

"Ah başımın belası, ah..." Onu kucağımdan indirmeden alt kata, banyoya doğru yürüdüm. Hisar'ı önce duş alması için bıraktım, o çıkınca ardından ben girdim. Duştan çıktığımda, Hisar'ın hâlâ bornozuyla oturduğunu, üstünü giymediğini gördüm.

"Neden hâlâ öyle duruyorsun? Üşümedin mi?" diye sordum, hafif bir kızgınlıkla. Sonra tüm gün üşüdüm deyip huzursuzluk çıkartıyordu.

"Saçlarımı taramaya çalışıyorum." Ağlamaklıydı. "Boyadan mahvolmuşlar. Tarak geçmiyor!"

Ona doğru yaklaştığımda saçlarındaki inatçı boya izlerini fark ettim. "Yıkayamamışsın çünkü," dedim onun aksine sakinlikle. "Hâlâ boya var. Gel, ben tekrar yıkayayım. Saç kremiyle hepsi çıkar."

Hisar, benden hiç çekinmeden bornozunu çıkardığında küvete geçip oturdu. Uzun saçları çıplak bedeninin çoğunu örtüyordu. Dizlerini kendine çekmiş, üzgün bir ifadeyle bekliyordu. Musluğu açıp suyun yavaşça akmasını sağladım. Başından aşağı akan su saçlarına doğru süzülürken, elime biraz şampuan alarak saçlarını tekrar yıkamaya başladım.

"Seni takım elbise sevdandan kurtaracağım diye neredeyse saçlarımdan oluyordum!" dedi kızgın bir tonla. "Saçlarımı kestirmek zorunda kalmam, değil mi?"

"Buna izin vermezdim."

"Senin gömleklerini keserdim, saçımı yine de kesmezdim."

CamScanner ile tarandı

"Gömleklerimi rahat bırak, Hisar."

"Bana kıyafetlerin kadar değer vermiyorsun!" diye çıkıştı, sinirini saklamadan.

"Sen değerini kıyafetlerle kıyaslayarak mı ölçüyorsun?" dedim ciddiyetimi koruyarak. "Kendini hiçbir şeyle kıyaslama."

Saçını yıkamayı bitirdim. "Çıktı mı?" diye korkuyla sordu. "Saçımda hiçbir şey kalmadı, değil mi?"

"Çıktı," dedim saçlarını dikkatle kontrol ederek. "Tertemiz oldu."

"Artık kırmızı boyandan nefret etmiyorum," dedi sessizce. "Az önce içimden çok sövdüm. Hatta üretimini durdurtacaktım."

"O kırmızı boyayı görünce aklıma sadece sen geleceksin."

Hisar hafifçe tebessüm etti. "Bunun hatırına artık kıyafetlerin konusunda değişeceksin, değil mi?"

"Elbette," dedim ciddiyetimi bozmadan. "Mesela senin yanında ekstra dikkat edeceğim. Kıyafetlerime hasar vermek istediğini biliyorum. Bu yüzden senin olduğun yerde senden uzak kalacağım ki kirletmeye kalkma."

"Bronz!"

"Bağırma, Hisar, bağırma!" dedim sinirimi kontrol etmeye çalışarak. "Ses tellerin kopacak!"

Hisar hafifçe öksürüp daha sakin bir tonla devam etti. "Bir sabah uyandığında hepsini kesilmiş olarak bulmak istemiyorsan böyle bir şey yapmayacaksın!"

"Yap," dedim meydan okurcasına. "Yedeklerini çıkarırım."

"Onları da keserim."

"Hisar, her türlü o kıyafetleri giyeceğim. O yüzden diretme," dedim. "Çık hadi, üşüyeceksin."

İkimiz de banyodan çıktıktan sonra üstümüzü giyindik. Hisar saçlarını kurulamaya çalışırken, bana dönüp, "Kendini affettirmek için saçlarımı taramalısın," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak anlamaya çalıştım. "Kendimi affettirecek ne yaptım?"

"Beni bağırttın. Senin yüzünden boğazım tahriş oldu."

"Ona bağırmak mı diyorsun sen?" dedim yüzüne bakarak. "Sana bir gün gerçekten bağır diyeceğim ve o zaman asıl çığlık atmayı göreceksin."

CamScanner ile tarandı

Hisar yanıma doğru gelerek elime tarağı verdi. "O gün hemen gelebilir mi? Gerçekten bıktım. Hep laf, hiç icraat yok!"

Tarak elimdeyken onun saçlarını taramaya başladım. Her bir telini dikkatle tararken onun sert kabuğunun altında sakladığı yumuşaklığı ve kırılganlığı hissediyordum. Sakinleşse de içinde bir kıvılcım taşıyordu.

Bana doğru yavaşça döndüğünde, masum bir tavırla gözlerime baktı. "Sana bir şey göstersem saçlarıma ondan yapar mısın? Aslında çok basit fakat ben kendi saçıma yapamıyorum, tersime geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Saçlarımı örmeni." Tamamen bana dönüp, saçlarından bir tutam alarak devam etti. "Bak, böyle üçe ayıracaksın. Çok kolay bir mantığı var." Uzun uzun, detaylıca nasıl örmem gerektiğini anlatmaya başladı.

Heyecanını gördüğümde onu durdurdum. "Hisar," dedim. "Ben saç örmesini biliyorum."

Bir an şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ne?" dedi. "Nasıl?"

"Eskiden birinin saçlarını örüyordum," dedim dalgın bir ses tonuyla.

Kaşları havaya kalktı, bakışları aniden değişti. Yüzünde beliren tiksinti ifadesini anlamakta zorlandım. "Yani örmeyeli yıllar oluyor fakat denerim," diye ekledim.

Hisar'ın yüzündeki ifade, duyduğu kıskançlık ya da rahatsızlıktan kaynaklanıyor olmalıydı. Geçmişimden gelen bir şeylerin onu bu kadar rahatsız ettiğini görmek, benim için zorlayıcıydı.

"Vazgeçtim," dedi hızlıca, aniden soğuk bir hâle bürünmüştü. "İstemiyorum. Git, kimin saçını örerek öğrendiysen onun saçlarını ör."

Sözlerindeki keskinlik beni şaşırttı. "Yaşasaydı örerdim," dedim.

"Nişanlınla ilgili anıları duymak istediğimi sanmıyorum, Bronz," dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Eski nişanlım değildi saçlarını ördüğüm," dedim. Anlık olarak duraksayıp kaşlarımı çattım. "Gözümden kaçırdım sanma, beni mi kıskanıyorsun sen, Hisar?"

Hisar'ın yüzüne tekrar baktım. Gözlerinde beliren hafif tedirginlik ya da belki de utanç, sorumun yerinde olduğunu gösteriyordu.

"Ne alakası var?" dedi ifadesini değiştirerek. "Niye kıskanayım ki? Sonuçta bir zamanlar nişanlındı. Benim de nişanlım olsa ve onunla ilgili yaşadıklarımı anlatsam kıskanacak mısın?"

CamScanner ile tarandı

Sorduğu soruyu kafamda tartıp iyice düşündükten sonra, "Evet," diye yanıtladım.

"Kıskanç bir köpek olduğunu biliyordum." Merakla bana baktı. "Kimdi saçlarını ördüğün?"

"Biriydi."

"Cevabı biriydi olamaz. Senin hayatındaki yeri neydi?" derken gözlerini kırptı.

"Bu daha önce kimseyle konuşmadığım bir konu, Hisar."

"Hani ben kimse değildim?" diye sorarken diretmeye kararlıydı. Haklıydı, o kimse değildi. "Hem seninle bir anlaşma yapmıştık, her ayın altısında sana soru soracaktım sen de cevaplayacaktın."

"Bugün ayın altısı değil. O yüzden bana soru soramazsın."

"Bir sonraki ayın soru sorma hakkını kullanamazsın diye bir kural yok," dedi aklını kullanarak. "Sonuç olarak üç soru sorabilirim, bir tanesini buradan düşebilirsin işte!"

Böyle bir kural olmadığı için yanıtlayabilirdim. Az önceki yüz ifadesini tekrar görmek istemiyordum. Zor da olsa gerçeği söyleyecek, aklındaki soru işaretini giderecektim. Uzatmadan anlık bir hüzünle, "Kız kardeşim," dedim.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Ona belki de ilk kez ailem hakkında konuşuyordum. "Küçük bir kardeşim vardı. Senin gibi uzun saçlıydı. Hem saçlarını çok seviyor hem de bakmıyordu. Annem onun saçlarına çare bulmak için bana örgü örmeyi öğretmiş ve her gün saçlarını örmemi emretmişti."

Hisar'ın yüzündeki şaşkınlığın yerini derin bir merak aldı. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum..."

"Tek o değildi," dedim ama kaç kardeş olduğumuzu söyleyemezdim. "Kalabalık bir aileydik."

Duyduklarını sindirmeye çalışarak gözlerimin içine baktı. "Bana ilk kez ailen hakkında bir şey söylüyorsun," dedi. "Kalabalık bir aileden geriye kalan tek kişisin. Nasıl dayanıyorsun?"

Dayanılmazdı. 'Dayanılacak bir şey değildi. Bu acıyla yaşamayı öğrenmek, sadece alışmakla mümkündü. "Sadece alışıyorsun," dedim ağırlaşan bir vurguyla. "O acı hep var, sadece zamanla onunla yaşamayı öğreniyorsun. Başka bir çaren olmuyor."

"Seni üzmek istememiştim. Özür dilerim," dedi Hisar pişmanlıkla.

CamScanner ile tarandı

"Sorun değil," dedim konuyu değiştirerek. "Nasıl öreceğimi göster, deneyeyim." Hisar, saçlarını nasıl örmem gerektiğini gösterdiğinde denemeye koyuldum. Bir süre sonra saçlarını örmeyi bitirdiğimde, saçını önüne çekip heyecanla baktı.

"Gerçekten ördün," dedi Hisar, kahvenin en güzel tonu gözlerinde belirirken. Bir çocuk gibi mutluydu ve bu tavrı vurgun yememe neden oldu. Bana dönerek gözlerimi bir türlü alamadığım dudaklarını yanağıma sertçe bastırdı. "Artık saçlarımı ördüreceğim biri var."

Hisar gülümsemesini eksiltmeden, aniden yataktan kalkıp komodinin üzerinde duran telefonumu eline aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Hatıra kalsın," dedi gülümseyerek. "İlk kez biri saçlarımı örüyor."

İlk kez miydi?

Beni şaşırtmıştı.

Daha önce hiç kimse Hisar'ın saçlarını örmemiş miydi?

"Saçlarını sakın kesme, Hisar."

Gülüşünü kaybetmedi. "Sen kesmeme izin vermezsin, Bronz."

Şimdi ise örülecek saçları kalmamıştı.

Onunla bir anlaşma yapmıştık ve Hisar anlaşmayı bozmuştu.

Onun için bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Saçlarını kesmek, sadece fiziksel bir değişiklik değildi; bu, onun artık savaşmak istemediğinin, bu dünyadan vazgeçtiğinin acı bir göstergesiydi.

Bunu nasıl yapmıştı?

Bu bana ihanetle eş değerdi.

Saçları kırmızı çizgimdi. Çünkü onun saçlarını ilk kez ören kişi bendim.

Tam o sırada kapı tıklatıldı. Dikkatim dağılırken gözlerim hâlâ her şeyi yapma potansiyeli olan Hisar'ın üzerindeydi. "Gel," diye emrettim.

Kapı açıldığında, Sözcü içeri girdi. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Elindeki kartı göstererek, "Müsaadenizle kontrol sonucunu söylemek isterim," dedi.

"Dinliyorum, Sözcü," dedim onu içeri davet ederken.

Sözcü derin bir nefes alıp, elindeki kartı dikkatle tutarak, "Bu kart, gerçek bir kart," dedi. Ağzından çıkanlar bir bombayla eş değerdi. Yüzündeki ifade yalan olmadığını belli etse de elindeki kartı alıp fiziki olarak

CamScanner ile tarandı

kontrol ettim. Parlayan mührü üstündeydi. Bu kolaylıkla tekrarlanmayacak bir mühürdü.

Sözcü konuşmaya devam etti. "Sistem kartın doğruluğunu onayladı. Bunca yıl kartın yok edildiğini sanmıştık. Ancak sistem kartı tekrar aktifleştirdiğinde, yok edilmeme nedenini öğrenmiş olduk."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş nedeni?"

Hisar'ın bakışlarından, ne olduğunu bildiğini anladım.

"İmparator," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Bu kart, kurucu bir kart. Bildiğiniz üzere, kurucu olan bir kart yok edilemez. Tarihte bize aktarılan bilgilerde eksiklik olmalı. Anlaşılan bu örgüt tek kişi tarafından değil, iki kişi tarafından kurulmuş."

Sikeyim!

İşte bu beklemediğim bir şeydi.

Bu kart hem gerçek bir karttı hem de Arkana'nın kuruluşundan itibaren söylenen çoğu şey yalandan ibaretti.

"Tarihin size eksik ve yanlış anlattığı çok şey oldu," dedi Hisar, sesinde zaferin tatlı bir yankısı vardı. "Neyse ki ben bunları düzeltmek için buradayım." Bana doğru elini uzattı. "Şimdi kartımı alayım."

Kartı Hisar'a uzattım ve eline aldı. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Artık bir şeyleri kesinleştirdiğimize göre ne zaman hoş geldin yemeği yiyoruz?" diye sordu.

Sözcü, bakışlarını Hisar'ın üzerinde sabitleyerek alaycı bir tonla, "İmparatoriçe kartına sahipsin diye sana diz çökmemizi mi bekliyorsun?" diye sordu. Gözlerinde yoğun bir küçümseme vardı.

"Diz çökmenizi beklemiyorum," dedi Hisar, keskin bir dille. "Bunu zaten yapmanız gerekiyor. İmparatoriçe'ye saygı göster."

"Kendinizi bize öylece kabul ettiremezsiniz," dedi Sözcü, onun varlığını inkâr ederek.

"Kendimi neden size kabul ettireyim ki?" diye sordu Hisar. "Ben buraya bir şeyi devam ettirmek için gelmedim. Ben, tarihi yeniden yazmak için geldim."

Sözcü bakışlarını bana çevirdi. İşaret ederek, "Kartları tekrar dağıtan kişi karşınızda duruyor," dedi. Kışkırtmaya çalışıyordu. "O zaman onu öldürmekle başlayabilirsiniz, diğer türlü büyük bir savaş kapıda olacaktır."

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın yüzünde en ufak bir değişim olmadı. "Savaşı içeri alın," dedi. "Burayı sizden tamamen almak için her şeyi yapacağım. Buna savaşmak da dâhil."

Bu noktada daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. "Sözcü," dedim bakışlarımı ona çevirerek. "Dışarı çık ve bizi yalnız bırak."

"Emredersiniz, İmparator," diyen Sözcü, hızlı ve kontrollü adımlarla ilerleyerek odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz odadaki hava daha da yoğunlaştı.

Hisar'a doğru bir adım attım. "Tarihte eksik ve yanlış olan ne?" diye sordum, yoğun bir merakla. Onun ağzından çıkacak gerçekleri bilmek istiyordum.

Hisar yalın olduğunu hissettiği kelimeleriyle, "Arkana'nın asıl kurucusu, Rozalia Vanizan'dı," dediğinde, zihnimdeki taşlar yerinden oynadı. Şok ve kafa karışıklığı arasında gidip gelirken bu ismin bende uyandırdığı tanıdık duyguya tutunmaya çalıştım.

"Vanizan?" Kaşlarım havalandı. Aklımın sınırlarını zorlarken, bir şeyleri hatırlamaya çalışarak, "Nereden biliyorum bu soyadını?" diye mırıldandım.

Hisar bana bir adım daha yaklaştığında o an anladım ki duyacaklarım sadece başlangıçtı. "Kendisi büyükannem olur," diye devam etti. "Annemin annesiydi."

Vanizan.

Aklımda bir an için geçmişe dair anılar canlandı, sanki uzun zamandır gömülü kalmış bir hayalet ruhuma dokunmuştu.

Abisinin soyadı, Vanizan'dı.

Hisar'ın herkesten sakladığı bir abisi vardı, anne babasının soyunda gözükmüyordu. Bir Vanizan olarak kimliği alınmıştı. Alatavlar'a ait tek çocuk resmî kayıtlara göre Hisar gözüküyordu.

Gözlerinde beliren derin duygularla, "Aynı zamanda dedenin bir zamanlar nişanlısıydı," diye ekledi.

Asıl darbesi buydu.

Şaşkınlık bütün bedenime yayıldı. Bu nasıl olabilirdi? Dedem bu kişiden hiç bahsetmemişti. Sanki tüm bu zamana kadar inandığım gerçekler yerle bir olmuş gibiydi. Nefesim sıklaştığında bir darbenin altında kalmış gibi hissediyordum. Zihnim, geçmişin anılarını yeniden canlandırmak

CamScanner ile tarandı

için çabalıyordu. Bu kadar derin bir bağlantıyı beklememiştim; geçmişteki sırlar aniden üzerime yüklenmişti.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Arkana girişindeki gizli kalmış tabloyu anımsadım.

Dedem, bir kadına sarılmış ve ona sevgi dolu bir öpücük bahşetmişti.

O kadını aklıma getirdiğimde Hisar'a ne kadar benzediğini fark ettim.

Söyledikleri gerçekten doğru muydu?

"Roza, deden Altın'ın nişanlısıydı," diye tekrar etti Hisar sakinlikle. "Fakat ikisi hiçbir zaman evlenemedi çünkü Roza, ihanetle suçlanarak kendi kurmuş olduğu örgütten kovuldu."

Geçmişte dedemle yaptığım konuşmaları hatırlamaya çalıştım. Düşünceli bir ifadeyle, "Dedem bana bir ihanetten bahsetmişti," dedim. Zihnimde geçmişin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

Hisar, beni bu karmaşık durumun içinden çıkarmak istercesine, "Ancak kendisi de kandırılmış," dedi. "Dedenin gözünü öfke bürüdüğü için gerçeği ayırt edememiş. Gerçek olan, Roza'nın hiçbir zaman ihanet etmemesi ve nişanlısına sadık kalması..." Derin bir nefes aldı. "Ancak..."

"Ancak?" dedim gözlerimde beliren öğrenme arzusuyla.

Hisar bakışlarını derinleştirerek, "Üçüncü bir kurucunun olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bir dakika," dedim onu durdurarak. "Sana neden inanmalıyım, Hisar? Senin ağzından çıkan her şey yalandan oluşuyor."

"Yalancı olduğumu kabul ediyorum," dedi ifadesizce. "Büyükannem Roza için bu gece yalan söylemeyi bırakıyorum. İster inan ister inanma, Bronz. O kadın bu gerçekleri herkes bilsin diyerek öldü. O anlatamadı ama ben herkese anlatacağım. Sana birazdan anlatacağım her şeyi ben de Roza sayesinde öğrendim."

Yüzümdeki şaşkınlık, yerini artan bir huzursuzluğa bıraktı. Daha bilmediğim neler vardı? Yıllardır inandığım, dedemden öğrendiğim her şey bir enkaz hâline gelmiş, üstüme yıkılmış gibi hissediyordum. Dedeme olan güvenim sönüp gitmek üzereydi. Onunla ilgili ne biliyordum? Beni gerçekten kandırmış mıydı? Hayatım boyunca beni yalanlarla mı büyütmüştü? O, bu dünyada benim için rol modeli olan, saygı duyduğum tek kişiydi.

"Kaç kişi kurmuş?" diye sordum anlatmaya devam etmesi için.

CamScanner ile tarandı

"Üç," dedi. "Üç en yakın arkadaş." Ardından, kartları sıraladı. "İmparator, İmparatoriçe ve Şeytan."

Şeytan.

Harfler zihnimde zelzele meydana getirip âdeta içimde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Şeytan kartının sahibinin asil bir kurucu olduğunu öğrenmek, beni derinden yaralamıştı. Bu gerçek, dedeme olan inancımı kökünden sarsmıştı.

Dedem, nasıl olur da Vladislavlar'ın bir soyunun Şeytan'a dayandığını bana söylemezdi?

Bu kadar önemli bir gerçeği nasıl saklayabilirdi?

Kendi içimde bu bilgileri sindirmeye çalışırken, "Şeytan kartı da zamanında yok edilen kartlar arasında," diye mırıldandım. Geçmişten hatırladığım bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Denilene göre o da yok edilmiş," dedi Hisar, düşüncelerime katkıda bulunarak. "Fakat bir vârisi varsa kurucu karttan olduğu için yok edilmediğini anlayabilir. Çünkü kurucu kartlar yok edilemez."

Her yeni kelimesi, beni daha derin bir düşünceye sürükledi. "Atlas'ın dedesi Şeytan'dı," dedim zihnimin kapılarını ona açarak. "Tek hatırladığım bu. Şeytan kartı Atlas'ın eline geçerse..."

Sözlerimi tamamlamadan Hisar devreye girdi. "Geçmemeli."

"Aynı fikirdeyim."

Eğer bu söyledikleri doğruysa buranın temelleri düşündüğümden çok daha derin ve karmaşık bir geçmişe dayanıyordu. Şeytan kartının bir kurucuya ait olması, örgütün anlatılmayan yüzünü ortaya çıkarıyordu.

Dedemin bana her zaman doğruyu söyleyeceğine inanmıştım ama şimdi gördüğüm şey, ardında sakladığı gerçeklerin varlığıydı.

Bu saklı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmak, düşündüğümden çok daha zor olacaktı.

Kendi iç düşüncelerimde boğulurken bir şeyler daha öğrenmek istiyordum. "Sana bu kartı veren Roza mıydı?" diye sordum, gözlerimde bir parça merak barındırarak.

"Evet," dedi Hisar yalın bir ifadeyle. "Beni bu kart için eğitti. Kartların içindeki yapay zekâ da Roza'ya ait. Konuşan kişinin sesi ona ait."

Dedem bana o kadının ölen birinin sesi olduğunu söylemişti.

CamScanner ile tarandı

"Söylediklerine körü körüne inanamam, Hisar," dedim. İfademdeki şüphe hâlâ canlıydı; bu kadar büyük bir gerçeği sorgulamadan kabul edemezdim. Üstelik bu kartın varlığını daha yeni öğrenmiştim.

"Biliyorum," dedi Hisar anlayışla. "Bu konuda ne kadar kanıt istersen sana sunacağım çünkü Roza'ya bunu borçluyum."

"Eğer söylediklerinin bir tanesi bile doğruysa bu her şeyin yalandan ibaret olduğu anlamına gelir."

Gerçeğin gücüne inandığım sürece kainatı bile fethedebilirim sözünü bana aşılayan dedem, her şeyi yalanın gücüyle fethetmişti.

"Yalan zaten," dedi. "Deden bu örgütün neresinde?" Konuşmama izin vermeden devam etti. "Ben söyleyeyim. Hiçbir yerinde. Ben, yıllar önce Roza'dan çalınan örgütü geri almaya geldim."

"Hisar," dedim tereddütsüz bir ifadeyle. "Öğrendiğin gibi ben İmparator kartına sahip olsam da ona hükmetmiyorum. Kartsız bir liderim. Bu karta da kimse sahip olamaz. Benden alabileceğini düşündüğün her şeyi sana öylece veremem. Burası *yalnızca* bana ait."

"Kendin bunu anlamamı istedin, Bronz," dedi. "Senin bir kartın yok. Fakat benim bir kartım var. Bu durumda seninle eşit bile değiliz. Her şekilde bana itaat etmek zorundasın."

Gözlerimdeki öfke kıvılcımları anında parladı. "İtaat?" diye sordum, kabullenmek imkânsızmış gibi.

"Herkes İmparatoriçe'ye diz çökecek," dedi her kelimeyi vurgulayarak.

Öfkemin kontrolümden çıkmasına izin vermemeye çalışarak, "Ben kartla kazanılmış bir lider değilim," dedim. "Gelir geçer biri hiç değilim. Bir İmparator'un diz çöktüğü, Arkana tarihinde hiç görülmedi."

Meydan okumayla, "İlk olmaya hazırlansan iyi olacak," dedi. "Arkana'da kartı olmayan bir hiçtir."

Sinirlerimin iyice gerildiğini hissettim. "Sana kartla ilgili gerçeği söyledim diye tehdit mi ediyorsun? Bunu sana ben söylemeseydim asla bilemezdin!"

"Seni tehdit etmiyorum." İfadesiz bir yüzle, âdeta bir duvar gibiydi. "İmparator kartına sahip olmadan en tepeye ulaşmayı başarmışsın. Tebrik ederim. Bunu sana hiçbir zaman koz olarak kullanmayacağım." İnce bir tehdit tonuyla devam etti. "*Canımı sıkmazsan.*"

"Canını çok sıkarım, Hisar," dedim tehditkâr bir tonla. "Benden alabiliyorsan al, diğer türlü burayı sana güzellikle vermeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Emekli olma yaşın gelmedi mi Bronz?" dedi alayla. "Şimdi bana güzellikle bu tahtı ver. Başa ben geçeyim."

"Asla," dedim tek kelimeyle.

Bu, aramızdaki savaşı daha da ateşleyecek bir kıvılcımdı.

Hisar birkaç adım daha attığında var olan mesafe neredeyse kayboldu. Boy farkımız, topuklularına rağmen hâlâ belirgin olsa da bu fark onun gücünden hiçbir şey eksiltmiyordu. Gözlerini gözlerime dikerek, "Kabul et, bunu hiç beklemiyordun," dedi.

Net bir ifadeyle, "Beklemiyordum," dedim. "Daha fazla ne yapabilirsin diyorum, bunu dememden beş dakika sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyorsun." Kafamı hafifçe iki yana salladım. "Tebrik etmeliyim, onca şeye rağmen bir kartının olduğunu hiç belli etmedin. Bakalım bundan sonra ne yapacaksın, Hisar?"

Gözleri kısılırken dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Her ne yapacaksam yapayım," dedi alçak bir sesle. "Sen *moya zhena'ya* kıyamazsın." Başını hafifçe yana yatırdı. "Bana böyle hitap ediyordun, değil mi?"

Kehribar bakışlarım giderek karardığında, bu karanlığın öfkeyle değil de başka bir şeyle dolu olduğuna emindim. Hisar'a doğru bir adım daha attığımda tenlerimiz neredeyse birbirine değdi. Yüzüme çok yakın bir mesafede duruyordu. "Böyle diyordum," diyerek iyice yaklaşıp kulağına tekrar fısıldadım. "*Moya zhena.*"

"Zorlu bana bir iyilik yaptı ve bu kelimenin anlamını söyledi," dedi Hisar ifadesizce. Yüzümde bir şaşkınlık belirdi fakat o kadar kısa sürdü ki neredeyse görünmezdi. "Bana *karım* dediğini hiç öğrenmeyecek miyim sandın?"

"Sonunda öğrendin demek," dedim karışık duygularla boğuşurken. Zorlu, neden bunu ona söylemişti ki? Zorlu ve Hisar kaldığı süre boyunca neler konuşmuştu?

Hisar'ın Zorlu'yu neden istediğini biliyordum.

Zorlu, abisinin arkadaşıydı ve Hisar abisini her şeyden çok bulmak istiyordu.

"Rusçadan o kadar nefret ediyordum ki ne söylediğini anlamak bile istemedim," dedi açıkça. "Bana neden karım diyordun?"

Ona nasıl, *bunu isteyen sendin* diyecektim ki?

Bu yalnızca kafasını karıştırmak olurdu.

CamScanner ile tarandı

Arkana'daki hiçbir olayı hatırlamıyordu; buradan dışarıya bir kere adım atan hiçbir şey hatırlamazdı. Ona yapılan da buydu fakat ben de çoğu kez dışarı adım attım ama orada yaşadığım hiçbir şeyi unutmamayı başardım. Çünkü ben hiçbir şeyi unutmak istemiyordum.

Yüreğim daraldı. "Rusça bilmediğini söylediğin için seni her defasında test ediyordum." Onu sürekli sınamıştım. "Ve anladığım bir şey varsa gerçekten Rusça bilmiyordun. Bu süre boyunca da hiç öğrenmedin." Yalan söylemek artık daha kolaydı. "Seni her konuda test ettim. Kim olduğunu hep bildiğimi sandım. Bildiğimi zannederken bile aslında kim olduğunu hiçbir zaman öğrenememişim."

"Ben buyum," dedi duygusuz bir ifadeyle. "Yıllardır gizlenen kartın vârisi. Artık gizlediğim hiçbir şey yok."

Herkesin gizlediği bir yanı vardı.

İnandığım, güvendiğim dedemin bile varmış.

Bu kadının kaç yüzü vardı, bilmiyorum lakin hepsiyle tanışmaya hazırdım.

Ona istediğini verecektim çünkü bunca zaman kendi yöntemlerimle ona ulaşamamıştım.

"Her konuda, her olayda, her yalanında ve her yılanlığında sana tolerans gösterdim, Hisar," dedim her hecemin ağırlığını hissettirerek. "Hani hep diyordun ya, asıl seni, asıl Bronz'u görmek istiyorum diye. Bundan sonra yalnızca o adamla karşı karşıyasın."

Bu, ona karşı artık hiçbir şeyin aynı olmayacağına dair bir uyarıydı. Maskeler inmişti, gerçek savaş başlamak üzereydi.

Hisar'ın gözlerindeki ışığı gördüğümde, onun bu savaşa hazır olduğunu anladım. "O zaman savaş başlasın mı?" dedi heyecanını gizleyemeyerek.

Savaş daha da alevlenecekti. Artık oyun yoktu, sadece çıplak gerçekler vardı.

Ciddi bakışlarımı ona kilitleyerek soğukkanlı bir şekilde, "Çoktan başlaması gerekiyordu," dedim. Bu savaş, çok önceden başlamalıydı ve şimdi geri dönüş yoktu. Ardından kapıya doğru seslenerek, "Sözcü!" dedim.

Kapı açıldığında, Sözcü hemen içeri girdi. Bakışları, içeri girerken Hisar'a yöneldi ve rahatsızlık barındıran bir tavırla onu süzdü. Ardından bana dönerek, "Sizi dinliyorum, İmparator," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Kartın gerçek bir kart olduğunu, Arkana'nın resmî olarak bir İmparatoriçe'si olduğunu duyurabilirsin," derken tereddütsüz bir şekilde bir hükmün infazını gerçekleştiriyordum. "Arkana sınırlarında olduğu sürece hiç kimse kendisini dışlamayacak ve bir kart sahibine nasıl saygı göstermeleri gerekiyorsa eksiksiz bir şekilde gösterecekler."

Sözcü'nün yüzünde beliren endişeyi görmek zor değildi.

"Fakat," diyerek kısa bir es verdim. Sözcü, duraksamamla umut doldu. "Yönetim her zaman olduğu gibi *yalnızca* bana aittir." Ağzımdan dökülenler bir hâkimin tartışmasız hükmüydü; kimsenin sorgulayamayacağı kadar kesin ve sertti.

Sözcü'nün dudakları hafifçe kıvrıldığında yüzünde zafer kazanmış birinin ifadesi belirdi. Sarsılmaz bir itaatle, "Aksi dahi düşünülemez, İmparator," dedi.

Hisar, sessizliği bozarak sakinlikle, "Şimdilik," dedi. "İstediğiniz kadar hüküm sürebilirsiniz. Resmî olarak burayı aldığımda bir keyif kahvesi içeceğim. Benim acelem yok, yıllardır bekledim, birkaç gün daha bekleyebilirim."

Sözcü'ye döndüm. "Bir bildiri daha yayınla."

"Evet, efendim," dedi Sözcü.

Hisar'a bakarken gerginlik neredeyse elle tutulur hâle gelmişti. "Bir düşmanım olduğunu ilan ediyorum," derken her kelimem mühürlenmiş bir emirdi. "Kendisi Hisar Alatav. Ona yapılacak bütün zararları ben üstleniyorum. Kendisi ayağına taş değse benden bilebilir. Ona karşı duran herkes de İmparator'un saygınlığını kazanacak."

Sözcü, emirlerimi dikkatle dinleyip ardından, "Emredersiniz," dedi.

Hisar bu savaşı kabul ettiğini belli ederek baktı. Soğuk bir dille, "Sözcü," dedi.

Sözcü, "Evet?" derken Hisar'a karşı itaatsiz bir tavır sergiliyordu.

"İmparatoriçe'nin hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacı yok," dediğinde kendinden emin bir duruş sergiledi. "Ben başlı başına bir orduyum."

Daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. "Dağılabiliriz," dedim. Tam yanından geçerken ona son bir bakış attım. Gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde bu bakışın ağırlığını hissedebileceğini biliyordum. "Artık düşmanız," dedim aramızdaki çizgiyi belli ederken.

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın koyu kahve irislerinde bir kıvılcım parladı, bu meydan okumayı uzun zamandır bekliyordu. "Sonunda istediğim an geldi," dedi. "Savaşta her şey mübahtır."

Aramızdaki mesafe kapanırken, bir an bile tereddüt etmeden kulağına doğru eğildim. "Bu kazananın bile kaybettiği bir savaş olacak, *moya zhena*,"[2] diye fısıldadım.

Hisar'ın öfkesi âdeta bir alev gibi yükseldiğinde, kolumu sıkıca tutup hafifçe vurdu. "Bana hâlâ *karım* diyorsun."

Onun aksine sakin bir tavırla baktım. "Anlamını biliyorsun diye artık söylemeyeceğimi mi sanmıştın, Hisar?"

"Kocam olmadığına göre bana bunu söylemeye hakkın yok."

Nefesim onun yüzünde gezindi. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa..."

"Ediyor," diye hızla karşılık verdi. Onun bu cevabını âdeta bir zafer gibi kabullendim.

"O zaman daha çok söyleyeceğime emin olabilirsin, Hisar," dedim onun sınırlarını zorlamanın verdiği keyfi hissederek. Bu oyunun kuralları tamamen değişmişti ve ben bu yeni kurallara göre oynamaya hazırdım.

Uyarıcı bir tonla, "Bir kez daha söyle ve sonuçlarına katlan, Bronz," dedi.

"Enerjini yarına sakla. Yarın bizim için yeni bir gün olacak," dedim tehditkâr bir tavırla. "Bu gece son kez huzurlu bir şekilde uykunu al, bir daha alabileceğini sanmıyorum."

Hisar alaycı bir gülümsemeyle, "Seni hâlâ çok merhametli görüyorum," dedi. "Sanırım kazanan şimdiden belli, Bronz. Ne diyorsun?"

"Eğer beni hafife alıyorsan büyük bir hata yapıyorsun, Hisar."

Koyu gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Hata yapacak kadar zayıf değilim," dedi sarsılmaz bir ifadeyle. "Artık düşman olduğumuzu unutma."

Başımı hafifçe salladım, onun sözlerinin doğruluğunu kabul edercesine, "Düşman olduk, evet," dedim. "Ama bu savaşta tek bir kural var, Hisar: Kimse kazanmaz. Sadece daha az kaybeden olur."

Ona bu mücadelenin gerçek doğasını hatırlatmak istedim. Bu sadece bir güç mücadelesi değil, aynı zamanda bir yok oluş savaşıydı; ikimiz de bu savaştan galip çıkamayacaktık çünkü kazananın bile kaybettiği bir oyun oynayacaktık.

---

[2] (Rus.) Karım. (y.n.)

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. "Bu savaşı kaybettiğini görmek için sabırsızlanıyorum, Bronz," dedi sabırsız bir beklentiyle.

"Uyuyabildiğin kadar uyu, Hisar. Yarın, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dediğimde bu yalnızca bir uyarı değildi, yaklaşan fırtınanın da habercisiydi.

Aramızdaki sınır belirginleşmişti. Artık geri dönülmez bir yola girmiştik. Bu çatışma, sadece güç ve kontrol için değil, aynı zamanda hayatta kalmak için verilecek bir savaştı.

Yarın, ikimiz için de yepyeni bir savaş alanı olacaktı ve bu savaşta merhamete yer yoktu.

CamScanner ile tarandı

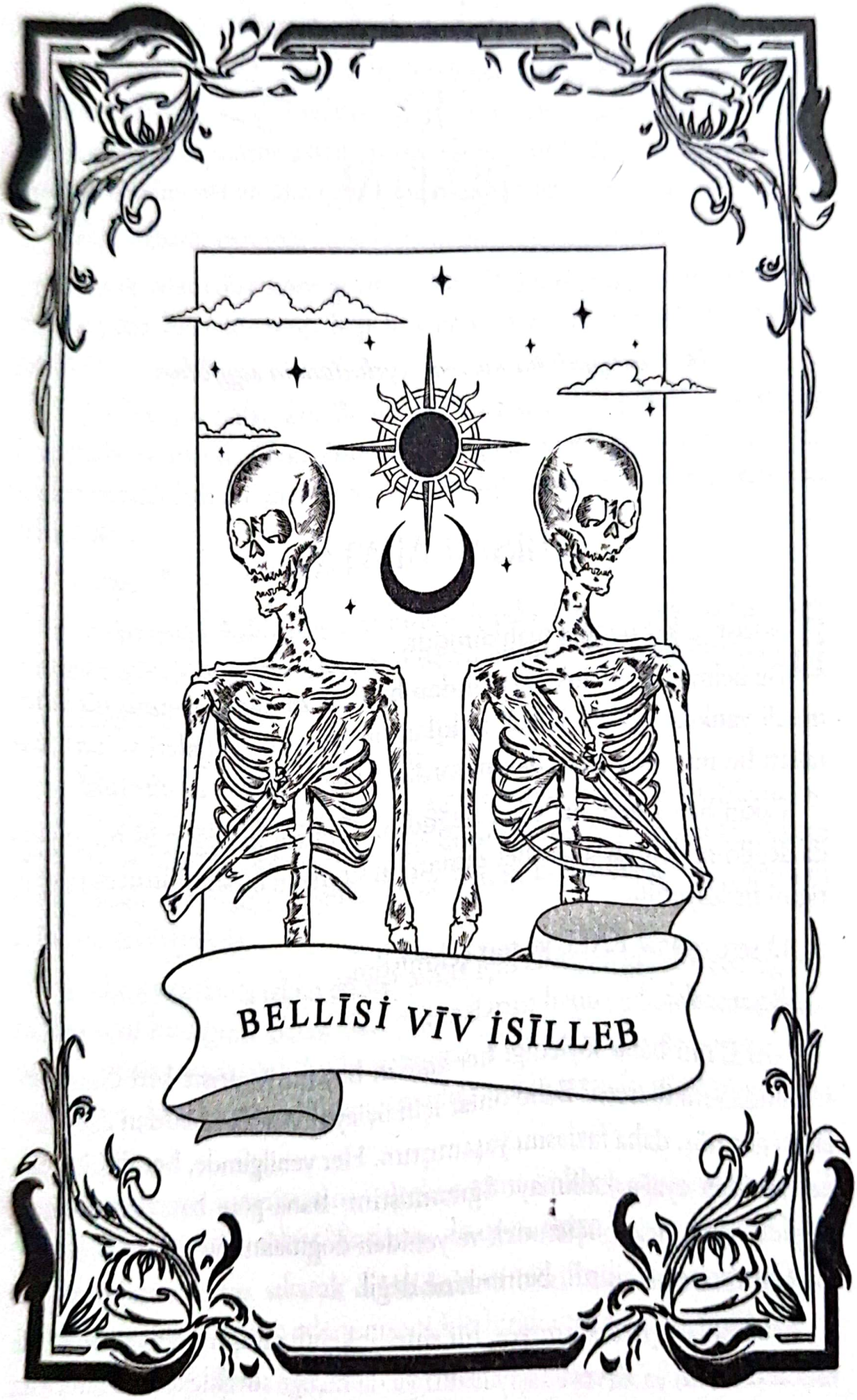

CamScanner ile tarandı

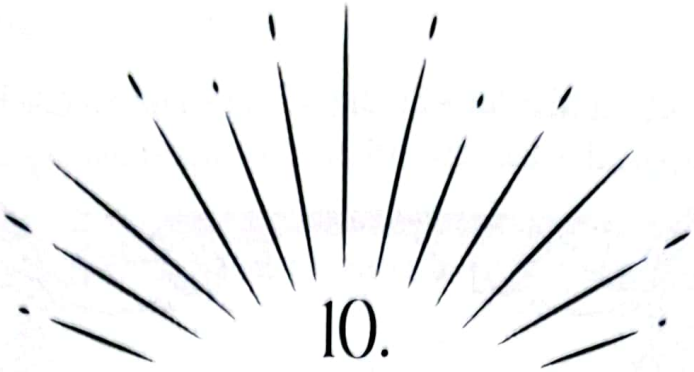

10.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Başarısız asker ölmeye mahkûmdur.

Bu kelimeler, on dokuz yaşımdan bu yana zihnime kazınmış bir lanet misali yankılanıyordu. KALE teşkilatının acımasız eğitimleri ve sert kuralları bu mutlak gerçeğe dayanıyordu: *Ya kazanırsın ya da ölürsün!*

Lakin ben sadece bir asker değildim. Onların istediği gibi bir piyon da değildim. İçimdeki ses, her zaman bu sınırların ötesine gitmem gerektiğini fısıldıyordu.

O sese uyarak KALE'ye rest çekmiştim.

Başarısızlık.

KALE'nin bana söylediği her zaman buydu. Başarısız biri ölüm fermanından mı ibaretti? Belki onlar için öyleydi. Ancak onlardan daha fazlasını görmüş, daha fazlasını yaşamıştım. Her yenilgimde, her düştüğümde, yeniden ayağa kalkmayı öğrenmiştim. Bana göre başarısızlık ölüm değildi; öğrenmek, güçlenmek ve yeniden doğmaktı. Bu söz, onların zihnine kazınmış olabilirdi, benimkine değil.

Artık onlar için savaşmıyor, bir süredir kendi savaşımı veriyordum. Bu mücadele beni ya zirveye taşıyacaktı ya da hiçliğe sürükleyecekti ama asla başarısızlıkla sonuçlanmayacaktı. Başarısızlık beni tanımlamazdı; beni daha da güçlü kılardı.

CamScanner ile tarandı

Eğer ölüm kaçınılmazsa o zaman onu kendi şartlarımla karşılayacaktım. KALE'nin kurallarına boyun eğmeyecektim. Eğer başarısızlık ölüme mahkûmsa ben bu kehaneti yıkacaktım.

Herkesten önce ilk olarak KALE'nin karşısına çıkmak istedim çünkü teşkilatta en yüksek rütbede olan General Haris Alatav'ın benim bir kartımın olduğunu bilmesi gerekiyordu. Gerekiyordu çünkü başarısız olduğumu söylediği her an için onu pişman ettirmek istiyordum.

Lakin babam, benimle karşı karşıya gelmek bile istemedi.

Onu en son yıllar önce görmüştüm. O günden beri canlı kanlı olarak karşıma hiç çıkmamış, hep hologram aracılığıyla benimle iletişime geçmişti.

Fakat bu son bulacaktı. Benim bir kart sahibi olduğum ve dünyaya İmparatoriçe olarak duyurulduğum kulağına elbette gidecekti. İşte o an, hiçbir zaman kabul etmediği ve bir kere bile sevmediği kızının karşısına çıkacaktı.

"Teyze..."

Yağız'ın sesiyle bakışlarım ona doğru döndü. Üzerime giymiş olduğum elbiseyle aynada kendime bakarken derin düşüncelere boğulmuştum.

"Küçük ördeğim?"

"Seni tekrar ne zaman göreceğim?"

İçim burkuldu. Yağız'dan bir süreliğine ayrılacaktım çünkü büyük bir savaş başlatmıştım. Arkana'yı ve tüm dünyayı yok edildiği sanılan kartın varlığından haberdar etmiştim. Artık içinde bulunduğum dünya onun için çok tehlikeliydi.

"En kısa zamanda tekrar görüşmemiz için elimden geleni yapacağım," dedim onu kucağıma alarak. Sarı pijamalarını henüz çıkarmamış, uykusundan zorla uyanarak kahvaltı yapmıştı. Dün gece Yasmin'le ortamızda uyumuştu. Uzun zamandır uyuyamadığım için onunla birlikte uyumak iyi gelmişti.

"Yaralanmanı istemiyorum," derken elini koluma yerleştirdi. Küçük elleri saçlarıma doğru çıktı. "Saçlarını da uzat, teyze."

Yanaklarını tutup, sıkarak dudaklarının büzülmesini sağladım. "Sen böyle konuşmaya devam edersen seni hiç bırakamayacağım, Yağış."

"Beni özle," dedi kollarını boynuma dolayarak. "Ben seni çok özleyeceğim."

"Tekrar görüşünce sana bir sürü hikâye anlatacağım."

CamScanner ile tarandı

Yasmin yanımıza geldiğinde bizi gülümseyen yüz ifadesiyle inceledi. Oğlunun öpmekten ıslattığım yanaklarını elinin tersiyle sildi. "His teyzenle vedalaştın mı anneciğim?" diye sordu.

Yağız kafasını sallayarak cevap verdi. "O zaman artık gitme vakti geldi."

"Yaşmin..." dedi Yağız. "Gitmesem olmaz mı?"

"Üzgünüm, bebeğim," derken oğlunu kucağına aldı. "Hep okula gitmek istiyordun, şimdi ne değişti?"

"Sizi bırakmak istemiyorum," dedi Yağız.

"Çok kısa süreliğine ayrı kalacağız," dedi Yasmin güçlü kalmaya çalışarak. "Hadi gel, seninle Vita'ya bakalım, teyzen hazırlansın. Sonra çıkalım."

En çok Yasmin için zordu. Bu kararı almak onun için hiç kolay olmamıştı. Yağız'ı yatılı ve güvenlikli bir okula yerleştirecekti. Bir süreliğine hem güvende olacak hem de bütün bu savaştan uzakta durmasını sağlayacaktı. Şimdilik Yağız için en mantıklısı bu gözüküyordu.

İkisi de odadan çıktıklarında kendime bakıp son hazırlığımı yaptım. Bugünden itibaren diğer tüm kart sahipleri gibi ben de Arkana'da bulunacaktım. Günün belirli saatleri burada bulunmak zorunluydu. Şu an Rusya'da olduğum için ana merkeze gidecektim. Başka ülkede olsaydım en yakın merkeze giderek görevlerimi yerine getirmem gerekecekti.

Saçlarıma henüz alışmış değildim. O yüzden ensemde toplamayı tercih ettim, böylelikle gözüme gelen farklılığı azaltmaya çalıştım. Hazırlığımı bitirdikten sonra odadan çıktım. Yeni bir eve geçmiştik. Alatav Malikânesi bir harabeye dönmüştü. Kurtarabildiğim her şeyi kurtarmış ve orayı kaderine terk etmiştim.

"Efendim!"

Kapıdaki korumalardan biri bana bakarak seslendi. "Evet?"

"Size bir kargo geldi," dedi Fedor. Kendisi Rus asıllı eski bir askerdi. Bir süreliğine yakın korumalığımı üstlenecekti. Savaş başladığı için yanımda bir göze daha ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldığımda sakinliğimi korumaya çalıştım. "Kimden?" diye sorduğumda liste bir hayli uzundu.

Fedor tereddütle, "Üstünde yalnızca EP yazıyor," dedi. "Kimden geldiğini henüz çözemedik."

CamScanner ile tarandı

Ona doğru yaklaştığımda dişlerimi birbirine bastırdım. Elindeki kargoyu aldığımda dirseğimle boynuna baskı uyguladım. "Sizi evdeki pantere yem ederim," dedim acımasız bir tonla. "Ancak bu kolay bir ölüm olur. Eğer tek bir hatanızı yakalarsam panterden önce işinizi ben hallederim ve kemiklerinizi ödül niyetine ona atarım."

"Güvenliği en üst seviyeye çıkartıyoruz," dedi Fedor zorlukla konuşarak.

"Sevinirim."

Kargoyu elinden aldığım gibi ondan uzaklaşıp evin en alt katına indim. Kargoyu paketinden çıkardığımda tanıdık bir ambalajla karşılaştım.

Kuklacı.

Atlas Vladislav.

Onun işiydi.

Öncekine benzer bir video kayıt cihazı daha gelmişti. Kenarda oyulmuş harfler vardı ve "EP" yazıyordu. İçinde bir fotoğraf karesi yer alıyordu. Bu karede Bronz ve ben vardık. Fotoğrafı inceledim.

İlk başta, gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım. Bu görüntü, nerede olduğumuzu bilmediğim bir anda çekilmişti. Nerede çekildiğimizi hatırlamasam da fotoğrafın bana gösterdiği şey, göz ardı edemeyeceğim kadar gerçekti.

Ben içten bir şekilde gülüyordum, o kadar içten ki sanki tüm dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmıştı. Bronz ise bana bakıyordu, gözlerinde derin bir hayranlık ve sanki o anı sonsuza dek hafızasına kazıyormuş gibi bir ifade vardı.

Biz dışarıdan böyle mi gözüküyorduk?

Fotoğrafın arkasında bir el yazısı bulunuyordu. Dikkat kesilerek okudum.

"İkinizi de tanıyorum. Bu boş bir bakış değil. Bronz'un gözlerinin içi gülüyor."

Okumayı yarıda bırakıp fotoğrafa tekrar baktım. Aslında ikimiz de rol kesmeyi iyi biliyorduk. Yazıyı okumaya devam ettim.

"Sana bir sır vereceğim, His. Bronz'u herkes güldürebilir fakat kimse ona böyle baktırmayı başaramaz."

Kelimeler içime işlendi.

Herkes güldürebilir fakat kimse ona böyle baktırmayı başaramaz.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un o bakışı, basit bir bakış değildi. Onun gözlerindeki sıcaklığı ve derinliği görmezden gelemezdim.

"Basit bir bakış," diye fısıldasam da bu kelimeler gerçeği saklamak için yeterli değildi.

Bronz'un bana bakışı, sanki tüm dünyayı sadece benim için yaratmış gibi bir ifadeyle doluydu. Eğer bu bakışı bir resimle ölümsüzleştirebilseydim saatlerce izlerdim. Bu bakış ne kadar derin olursa olsun hiçbir ressam bunu tam anlamıyla tuvale yansıtamazdı. Bu an, asla unutmak istemediğim bir gerçekti fakat ben bu anı unutmuştum. Unutmuştum çünkü onun yanında mutluydum.

Mutlu olduğum her an benden silinip gidiyordu.

Fotoğrafı bir kenara bırakarak cihazı çalıştırdığımda ekranda bir video belirdi, gözlerim istemsizce ekrana kilitlendi. Kalbim, aniden hızlanan bir ritimle göğsümde yankı buldu. Bronz oradaydı. Takım elbisesi, kendinden eminliği ve yakışıklılığı... Kusursuzdu, her zaman olduğu gibi.

"*Yemek yiyeceğimizi sanıyordum,*" dedi Bronz, İngiliz aksanıyla. Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. Yine de nezaketini koruyordu.

Ekranda Eva'nın yüzü görünmüyordu. İnce bir ton yankılandığında, o sıcak tınıyı hemen tanıdım. "*Sadece bu güzel anı ölümsüzleştirmek istedim.*"

Bronz sadece kafasını salladı. Eva masadaki yemeği işaret ederek, "*Bize yemeğinizi tanıtmak ister misiniz?*" dedi. "*Güzel bir yemeğe benziyor.*"

"*Sevgili nişanlımın tercihi,*" dedi Bronz gözlerinde parlayan bir şefkatle. "*Damak zevkine güvendiğim için gözüm kapalı sipariş ettim.*" Bir lokmayı ağzına attı. O an yüzündeki ifade, içten gelen bir rahatsızlığı gizlemeye çalışan bir maskeydi.

"*Kusacak gibi duruyorsun,*" dedi Eva, endişeyle. "*Gerçekten başka bir şey sipariş edebiliriz.*"

Bronz, durumu idare etmeye çalışarak, "*Hayır, güzelmiş,*" dedi ve ardından ekledi. "*Biraz tuzsuz geldi.*"

Eva yumuşak bir tonla, "*Sen gerçekten gördüğüm en centilmen adamsın,*" dedi. "*Neden kimseyi kıramıyorsun ki? Aslında yemek kötüydü ve buna rağmen yiyorsun.*"

"*Yine de kötü demeyelim, sonuç olarak emek var,*" dedi Bronz. Tekrar ağzına bir lokma alıp normal olmayan bir yüz ifadesiyle çiğnedi.

CamScanner ile tarandı

"*Seni bu yüzden çok seviyorum VI,*" dedi Eva. "*Kalbin çok güzel. Ne olursa olsun seni hep seveceğim.*"

Bronz, uzanıp Eva'nın elinden tuttu. "*Seni kıyamete kadar seveceğim.*"

Tam o sırada video bitti. Kulağımda Bronz'un son cümlesi yankılanıp durdu. Seni kıyamete kadar seveceğim…

Otomatik olarak başka bir video oynamaya başladı.

Ekranda bir düğün kaydı oynamaya başladı. Kalbim sıkıştı, bu anı daha önce de görmüştüm. Kartlardaki yapay zekâ modeli olan Roza da bana bu anı göstermişti.

Bronz'un bakışları ekranda belirginleşti. Bana baktığı o anı yakalamıştı kamera; gözlerindeki derinlikle, sanki tüm dünya durmuş gibi sadece beni izliyordu. Ben ona bakmıyordum.

Kayıt devam ettiğinde sahne bir anda karanlığa büründü. Görüntüde patlama olurken her şeyin altüst olduğu o an vardı. Bronz, gözlerini bile kırpmadan Eva'nın üzerine atladığında onu korumak için tüm varlığını ortaya koymuş gibiydi. Aynı anda, Atlas da Eva'ya doğru bir adım atmıştı. Çıkan kargaşadan dolayı ona ulaşamamıştı.

İki adam, bir kadının hayatı için savaşmıştı.

Ben ise o an, her şeyin dışında kalmıştım. Tek başımaydım. Hep olduğum gibi hiçbir şeyin merkezinde değil, sadece izleyici olarak kalmıştım.

Video kayıt cihazı bir başka Bronz ve Eva anısı göstermeye başladı. Her biri, bedenimde bıçak gibi saplanan bir acı dalgası yarattı. Bronz'un o sevgi dolu bakışları, Eva'ya duyduğu şefkat ve bağlılık, her sahne beni daha da derin bir uçuruma çekiyordu. Onların mutluluğunu izlemek, açık olan yaramı her an daha da kanattı.

Midem bulandı, her şeyin yerle bir olduğunu hissettim. Bu görüntüler, mideme oturan bir taş gibi ağırlaştı. İçim dışına çıkana kadar kusmak, bu acıyı ve nefreti bir şekilde vücudumdan atmak istedim. Kaçmadım, Atlas'ın zorladığı bu gerçekle yüzleştim. Hem de bile isteye.

Bu, bir işkenceden fazlasıydı; bu, ruhumu paramparça etmek için tasarlanmış bir saldırıydı.

Benim zaten ruhum paramparçaydı.

Daha da parçalanamazdı.

Kuklacı'nın bana göstermiş olduğu videolarla neyi amaçladığını öğrenmek için kargo paketiyle gelen mektubu açtım. Aynı el yazısıyla yazılmıştı. Okumaya başladım.

CamScanner ile tarandı

"Sana ulaşmak giderek zorlaşıyor, biricik eski sözlüm, His. Beni gerçekten hiç sevmediğini düşünmeye başlıyorum. Resital davetime dönüş yapmadın. Bu durum beni korkutmaya başlıyor. Gerçekleri öğrenmek istemiyor musun? Anlaşılan hiçbir şey öğrenmek istemiyorsun. Öğrenmek isteseydin o video kaydı eline ilk ulaştığında soluğu kapımda alırdın. Fakat önünde saygıyla eğildiğim bir durum var. Sen gerçekten zeki bir kadınsın. Senin akıllı bir kadın olduğunu her zaman biliyordum. Kolay kolay oltaya gelmeyeceğin en başından beri belliydi. Yüksek ihtimalle gönderdiğim hiçbir şeye de inanmadın. Bu gönderdiğim yeni videolara inanıyor musun? Onlar için ne diyeceksin? Diyelim bunlar montajdan ibaret ama hangi kısmının gerçek olduğunu hiç mi merak etmiyorsun? Aklın mı Aşkın mı Resitali'nde bütün gerçekleri öğreneceğine söz verdim."

Duraksayıp derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Atlas'ın söylediklerine körü körüne inanmamıştım fakat izlediğim görüntülerin her ne olursa olsun beni yaraladığını es geçemezdim. Kalp kırıcıydı. Gerçek olan tek şey kalbimin kırıldığıydı.

"Videolara göre kimsenin tercihi değilsin. Sen bu hikâyede diğer kadın olarak kalacaksın. Hep böyle mi olacaksın, His? Gel ve bunu boz. Gerçekleri öğren. Öğren ve sonra sana yemin ederim ki seni dünyanın en görkemli kadını yapacağım. Son bir video kaydı daha yollayacağım. Umarım o zamandan önce bazı şeyleri netleştirmiş olursun. Eğer bu video kaydı işe yaramazsa o video kaydında bana geleceğine eminim."

Diğer kadın yazısını gördüğümde elimdeki mektubu avuçlarımın arasında buruşturdum. Üstelik beni dünyanın en görkemli kadını yapacağını söylemişti.

Unuttuğu bir şey vardı.

Ben zaten dünyanın en görkemli kadınıydım.

Buruşuk kâğıdı geri açtığımda son yazılanları okudum. *"Eski günlerdeki gibi kemancı ve piyanist... Var mısın His Alatav? Var mısın Aklın mı Aşkın mı Resitali'ne?"*

Diyelim videolar gerçek değildi. Hepsi, Kuklacı'nın beni yanına çekmek için yaptığı bir plandan ibaretti. Lakin doğum günü gecemde Bronz bana Eva demişti. Bu neydi? Bunu nasıl açıklayacaktım?

Beni sevgili nişanlısıyla karıştırmıştı. Oysa ben Eva Petrova değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım ve olamazdım. Video kayıtlarına göre de beni onun yerine koymuştu, bana onun kolyesini takmış, onun kıyafetlerini giydirmişti. Acım o kadar büyüktü ki nefes almak bile zorlaşıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bronz, beni sadece geçmişinin bir yankısı olarak mı görüyordu? Onun gözünde kim olduğumu gerçekten merak ediyordum.

Bana 6 Haziran gecesi dışında hiç diğer kadın gibi hissettirmemişti. Üstelik hatırladığım anılarda da sanki onun için en değerli varlık gibiydim.

Emin olduğum ve kesinleştirdiğim şeyler vardı. Atlas'ın kargo paketinden sonra ölüden halliceydim, bütün hislerim alınmıştı sanki.

Olan bitene karşı kayıtsızlaşmıştım. Hani birini ya da bir şeyi severken o sevginin ağırlığını hissedersiniz ya ben artık bunu bile hissetmiyordum.

Kendi kurallarım, değerlerim vardı; beni ben yapan şeyler. Bu yolda ilerlerken farkına vardım ki bu kuralların zincirlerinden kurtulamazsam gerçek bir lider olamazdım. Bir hükümdar olmak için içimdeki her şeyi feda etmem gerekiyordu; sevgi, nefret ve hatta korku... Kural koyanlar ya da onlara bağlı kalanlar, asla tam anlamıyla hükmedemezdi.

Bu karta sahip olmak, her şeyden önce bu kuralları yok saymayı gerektiriyordu.

Belki de Atlas'ın bu videoları göndererek bana gösterdiği en büyük ders buydu. *Bir İmparatoriçe, kendini ne kadar güçlü görürse görsün kendi kurallarına mahkûm kaldığı sürece asla gerçek anlamda özgür olamaz.* Kendi yarattığım prangalarımı kırmazsam sadece bir isimden ibaret kalacaktım.

Kurallarım beni ben yapıyordu ama özür dilerim kendim, herkese hükmedebilmek için bundan vazgeçiyorum.

Çünkü bu kadın, bu kez kendi hikâyesini yazmaya kararlıydı.

~~Ben Hisar Alatav.~~

Hayır, sil.

~~Ben His Alatav.~~

Hayır, sil.

Ben İmparatoriçe.

Başta Bronz olmak üzere kimseye merhametim yoktu.

"Bayan Alatav, çıkıyor musunuz?"

Bronz'un neden en yakın korumasının konuşma engelli biri olduğunu anladığım saat dilimindeydim. Fedor öyle bir şey ki her adımda bir şeyler soruyor, beni bunaltıyordu. Zorlu'nun sessizliğini özlemiştim.

CamScanner ile tarandı

"İzin verirsen eğer çıkacağım," dedim kinayeli bir tonla.

"Buyurun efendim, size eşlik edeyim." Fedor kapıyı benim için açtığında dışarıya doğru adım attım.

Derin bir nefesi içime çektim. "Senden bir teslimat yapmanı istiyorum, Fedor."

"Elbette. Hangi gün ve saat için Bayan Alatav?" diye sordu Fedor.

"Beni Arkana'ya bıraktıktan sonra bu paketi üstünde yazan adrese kendi elinle teslim edeceksin," derken elimde duran kutuyu ona doğru uzattım. Bu paketi hazırlamak için bir hayli uğraşmıştım. "Alıcıya iletmeni istediğim bir not da var."

"Sizi dinliyorum, efendim."

"His Alatav zaten dünyanın en görkemli kadını."

Fedor yalnızca kafasını sallayıp paketi aldıktan sonra arabanın bagajına yerleştirdi. Dış kapı tekrar açıldığında civciv baskılı çantasını sırtına takmış Yağız'ı gördüm. Koşar adımlarla bana gelip kucağıma atladı.

"Sana her gün kedinin fotoğrafını atarım," dediğimde yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Annem de benim yerime besleyecekmiş," dedi Yağız tatlı bir dille. "Onu sakın üzmeyin. Ben gelene kadar iyi bakın. Onu özleyeceğim." Kollarını bana sıkıca doladığında kulağıma fısıldadı. "Sanaç'ı da özleyeceğim."

Saçlarını karıştırarak başını okşadım. "Sanaç'a iletmek istediğin bir şey var mı?"

Kafasını salladı. "Sarı arabası benim olabilir mi His? Bunu ona sorar mısın?"

Gülümsedim. "Sen yeter ki iste. Eğer o arabayı sana vermezse senin için onu çalarım. Sen hiç canını sıkma."

"Seni bu yüzden çok seviyorum, teyzem benim!"

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" diyerek yanımıza gelen Yasmin'le ikimiz de sessizliğe gömüldük.

"Hiç..." dedim geçiştirircesine. Fedor'a doğru dönüp işaret ettim. "Gidelim."

Arabanın arka koltuğuna geçtiğimde Yasmin ve Yağız da bindi. Yağız'ı Yasmin bırakacaktı ve yarı yolda araba değiştireceklerdi. Güvenliği en üst seviyede tutuyordum. İkisine de bir şey olmasını istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Seni bu kartla gördüklerinde tepkileri ne oldu?" diye sordu Yasmin merakla. "Bir türlü o geceyi anlatmadın."

"Hiçbiri beklemiyordu," dedim keyifle. "Keşke suratlarındaki ifadeyi görebilseydin."

"Bronz zorluk çıkartacak mı?"

"Fazlasıyla."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Merhamet etmeyeceğim," derken bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. Arabayı süren Fedor'la kısa bir anlığına bakıştığımızda yola geri döndü. Bir sürenin sonunda Yasmin'in geçeceği arabanın olduğu yere gelmiştik. Yağız'a sıkı sıkı sarıldıktan sonra Yasmin'e de sarılıp onlardan tamamen ayrıldım.

"Arkana'ya," dedikten sonra koltuğuma yaslandım.

Telefonumu çıkartıp Tarkan'a mesaj attım. Ona en son attığım konuma gelmesi gerektiğini söylemiştim.

His: Konuma geldin mi?

Tarkan: Evet, biraz çabuk ol. Bunu zapt etmek çok zor.

His: Birazdan oradayım.

Sessiz geçen yolculuktan sonra Arkana'nın görkemli binasının önüne geldim. Koruma benim için kapıyı açtığında sakinlikle yürüdüm. Tarkan beni görmesiyle kendi arabasından indi. Arabanın bagajına yönelip orayı benim için açtı. Getirmiş olduğu panter arabanın dışına çıktığında huzursuz bir mırıltı yaydı. Tarkan'ın elinden tasmayı alarak panteri sevdim.

"Her şey tamam mı?" diye sordum, siyah tüylere parmaklarımı geçirerek.

"Vita'yla birebir aynı," dedi Tarkan. "Kimse onun farklı hayvanlar olduğunu anlamayacak."

"Bir süreliğine beni idare etsin yeter," dedim düz bir sesle. "Küçük bir oyun oynayacağım. Umarım oyun seven bir kediciktir."

"Bunu da sakın kaptırma, His!"

Tarkan'ın bahsettiği olay, Zorlu'nun götürdüğü panterdi. Vita'yla bir türlü bağ kuramadığım için yeni bir plan oluşturmuştum. Vita'ya benzer bir hayvanla bağ kuracak ve Bronz'a karşı koz olarak kullanırsam bunu sahte Vita'yla yapacaktım. Bronz'un gerçek kızı, Tarkan'la birlikte, boynundaki tasmanın çözülmesi için bir süredir uzaktaydı. Evde olan o değil,

CamScanner ile tarandı

onun yerine bağ kuracağım sahte Vita'ydı. KALE teşkilatının beklenmedik saldırısı sırasında Zorlu güvenliğin zayıflamasıyla gördüğü tek panteri alıp gitmişti.

Götürdüğü panter, Bronz'un kızı değildi.

Planım ortaya çıkmasın diye de kartımı masaya koyduğum gece Bronz, "*Bana farklı bir panter gönderirken ne düşünüyordun, Hisar?*" diye sorduğunda bozuntuya vermemek için, "*Canını sıkmak*," demiştim. Hâlbuki, bu planladığım bir şey bile değildi.

"Neyse ki sen harika birisin ve hep arkamı topluyorsun, Tarkan," dedim samimi bir şekilde.

Bronz elimden çok çekecekti. Onun en büyük zaafı evcil olmayan panteriydi. Bronz'un kendi panterine benzeyen bu hayvanı gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Panteri biraz sevip kendime alıştırmaya çalıştım. Vita sayesinde bu tarz hayvanlara artık kolaylıkla yaklaşabiliyordum. "Gitme vakti kızım," dediğimde onun zincirlerinden tuttum. Ağzında, kendi renginde bir ağızlık bulunuyordu.

"Gerçekten o binaya bir vahşi yaratıkla mı gireceksin?"

"Bir değil, iki."

"His..."

"Sonra görüşürüz, Tarkan."

Uzun yırtmaçlı elbiseme dikkat ederek yüksek merdivenlerden çıkmaya başladım. Panter bana eşlik ederek yanımda yürüyordu. Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimde güvenliklerden geçmeye başladım. Girişte kartımı okuttuğumda *İmparatoriçe* sesi yankılandı.

Bu sesi duymalarıyla insanların bana doğru dönüp baktığını hissettim. Bakışlarındaki o huzursuzluk, buram buram hissediliyordu. Ne yapacağımı merak ediyor olmalıydılar.

"His."

Adımı söyleyen kişiye döndüğümde Sanaç'ın bana doğru geldiğini gördüm. Hitabından dolayı kaşlarımı çattım. "Adını söylememem gerekiyordu," dediğinde duruşunu düzeltti. "İmparatoriçe. Çok garip."

"Alışırsın," dedim taviz vermeyerek. "Benim burada zamanım çok. Herkes benim varlığıma alışacak."

Bakışları yanımda duran pantere düştü. "Bu..." dediğinde kaşlarını çattı. "Bronz'un kızı değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim ifadesizce. "Artık benimle."

"Bronz onu gördüğü an senden alacak," dedi Sanaç. "Demedi deme."

"Alabiliyorsa alsın ama o gitmek ister mi bilmiyorum," derken dizlerimin üstüne çöküp panterin başını okşadım. "Benimle daha mutlusun, değil mi Vita?"

Panter hoş bir mırıltı çıkardı. Onu okşamamdan memnun olmuştu. Bu hâlimizi gören Sanaç şaşırmadan edemedi. "Bronz'un kızına bir de isim mi koydun?"

"Evet," dedim arsız bir ifadeyle. "Vita, yaşam demek. Çok güzel bir ismi yok mu?"

"Kendine boşuna Hürrem Sultan demiyormuşsun," dedi Sanaç şoku atlatamazken. "Ben sadece dizi izlediğimizi sanıyordum. Sen bu gidişle kimliksiz adama nikâh da kıydırırsın. Sultan Süleyman da kimseye nikâh kıymazken bir tek Hürrem'e kıydı."

"Diziden hatırladığın kadarıyla Hürrem Sultan'ın yanında olmayanlara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hepsini biliyorum, İmparatoriçe."

"O zaman doğru yolu seçeceğini umuyorum," derken gülen gözlerle baktım. "Yoksa başına sahip çık, her an uçabilir, Aziz."

"Ben İmparator'un sağ koluyum," dedi Sanaç. "Başka biriyle olmamın mümkünatı yok."

"Kendini asla vazgeçilmez sanma."

"Bronz'la arama kimse giremez."

Gülümsedim. Çok tehlikeli bir gülüştü. Muhteşem Yüzyıl dizisinden atıfta bulunarak, "İbrahim Paşa da böyle diyordu, hatırlıyor musun? Ne kadar ortak noktanız var," dedim.

"Neyse ki biz dizide değiliz," dedi Sanaç gözlerinde beliren huzursuzlukla. "Ben de İbrahim Paşa değilim."

Yanımdan gitmek üzereyken, "Sanaç," diye seslenip gitmesini engelledim. Bana doğru dönerek kısa bir bakış attı. Direkt adıyla hitap etmem farklı bakmasına neden olmuştu. "Yağız sana selam söyledi. Sarı arabanı istiyormuş."

Kaşları havalandı. "Yağız beni mi sordu?"

"Evet."

"İyi mi?"

CamScanner ile tarandı

"İyi olacak."

Yavaşça yutkundu. "Onu görmem mümkün mü?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim kesin bir dille. "Bir süre göremezsin." Başka bir şey sormak istiyor ama dilinden dökülmüyor gibiydi. "Yasmin de iyi. Eğer onu merak ediyorsan..."

"Etmiyorum," diyerek kestirip attı.

"Bu süreçte seni biraz rahatsız edeceğim, Aziz. Bana kızmayacağını umuyorum. Ne de olsa İmparatoriçelere kızılmaz."

Tek kaşını kaldırıp, "Ne anlamda?" dedi.

"Her liderin bir sağ kolu olur. Yasmin de Azize kartının sahibi olacak." Her kelimem sanki önceden yazılmış bir kaderi dile getiriyordu. "Bizim varlığımıza alışsanız iyi olacak. Bu sizin yararınıza."

Gözlerindeki soğukluğa rağmen, "Burada herkes olabilir ama herkes barınamaz," dedi. Saygıyla kafasını eğip ekledi. "*İmparatoriçe.*" Yanımdan tamamen uzaklaştıktan sonra bir süre öylece olduğum yerde kalakaldım.

Bir süre durup Sanaç'ın uzaklaşmasını izledim. Bu yeni dünyada, her hamle dikkatle yapılmalıydı. Tam o anda arkamdan gelen bir hışırtı dikkatimi çekti. Tehlikeyi hissettim. Gözlerim kısıldığında vücudum tetikteydi. Bir an bile tereddüt etmeden silahıma yöneldim ve parmağım tetiğin soğuk metaliyle buluştuğunda silahı ateşledim. Patlama sesi, büyük salonu yırtarken karşımdaki adam acı dolu bir çığlık attı.

Kolundan vurulan adam, geriye doğru sendelediğinde gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. "Geldiğin gibi geri gideceksin!" diye haykırdı. Aynı şekilde onun da elinde bir silah vardı ve sezgilerim sayesinde ondan hızlı davranmıştım.

İçimdeki canavarı serbest bıraktım. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdım herkesin duymasını sağlayarak. "Hepiniz bana diz çökeceksiniz. Ya seve seve ya da..."

Adam inatla karşılık verdi. "Asla!"

"Bu saygısızlığının bedelini ödeyeceksin," dedim ve silahımı yeniden doğrulttum. Dizlerine iki el kurşun sıktığımda adam acıyla yere çöküp inledi.

Yerde kıvranan adamın yanına yaklaştım, gözüme ilişen her hareketi, her nefes alıp verişi, sanki odadaki herkesin hayatını ellerimde tutuyormuşum gibi hissettiriyordu. Başını sertçe tutup yukarı kaldırdığımda gözleri çaresizlikle doldu.

CamScanner ile tarandı

Katlarda bulunan insanlar, dehşet dolu bakışlarını bana yöneltmişti ve bu korkuları onları hareketsiz kılıyordu. "Hoş geldin seremoniniz için teşekkür ederim, Arkana halkı!" diye seslendim. "Bana karşı gelebileceğini düşünen herkes, bana diz çökmeye mahkûmdur! Tıpkı bu adam gibi!"

Adama sıkılan kurşun onun ölümü olmuştu. Bu kurşunu sıkan ben değildim. Bunu benim yerime yapan kişi, Asılan Adam kartına sahip olan Armen Kozlov'du.

Bu adam kimdi ve ne yapmaya çalışıyordu?

Birden, arkamdan gelen bir ses tüm dikkatimizi dağıttı. Bir adam daha hızla üzerime doğru geldiğinde yüzünde öldürme arzusuyla dolu bir ifade vardı. Bu kadar zayıf bir hamleyi beklemiyordum.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Uysal!" diye bağırdım. Sesim, salonda yankılanırken panter bir gölge gibi ortaya çıktı. Koruma ağızlığını güçlü çenesiyle kopardı ve adamın üzerine atıldı. Adamın çığlığı, panterin hırıltısıyla birleşti, ardından Armen'in elindeki silah tekrar patladı.

Daha çok insanın geldiğini işittim. O insanların gelişiyle panter hızla geriye çekildi. Kalabalığı sevmiyordu. Gelen topluluğa baktığımda en önde duran kişiye odaklandım.

Kehribar gözler...

Bronz.

Serdal ve Viran da onunla birlikte, hangi kartlara sahip olduğunu bilmediğim insanlar da arkasında duruyordu. Bir anda tüm insanlar etrafıma birikti.

Bronz, yerde yatan iki adamı fark edince, "Kahretsin," dedi. Yanındaki adamlara işaret etti. Onlar hızla adamların duruma bakmak için hareketlendi. "Ne oluyor burada? Derhâl cevap verin!"

Yerdeki adam konuşmaya çalıştı ancak cevap veremedi.

Onun yerine ben karşılık verdim. "Bana her sabah özel bir karşılama seremonisi yapacağınızı söylemeliydiniz," dedim yalancı bir kızgınlıkla. Elimle üstümü işaret ettim. "Kıyafetlerim buna uygun değildi."

Yanıma geldiğinde aramızdaki mesafe kapandı. "Ne yaptığını sanıyorsun, Hisar?" dedi Bronz, sadece benim duyabileceğim bir tonla. "İçeriye gireli iki dakika olmadan iki kişiyi öldürmeye mi teşebbüs ettin?"

"Teşebbüs etmek?" Kaşlarımı kaldırdım. "Beni öldürme düşüncesinde olan herkes, direkt olarak ölür. Bu adamlara da yaptığım buydu."

"Sen kimseyi öldürmezsin," dedi Bronz kelimeleri bastıra bastıra.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim tıpkı onun gibi kısık bir sesle konuşarak. "Ben öldürmezdim ama İmparatoriçe öldürebilir." Adamları öldüren kişi Armen Kozlov'du. Çenem kasıldı. "Bildiğim kadarıyla Arkana içinde kan dökmek yasak. Onlar aslında bana değil, sana itaatsizlik etmiş oldu."

Gülümsemem onu daha çok rahatsız etti.

"Sana yapılan her zararı üstleneceğim için her şeyi yapmaya hakları var," dedi Bronz altta kalmazken.

Panteri görmesinin vakti gelmişti. Bakışlarımı onu aramak için etrafta gezdirdim. Panter, merdivenlerin altına geçip kopardığı parçalarla oynuyordu. Onu çağırmak için seslendim. "Vita!"

Panter oynadığı insan parçalarını bıraktı, ağzından kanlar akarak usulca yanıma doğru geldi. Tarkan, bir süredir onu eğitiyordu. Benim kokuma alıştığı için bana itaat ediyordu. Asıl Vita'ya ise ne yaparsak yapalım bana alışmamıştı. Bu panter, Vita ismine alışmış, Uysal kelimesine ise tepki gösterecek şekilde eğitilmişti.

Bacaklarıma dolanan panter bana iyice sürtündü ve başını hafifçe yasladı. Zincirli tasmasını elime aldığımda salonda metal sesi yankılandı. Bu panter, tıpkı Bronz'un kızı gibi yaralarla doluydu. O yaraları görmesi için eğilip panteri sevmeye başladım. Panter her hareket ettiğinde yaraları gözüktü. Bronz'un gözlerindeki öfkenin silindiğine şahit oldum. "Kızım..." dedi özlem dolu bir fısıltıyla.

"O senin kızın değil," dedim sahici tonla. "O artık benim kızım. Hem senin aksine ona bir isim bile koydum. O bundan böyle Vita." Panter, adını duymasıyla mırıltı çıkardı. Bu davranışı Bronz'u daha da kızdırdı. "Aferin, kızım. Anneni hep böyle koru. Sen akıllı bir kızsın..."

Adımlarını dikkatlice attı ve pantere yaklaştı. Panter, kanlı dişlerini göstererek Bronz'a döndü ve ona doğru hırladı. Bronz, panterin dişlerine bulaşmış kanı gördüğünde, gözlerinde acı belirdi.

Hızlıca araya girerek, "Vita," dedim. Panter durdu ve bakışlarını Bronz'dan alarak bana baktı. "Yemek saatin değil, Vita. Eğer onu beğendiysen senin için öğle yemeği olarak hazırlayabilirim."

Bronz aniden kaşlarını çattı. "Ona taze kan mı tattırdın?"

Kafamı salladım. "Görünüşe bakılırsa seviyor da." Bu hayvan, zamanında bir baronun kendine kurmuş olduğu hayvan çiftliğinden alınmıştı. O baron, bu pantere insanları parçalatan biriydi. Onu bulduğumuzda zaten böyleydi.

CamScanner ile tarandı

"Ona ne yaptın, Hisar?" diye sordu Bronz. Bunu beklemediği gözlerinden okunuyordu. Kehribarları alev alevdi.

"Aslında bakarsan sadece sevdim," dedim. "Gerçek sevginin gücünü hissetmesiyle bana daha fazla karşı koyamadı. Bir hayli iyi anlaşıyoruz. Neden kızdın? Senin de istediğin bu değil miydi?"

Yüzündeki hınca daha da belirginleşti. "İstediğim bu değildi!" Pantere dönerek tekrar, "Kızım," dedi ama panter ona aldırmadı bile. Bronz'un yüzündeki ifade, beni bir hayli tatmin etmişti.

"Vita," dedim yavaşça, panterin başını okşayarak. "Sana Arkana'yı gezdireyim. Burayı çok seveceksin. Annenin sahip olduğu yeri bilmek istersin, değil mi? Bana karşı çıkan herkesi de önüne yem etmekten memnun olacağım."

Hoşnut olmayan sert bir ifadeyle, "Onu senden geri alacağım," dedi.

Omuzlarımı hafifçe silkerek, "Alabilirsin," dedim ardından panterin sıkıca tuttuğum zincirlerini serbest bıraktım. Buna rağmen panter, Bronz'a gitmek yerine benim yanımda durdu.

"Gördüğün gibi o da beni tercih ediyor," dedim zafer dolu bir nidayla. "Burada işimizi hallettik. Artık gitme zamanı." Panterin başını okşadım ve dizlerimin üstünden doğrulduğumda salonun çıkışına doğru ilerledim. Bronz'un arkamdan bakışlarını hissederken bunların başlangıç olduğu zihnimde çınlıyordu.

Bazıları hayranlıkla, bazıları hayretle, bazıları ise bana korkuyla bakıyordu. Kimse bir pantere iki kişiyi kahvaltı niyetine vereceğimi düşünmemiş olmalıydı.

Panteri bulduğum boşluğa bağladım ve onu biraz sevdikten sonra geriye çekildim. Nereye gideceğimi bilmez bir hâlde koridorda yürümeye devam ettim. Terasa çıkmaya ihtiyacım vardı. Burası bir labirent gibi olduğu için her yer çok karışıktı. Burada nasıl yaşıyorlardı? Kesinlikle bütün tasarımın değişmesi gerekiyordu.

"Bildiğim kadarıyla orası yangın çıkışı."

"Sikeyim," dedim sinirle. "O kadar istenmiyorum ki bu lanet binanın hangi katında ne olduğunu kimse söylemedi. Burası hatırladığım gibi değil ve hiçbir şubeye de benzemiyor."

"Bronz, merkez binanın bütün tasarımını değiştirdi."

Bakışlarımı yeşil gözlere çevirdim. "Rezil oldum mu Viran?"

CamScanner ile tarandı

Viran kafasını iki yana salladı. "Bronz olmasaydı çoktan herkes karşında eğilmişti." Bakışlarını önümdeki uzun, aydınlık koridora çevirerek işaret etti. "Şuradan ilerle. En son odayı sana ayırdılar."

"En son oda mı?" diye sorarken kaşlarımı çattım ve hissettiğim hırçınlığı bastırmaya çalıştım.

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Sonradan geldin."

Gözlerimdeki öfkenin bir alev gibi parladığını hissettiğimde kalbimdeki karanlık duygular bir an için yüzeye çıktı. "Ben buranın asıl sahibiyim!" diye patladım. "Hem de doğuştan, sonradan değil!"

Viran gözlerini kırpıştırarak beni süzdüğünde, yüzündeki soğuk ifade yerini derin bir ciddiyete bıraktı. "Bir kartın vardı," dedi alttan alta bastırılmış bir hayal kırıklığı taşırken. "Bunca zaman onu ortaya çıkarmak için neyi bekledin?"

Kelimeleri bir diken olup acımasızca battı. "Zamanımı," derken sesim âdeta soğuk bir buz kütlesi gibi düştü aramızdaki boşluğa. Viran'ın gözlerindeki sorgulayıcı bakışlar, içimdeki karanlık duyguları daha da kışkırttı.

"His..." dedi Viran sitemle. "Bok gibi günler geçirdik. KALE bize köpek gibi davranırken, o kartı kullanıp herkesin üstü olabilirdin!"

"Bu kartı hiçbir zaman kendi amaçlarım için kullanmam."

Viran, kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Şu an yaptığın ne?" diye sordu.

Gözlerimi onun bakışlarından kaçırmadım. "Artık herkesin bu kartı görme vakti geldi," dedim ağır bir tonla.

"Boş yere savaşıyorsun."

"Sen karışma, Viran," dedim daha da sertleşerek. "Eğer karışırsan taraf seçmek zorunda kalacaksın. Geçmişimizin hatırına seni en son öldürürüm."

Viran, bir adım geri çekildiğinde dudakları kenara kıvrıldı. "Beni en sona ayırman ne tatlı bir düşünce, Türk lokumu. Lakabının hakkını veriyorsun. Unutma ki ben de Ölüm Meleği'yim. Bronz'a karşı gelemezsin."

Kalbimdeki inat güçlendi. "Ona karşı gelmiyorum," dedim. "Ben hakkım olanı istiyorum! Karşımda sen mi duracaksın? Babam bile gelse kimseyi tanımam!"

"Kimsenin seni öylece kabul etmesini bekleyemezsin," dedi Viran, gerçekçi davranarak. "1960'lı yıllarda yok edilen karttan bahsediyoruz!"

"Beklemiyorum," dedim aynı hissiyatla. "Savaş istiyorlarsa alacaklar. Ama günün sonunda o koltuğu alacağım!"

CamScanner ile tarandı

"Bu işin sonunda sakın kendini Bronz'a öldürtme," dedi Viran. Bir anlığına beni düşündüğünü hissettim. "Tek istediğim bu."

Viran'ın gösterdiği odaya doğru adım attığımda huzursuzluğum daha da büyüdü. Odanın kapısının önünde durup derin bir nefes aldım. İçgüdülerim beni uyarıyordu; burada bir şeyler yanlıştı. Kapının arkasında beni bekleyen karanlık, içine çekmeye çalışan bir girdap gibi görünüyordu. Bir an tereddüt ettiğimde bedenimde yükselen o tanıdık rahatsızlık dalgası, beni geri çekilmeye zorladı.

Beni buraya neden gönderdiklerini anlamam uzun sürmedi.

Bu, bir tuzaktı.

Hızla arkamı döndüm, Viran'ın sinsice arkamdan güldüğünü hayal etmekte zorlanmadım. Öfkem bir volkan gibi patladı. "Şerefsizin tekisin!" Sesim koridorlarda yankılanarak etrafa yayıldı. "Seni zehirleyeceğim, Viran!"

Viran, bakışlarını benden kaçırmadan derin bir iç çekti. "O koltuğu hak etmen gerekiyor," dedi umursamaz bir tavırla. "Hak et ki herkes sana isteyerek itaat etsin. *Güç, her zaman savaşla değil, kabulle de kazanılır.* Bunu bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Ruhumda bir ateşin yandığını hissettim, Viran'la ilgili her anım, külden ibaretti. Beni geçmişte yaşananlarla durduracağını sanıyorsa yanılıyordu. Yanımda olmasını beklemiyordum. Bunu beklemek aptallıktı. Bizim yollarımız yıllar önce ayrılmıştı ve ikimiz de birbirimizi tanıyamıyorduk.

Biz eskiden ayrılmış kardeşlerdik.

Birbirimizi kardeş gibi sahiplenmiştik.

Şimdi ise birer yabancıya bakıyorduk.

"Hiçbirinizin müttefikliğine ihtiyacım yok, Viran. Bu savaşı tek başıma kazanacağım."

Viran, bir an duraksadı. Söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi ama bulamıyordu. "Ne yaparsan yap," dedi sonunda. "Bu savaşta yalnız kalmayı göze alıyorsun. Umarım sonunda pişman olmazsın."

Başımı dik tuttum ve soğukkanlı bir şekilde karşılık verdim. "Bunu göreceğiz, Viran. Ama şunu bil ki ben yıllar önce tek başına bıraktığın o kız çocuğu değilim. Bu kez geri adım atmayacağım."

Viran, sessizce başını sallayarak geri çekildi. Yüzündeki ifade, karanlık bir bulut gibi üzerime çökmüştü. Ona aldırmadım. Yaşadıkları normal değildi ve Bronz'a karşı büyük bir bağlılık duyuyordu. En üst kata çıktım fakat bu çıktığım kaçıncı kat bilmiyordum. Dokuz kat, kendi içinde

CamScanner ile tarandı

altı ayrı kata daha bölünmüştü. Yani burası dokuz katlı gibi gözükse de değildi. Her kat üç bölümden oluşuyordu. En sonunda terasa çıktığımda derin bir nefes verdim.

Fakat burada yalnız değildim.

Benim geldiğimi fark eden kişi omzunun üstünden bana baktı. Beni görmesiyle bedenini tamamen çevirdi. "Gösterinin sahibini burada görmek ne güzel, İmparatoriçe."

Adımlarımı yavaşça attığımda soğuk havanın beni sarmasına izin verdim. "Ne gösterisi?" dediğimde yüzümde sahte bir gülümseme vardı. Sanırım buraya geldiğim ilk andan beri bana kötü bakmayan tek kişi oydu.

Armen.

Armen Kozlov.

"Şu panterle yaptığın gösteriden bahsediyorum," dedi Armen, sıcak bir gülümsemeyle. İfadesinde hem hayranlık hem de derin bir takdir vardı. "Etkileyiciydi."

Hafifçe gülümsedim. "Adamları öldüren sendin."

"İmparatoriçe'ye kimse karşı gelmemeli."

"Merak etme," dedim ciddi bir tavırla. "Yakında herkes bunu acı bir şekilde öğrenecek."

"Buranın sıkıcı olduğunu düşünmekte beni yanılttığın için ne kadar teşekkür etsem az," dedi ve elimi kavrayarak beni biraz daha öne doğru çekti. Onunla birlikte bulunduğumuz yükseklikten aşağıya doğru baktım. Manzara, sabahın erken saatlerinde olduğumuz için hem güzel hem de ürkütücüydü. "Buranın sana ihtiyacı varmış, İmparatoriçe."

"Baş başayken adımla hitap edebilirsin," dedim gülümseyerek. "His dersen daha mutlu olurum."

Armen, hafifçe başını eğdi. "Sen nasıl istersen."

Ona bunca zamandır Bronz'un bana uyguladığı taktiği uygulayacaktım.

Her ne yapacaksa buna izin verecek, böylelikle bana yaklaşmasının bir amacı varsa ortaya çıkartacaktım. Diğer türlü onun şimdi burada olması burnuma iyi kokular getirmiyordu.

Her ayrıntısını dikkatle incelemeye başladım. Otuzlu yaşlarının başlarında olmasına rağmen gençliğinin getirdiği bir çekicilik ve olgunluğun birleşimi vardı. Kumral saçları hafif dalgalıydı ve özenle taranmıştı, alnına dökülen birkaç tel ise ona doğal bir karizma katıyordu. Gözleri, derin ve etkileyici bir mavi tonundaydı. Yüz hatları keskin ve belirgindi; yüksek

CamScanner ile tarandı

elmacık kemikleri, güçlü bir çene hattı ve hafifçe gülümseyen dolgun dudakları, ona âdeta ilahi bir yakışıklılık veriyordu.

"Armen," dedim merakımı saklamadan. "Ne zamandır buradasın?"

Hafifçe omuz silkti. "Çok yeni sayılır."

Tepkisini ölçmek için daha derinlemesine bakarken, "Kartın önceki kullanıcısını öldürerek mi yerine geçtin?" diye sordum.

Yüzünde bir anlık bir gölge belirdi. "Hayır," dedi sakince. "O kişiyi hiç görmedim bile. Kendisi öldüğü için yetki otomatik olarak sıradaki vârise geçti. Yani bu kişi ben oluyorum."

Bu cevap beni bir an duraklattı. "Lider ölmüş mü?" diye sorarken şaşkınlığım neredeyse titreyen bir fısıltı gibiydi. Duyduğum haber, beni sarsmıştı. Lider... Bir zamanlar benim eski sevgilimdi. Her ne kadar bir amaç uğruna onu hayatıma almış olsam da neredeyse sevebileceğimi düşünmüştüm. Yaptığım hatalar bitmezdi ve Lider de benim için bir hata olarak kalmıştı.

Onunla geçirdiğim anılar, şimdi zihnimde birer hayalet gibi dolaşıyordu. Bana söylediği her şeyi hatırlıyordum. Kalbimde derin bir yara açılmıştı. Zamanla o yara öfkeye dönüştü ve o öfke, onun adını intikam listemin en üst sıralarına yazdı. Onunla yüzleşmeyi, onun sonunu kendi ellerimle getirmeyi bile planlamıştım.

Bana yapılan her şeyin hesabını soracaktım.

Ondan intikam almadan ölmüş müydü? Sanki yıllardır taşıdığım o ağır yük birdenbire hafiflemiş ama yerini bir hayal kırıklığına bırakmıştı.

"Ölüm ve İmparator konuşurken duydum," dedi Armen, soğuk bir ciddiyetle. "Bir kadına yapmaması gereken bir hata yaptığı için İmparator tarafından ceza verilmiş. O da buna dayanamayıp intihar etmiş."

Bu, hiç beklemediğim bir şeydi.

Bronz, Lider'e bir ceza mı vermişti? Üstelik bu ceza, Lider'i intihara sürükleyecek kadar ağır mıydı?

Duyduklarımı algılamakta zorlandığımda sanki her şey bir anda bulanıklaşmıştı. Bu, kafamda Lider için canlandırdığım tüm planları yerle bir eden bir haberdi. Lider, geçmişimdeki en büyük yaralardan biriydi, onun hayatını kendi ellerimle sonlandırma arzusunu her zaman içimde taşımıştım. Şimdi, bu arzu anlamsız bir boşluğa düşmüştü.

Her şeyden önce, asıl soru zihnime kazındı: Ben, kiminle savaşa girmiştim?

CamScanner ile tarandı

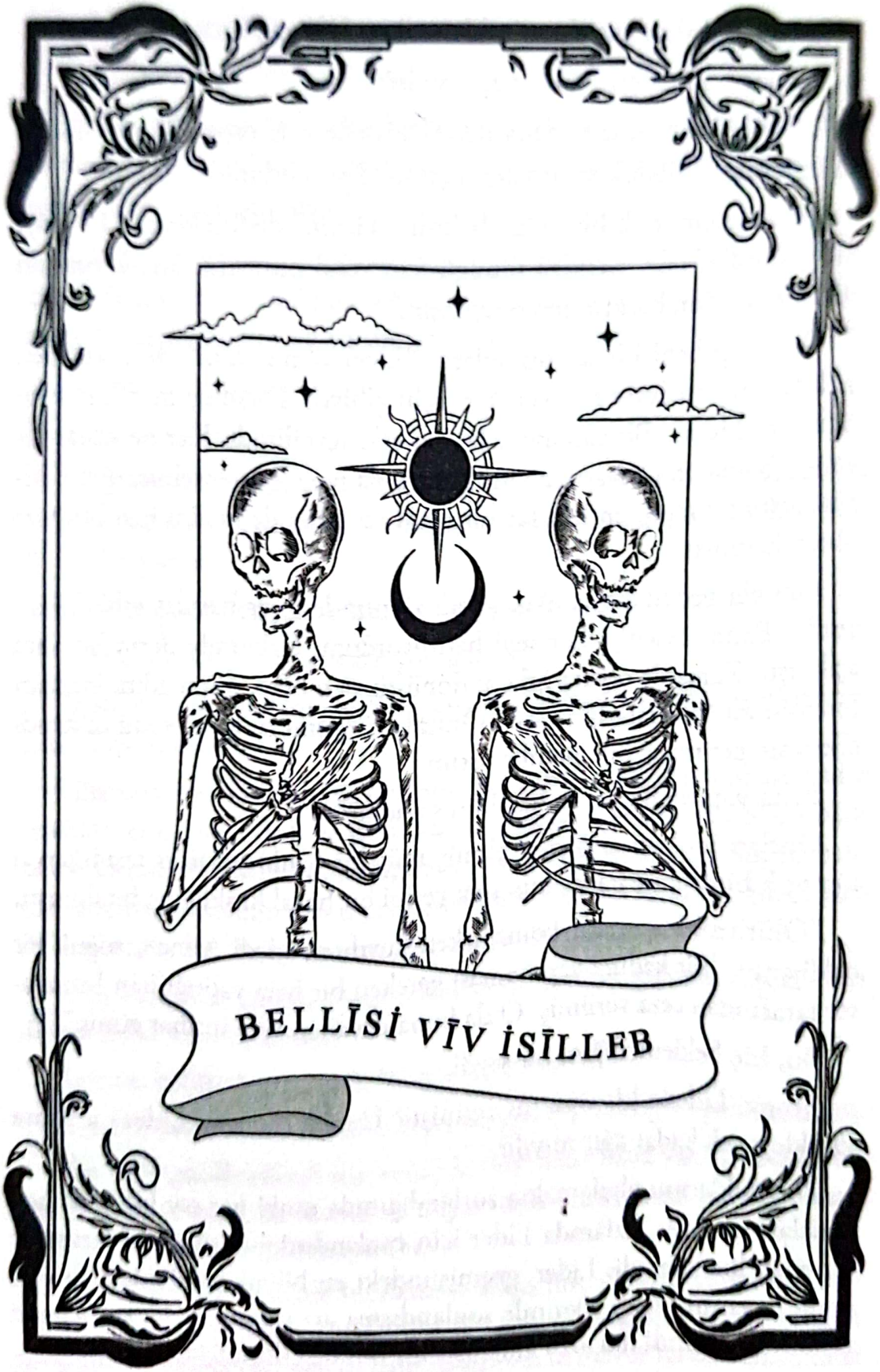

CamScanner ile tarandı

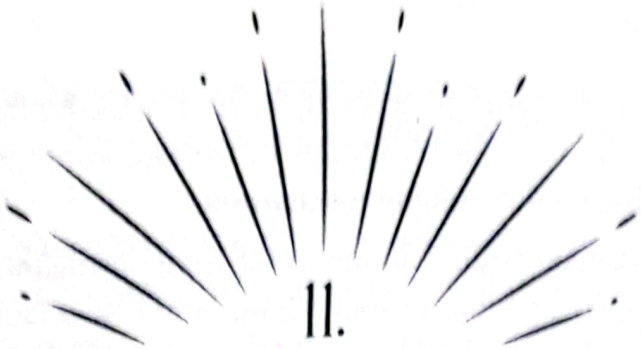

II.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Birkaç Hafta Önce

Kehribar gözlü adam, odanın karanlığına gömülmüş, geniş masanın arkasında oturuyordu. Masanın üzerinde, dağınık hâlde duran evraklar, odadaki tek ışık kaynağı olan zayıf lambanın solgun ışığında belli belirsiz seçiliyordu. Odanın havası ağır ve boğucuydu, sanki her an patlayacak bir fırtınanın habercisi gibiydi. Bronz'un sert hatlı yüzü, düşüncelerin derinliklerinde kaybolmuş, gözleri masanın üzerindeki belgelere dalmıştı.

Kapı yavaşça açıldığında, odaya sessiz bir karanlık daha doldu.

Kül adam, buradaydı.

Viran Kül, ağır adımlarla içeriye girdi. Bütün vücudu baştan aşağıya dövmelerle kaplıydı. Yeşil gözleri, odanın karanlığında parlıyordu.

Viran'ın kendine has kokusu içeriye dolduğunda Bronz kimin geldiğinin farkındaydı. Bronz, onun gelmesiyle hiçbir şekilde hareket etmedi. Viran, adamın hiçbir tepki vermemesinden kızgın olduğunu anlamıştı.

"Beni çağırmışsın," diyerek sessizliği yaran Viran masaya doğru yaklaştı. Sesi oldukça düşüktü.

Karanlıkta metalik bir şekilde parlayan gözlerini ona çeviren Bronz, soğukkanlı bir tavırla baktı. "Bir saat önceydi," dedi ağır bir tonla.

Tekli koltuğa geçip oturduğunda önündeki sehpaya ayaklarını uzattı. Viran her zaman rahat ve umursamaz biri olmuştu.

"Kriz tuttu," diye itiraf etti Viran, uzatmadan. Zaten yalan söylese de karşısındaki adam anlardı. Uğraşmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Yeşil gözlerinde, yaşadığı bağımlılığın izleri vardı; bu bağımlılık onu içten içe kemiriyordu. Sık sık krizleri tutuyordu, kötü alışkanlığı onu mahvediyor, bedenini ve ruhunu tüketiyordu.

Bronz, dikkatlice süzdü. Kilosunun bir hayli düştüğünün farkındaydı. Önceden daha kaslı bir adamdı Viran. Şimdi ise o kaslarından eser kalmamış gibiydi. Hayal kırıklığını saklayamadan, "Tedavine devam etmiyorsun," dedi.

Yeşil gözler, Bronz'dan kaçındı. "Bir kliniğe yatmak istemiyorum," dedi. Masanın üstünde duran meyve sepetinden bir adet elma aldı ve dişlerini sertçe geçirdi.

"Benimle zıtlaşarak hiçbir yere varamazsın, Viran," dedi Bronz, küçük bir çocuğu uyarırcasına. Aralarındaki yaş farkından dolayı onu çoğu zaman küçük erkek kardeşi olarak görürdü. Bronz sert, otoriter, dediğim dedik bir abi, Viran vurdumduymaz, umursamaz, rahat bir kardeş.

Onun sessiz kalması, aralarındaki gerilimi daha da artırdı. Odayı dolduran karanlık, Bronz'un otoritesi altında ezilse de Viran'ın içinde hâlâ bir direnç, bir isyan kıvılcımı vardı.

Üstünde hissettiği kötü bakışları daha da kızdırmadan yüzündeki ifadesizliği koruyan Viran, "Bu konuyu konuşmayacağım," dedi.

Bronz dilini damağına vurdu ve onaylamayan bir ses çıkardı. Bu adamın hâli hiç hoşuna gitmiyordu. Sabrını zorlayan bu cevaba karşılık öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Şu kollarının hâline bak," dedi.

Kollarındaki dövmeleri hafifçe ovalayarak umursamaz bir tavırla, "Dövmeden belli olmuyor, abartma," diye karşılık verdi Viran.

Kehribar bakışları, dövmelerin altında gizlenen yara izlerini saptadı. "Yara bere içinde olduğunu değiştirmiyor."

Konuyu daha fazla uzatmak istemeyen Viran mesafeli bir tonla, "Beni ne için çağırdın?" diye sordu.

Bronz, uzun bir zamandır aklını kurcalayan konuyu tekrar gün yüzüne çıkardı. "Lider Kandemir için yapmanı istediğim bir şey var," dedi emreden bir tavırla.

Viran'ın gözleri hafifçe kısıldığında alaycı bir ifadeyle, "Kiralık katillik mi yapacağım?" diye sordu.

"Onu öldürmeni istemiyorum," dedi Bronz net bir ifadeyle. "Bunu ben de yapabilirim."

Viran, Bronz'un ne planladığını anlamaya çalışarak, "Ne istiyorsun, Bronz?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Bronz, oturduğu yerden kalkarak Viran'a doğru bir adım attı. "Benimle gel," dedi karanlığa karışmış sesiyle. "Ben bir şey yaparken onu hayatta tutacaksın."

Planın ne olduğunu merak eden Viran kaşlarını çattı. "İşte bu garibime gitti," diye mırıldandı. "Ona ne yapacaksın?"

İfadesizliği mesken edinen Bronz, "Gidince görürsün," diyerek kapıya yöneldi. İkisi de kısa sürede evden çıktılar ve Lider'in evine doğru yol aldılar.

Gecenin karanlığında sokaklar sessizdi, sadece ay ışığı, eski kaldırım taşlarını solgun bir parıltıyla süslüyordu. Sanki şehir derin bir uykuya dalmış gibiydi. Bronz, direksiyonun başında, yolları dikkatle takip ederek arabasını bildiği evin önüne getirdi. Viran ise kendi içindeki monotonluğa gömülmüştü. Motor düşük bir uğultuyla durdu. Arabayı park eden Bronz, yavaşça arabadan indi.

Viran da onun hemen ardından arabadan çıktığında bir elini cebine atarak ağır adımlarla Bronz'un yanına yaklaştı. Bronz, gözlerini sokaktaki evlerin sıradan görüntülerinden ayırarak Viran'a doğru döndü. "Konuşmamın bittiğini üç el silah sesiyle anlarsın," dedi. "O zaman gel."

Viran bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanı derin bir nefesle içine çekerken gözlerini sokağın karanlık köşelerine dikti. "Konuşmalardan oldum olası sıkılmışımdır," diye mırıldandı, sigaranın ucundan çıkan duman gecenin karanlığına karışırken. "İşin eğlence kısmında eşlik ederim."

Bronz, Viran'ın bu rahat tavrına bir şey demeden, başını çevirip evin ağır ahşap kapısına doğru ilerledi. Kapıya yaklaştığında bir an duraksadı, içindeki sakinliği korumaya çalıştı. Ardından, parmakları kapının soğuk yüzeyine temas etti ve üç kez tıklattı.

Kapı yavaşça açıldığında menteşeler hafifçe gıcırdadı ve karşısında beklenmedik misafiri görünce şaşkınlıkla geri çekilen Lider Kandemir ortaya çıktı. Lider, bir an duraksayarak gelen kişiye baktı. "Bronz?" dedi hafif bir şaşkınlıkla.

"Lider," dedi Bronz, sakin bir tavırla. "Müsait misin?"

Lider, kaşlarını çatarak Bronz'u süzdü. "Sen habersiz gelmezdin, ne oldu?" dediğinde, gözleri bir anda Bronz'un arkasındaki gölgede duran Viran'a takıldı. Viran'ın kayıtsız bakışları, bir tehdit misali karşısında duruyordu. "Siktir," diye fısıldarken yaklaşan tehlikenin farkına varmış bir insanın paniği vardı.

CamScanner ile tarandı

Kapıyı hızla kapatmaya çalıştı ama Bronz'un refleksleri daha hızlıydı. Ayağını kapının arasına sokarak kapanmasını engelleyen Bronz, bu hareketiyle Lider'in bir adım geri çekilmesine neden oldu. Bronz, Lider'e doğru bir adım daha attığında, "Kapıya gelen kovulmaz, Lider," dedi. "Bu yaştan sonra sana saygıyı mı öğreteceğim?"

Lider tamamen geriye çekildiğinde Bronz içeriye girdi. Etrafını süzme ihtiyacı hissettiğinde çok geçmeden merdivenlerden bir kadın indi ve açık olan kapıdan dışarıya koşar adımlarla çıktı. Lider, davetsiz misafirin dikkatini kendine çekerek, "Bronz," dedi. "İşlerimde hiçbir aksaklık yok. Kartımı da doğru kullanıyorum."

Bronz, Lider'in bu savunmacı tavrına aldırış etmeden, koltuğa geçerek oturdu. "Arkana'yı temsilen buraya gelmedim." Sesinde herhangi bir tehdit ya da uyarı yoktu, sadece bir gerçeklik vardı. Lider'in omuzlarındaki yükü hafifletmeye çalışmıyordu, aksine daha da ağırlaştırıyordu.

Bronz'un bu umursamaz tavrına anlam veremeden duraksadı, Lider. Salonun ortasında ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Onun bu hâlini gören Bronz, "Rahatına bak," dedi sakince.

Lider karşısına geçip otursa da diken üstündeydi. İçini bir ürperti kaplamıştı. Kafasında bir sürü soru dönüyordu. "Viran'ın olduğu yerde ölüm olur." Viran'ın karanlık ününü herkes bilirdi.

"Eğer merak ediyorsan söyleyeyim," dedi Bronz, rahat bir tınıyla. "Bugün seni öldürmeyeceğim." Güneş açtırmamaya kararlı ifadesi çok geçmeden kara bulutları geri getirdi. "Yarın için kimseye söz veremem."

Lider, Bronz'un bu ani tavır değişikliği karşısında iyice tedirgin olmuştu. "Viran ne için geldi?"

"Doktorluk yeteneğine ihtiyacım olacak."

Lider, "Hiçbir şey anlamadım," derken Bronz'un ne demek istediğini gerçekten kavrayamıyordu. Karşısında duran bu adamın planları ve niyetleri onun için tamamen belirsizdi ama Viran'ın varlığı bu belirsizliğin tehlikeli bir boyuta taşınmasına neden oluyordu.

Bronz yavaşça öne doğru eğildiğinde parlayan bakışlarında bir intikam alevi belirdi. "Sen, Hisar'a ne yaptın, Lider?" Kelimeleri gecenin karanlığında âdeta yankılandı, sanki sessizlik bile onun öfkesinden kaçmaya çalışıyordu.

Lider, Bronz'un sorusunu duyunca kaşlarını çattı, bu durumdan kaçmanın imkânsız olduğunu artık biliyordu. Derin bir nefes alarak sakin

CamScanner ile tarandı

kalmaya çalıştı. "Bronz..." diye başladı. "Bir kadın için kapıma geleceğini hiç düşünmezdim."

"Sadece soruma cevap ver. Yorumda bulunma," dedi Bronz. Net bir ifadeyle Lider'in bu durumu hafife almaması gerektiğini hatırlattı.

"Kendisi eski sevgilimdi." Derin bir iç çekişle gözlerini yere indirdi. "Bu kadar."

Bronz'un gözlerindeki sertlik, bu cevabın onu tatmin etmediğini belli ediyordu. "Onu üzmüşsün..." dedi gözlerini Lider'den ayırmadan. Elini yavaşça koltuğun kenarına vurdu. Dikkat dağıtıcı bir hamleydi. "Annem bana hiçbir kadını üzmemem konusunda iyi bir tembih vermişti. Kadınlar narin canlılar, en ufak şeye bile günlerce üzülebilirmiş. Sen, neden Hisar'ı üzdün?"

Lider, Bronz'un sözlerinin altındaki tehlikeyi fark etmişti. Alnında beliren terler parladı. "Geçmiş olayın hesabını mı soracaksın?"

Bronz'un yüzü bir an bile yumuşamadı. "Konu Hisar'sa..." derken soğukluğu havayı bile donduracak cinstendi. "Doğduğundan itibaren ona yapılan her şeyin hesabını sorarım."

"Sen..." dedi Lider, aniden irkildiğinde kelimeleri güçlükle seçti. "Sen ona saplantılı derecede bağlanmışsın."

"Saplantı mı?" diye tekrarlarken kaşlarını çattı. "Belki de. Ama bu seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren, Hisar'a ne yaptığın."

"Kendisi sana anlatmadı sanırım," dedi Lider, sanki bir çıkış yolu ararcasına. Dışarı çıksa Viran'ın elinden kurtulamazdı. Ölmeyi içten içe kabullendi.

"Kendisi bana anlattı," diye yanıtladı Bronz. "Fakat anlatırken çok iyimserdi. Bana, onunla aranda ne geçtiyse her şeyi teker teker anlatacaksın. Tek bir konuşmanızı bile atlamayacaksın. Eğer eksik bir şey anlatırsan o bahsettiğin saplantılı adamı görmek zorunda kalırsın." Son bir şansı olduğunu belli eden cinsten baktı. "Şimdi seni dinliyorum, Kandemir."

Lider, derin bir nefes alarak ellerini avuçlarının içinde sıktı. Gözleri, Bronz'un gözlerinde saklı olan karanlığı görebiliyordu. Kendini toparlamaya çalışarak derin bir iç çekişle konuşmaya başladı. Bronz'un bakışları altında, sesindeki titreme giderek artıyordu.

Lider, hissettiği baskıya dayanarak aralarındaki her ayrıntıyı, her konuşmayı anlatmaya başladı. Hisar'la nasıl tanıştıklarını, zamanla aralarındaki ilişkinin nasıl şekillendiğini, aralarında geçen her diyaloğu, her tartışmayı, her anıyı tüm açıklığıyla dile getirdi. Anlattıkça hissettiği

CamScanner ile tarandı

pişmanlık ve utanç yüzüne vuruyordu; kelimeler boğazında düğümleniyor, devam etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Bronz, Lider'in bu itiraflarını dinlerken yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Tepkisizliğini koruyup, her bir sözcüğü zihnine kazıyarak dinledi. Lider nihayet her şeyi anlattığına inandığında, derin bir sessizlik çöktü.

Bir ölümün sessizliğiydi.

Lider'in huzursuzluğu giderek arttı.

"Alçaksın," dedi Bronz, gözlerinde yanıp sönen ateş kelimelerine yansıdı.

Lider, suçlama karşısında kendini savunmaya çalışarak atıldı. "Beni kandıran kendisiydi!"

Bronz çoktan ayağa kalkmıştı. "Seni kandırdığının farkındaymışsın!"

Lider, çaresizlikle başını öne eğdi. "Biri..." Titredi. "Biri His'le ilgili her şeyi bana söylüyordu. Hatta onun çocuğu olmayacağını, bunun onun zaafı olduğunu bile söyledi. Eğer onu üzmek istiyorsam bunu ona karşı kullanabilirmişim. His'i seviyordum fakat sinirlenince ağzımdan çıkanlara engel olamadım."

Bronz, adımlarını keskin bir şekilde durdurdu. "Kim?" diye sordu, buz gibi bir soğuklukla.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Bana ulaşan oydu ve hiçbir zaman kimliğini öğrenemedim."

Bir an için Bronz'un zihni bulanık bir deniz gibi dalgalandı. Hisar'a dair bir sır, en saklı yarası, Lider'in eline düşmüştü ve o, bunu acımasızca kullanmaktan çekinmemişti.

Bronz'un aklında kimin, böyle derin bir yarayı deşmekten çekinmeyen bir ihanetle Hisar hakkında bilgi verebileceği düşüncesi yankılandı. Onu böylesine yakından tanıyan, en savunmasız noktalarını bilen, bedeninin ve ruhunun taşıdığı hasarın ağırlığından haberdar olan...

Kafasındaki düşünceler âdeta bir zehir misali yayıldı, içindeki öfke, bir volkanın lavları gibi yeniden alevlendi. Hisar'ın sesi kulaklarında yankılandı. "*Büyük bir hasar aldım,*" demişti, "*Bu yüzden rahmimde hiçbir çocuk tutunamaz çünkü içim hasar dolu. Eğer hamile kalırsam bu hem benim hem de bebeğin ölümü olur.*"

Bronz'un yüreği, derin bir yaradan sızan kan gibi acıyla doldu. Biliyordu ki Hisar'ın en büyük arzusu, en derininde yatan dileği, bir gün anne olabilmekti.

CamScanner ile tarandı

"*Bana bir ceza verdiler*," demişti Hisar, gözlerinde acı dolu bir ifadeyle. Hisar'ın, KALE'nin askeri olduğunu söylediği anı düşündü. KALE, Haris Alatav tarafından kurulmuş, güçlü bir teşkilattı. Bronz'un zihninde bu bilgi yankılanırken bir yandan da Hisar'a yapılan haksızlıkların ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu.

"Onu elinde olmayan nedenlerle vuracak kadar âciz herifin tekisin," diye hırladı Bronz, zehirli bir tiksintiyle doluydu. Gözlerini Lider'den bir an olsun ayırmadan, adımlarını tehditkâr bir ritimde yere vurarak ona doğru yaklaştı. Her adımı, öncesinde sessizliği bıçak gibi kesen bir uyarıydı.

Lider, Bronz'un yaklaşan gölgesinden geri çekilmeye çalışırken gözlerindeki endişeyi bastırmaya çalışıyordu. Silahını hızla çıkardı, soğukkanlılıkla hedefini belirledi. Lider'in korku dolu bakışları arasında, silahın namlusu onun *erkeklik organını* hedef aldı.

Bronz'un parmağı tetiğe bastığında, ilk merminin çıkışı, odada yankılanan bir şimşek çakmasıydı. Mermi, Lider'in vücuduna acımasızca saplanırken, bir anlığına gözlerinde şokla karışık bir dehşet ifadesi belirdi. Ardından ikinci mermi, onun hayalarını paramparça etti; acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık boğazında düğümlendi.

Üçüncü mermi, son ve bitirici darbeydi. Bronz'un gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan tetiği çekmesiyle birlikte Lider'in vücudu aniden kasıldı. Sanki iç organları patlamıştı. Bedenine yayılan o keskin acı, onun dizlerinin üzerinde çökmesine neden oldu.

Bronz, silahını ağır bir hareketle indirdiğinde gözlerinde ölümün soğukluğunu taşıyan bir bakışla Lider'e baktı. "Eksiksin sen, Lider," dedi acımasız bir duyguyla. "Kendine adam mı diyorsun?"

O sırada, dışarıda namlunun ucundan çıkan çıkan kurşunun patlamasını duyan Viran, kapıyı zorlayarak içeriye daldı. Gözleri hemen odanın ortasına çevrildi ve gördüğü manzara karşısında kaşları havaya kalktı. Lider kanlar içinde, kasık bölgesinden vurulmuş hâlde yerde kıvranıyordu. Acı dolu inlemeleri, odanın soğuk duvarlarına çarparak yankılandı.

Viran durumu kavradığında, Bronz'un yanına doğru ilerledi. Yüzünde en ufak bir duygunun belirtisi olmadan, "Ne yaptın?" diye sordu.

Bronz omuzlarını hafifçe silkerek, sanki yaptığı şeyin önemsiz bir detaydan ibaret olduğunu ima edercesine, silahını beline yerleştirdi. "Fazlalığı vardı. Taşıyamıyormuş. Ona bir iyilik yaptım," dedi kayıtsızlıkla.

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yerde kıvranan Lider'den ayırmadan, yüzünde en ufak bir merhamet belirtisi göstermeden ekledi. "Şimdi ikinci iyiliği ona sen yap ve onu yaşat. Ölmesine sakın izin verme, Viran. Yaşattığını yaşayacak."

Viran, Bronz'un gözlerindeki amansız karanlığı görünce anladı, bu ölümden beter bir cezaydı.

Ancak her ceza, herkeste aynı etkiyi yaratmazdı.

Hisar Alatav'ın yıllardır yaşadığı ceza bir başkasının birkaç saat bile yaşayamayacağı kadar ağırdı.

Viran, onu hayatta tutacak kadar sağlık bilgisini kullandığında evdeki bütün tehlikeli aletleri toplayarak Lider Kandemir'i kaderine terk etti.

Lider Kandemir günler sonra kendine geldiğinde, bu şekilde yaşamak istemedi ve evde bulduğu halatla kendisini astı. Viran onu kontrol etmek için geldiğinde evde gerçek anlamda bir *asılan adam* bulmuştu.

Kartlar, insanın kaderiydi ve kimse kaderinin dışına çıkamazdı.

HİSAR ALATAV

Şimdiki Zaman

Hislerimdeki boşluk, Lider'in ölüm haberini aldığım an büyümüştü. Bu boşluğun ardında daha büyük bir soru vardı: Bronz neden böyle bir ceza vermişti?

Lider'e ne yapmıştı ki onu intihara sürükleyecek kadar ağır bir yük bindirmişti omuzlarına?

Bronz'un her zaman bir planı olurdu; her hareketi hesaplı, her adımı belirli bir amaca hizmet ederdi. Lakin bu sefer, ne amaçla hareket ettiğini anlayamıyordum.

Düşüncelere dalmış bir hâldeyken, Armen'in sesi zihnimin derinliklerinden beni çekip çıkardı. "Bu konuşma aramızda kalmalı," dedi ciddiyetle. "Ölüm ve İmparator onların konuşmalarını dinlediğimi bilmiyordu."

Ona baktığımda gözlerimdeki ciddiyetle söylediklerimi pekiştirdim. "Bu konu sadece ikimizin arasında, Armen. Eğer kafanın omuzlarının üstünde kalmasını istiyorsan zaten onların kulağına gitmemeli."

Armen omuzlarını dikleştirerek kendinden emin bir duruş sergiledi. "Benim de bazı yeteneklerim var," dedi hafif bir meydan okumayla.

CamScanner ile tarandı

"Önceki mesleğim nedeniyle darağacından çoğu kez kendimi kurtardım. Başım kolay kolay yerinden ayrılmaz."

Viran ve Bronz gibi adamların onu fark etmemiş olması, Armen'in insanları dinlerken kendini nasıl ustaca kamufle ettiğinin bir işaretiydi. Aksi takdirde, Viran çoktan onu ortadan kaldırmış olurdu. Ona dönerek, "İstihbarat konusunda iyisin anlaşılan," dedim takdir edercesine.

"Kimse elime su dökemez, Bayan Alatav."

"Seninle çok iyi anlaşacağız gibi hissediyorum, Bay Kozlov."

"Hissetme," dedi güven dolu bir tavırla. "İyi anlaşacağız."

Derin bir nefes alarak etrafıma bakındım. "Temiz hava iyi geldi," dedim. "Panteri daha fazla yalnız bırakmayayım. Eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Eğer vaktin varsa..." dedi Armen, gözlerimle buluşarak. "Öğle yemeğini beraber yeme şerefini bana verir misin İmparatoriçe?"

Bu ani teklif beni biraz olsun şaşırtsa da Armen Kozlov'u daha iyi tanımak için bir fırsat olabilirdi. Kartı, Büyük Arkana kartlarından biriydi. En azından önümü biraz daha görebilmek adına onunla konuşmam gereken şeyler olabilirdi.

Yavaşça başımı salladım. "Neden olmasın?" dedim belirsizlikle. Armen'in yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdiğinde terastan çıkmak üzere kapıya yöneldi. Onunla beraber yürürken kafamın içinde dönen sorular, bir an bile peşimi bırakmadı. Bronz'un Lider'e verdiği ceza, kafamda bir düğüm gibi dolanıyordu. Onu rafa kaldırarak ana odaklandım.

Yanımdaki adama dönüp, "Kapıda buluşuruz, küçük bir işim var," dedim. Armen, hafif bir baş sallamayla yanıt verdi ve yoluna devam etti. O uzaklaşırken ben de hızlıca panteri bağladığım odaya doğru ilerledim. Odaya girdiğimde, panter bıraktığım gibi bekliyordu. Yanına yaklaştım ve zincirlerini çözerek onu serbest bıraktım.

Kapı tıklatıldığında, "Gel," diye seslendim. İçeriye Nefel girdiğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. Tam adım atmak üzereyken gördüğü panterle adımlarını durdurdu ve korkuyla, "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Müsait misin?" dedi.

"Fazla vaktim yok," dedim ciddiyetle. "Seni dinliyorum, Azize."

"Bana, 'Her İmparatoriçe'nin bir Azize'si olur,' dediğinde sana inanmamıştım. Şimdi görüyorum ki sen gerçek bir lidersin ve kartın resmî bir kart oldu," dedi Nefel çekinerek. Kendine bir güvensizlik gelmiş gibi

CamScanner ile tarandı

elleriyle oynuyordu. Onu daha önce gördüğümde fazlasıyla kendinden emin ve alımlı bir kadın olduğunu düşünmüştüm.

Kısa bir anlığına bahsettiği konuşmayı hatırladım.

"Bronz'la aranda bir ilişki olduğu için mi kendine İmparatoriçe dedirtmek istiyorsun, His?" diye sordu Nefel. "Hiç de böyle bir kadına benzemiyorsun. Bir erkeğin arkasına sığınacak biri değilsin."

"Beni tanımaya başlamışsın," derken soğuk bir şekilde güldüm. "Bir gün bana herkes öyle hitap edecek."

"Kartın olmadan bir hiç olduğunu söylememe gerek yok sanırım," dedi Nefel. "Burada gördüğün herkesin bir kartı var. Tek kartsız sensin."

"Kendinden bu kadar emin konuşmana bayılıyorum," dedim arkama doğru yaslandığımda. "Anlaşılan sen hiçbir zaman Azize'm olamayacaksın. Hâlbuki her İmparatoriçe'nin bir Azize'si olurdu."

"Beni kendi tarafına çekmeye çalıştığının farkındayım, His," dedi Nefel benden hazzetmediğini belli ederek. "Beni buraya bilerek çağırdığını da biliyorum. Büyük oynuyorsun ve her ne oynuyorsan bunu Bronz'dan da gizliyorsun. Sadece üzülüyorum çünkü Bronz'a yazık olacak."

"Bronz'u düşünecek kişi sen değilsin."

Oturduğu yerden kalktı. "Sana istediğini vermeyeceğim," dedi Nefel kesin bir dille. "İmparator'a hiçbir zaman ihanet etmeyeceğim. Ben ona bağlıyım."

Kendimden emin tavırla ona baktım. "Öyle olsan iyi olur. Gerçekler ortaya çıktığında, ayağıma geleceksin. O günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Ana geri geldiğimde Nefel'in korku dolu bakışlarına odaklandım. "Beni tebrik etmek için mi geldin?"

"Gelişin bütün dengeleri altüst etti," dedi Nefel. Bir şeylerin artık farkına varmış gibi bakıyordu. "İmparatoriçe olmadığı için İmparator'un sağ kolu görevini üstlenmiştim."

"Sen hiçbir zaman onun sağ kolu olmadın," dedim acı bir gerçekle. "Bu kişi yalnızca Aziz olan Sanaç'tı. Sen öylesine takılıyordun."

"Onun sağ koluyum."

"Öyle mi?" dedim tam karşısında durduğumda. "En son ne zaman İmparator yerine karar aldın? Ne zaman hükmün geçerli oldu? En son ne zaman *gerçekten* işe yaradığını hissettin, Azize?"

Anlık olarak duraksadı ve güçlü görünmeye çalıştı. "Bunları Sanaç da yapmıyor."

CamScanner ile tarandı

"Bunları Sanaç gerektiğinde yapıyor. Yapmalı da çünkü o, İmparator'un sağ kolu. Sen de kendini gereksiz hissetme diye öylesine yanına verilmiş kişisin," dedim küfredercesine. "Kimin yanında olman gerektiğini sana söylemeyeceğim. Azize zaten kimin yanında olması gerektiğini bilir."

"İmparator'u bir iki gündür var olan karta değişmeyeceğim," dedi Nefel kesin bir sesle.

"Güzel," dedim. "Hatırladığım kadarıyla sana *'Anlaşılan sen hiçbir zaman Azize'm olamayacaksın'*, demiştim." Kapıya doğru ilerledim ve ona çıkışı gösterdim. "Konuşma bitmiştir."

Odayı terk ederken panter sessiz adımlarla beni takip etti. Binadan çıkıp açık havaya adım attığımızda, Armen panteri gördü ve duraksadı. Yüzünde hafif bir gerginlik belirirken, "Umarım bize eşlik etmeyecektir," dedi.

"Sadece birine teslim edeceğim," diye yanıtladım. "İki ayrı arabayla gitmeyelim. Senin arabanla gidelim."

"Sen nasıl istersen İmparatoriçe," dedi Armen. Sadece onun bana karşı bu yakınlığını anlamaya çalışıyordum ancak o, onun tavırlarından hoşlandığımı zannediyordu. Bozuntuya vermedim.

Biraz uzakta beni bekleyen geniş arabanın yanına doğru ilerledim. Tarkan, beni gördüğü gibi arabadan indi. "Bir sorun oldu mu His?" dedi ciddiyetle yanıma gelerek. "Saatler oldu. İkiniz de çıkamayacaksınız sandım!"

"Saat kaç ki?"

"İkiye gelmek üzere."

Buraya sabah erken gelmiştim. Arkana sınırları içinde saati bilmek günün büyük bir kısmında yasaktı. Zamanın nasıl aktığı belli olmuyordu. "Merak etme, hiçbir sorun olmadı," dedim. "Fakat bu kedinin peşine düşecekler. Onu buradan götür ve kendini de korumaya al. Hafif davranmayacaklar."

"İşin hallolsun, benim için yeter."

Tarkan, her zaman güvenebileceğim biri olmuştu. Ona doğru adım atıp sarıldıktan sonra yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Bana her dakika haber et ve ne olursa olsun iletişimi koparma, Tarkan."

"Emredersiniz, İmparatoriçe," derken sesini bir hayli inceltti. Onun karnına vurduğumda inledi.

CamScanner ile tarandı

Panteri de okşayıp sevdikten sonra onun güvenle benden uzaklaşmasını izledim. Panter, sanki ne yapılması gerektiğini biliyormuşçasına sakin bir şekilde arabaya bindi. Tarkan'ın ona göz kulak olacağını bilmek içimi bir nebze olsun rahatlatıyordu. Kendi adamlarıma, onları takip etmeleri için sessizce işaret verdim.

Panterin ve Tarkan'ın arabası uzaklaştıkça ciğerlerime çektiğim havayı yavaşça bıraktım. Burada işim bitmişti. Yürümeye başladığımda Serdal'ın bana doğru geldiğini görüp adımlarımı yavaşlattım. Bakışlarında garip bir hüzün vardı.

Karşı karşıya geldiğimizde başını hafifçe eğerek selamladı. "Sana bağırıp çağırmak istesem de yapamıyorum," dedi Serdal acı bir nidayla. "Bizi bayıltıp gidiyorsun ve bir de üstüne senin gizli bir asker olduğunu öğreniyoruz. Uzun bir aradan sonra karşımıza çıkıyorsun ve elinde bir kart olduğunu söylüyorsun. Her şey bu kadar basit mi?"

"Ben hiçbir zaman güvenilecek biri olmadım," diye karşılık verirken her kelimem, onun içine işleyen bir bıçaktı sanki.

"Biz sana hiç mi iyi gelmedik, His?" dedi Serdal kırık bir şekilde. Aramızda bir hayli yaş farkı vardı. Onu hep abim gibi görmüş, öyle de hissetmiştim.

"Kimse kimseye iyi gelmez," dedim duygularımı bastırarak. Ona, hayatım boyunca öğrendiğim en acımasız gerçeği hatırlatıyordum.

"Sen sadece kötü insanlarla karşılaştın," diye karşılık verdi Serdal. "Bizimle olmayı denedin, bizi tekrar bir araya getirmeye çalıştın. Neredeyse başarıyordun da ama o son hamleyi yapıp gitmen..." Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Ben kalmak için gelmemiştim," dedim gözlerinin içine bakarak. Kalbimde taşıdığım ağırlık, her nefes alışımda biraz daha artıyordu.

"Sana aile olacağız demiştim," dedi Serdal. Anlık olarak duraksadım.

Aile olacağız...

Ben nasıl aile olunduğunu o kadar bilmiyordum ki bana aile olmak isteyen insanları da paramparça etmiştim.

Bana bunu dediğini hatırlamıyordum. Demek ki Serdal'la da geçirdiğim çok anı olmuştu. Yüzündeki kırgınlığın sebebi de bu olmalıydı ki kelimelerine de yansımıştı. "Buna rağmen gittin. Gitmeni kabullenemiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Aile arasında sır olmaz, yalan olmaz, maske olmaz," dedim gerçekçi olmak isterken. "Bizde hepsi fazlasıyla vardı."

"Senin için savaşmak isterdim ama Bronz seni düşmanı olarak ilan etti. Bundan sonra ne olur, bilmiyorum."

Biriken öfkem, buz gibi bir soğuklukla kendini belli etti. "Şaklabanlık bitti," dedim kılıç gibi bir keskinlikle. "Bundan sonra acılara gülerek değil, acıyla karşılık veriyorum."

Serdal'ın yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. "Sana şaklaban dediğimi hiç unutmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Asla."

"Her şey için çok geç olsa da seni kız kardeşim olarak görmüştüm ben," dedi Serdal, derin bir hüzünle. "Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek."

Onun içten sözleri beni derinden sarsmış olsa da bunu ona belli etmeyecektim. "Beni bir lider olarak kabul etmenizi beklemiyorum." Sesimden sertlik akıyordu. "Fakat bu gerçeği hiçbiriniz değiştiremeyeceksiniz."

"Sana ilk olarak İmparatoriçe diyen bendim, His," dedi bana bir şeyleri hatırlatmak istercesine. "Kartının bir önemi yok, sen benim gözümde hep böyleydin."

Tam gitmek üzereydim ki darbe etkisi yapan o kelimeleri ağzından döktü. "Her İmparatoriçe'nin bir İmparatoru olur," dedi soğuk gerçeği yüzüme vurarak. "O da Bronz. Bunu hiçbir zaman unutma."

Onu arkamda bırakıp, yoluma devam ederken yıllardır gizli tuttuğum ateş yeniden alevlendi. Bronz'la yüzleşme vakti yaklaşıyordu ve bu sefer hiçbir şey beni durduramayacaktı. Serdal'ın yanından ayrıldıktan sonra düşüncelerimi toparlamaya çalışarak Armen'in arabasına bindim.

Sessiz geçen yolculukla bizi şehrin en güzel restoranlarından birine getirmişti. Restoranın ferahlığı, dışarıdaki karmaşadan uzak, huzurlu bir ortam sunuyordu.

Oturduğumuz masada, çevremizdeki insanların uğultusu hafifçe kulağıma çalınırken, Armen'e dönüp, "Örgütte yakın olduğun birileri var mı?" diye sordum.

"Sonradan geldiğim için kimse benimle yakınlık kurmuyor. Herkes burada yıllardır birbirini tanışıyormuş," dedi Armen, yalnız olduğunu belli eden bir tavırla. "Öğle yemeklerimi genelde yalnız yerim."

Bu durumda güçlü bir kart sahibi olan Armen, lehime oy kullanabilirdi. "Fırsat buldukça beraber yiyebiliriz," dedim gözlerine bakarak. "Gördüğün üzere benim de burada sevildiğim çok söylenemez."

CamScanner ile tarandı

Armen, bu teklifime sıcak bir tebessümle karşılık verdi. "Rus olduğunu duymuştum," dedi merakla. "Ruslar bu kadar cana yakın olmaz. Sende bir terslik var."

"Anne tarafımdan, evet..." dedim derin bir nefes alarak. "Kendisi öldükten sonra burayla bağım tamamen koptu. Rusçayı bile unuttum. Diğer yarıma çekmişim. Türkler hep cana yakın olur."

"Rusça bilmiyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Herkesle İngilizce konuşmayı tercih ediyorum," dedim kısık bir tonla. Saklı yanımda geçmişe dair bir hüzün dalgası yükseldiğinde bunu ona göstermemeye çalıştım. Bilmediğim dilin özlemini çekmek... Anneme dair her şey özlem doluydu. Bazen dilini bile bilmediğin yerlerde, kalbinin bir parçası hep orada kalırdı.

"Anladım."

İkimiz de sessizliğe gömüldükten sonra etrafıma dikkat kesildim. Açık alandaydım. Bronz tarafından düşman ilan edilmiştim ve artık can güvenliğim yoktu. Her an suikasta kurban gidebilirdim. Bir elim tetiğe basılmayı bekleyen silahımda duruyordu, diğer elim ise masanın üstünde duran bıçağı kavramıştı.

Bu gerginliğimi fark eden Armen, "Seni öldürmeyeceğim," dedi. "Rahatça yemeğini yiyebilirsin."

Ben ise sakinliğimi koruyarak onun arkasına doğru hafifçe başımı eğdim. "Arkandaki adamı görüyor musun?" diye sordum.

Armen, gözlerini kısıp arkasına baktı. "Evet," dedi dikkatle.

"Sağındaki?"

"Evet."

"Solundaki?"

Armen'in kaşları hafifçe çatıldı. "Evet."

Son olarak, gözlerimi restoranın köşelerine doğru gezdirerek sordum. "Köşeler?"

Armen'in yüzündeki gerginlik açıkça belli olduğunda silahına uzandı ve parmaklarını tetiğe yerleştirdi. "Seni mi öldürmek istiyorlar?" diye sordu ciddiyetle.

Sıcak bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Hepsi benim adamım. Sen beni öldürme diye buradalar."

Armen, şaşkınlıktan donup kaldı. Gözlerinden kısa bir panik dalgası geçtiğinde derin bir nefes alıp arkasına yerleşti. "Restoranı kapatmışsın."

CamScanner ile tarandı

Güçten etkilenen bir adamdı. Öyle ki beni ilk gördüğü andan itibaren gözlerindeki parıltıyı görmezden gelemezdim. Ona karşı yakın ve dikkatle olacaktım. Her hamle, bu oyunda bir adım daha ileriye gitmek içindi ve ben her zaman bir sonraki adımı hesaplıyordum. "Henüz alamadığım intikamlar olduğu için şu anlık ölmemeye kararlıyım. Sonrasında ise etrafımda kimseyi görmeyeceksin."

"Eğlenceli birine benziyorsun," dedi Armen, tehlikeli oyunun tadını çıkarırken.

"Genelde öyleyim." Bu oyunların içinde bile gerçeği örtbas eden bir maske takmakta ustaydım.

Armen'in gözleri, üzerimde derinlemesine inceleme yapıyormuş gibi gezindi. "Peki, bu kamufle yöntemin mi yoksa gerçekten öyle misin?" diye sordu.

Bir an için duraksadım. "Asıl mesleğin neydi?"

Armen, sorumu kısa bir cevapla yanıtladı. "Devlet çalışanıydım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sadece devlet çalışanı olamayacak kadar dikkatlisin."

"Bilirsin, devlette işler her zaman istenildiği şekilde olmaz, dikkatli olmam gerekiyor."

"Nereye bağlı bir ajansın?" diye sordum açıkça. "Ya da gizli servisten misin?" diye ekledim.

"İkincisi."

"CIA, KGB, MI6, Stasi, MİT?" Ona gizli servis ajan teşkilatlarını sıralamıştım. Hafifçe gerildi.

"Bunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceksin," dedi Armen meydan okuyan tavrıyla.

"Bana sadece birkaç gün ver," dedim aynı ifadeyle. "Seni henüz yeni tanıyorum, sonrasında senin bile kendine dair bilmediğin şeyleri sana iletirim."

Armen keyifle gülümsedi. "Kendime dair bilmediğim şeyleri merakla bekliyorum, İmparatoriçe."

"Baş başayken isimle hitap etme konusunda anlaştık sanıyordum. Sana sürekli Asılan Adam diyerek sonunu çağrıştırmak istemem."

"Sen bana Armen diyebilirsin," dedi nazik bir tonla. "Ne His ne Hisar, sanki adın doğduğundan itibaren İmparatoriçe'ymiş gibi hissediyorum. Sana bunu söylemek daha çok yakışıyor."

CamScanner ile tarandı

Aramızdaki havanın daha fazla yoğunlaştığını hissettim. "Sen nasıl istersen Armen."

Konuyu tekrar bana döndürerek dikkatini dağıtmama izin vermedi. "Sorumu hâlâ yanıtlamadın," derken bu sefer daha ciddiydi. "Gerçekten eğlenceli biri misin yoksa kamufle mi oluyorsun?" Onun için bu, oyunun bir parçası değildi; anlamaya çalıştığı bir gerçekti.

Derin bir nefes aldığımda onun gözlerinden kaçmadan, "Gerçek şu ki ikisi de doğru," dedim hafif bir gülümsemeyle. "Hayatta kalmak için kamufle olmayı öğrensem de bu beni eğlenceli biri yapmıyor. Sadece hayatta kalmak için seçtiğim bir yol."

Cevabımı dikkatle dinlerken bu oyunun derinliklerine daha fazla inmek istiyormuş gibi bir hâli vardı. İkimiz de biliyorduk ki bu oyunda her birimiz kendi sırlarımızı saklamaya devam edecektik. O an zihnim, Bronz'la ilgili bir anıyı hatırlamaya başladığında hatıra bir sis misali zihnime doldu.

"Bir kere daha sorayım, bir kere daha sorayım, bir kere daha sorayım!" dedim ısrarla. Onunla birlikte gecenin soğuk saatlerinde, yatağın içindeydim. Ona sarılmış bir hâldeydim. Teninin sıcaklığı âdeta ruhumu yakıyordu.

Bronz'un sakinliği her zamanki gibi sarsılmazdı. "Hisar, bir kere söylediğinde de duyuyorum."

"Sorumu yanıtlamıyorsun!"

"Çünkü sadece üç soru sorma hakkın var. Üç soruyu da yanıtladığıma göre, başka soru soramazsın." Onun bu kuralcılığı ve her şeyi kontrol altında tutma isteği, bazen beni çileden çıkartıyordu.

Pes etmedim, gözlerime masum bir bakış ekleyerek, "Bu seferlik dördüncüyü de cevaplasan olmaz mı?" diye sordum.

"Uyu."

Yine de inatla, "Bir kere daha sorayım, ne olacak ki?" dedim.

"Hisar, bu ayın bütün soru haklarını zaten geçtiğimiz günlerde bitirmiştin," dedi Bronz gözlerini kapatarak. Beni kollarının arasına alarak iyice kucakladı. Saçlarım kollarına döküldüğünde bedeninin gevşediğini hissettim.

"Haksızlık," dedim hafif bir sitemle. "Üç soru çok az. En azından her ayın altısına özel, altı soru cevaplamalısın. Az önceki gibi absürt bir şey de sormayacağım. Sorumu değiştireceğim."

Gözlerini yavaşça araladığında, beni sarmalayan kollarını isteksizce serbest bıraktı. "Yalnızca bir soru sorabilirsin. Seni dinliyorum," dedi yorgun ve kayıtsız gözlerle.

CamScanner ile tarandı

Ben, ölüm tarihi belirlenmiş biriydim.

O gün geldiğinde, artık Bronz'un hayatında olmayacaktım.

Benden sonra Bronz'un ne yapacağını deli gibi merak ediyordum.

"Tıpkı şimdi olduğu gibi beraber uyuduğumuzu düşün ama sabah olduğunda benim kalbim durmuş olsa ve bir daha gözlerimi açmasam ne yapar-sın?" Sorunun ağırlığı, odanın havasını bir anda yoğunlaştırdı. Bronz daha cevap veremeden, hızla elimi uzatıp ağzını kapattım. "Konuşmadan önce, yalan söylemek, bilmiyorum demek ya da sessiz kalmak yok," diye ekledim, onun kaçmasına engel olmak istercesine.

Bronz elimi sertçe ağzından çekti. "Hisar." Kendini dizginlemeye çalıştı. "Sana bu tarz sorular sorma demiştim!"

Bağırışı odanın köşesinde yatan panteri bile ayağa kaldırmış, hırlamasına neden olmuştu. Bronz, beni tamamen bırakarak yatakta doğruldu ve bana baktı. "Niye böyle bir şeyi soruyorsun?" dedi sinirlerinin gerildiğini belli edercesine. "Amacın ne, Hisar?"

Gözlerimi ondan kaçırmadan, "Merak ettim," dedim.

"Sadece merak etmiş olamazsın!" diye bağırdı. "Ne gizliyorsun benden? Sürekli ölümle ilgili imalarda bulunduğunun farkında değil miyim sanıyorsun?"

"Bu sadece küçük bir soru," dedim sakince.

"Küçük bir soru mu?" Bronz'un gözleri öfkeyle parladı. "Neresi küçük bunun? Sorduğun sorunun ağırlığını fark et!"

"Biraz fazla abartmıyor musun?" diye sordum ama o artık beni dinlemiyordu. Yataktan hızla kalkıp gitti.

Giyinme odasına doğru yürüyerek içeriye girdi. Onun aynadaki yansımasında çevik bir hareketle pantolonunu giydiğini gördüm. "Nereye?" diye sordum, yataktan doğrulup üzerime saten sabahlığımı geçirdim.

Bronz, arkasına bile bakmadan sert bir şekilde, "Kal orada," dedi emredici bir tonla.

Onun bu tepkisi, aslında ne kadar derin bir etki yarattığımı gösteriyordu. Bronz, her ne kadar güçlü ve duygusuz görünmeye çalışsa da bu tarz soruların altında yatan gerçeği kabul etmek istemiyordu. Kızgınlığı, sadece sorunun absürtlüğünden değil, aynı zamanda içinde uyandırdığı korkudan da kaynaklanıyordu.

"Beni de bekle!" desem de Bronz çoktan terasa çıkmıştı, beni görmezden geliyordu. Bu umursamazlık içimde bir şeyleri tetikledi. Onu daha fazla yalnız bırakmamak için hızla peşinden gittim.

CamScanner ile tarandı

Terasın soğuk rüzgârı yüzüme çarparken, Bronz'un arkasına geçip ona sıkıca sarıldım. "Benden kurtulamazsın, Bronz." İnatçılığım belirgindi. Onun içindeki fırtınayı dindirmek istesem de o beni itmekten vazgeçmiyordu.

"Uzak dur, Hisar." Soğuktu.

"Durmayacağım." Ellerimi onun omzuna koyup kendimi yukarı çektiğimde sırtına çıktım. "Ben senin başının belasıyım."

Bronz, beni omuzlarından indirmeye çalıştığında ona daha da sıkı sarıldım. Omzunda olmamı fırsat bilerek beni içeri taşıdı ve ardından hızla kendisinden ayırdı. Tekrar terasa çıktığında, kapıyı kilitleyip beni içeride bıraktı. Bu soğukta onunla birlikte durmamı engellemek için elinden geleni yapıyordu.

"Aç şu kapıyı!" Kapıya vurdum. "Aç dedim sana!"

Bronz, benim çağrılarımı duymazlıktan gelerek bir sigara yaktı. Terasın karanlığında, sigaranın yanıp sönen ucu dışında hiçbir hareket yoktu. Sessizliğin ortasında sadece sigarasının dumanı yükseliyordu. Yere oturup bağdaş kurdum. Anlaşılan bu gece oradaydı.

Ona sorduğum bir soruyla bütün paketi gözlerimin önünde bitirdi.

Uzun bir süre sonra sigarası bittiğinde, nihayet geri döndü lakin yüzünde hiçbir yumuşama belirtisi yoktu.

"Kapıyı kilitleyince eline ne geçti?" diye sordum, sabrımın tükendiğini hissettirerek. Beni yine cevapsız bıraktı ve bakışlarını kaçırdı.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum, merakımı gizlemeye çalışmadan. "Bu kadar kızacak ne vardı, anlamıyorum. Alıngan olasın tuttu!"

Beni umursamadan doğruca banyoya yöneldi, ardında bıraktığı sessizlikte âdeta bir fırtına saklıydı. Çok geçmeden suyun fayansa damladığını işittim. Onun peşini bırakmadım ve banyoya girdim. Üstümdeki sabahlığı yavaşça çıkardığımda ipeksi kumaş zemine düştü. Kabini araladığımda, kaslı sırtı gerildi, beni hissetmişti.

Suyun altında, sırtındaki yara izleri dikkatimi çekti. Akan sular geçmişin acı izlerini, özellikle de kocaman bir VI rakamını süzerek aşağılara doğru kayıyordu. Bu rakamın üstüne atılmış derin bir çizik, o sayıdan kurtulma istediğini belli ediyordu. O sayıyı ve onun getirdiği yükü silmek istemişti ama izi hâlâ oradaydı; geçmişin karanlığından kurtulamamıştı.

Sırtında kırmızı renkle yazılmış bir dövme daha vardı. Parmaklarımı onun üstünde gezdirdim. Bu dövmesi garip bir şekilde hoşuma gidiyordu.

Üstümde ne varsa çıkardım. Saçlarımı iki yanıma bıraktım ve çekinmeden duşa girdim. Sıcak su tenime dokunduğunda gevşemeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Parmaklarım tereddütsüz bir şekilde, suların izlediği yolu takip ederek sırtına uzandı. Ellerim onun vücudunda gezindikçe hafifçe titrediğini hissettim.

Yavaşça ona sarılarak başımı sırtına yasladım. "Bana bak." Suyun akışında duyulmadım. "Konuşmayacak mısın benimle?"

Bronz, beni kendine doğru çektiğinde kehribar gözleri gözlerimle buluştu. Su başımızdan akarken ikimiz de birbirimize bakakaldık. "Sen benimle konuşuyor musun?" dedi derin ve yoğun bir öfkeyle doluyken.

"Konuşuyorum," dedim.

Bronz, sert olmayacak şekilde, "Bana ne olduğunu söyle, Hisar," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Bir şey olduğu yok, sadece şakacıktan bir soru sormuştum. Bu kadar abartacağını düşünmedim."

"Senin şakaların nedense hep gerçeklikten oluşuyor. Ben hiç şaka yaptığını görmedim," dedi gözlerindeki kızgınlıkla.

Hızlıca bir cevap verdim. "Serdal'a bir keresinde Bronz'dan hamileyim demiştim. Gayet de şakaydı." Kirpiklerimi kaldırdım. "Sorumu yanıtlamamak için çıplak kalarak dikkatimi dağıtmayı hedeflediysen başardın."

Soru meselesini devam ettirmemden dolayı fayansa sertçe vurdu. "Hisar!"

"Bağırma bana!"

"Bağırtma sen de!"

"Sadece tek diyeceğin üzüleceğini söylemek," dedim umursamaz bir tavırla. "Cevaplamadığın için bana bağıramazsın!"

Hayretle bana bakarken, "Üzülürüm mü?" dedi histerik bir tonla. "Bu mu yani, Hisar? Bu kadar mı? Bana tek bir sorunla bile nasıl ağrı yaşattığını nasıl açıklayacağım?"

Elimi göğsüne koydum. Onun içindeki bu derin acıyı anlamaya çalışırken kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Buran mı ağrıyor?" diye sordum.

Bronz elimi alıp, diğer tarafa kaydırarak kalbinin ters tarafta olduğunu hatırlattı. "Çok hızlı atıyor," dedim kalp atışlarını hissederken. Bu hız, belki de korkusunun bir yansımasıydı.

O ne kadar güçlü ve sert görünse de konu ölüm olduğunda içindeki kırılganlık ortaya çıkıyordu. Ve ben, onun bu yanını gördükçe onunla daha da yakınlaşmak istiyordum. Suyun altında beni tamamen kendine çekerek sarıldı. "Bir daha salak saçma sorular sorma," dedi istemediğini belli ederek. "Ben daha düşüncesiyle bile böyle bir kalp ağrısıyla baş edemiyorsam gerçeği sadece bir cevaba sığmaz, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Hücrelerime bir suçluluk dalgası yayıldı. "Tamam, bir daha sormayacağım," dedim masum bir tavırla. "Canını sıkmak istememiştim."

Beni kendinden ayırmadı. "Canımı sıkıyorsun. Çok sıkıyorsun, Hisar."

"Soru hakkımı kullanmak istiyorum," dediğimde tekrar kasıldığını hissettim. "O soruyu unutabilirsin. Başka bir şey soracağım."

"Safa'ya söyleyeyim, sigara getirsin. Anlaşılan bu gece uzun sürecek."

"Gerek kalmayacak," dedim gülüşümü saklayamadan. "Kıpkırmızı bir elma var, böyle ay gibi parlıyor. Tam eline alıp yiyeceksin ama içinde bir kurtçuk var. Ben elmanın içindeki kurtçuk olsam yine de beni sever miydin Bronz?"

Elimin üzerinde bir baskı hissettiğimde şimdiki ana geri döndüm ve zihnimin kayıp anılarından sıyrıldım. Armen'in eli elimdeydi ve beni dalgınlığımdan kurtarmaya çalışıyordu.

"Burada mısın?" diye sordu, yüzünde hafif bir merakla. "Dalıp gittin."

"Evet..." desem de zihnim biraz önceki anıyla meşguldü.

"Neye gülüyordun?" diye sorarken bakışlarında beni çözmeye çalışan bir ifade vardı.

"Aklıma bir şey geldi de ona gülüyordum," dedim ifademi saklamaya çalışarak. Bronz'la yaşadığım o anı hatırlamak, vücudumda garip bir sıcaklık uyandırmıştı. Çok geçmeden tekrar bir soğukluk kapladı.

Onunla geçirdiğim çok zaman vardı ve hatırladıkça ona karşı direncim kırılıyordu.

Armen, konuyu değiştirmek istercesine, "Sipariş verelim mi?" diye sordu.

"Olur."

"Özel olarak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sen ne yiyorsan aynısından," dedim basit bir seçim yaparak.

Eli hâlâ elimin üzerindeydi ve neden çekmediğini anlayamadım. Üstümde yoğun bir baskı hissettim. Sanki uzun zamandır izleniyor gibiydim. Dalıp gittiğim için bütün dikkatim kaybolmuştu. İzlenildiğimi düşündüğüm yere doğru bakışlarımı çevirdim.

Bir çift kehribar gözler...

Bronz ve diğerleri bize çok uzak olmayan bir masada oturuyorlardı.

Bronz'un kenetlenmiş bakışları elimin üstündeki eldeydi. Hafifçe öksürdüğümde Armen toparlandı. "Elini seviyor musun?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Neden sordun?"

"İmparator sanırım eline göz koydu."

"İyi ki kendisi bir İmparator," dedi Armen rahat bir tavırla. "Diğer türlü çoktan kendine hâkim olamayacak ve elimi kıracaktı. Kurallar gereği kişisel sorunlarını yansıtamaz."

"Oyunu kuralına göre oynuyorsun anlaşılan," dedim onu beğeniyle süzerek.

"Sana dedim. Kendimi darağacından defalarca kez kurtardım ve başımı omzumun üstünde seviyorum. Kolay kolay geri adım atacak bir adam değilim."

"Bunu sevdim."

Sohbetimizin hoşuna gittiği gözlerinden belli oluyordu. Bronz için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Hiç hoşnut değildi. Armen, ciddi bir tavır takınarak bana doğru yaklaştı. "Belki sormak haddim değil ama en azından beni nasıl bir bela beklediğini bilmeliyim."

"Sor bakalım."

"Bronz'la bir geçmişiniz mi var?" diye sordu Armen, yoğun bir merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Asla anlaşamayan o iki insanız." Bu, Bronz'la aramızdaki ilişkiyi özetlemek için yeterliydi.

"Beni öldürecek gibi bakıyor." Yine de bu durumla baş edebilecek güveni kendinde buluyordu. Bronz için gerçekten kolay lokma olmayacak biriydi, bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Onun genel bakışı öyle, zamanla alışırsın." Bronz'un her zaman sert ve mesafeli duruşu, başkalarında korku uyandırsa da onu tanıyanlar için bu sadece bir alışkanlıktı. Armen'in endişesi yersiz değildi lakin onun bu durumla başa çıkabileceğini biliyordum.

"Hep beni konuştuk, biraz da seni konuşalım," dedim gözlerimdeki sorgulayıcı ifadeyi saklamadan. "Umarım eskiden nişanlanmamışsındır ve elma yemeyi sevmiyorsundur."

Armen hafifçe gülümsedi. "Nişanlı? Şu ana kadar kimseyle nişanlanmadım ve uzun zamandır bekârım," dedi ve ardından, "Elmayı da sevmem," diye ekledi. Gözlerini hafifçe kısmıştı, ne düşündüğümü çözmeye çalışıyordu. "Bu ikisi kırmızı çizgin miydi His?"

"Artık kırmızı çizgim."

CamScanner ile tarandı

Armen, şampanya dolu bardağını bana doğru kaldırarak, "Sana kadeh kaldırmama izin ver," dedi gözlerinde belirgin bir parıltıyla. "Arkana'nın İmparatoriçe'sine, ait olduğun yere hoş geldin..."

Bu jesti karşısında hafifçe başımı eğdim ve sıcak bir şekilde gülümsedim. Tıpkı onun gibi bardağımı kaldırıp onunkine değdirdim. "Çok naziksin, Armen."

Yemeklerimiz servis edildiğinde bardaklarımızı kenara bıraktık. "Yemeklerimizi soğutmadan yiyelim," dedi ve kendi tabağının kapağını kaldırdı. Tabağındaki yemeği gördüğümde iştahım açılmıştı.

"Çok lezzetli gözüküyor," dedim. "Güzel bir tercih yapmışsın."

Kendi tabağımın kapağını kavradım. Biri bana koşar adımlarla geliyordu. Gelen kişi Fedor'du. Paket teslimatını yapmış olmalıydı. Canlı gelebildiğine göre onu bunca zaman hafife almış olmalıydım. Paketin alıcısı Kuklacı'ydı.

Gelen kişinin Fedor olmasının rahatlığıyla iştahla tabağıma bakarken gördüğüm manzaradan dolayı dudaklarımdan çığlık kaçmasına engel olamadım. Oturduğum yerden hızla kalkarken, "Siktir, siktir, siktir," dedim. Nefesim bir anlığına kesilmişti. Armen de tabağa baktığında hızla geriye çekilerek silahına sarıldı.

Korumalar eş zamanlı olarak etrafımı çevrelediğinde tabağı benden uzak tuttular ve bir anda ortalık yangın yerine dönüştü. Fedor beni hızlıca korunaklı alana çekti.

Tabakta bir insan kafası vardı.

Gözleri açıktı; donuk bakışları beni izliyor gibiydi.

O kafanın kime ait olduğunu anladığımda bedenimi buz kapladı. Soğuk soğuk terlemeye başladım. "Nanisha," dedim dehşetle. Korku ve şok zihnimi ele geçirmişti. Bunu kesinlikle beklemiyordum. Masamda bir kafanın olması gayet normaldi çünkü herkes bana karşı bir saldırı düzenleyecekti ancak bu kafanın tanıdığım birine ait olması savaşın acımasızlığını yüzüme vurdu.

Armen yanıma geldiğinde, "Tanıdığın biri miydi?" diye sordu.

"Evet..." derken kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Küçükken dadımdı."

Dadımla yaşadığım her dakika, bir an için zihnimde canlanmaya başladı fakat karşımdaki korkunç manzara onları hızla yerle bir etti.

CamScanner ile tarandı

"Efendim, iyi misiniz?" diye sordu Fedor. Zorlu gibi bir koruma bulmak zordu. Zorlu bildiğim kadarıyla Bronz'un yemeklerini bile kontrol ettirmeden önüne koymuyordu. Benim korumalarım ise ayakta uyuyordu.

"Fedor," dedim sinirle. "Kendinize bir mezar kazın. Bunun olmasına nasıl izin verirsiniz?"

"Efendim..." dedi Fedor. "Yemeğinizi kontrol eden kişi etkisiz hâle getirilmiş. Sizi engellemek üzereydim ama geç kaldım. Buna sebep olanları önünüze getireceğim ve karşınızda canlarını alacağım."

Armen'in elini belimde hissettiğimde ona karşı çıkmadım. Ona bilerek tepki vermedim. Yalnızca öfkeyle doluydum. Bu öfke, bedenimi kaynatırken gözlerimin alev alev olduğuna emindim.

"Seni başka bir yere götüreyim," dedi Armen durumu kontrol altına almaya çalışarak. "Yemek zevkimizin içine edildiği için üzgünüm."

"Merak etme," diye fısıldadım. "Buna cesaret eden her kimse, her yemek yediğinde bir zehirle karşılaşacak. Ona yemeğini zehir zıkkım edeceğim."

Tam gitmek üzereyken, son dakika alınan bir kararla Armen'den ayrılıp güçlü bir ifadeyle Bronzların masasına doğru ilerledim. Keyiflerini bozmadan yemek yiyorlardı. Hepsi konuşmayı kestiğinde bana merakla baktı. Viran, Serdal, Sanaç ve Bronz...

Kalbimde öfkenin alevi yükselirken masaya elimi sertçe vurdum. "Beyler..." dedim. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler," dedi Serdal. "Katılmaz mısın?"

"Ne haddinize?" dedim yılan zehrini aratmayan bir dille. "Benimle yemek yeme şerefine henüz nail olamadınız. Bir daha duymamış olayım."

"O adam bu şerefe ulaştı mı yani?" diye sordu Sanaç, kıskanç bir davranış sergilerken.

"Görünen köy kılavuz istiyor mu?" dememle birlikte Sanaç, Armen'den hazzetmediğini belli eden bir bakış attı.

Bakışlarımı Bronz'a çevirdim, bunun onun başının altından çıktığını biliyordum. Dadımı bir başkasının bilmesine imkân yoktu. Hayatımı en iyi bilen oydu. Bunu da Zorlu sayesinde öğrendiğine emindim. "Bunun bir karşılığı olmayacak mı sanıyorsun?" dedim is kokan kelimelerimle.

Bronz, sakince gözlerimin içine baktı. "Merakla bekliyor olacağım, Hisar." Tıpkı az önce Armen'in yaptığı gibi kadehini kaldırdı. "Arkana'daki yeni başlangıcına..."

CamScanner ile tarandı

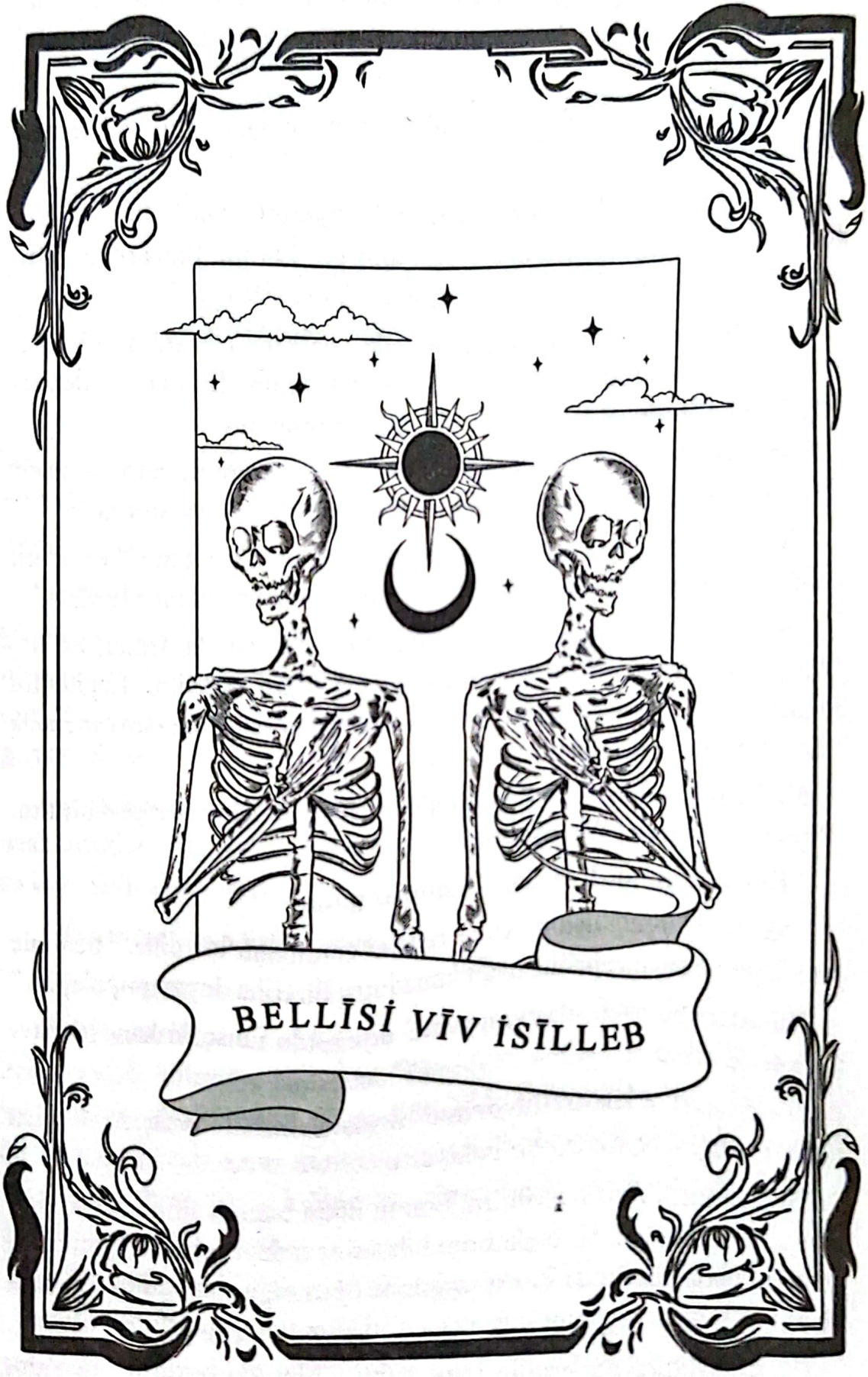

CamScanner ile tarandı

12.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Gözlerimi her kapattığımda, aklımda sadece o vardı. Onu düşünmek istemiyordum. Buna izin vermemem gerektiğini biliyordum. Fakat her defasında, zihnimdeki tüm duvarları yıkıyor ve içeri sızıyordu.

Bu nasıl bir şeydi?

Nasıl olur da biri, bu kadar derinden, bu kadar kuvvetli bir şekilde insanın benliğine işlemiş olabilirdi? Onu düşünmemeye çalıştıkça sanki onun hatırasına daha çok saplanıyordum. Her ne kadar mantığım, ona olan öfkem ve düşmanlığım, bu düşünceleri engellemeye çalışsa da kalbim her seferinde yenik düşüyordu.

Ona dair her şey... Gülüşü, bakışı, sesinin tonu... Hepsi zihnimin karanlık köşelerinde dolaşıyor, beni rahatsız eden bir yankı olarak geri dönüyordu. Bu yankılar beni öfkeyle doldurmuştu. Onunla geçirdiğim zamanların hatırası, şimdi zehirli bir hançer misali göğsüme saplanıyordu.

Belki de göğsümdeki ağrının nedeni buydu.

O, bende zehirli bir hançer bırakmıştı.

Güç ve kontrol bende olmalıydı. Ancak Hisar, tüm dengemi bozmuş ve kontrolü elimden alarak beni kendimle savaşmaya zorlamıştı. Bu beni asıl öfkelendiren şeydi. Kalbimde ona duyduğum nefret, onunla yaşadığım anılarla birleşiyor ve içten içe ruhumu kemiriyordu.

Hem onunla hem de kendimle savaşacaktım.

CamScanner ile tarandı

Bu, kazananın olmayacağı bir savaştı.

"His'e gerçekten karşılık vereceğini düşünmemiştim," dedi Serdal, düşüncelerimin derinliklerinden beni çekip çıkararak. Onun konuşmasıyla birlikte bakışlarımı ona çevirdim.

"Yeni başladım," dedim ifadesizce.

Serdal'la birlikte izbe bir şarap mahzenindeydik. Loş ışık, mahzende asılı duran ağır ahşap rafların üzerine düşüyor, ortamı daha da kasvetli hâle getiriyordu. Hisar'a hazırlayacağım özel paket için buradaki şaraplardan birini özellikle kendim seçmek istemiştim. Bu, onun için hem tatlı hem de acı dolu bir hatırlatma olacaktı.

Serdal, rafların arasında dolanarak bana yaklaştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yapma, Bronz," dedi alçak bir sesle. "His, savaşman gereken biri değil."

"Ben bunun farkında değil miyim sanıyorsun, Serdal?" dedim tükendiğimi belli ederek. Hisar hayatıma dün girmiş biri değildi. Yılların yorgunluğu benimleydi. Yorgundum; içimdeki bu bitmek bilmeyen savaş, beni her gün biraz daha tüketiyordu. "Ona artık istediğini vereceğim."

"Bile bile o kızın canını yakmana müsaade etmem," dedi Serdal, korumacı tavrıyla. Onun bu tavrı, bastırdığım öfkenin kıvılcımını çaktı.

"Ne yapacaksın?" dedim öfkemi saklamadan. "Beni tehdit eden kadını bana mı savunacaksın?"

Serdal'ın gerildiğini hissettim. "Ben ona kız kardeşim dedim," dedi üstüne basa basa. "Öyle dediğim birini de her şartta korur ve kollarım."

"Derdin anlaşıldı," dedim içimde kopan fırtınalara rağmen soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Sana kötü bir haberim var. O seni abisi olarak görmüyor. Eğer karşısına çıkarsan bir engel olduğun için seni ortadan kaldırmakta tereddüt etmez. Çünkü o tanıdığın Hisar değil. Görmüyor musun? Saçlarını bile kestirmiş."

"Evet, sabah da saçlarını kestirdiğini söylemiştin," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Dün de."

Sürekli bundan bahsettiğimi vurguluyordu.

Nasıl bahsetmezdim ki?

Saçlarını kestirmişti.

"Sigara içeceğim," dedim cebimden çıkardığım sigarayı dudaklarıma yerleştirirken. Hissettiğim huzursuzluk, sanki o sigaranın dumanıyla biraz olsun dağılacakmış gibi bir yanılsamayla sarılmıştı. Aslında sigara

CamScanner ile tarandı

içmek yalnızca bedenime değil, ruhuma da zarar verse bile bu anlık kaçışlardan vazgeçemiyordum.

Serdal'ın kaşları hemen çatıldı, o hep bildiğim endişeli bakışları gözlerinde belirdi. "Doktor sana sigarayı yasaklamadı mı?" diye sordu.

"Bir keyfim var, ona da karışmayın." Dumanı derin bir nefesle içime çekerken sıcaklık hücrelerime yayıldı. Gözlerimdeki sert bakışı Serdal'a yöneltirken kelimelerim daha da keskinleşti. "Bana kızımdan haber getirmediğinizi unutmadım. Beni karıştırmadınız, günler geçti, kızım hâlâ bana gelmedi!"

"His'in yanında."

Bu kısa cevap, kopmak için bekleyen fırtınayı tamamen serbest bıraktı. Elimdeki sigarayı bir an sıkıca kavradığımda zorla kendimi sakinleştirdim. "Onun değil, benim yanımda olması gerekiyor!"

"Getireceğiz," dedi Serdal, gözlerini benden kaçırmadan. "Sadece kimseye zarar vermeden halletmeye çalışıyoruz."

Bu sakinliği beni daha da öfkelendirdi çünkü savaş kazanmanın yolu merhametten geçmezdi. Sert bir tonla, "Kime zarar geldiği umurumda değil," dedim her kelimeyi vurgulayarak. "Bir savaştayız."

"Savaşı bitirebilirsiniz," dedi Serdal. "O kadını yıllarca yanında isteyen sen değil misin? Tamam işte, artık seninle eşit seviyede ve örgütün içinde. Neyi uzatıyorsun?"

Hisar'la olan bu çekişme, sadece bir güç savaşı değil, aynı zamanda kişisel bir hesaplaşmaydı. Bu hesaplaşmanın ne kadar derinlere indiğini sadece ben biliyordum. Karanlık düşünceleri bastırmaya çalışarak, "Liderliği ona mı vereyim, Serdal?" dedim.

Serdal'ın yüzünde bir tereddüt belirdi, sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Hayır da..."

"O zaman?" dedim sertçe.

"Ortak olabilirsiniz," dedi Serdal, kolay olacağını düşünerek.

Ortaklık... Arkana gibi bir yapı, ortaklığa müsait değildi. Bu dünya, güç ve kontrolün tek bir elde toplandığı bir dünyaydı. İki kişinin aynı tahtı paylaşması imkânsızdı.

Başımı hafifçe sallayarak beni kemiren düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım. "Örgüt yalnızca tek kişiyle yönetilecek şekilde ayarlandı."

Bu gerçek bir kuraldı; güç, bölünmezdi.

CamScanner ile tarandı

Serdal pes etmedi ve sorgularcasına baktı. "His'in anlattıklarına göre örgüt üç kişiyle kurulmuş demedin mi?"

"Yönetilememiş," dedim geçmişin ağır yüküyle. "İhanet aralarına bir yılan gibi sızmış."

Serdal'ın gözlerinde bir umut ışığı yanıp söndü. "Siz de üçüncü kimse yok," derken artık daha az tereddütlüydü. "İkiniz gayet iyi yönetebilirsiniz."

Uzatmadan karşılık verdim. "Bunu ikimiz de istemeyiz."

"Onun BVI örgütüne katılmasını istiyordun..." diye düşünceli bir şekilde konuştu. Bu olayları durduracak bir yol arıyor gibiydi. Boşuna çabaladığının farkında değildi.

BVI tamamen benim ellerimle kurduğum, her taşını kendim dizdiğim bir yapıydı. Lakin Arkana... Arkana, farklı bir dünyaydı.

"İkisi aynı şey değil," dedim açık bir dille. "BVI bir dava üzerine, benim tarafımdan kuruldu. Arkana ise bir sistem. Kurucusu ben değilim. Burası insana güç zehirlenmesi veriyor." Arkana'nın sunduğu güç, kim eline geçirirse geçirsin onu kaçınılmaz bir yıkıma sürüklerdi.

Serdal'ın yüzündeki endişe giderek belirginleşti. "Sen nasıl güç zehirlenmesi yaşamadan duruyorsun?" dediğinde içimde bir boşluk açtı.

Bu, kimsenin bana sormaya cesaret edemediği bir soruydu. Cevabım aslında basit ama bir o kadar da karmaşıktı. Çünkü kartımı kullanmıyordum.

Arkana'nın sunduğu o muazzam gücü hep içimde bir yerlerde tutmuş, ona kapılmamak için savaş vermiştim. "Babama çekmemişim," derken nefretimin gün yüzüne çıkmasına engel olamadım. Babamın yaptığı hataları yapmamaya yemin etmiştim. O hatalar sadece onun değil, çevresindekilerin de hayatını mahvetmişti. Ben aynı yoldan gitmeyecektim.

Aniden sessizliği bozan bir takırtı duyuldu. Gözlerim hızla sesin kaynağına döndü ve içeriye doğru yuvarlanarak gelen metal bir kutu gördüm. Onu ayağımla durdurdum. Eğilerek kutuyu yerden aldım ve ne olduğuna baktım. İlk başta, sıradan bir içecek kutusu gibi görünüyordu. Fakat öyle olmadığını içinden gelen tik tak sesleriyle fark ettim.

Serdal'la göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde tanıdık bir tedirginlik belirdi.

"Bomba," diye telaşla bağırdı Serdal. Elimdeki kutuyu çevik bir hareketle bizden uzak bir noktaya fırlattım. Havada süzülen kutu sağır edici

CamScanner ile tarandı

bir sesle patladığında şarap mahzeni âdeta cehenneme döndü. Duvarlar sarsıldığında şarap fıçıları ve şişeler birer birer tuzla buz oldu. Saniyeler içinde patlamanın şiddetiyle kendimi sert bir şekilde yere savrulmuş hâlde buldum.

Taş zemine düştüğümde, kendime gelmek için zaman tanıdım. Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşmişti. Gözlerimi açıp çevreme baktığımda sadece yıkım ve parçalanmışlık gördüm.

Sisin ve tozun arasından biri belirdi. Bana doğru yaklaşan bir adamı fark ettim. Elim belime gittiğinde silahımı yavaşça kavradım. "İmparatoriçe'nin selamı va-" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, silahı alnının ortasına doğrultarak tetiğe bastım.

"Almıyorum," dedim öfkeyle. Yıkımın ortasında bile savaşı bırakmayacaktım. "Onun selamını almıyorum!"

İkimizin de karar kıldığı tek bir şey vardı: Birbirimizi öldürmeyecek, öldürmek dışında her şeyi yapacaktık.

Günlerdir bir çatışma hâlindeydik ve hız kesmeden devam ediyorduk. Hisar'ı hayatıma fazlasıyla dâhil ettiğim için artık hamlelerimi kestirebiliyordu.

Şarap mahzenindeki patlamadan biraz zaman geçse de zihnimde hâlâ o anın izleri duruyordu. Bu kadar kısa sürede bana geri atak yapmasını beklemiyordum. Her geçen gün beni şaşırtmayı başarıyordu. Zorlu'yu takip ettirdiğini anlamış ve onu farklı bir alana yönlendirmiştim, bu bile Hisar'ın beni bulmasına engel olamamıştı.

Bu durum, şüphe tohumlarının ekilmesine neden oldu.

Biri ona her şeyi aktarıyor olmalıydı.

Bir hain vardı.

Bu kimdi?

Bu düşünceler aklımı kemirirken beynimde yankılanan bir ses sürekli bu sorunun cevabını bulmam gerektiğini fısıldıyordu. Kim olabilirdi?

Sanaç?

Viran?

Serdal?

Ya da Nefel?

CamScanner ile tarandı

Hepsi burada, benimle birlikteydi. Onları bilerek gözümün önünde tutmak için buraya çağırmıştım.

Hangisi Hisar'a bilgi sızdırıyordu?

Sanaç bize kendi elleriyle yemek yapmıştı. Yemek konusunda aramızda en yetenekli olan oydu ve tüm hünerlerini sergileyebilmek adına masayı âdeta bir ziyafete dönüştürmüştü. Bu ziyafet, filizlenen şüpheleri bastırmaya yetmiyordu. Herkesin yüzüne bir maske taktığını hissettim; gülüşlerin ardında gizli bir sır vardı.

Bu yemek o maskeyi düşürecekti.

Çünkü Hisar'a bilgi sızdıran her kimse, her şeyi yapmasına izin vermiştim. Bir açık kapı bıraktım. Zorlu bugün benimle birlikte değildi. Normal bir gün gibi davranacaktım ve o haini bulacaktım.

"Ben bizi zehirler sanmıştım," dedi Sanaç, bir yandan tabakları düzenlerken. "Onun yüzünden ağız tadıyla yemek yiyemiyorum, amına koyayım, üç günde beş kilo verdim açlıktan!"

Serdal, Sanaç'ın endişesini yersiz bulmuş gibi bir bakış attı. "Abartma," dedi sakince. "His sadece sinirli. Hem de bize değil, Bronz'a. Sen niye korkuyorsun? O korksun."

Viran, kaşlarını hafifçe kaldırdı ve araya girerek, "Bronz mu His'ten korkacak?" dedi alayla. "Patlama sonrası travma mı geçiriyorsun, Serdal?"

"Şaraptan ağız tadıyla bile içemedik," dedi Serdal, bu durumdan hoşnut olmadığını belli ederek. "Hepsi üzerimizde patladı."

Sanaç, tok bir kahkaha attığında, "His anlaşılan size güzel bir tadım günü yaptırmış," dedi alaycı bir tonla.

Onlar kadar rahat değildim. Geceden beri düşünmekten uyuyamamıştım ve zihnim bulanıktı. Tekrar düşüncelerime dalmak üzereyken Nefel'in konuşmasıyla kendime geldim. "Bronz," dedi meraklı bir ifadeyle. "Gelmiyor musun?"

Kısa bir an duraksadığımda gözlerim masada hazırlanan yemeğe kaydı, zihnim hâlâ başka bir yerdeydi. "Siz başlayın," dedim. Sakin kalmaya çalışsam da gözlerimdeki fırtınayı gizlemek oldukça zordu. "Birazdan geliyorum."

O anda cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Zorlu'dan gelen bir mesajdı.

Zorlu: Hisar Alatav, Armen Kozlov'un evine giriş yaptı.

CamScanner ile tarandı

Mesajı okuduğumda, damarlarımın arasında gezinen kan fokurdamaya başladı. Hisar'ın, Armen Kozlov'un evine kadar gitmesi... Aralarındaki samimiyetin ne kadar ilerlemiş olduğunu gözler önüne seriyordu. Bu bilgi, elimdeki telefonun ekranına daha da sert bakmama neden oldu.

Zorlu: Bir şey yapmamı istiyor musun?

Bronz: Tek bir an bile rahat nefes almamalarını sağla. Özellikle de bir aradalarsa.

Sinirime yenik düşmeden, masaya geçip diğerlerine katıldım ve en uca yerleşip oturdum. Yüzümde nasıl bir ifade varsa Sanaç bakışlarını benden ayırmıyordu. "Durduk yere neye sinirlendin sen?" diye sordu Sanaç.

Gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarımda en ufak bir merhamet izi olmadan, "Yemeğini ye," dedim. Huzursuzluğum masa başında daha da yoğunlaşıyor, kafamda dönüp duran düşünceler birer zehirli ok gibi zihnime saplanıyordu. Hisar'ın Armen Kozlov'la yakınlaşması, bu masada bir hainin olması... Tüm bunlar aklımı kemiren birer kurt gibiydi.

Sanaç, elindeki kaşığı seslice masaya bıraktığında, "Bu tablo iştahımı kaçırıyor," dedi.

Gözlerimi direkt olarak onun üzerine diktim. "Neden kaçırıyor?" diye sordum. Patates püresinden yemeye başladım. İştahım yoktu, yemek için yiyordum.

Hisar'la olan yakın dostluğu aklımı kurcalıyordu. Acaba Sanaç, bu dostluğa kıyamadığı için yerimi ona söylemiş olabilir miydi? Bu boğucu düşünce, onun her hareketini daha şüpheli kılmaya başlamıştı.

Sanaç, benim aksime rahat bir tavırla, "Neden olacak, anlamından," diye yanıtladı.

Konuşmasıyla masadaki herkesin dikkatini tablonun üzerine çekti. Nefel, kaşlarını merakla kaldırarak, "Ne var ki bu tabloda?" diye sordu.

"*Son Akşam Yemeği*," dedi Serdal her zamanki sakinliğiyle. "Bronz'un tablo merakı bitmiyor."

"İçinizden biri bana ihanet edecek."

Ağzımdan dökülenler, o an masaya bir bomba gibi düştü. Herkes sessizliğe gömüldüğünde çatal sesleri bile kesildi. Gözler, birer birer bana dönerken yüzlerde şaşkınlık, endişe ve derin bir korku belirdi.

O an hepsinin yüzünde aynı ifadeyi gördüm ve bu, filizlenen şüpheyi daha da güçlendirdi. Acaba hepsi mi bana ihanet ediyordu? Masanın etrafındaki bu yüzler, bana dost muydu yoksa düşman mı? Kime güvenebilirdim? Kasvetli düşünceler, başlamak üzere olan kasırgayı daha da

CamScanner ile tarandı

şiddetlendirdiğinde karanlık bir kuyunun dibine çekiliyormuşum gibi hissettim.

Tabloda gözüme takılan İsa figürünü işaret ederken derin bir nefes aldım. "Tablonun ortasındaki kişi İsa," dedim alçak bir tonla. "O da tıpkı böyle bir yemekte, on iki havarisine, '*İçinizden biri bana ihanet edecek*,' diyor."

Sanaç, nefesini seslice verdiğinde, "Haa," dedi. "Öyle desene. Ne dan diye biriniz bana ihanet edecek diyorsun?"

"Her tablonun anlamını bilmesine gerçekten şaşırıyorum," dedi Nefel sakin bir tınıyla.

Serdal'la Viran sessiz kalarak gözlerini tablodan ve benden ayırmadan her bir kelimemi tartıyor gibiydi. Serdal, Hisar'a olan bağlılığı nedeniyle ona asla zarar gelmesini istemiyordu, bu aşikârdı. Ama Viran... Onun gözlerinde farklı bir ışık vardı, sanki sakladığı bir sır varmış gibiydi. Bu sır, bana ihanet edip etmediğini merak etmemi sağladı. Masada yüzler arasında dolanan bakışlar, bu sessiz savaşı daha da alevlendirdi.

Bu masa, artık sadece bir akşam yemeği masası değil, ihanetin gizlendiği, sırların dökülecceği bir yemekti.

Nefel, masadaki gerginliği biraz olsun dağıtmak istercesine konuyu değiştiren bir laf attı ortaya. "Örgütü bir savaşa sürükleneceğini hiç düşünmemiştim," dedi geleceğinden gerçekten endişe duyarak.

Nefel'in kaygısını hafife alır bir tavırla gülen Sanaç, "Bronz'a eğlence çıktı," dedi. "Yıllardır aynı şeyleri yapmaktan sıkılmıştı."

Nefel'in bakışları beni bulduğunda biraz daha ciddi bir tonla konuştu. "Kartın varlığı sistem ve herkes tarafından kabul edildi ama sen neden kabul etmedin, Bronz?"

"Kartı kabul ettim," dedim masadaki herkese göz gezdirerek. "Bu yüzden de resmîleştirmesine izin verdim. Ancak yönetimi devretmem mümkün değil."

Serdal, gözlerini etrafa gezdirerek hafif bir rahatsızlıkla, "Klimada sorun mu var?" diye sordu.

"Neden?" dedim.

"Burası çok sıcak oldu," dedi Serdal, alnındaki teri silerken.

Sanaç, Serdal'a katılırarak, "Sıcak oldu, evet," dedi. "Bahçede yeseydik keşke."

CamScanner ile tarandı

"Evet, Hisar da öyle diyordu zaten," dedim sertçe. "Kafana kurşun mu yemek istiyorsun?"

"O vurmak istiyorsa istersen mahzende ol, yine gelip vurur," dedi Viran araya girerek.

Gözlerimi ona diktiğimde zihnimde bir şüphe kıvılcımı yandı. "Sen Hisar'ı nereden tanıyorsun, Viran?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

Viran, ifadesini hiç değiştirmeden, "Sen anlata anlata kafamızı az şişirmemiştin," dedi ilgisizce. "Oradan aklımda kalmış."

Herkes sessizliğe gömüldüğünde yemeğimize devam ettik. Masadaki yemekler neredeyse azalmıştı. En son içecekten de bir yudum aldığımda arkama yaslandım. Nefel gülümseyen yüz ifadesiyle, "Tatlı yiyelim mi?" diye sordu.

Sanaç, bu teklife karşı iştahla, "Yiyelim," diye yanıt verdi.

"Ben yemeyeceğim, doydum," dedim kısa keserek.

Serdal ise, "Tatlı olarak menümüzde ne var?" diye sordu. "Ben de doydum ama sorunca canım çekti."

Nefel, bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirdikten sonra bana doğru döndü. Gülümsemesi daha çok arttı. "Bronz'un favorisi," dedi.

Sanaç kaşlarını çattığında yüzündeki ifade ciddileşti. "Bronz'un favorisi mi? Ben bu adamın favori tatlısını bilmiyorum," dedi sahte bir kızgınlıkla. "Ayrıca sen nereden biliyorsun, Nefel? Benden gizli gizli tatlıcıya mı gittiniz yoksa?"

Yemekleri Sanaç yapmıştı, bunu biliyordum. Ama Nefel'in tatlıdan bahsetmesi... Eve geldiğinde eli boştu.

Nefel'e dönüp tüm dikkatimi ona verdim. Gözlerim, onun yüzündeki en ufak bir ipucunu yakalamaya çalışıyordu.

Sakinliğimi koruyarak, "Sence, Sanaç?" dedim. "Nefel'le tatlıcıya gitmiş olabilir miyim?"

"Biliyordum, sen bensiz nefes bile alamazsın," dedi Sanaç gülümseyerek. Bu gülümseme aniden yüzünde donup yerini korkuya bıraktı. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve ellerini boğazına götürerek zorla, "Nefes... Alamıyorum..." diye kekeledi.

Sadece Sanaç'ın değil, Serdal ve Viran'ın da zor nefes aldıklarını fark ettim. Gözlerimle etrafı tararken dilimin karıncalanmaya başladığını hissettim. Nefes almak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu, sanki bir kabasanın içine çekiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Nefel, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi heyecanla, "Tatlımız da geldi!" dedi. "Türk lokumu..."

Dış kapı açıldığında çok geçmeden kapanma sesini işittim. İçeriye Hisar Alatav girdi. Zorlu'nun verdiği bilgiye göre Armen ve Hisar aynı evin içinde olmalıydı. Değillermiş. Onun varlığı, ortamda zaten var olan gerilimi daha da keskinleştirdi. Bütün vücudumun uyuştuğunu, kontrolü kaybetmeye başladığımı hissettim. Zehirlendiğimi anlamam uzun sürmedi; vücudumdaki her kas, her sinir hareketsizleşmeye başlamıştı. Nefes almak imkânsız hâle geliyordu, göğsümde derin bir ağırlık hissettim.

Ben, diğerlerinden daha sonra yemeye başladığım için zehir bana diğerlerine göre biraz daha geç etki etmeye başlamıştı ancak etkisini hızla gösteriyordu. Güven duygum yerini ihanete bırakıyordu.

Hisar soğukkanlı bir şekilde, "Beyler..." diye söze başladığında sesi odanın her köşesine yankılandı.

Bir tek Nefel'e bir şey olmamıştı.

Nefel... Ne yaptın sen?

Hain olan oydu.

Bana ihanet etmişti.

Hisar, sanki bu anı uzun zamandır bekliyormuş gibi sakin bir tonla konuşmaya devam etti. "Geçenlerde hatırladığım kadarıyla..." dedi hafif bir tebessümle. "Kusura bakmayın, bu aralar biraz B12 eksikliği çekiyorum da yemek keyfimi mahvetmiştiniz. Ben de yediğiniz her şeyi size zehir zıkkım edeceğime yemin etmiştim."

Sanaç, önündeki bardağa uzanmaya çalışıyordu. Elleri ağırlaşmış, sanki artık kendi bedenine bile hükmedemez hâle gelmişti. Parmakları, su bardağının kenarına dokunamadan masanın üzerine düştü.

Hisar onun bu çaresizliğini izleyerek alayla, "Anlamadım," dedi. "Su mu istiyorsun, Sanaç?" Ardından masadaki suyu aldı, onun yerine iştahla içti. "Suyumuz kalmamış." Nefel'e döndü. "Neyse, nerede kalmıştım, Nefel?"

Bedenim, her an daha fazla felç oluyor, gözlerim odadaki her detayı takip etmeye çalışıyordu. Hiçbir şey yapamıyordum. Nefel'in ihanetini ve Hisar'ın sergilediği oyunu, tamamen hareketsiz bir şekilde izlemek zorundaydım.

"Zehir zıkkım edeceğinden bahsediyordun, İmparatoriçe," dedi Nefel, saygı dolu bir ifadeyle.

CamScanner ile tarandı

Hisar, ağır bir hareketle kafasını salladığında, "Doğru," dedi gözlerini Nefel'den ayırmadan. "Şimdi hepsi senin bir hain olduğunu ve bana çalıştığını anladı."

Nefel, gözlerimin önünde gittikçe alçalıyordu. Onun nasıl böyle bir ihanete kalkışabildiğini aklım almıyordu. Beynimdeki sesler, ona ölümlerden ölüm beğenmesini fısıldıyordu. Bu ihaneti, bu hainliği nasıl affedebilirdim?

Bronz kimseyi affetmezdi.

"Beni sağ kolun yapacaksın, değil mi?" dedi Nefel korkuyla. "Azize olmaya devam edeceğim, değil mi?"

Her şey o lanet kart için miydi? Bir kart uğruna mı böyle bir ihanete kalkışmıştı?

Hisar en ufak bir tereddüt göstermeden, "Asla," dedi. Bu tek kelime odada yankılandığında, Nefel'in yüzü bembeyaz kesildi.

"N-ne?" dedi Nefel, korkuyla titreyerek. "Böyle konuşmamıştık!" O an, planlarının altüst olduğunu anlamıştı. Kendi ölüm fermanını imzaladığını henüz fark ediyordu.

Hisar, acımasız bir gülümsemeyle, "Seni bir teste soktum ve sen o testte başarısız oldun," derken gözlerinde en ufak bir merhamet izi yoktu.

Nefel şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ne... Ne testi?" diye kekeledi.

"Yıllarca onunla yan yana çalıştın. Ama sen, kartını kaybetme korkusuyla onu sattın. İmparator'a ihanet eden birini sağ kolum yapacağımı nasıl düşünebilirsin, Nefel?" dedi Hisar.

Bu kadın... Hisar... Nasıl bir şeydi?

Nefel yere çökerek, dizlerinin üzerine kapanıp Hisar'ın ayaklarına sarıldı. "Lütfen," diye yalvardı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Lütfen, İmparatoriçe." O an, tüm gururunu bir kenara bırakmıştı. Beni, bizi, her şeyi satmıştı ama şimdi kendini kurtarmak için âdeta yalvarıyordu.

Herkes kartı için yaşardı. O da kartı için yalvarıyordu.

"Sana asla ihanet etmem," diye ekledi Nefel, gözyaşları içinde. Bu kelamlar artık boş, inandırıcılıktan uzaktı. Hisar'ın soğuk bakışları altında, Nefel'in tüm umutları tükeniyordu.

"Eminim Bronz'a da öyle söylemişsindir," diye acımasız bir tonla mırıldandı Hisar. "Ona ihanet eden, bana her türlü ihanet eder. Sen gerçekten zavallı bir kadınsın. Sana acıyorum. Kartını asla hak etmiyorsun."

CamScanner ile tarandı

Nefel'in gözleri korkuyla açıldığında çaresizliği iyice yüzüne vurmuştu. "Beni yaşatmazlar..."

Hisar, soğukkanlı bir tavırla, "Doğrusunu yaparlar," dedi. Dikkatini bizim olduğumuz yere çevirdi. Ardından köşede bekleyen iri yarı adama, "Fedor," dedi. O adama dikkat kesildim. "Arabayı hazırla. Birazdan gideceğiz. Evimde misafirim var."

Fedor dediği adam, koca cüssesiyle sessizce dışarıya çıktı. Hisar, Nefel'in yanından geçip gittiğinde Nefel zayıf bir tavırla yerden kalktı. Onun son umudu da tükenmişti. Bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu. Kaçacaktı.

Bu ihanetin bedelini en kanlı şekilde ödeyecekti.

Hisar, ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Onun soğuk nefesi, neredeyse tenime değecek kadar yaklaştığında, kulağıma doğru eğildi. "Bugün yemekte Türk lokumuyla harmanlanmış ihanet vardı," diye fısıldadı. "Umarım yemeğin afiyet olmuştur, İmparator."

Bu savaşta kimse güvende değildi. Bugün, bu masada dökülen sadece zehir değil, aynı zamanda ihanetti. Oyun daha bitmemişti, ben de oyunun sonunda hesaplaşmak için bekliyordum.

Bakışlarım *Son Akşam Yemeği* tablosunda takılı kaldı.

Bu akşam biri bana ihanet etti.

Günler Sonra Arkana

Hisar, toplantı salonunun ağır kapıları kapanırken derin bir nefes aldı. İçerideki hava, eski taş duvarlardan yansıyan soğuklukla daha da kasvetli bir hâl almıştı. O, bu soğukluğu her zamanki sakinliğiyle göğüslüyordu. İçindeki intikam ateşi, kelimelerinde gizli bir şekilde yankılanıyordu.

Toplantıya katılanlar, Hisar'ın gücünü henüz tanımıyordu. Karşısında duran Sözcü'yle iki kart sahibi, Adalet ve Mahkeme, bu gücün bilincinde değildi. Hisar, bu iki kişiyi dikkatle seçmişti; bu kararlarının gelecekte ne anlama geleceğini onlar kadar kimse bilemezdi.

"Öncelikle acil olarak düzenlediğim toplantıma katılım sağladığınız için teşekkür ederim," diye başladı Hisar. "Sözcü, lütfen toplantıda konuşulan her şeyi kayıt altına alın. Tarihe not düşülsün."

Sözcü kafasını salladı.

CamScanner ile tarandı

"Biliyorsunuz ki Arkana'da bir savaş başladı," dedi Hisar, derin bir ifadeyle. "Ve bu savaşa kurban giden kart sahipleri oldu. Her savaşta bazı kayıplar verilir. Bu şekilde olmasını ben de istemezdim."

Adalet ve Mahkeme, Hisar'ın söylediklerini dikkatle dinlediler. Kartlar, Arkana'nın en değerli hazineleriydi. Onları kaybetmek, sadece bireyler için değil, tüm sistem için büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Hisar, düşüncelerini toparlayarak devam etti. "Adaletinize ve mahkemenize güvendiğim için artık asil kullanıcıları olmayan kartlara bir an önce vâris atamak isterim." Sözleri, odaya ağır bir yük gibi düştü. "İç karmaşıklık giderek artıyor ve kartların boşa düştüğünün dış dünyaya duyulması durumunda bir kaos meydana gelebilir çünkü herkes kart sahibi olmak istiyor."

Adalet, dikkatle dinledikten sonra başını hafifçe öne eğdi. "Bizden ne istiyorsun, İmparatoriçe?" diye sordu merakla.

Hisar bu soruyu bekliyordu. Gözlerini karşısındaki kurul üyelerine dikti, onlara bir görev vermeye hazırlanıyordu. "Azize, Güneş ve Ermiş kartları için bu üç kişiyi incelemenizi istiyorum," dedi emreden bir tonla.

Bu kartlar, önemli kartlardan bazılarıydı ve onlara sahip olacak kişilerin kimler olacağı, büyük bir titizlikle belirlenmeliydi.

Azize kartı için Yasmin Yakut'u, Güneş kartı için Tarkan Ulusoy'u, Ermiş kartı için Verda Smirova'yı vâris yapmak istiyordu.

Tarkan, Verda ve Yasmin, Arkana'ya daha önce girmiş kişilerdi. Hisar daha küçük bir kızken babasının öğrettiği gibi her bir adımı planlamıştı. Çünkü günün birinde bu eski binaya tekrar gireceğini biliyordu. Bu yüzden ona destek olacak kişilere ihtiyacı vardı.

Verda'nın, Yasmin'in ve Tarkan'ın örgütle bir geçmişi olduğu için onları hiçbir zaman yanından ayırmamıştı. Onlar, buranın gizli yapı taşları olacaktı ve o anın geldiğini hissediyordu.

"Bu üç kişi," diye devam etti Hisar. "Bir zamanlar burada vâris olan kişilerdi. Her testi başarıyla geçmelerine rağmen hakları yenildiği için bu kartlara sahip olamadılar."

Odadaki gerilim artarken, Hisar onlara fırsat vermeden konuşmayı sürdürdü. "Azize, Güneş ve Ermiş kartlarının son sahiplerinden daha yüksek derecelere sahipler," diyerek raporlarını önlerine sundu. Kartından dolayı herkesin bilgisine erişme yetkisi vardı. "Değerlendirmeyi size bırakıyorum. Doğru olanı seçeceğinizden hiç şüphem yok."

CamScanner ile tarandı

Sözcü, bu sözlerin ardındaki gizli tehdidi anlamıştı. Gözlerinde bir kıvılcım belirdiğinde kısa bir an için parladı. "Neden senin dediğini yapalım?"

"Bunu yapmaktan başka çareniz olmadığı için," dedi Hisar soğuk bir gerçeklikle taviz vermeden. Onun bu sakin tavrı, aslında ne kadar tehlikeli olduğunu ortaya koyuyordu.

Sözcü, Hisar'ın bu açık tehdidi karşısında bir anlık bir sessizlik yaşadı, ardından tekrar konuştu. "Burada bir kural bulunuyor. Kimse bir kişiyi kart vârisi olarak atayamaz."

Hisar, bu kurala aldırış etmediğini göstermek istercesine kendinden emin bir şekilde, "Kartları her türlü yeniden dağıtacağım," derken bu bir tartışma değil, sadece bir bildiriymiş gibi konuşuyordu. "Eğer burada varlığınızı sürdürmek istiyorsanız çok da bir şansınız yok." Tehditkâr gözlerini Sözcü'ye dikti. "Yerinizde olsam beni karşıma almazdım."

Adalet, temkinli bir şekilde, "Biz bunu onaylasak bile karar yetkisi İmparator'un," dedi.

Hisar'ın yüzünde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu. O zaten planlarını çoktan yapmıştı, bu toplantı sadece formaliteleri yerine getirmek içindi. Onun için diğer liderin kararı bile sadece bir ayrıntıydı. Hisar, bu oyunda kimsenin yerinden emin olamayacağını herkese açıkça göstermişti. Bu masada kimse güvende değildi ve Hisar bunu en iyi bilen kişiydi.

"Zaten sizi buraya ikna etmek için çağırmadım," dedi Hisar. "Sizler, kurallar gereği ben ne dersem yapmak zorundasınız."

Hepsinin yüzünde aynı ifade belirdi: Öfke.

Hisar öfkelerine aldırmadan, "Bir İmparatoriçe olarak, İmparator'un ayağına gidip imza istemeyeceğim," dedi. "Bunu siz yapacaksınız. Burada olma nedeniniz, İmparator'u bu üç kişi için ikna etmeniz ve onaylatmanız."

Mahkeme kartının sahibi endişeyle, "Bu çok zorlu olacaktır," dedi.

"Zoru severim," diye karşılık verdi Hisar. "Toplantı bitmiştir. Hünerlerinizi gösterin, beyler."

Mahkeme ve Adalet kartlarının sahipleri, Hisar'ın bu kendinden emin tavrını izlerken beliren bir gerçek vardı: Bu kadın asla yönetime geçmemeliydi. Onun hırsı, soğukkanlılığı ve acımasızlığı, örgüt için büyük bir tehlike arz ediyordu. Eğer Hisar, bu gücü eline geçirirse denge tamamen bozulabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Karşılarında duran bu kadın, sadece bir İmparatoriçe değildi; o, her hamlesiyle örgütün geleceğini şekillendirmek üzereydi. Hisar'ın bu oyunu kazanmasına izin vermeyeceklerdi.

Arkana'nın büyük salonunda, kurul üyeleri endişeyle yerlerini almıştı. Herkesin bildiği gibi örgütün tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir kaos hüküm sürüyordu.

Yeni kart sahiplerinin duyurulacağı toplantı öncesinde, asıl gündemi konuşmak için bir araya gelmişlerdi. Sessizlik, salondaki gerginliği daha da belirgin hâle getiriyordu.

"Arkana tarihinde daha önce görülmemiş bir olay yaşıyoruz," dedi Sözcü, salonun ortasında durarak ciddi bir vurguyla konuşmaya başladı. "En üst iki kart, tek bir taht için savaşıyor ve bu savaşta Arkana'ya zarar vermekten çekinmiyor."

Bronz ve Hisar yan yanaydı. İkisi de ciddi bir ifadeyle kollarını iki yana koymuş, dikkatle oturuyordu. Yavaşça bakışları birbirini bulduğunda loş ışığın altında parlayan gözleri dikkat çekti.

Hisar, bakışlarını Bronz'dan ayırmadan, Sözcü'nün sözünü keserek, "Kartım herkesten üstün kılındı," dedi.

Sözcü, bu gerilimi hissederek konuşmasına devam etti. "Karar yetkimerci olarak İmparator seçildi." Lafı havada asılı kaldı çünkü herkes bu kadının böyle bir durumu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Hisar hafifçe gülümsediğinde, bu gülümsemenin altında derin bir tehdit yatıyordu. "Ataerkil düzeni değiştireceğime emin olabilirsiniz," derken gözlerini kehribar bakışlardan çekti.

Bronz, "Devam edin," dedi.

Sözcü, yeniden konuşmaya başladığında sesi giderek daha da ciddileşiyordu. "Her gün neredeyse bir kart sahibi ölüyor ve bu yapı kendi içinde yıkılmaya başlıyor. Büyük Arkana kartlarının kayıpları Küçük Arkana'yı da etkiledi ve orada da bir kaos hüküm sürmeye başladı. Küçük Arkana üyeleri arasında güven zedeleniyor, sadakat sorgulanıyor. Eski düzen artık ayakta kalamayacak gibi görünüyor."

İki taraf da durmayacağına dair bir duruş sergiledi.

"Arkana'nın bu çöküşü, sadece içerideki zayıflıklarla sınırlı değil. Dışarıda da düşmanlarımız güçleniyor, her gün biraz daha yaklaşıyorlar.

CamScanner ile tarandı

Eğer bu durumu durdurmak için harekete geçmezsek sadece kart sahipleri değil, tüm sistem yok olacak. Kendi içimizdeki ihanet ve bölünmeler bu organizasyonu tamamen felç edebilir."

Bronz, düşüncelerinden sıyrıldığında ciddiyetle, "Öneriniz nedir?" diye sordu.

Sözcü, derin bir nefes aldı. Gerginlikle doluydu. Adalet ve Mahkeme kartlarının sahipleriyle yaptığı toplantıdan sonra bu kadını yalnızca bu adamın varlığıyla durdurabileceklerine karar verdiler.

"Kurul olarak bu konu hakkında ortak bir kararımız mevcut," dedi Sözcü. "Sizlerden *ortak yönetim* talep ediyoruz."

Bu sözler, büyük salonda âdeta bir bomba etkisi yarattı. Bronz ve Hisar'ın yüzlerindeki ifadeler anında değişti. İkisi de neredeyse aynı anda ayağa kalkarak, "Hayır!" dedi.

İkisi de kendi güçlerinden taviz vermeyeceklerini açıkça belli etmişti. Hisar, gözlerini Bronz'a dikerek, "Yönetimin artık gerçek liderde olma vakti geldi," dedi.

"Yönetimi benim elimden kimse alamaz," diyerek gücünün altını çizdi Bronz.

Sözcü, ikisinin arasındaki gerilimi daha fazla göz ardı edemeyerek araya girdi. "Bu savaşınızın Arkana'yı yıktığının farkında değil misiniz saygıdeğer İmparator ve İmparatoriçe?" derken sabırlı ama bir o kadar da endişeliydi.

Bu iki liderin mücadelesi sadece onları değil, örgütü de tüketiyordu.

"Buranın sahibi benim." Hisar'ın sesi salonda yankılanarak geri döndü. "Adı geçenlerle rakip bile değilim." Bakışlarıyla Bronz'u işaret etti. "O yüzden kendisine çekilmesini söyleyiniz."

"Sana izin verdiğim için burada olduğunu unutma," dedi Bronz soğuk bir tonla.

Hisar, tehlikeli bir gülümsemeyle cevap verdi. "Zehrini az koyduğum için yaşayan birine göre fazla konuşuyorsun."

"Ölüm emrini henüz vermedim," dedi Bronz sertçe. "Aldığın her nefes için bana bir teşekkür borçlusun."

"O kalbin şu an hâlâ atıyorsa seni solundan vurduğum için!" dedi Hisar altta kalmadan.

Sözcü, karşılıklı tehditlerin ortasında, bu iki liderin aynı yönetim altında bir araya gelemeyeceğini iyice anlamıştı. "Anlaşılan, iki kişinin

CamScanner ile tarandı

burayı yönetmesi neredeyse imkânsız," dedi. "Yönetim yalnızca bir kişiyle olacaktır."

Hisar ve Bronz'un yüzlerindeki ifadeler sertleşti. İkisi de bu yönetimi tek başına üstlenmek istiyordu ve bu, sadece bir kişinin zaferiyle sonuçlanabilecek bir savaştı.

Soğuk bir gülümsemeyle Bronz'a bakan Hisar, "Sen mi istifa edersin yoksa..." dedi ardındaki tehdidi belli eden bir tınıyla.

Bronz, bu meydan okumayı geri çevirmedi. "Yoksa?"

Hisar, dudaklarını hafifçe bükerek, "Her zaman zoru seven bir adam oldun, değil mi?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Bronz.

"Bırakmanı öneriyorum," dedi Hisar, iyimser bir ifadeyle. "Hiçbir şey için geç değil. Etrafındaki herkesi senden almadan önce bunu bitirebilirsin."

"Tek başıma da kalsam buradan vazgeçmem," dedi Bronz kaya gibi bir sertlikle.

"Bırakacaksın," dedi Hisar üstüne basa basa.

Bronz ona doğru bir adım attığında aralarındaki mesafeyi sıfıra çekti. Sadece onun duyabileceği bir tonla, "Seni bir an olsun bıraktım mı Hisar?" diye sordu. "Kararlarından vazgeçmeyen bir adam olduğumu görmüyor musun?"

Hisar duraksadığında bu adamın ne kadar inatçı olduğu gerçeği yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Bronz, kartsız elde ettiği bu imparatorluğu asla bırakmayacaktı.

Sözcü hafifçe öksürerek bütün dikkatleri üzerine topladı. Bronz ve Hisar da ona baktığında konuşmaya devam etti. "Anlaşmazlıklar için yapılacak tek şey, kurulun tekrar toplanıp bir oylama yapılması."

Hisar ne olduğunu anlamadığı için kaşlarını çattı. "Oylama ne için?" diye sordu.

Sözcü, kendini toparlayarak yanıt verdi. "En çok oy alan kişinin yönetimi devralmasına karar vermek amacıyla bir oylama yapılacak."

Hisar, koltuğuna geri oturduğunda histerik bir kahkaha attı. "Burada açıkça istenmediğimi bilmenize rağmen oylama yapmak bahsediyorsunuz," diye çıkıştı. "Oylama tamamen saçmalık!"

"En yüksek kartlara da sahip olsanız buraya zarar veremezsiniz ama sizin davranışlarınız Arkana'ya zarar vermekte. Eğer oylamaya karar verdiysek bu sizin yüzünüzden oldu." Sözcü'nün keskin sesi, ikisi arasındaki

CamScanner ile tarandı

gerilimin ne kadar ciddi olduğunu yansıtıyordu. Arkana, bu iki güç arasındaki savaştan ciddi şekilde etkilenmişti ve bu oylama bir çözüm yolu olarak ortaya konulmuştu.

Bronz, Hisar'ın gözlerinin içine bakarak, "Ne oldu?" dedi. Sesi kısıktı, kimse onları duymuyordu. "Oylamaya karşı mı çıkacaksın?"

"Bu işin oylamaya gideceğini biliyordun..." dedi Hisar, gözleri kısılırken Bronz'un bu oyunu başından beri planladığını anlamıştı. "Bu yüzden her şeye izin verdin."

Bronz, başını hafifçe eğdi. "Bana ait olan yerin her şeyini elbette ki bileceğim," derken kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Burası sana ait değil," dedi Hisar, keskin ve sertti. "Sen sadece geçici süreyle buradasın."

"Burası 2016 yılından itibaren *artık* bana ait ve içinde sen de bulunuyorsan sen de bana aitsin, Hisar." İfadesi hiç olmadığı kadar karanlıktı. Bu karanlıkta, güçlü bir sahiplenme bulunuyordu.

Onun bahsettiği *aitlik* Hisar'ın takılmasına neden oldu. Bronz'a doğru yaklaştığında sıcaklaşan nefesi pürüzsüz tene dağıldı. Bronz istifini bozmadı. Her ne kadar Hisar'ın *kalbin zehri* olarak adlandırılan kokusu onu fazlasıyla etkilese de bozuntuya vermedi.

"Nasıl bir *aitlikten* bahsediyorsun, Bronz?"

"Ne önemi var?" dedi Bronz. "Her türlü savaştayız."

"Haklısın," dedi Hisar. "Seninle bir türlü sevişemediğim için artık savaşmayı tercih ediyorum. O yüzden hiçbir şeyin önemi yok." Oyun içeren kelimelerden biriydi. Bronz az önce, "*Sen de bana aitsin*," derken bir şeyleri hatırlatmak istiyor gibiydi. Onun da dikkatinden kaçmamıştı. Bu yüzden ortaya bir laf atmıştı.

Bronz, kehribar gözlerini genç kadına çevirdi, gözlerindeki karanlığı açıkça ortaya koymuştu. "Ne kadar safça, Hisar... Bizim sevişmediğimizi düşünmen," dediğinde Hisar'ın nefesi bir anlığına kesildi.

Gerçekten sevişmişler miydi yoksa Bronz bir oyun mu oynuyordu?

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye devam eden Bronz, koyu kahve bakışların derinliklerinde kayboldu.

Hisar'ın gözlerinde acımasız bir parıltı belirdi. "Demek ki o kadar iz bırakmamışsın," dedi aynı duygularla.

Bronz, bu lafın ağırlığını hissetse de kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi. "Sana sevişmemizin her anını *zevkle* hatırlatacağım," dedi. "Hem de en kısa sürede."

CamScanner ile tarandı

Hisar oturduğu yerden kalkıp kendinden emin bir şekilde, "Sana her koşulda ve şartta karşı koyabilirim," dedi. Ardından kehribar gözlerin esaretinden uzaklaştı.

Sözcü tekrar alana geldiğinde herkes dikkatini ona yöneltti. "Sizlere yeni kart sahiplerini takdim etmekten onur duyarım," dedi yankılanan sesiyle. "Azize kartının yeni sahibi... Yasmin Yakut."

Salonda bir anlık sükûnet oluştu, ardından sarışın, zarif bir kadın ağır adımlarla ortaya çıktı. Başını hafifçe eğerek saygıyla selam verdi. Güzelliğiyle baş döndüren Yasmin, varlığıyla kısa sürede etrafındaki herkesi etkisi altına aldı.

Ona gördüğü gibi vurulan tek kişi ise Sanaç oldu ve âdeta donakaldı. Bu kadının burada karşısına çıkmasını beklemiyordu. Dikkatini çeken nokta ise soyadı olmuştu. Yasmin, onu tanıdığında Yakut soyadını kullanıyordu fakat şimdi Yasmin Vural olarak bilinen evli bir kadındı. Sözcü'nün neden Yasmin Yakut dediğini anlamadı. Sanaç yanında oturan Serdal'a doğru dönerek, "Neden soyadı Yakut?" diye sordu.

"Kocasından boşanmış," dedi Serdal kısık çıkan bir sesle.

Sanaç, duyduklarına inanmakta zorlanarak, "Ne?" dedi. Gözlerini Yasmin'den ayıramıyordu. Yasmin'in boşanmasını beklemiyordu. Bu durum onu afallatmıştı. Evli bir kadın olduğu için çoğu zaman gözünün içine bile bakamazdı. Şimdi ise bekâr bir kadındı. Yağız'a ne olduğunu düşündü. Sanaç'ın ince ruhu, o çocuğun bu durumdan etkilenebileceğini düşünerek burkuldu.

Sözcü, dikkat çekici bir duraksamadan sonra bir kez daha konuştu. "Güneş kartının yeni sahibi... Tarkan Ulusoy."

Tarkan, Yasmin'in yanına gelerek el sıkıştı. İkisinin samimi olması bir tek Sanaç'ın gözünden kaçmadı. "Kim lan bu?" diye fısıldadı Sanaç, gözlerini kısarak karşısındaki adamı süzdü.

Serdal sakinlikle, "His'in yakın arkadaşı," dedi.

Sanaç, şaşkına döndü. "Nasıl yani? His'in en yakın arkadaşı ben değil miyim?" dedi bariz bir hayal kırıklığıyla.

"Değilmişsin," diye cevapladı Serdal.

Sanaç, içindeki bu karmaşık duygularla boğulurken, "Bu kız beni daha fazla yaralayamaz," diye mırıldandı. "En yakın arkadaşımın en yakın arkadaşı değilmişim."

Serdal, Sanaç'ın kendi kendini üzdüğünü görünce, "Kes sesini, Sanaç," dedi. Onun ani duygu patlamalarının yeri değildi.

CamScanner ile tarandı

Tarkan, Hisar'ı görmesiyle ona doğru ilerlediğinde Yasmin de peşine takıldı. Üçü bir araya geldiklerinde Hisar, iki arkadaşına da minnetle baktı. "Yaptıklarınızı hiçbir zaman ödeyemem. Umarım bu kartlar biraz olsun hayatlarınızı güvenceye alır," dedi Hisar. Onun en çok istediği şey, Yasmin'in bir kart sahibi olmasıydı. Kart sahibi olursa ne KALE'ye ne de bir başkasına muhtaç olurdu. Yağız için bunu Yasmin'e vermek istiyordu ve şimdi başarmıştı.

Tarkan, korkusunu bastırmaya çalışarak, "Kafayı yediğimizin farkındasın, değil mi?" diye sordu derin bir kaygıyla.

Hisar, onun gözlerinin içine baktığında, "Sadece bana ayak uydurun," dedi. "Bu toplantı bitene kadar çizginizi bozmayın."

"Kızıl bomba bize katılmayacak mı?" diye sordu Tarkan.

"Katılacak, birazdan duyururlar," dedi Hisar. Her şeyin planlandığı gibi ilerleyeceğinden emindi. Tarkan'ın yüzündeki gerginliği fark ederek ekledi. "Sen titriyor musun?"

"Amına koyayım, ortama bak," dedi Tarkan içtenlikle. "Asıl siz titremeden nasıl duruyorsunuz?" Hisar'ın ve diğerlerinin bu kadar sakin olmasını anlamakta zorlanıyordu.

"Sakin ol, sabah olunca unutuyorsun," dedi Hisar, teselli edercesine. Bu, sadece bir teselli değildi; aynı zamanda Hisar'ın bu tür zorluklarla başa çıkma şekliydi. O, bu karanlık dünyanın içinde bile ayakta kalmayı öğrenmişti ve şimdi bu sakinliği, yanında savaşan herkese aşılamak istiyordu. "Sen sadece kimseyi hacklememeye çalış."

Sözcü, "Ermiş kartının sahibi... Verda Smirova," dediğinde Hisar derin bir nefes alıp verdi.

Verda, salondakileri kısaca selamlayıp ağır adımlarla Hisar'ın yanına geçti. Salonda gördüğü bir kişiye bakışları takılmıştı. O kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bu kişiyi daha önce gördüğüne emindi. Hisar dayanamayıp, "Kime bakıyorsun?" diye sordu.

"İmparatoriçe," dedi Verda. "Şurada oturan adamı tanıyor musun?"

Hisar onun bakışlarıyla işaret ettiği kişiyi görüp, "Kendisi Bronz," dedi tekdüze bir sesle.

Verda'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ne?"

Bu şaşkınlık sadece Verda'ya özgü değildi. Tarkan, dumura uğramış bir ifadeyle, "Nasıl?" dedi. "Bronz hayal ürünü değil miydi?" Bronz'un varlığı, onun için neredeyse bir efsaneden ibaretti.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir zaman olmadı," dedi Hisar.

Bu gerçekliği sindirmekte zorlanan Tarkan, "Hay sikeyim," diye mırıldandı. "Barkan keşke burada olsaydı da Bronz'u görseydi!"

Diğer bilgiyi de söylemeyi unutmadı Hisar. "Aynı zamanda kendisi İmparator."

Tarkan, bir kez daha sarsıldığında, "İşte buna koca bir hassiktir çekerim," diye haykırdı. "Barkan ne kaçırdığını bilmiyor."

Bu esnada Verda, Hisar'a dönerek endişeli bir ses tonuyla, "His..." dedi. "Ben bu adamı tanıyorum!" Gözlerinde anıların izleri varken bu karşılaşmanın tesadüf olmadığını anladı.

Hisar, dikkat kesilerek, "Nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Bu adam benim müşterimdi!" dedi Verda şaşkınlığını atamazken.

"Müşterin miydi?" diye sordu Hisar.

"Evet..." dedi Verda, başını hafifçe sallayarak. "Daha önce dükkânıma geldi. Kartlarla ilgilendiğini söyledi. Senin bana emanet ettiğin karta öylece baktı. Üstelik sadece bir kere de ziyaret etmedi. Son geldiğinde kartı satın almak istediğini söyledi. Satmadım. Desteyi bozarsam enerjisinin de bozulacağını söyleyerek onu geçiştirdim."

Hisar o an derin düşüncelere daldı. Bronz onun hayatına sandığından daha fazla dâhildi. "Ona hiç tarot baktın mı?" diye sordu Hisar merakına yenik düşerek.

"Elbette," dedi Verda. "Seçtiği kartları dün gibi hatırlıyorum!"

Hisar, neler olduğunu sormak üzereydi ki Sözcü'nün sesiyle olduğu yere mıhlandı. "Ay kartının yeni sahibi... Barkan Ulusoy," dediğinde, salona bir sükûnet hâkim oldu. Hisar ve diğerleri duydukları bilgiye karşı şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Hisar'ın gözleri genişledi. "Barkan?" dedi şok içinde.

"His, benim duyduğumu sen de duyuyorsun, değil mi?" dedi Tarkan.

Yasmin ise, "Barkan'ın burada ne işi var?" diye sordu. "Bu adam kayıplara karışmamış mıydı?"

Hisar, sinirli bir şekilde Tarkan'a döndü. "Bana Barkan'ın buraya geleceğini nasıl söylemezsin?" dedi yoğunlaşan duygularını gizlemeyerek.

Bronz ise aynı zamanda Hisar'ın tepkisini inceliyordu.

Tarkan, ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Haberim yoktu," dedi. "*Sen* Barkan'ı reddettiğinden beri onunla görüşmedim. İzini kaybettirdi.

CamScanner ile tarandı

Bunu da sana söylemiştim. İnzivaya çekildiğini sanıyordum meğer Arkana için hazırlanıyormuş! Bilsem sana bunu söylemez miydim His? Gerçekten haberim yoktu!"

"Umarım öyledir, Tarkan. Diğer türlü olacakları düşünmek bile istemiyorum," dedi Hisar.

"Nereye gidiyor?" dedi Yasmin, endişeli bir şekilde.

Hepsi Barkan'a baktığında, Barkan onları görmezden gelerek Bronz'un olduğu kısma doğru ilerledi. Hisar, Barkan'ı dikkatle takip ederken, "Bronz'un yanına," dedi. İki adam karşı karşıya geldiğinde birbirine kafa selamı verdi.

Hisar neler döndüğünü anlamakta zorlandı.

Yasmin şaşkınlık içinde, "Barkan bunca zaman Bronz'u tanıyor muymuş?" dedi.

"Tanıyormuş," dedi Hisar, harflerine ihanetin soğukluğu bulaşırken. O an aklına eski günleri geldi. Barkan'la konuşmaları bir film şeridi gibi zihninden geçti.

"*Bizim küçüğümüz sarı çıyan, yani Yasmin Yakut, yıllar önce Sanaç Valacan'ı bir gecede terk etmiş,*" demişti Barkan. "*Hatırlarsan ulaşmak istediğin her şey garip bir şekilde baltalanıyordu. Sen tam buldum derken bulamıyordun, tam yaptım derken yapamıyordun. Sanırım aramızda bir hain var. Bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek zor değil.*"

Belki de en başından beri Hisar'ın işlerinin baltalanma nedeni Barkan'dı.

"Demek bu yüzden hep Bronz'u inkâr etti," dedi Hisar, düşünceli bir şekilde. "Böylelikle ona çalıştığını anlamayacaktık."

Hisar, Yasmin'e karşı hiç yanılmamıştı. "Bir de Yasmin'i suçlamıştı," diye eklediğinde düşüncelerinde boğulup orada kaldı. Bronz, Nefel'e karşılık, Barkan'ı öne sürmüştü. Aslında her şey çok açıktı. "Bronz, bunu ona zorlamış olmalı."

"Barkan çok zorlanmış gibi değil, baksana," dedi Tarkan. Gözleri, Barkan'ın kendinden emin duruşuna ve hâlâ güvende görünen tavırlarına odaklandı.

Hisar, derin bir suskunluğa gömülüp Barkan'ın ihanetini sindirmeye çalıştı. Herkes kendi hâlinde takıldığında, Yasmin bir köşede yalnız duran Sanaç'a doğru ilerledi. Sanaç, kendine doğru gelen kadınla birlikte duruşunu düzeltti.

CamScanner ile tarandı

"Sanaç..." dedi Yasmin, sesinde derin bir tını vardı. Bu, geçmişin yaralarını açan bir fısıltı gibiydi. Yanına geldiğinde ise hitabını değiştirdi. "Aziz."

Sanaç, aynı saygıyı gösterdi. "Azize." Derin bir iç çekti. "Tebrik ederim. His, ne yaptı etti, bizi yine karşı karşıya getirdi."

Yasmin, "Seninle paslaşmam gereken konular varmış," dedi.

"Ne için?" diye sordu Sanaç.

Yasmin hafifçe omuz silkerek, "Bilmiyorum, His anlattı," dedi.

Sanaç, Yasmin'in gözlerinin en derinlerine bakarak, "His'in bizi bir araya getirmek için uydurduğu bir yalan olabilir mi?" dedi.

Yasmin, yavaşça dudağını ısırdı. "Gelmemeliydim."

"Sorun değil," dedi Sanaç. "Bizi karşı karşıya getirmesi ilk değil zaten, kendini kötü hissetme. Onun oyunlarına alıştım. Fakat oyun sırası artık bende. Kartına dair ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Yasmin hafifçe kafasını salladı. "Kartıma dair her şeyi biliyorum ancak... Arkana içinde işleyiş bir hayli değişmiş."

"Kartlarımız aynı amaca hizmet etse de birbirimize hizmet etmeyiz ve bağımsızız. En azından artık öyle çünkü İmparatoriçe olmasaydı evet, ikimiz de ortak olurduk. Fakat an itibariyle ayrıldık," dedi Sanaç. Bu kadına olan duygularını gizlemek için kendini fazlasıyla sıkıyordu. Yan yana olup da tanımıyormuş gibi davranmak hiç olmadığı kadar zor olacaktı.

Yasmin de aynı şekilde kendini sıktı. İstemsizce kasıldı. "Böylesi daha iyi," dedi acıya acıya. "İkimiz için de." Yavaşça yutkundu. "Sen Bronz'a, ben His'e..."

"Çok fazla karşıma çıkma, Azize," dedi Sanaç yoğun bir uyarı tonuyla. "Savaşta ilk olarak zaaflar ölür. Korkmana gerek yok çünkü sen artık zaafım değilsin."

Yasmin, adamın arkasından öylece bakakaldı. Adamın gittiği, kadının kaldığı bir meseleydi. Ona her şeyi anlatmak istiyordu ve bunu en kısa sürede yapacaktı.

Barkan ve Hisar karşı karşıya geldiğinde, Hisar'ın öfkesi havada âdeta bir elektrik gibi titreşiyordu. Hisar kıpkırmızı gözlerle, "Sen onu tanıyor muydun?" diye sordu.

Barkan soğukkanlı bir tavırla, "Bir süredir evet," dedi.

Hisar, sinirlerinin daha da gerilmesine engel olamadı. "Bana şizofren muamelesi yaptın," dedi ihanetin sıcaklığıyla.

CamScanner ile tarandı

"Öyle davranıyordun," dedi Barkan.

"Sen tanıdığım en alçak adamsın."

Barkan kayıtsız bir şekilde gülümsedi. "Beni buna sen çevirdin."

Tarkan, ikiliyi baş başa gördüğü gibi yanlarına doğru gitti. Aynı karnı paylaştığı kardeşine sertçe bakarak, "Seni bulduğum ilk fırsatta öldüreceğim, Barkan," dedi.

Tarkan'ın sert ve yüksek çıkan tehdidi, Barkan'ın tavrını bozmadı. "Yavaş ol, Tarkan. Burası dışarıya benzemez," dedi.

Tarkan, "His'e nasıl ihanet edersin?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Bize her fırsatta ihanet eden kendisiydi," dedi Barkan, duyguları olan genç kadına bakarak.

"Onu öyle kabullenmiştik," dedi Tarkan.

"Artık aynı safta değiliz. Sizinle karşı karşıya olmaktan memnun olurum," dedi Barkan, kendinden emin bir tavırla. Son kez gülerek baktı. "İmparatoriçe ve Güneş'i."

Hisar, geceyle gündüzün sürekli mücadelesini düşündüğünde, bu kavramın Arkana'nın içindeki çekişmelerle nasıl örtüştüğünü fark etti. "Gecenin gündüze direnişi, gündüzün geceye direnişi... İmparator'un Ay'ı, İmparatoriçe'nin Güneş'i. İkiz kartlar..." Sözleri, yavaşça dudaklarının arasından sızarken aniden aydınlanmış bir ifade yüzüne yerleşti.

Kısa süren sessizlikten sonra Hisar'ın gözleri parladı, sanki bir bulmacanın son parçası yerine oturmuş gibiydi. "Tarkan, bunu nasıl düşünemedik?" dedi.

"Neyi?" Tarkan anlamadığını belli etmek adına kaşlarını çattı. "Ben kendi kardeşimi tanıyamıyorum, His. Neyi düşünemedik?"

"Eğer Güneş senin olursa Ay da yalnızca Barkan'ın olabilirdi," diye açıkladı Hisar. "Bronz bunu onaylarken fark etmiş olmalı ve bu yüzden seni ikizinle karşı karşıya getirdi."

"Barkan'ı sikeyim." Aralarındaki gerilim elle tutulur seviyedeydi. "Sana bir şey olmasın, His."

"Merak etme," dedi Hisar. İnatçı bir kadındı. "Karşıma annemi bile getirseler bir adım geri atmayacağım."

"Yasmin, Verda ve ben her türlü senin yanındayız," dedi Tarkan her şeye rağmen. "Öleceğimizi bilsek de geri adım atmayacağız."

CamScanner ile tarandı

"Bronz bir şekilde önüme geçiyor ve ben bu durumdan sıkılmaya başladım." Daha çok çalışması gerektiğinin farkındaydı Hisar.

Ortamı bir nebze olsun hafifletmeye yönelik bir şakayla mırıldandı Tarkan. "Senin bu adama âşık olduğun kadar var."

Hisar, bu ima karşısında ters çıkışarak hızla karşılık verdi. "Öyle bir şey yok! Ona âşık değilim!"

Tarkan, bu keskin tepkiye rağmen gülümsemesini sürdürdü. "Tamam, zekâsı beni de etkiledi. Nişanlı olmasam kendimi ona yamamıştım," dediğinde Hisar'ın yüzünde tebessüm yaratmayı başardı ama çok geçmeden bu tebessüm yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı.

Hisar, Tarkan'ın yanından usulca ayrıldığında saklamaya çalıştığı bir endişeyle Bronz'un yanına doğru ilerledi. Her adımında, aralarındaki gerilim dolu hava daha da yoğunlaştı. Bronz'a yaklaştığında, onunla arasındaki mesafeyi kapatıp yanına oturdu. "Demek Barkan sana çalışıyordu," dedi Hisar, zehir akıtan bir dille.

"Etrafındaki herkes benden ibaret, bunu aklına kazı, Hisar."

"Hani dedin ya *burası bana ait, içinde sen de varsan sen de bana aitsin*, diye," dedi Hisar, meydan okuyan bir tınıyla. "Herkes sana ait olsa bile ben sana ait olmayacağım, Bronz."

Bronz'un gözlerindeki ifade değiştiğinde Hisar'a iyice yaklaştı. Onunla arasındaki çekim, her ne kadar tehlikeli olsa da inkâr edilemez bir gerçeklik taşıyordu. "Bu kadar kesin konuşma, Hisar," dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla. "Belki de çoktan seni kendime ait kılmışımdır ama sen hatırlamıyorsundur," diyerek kulağına fısıldadı. "Benden alacağın günler var."

Hisar, bu fısıltıya karşılık olarak içinde bir titreme hissetti; reddetmeye çalışsa da Bronz onda deprem etkisi yaratıyordu. "Senden hiçbir şey almayacağım. Hepsi seninle birlikte çürüyebilir."

"İkimizin yerine hatırlayacağım," diyen Bronz'un ifadesi bir yeminin ağırlığını taşıyordu. "Hep yaptığım buydu, Hisar."

CamScanner ile tarandı

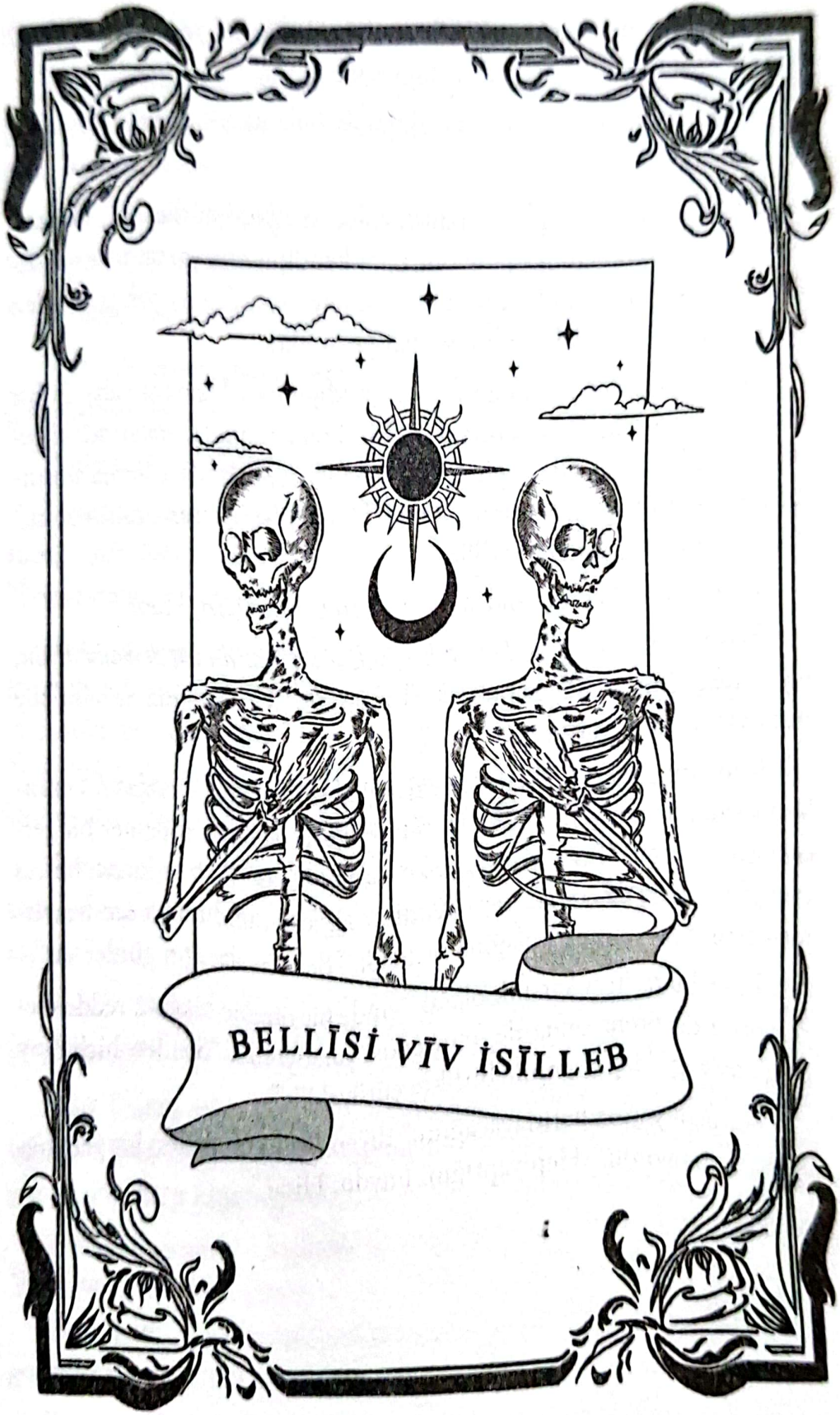

CamScanner ile tarandı

13.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

YASMİN YAKUT

Geçmiş Zaman

Hayatım, çiçek tozlarıyla bezenmiş, sarmaşıklarla sarılmış bir acıyla mühürlenmiş gibiydi. Kuğunun tüylerinden akan bir saflık vardı. Lakin bu saflığı öldürmek isteyenler sürekli kuğunun güzelliğini dile getiriyorlardı. Beyaz kanatlar omuzlarıma dikilmiş olsa da tenimdeki siyahlığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Ağıt yakan kuğular...

Parmak uçlarımdan dökülen çiçek tozları, avuçlarımın arasını kanatıyormuşçasına kaşındırıyordu. Tabanlarımı okşayan yapraklar arasında ekilmemiş tohumlar vardı, hiç büyümesine izin verilmeden ezilmiş ve paramparça olmuş tohumlar... Kollarımı iki yana açıp müziğin ritmine uyan bedenimle bir kuğu gibi süzüldüm. Parmak uçlarımda durmak bile tabanlarımı yere basmaktan daha az acı veriyordu. Krem rengi pileli eteğim, bedenimin ahengine uygun şekilde sallanırken gardiyan kesilen kirpiklerimi sıkıca kapattım. Nefesim düzenliydi. *Bir, iki, üç. Zıpla. Bir, iki, üç. Zıpla.*

Kulağıma dolan melodinin derin vurguları, ruhumun bu dünyadan kopmasına sebep olduğunda, anın keyfini sonuna kadar çıkardım. Tam döneceğim sırada, "*Moya Blondinka,*" diyen bir ses yankılandı.

CamScanner ile tarandı

Benim sarışınım... Kalbimi hızla çarptıran bu ses, dengemi kaybetmeme neden oldu ve bedenim kaskatı kesildi.

Beni altüst eden biri, aynı zamanda toplayan biri.

Korkuya esir düşmüş kirpiklerimi aralarken masmavi gökyüzünü harelerinde toplayan bakışlarla karşı karşıya geldim. Kollarının arasında dururken göğüs kafesimin altında saklı olan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Titrek bir tonla, "Sanaç?" diyerek adını mırıldandım. Beni son anda yere düşmekten kurtarmıştı. Ana o kadar çok odaklanmıştım ki onun varlığı bir anda beni altüst etmişti.

Olduğumuz pozisyondan ötürü bakışlarım eş zamanlı olarak sahneye doğru çevrildi. Diğerlerinin kinayeli bakışlarının bizde olduğunu fark ettiğimde beni saran kollarının arasından hızlıca toparlandım.

Sanaç Valacan'la gizli bir ilişkim vardı. Kimse onunla bu yakınlığımı görmemeliydi.

Babamın ikinci karısı Oya Yakut, beni Sanaç Valacan'la baş göz etmek istiyordu. İstediğinin bu olmadığı apaçık ortadaydı aslında. Üzerimde kurduğu her ne plan varsa bunun gerçekleşmesini istemediğim için ilişkimi ondan gizlemiştim.

Sahne hocası bakışlarını üzerimden çekmezken, masum bir ruh hâline bürünüp, "Ara verebilir miyim?" diye sordum. Saatlerdir burada olduğumu varsayarsam bir molayı çoktan hak etmiştim.

Kaşlarını kaldırdığında bana üstten bir bakış attı. Koyu renkli gözlüğünü çıkartıp sapını dudağına yasladığında, "Dalgınlığının sebebi bu yakışıklı bey mi?" diye sordu Nazım Hoca. Sert bakışları Sanaç'la benim aramda mekik dokuyordu.

Kuruyan dudaklarımı hızlıca aralayıp, "Değil," dedim.

"Tabii tabii," dedi Nazım Hoca. Kendisi sahne sanatları dalında *master* yapmış, hayatını buna adamış biriydi. Yaşlanmış olmasına rağmen emekliye ayrılmıyordu. Elinde ince bir sopayla, bedenlerimize vurmak için bekliyordu. "Sen onu gel benim külahıma anlat, kara kız." Zihnimin derinliklerinden bir çığlık kopup, "Ben kara kız değilim, sarı kızım!" diye haykırıyor olsa da dışarıdan derin dondurucuyu aratmıyordum. "Ara vermene gerek yok, direkt çıkabilirsin," dediğinde bütün ilgisi yanımda duran adamdaydı. "Yarın onu da getirmen şartıyla."

Yavaşça gülümseyip ona reverans yapmak için ayaklarımı aynı hizaya getirdim ve pilelerimden tutup öne doğru eğildim. "Teşekkürler," diye fısıldayıp Sanaç'ı kolundan kaptığım gibi sürükledim.

CamScanner ile tarandı

Beraber giyinme odasına doğru hızlı adımlarla yürürken bakışlarım zeminde sabit duruyordu. Herkes aynı kıyafete ve saç modeline sahip olduğu için tanınmam kolay değildi.

İkimizi odama soktuğumda arkamızdan kapıyı kapatıp kilitledim. Kuru dudaklarım aceleci bir şekilde onun dudaklarıyla buluştuğunda istediğim haz bedenime yayılmıştı. Dipler çiçek açmış, bana istediğim duyguyu vermişti. Dilim, dudaklarının arasına sızarken ıslaklığımız tamamen bir olmuştu. Kalbimin hızı artarken bedenimdeki sıcaklık eş zamanlı olarak yükselmişti. Susuz kalmış gibi kana kana onu içerken Sanaç beni kucağına almış, bacaklarımı ona dolamamı sağlamıştı.

Odalar kişisel ve sadece öğrencilere aitti. Yoğun duyguların geçtiği gözleri bana sabitlenmiş hâlde dururken, "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

Islak dudaklarıyla, "Nefret ettiğim kıza okulda zorbalık yapmaya geldim," dedi. Bakışları beni alay dolu bir ifadeyle süzdü. "Sen buna gerçekten dans mı diyorsun, Blondinka?"

Onun kucağından inip kendimi koltuğa bıraktım. "Evet," diye mırıldandım, bakışlarımı ona dikerken. "Başka soru?"

Aramızdaki mesafeyi kapatmak adına karşıma geçtiğinde bana üstten bir bakış attı. Dudaklarına yerleşen gülümseme onu daha çekici bir hâle büründürürken, "Ben nasıl kayıt olabilirim?" dedi. Üzerime eğildiğinde sıcak nefesi tenimde kırbaç etkisi yarattı.

"Sana göre olduğuna emin misin?"

"Ruh ne isterse o olur," dedi açık bir dille.

Kaşlarım yukarıya şaşkınlıkla kalktı. "Bale mi yapacaksın gerçekten?" diye sorduğumda, şaşırmadan edememiştim. Sanaç, gerçekten tanıdığım hiçbir erkek gibi değildi. Cemiyet hayatımızın olmasından ötürü birçok insanla içli dışlı olmak zorundaydık ve çok erkek tanımıştım. Sanaç Valacan hepsine tepki olmak için doğmuş olmalıydı.

"Etkilemem gereken bir sarışın var," dedi. "Hem kızlar dans eden erkeklerden hoşlanır."

"Burada sarışın olan kimse yok, herkes esmer."

"Ruhu sarışın birisi var."

"Onu böyle etkileyemezsin, Valacan," dediğimde üstüme doğru eğildi. Koltukta oturduğum için sırtımı tamamen yasladığımda göğüslerimiz

CamScanner ile tarandı

birbirine değdi. "Hem üstündeki takım elbiseyle yapamazsın," derken kıyafetlerini işaret ettim. "Çıkartman gerekebilir."

"Bak sen." Dilini damağa vurup tok bir ses yaydı. "Sen de çıkartacaksan ben tamamım, Blondinka." Teninden gelen sedir ağacı kokusu beni iyice kendine hapsederken kafamı geriye doğru yasladım. Sanaç'ın dudakları boynumu bulurken parmakları yavaşça belimi sardı.

İhtiras dolu bir ifadeyle, "Seni özlemişim," diye fısıldadım. Dudakları kenara kıvrıldığı anda, dudaklarımı bastırıp gülüşünden öptüm. "Güzel gülüşlü sevgilim."

Çenesine, boynuna, her bir zerresine dudaklarımla narin izler bıraktım. Parmaklarımı boynuna dolarken, onu çekip üstüne çıktığımda bunu beklemiyormuş gibi bana baktı. Yüzünde oluşan gülümsemeden hoşuna gittiği belli oluyordu. Bacaklarımı iki yana açıp kalçamı kasığına yerleştirdim.

Tenim teniyle buluşurken susuz kalmış çiçekler onunla yaşam buldu.

Bedeninin sıcaklığı ihtiyacım olan güneşi bana bahşediyordu. "Oya'dan tatil için izin alabildin mi?" diye soruşuyla kaşlarım çatılırken ifadem aniden düşmüştü.

"Şimdilik hayır," dedim bedeninden doğrulurken. Sırtımı koltuğa yasladım. "İtalya'ya gideceklermiş. Büyük bir toplantı mı ne varmış. Bir bölge dedi ama aklımda değil. Babam bizi de götürmek istiyor ama garip bir şekilde Oya bizi yanında istemiyor. Belki o sıra da kaçamak yapabiliriz." Bunu duymasıyla birlikte kaşları havaya kalkmıştı. İlk başlarda gizli kaçamaklarımız güzel olsa da yavaş yavaş ikimizi de yormaya başlamıştı. Dinlenmek istiyorduk. "Yaprak'sız olmaz ama," dedim aniden.

Kız kardeşimden hiç ayrı kalmamıştım. İki günlüğüne de olsa onu yanımdan ayıramazdım. Benim yokluğumda ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim çünkü bunun pişmanlığıyla yaşamak istemiyordum. "Onu tek bırakamam, Sanaç. Bunu benden isteme, hem Yaprak bizi asla rahatsız etmez. Sadece ona ulaşabileceğim bir yerde dursun, yeter."

Yüzümdeki sıkıntıyı fark ettiğinde beni rahatlatmak adına parmakları yanaklarımı okşadı. "Olur," dedi samimi çıkan ses tonuyla. Bir sorun olmaması yüreğime su serpmişti. "Yaprak'la seni sinir ederiz, fena mı? En güzel tatilim olacağına eminim." Yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Geceleri beraber uyuruz, şartım bu."

"Tamam..."

"Çıplak."

CamScanner ile tarandı

Hızlıca, "Değil!" dedim. "Tamam, değil!"

"Gören de seni Rahibe Teresa sanacak." İma dolu bir bakış attı. "Ne kadar fena olduğunu bilmiyorum sanki, Jesmi." Aklıma yaptıklarımız gelirken omuz silktim. Utanacak değildim, sonuçta erkek arkadaşımdı ve yetişkin bir kadındım.

"Utanacağımı sanıyorsan çok beklersin," diye mırıldandım. "Kabul ederim ama benim de şartım var," derken günlerdir yapmak istediklerimi gün yüzüne çıkarttım. "Bugünü benimle geçireceksin ve ne istiyorsam yapacaksın."

"Emrindeyim, güzelim." Konuşmasıyla birlikte vakit kaybetmeden, köşede duran çantamı alıp geriye döndüğümde Sanaç'ın dizlerinin üstüne oturdum.

"Bak sen," dedi hoşnut olduğunu belli ederek. Parmakları kalçamı kavrarken yavaşça sıktı. "Hiç bunu düşünmemiştim. Burada mı Yasemin?"

"Evet," dedim onu hayal kırıklığına uğratacağımı bile bile. "İstediğimiz her yerde yapabiliriz."

"Heyecanlandım şimdi," dedi sabırsız bir tavırla. "Ne yapacağız?"

"Sana rimel süreceğim!"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Sanaç, lütfen!" diye yalvarmaya başladım. Elimdeki rimeli ona gösterirken zararsız bir şekilde bakışlar attım. "Çok merak ediyorum, gerçekten! Kirpiklerin çok uzun ve rimel sürersek nasıl duracağını düşünmekten geceleri uyuyamıyorum, sevgilim!"

"Saçmalıyorsun, çiçeğim," dediğinde ona yaklaşmamla kafasını diğer tarafa doğru çevirdi. "Hayır, olmaz! Bak dalga geçerler, vallahi ellerinden kurtulamam. Manşet olurum, babam ağzıma sıçar!"

"Geri sileceğiz, yanımda temizleme suyu var. Hem kimse görmez, ben göreceğim sadece." Ona dudaklarımı büzerek baktım. "Kıracak mısın beni? Gerçekten mi?"

Sert bakışlar atarken kendinden taviz vermiyordu. "Bakma öyle," diye inleyen bir ezgi dudaklarından döküldü. "Sarışın." Acı çeker gibi konuşmasının ardından pes eden bir tavırla baktı. Gülmemek için zor duruyordum. "Tamam! Çabuk yap ne yapacaksan. Hemen geri çıkartacağız."

"Sana bu yüzden âşığım, Valacan."

Marka rimelin kapağını açıp, uzun uğraşlar sonucunda kirpiklerine sürdükten sonra daha fazla bozmadan Sanaç'a baktım. Rahat durmadığı

CamScanner ile tarandı

için rimel her tarafına bulaşmıştı. Yay gibi kıvrımlı kirpikleri iyice koyulaşırken ona seksi bir hava katmıştı. "Çok güzel oldun!" dedim sevinçle. "Erkekler de artık rimel sürmeye başlamalı!" Ona tekrar tekrar bakarken, öpmeden duramıyordum, resmen ayrı bir hava katmıştı. "Seni şu an kıskanmam normal mi? Benim Valacan'ımı kimse görmesin istiyorum."

İkimizin fotoğrafını çektikten sonra huysuzluğu yüzünden rahatlıkla okunuyordu. "Çıkart çiçeğim, hadi," dedi daha fazla onunla uğraşmama izin vermeden. Parmaklarını gözüne götürürken, elimin tersiyle vurup elini ittim. "Gözüm kaşınıyor." Temizleme solüsyonuyla teker teker kirpiklerindeki boyaları akıttım. Sürme işlemim çıkartma işlemimden daha yorucu geçmişti.

"Teşekkür ederim, artık rahatça uyuyacağım." Benim gülmemle birlikte Sanaç daha çok gülmüştü. "Şimdi sıra ikinci isteğimi gerçekleştirmekte..." dediğimde onun yanından ayağa kalkıp, üstümdeki bale kıyafetlerini onun bakışları arasında çıkartırken cümlemi tamamladım. "Fal baktıracağız!"

Sanaç bana belirsiz bakışlar atarken, "Buna da şükür," dedi derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Bambaşka şeyler de isteyebilirdin. En azından kahve içip bir şeyler yemiş olurum."

Üstümdeki gösteri kıyafetlerimi değiştirip elbisemi giydikten sonra üniversiteye bağlı akademiden dışarıya çıkmıştık. Çocukluğumdan beri baleyle ilgileniyordum ve üniversite tercihimi de buna göre yapmıştım. Başarılı bir balerin olma hayalini gerçekleştirmek istediğim tek şeydi.

Balerin olmamı Oya Yakut asla istemezdi. Ayak parmaklarımda bazı bozukluklar olduğu için babamla evlendiği ilk sıralarda bana baleyi yasaklatmıştı. Ağlayışlarım, yemekten kesilmelerim, zayıflamalarım Oya'ya karşı kazandığım ilk galibiyetti. Ona göre bir mankenin vücudunda hiçbir kusur olamazdı. Çok fazla yara bere olsa da ayaklarımı kusur olarak görmüyordum.

Arabaya bindikten sonra gideceğimiz falcının konumunu açtım.

Bir saat sonra insanların fazla olmadığı bölgedeki bir sokağa girdiğimizde evlerinin penceresinden garip garip bakan insanlar gördüm. Sanaç tedirgin bir şekilde arabayı park ettikten sonra falcı dükkânının önüne gelmiştik. Arabadan indiğimizde bir viraneyi andıran evin altındaki dükkâna baktım.

Sanaç'ın telefon müziği yankılanırken, "Sen geç, ben geliyorum," demiş, telefonla konuşmaya geçmişti.

CamScanner ile tarandı

Kapıda bize bakan kadını gördüğümde içeriye doğru adımladım. Burayı arkadaşım önermişti ve falcının çok ünlü olduğundan bahsedip durmuştu. "Neden öyle bakıyorsunuz?" diye sorduğumda, gülümsemeye çalıştım.

Yüzündeki çizgiler oldukça yaşlı biri olduğunu belli ederken yavaşça doğruldu. "Ne yaşadın sen?" dedi üzgünce.

"Ne gibi?"

"O adam..." dediğinde kimden bahsettiğini bilmediğim için bedenimi ürperti kapladı. "Devam ediyor mu?" derken ürpermeme bir de bedenimin titremesi eklenmişti. Bakışları bende değildi, farklı bir noktaya bakıyordu. Çoğu falcının yalnız olmadığını biliyordum. "Bedeninde farklı eller görüyorum. İstismara mı uğradın?"

"Hayır." Parmaklarım boynuma giderken deli gibi kaşınıyordum.

"Bizi kandıramazsın," dedi yaşlı kadın. Bakışları arkama odaklandığında çenesiyle işaret etti. İşaret ettiği yere doğru döndüm. Sanaç Valacan'a bakıyordu. "Yanındaki adamı çok mu seviyorsun?"

"Çok," dedim aşkla, tutkuyla. "Çok seviyorum ama bunu ona hiç söyleyemedim."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı ama bana bakmıyordu. "Neden?"

Göğsüme binen ağırlıkla boğazıma dolanan eller vardı sanki. İçim daralmış, ruhum emilmişti. "Gerçekten sevdiğim kişilere seni seviyorum dediğimde hep kaybettim. Benden gittiler..." diye fısıldadım. Bunu şu an bir yabancıya anlatmam ne kadar doğruydu, bilmiyorum ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere. "Annem, arkadaşım, kedim." Hepsinin ölümüne şahit olmuştum, bu acıyı yaşamak zorunda kalmıştım. "O benden gitmesin."

"Ama sen gideceksin, sarı kız."

"Demeyin öyle," dedim kırık bir vurguyla. "Onu terk etmem."

"İçeri gel," dediğinde beni bileğimden yakaladı. Ona karşı çıkmamam için hafif topallayan ayağıyla beni içeriye doğru götürdü. Etraf oldukça loş ve karanlıktı. Burnuma çeşit çeşit kokular geldi. Beni bıraktığında minderin üstüne geçip oturdu ve karşısına oturmam için işaret etti. "Kart seç bakalım."

Eliyle bir işareti yaptığında sadece bir kart seçmiştim. Hiç düşünmeden, duygu ve anlam yüklemeden bir karta dokunmuştum. Yaşlı kadın kartı çekip aldığında aynı şekilde yüzünü açtı. "Azize kartı," dediğinde hiçbir şey anlamadığım için ona baktım. "Düz."

CamScanner ile tarandı

"Yani?" dedim.

Öne doğru eğildiğinde kısık bir tonla, "Rüyalarında ne görüyorsun?" diye sordu.

Anlatıp anlatmamak arasında kalırken yalan söylesem bile onun asıl dinlediği kişiler doğruyu anlatacaktı zaten. Fal bakan insanlar, ruhani varlıklarla iletişime geçerdi. Derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. "Küçükken bale gösterimde, benim yaşlarımda piyano çalan küçük bir kız vardı. Annemle birlikte kızın yanına gitmiştik çünkü piyanoya ilgim vardı. Dinlemek hoşuma gidiyordu." O anılar aklımdan silinmiyordu. "Üstündeki kıyafetini bile düz giyememişti. Ters giymiş. Annem onu alıp arka odaya götürdü. Üstünü düzeltti, saçlarını taradı, sahne için tekrar hazırladı. Çok mutlu olmuştu," derken o kızın yüzündeki gülümseme gözlerimin önüne geldi. Sanırım annesi ölmüştü. "O kız benim aklımdan hiç çıkmıyor. Sürekli rüyalarımda. Bir şeyler anlatıyor ama asla anlamıyorum."

"O kadınla konuşmaktan korkma sakın." Kapının açılma sesi içeriye dolduğunda ikimizin de dikkati dağılmıştı.

"Bölmüyorumdur umarım," dedi Sanaç.

"Genç adam." Sanaç, kadına korku dolu gözlerle bakıyordu. İlk başta ben de korkmuştum ama alışmıştım. "Sen bir kart seç bakalım." Önünde kapalı duran kartları işaret etti. Sanaç gözleriyle *o piti piti* yaptıktan sonra birini seçmişti. "Aziz kartı." Bakışlarını kaldırdı. "Ters."

Sanaç da benim gibi bakarken ne diyeceğini bilmiyordu. Başını bana çevirdiğinde ne yapmam gerekiyor dercesine baktı.

"İnanıyor musun bu tarz şeylere?" diye sordu, yaşlı kadın.

Sanaç omuz silkti. "Hiç inanmam," dedi açık bir dille. "Para tuzağı gibi geliyor."

Yaşlı kadın başını olumlu anlamda salladığında, "Tuzağa düşmüşsün genç adam," dedi tavrını korurken. "Ama para değil." Bakışlarını direkt olarak bana çevirdiğinde gözlerimin içine baktı. "Çıkan kartları isterseniz satın alabilirsiniz," derken bakışlarını benden ayırmadı. "Hatıra olarak."

Oturduğumuz yerden ayağa kalktıktan sonra Sanaç hoşnut olmayan bir yüz ifadesiyle etrafa bakıyordu. "Ben diyorum işte para tuzağı diye," dediğinde ona ters ters baktım. "Tamam çiçeğim, alalım."

Birlikte hediyelik eşyaların satıldığı alana geçtiğimizde bakışlarım duvarlarda asılı olan kartlardaydı. Farklı boyutlarda, bir sürü çeşitten yapılmıştı. Aziz ve Azize kartları dikkatimi çekerken Sanaç'ın koluna

CamScanner ile tarandı

dokundum. "Aziz kartındaki bütün figürler neden gökyüzüne bakıyor?" dedim merakla. "Sana hep gökyüzü bakışlı diyorum. Gökyüzü olmazsın, değil mi?"

"Kadın içimi şişirdi zaten, iyi şeyler duymaya ihtiyacım var, *Blondinka*," dedi Sanaç. "Beni sevdiğini söylersen olmam."

"Söyleyince gökyüzü olursan?"

Gülümsedi. "En azından gözüm açık gitmem."

Sanaç'ın telefonu bir kere daha çaldığında bekletmeden açtı. Kartlarımızı alıp ücretini ödedikten sonra dışarıya doğru yürüdük. Sanaç telefonda kiminle konuşuyorsa yüz ifadesi düşmüştü. "Tamam," dedi bakışları beni bulurken. "Geliyoruz hemen."

Ona soran gözlerle baktığımda, "Sakin ol, tamam mı?" dedi. Tedirginliği beni daha da endişelendirdi.

"Hemen söyle," diye neredeyse fısıldayarak ama sabırsızlıkla karşılık verdim, sabrım tükenmişti. İçimdeki korku, kalbimi bir mengene gibi sıkıyordu.

Sanaç, derin bir nefes aldı, sanki söyleyeceği şeyin ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibiydi. "Yaprak..."

Bekledim fakat o anın ağır suskunluğu, içime daha da büyük bir kasvet yükledi. Son zamanlarda her şeyin kötüye gittiğini biliyordum lakin bu sefer hissettiklerim daha yoğun, daha karanlıktı. İçimi kötü hisler kapladı, göğsümde bir acı yükseldi, sanki bir şeylerin geri dönüşsüz olarak parçalandığını hissettim.

"Araba kazası yapmış," dedi sonunda. Kelimeler beynimde yankılanırken her şey sanki bir anda bulanıklaştı.

"Kaza mı?" Ağzımdan dökülen titrek ve kontrolsüz ses neredeyse bir çığlık gibiydi. "Ne diyorsun sen, Sanaç?" Gözlerim aniden yaşlarla doldu. Bedenim irkilerek geri çekildiğinde bir an sanki düşecekmişim gibi hissettim. Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu, her atışı acıyla doluydu.

Hızla telefonuma baktığımda ellerim titriyordu, parmaklarımın ucunda his kalmamıştı sanki. Numaraları tuşlamak bile zordu. "Neden bana kimse hiçbir şey söylemiyor?" diye neredeyse bağırarak sordum.

Aklımda binlerce soru vardı ama hiçbirine cevap bulamıyordum. İçimde yükselen acı, göğsüme bir yumru gibi oturmuştu. Ya bir şey

CamScanner ile tarandı

olursa? Ya onu kaybedersem? Bu düşünceler zihnimi ele geçirirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Sakin ol, bana da Atlas Vladislav ulaştı," dedi Sanaç beni kollarının arasına alarak. "Ivan da yaralanmış. Polise haber verilmiş, durumlar karışıkmış çünkü..."

"Çünkü?" diye sorduğumda, kalbimin duracağını hissettim.

Kelimeleri çıkartmakta zorlanırken, "Gittiğimizde kendin öğrensen daha iyi olacak," dedi Sanaç. Arabanın kapısını açtığında acele bir şekilde koltuklara yerleşmiştik. Aklımdan türlü türlü senaryolar geçerken en kötü ihtimaller sıralanmıştı. Bakışlarım elimdeki kartlara düşerken Azize kartının arkasında yazılı olan şeyler dikkatimi çekti. Gözümün takıldığı yazıları içimden okudum.

Kartlar dağıtıldı. Kartlar kaderiniz. Kimse kaderinin dışına çıkamaz. Yeni bir kimlik. Silinen bir geçmiş. Alınacak intikam ve ortaya çıkarılacak gerçekler. Kıyamet içimizde. O gün geldiğinde ne yapman gerektiğini biliyorsun. KALE."

HİSAR ALATAV

Geçmiş Zaman

"Siktir," diyerek koluma dokundum. Acı, bir an için bedenimde yayıldı. Biri beni kolumdan vurmuştu. Lakin bu kurşun, bildiğimiz kurşunlardan değildi. Cildime saplanan bir boncuktu ama acısı küçümsenmeyecek kadar yoğundu. Arkama döndüğümde gözlerim onu buldu.

Raven Romanov.

Raven'in anlamı olan kuzgun, iki dünya arasında sembol kabul edilirdi. Yaşayalar için ölümü, ölü ruhlar içinse hayatı temsil ederdi.

Kuzgunun gölgesi olan adı, ölümün soğuk nefesini fısıldıyordu. Her hecesinde karanlık bir yankı, her harfinde bir mezar taşı kadar ağır bir anlam saklıydı. Raven... Geceyi çağıran, ölümsüzlükle dans eden bir isimdi, hem kaderin hem de ölümün habercisi.

Yeşil gözler bana öldürücü bir soğuklukla bakıyordu.

O buralarda Kül Asker olarak bilinirdi.

CamScanner ile tarandı

Bana sakince arka tarafı işaret ederek gölgeler arasında kayboldu. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama onun çağrısına kulak vermem gerektiğini biliyordum. Bir ormandaydık ve yüzlerimizde siyah kar maskelerimiz vardı. Sadece gözlerimiz görünüyordu. Onun işaret ettiği yere doğru tereddütsüz ilerledim. Adımlarım hızlı olsa da dikkatimi çevremden ayırmıyordum.

Arka tarafa geçtiğimde, Raven bir anda beni hızla bir kulübeye çekti. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım sertçe. Beni bir anda çekmesini beklemiyordum. Elimden silahı alıp kenara koydu.

Raven bana sert bir bakış atıp, "Şşşt," diyerek beni susturdu. Bu hareketi beni daha da sinirlendirdi.

"Kafayı mı yedin sen?" dedim sinirle karşısına geçerek. "Beni vurmak da neyin nesi?"

"Başka türlü bana bakmazdın," diye kendini savunduğunda, sesinde belli belirsiz bir pişmanlık vardı. "Küçük bir boncuk, abartma."

"Ne için çağırdın?" dedim ona kırgın bir bakış fırlatarak. "Bir daha benimle konuşmayacağını sanıyordum." Burada yalnızdım. Bir iş birliği sonucunda albay tarafından bir kampa alınmıştım. Burası bir ölüm kampıydı.

Aklıma gelen düşünceyle hızla Raven'e baktım. "Yoksa buradan çıkmak için bir yol mu buldun?"

"Bizi değil ama birimizi çıkarmak için bir yol buldum."

"Gidiyor musun yani?" diye sordum. İstemsizce titredim. İkimiz burada tanışmış, yakın arkadaş, sırdaş olmuştuk. Diğer herkesin deli olduğuna emindik. "Hani beni bırakmayacaktın?" İçimde yükselen korkuyu saklayamıyordum.

"His..." dedi Raven, adımı neredeyse bir uyarı gibi fısıldayarak. "Her defasında bunu söylemeyi bırak. Buradan çıkarsam eğer seni de götüreceğim."

"Götürmezsen?" diye sordum, gözlerimle onun yüzünde küçük de olsa bir güven ararken.

"Asla kardeş olmayız." Sözleri bir yemin gibiydi; birbirimizi bırakmamız mümkün değildi. İkimiz de aynı şeyleri yaşıyorduk ve birbirimizi sadece biz anlardık. Ortak olmazsak buradan çıkamazdık. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Bize burada köpek gibi davranıyorlar, acımasızca eğitiyorlardı. Her gün aynı çileye uyanıyorduk ve bu çile bir türlü bitmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Benim abim var ama onunla hiçbir zaman kardeş olmadık," diye mırıldandım, derin bir hüzünle. "Eğer sen de gidersen bir daha kimseyi kardeş olarak göremem."

Raven'in bakışları yumuşadığında yüzünde nadir görülen bir sıcaklık belirdi. "Seni tek başına bırakmayacağım," dedi sanki tüm endişelerimi gidermeye çalışarak. Ardından cebinden küçük bir çikolata çıkarıp uzattı. "Çikolata arakladım. Yer misin?"

"Bitter mi?" diye sordum, hafifçe tebessüm ettiğimde.

Raven kafasını salladı. "Sevdiğinden."

Küçük jestine karşılık minnetimi göstermek adına bir anlık içgüdüyle ona sarıldım. Raven, kaskatı kesildi ve hızlıca beni geri iterek alışılmış soğukluğuyla, "Duygusallığı sevmediğimi söylemiştim," dedi uyarırcasına. "Mümkünse bana temas etme."

Hemen geri çekildiğimde hafif mahcup bir ifadeyle, "Bir anlığına unuttum," dedim. Titiz biriydi. Kimseye dokunmazdı. İnsanlardan nefret ediyordu. Elleri de sürekli titriyordu.

Ondan uzaklaştığımda hemen çikolatayı hızlıca açıp yemeye başladım. Bu tadı özlemiştim; KALE sınırları içinde böyle şeyler bulmak imkânsızdı. Raven, ciddiyetle konuşmaya devam etti. "Dinle, seni buraya çikolata vermek için çağırmadım." Kaşları havalandı. "O çikolatanın hepsini gerçekten yedin mi?"

"Evet..." dedim dudağımın kenarını silerken. "Neden ki?"

"Bozuktu kızım o, fark etmedin mi yerken?"

"Salak!" dedim öfkeyle. Ağzımdakileri tükürmeye çalıştım ama artık çok geçti. Neredeyse hepsini mideme indirmiştim. "Ne diye bozuk çikolatayı bana getiriyorsun?"

Raven omuzlarını silkti. "Ne bileyim ben, hepsini yemezsin sanmıştım."

Aradan biraz zaman geçtiğinde midem feci şekilde bulanmaya başladı. Korkunç bir ağrı karnıma saplandı, sanki iç organlarım düğüm düğüm olmuş gibiydi.

"Bunun sadece bozuk bir çikolata olduğuna emin miyiz? Kusacağım," dedim gözlerim yaşlarla dolarken. Acı neredeyse dayanılmazdı. "Karnım da ağrımaya başladı."

Raven, şaşırtıcı bir sakinlikle, "Tamam, güzel," dedi. "Seni hastaneye gönderteceğim. Hastaneye gitmen için sadece bozuk bir çikolata yeterli değildi. İçine biraz da ağrı yapan ilaç attım."

CamScanner ile tarandı

Acı içinde konuşmaya çalıştım. "Bilerek yedirdin..."

Raven, ifadesiz bir şekilde bana baktı. "Bir planım var," dedi. "Hastaneye giderken kaçmanı sağlayacağım."

Gözlerim kısıldı. Çektiğim acıya rağmen, "İnanmazlar," dedim nefes almakta zorlanarak. "Askerler çok iyi eğitilmiş."

Her şeyi çoktan hesaplayan Raven sakinliğiyle, "İyi eğitilmiş olabilirler ama benim de birkaç numaram var," dedi. "Sen sadece dayan, gerisini bana bırak."

"Şu an hâlimden keyif aldığına yemin edebilirim ama kanıtlayamam," dediğimde acı dolu bir gülümseme yüzümde belirdi.

"Sen kendini olabildiğince kötü et. Çikolatanın bozukluğu işe yarayacak," dedi kayıtsızca. "Dışarıdaki arkadaşlarım seni alacaklar."

Neler olduğunu kestiremiyordum fakat gözlerinde yer edinen o soğuk bakışları hiç olmadığı kadar ölüm tonu taşıyordu. "Neden bir anda beni çıkartmaya çalışıyorsun?" dedim titrememi engelleyemeyerek. "Bir şey mi oldu, Raven? Neler oluyor?"

Raven'ın yüzü gölgelenirken gözlerinde bir karanlık belirdi. "Dosyalarımızı gördüm."

Kaburgalarım kalbime baskı uyguladı. "Bize ne yapacaklar?" diye sordum, korkunun soğuk elleriyle boğazımı sıktığını hissederek.

Raven, artık kendisi hakkında konuşuyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde cevap verdi. "Asker," dedi. "Fakat direkt olarak devlete bağlı olmayan bir asker. Gizli bir asker gibi düşünebiliriz."

"İş birliği yapacağımızı düşünmüştüm..."

Asker olmak da neyin nesiydi? Babam Haris Alatav tarafından fazlasıyla eğitilmiştim ve ailemi katlettiğim suçlamasıyla demir parmaklıklar ardına gönderilmiştim. Bir süre sonra Albay olduğunu söyleyen kişi benimle bir anlaşma yapmıştı. Beni cezaevinden bu yüzden çıkartmışlardı.

Raven gözlerini hafifçe kısarak, "Bana bir isim vereceklermiş," dedi.

"Sana isim mi verecekler?" Neler döndüğünü giderek merak ettim.

Kafasını salladı. "*Viran Kül.*"

Bu yeni ismi duyduğumda içimde tuhaf bir duygu dalgalandı. "Viran..." dedim yavaşça, bu ismin ağırlığını hissederek. "Demek adın Viran olacak."

CamScanner ile tarandı

Raven derin bir nefes aldı, sanki bunu kabullenmek istemiyormuş gibiydi. "Bana ismimi unutturabilirler," dedi sızı akan bir dille. Bunu yapabilirlerdi. KALE'nin hiç acıması yoktu. "Viran Kül olsam da Raven Romanov'u hiçbir zaman unutma."

HİSAR ALATAV

Şimdiki Zaman

Önceden her yeni güne gözlerimi araladığımda bir mum yakardım.

Küçük bir ışık, karanlığa karşı verdiğim bir savaştı âdeta. Ama sonra... Belirlenen tarih yaklaştıkça mum yakmayı bıraktım.

Korktum.

Evet, belki de o mumların tükenmesinden korktum. Çünkü her bir mum, zamanın acımasızca tükenişinin bir işaretiydi. Onların bitmesini istemedim. Bitmeleri, benim için bir sonun habercisiydi.

Sonrasında ise... Her yeni gün, elimde annemin günlüğüyle başlıyordu. Beni bu dünyaya istemeyerek getiren kadının yazdıklarıyla başladım güne. Belki de onu anlamaya çalışıyordum, belki de sadece bir bağlantı kurmaya çalışıyordum. Arkana'daki küçük çaplı savaştan fırsat buldukça, kendimi onun iç dünyasına dalarken buluyordum.

O, beni istememişti. Ama ben, onun beni istemediği bu hayatı anlamak istedim. Çünkü başka ne kalmıştı ki elimde? Bir tek bu günlük vardı. Onun sesini duyabildiğim tek yerdi.

Bir gün annemin karşısına çıkıp her şeyin hesabını soracaktım.

Ama ondan önce bu günlüğü okumam gerekiyordu.

Kaldığım yerden devam etmeye başladım; her bir sayfada tükeniyordum. Çok acı vericiydi ama acıya yenik düşmedim. Annem hiçbir zaman yanımda olmasa da acılarım beni hiç yalnız bırakmamıştı.

"Oğlumun bugün okuldan kız arkadaşı ders çalışmak için eve ziyarete geldi. İyi bir ailede büyüyen bu kız, oğlum tekerlekli sandalyede olmasına rağmen onun hiçbir şeyden geri kalmamasını sağlıyordu. Okulda da ona bir hayli yardımcı oluyormuş. Oğlumun her gün okula gitmesini sağlayan tek kişi bu güzel kızdı. Haris, oğlumuzun evden eğitim görmesini istiyor çünkü onun tekrardan bir saldırıya uğramasını istemiyordu. Ben oğlumun içe kapanık biri olmasını istemediğim için onun okula gitmesi taraftarıydım.

CamScanner ile tarandı

Senden neden nefret edeceğimi anlatacağım günlükte bile oğlumu anlatmaktan sana vakit kalmıyor... Anlıyorsun, değil mi kız çocuğu? Hiçbir zaman kimsenin hayatında yer edinemeyeceksin."

Annem diyene kadar fark etmemiştim. Annem bu günlüğü bana yazmıştı ama abimi anlatmak dışında hiçbir şey yazmıyordu. Arada benden nefret ettiğini dile getirse de bir şekilde olayları oğluna bağlayarak, ondan bahsedip duruyordu.

Abim...

Acaba şimdi ne yapıyordu?

Sayfayı çevirdiğimde bir fotoğraf karesine rastladım. Okul balosu gibi bir etkinlikte abim ve yanında bir kız vardı. İkisi de gülerek kameraya poz vermişlerdi. Yüzleri ise çizilmişti, kim oldukları belli olmayacak hâle getirilmişti. Fotoğrafı yerinden söktüğümde arkadaki yazıyı okudum. "*Âşıklar...*" yazıyordu sadece. Annemin el yazısıydı.

Diğer sayfaya geçtim ve kalbim oluk oluk kanamasına rağmen okumaya başladım.

"*Haris, oğlumun doğum günü için dünden hazırlıklara başlamıştı. Uzun zaman sonra ilk kez oğlumla kocamı normal bir şey yaparken gördüm. Önceden Haris oğluma hep eğitim vermek amacıyla yaklaşırdı, şimdi ise sevmek ve ona ilgi vermek amacıyla yaklaşıyor. Oğlumun tekerlekli sandalyeye mahkûm kalmasına üzülsem de hayatını yaşamaya başladığı için sevinçliyim. Bütün arkadaşları evimize geldi. Kimse onu doğum gününde yalnız bırakmadı. Bugün harika bir gündü. Üstelik oyun oynadılar, oynadıkları oyunda herkes oğlumu seçtiği için birinci oldu. Oğlum her alanda başarılı ve onu seçecek bir sürü kişi var. Sen hiçbir zaman seçilmeyeceksin kız çocuğu, hep yalnız başına kalacaksın, mücadelende yanında kimse olmayacak. Doğum günün kimse tarafından kutlanmayacak. Yapayalnız doğdun, öyle de öleceksin, seni hiç kalabalıklaştırmayacağız.*"

Oğlum her alanda başarılı...

Ben başarısızdım.

Oğlum herkes tarafından seçildi...

Ben seçilmeyendim.

Arkana'da yapılacak olan oylama yaklaşırken kimin beni destekleyeceğini bile bilmiyordum. Etrafımdaki yüzler, her an bir ihanetin pusuya yattığı izlenimi veriyordu. Herkes, arkadan vurmak için en doğru anı kolluyor gibiydi. Barkan... Yıllardır bana olan ilgisini dile getiren, beni sevdiğini söyleyen o adam bile bana ihanet etmiş, beni satmıştı. Eğer

CamScanner ile tarandı

Barkan bile bunu yapabiliyorsa kimseye güvenemezdim. Herkes, sıradaki hain olabilirdi.

Gözlerim Yasmin'e kaydı. Onun gözüm kapalı güvenebileceğim tek kişi olduğunu düşündüm fakat zaaflarının farkındaydım. Yasmin, oğluna karşı duyduğu derin sevgiden dolayı zayıftı. Eğer Yağız'ı kullanarak onu tehdit ederlerse bana karşı cephe alması muhtemeldi. Yasmin, oğlunun güvenliği için her şeyi yapabilirdi; gerekirse beni bile ateşe atardı. Ve işin en acı tarafı, bunu yaptığı için ona kızamazdım bile.

O sırada evin içinden gelen hafif tıkırtılar beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Anında dikkat kesildim. Evin içinde birileri vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladığında panik olmak istemedim. Bu günlüğü okumak için ormandaki bu terk edilmiş eve geliyordum. Burası benim gizli kaçamağım gibiydi, huzur bulduğum ve kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini düşündüğüm bir yerdi. Günlüğü hızla kapatıp güvenli bir yere kaldırdım. Beni burada bulmaları, benim için ölümcül bir hata olurdu.

Sakince tıkırtıların geldiği yöne doğru ilerledim. Kalbim göğsümde atıyor, zihnim ise olası senaryoları gözden geçiriyordu. Adımlarımın ses çıkarmamasına özen göstererek sonunda sesin kaynağına ulaştım. Karşımda tanıdık bir yüz belirdi. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

"Viran?" Şaşırmadan edemedim.

Bu ıssız orman köşkünde, zamandan ve mekândan soyutlanmış hissettiğim bu yerde, Viran'ın varlığı âdeta bir yabancı istilası gibiydi.

Viran başını hafifçe yana yatırdı. Boynunu kütlettiğinde ortaya çıkan ses, irkilmeme neden oldu. "Bir dahakine felç edici maddeleri azalt," dedi mesafeli bir tavırla. "Senin yüzünden iki gün boyunca kendime gelemedim!"

"Bunu söylemek için yılların geçmesini bekleseydin?" Soğukluğum alayla harmanlanmıştı. "Arkana'da benimle konuşmaktan bu kadar korkma, Viran. Buradayım, tam karşında."

"Seninle her zaman baş başa kalmıyorum."

Dışarıdan gelen, kuru yaprakların hışırtısı gibi hafif ama belirgin ayak seslerini duydum. Kalbim, ağır bir makine misali kasıldı. Dışarıya bir adım yaklaşıp pencereye göz attığımda, gerçeğin keskinliği yüzüme çarptı. Orman, karanlık gölgelerle doluydu, her taraftan gelen hareketler bu mekânın artık benim kaçış yerim olmadığını belli ediyordu.

"Yalnız gelmemişsin," dedim dışarıda kaynayan kalabalığa göz atarken.

CamScanner ile tarandı

Viran, ölüm fermanı gibi bir vurguyla, "Etrafın çevrildi," dedi. "Tahtı bırakman ve geri çekilmen için sana işkence edecekler."

Elini yavaşça cebine götürüp silahını çıkardı. Namlu bana doğrultulmuştu. Gözlerim, ellerine odaklanırken soğukkanlılığımı korudum. Bu odada, bu eski, karanlık ve nem kokan duvarların arasında, ölüm bir adım ötemde olsa da sakin kalmayı başardım.

Savaş kapıdaydı ve onunla birlikte gelmişti.

"Eğer beni öldüreceklerse..." Yalvarır gibi mırıldandım. "Bunu sen yap, olur mu? Sadece senin ellerinde ölmek isterim." Silahımın bu odada olmadığını fark ettim ama yakın dövüş yeteneklerime olan güvenim, bana gereken cesareti veriyordu. Ona doğru bir adım daha yaklaştığımda bacağımda duran bıçağıma dokundum. "Yalnızca sen öldürürsen memnun olurum."

Gözleri karanlıkta parladı. O karanlık, sanki içindeki soğuk gerçekliği daha da belirgin kılıyordu. Viran, hiçbir tereddüt etmeden, kaçınılmaz bir sonu ilan edercesine, "Öleceksin, Alatav," dedi ve hiç beklemeden tetiğe bastı.

Viran, bana silah sıktı.

Kurşun namludan çıktı.

Silahın patlaması, odanın soğuk duvarlarında yankılanırken, kurşunun kulağımı sıyırıp geçtiğini hissettim. Keskin bir acı kulağımı yaksa da kurşunun bana değil de başkasına saplandığını arkamdan yükselen bir inleme sesiyle fark ettim.

"Çekilmezsen..." diye ekledi Viran soğukkanlılığını koruyarak.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum. Sinir tepeme çıkmış, gözlerim bir anlık şaşkınlıkla ona dikilmişti.

Viran, gerçekten beni mi korumuştu?

Beni korumuştu.

Üstelik bu kaçıncıydı?

Silahın hedefi olması gereken kişi benken buraya bana işkence etmek için gelen adamlarla karşı savaşıyordu. Bu saçmalıktı.

Viran'la bizim yollarımız yıllar önce ayrılmıştı.

Onun adını değiştirdiler ve biz bir daha hiç kardeş olamadık.

CamScanner ile tarandı

"Onlarla tek başına kavga edemezsin," dedi Viran, beni geriye çekerek adamların üzerine kurşun yağdırdı. O, sanki ölümle dans eden bir savaşçı gibiydi; ben ise şaşkınlıktan dumura uğramıştım.

"Bütün kavgalarımı tek başıma verdim," dedim ne diyeceğimi bilemez hâlde. Bunu asla beklemediğim için olduğum yerde öylece kalırken, Viran bana tekme atarak beni kendime getirdi. Onunla birlikte odadan çıkarak adımlarım hızla silahların bulunduğu yere yöneldi.

Birbirimizi korumaya başladığımızda evin bütün pencereleri eş zamanlı olarak indi. Bir kurşun yağmuruna tutulmuştuk. "Sen bir siki bile beceremezsin," dedi Viran.

Sandığın kapağını açtığımda silahlar karanlığın içindeki tek parlaklıktı, soğuk metal yüzeyleri, üzerimize düşen gölgelerde bile parlıyordu. İkimiz de kendimize ağır silahlardan aldık.

"*Kardeşin olmadan,*" diye eklediğinde ona daha önce hiç bakmadığım bir duyguyla baktım.

"Kül Asker..." dedim onu hep bildiğim şekilde. O kül adamdı. Ve bu adam beni hâlâ kardeşi olarak görüyordu. Zaman geçse de yaşanılan hiçbir şey değişmemişti.

"Ne diyordun kendine, *Mumcu Kız* mı?" derken Viran'ın dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. Alaycı ifadesi içindeki vahşi kişiliğin yüzeye çıkmakta olduğunu haber veriyordu. Aniden silahı yere bıraktı ve odanın köşesinde duran ağır zinciri eline aldı. Gerçek benliğinin kontrolü ele aldığını hissediyordum. Bu, hiç olmadığı kadar vahşi, acımasız ve durdurulamaz bir kişilikti.

Viran, zincirleri büyük bir ustalıkla kullanarak adamlara saldırmaya başladı. Zincirin her bir hareketi, kan döktü. Onun bu hâli, kelimenin tam anlamıyla bir kasırga gibi ortalığı kasıp kavuruyordu.

Adamın bana doğru hamle yaptığını gördüğümde, içgüdülerim hızla devreye girdi. Bir an için onun yaklaşmasına izin verdim, hareketlerini dikkatle izledim. O, saldırıya geçtiği anda ben de harekete geçtim. Yumruğu bana ulaşamadan, yana çekilerek kendi darbemi indirdim. İlk vuruşumla yüzüne çarptım, onun dengesini bozduğumu hissettim. Tereddüt etmeden, onu yere serdiğimde dizimle göğsüne bastırarak etkisiz hâle getirdim. Pes edene kadar vurmaya devam ettim. Sonunda, yerde hareketsiz kaldığında nefesim hızlandı.

CamScanner ile tarandı

İkimiz de son adam yere düşene kadar durmadık, her birini teker teker alt ettik. Evin her yanı mücadelemizin izleriyle doluyken sonunda kendimizi bitap bir hâlde koltuğa attık. Nefes almak bile zor geliyordu.

"Paslanmışım," dedim. Uzun zamandır böyle bir dövüşe girmediğim için bedenimdeki her kasın sızısını hissettim.

Viran alaycı bir gülümsemeyle, "Albay bizi görse iki gün dayak atardı," diye karşılık verdi.

"O bunak iyi ki yok," dedim. Bakışlarım şömine üzerindeki çikolata paketine doğru kaydı. Uzun bir süredir oradaydı ve ev temizlenmediği için öylece duruyordu. Tarihi geçmiş olmalıydı. Aklıma eski anımız geldiğinde içten içe gülümsedim. Viran bana bozuk çikolata yedirmişti. Zorla ayağa kalkıp yanmayan şöminenin üzerindeki çikolatayı elime aldım. Bir parça koparıp ağzıma attım ama çiğnemedim.

Viran'a bakarak, "Aç ağzını," dedim.

"O ne?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Çikolata."

"Yolla."

Çikolatayı ona doğru fırlattığımda tam ağzına denk getirdim. Viran, hızlıca çiğneyip yuttu fakat anında yüzünü buruşturdu. Ben de ağzımdaki çikolatayı hızla tükürdüm.

"Sikeyim, bozuk muydu bu?" dedi Viran, acı içinde mırıldanarak.

"Geçmişten bir hatıra..." dedim kahkahamı tutamayarak. "Senin yüzünden günlerce karnım ağrımıştı."

Eşyalarımı hızla toparlamaya başladığımda ilk olarak annemin günlüğünü alıp çantama yerleştirdim. Adımlarım hızla kapıya yöneldiğinde son bir kez arkamı dönüp ona baktım.

Tam o sırada karnını tutan Viran, "His!" dedi öfkeyle. "Geberteceğim seni!" Bu çekişmenin burada bitmediğini, sadece bir sonraki karşılaşmamıza kadar süreceğini biliyordum.

"Bol şans!"

CamScanner ile tarandı

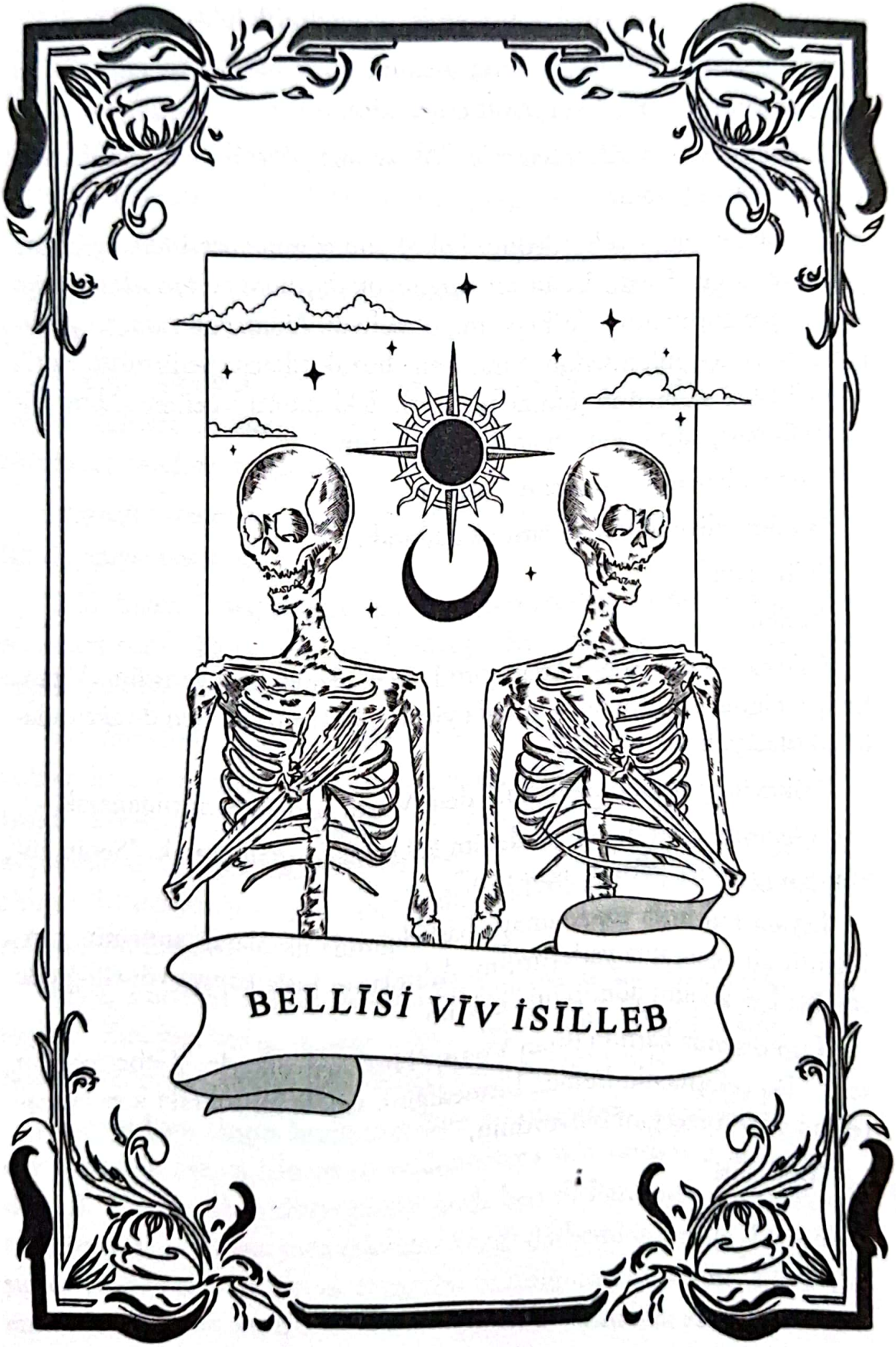

CamScanner ile tarandı

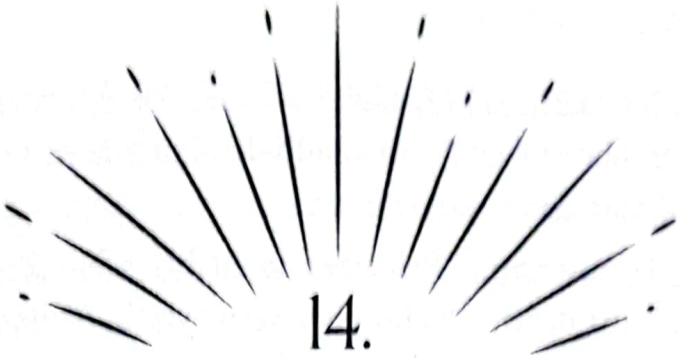

14.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Çileden çıkmıştım, hem de kelimenin tam anlamıyla.

Bronz'un bitmek bilmeyen oyunları beni giderek köşeye sıkıştırıyordu. İçimdeki öfkeyi zor zapt ederken adımlarım her seferinde beni daha fazla geriyordu. Damarlarımdaki kan âdeta bir zehir misali kaynıyordu, her an patlamaya hazır bir yanardağ gibiydim.

Çift kapı ağır bir inatla aralandığında, bu defa kontrolü kaybetmemek için derin bir nefes aldım. Üzerimde kısa bir elbise, ince topuklu stilettolar ve elimde taşıdığım laptop çantasıyla salonun içine adımımı attım.

Arkana'nın haftalık toplantısı vardı.

Ben hariç herkes buradaydı.

Bir çift kehribar gözler beni yakaladı.

Beni zayıf düşürmek için elinden geleni yapan Bronz'a karşı mücadelem, her zamanki gibi devam ediyordu.

Kapıların ardından geçerken salondaki yoğun atmosferin üzerime çöktüğünü hissettim. Masanın etrafında toplanan kart sahiplerini gördüm, her biri ayrı bir güç odağı olsa da dikkatleri sadece bendeydi. Hâkimiyetin bana ait olduğu bu anı bir saniye bile kaçırmadan içime çektim.

Bronz'un beni buraya gelirken durdurmak için nasıl uğraştığını bir tek ben biliyordum; yolumu kesmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Yine de buradaydım, karşısına geçtim. Pes etmemiştim. Etmeyecektim de.

CamScanner ile tarandı

"Yaklaşık bir saattir seni bekliyoruz," dedi Bronz, o soğuk, otoriter vurguyla. Yine her zamanki gibi kendinden emindi ama aynı zamanda gerginliğini saklamakta başarısızdı.

Duruşumu korudum. "Beklemende hiçbir sakınca görmüyorum, İmparatoriçe buna değer," dedim taviz vermeyerek. Ardından, zarif ama güçlü bir hareketle masaya ilerledim ve kart sahiplerinin karşılarına oturdum. Masanın yuvarlak formu, burada bulunan herkesi bir araya getirmişti. Bronz'un yanındaki yerimi aldım.

Soğukkanlı bir tavırla konuşmaya devam ettim. "Biliyorsunuz ki İmparator'la hız kesmeden savaşıyoruz. Kendisi beni ihbar ederek peşime bütün güvenlik güçlerini taktığı için yol biraz uzadı."

Sözlerim odadaki havayı bir bıçak gibi kesip geçmişti. Ardından Bronz'a döndüm. Onun sert bakışlarıyla göz göze gelmek, aramızdaki bu bitmek bilmeyen çekişmenin bir yansımasıydı. Ne zaman karşı karşıya gelsek havada kıvılcımlar uçuşurdu. Sahte bir şekilde gülümsediğimde gülüşümdeki ince alay, Bronz'a dokunmadan geçmeyecekti.

"İstediğini yap," dedim meydan okuduğumu belli ederek. "Arkana ve benim arama hiçbir zaman giremeyeceksin. Önüme istediğin engelleri koy, hepsini zevkle aşacağım."

"O zaman sana her sabah başarılar dilerim," dedi Bronz sakin bir tavırla.

Sıkıntılı bir nefes savurduğumda konuyu değiştirerek, "Toplantıya geçelim," dedim. Aramızdaki bu gerilim, bir süreliğine rafa kalkabilirdi. "Bu hafta konuşmamız gereken çok şey var." Konuşmamla birlikte ortamı bir nebze daha yumuşatmaya çalıştım, biliyordum ki bu yalnızca geçici bir rahatlamaydı.

Bronz bir an bile tereddüt etmeden, soğukkanlılığını koruyarak söz aldı. "Bu haftaki gündemimiz için açılışı yapabilirsin, Aziz."

Sanaç konuşmaya başladığında, kelimeler salonun içinde yankılandı. Zihnimi tamamen Bronz'a yapacağım bir sonraki hamleye odakladım. Fırsat buldukça Bronz'un her hareketini dikkatle izliyordum. Onun, görünüşte sakin duran ama her an tetikte olan bakışları... Karşımdaki mesafeyi bir an olsun unutturacak kadar yakıcıydı.

Bronz, masadaki tartışmalara sakince katılırken ayağıyla bana dokunmasıyla bütün dikkatim dağıldı. Sanaç'ın bakışları beni yakaladığında, "Sen ne düşünüyorsun, İmparatoriçe?" dedi.

CamScanner ile tarandı

Toplantının gündemi, Küçük Arkana'da başlayan isyandı. Konuya hâkim olduğum için, "Küçük Arkana'nın sadece dört takım liderinin değil de artık tüm kartların bir arada olması taraftarıyım," dedim.

"Bütün kartları nasıl bir arada tutmayı düşünüyorsun?" diyerek bana soru yönelten Bronz oldu.

Bir yandan, ayağı tekrardan benim bacağıma dokundu. Pantolonun kumaşını hissettim. İlk başta hafif, zararsız bir temastı ama tekrar dokunması zararsız olmadığını belli etti. Onun oyunlarını bildiğimden, bu hareketin arkasındaki niyeti anlamıştım. Yanlışlıkla olmuş gibi görünse de bu temas asla tesadüf değildi.

Kimi kandırıyorsun, Bronz? Toplantıda da olsan elbette savaşa devam edecektin.

"Kartları yıllarca kimse sahiplenmedi," dedim bundan rahatsız olduğumu belli ederek. "Elli altı kart sahibi, diğer altı şubeye dağıtılmış durumda ve liderlerini yolda görseler tanımayacaklar. Kendilerini dışlanmış hissetmekte haklılar."

"İmparator'u yalnızca Büyük Arkana kart sahipleri görebilir," dedi Sanaç.

"İmparatoriçe'nin neyden bahsettiğini anlamadınız sanırım," dedi *Azize* rolündeki Yasmin. "İmparator, Büyük Arkana'yla devam edebilir. İmparatoriçe, Küçük Arkana'nın da lideri olmaya hazır."

Sanaç, Yasmin'e karşılık, "İmparator herkesin lideri," dedi.

"Yüzünü bile bilmedikleri bir liderleri var," dedi Yasmin. İkisi de birbirine öfkeyle baktı. Sanaç'ın öfkesi daha yoğundu. Yasmin ise kırılgan bir öfke taşıyordu. "İmparatoriçe onlarla uzaktan değil birebir yakından temas kurmak istiyor."

"Ne yapmaya çalıştığınızın farkındayım," dedi Sanaç. "Sadece hayal kırıklığına uğrarsınız çünkü Küçük Arkana, İmparator'un liderliğine sadık."

"O yüzden mi bir isyan başladı?" dedi Yasmin. Sanaç ve Yasmin ayağa kalkmış, ikisi de birbirine öldürücü bir ifadeyle bakıyordu. Şu an kavga eden bir çiftten daha çok her an sevişecek iki sevgili havası veriyorlardı.

"İmparatoriçe, dört takım liderinden birinin ölüm emrini verdi!" dedi Sanaç.

CamScanner ile tarandı

"İmparatoriçe'ye itaat etmeyen herkesin sonu budur," dedi Yasmin emin bir ifadeyle. "Bunun neresi yanlış ki? Aynı olay İmparator'a karşı gerçekleşseydi aynı saniye içinde kendini ölü bulurdu!"

"Sessizlik," dedi Bronz artan gerilimi durdurmak istercesine. "Başka bir gündeminiz varsa onu dinlemek isterim."

Konuşmasıyla bütün dikkati üstüne toplasa da benim ilgim hâlâ Bronz'un bacağımdaki temasına odaklaydı. O ince temas, yavaş yavaş artan bir baskıya dönüşüyordu. Sanki benim sabrımı test ediyor, tepki verip vermeyeceğimi görmek istiyordu.

Ona karşılık vermeden önce Bronz'un bacağıma yaptığı dokunuşun tadını çıkardım. Bu hareketi hem bir meydan okuma hem de bir davetti. Hareketleri yavaş ama bir o kadar da etkiliydi.

Bu sefer ona temas eden bendim. Bir karşılık vermem gerekiyordu. Hafifçe geriye çekildiğimde sırtımı koltuğa yasladım. Bacağımı dikkatlice kaldırıp yavaşça onun kucağına yerleştirdim. Bronz'un bu hamlemi beklediğini biliyordum, yine de onun harelerinde beliren o karanlık arzuyu görmekten kendimi alamadım.

Bacağım kucağında ağır ağır hareket ederken onun bu kontrolsüz arzusunun tadını çıkarmasına izin verdim.

Masanın üstündeki elini aşağıya indirerek bacağıma sıcak bir temas uyguladı. Parmakları bileğimi sararken hem sıkıyor hem de sıcaklığını hissettiriyordu. O bana dokunana kadar üşüdüğümü fark etmemiştim bile.

Dayanamadı ve kıyafetlerine olan öneminden olsa gerek ince topuklu ayakkabımı ayağımdan çıkardı.

Aramızdaki suskunluk, yalnızca gözlerimizin dilinde anlam buluyordu. Bronz, bir an bile bacağımdan elini çekmeden dokunuşunu daha da derinleştirdi. Bu sadece fiziksel bir temas değildi; bu, aramızdaki arzunun sessiz ama yoğun bir savaşıydı. Onun parmakları bacağımda gezinirken ben de gözlerimi masadaki diğer insanlara çevirdim. Herkes hâlâ konuşuyordu, onların söylediklerinden hiçbirini duymuyordum. Dikkatim sadece Bronz'un dokunuşlarındaydı ve bu dokunuşların bende yarattığı karışık duygular vardı.

Oyun, beklenmedik bir derinliğe ulaşmıştı. Ve ben de oyununa aynı derecede karşılık vermek istiyordum. Ayağımı hafifçe kımıldatarak Bronz'un kasıklarına doğru yöneldim. Bu hareketim, onun yüzünde anlık bir dikkat dağınıklığı yarattığında çok geçmeden kendini toparladı.

CamScanner ile tarandı

Konuşmalar devam ederken, "Gündemimiz kendini dışlanmış hisseden Küçük Arkana olmalı," diyerek bir süredir olan sessizliğimi bozdum. "Bu konuya dönmenizi talep ediyorum."

"Gündem artık değişti," dedi Bronz benim aksime sert bir tavırla.

"Buna izin vermiyorum, İmparator." Dilimden dökülenlerle Bronz'un dokunuşları sertleşti.

"İmparatoriçe'ye katılıyorum," dedi Yasmin. "Gündemimizin isyan olması gerekmektedir."

"Küçük Arkana hakkındaki fikirlerimizi söyledik," diyerek olaya dâhil oldu Sanaç. "İsyan en kısa sürede çözümle sonuçlanacaktır."

Yasmin'in baskın duruşu, salondaki herkesin dikkatini çekti. Kart sahipleri, hangi tarafın üstün geleceğini kestiremedi. Ona karışmadım. Benim sağ kolum olarak her şeyin üstesinden gelebilecek biriydi. Açık irislerini karşısındaki adama dikerek, "İmparatoriçe karşısında kimsenin fikrinin önemi yoktur," diyerek toplantı gündemini belirleyen bir tavır sergiledi.

Bronz'un bacağımdaki hareketlerine dikkat kesildim. Tenim onun kumaş pantolonuna sürttüğünde sertleşen organını hissettim. Çenesi kasılmış, bu durumun onu zorladığını gözler önüne sermişti.

"Biraz terlemiş gibisin, İmparator," dedim hafif bir merakla. "Seni gündem mi terletti yoksa başka bir şey mi var?"

"Sıcak," dedi Bronz tek kelimeyle bozuntuya vermeden. "İsyanı da ele aldığımıza göre başka bir şey var mı?"

Kimseden ses çıkmadı.

Bronz sert duruşuyla, "O zaman toplantı bitmiştir," dedi. Parmakları ayak bileğime sanki pranga olmuştu. Bacağımı ondan çekmek istedim ancak o buna izin vermedi. Diğerleri çıkmak için hazırlanırken ben de toparlanmaya başladım. O ise çıkardığı ayakkabımı giydirdi. Bana bu yüzden izin vermediğini anlamam uzun sürmemişti.

Bacağımı nihayet ondan kurtardığımda ani bir hareketle beni durdurdu. Bu sefer elini bacağımın üst kısmına koyarak kalkışımı engellemişti. "Seninle toplantımız henüz bitmedi."

Yasmin, Tarkan, Armen ve Verda'nın bakışlarını üstümüzde hissederken sakinliğimi korudum. Onların bakışlarını Bronz da fark etmiş olacak ki soğuk bir otoriteyle, "Siz çıkabilirsiniz," dedi.

CamScanner ile tarandı

"İmparatoriçe," diye seslendi Armen. Bronz'un gözleri Armen'i bulduğunda odadaki hava bir anda değişti. Sanki Bronz ona *ne var* dercesine bakıyordu.

"Çıkabilirsiniz dediğimi hatırlıyorum." Bronz'un sesi çok sertti.

"Söylemem gereken bir şey var," dedi Armen dikbaşlılıkla. Genç, zarif ve gösterişli bir adamdı. Geniş omuzları, güçlü fiziğiyle dikkat çekiyordu. Kumral saçları hafifçe dalgalanarak alnına dökülmüştü. Bronz daha çekici bir adamdı ve hiçbir şey yapmasına gerek bile yoktu.

"Evet, Asılan Adam. Seni dinliyorum," dedim.

"Seni her zamanki yerde ve saatte bekliyorum," dedi Armen. "Müsaadenizle."

Başımı hafifçe sallayarak, "Müsaade senin," dedim. Hepsi dışarıya çıktığında Bronz'la baş başa kaldım. Bacağımdaki eli, elbisemin altına doğru ilerliyor, tehlike sinyalleri çalıyordu.

Bronz'un öfkesi odayı kaplamış gibiydi. "Ne ara her zamanki oldu?" Sıkıntılı ve sabırsızdı. "Ve ne zamandan beri senli benli konuşma cüretini kendinde buluyor?"

"Sana ne zamandan beri hesap veriyorum?" Gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Aramızdaki mesafe ne kadar az olursa olsun içimde kopan fırtınalar kontrol altındaydı.

"Hisar," dedi Bronz, adımı söylüyor ama asıl söylemek istediği her ne ise onu yutuyor, kelimeler yetmiyordu. Eli daha da yukarıya çıktığında sıcak parmaklarının tenimdeki varlığı bana başımı geriye attıracak kadar kışkırtıcıydı. Hareleri ve otoriter duruşu sanki ona itaat etmemi söylüyordu ve tüm ruhumla ona teslim olmak istiyordum.

"Toplantının ortasında bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sorarken genzinden konuştu. O genzinden çıkardığı ton, onu seksi kılıyordu. Onu uyarmış olmam, tıpkı sabah çileden çıkmamla eş değerdi.

"Ne yapmışım ki?" dedim masum bir tavırla.

Diğer eliyle sert bir şekilde bacaklarımı iki yana açtı ve kendine yer yaptı. Eli daha da yukarıya çıktığında iç çamaşırıma yavaşça dokundu. O sıcaklık duygusu tüm bedenimi kapladı ve beni mayıştıracak kadar kendimden geçirtti.

"Çok tehlikeli sularda yüzüyorsun, Hisar."

"Bırak boğulayım," dedim ıssız bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Beni de beraberinde götürüyorsun," diyerek iç çamaşırımın üstünde parmaklarını hareket ettirdi. "Tek başına boğulmuyorsun."

Nefesini sıcak yüzüme üflediğinde titrediğimi hissettim. Ona yavaşça dönerek çehresini odağıma aldım. Kararmış kehribarları ihtirasla parlıyordu. En hassas bölgeme baskı uygularken onu istemeye başladığımı belli eden bir sızı oluştu. Gözlerimi bir anlığına kapattığımda kendimi dizginlemeye çalıştım.

Kirpiklerimi tekrar araladığımda oldukça sert bir tonla, "Toplantı benim için bitti, İmparator," dedim. "Bana 'İmparatoriçe' diyemeyen biriyle konuşacağım hiçbir şey olamaz."

Hızlıca ayağa kalktığımda elini benden çekmek zorunda kaldı. Eşyalarımı kucağıma alarak ciddi bir tavır takındım. Bronz'un gözlerinde bir şey kıpırdadı, inat mıydı emin olamadım. "Yalnızca seni İmparatoriçe olarak kabul ettiğimde o şekilde hitap ederim."

"Beni kabul edecek kadar vaktin olur mu bilmiyorum. Buradaki konumun giderek düşüyor," dedim içimdeki ateşi dışarı vurmadan. "Sonraki toplantıda görüşmek üzere, *İmparator.*"

Ona bilerek bu şekilde hitap ettiğimin farkındaydı ve bundan nefret ediyordu.

Ardından başka bir şey söylemesine izin vermeden yavaşça odadan çıktım. Arkamda kalan sükûneti ve hiddetini hissettim. O ne kadar güçlü olduğunu sanırsa sansın asıl gücün kimde olduğunu gösterecektim.

Kendimi odama atar atmaz kapıya yaslandım. Bana sadece çok kısa süreliğine dokunmuştu. Çok kısa bir andı ama etkisi uzun sürecekti. Bacaklarım titriyordu çünkü onu istiyordum. Bedeninin bedenimle olmasına ihtiyacım var gibiydi. *Bu adam bana ne yapıyordu?*

Zorlukla düşüncelerimden sıyrıldım ve işlerime koyuldum. Güneş, Azize ve Ermiş'le yapmış olduğum özel toplantıdan sonra iyice acıktığımı hissettim. Armen'le öğlen yemeği için randevulaşmıştık. Saat neredeyse gelmişti. Hazırlanıp buluşma noktamıza doğru yola çıktım.

Armen her zamanki o sakin ve disiplinli duruşuyla kapıda beni bekliyordu. Onu görünce hafifçe başımı salladım. Tam o sırada, Bronz'un da kendi arabasına bindiğini gördüm. Benimle karşılaşmayı beklemiyordu. Gözlerimiz bir an için buluştu. Beni izlerken yüzüne düşen sertlik, Bronz'un içindeki kontrolsüz öfkeyi daha da belirgin hâle getiriyordu.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey olmamış gibi Armen'in arabasına doğru yürüdüm. Anlamadığım bir şekilde Armen'den büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Arabaya geçtiğimde kehribar bakışlar arasında kapımı yavaşça kapattım. "Çok acıktım," dedim. "Umarım güzel bir yere gidiyoruzdur."

"O kısmı bana bırak, İmparatoriçe."

Çalışmaya dalmıştım. Beynimdeki dolambaçlı planlarla meşgulken kapının hafifçe tıklatılmasıyla irkildim. "Gel," dedim gözlerim ekrandan ayrılmadan. Kim olduğuna bakmaya gerek bile duymadım; burada olan herkes kimin ne zaman geleceğini bilirdi.

Kapı açıldığında, Tarkan içeriye doğru girdi. Bakışlarımı ona çevirdim. Onu takım elbise içinde görmek bana hâlâ garip geliyordu ama bu yeni hâline alışmaya başlıyordum. Arkana'da ciddiyetin sembolü olan bu giyim tarzı, herkese dayatılan bir zorunluluktu. Burada, en ufak bir detay bile disiplinsizlik sayılabilirdi.

"Müsait misiniz İmparatoriçe'm?" Sesi saygılı ama bir o kadar da rahat bir ton taşıyordu. Gözlerindeki o keskin ifade, işini ciddiye aldığını belli ediyordu.

"Sonunda geldin," dedim hafif bir gülümsemeyle. "İmparator'la toplantın hiç bitmeyecek sandım."

Tarkan iyi geçmeyen bir toplantıdan çıktığını yüzündeki ifadeden belli ediyordu. "Barkan'ı başka şubeye atadı ve artık bu bina içerisinde olmayacak," dedi tek solukta. "Bana da yeni bir görev yeri verdi."

Kaşlarım kalktığında şaşkınlığımı saklamadan, "Ne?" dedim. Bronz'un ikizlere yeni görev yerleri vermesi... Bunu beklemiyordum.

"Evet," dedi Tarkan, kaşlarını çatmıştı. "Beni senden uzaklaştırmaya çalışıyor. Barkan hemen kabul etti. Neden bunu yapıyor, anlamıyorum ama bizi tamamen ayırdı. Karar sana sunulacakmış."

"Barkan'ı istediği yere atayabilir..." Sakinliğimi korudum. "Senin kararını kesinlikle onaylamam."

"Benden yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Şimdilik bu binada olmana ihtiyacım var," dedim. Tarkan'ın varlığı stratejik açıdan kritik bir öneme sahipti ve Bronz bunu biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Oyunlar oynamak istiyorsa en iyi oyuncularımı benden almasına izin vermeyecektim.

"Ben sadece sen istenmiyorsun sandım," dedi Tarkan kaygıyla. Bedenini hafifçe masaya yasladı. "Yasmin de istenmiyor. Üstelik şu adam tarafından... Sürekli kavga ediyorlar."

"Sanaç mı?"

"Aynen, o samsa."

Tok bir kahkaha attım. "Onu nereden buldun?"

"Ne bileyim, bir anda aklıma geldi," dedi Tarkan. "Yasmin karışmamam gerektiğini söylüyor fakat nasıl karışmadan duracağım ki?"

"Sakın karışma." Gerilen ortamı biraz yumuşatmak için konuyu değiştirdim. "Her neyse, Vita nasıl? Onu özledim."

Gülümsemeyle cevap verdi. "İyi ancak ısırıyor."

"Babasıyla birlikte olamadığı için hırçınlaşıyor," dedim sevgiyle. Vita'nın Bronz'dan uzak kaldığı her an, onun içindeki vahşi yan daha da ortaya çıkıyordu. Bu durumu kullanmaksa benim elimdeydi.

Tarkan'ın bakışları daha da dikkat kesildi. "Onu geri vermeyecek misin?"

Bir an duraksadım, ardından soğukkanlı bir şekilde, "Şimdilik değil," dedim. "Bronz'un burnunu sürtmeye ihtiyacım var."

"O yaratık gerçekten Bronz'un muydu?" dedi Tarkan şaşkınlıkla. Gözleri büyümüştü, inanmakta zorluk yaşıyordu. Henüz ona panterin tam olarak kimin olduğunu söylememiştim fakat örgüte girdiği zaman Bronz'u tanımıştı. Panterin onun olduğunu bilmesinde bir sakınca yoktu.

"Evet."

Tarkan bir anda telaşa kapıldığında ifadesinde ciddi bir panik oluştu. "His, sen kimin panterini aldığının farkında mısın? Eğer o panteri benim sakladığımı öğrenirse beni gebertir! Zaten ortadan kaldırmak için fırsat arıyor."

Sabrımı zorlayan bu endişelerine karşılık sakin kalmaya çalışarak, "Sana onu getirdiğimde de Bronz'un olduğunu söylemiştim ama bana inanmamıştın, Tarkan," dedim. "Bana hiçbir zaman inanmadın." Gizli kalan bir kırgınlığım vardı.

CamScanner ile tarandı

"Özür dilerim, köpekler gibi pişmanım," dediğinde korktuğunu belli edercesine baktı. Herkesin Bronz'dan bu denli ürkmesini anlamıyordum. "Ne olur geri verelim, His."

"Hayır."

"His, kulun köpeğin olayım, bak bu adam beni kediye parçalatır!" dedi neredeyse yalvarırcasına.

"Tarkan, hayır dedim!" Sözlerim bir emir gibi yankılandı. Vita benimle kalacaktı. Bronz, en değerli varlığı olmadan günler geçirecekti. O panterin ona güç verdiğini biliyordum. Daha sakin bir tonla devam ettim. "Hem sen Yağız'a her gün fotoğraf atıyorsun, değil mi?"

"Evet, atıyorum," dedi Tarkan. "Yağız sizi özlediğini söyleyip duruyor." O an Yağız'ın bizi özlediğini duyduğumda içime bir sıcaklık yayıldı. Küçük ördeğim... Onu hatırlamak her zaman kalbimde bir sızı yaratıyordu. Aynı zamanda beni güçlü tutan şeylerden biriydi.

Bu konuyu bir kenara bırakmalıydım. "Güzel... Asıl konumuza dönersek kediyi konuşmak için seni buraya çağırmadım." Rahat ifadesi anında yerini meraklı bir bakışa bıraktı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Bu bakış hiç hayra alamet değil," dedi Tarkan.

"Barkan ve senin kartlarını inceliyordum..." dedim bakışlarımdaki gerginlik açıkça hissediliyordu. "Gözüme bir şey takıldı."

Tarkan'ın kaşları kalktığında, "Ne takıldı?" diye sordu.

"Arkana'nın sistemini hacklediniz, değil mi?" dedim tepkisini incelemeye koyularak. Tereddütle gözlerini kaçırdı. "Tarkan," dedim emreden bir tonla. "Yüzüme bak."

Derin bir nefes alarak yavaşça başını kaldırdı ve gözlerimizi kilitledi. Onun gözlerindeki suçu sezmiştim, sadece bunu açıkça itiraf etmesini bekliyordum. "Siz geçmişte ne bok yediniz?" diye sordum, sabrımın sonlarına geldiğimi açıkça gösterirken.

"Biz hiçbir zaman başarılı olamadık."

Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. "Sistem en mükemmelini istiyor, başarılı olmamanız sizin suçunuz değil!" dedim sinirlenerek. Sistemin acımasızlığı herkesin malumuydu, yine de onları korumak istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Başını sallayıp karanlık bir gerçeklikle, "Öyle değil, His," dedi kelimeleri ağır ve pişmanlık doluydu. "Biz ikimiz de tembel tenekeydik. Sistem de bunu affetmedi."

Tüm bu hikâyenin nereye varacağını tahmin etmeye çalışarak, "Bir kart sahibi olmak için sistemi hacklediniz, değil mi?" dedim. "Bu yüzden performans değerlendirmeleriniz bir hayli yüksek geldi..."

"Evet," dedi bunu söylemekten çok memnun olmazken. "Sistemi hackledik."

"Saçmalık!"

"Biz boşuna en iyi hackerlar değiliz," dedi Tarkan ters bir ifadeyle.

"Nasıl olur da kimse bunu fark etmez?" Şüphe duygum belirginleşti çünkü bu kadar açık bir hileyi gözden kaçırmak imkânsız gibi görünüyordu. "Benim saçmalık dediğim bu! Sizin gücünüzün zaten farkındayım!"

Tarkan başını öne eğerek, "Biri fark etti," dedi.

Bir an için zaman durdu. "Kim?"

Yavaşça gözlerimi bulduğunda cesaretini toplayıp, "Baban," dedi.

"Ne?" Aldığım yanıt beni olduğu yere mıhlamıştı. Babam... KALE'nin başındaki adam, her şeyin ardındaki isim... Onun böyle bir gerçeği bilip de bu kadar uzun süre suskun kalması imkânsızdı. Nefesim kesildi, beynimde binlerce düşünce dönerken Tarkan'ın ifadesi beni çaresiz bir gerçekle yüzleştiriyordu.

"His, bizim bir araya gelmemiz baban sayesinde oldu..." dedi Tarkan ve o an her şeyin yavaş yavaş yerine oturduğunu hissettim.

"KALE'de..." diye fısıldadım, her parça yerini bulurken. Geçmişteki belirsiz anılar anlam kazanmaya başlamıştı.

"Biz başka bir şey gerekçe gösterilerek kapı dışarı edildik. Hacklendiklerini anlamaları imkânsızdı. Ne olduğunu bilmiyorduk ama ölüm emrimiz verilmişti. Barkan ve ben reşit olmak üzereydik," dedi geçmişin ağırlığını taşır gibi.

"Haris Alatav karşımıza çıktı ve bize dedi ki, 'Ne yaptığınızı biliyorum, sizin gibi parlak beyinlere ihtiyacım var.' Sistemi hacklediğimizi anlamıştı. Bizi başka bir gerekçe göstererek dışarı çıkardı ve kendi amaçları için kullanmak istedi. İşte o an ölümü kabul etmeliydik. Ama ikimiz de yaşamak istiyorduk. Haris Alatav'ın teklifini bu yüzden kabul ettik." Gözleri geçmişin o acımasız anılarını yeniden yaşıyormuş gibi kasvetli

CamScanner ile tarandı

bir bakışa bürünmüştü. "Babam zaten askeri bir adamdı. Önce o, teşkilata girdi, ardından biz. Öldü bilindik ama KALE'de yaşadık. Sonra sen geldin ve arkadaşımız oldun."

Şaşkınlık içindeydim. "Tarkan..." dedim kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." İkizler hakkında bilmediğim bir gerçeği öğrenmiş olsam da aynı zamanda babamın nasıl her şeyi kontrol altında tuttuğunu görmüştüm. O zamanlar nasıl korktuklarını ve çaresizlik içinde nasıl bir karar verdiklerini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Başkaları da fark ederse bu sefer öleceğimizi biliyorum. Ama en azından o zamana kadar sana sadık kalacağıma emin olabilirsin, His."

"Kartları yeniden dağıtacağım." Bu sistemdeki adaletsizlikler sona ermeliydi. "Sadece hileyle değil, hakkınla bu kartı kazan. Bunu yapabilecek güç sende var."

Yüzünde güven dolu bir gülümseme belirdiğinde rahatlamış bir ifadeyle başını salladı. "Senin için çabalarım, tatlı lokum."

Ouroboros, kendi kuyruğunu yiyen yılan, sonsuz döngünün, kendini yok ederek yeniden doğmanın simgesiydi.

Efsaneye göre bu yılan dünyaların sonu geldiğinde kendini tüketir ve ardından yeniden doğar, hiçbir zaman tamamen yok olmaz, her zaman yeni bir başlangıç için geri dönerdi.

İşte, Haris Alatav'ın hikâyesi de tıpkı *Ouroboros* gibiydi.

Kendi içindeki kaosla beslenerek büyüyen ve sonunda yeni bir düzen kuran bir liderin efsanesiydi.

Kimse Haris Alatav'ın günün birinde bu kadar büyük bir güce sahip olacağını bilmiyordu. Onu tanıyanlar Arkana'nın gölgesinde kalan bir adam olduğunu düşünürdü. Ama Haris, kaderini kabullenmeyen biriydi. Örgüte hükmedemeyeceğini anladığında kendine yeni bir yol çizmiş, KALE adında bir teşkilat kurmuştu.

Bu teşkilat, devrilen eski düzeni geri getirmek için var olmuş, Haris'in liderliğinde gizlice güç kazanmıştı. KALE, Arkana'nın zıddıydı, eski devlet düzenini ve kurallarını geri getirmek isteyenlerin sığınağıydı.

Haris, ilk adımında kendi ailesini ortadan kaldırmıştı. Önce kızının, aile katili olarak suçlanmasını sağlamıştı. Kızı hislerin katili olsa da herkes Hisar'ı, ailesinin katili olarak görmüştü. Alatav ailesi sırra kadem basarak

CamScanner ile tarandı

ortadan kaybolmuştu. Herkes onları ölü olarak bilmiş hatta Hisar bile bir anlığına annesiyle babasının öldüğüne inanmıştı.

Asıl gerçek, çok daha derin ve karanlıktı.

Haris, kızını her zaman izlemişti. Onun zekâsını, kurnazlığını bizzat kendi elleriyle şekillendirmişti. Hisar'ın her adımından haberdardı çünkü onu yetiştiren kişi kendisiydi. Hisar, Haris'in en büyük eseri, en büyük stratejik hamlesiydi. Kendi kanından gelen bu çocuk, bir gün onun en güçlü müttefiki ya da en büyük düşmanı olacaktı.

Tıpkı *Ouroboros* gibi döngü hep aynıydı; başlangıç ve son birbirine bağlıydı.

Hisar, ailesinin katili olarak suçlandığında cezaevinde dayanılmaz acılara maruz kalmıştı. Her gün yeni bir işkence, her gece yeni bir karanlık onun zihnini ve bedenini parçalamıştı. Fakat Hisar, bu zorluklar karşısında kırılmamış, aksine daha da güçlenmişti. Onun cezaevinde çürümeye bırakıldığını düşünenler yanılmıştı; babası Haris Alatav'ın planları her zamanki gibi hesaplıydı.

Bir gün, hücresinin kapısı açıldığında karşısında Albay olarak bilinen Kurtuluş Karabal'ı görmüştü. Albay, Haris'in sağ kolu ve en sadık adamıydı. Onu oradan çıkarmak için bir anlaşma yapılmıştı ama anlaşmanın ayrıntıları Hisar için hâlâ bir sır olarak kalmıştı. Albay, hiçbir şey söylemeden onu dışarı çıkarmış ve böylece Hisar, aylar sonra yeniden özgürlüğüne kavuşmuştu. Onu bekleyen yeni dünyanın, bir hapishaneden çok da farklı olmadığını öğrenecekti.

Hisar, önce nereye gittiğini anlamamıştı. Babasının teşkilatı olan KALE'ye geldiğini bilmeden bu yeni düzenin bir parçası olmaya başlamıştı. Zamanla, kendisine verilen görevler ve çevresinde dönen entrikalar arasında, yavaş yavaş oynanan oyunları fark etmişti. Onun burada yalnızca bir asker olmadığını, daha büyük bir planın parçası olduğunu en sonunda anlamıştı.

Ve sonunda, her şeyin merkezindeki adamla, General'le, yani kendi babasıyla karşı karşıya gelmişti. Hisar, General'in odasına adımını attığında derin bir nefes almıştı, gözleri babasının üzerindeydi.

Hisar, gözlerini babasının gözlerinden ayırmadan, "*Bir Alatav, bir Alatav'ı nerede görse tanır,*" demişti. "*Baba... Demek beni kendi teşkilatına aldın.*"

"*Benden kurtulduğunu sandığında bile yine benim elime düşeceksin.*"

CamScanner ile tarandı

"*Anlamıyorum...*" demişti Hisar. "*Madem senin teşkilatına bir asker olarak gelecektim, neden sana ihanet ettirerek devletle iş birliği yapmamı istedin?*" Hisar, babası hakkında bildiği her şeyi söyleyerek özgürlüğüne kavuşmuş, babası gibi insanları ortadan kaldırmak için de bir asker olarak KALE tarafından yetiştirilmişti.

"*KALE'nin kurucusunu neredeyse kimse bilmiyor, Hisar.*" Ses tonu, hırçın bir hâl almıştı. "*Kimse de bilemez çünkü Haris Alatav kendi öz kızı tarafından öldürüldü olarak biliniyor. Üstelik hakkımda çıkan iddialardan sonra beni örgüt yanlısı olarak biliyorlar. Kimse, Haris Alatav'ın askerî sivil birlik kurduğunu tahmin dahi edemez. Bunu anlayan bir tek sen oldun. Çünkü ne kadar annenin kızı olduğunu iddia etsen de sen babanın kızısın ve bizim zekâlarımız birbirine çok benziyor.*"

Babasının kızı...

İkisi de birbirini hiç olmadığı kadar iyi tanıyordu. Ve şimdi, döngü yeniden başlıyordu.

Haris Alatav, hatırladığı geçmişi bir kenara bıraktığında şimdiki ana odaklandı.

Etraf zifirî karanlıktı, buluşma noktasındaki sessizlik âdeta bir tehdit gibi havada asılıydı. Haris, planladığı gibi dört kişinin de orada olmasını bekliyordu fakat yıllardır sağ kolu olan Mikhail dışında kimse ortalıkta yoktu. Bu durum, Haris'in sabrını taşıracak noktaya getirdi.

"Elin boş gelmişsin," dedi Haris, hâkim olduğu soğukluk gittikçe belirginleşiyordu. "Sana o kadar asker verdim ve sen buna rağmen bir avuç çocuğu buraya getiremedin mi?"

"Hiçbiri ortalıkta yok." Mikhail, Haris'le göz göze gelmeye korkardı.

Bu yanıt, Haris'in içinde bir volkanın patlamasına sebep oldu. Yüzündeki ifade bir anda kasvetli bir öfkeye dönüştü. "Yer yarılıp yerin içine girmediler ya!" diyerek elini sıktı. "Derhâl hepsini burada istiyorum. Bana ihanet edenin canını kendi ellerimle alacağım!"

İhanetin acısı, Haris'in içinde büyüyen bir yara gibiydi.

Hisar Alatav.

Yasmin Yakut.

Barkan Ulusoy.

Tarkan Ulusoy.

Verda Smirova.

CamScanner ile tarandı

Verda hariç hepsi KALE'nin gizli servisinde bulunuyordu. Haris, onları yıllar önce, ölümün kıyısındayken teşkilatına almış, onlara yeni bir hayat ve güç vermişti. Şimdi, bu çocukların bağımsızlıklarını ilan ederek ona ihanet etmeleri, Haris'in sindiremeyeceği bir darbe olmuştu. KALE'yi sırtından bıçaklayanlar, ona göre affedilemezdi.

"Onlara artık dokunamayız," dedi Mikhail. Öğrendiği bilgileri karşısındaki yaşlı adama nasıl açıklayacağını bilemedi.

Haris'in gözleri bir anda keskinleşti. "Bu ne demek?" Sorusu tehlikeli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sen kime karşı geldiğinin farkında mısın Mikhail?"

"Yasmin, Utkan Vural'dan boşanmış," dedi Mikhail. "Her şey çok çabuk ve gizli olmuş."

"Yasmin, Utkan'dan boşanırken Utkan ne yapıyordu?" diye sordu Haris olayları sindiremezken. "Bunu bize nasıl bildirmez?"

"Utkan Vural size geçen sene kâğıt üzerindeki bu evliliği devam ettirmek istemediğini söylemişti," dedi Mikhail. "Kendisi de bu evliliği istemediği için karşı çıkmadan sessiz sedasız boşanmış olmalılar."

Korkunun esiri olmuş bir duyguyla, "General..." dedi Mikhail, Haris'in gazabının sonunun nereye varacağını bilmeden. "Artık hepsinin bir kartı var ve dokunulmazlıklarını ilan ettiler."

Kartlar... Arkana'nın içindeki bu güç dengesi, şimdi ona karşı oynanıyordu. Kendi yetiştirdiği çocuklar, şimdi ona karşı duran oyuncular hâline gelmişti. Hisar, Yasmin, Barkan ve Tarkan... Her biri KALE'den uzaklaşmış, bağımsızlıklarını ilan etmiş ve Arkana'nın sistemine girmişti. Haris için bu sadece bir ihanet değil, bir savaş ilanıydı.

"Nasıl?" Sesi, sanki duyduğu şeyin saçmalığına inanamıyormuş gibi yükseldi. "Arkana'ya mı girdiklerini söylüyorsun?"

"Evet."

"Hangi karta sahip olmuşlar? Hisar da bir kart sahibi mi?" diye sordu Haris.

Mikhail derin bir nefes alıp cesaretini topladı. "Kızınız..." dedi korkuyla. "Kızınız da dâhil hepsi kart sahibi."

Haris'in yüzündeki ifade sertleşti, sanki her şey yavaş yavaş çöküyordu. Duyduklarına inanamadı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye bağırdı. "O başarısız bir çocuktu! Mikhail, sen ne dediğinin farkında mısın?"

CamScanner ile tarandı

"Değilmiş." Sözleri kısa ama keskin bir gerçekliği yansıtıyordu. "Hisar Alatav, yok edilen İmparatoriçe kartının vârisi olduğunu dünyaya duyurmuş."

Haris'in gözleri hışımla parladığında, neredeyse kontrolünü kaybedecek gibiydi. "Bu saçmalık!" dedi. "Benim kızım kart sahibi olamadı! Kaldı ki bana yok edilen karta sahip olduğunu söylüyorsun! Kesin bu onun planı ve herkesi kandırıyor!" Kartın gücünün farkındaydı ve başına büyük bir felaket açacağını biliyordu.

"Kart, Arkana tarafından onaylanmış ve resmî bir kart."

Haris düşünmeye başladı. İlk İmparatoriçe'yi düşündü. O kadının kim olduğunu biliyordu ve her zaman görmezden gelmişti. *Demek o kart yok edilmedi*, diye düşündü.

"Ona yalnızca bir görev verdim!" İfadesi bir hançer gibi keskinleşiyordu. "Verdiğim tek görev, Bronz'u öldürmek ve İmparator kartını ele geçirmekti!"

Mikhail, Haris'in gazabından bir adım geri çekildi. "Yıllar geçti," dedi sakin ama gerilimi hissedilir bir şekilde. "Kızınız Bronz'u öldüremiyor."

Haris âdeta kör bir öfke denizine sürüklendi. Kendi planlarının altüst oluşunu görmek, yıllarca yetiştirdiği ve kontrol etmeyi umduğu kızının bu kadar güçlü bir konuma gelmesi, Haris için kabul edilemez bir ihanetti. Hisar şimdi onun önünde bir engel olarak duruyordu, tıpkı Bronz gibi.

Oyun artık başka bir seviyedeydi. Haris, kızı Hisar'ın kontrolünden tamamen çıktığını anlamıştı ve bu durum her şeyin sonu olabilirdi. İhanet yalnızca KALE'de değil, artık Arkana'nın kalbinde de yankılanıyordu.

"Öldüremediği gibi bir de kartı olduğunu mu söylemiş?" Haris, öfkeyle dişlerini sıktı. Hisar'ın kendisinden sakladığı gerçekleri öğrenmek, sabrının sınırlarını zorluyordu.

"Evet. Orayı ele geçirecekmiş. Üstelik çok yaklaşmış. Resmî bir şekilde tek sahibi olacakmış."

Haris bir an duraksadı, hemen ardından aklına gelen ilk soru dudaklarından döküldü. "Bronz?" diye sordu, gözlerinde öfkenin yanı sıra derin bir merak da vardı. "Bronz ne yaptı? Onun hükmünü kabul etti mi?"

Mikhail başını yavaşça salladı. "Hayır, ikisi şu an savaş hâlindeler ve birbirlerini öldürmeden o koltuğa oturmamaya kararlılar."

CamScanner ile tarandı

Haris'in dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Güzel..." diye mırıldandı. "Demek benim biricik kızım, babasından bir kartı olduğunu gizledi." Derin bir nefes alarak devam etti. "Beni bunca yıl kandırdı. Bana ihanet etti. Tüm bu olanların Roza'nın başının altından çıktığına eminim. Bu yüzden kız çocuğunu isteyip duruyordu..." Elleri iyice yumruk oldu. "Tania... Moya krasavitsa... Bu önemli gerçeği benden nasıl sakladın, Tania?"

Haris Alatav, her zaman oyunu kuran kişi olmuştu. Hamleleriyle KALE'yi ve çevresindekileri yöneten adam olarak tanınırdı. Onun elinde oyuncak olanların ne kadar zeki olursa olsunlar nihayetinde onun oyununa düşeceğini bilen biriydi. Ancak bu sefer, kendi kızı tarafından ihanete uğramak onu altüst etmişti.

"Ona her şeyi anlatacağım." Kelimeleri karanlık bir tehdit gibi yankılandı. "Ve asıl kandırılanın kim olduğunu ona göstereceğim!" Oyun hâlâ onun kontrolündeydi, en azından o öyle *olduğunu* düşünüyordu.

Hisar'ın gizlice kart sahibi olması ve Arkana'ya bu kadar yakınlaşması, Haris için kabul edilemez bir durumdu. Ancak bu durum onun oyununu daha da karmaşıklaştırmak için bir fırsattı.

O hâlâ oyunun asıl kurucusuydu ve kızını bu oyunda piyon olarak görmeye devam edecekti.

"İstediği kadar İmparatoriçe olsun," dedi Haris yemin edercesine. "O ölürken babasının kalesi olarak ölecek. En büyük hasarı da benden alacak..."

CamScanner ile tarandı

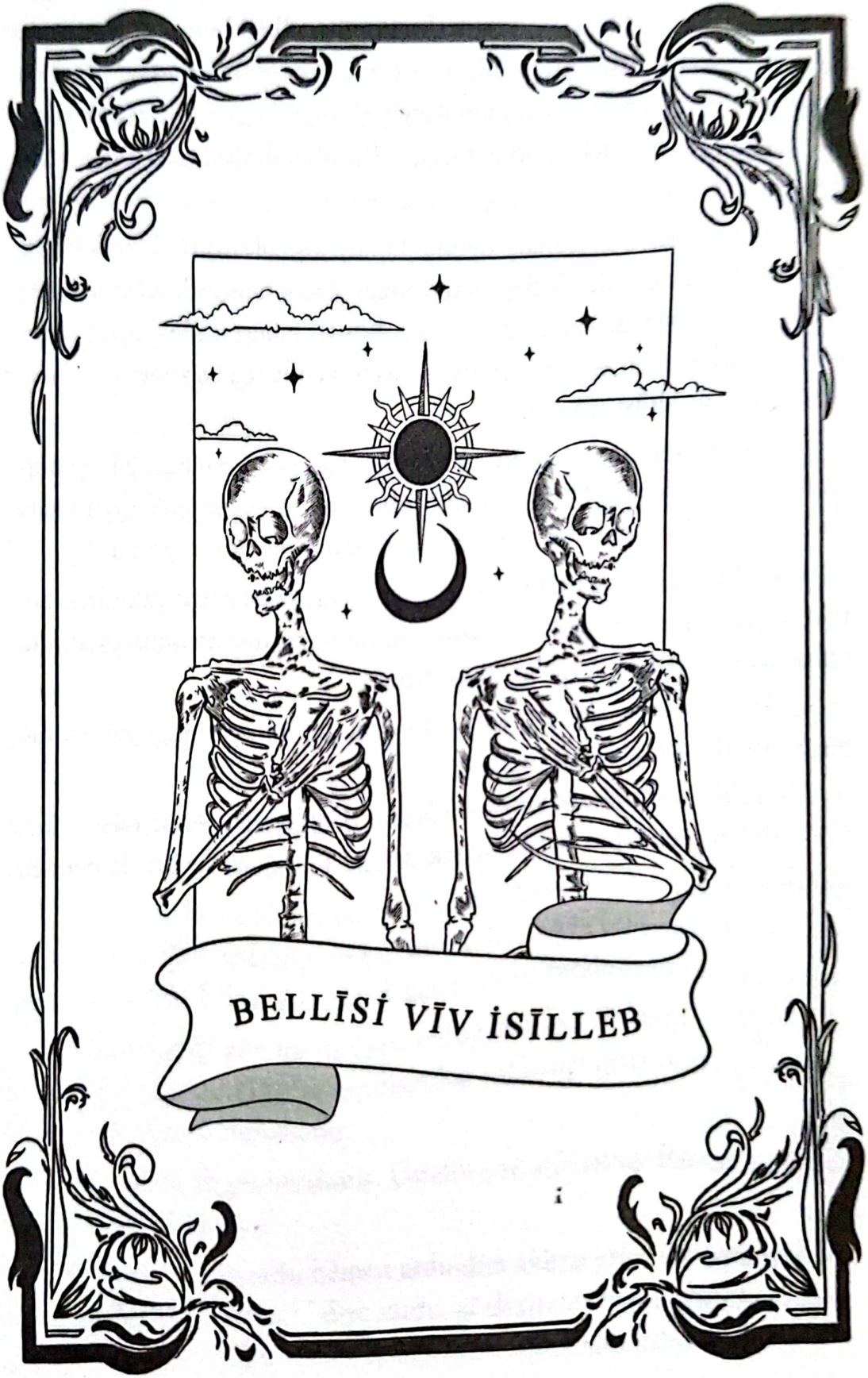

CamScanner ile tarandı

15.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Evden çıkmak üzereydim ki gözlerim birden tüm heybetiyle karşımda duran devasa bir tabloya takıldı. Tablonun üzerindeki fırça darbeleri, hafızamda yankılanan tanıdık bir boyama tekniğini hemen ele veriyordu; sanki geçmişin bir parçası, o anda karşıma dikilmişti. Bu zarif detaylar ve ustalıkla işlenmiş dokular, yıllar önce bana gönderilen diğer tabloları çağrıştırıyordu.

Atlas'la sözlü olduğumuz o melankoli günlerde, her fırsatta kapıma tablolar bırakılırdı. O zamanlar bunların Atlas'tan geldiğini düşünür, onun bana olan sevgisini bu zarif sanatsal hediyelerle gösterdiğine inanırdım. Lakin ne büyük bir yanılgı içindeymişim...

Bu tabloları gizlice bana gönderenin Bronz olduğunu öğrendiğimde, içimdeki tüm duygular karmakarışık olmuştu. Özellikle unutamadığım, ruhumda derin izler bırakan bir tablo vardı ki adı bile içimde tarifi zor bir ağırlık yaratıyordu: *Eşit Olmayan Evlilik.*

Ve şimdi, gözlerimin önünde duran bu görkemli eser, başka bir başyapıtı temsil ediyordu: *Son Akşam Yemeği.*

Fırça darbelerinin inceliği, detayların zenginliği ve her bir figürün ruhuna işlenmiş derin anlam, zihnimde yankılanıyor; âdeta geçmişe dair çözülemeyen sırların kapısını aralıyordu. Bu tabloyla ilgili eski bir anı hatırladım. O zamanlar Yasmin, Bronz'un evine ilk kez gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Yasmin yanıma gelip, "Kendimi çok yabancı hissediyorum..." diye fısıldadı. Bakışlarını etrafta gezdirirken kuru kalabalığa baktı. "Gelmekle doğru yapmadım."

"Ben varım... Sakin ol lütfen. Sadece akşam yemeği," dedim onu rahatlatmak adına. "İlk akşam yemeği."

"Son akşam yemeği olabilir mi lütfen?" dedi Yasmin.

"Olamaz," diye bir ses duyduğumuzda bakışlarımız arkamıza doğru döndü. Serdal elinde şarap şişesiyle yanımızdan geçmek üzereydi. "Son Akşam Yemeği'nde ihanet vardı. Biz birbirimize ihanet etmeyiz."

Bahsetmiş olduğu Son Akşam Yemeği resmedilmiş bir tabloydu. Anlamı ihanetti. Herkes yemeğine başladı, sessizlik içimize müebbet hapis yemiş gibi işlendi. Masada şarap ve ekmek görürken Serdal'ın dediği tablo aklımdan çıkmıyordu. Resmedilen ünlü tabloda İsa, 12 Havarisi'yle akşam yemeği yerken içlerinden birinin ona ihanet edeceğini söylemişti.

İsa, çarmıha gerilmeden önce son akşam yemeğini yemişti.

Bu tablo, o anı ölümsüzleştiriyordu ve karşıma çıkan bu eseri kimin gönderdiğinden emindim.

Bronz.

Bana tablolar gönderen tek kişi oydu, bu ince zevkin, bu suskun mesajların arkasında onun durduğunu biliyordum. Yine de bir şeyler eksikti. Tablonun etrafını dikkatle inceledim, detayları çözmeye çalıştım ama hiçbir iz, hiçbir not bulamadım. Bronz bana sadece dümdüz bir tablo mu göndermişti?

Hazırlanıp evden çıktığımda üzerimde uzun, koyu renkli bir manto vardı. Hava ansızın buz kesmiş, gökyüzü tehditkâr bir biçimde karabulutlarla örtülmüştü; sanki az sonra kopacak bir fırtınanın habercisiydi. Yağmurun her an başlayacağını hissediyordum. Fedor'un koruması altında, ağır adımlarla ilerleyip arabaya bindim.

Sükûnet dolu geçen yolculukla kısa sürede Arkana binasına varmıştık.

Fedor kapımı açtığında, bir an bile tereddüt etmeden kendini önüme siper etti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaosun kokusunu hissettim. Emreden bir tonla, "İzin ver, Fedor," dedim.

"Efendim, inmeseniz daha iyi," diye uyarırken baskıcı tavrını hissettirdi.

Kaşlarımı çatarak sordum. "Ne oluyor?"

Fedor, başını binaya doğru hafifçe çevirdiğinde açtığı manzarayla gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Karşımda yükselen yapının kapısına doğru akan koyu kırmızı lekeler, binanın ihtişamını korkunç bir kasvetle boğmuştu.

CamScanner ile tarandı

Burası, sivri kuleleri gökyüzünü delip geçen, taş duvarları insanın üzerine karanlık misali çöken bir yapıydı.

Ve şimdi bu eski ihtişamın önünde, o taş duvarlara tıpkı çarmıha gerilmiş gibi asılan bir beden vardı.

Binaya biri asılmıştı.

Gözlerim, dehşetle donup kalmış bir anın içinde, kanın neredeyse kurumuş izlerini izledi.

O beden... Nefel'e aitti.

Yüzü, kim olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmayacak kadar belirgindi. İhanetin bedeli, binanın haşmetli taşlarına asılmış olarak sergileniyordu. Yüzümdeki şaşkınlık her hâlimden okunuyordu. Binaya giren herkesin yüzünde aynı ifadeyi görmek daha da derin bir etki bırakmıştı.

Nefel'in cansız bedeni, kimsenin göz ardı edemeyeceği bir ders olmuştu.

İmparator, hiçbir hatayı affetmeyeceğini herkese açıkça göstermişti.

"Sen işine bakabilirsin," dedim Fedor'a. Soğukkanlı bir şekilde önümdeki manzarayı kabullendim. Ardından adımlarımı ağır ağır binanın taş merdivenlerine yönelttim.

Kartımı okutup, kapıdan geçerken üzerimdeki uzun mantomu kapı görevlisine uzattım. Yasmin, her zamanki zarafetiyle yanıma doğru hızla yaklaştı. "Günaydın, İmparatoriçe," dedi.

"Günaydın, Azize." Onunla böyle konuşmak, alışılmadık bir şeydi ama her zaman var olan bir hayalimi gerçeğe dönüştürüyordu. Yasmin, tüm kaos ve düzen içinde bana en iyi uyum sağlayan, benimle her türlü zorluğa göğüs gerebilecek tek kişiydi.

O, benim Azize'mdi.

"Saat on buçukta Asılan Adam'la bir toplantınız bulunuyor," diye devam etti Yasmin, elindeki tabletin ekranına bakarak. "Ardından Güneş ve Ermiş'le Ukrayna'daki şubeye gitmeniz için bir uçuş ayarladım. Küçük Arkana'dan, Kılıç takım lideri sizinle özel bir toplantı talep etti. Olumlu dönüş yaptım, uygun zamanınıza göre hemen ayarlayacağım."

Yasmin'le birlikte koridorda ilerlerken bir an duraksadım. İleride, aynı koridorda Sanaç ve Serdal'ın varlığı dikkatimi çekti. Asıl dikkatimi çeken şey, Sanaç'ın gözlerinin Yasmin'e takılmış olmasıydı. Yasmin, elindeki tabletin ekranına odaklanarak bana günün planını aktarıyordu ve Sanaç'ın ona yoğun bir şekilde baktığını fark etmemişti. Yüreğimi burkan bir şey vardı bu bakışta, sarışın kadının farkında olmadığı ama benim bir anlığına bile olsa hissettiğim bir şey...

CamScanner ile tarandı

"Günaydın," dedi Serdal, gülümsemeyle. "İmparatoriçe ve Azize."

Adımlarımı yavaşlattığımda, "Günaydın," dedim soğukkanlı bir şekilde.

Sanaç da aynı nezaketle selamladığında, "Bazılarımız güne daha erken başlamış olmalı," dedi.

Yasmin, hafif bir tebessümle yanıt verdi. "Günaydın. Sizi görmek ne kadar güzel, Aziz ve Güç. Hazır karşılaştık, oylama gününün belirlendiğini söylemek isterim. Bir maskeli balo olacak ve bütün çağları içerecek, gecesinde de oylama yapılacak."

Sanaç, her zamanki kendine olan güveniyle, "İşte bu habere sevinirim. Ben davetlerin aranan yüzüyüm, listeye ilk beni yaz, Azize," dedi.

Serdal, "Görüşmek üzere," diyerek Sanaç'ı da yanına alıp uzaklaştığında, Yasmin'e döndüm.

İçimdeki sıkıntıyı bastırarak ona sordum. "Balo? Sadece oylama yapılacak sanıyordum."

Yasmin iç çekerek, "Verda'nın fikri," dedi. "Başta karşı çıktım ama sonra mantıklı buldum. Bronz, bu tür etkinliklere katılsa da her zaman geri planda durmayı tercih eden biri. Ama sen... Bu balonun başrolü olacaksın, böylece tüm kart sahipleri tarafından tanınacaksın."

Söylediklerini düşünürken derin bir isteksizlik belirdi. "Bu tarz şeylerle uğraşmak istemiyorum, Yasmin," dedim yorgunluğumu belli eden bir tonla.

Yasmin, sakin bir şekilde, "Biliyorum," dedi. "Ama koltuğa oturmadan önce, bana ve Verda'ya biraz izin ver. Bu süreçte kimsenin sana karşı çıkmamasını sağlayacağız. Sen sadece kim olduğunu onlara göstereceksin."

"Size bırakıyorum. Ben odamda olacağım," dedim kendi yerime doğru yönelirken. Yasmin, başını hafifçe sallayıp uzaklaştı. Odamın kapısını kapattıktan sonra dosyaların içine gömüldüğümde düşüncelerim bir türlü odaklanamıyordu.

Arkana tesislerindeki olaylar zihnimin derinliklerine saplanmıştı, âdeta oradan çıkmayı reddediyorlardı. Korkunç bir şeyler dönüyordu ve herkes bunu ya görmezden geliyordu ya da bilmiyordu.

Test sonuçlarının hiçbiri doğru değildi.

Bu tesislerde çocuklar sistematik olarak eğitiliyor, geçmişleri, kimlikleri; dil, din, ırk gibi tüm aidiyetleri unutturuluyor ve hepsi tek dünya düzeninin parçası hâline getiriliyordu. Hepimiz bu aşamalardan geçmiştik fakat bu eğitimlerde yanlış giden bir şey olmuştu. Sistem bozulmuştu.

CamScanner ile tarandı

Tarkan ve Barkan da bu yüzden bir açık bularak hacklemiş olmalıydı.

Bunu yalnızca Bronz'a açabilirdim. Onunla konuşmam gerekiyordu. Kafamda bir plan yapmalıydım fakat düşüncelerim henüz netleşmemişti. Aceleyle hareket etmek tehlikeli olurdu; yanlış bir adım her şeyi mahvedebilirdi. Barkan umurumda değildi ama Tarkan'a bir şey olmasını istemezdim.

Tam bu sırada kapıdan hafif bir tıklama duyuldu. Gözlerim kapıya kaydığında, Armen'in sesi doldu. "Sevgili İmparatoriçe'm."

"Toplantımız başladı mı?" diye sordum.

"Öncesinde ben gelmek istedim, o saate kadar bekleyemezdim," dedi içeri adım atarken. "Müsait misin?"

Kimse göründüğü gibi değildi. Armen *gerçekten* kimdi?

Hayatımdaki rolü tam olarak neydi?

Onu her gördüğümde zihnimde ona dair düşünceler belirse de bunu gizledim. Gizleme konusunda ustaydım. Her şey o nasıl istiyorsa öyle olacaktı ve asıl amacına ulaşacaktım.

Düşüncelerimi dağıtıp yapmacık bir ifadeyle, "Çalışıyordum fakat gelebilirsin," dedim. Masamdan ağır adımlarla kalkıp toplantı köşesine geçtim. Armen de karşıma oturdu. Gözleri, her zaman keskin ve her şeyin farkındaymış gibi bakıyordu.

"Dün seni toplantı dışında hiç görmedim, o yüzden bir uğramak istedim," dedi dudaklarında ince bir alayla. "Henüz cenazene katılmak istemiyorum."

"Merak etme," dedim aynı ifadeyle. "Şimdilik ölmeyeceğim."

Armen, gözlerinde derin bir sorgulamayla bana baktı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bronz beni öldüremez."

Armen, kaşlarını hafifçe kaldırarak başını yana eğdi, sanki söylediklerim üzerinde düşünüyordu. "Onun zaafı mısın yoksa?" dedi derin bakışlarıyla.

Bir an için sessizlik oldu. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi fakat bu gülümseme güç doluydu. "Fazlasıyım," dedim derin bir bağın, basit bir zaafın çok ötesinde olduğunu hissettirmeye çalışarak. Aramızdaki ilişki, güç, kontrol ve tutkunun kesiştiği ince bir ipte yürüyen bir oyundu. Armen, bunu anlayacak durumda değildi; bu bağ, dışarıdan göründüğünden çok daha güçlüydü.

CamScanner ile tarandı

"Açık konuşacağım." Ciddi ve odaklanmıştı. "Derdim seninle dostluk kurmak değil."

Omuzlarımı hafifçe silktim. Sakin bir tavırla, "Düşmanlara alışığım," dedim.

Armen, yüzündeki tebessümle, "His..." derken bu sefer daha derin bir anlam taşıyordu. "Seni gördüğüm ilk andan itibaren beni etkiledin. Bunu başarabilen tek kadın sensin."

"Aşk itirafı mı geliyor?" diyerek hızla geriye çekildim. Bütün ciddiyetim elimden kayıp gitti. "Dur bir dakika, hazır değilim."

"Aşk?" diye tekrarladı. Başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. "Belki şimdi değil. Ancak senden etkilendiğimi kabul etmeni istiyorum."

Beklediğimden daha açık sözlüydü. Gerçekten böyle bir adam mıydı? Gözlerimde şaşkınlık kısa bir an için parladı. "Armen..." dedim böyle bir itiraf beklemezken.

Zihnimde birden Bronz'un sesini duyar gibi oldum. "*Ben varım*," demişti. "*Ben varım artık.*"

Bir başkasının, "*Seni seviyorum*," demesiyle Bronz'un, "*Ben varım, ben varım artık*," demesi eş değerdi. O an, Bronz'la bağlarımızın ne kadar derin olduğunu bir kez daha fark ettim; dışarıdan gelen hiçbir itiraf, o bağı zedeleyemezdi.

Bunun için kendimden nefret ettim.

Bir kere daha, bir kere daha...

Neden düşüncelerim bile Bronz'la doluydu ki? Neden Armen'in flörtüne bile karşılık veremiyordum? Neden bir başkasının randevu talebini bile kabul etmiyordum? Hayatımın her anı ya Bronz'a karşı bir saldırı planlamakla ya da onunla ilgili olan hatıralarımı zihnimde döndürmekle geçiyordu. Bronz, farkında olmadan hayatımın her köşesini sarmış, nefes aldığım her anı etkisi altına almıştı.

Ciğerlerime hava doldurmak için pencereye doğru ilerledim. Odanın havası boğucu bir hâl almıştı, düşüncelerim ise karmaşık bir yumak gibiydi. Armen de benimle birlikte kalktı, adımlarını atarak bana oldukça yakın bir şekilde durdu. Teninin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Hayatında bir aşk istemediğini yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum," dedi Armen, yoğun bir anlayışla. Gözleri üzerimde olsa da bakışlarını hissetmiyordum, zihnim çok daha uzaktaydı.

"Hayır, hayır... Ondan değil," dedim kısa bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalışarak. "Aklıma bir şey geldi."

CamScanner ile tarandı

"O hâlde hayatına bir aşk alıyorsun?" diye devam etti, sanki cevabı arıyormuş gibi, aynı zamanda ne olduğunu anlamaya çalışarak.

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. "Buna gerçekten vaktim yok," dedim kelimelerimde bir yorgunluk, bir iç çekiş vardı. Çünkü içimdeki gerçek buydu: Vaktim yoktu ya da belki de başka bir aşk için yerim yoktu.

Bronz'un kalbi Eva'yla doluysa benim kalbim kimle doluydu?

Kendi içimde bir cevaba ulaşamıyordum, belki de kalbim sadece bir boşluktu.

Ölü bir kalbe sahiptim.

"Üstelik," dedim ona doğru dönerek. "Senin gibi hoş bir adamı elimde oynatmak istemem."

Gerçek şu ki bana yapılmasını istemediğim şeyi başkasına yapacak değildim. Armen'i Bronz'la olan savaşımda ikinci bir role düşürmek, onun duygularını sadece bir araç hâline getirmek istemiyordum.

Armen, kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Hoş olduğumu düşünüyorsun demek," dedi. "En azından bir şansım var."

Bana doğru bir adım daha attığında aramızdaki mesafe neredeyse tamamen kapanmıştı. Tenini hissedeceğim kadar yakındı artık. Elimi geriye, arkamdaki pencereye yaslayarak mesafeyi korumaya çalıştım.

"Biraz fazla mı yakınlaştık?" diye sordum.

"Ne anlamda?" diye sordu. Gözleri dudaklarımda geziniyor, bir adım daha atmadan önce benim cevabımı bekliyordu.

"Her anlamda..." Bu yakınlık hem fiziksel hem de duygusal olarak bir sınırı aşıyordu, bir sınır ki zihnim Bronz'la doluyken geçilemezdi.

"Akışına bırak, His." Gözleri dudaklarıma sabitlenmişti. "Bazen her şey olacağına varır. Fırsatımız varken takılalım isterim."

Bronz zihnimin her köşesinde dolaşırken onunla bu şekilde yakınlaşmam mümkün değildi. "Hemen her an suikasta uğrayabilecek birine takılalım demek..."

Armen hafifçe güldü. "Saldırıya uğramadığın her anı seninle geçirmek isterim."

Onun koluna hafifçe girerek ikimizi de pencereden uzaklaştırdım. "Madem açık konuştun," dedim derin bir nefes alarak. "Ben de açık konuşacağım, Armen."

"Lütfen."

"Bronz," dememle birlikte yüzünde huzursuzluk belirdi, bu ismi duymaktan kaçınmak istiyordu. "Bizim ilişkimiz... Biraz karışık," diye devam

CamScanner ile tarandı

ettim. "Benim kafam da karışık. Ama bildiğim bir şey varsa şu an kimseyle bir şey yaşamak istemiyorum." Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, içimdeki belirsizlikleri gizlemek istemedim. "Üzülmeni istemem, eğer benden bir beklentin yoksa..."

"Akışına bırakmak dışında hiçbir beklentim yok."

"Pekâlâ, sanırım bunu yapabilirim."

"Seni yalnız bırakayım," dedi hafifçe gülümseyerek. "Toplantıda görüşmek üzere." Odadan çıktı, kapı ardından yavaşça kapandı.

Yeniden masama geçtim ve dikkatimi toparlayarak tesislerle ilgili raporlara gömüldüm. Hayatımdaki karmaşadan kaçmanın en iyi yolu her zaman işlere odaklanmaktı. Dosyalara göz atarken, "Roza," diye seslendim.

Saniyeler içinde holografik yankı duyuldu. "Seni dinliyorum, İmparatoriçe."

"Arkana'ya ait tüm tesisleri kuş bakışı olarak göster," dedim gözlerimi bir an bile raporlardan ayırmadan. Anında odada mavi bir hologram belirdi, genişleyen ışıklar arasında Arkana tesislerine ait devasa mimari yapıların kuş bakışı görüntüsü ortaya çıktı.

Raporlarımı toparladıktan sonra birikmiş olan tüm sorular ve düşüncelerle Bronz'un odasının yolunu tuttum. Onunla konuşmam gerekenler fazlasıyla birikmişti. Kısa bir süreliğine de olsa aramızdaki kavgayı askıya alabileceğimizi düşündüm. Kapıya ulaştığımda elimi tokmağa yerleştirdim ve direkt olarak içeriye girdim. Üç çift göz beni yakaladığında kaşlarını eş zamanlı olarak çattılar.

"Kapı çalmak?" dedi Bronz kızgınlıkla. Sabah sabah yine aşırı derecede seksi gözüküyordu ve bu kızgın tavır onu daha çekici kılıyordu. "Görüyorum ki bazı kuralları unutuyorsun, Hisar."

Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde yüzümde küçümser bir gülümseme belirdi. "Kural?" dedim ince bir alayla. "Her yer bana ait olduğu için böyle küçük ve önemsiz detaylar zihnimden kaçabiliyor."

Gözlerim hızla odadaki diğer kişilere kaydı, Serdal ve Sanaç, Bronz'un karşısında oturuyorlardı. Onlara aldırmadan tamamen içeriye geçtim. Rahatça koltuğa yerleştim, bacaklarımı uzatıp kayıtsız bir tavır takındım.

"Devam edebilirsiniz, rahatsız olmayın." Üçünün de konuşmasını kesip bana bakması içimi sıktı. "Neden sustunuz?"

"Anlatacaklarım bitmişti," dedi Serdal.

Oda derin bir sükûnete bürünürken sadece onun hâkimiyetini hissedebiliyordum. "Siz çıkın," dedi Bronz. "Bizi yalnız bırakın."

CamScanner ile tarandı

Serdal ve Sanaç hiç vakit kaybetmeden yerlerinden kalkıp, odadan çıkarken Bronz'un bakışları bana döndü. Bakışları delip geçen bir soğukluk taşırken, dudaklarından sorusu döküldü. "Ne için geldin, Hisar?"

Yüzümde beliren ince bir gülümseme, alaycı bir perde gibi aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. "Sana da günaydın, İmparator," dedim dikkat çekici bir tavırla. "Beni görmeden güne başlamak istemezsin diye düşündüm."

Bronz'un yüzünde ufak bir kıpırtı bile yoktu. "Doğru düşünmüşsün," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Şimdi neden geldiğini söyle." Oturduğu yerden kalkıp bana doğru adım attı. Tam dibimde durduğunda üstten bir bakış fırlattı.

"Nefel'i binanın girişine asarken ne düşünüyordun?"

Bronz'un yüzü her zamanki gibi duygusuzdu. Omuz silkti. "Buranın dekorasyonunu sevmemiştin."

Midemde bir ağırlık yarattı. "Canlı manken de sevmiyorum," derken küçümsediğim barizdi.

"Artık canlı değil."

Bakışlarımda saklayamadığım bir dehşetle, "Korkunçsun," diye fısıldadım.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Her zamanki gibi... Bronz, en büyük dehşetleri bile sıradanlaştırmayı başarıyordu.

"Hem tablo gönderip hem de aynı saatlerde o tabloyu gerçeğe dönüştürmenden gerçekten hoşlandım," dedim. "Ama unuttuğun bir şey var: Yahuda asılmadı. İsa asıldı."

"Artık tarihi tekerrür ettirmiyorum."

"Her neyse..." dedim bu konuyu daha fazla uzatmadan. Oturduğum yerden kalkıp geniş masanın başına geçtim. Sisteme giriş yaparak hologramı aktifleştirdim. Karşımda dönen ışıklar, Arkana'nın çeşitli tesislerini kuş bakışı olarak gözler önüne seriyordu. "Seninle konuşmamız gereken acil bir durum var."

"Nedir?"

"Tesislerde bir sorun olduğunu düşünüyorum," dedim ciddi bir tını ekleyerek. Onun bu konuyla ilgilenip ilgilenmeyeceğini kestiremiyordum ama bunu ona söylemek zorundaydım.

"Ne gibi bir sorun?" Bunu konuşmayı beklemediği, yüzündeki ifadeden açıkça belli oluyordu.

CamScanner ile tarandı

"Raporları incelerken üçüncü bölge tesisinde bazı bilgilerin eksik girildiğini fark ettim," dedim ekrana dokunarak ve o bölgenin hologramını ona gösterdim. "Bu tesis, bizden bir şeyler gizliyor olabilir."

Bronz'un bakışları ekrana kayarken devam ettim. "Azize'nin belirttiğine göre eğitimlerdeki test sonuçları eksik ve hatalı girilmiş. Ben de incelediğimde ve diğer tesislerle karşılaştırdığımda belirgin bir fark olduğunu gördüm. Verilerin bir kısmı kasıtlı olarak saklanmış ya da değiştirilmiş olabilir."

Bronz, hologramdaki verileri incelerken yüzündeki gerginlik yerini soğukkanlı bir dikkate bıraktı.

"Bu durumda, tesisin acil olarak geçici süreyle kapatılması ve tüm faaliyetlerin yetkililer tarafından kapsamlı bir şekilde incelenmesi gerekiyor," diye ekledim.

İfadesi sertleşirken, "Bu raporlara imzasını atan kim?" diye sordu.

"Azize," dedim tereddüt etmeden.

Kaşlarını çattı, gözlerinde şüpheyle karışık bir sorgulama vardı. "Hangi Azize?"

"Nefel," dedim soğukluğumu saklamadan.

Bronz'un yüzü hafifçe gerildi. Nefel'in adı anıldığında, odadaki hava daha da ağırlaşmıştı. O an, onun için bu durumun sadece bir hata ya da ihmalden ibaret olmadığını fark ettim. Sessizce düşündü, bakışları sertleşirken yüzünde bir huzursuzluk belirdi. Nefel'in imzası altında olan bu rapor, sadece bir tesadüf müydü yoksa bunun arkasında başka bir şey mi vardı?

"Nasıl fark ettiğini göster, Hisar," dedi Bronz. Sertti fakat merakını gizlemiyordu.

"İmparatoriçe dersen gösteririm." Otoritesini sorgulamaktan zevk aldığımı bilirdi ama bu kez oyunun kurallarını ben koyacaktım.

"Hisar," diye tekrar etti, sabrının sınırında olduğunu hissettim. "Bana tesisteki eksikliği nasıl fark ettiğini göster."

"Asılan Adam'la bir toplantım var," dedim inatla. "Ona yetişmem gerekiyor. Yalnızca bana saygı gösterene vaktim var."

"Sana saygı gösteriyorum. O yüzden bana bu raporlar üzerindeki hataları göster."

"Yine de toplantıma geç kalamam."

"Şu an seninle acil durum toplantısı düzenledim."

CamScanner ile tarandı

"Benim bundan haberim yok," dedim taviz vermeyerek. "Şansına küs."

"Artık haberin var," dedi ve parmağını bir tuşa bastırarak odadaki tüm kilit mekanizmalarını devreye soktu. Aynı anda perdeler hızla kapanarak odayı karanlığa boğdu. "Hiçbir yere gidemezsin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bronz!"

"Şşşt..." dedi ve beni susturmak için hafif bir el hareketi yapıp, cebinden telefonunu çıkararak ekledi. "Bir telefon görüşmesi yapacağım."

"Sakın!" diye bağırdım, içimdeki öfke yükselirken adımlarını bana doğru yaklaştırdı. "Sakın düşündüğümü yapma!"

Ona doğru öne atıldığımda Bronz, ifadesini bozmadan, "Bağırma, ses tellerin kopacak," dedi.

"Seni mahvedeceğim-" demeye kalkıştığımda elini hızla ağzıma götürüp beni susturdu.

"Seni dinliyorum, İmparator." Hattın ucundaki Sanaç'tı.

"Asılan Adam'ın şu anki programını bana söyle."

"İmparatoriçe'yle başlayacak bir toplantısı var."

Bronz kesin bir emir verdi. "Hemen toplantısının iptal olduğunu ilet."

"İptal gerekçesi bildirmem gerekiyor."

"İmparator'un böyle olmasına karar verdiğini söyle."

"Emredersin," diye yanıtladı Sanaç ve telefonu kapattı. Ağzımı kapatan elini ısırdım, öfkeden deliye dönmüştüm. Bronz'un yüzünde en ufak bir tepki belirmedi. Panterinin ısırıklarına karşı bağışıklık kazanmış gibiydi. Elini yavaşça ağzımdan çekerken gözlerim hiddetle doluydu.

"Benim toplantılarıma karışamazsın!"

"Senin toplantılarına karışmıyorum," dedi Bronz, sakin ama otoriter tonla. "Acil bir toplantı yapmamız gerektiği için Asılan Adam'ın boş yere beklememesini sağladım," diye ekledi. "Onu saatlerce bekletebilirdim. İmparator olduğum için bunu yapmadım."

Sabrımın son sınırındayken bağırdım. "Sen şuna, '*Seni kıskanıyorum, Armen'le yan yana bile gelmenizi istemiyorum*,' desene!"

"Onunla toplantını kaçırmak istemiyorsan bana şu an her şeyi anlatıp gidebilirsin."

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"O yüzden mi buraya geldin, Hisar?" diye karşılık verdi, gözlerinde derin bir sorgulamayla. "Kurtulmak senin elinde."

CamScanner ile tarandı

Onunla bu güç oyununu oynamak artık yorucu bir hâl alıyordu. "Haklısın," dedim gözlerimi kaçırmadan. "O toplantıya gideceğim."

Bronz sandalyeye geçip oturdu, âdeta meydan okurcasına gözlerini üzerimde sabitledi. Ben de geniş masanın kenarında durup ona baktım.

"Ayakta kalma." Beni çevik bir hareketle kendine çekerek kucağına oturttu. Bunu beklemediğim için kaskatı kesildim. Onun dizlerinde oturuyor olmak göğüs kafesimin hızla yükselmesine neden oldu.

Kucağından kalktığımda bu yakınlığa zorlandığım için gözlerimi sertçe ona diktim. "Oturacak başka yer mi kalmadı?" diye sorarken yükselen öfkemi bastırmaya çalıştım. "Kucağına oturacak değilim!"

Beni bileğimden çekerek tekrar oturttu. "Sen kucağıma oturup bir şeyler anlatmayı çok seversin, Hisar. Yabancılık çekeceğini sanmıyorum."

Olduğum yere mıhlandım. Onun kucağına ilk defa oturmuyordum ama söylediği şey dokunmuştu. Onunla belki de bütün sınırları aşmıştım ama unutup gitmiştim.

Odasında, ana masasındaki devasa koltuğu saymazsam şu an oturduğumuz sandalye dışında başka hiçbir şey yoktu. "Koskoca masada sadece bir tane mi sandalye var?" diye sordum hayretle. "Doğru ya, yalnızca tek bir kişinin oturma hakkı vardı. Nasıl unuturum!"

Bronz'un gözleri ciddiyetini koruyarak, "Seni dinliyorum," dedi. Bakışları sözlerimden çok bana odaklanmıştı.

Masaya doğru yaklaştım. Dizlerinde oturuyor olmak bütün dikkatimi dağıtıyordu. "İkinci tesis raporu, belki de şu ana kadar gördüğüm en temiz rapor," dedim raporları ona sunarken. "İkinciyle üçüncü tesisi karşılaştırdığımda eksikler bariz bir şekilde ortaya çıkıyor."

Fakat Bronz, rapora bakmak yerine gözlerini benden ayırmıyordu. Hissettiğim baskı, bacağımdaki elinin ağırlığıyla iyice belirginleşmişti. Parmakları, tenime hafif ama kasıtlı bir baskıyla dokunuyor, sanki kelimelerimin arasındaki dikkati yavaşça dağıtıyordu.

"Beni dinlediğine emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi ifadesizce. Elinin dokunuşu daha da yoğunlaştı, hareketleri sanki bilinçli bir oyun oynuyormuş gibi yavaş ama kararlıydı.

"En son ne dedim?"

"Devam et, Hisar." Sesi alçak ve sakindi ama bu sakinliğin altında başka bir şey yatıyordu. Temasın verdiği baştan çıkarıcı hava odada dolanmaya başlamıştı. Sanki her kelimem, onun elleriyle olan yakınlığım arasında eriyip kayboluyordu.

CamScanner ile tarandı

"Şuradan başlayalım," diyerek tekrar odaklanmaya çalıştım. Zihnimi toparlamak zordu, elimdeki raporlara geri dönmek istiyordum.

"Normalde, her eğitimin sonunda alınan test sonuçları merkezi veri tabanına otomatik olarak iletilir," diye devam ettim. "Bu sonuçlar, performans değerlendirmeleri için kullanılır. Ancak burada bazı sonuçların eksik girildiğini fark ettim."

Bronz, elinin yerini hiç değiştirmeden, "Sadece bir veri girişi hatası mı yoksa daha derin bir sorun mu var?" diye sordu.

"İlk başta basit bir hata gibi sandım," dedim raporların arasında hızla gezinerek. "Ama verileri daha detaylı incelediğimde fark ettim ki özellikle düşük performans gösteren katılımcıların sonuçları kasıtlı olarak yüksek gösterilmiş. Yüksek performans gösterenlerin sonuçları ise bilinçli olarak düşürülmüş."

Ona tesislerin 2000'li yıllara kadar yaptığı tüm çalışmaları ve bu yıllardan sonra gerçekleşen farklılıkları gösterdim. Bronz arada sessizce başını sallayarak beni onayladı.

Yarım saat boyunca aralıksız konuştuktan sonra Bronz'un eli tehlikeli bir dokunuşla elbisemin kenarından içeriye doğru sızdı. Ne olduğunu anlayamadan o sıcak dokunuş içimi gıdıkladı.

Ona sert bir bakış atarak, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştım.

"Her koşulda ve şartta bana karşı koyabileceğini söylemiştin."

"Bunu test etmenin sırası değil!" dedim sertçe, kontrolümü kaybetmemeye çalışarak. "Gerçekten önemli bir şey fark ediyorum ve senin yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Tavrı değişmedi. Bir eli boynumu kavradığında dudaklarını boynuma hafifçe bastırdı, içimde kıvılcımlar çakmaya başladı. *Siktir!* Uzun süredir bana bu şekilde dokunmamıştı ve onun dokunuşlarını özlemiştim. Lakin bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

"Bu, senin anlatmanı engelliyor mu?" diye fısıldadı, alçak ve baştan çıkarıcıydı. Bir eli, yavaşça iç çamaşırıma doğru ilerlerken, "Ya da bu?" diye devam etti. Dokunuşları derinleşirken beni tamamen savunmasız bırakıyordu. "Zannetmiyorum çünkü bana karşı koyabileceğini söylemiştin. Öyle de olmalı, Hisar."

Kalçamı istemsizce hareket ettirdim ve onun sertleşen varlığını hissettim. Bu dokunuşlar karşısında ne kadar savaşırsam savaşayım bedenimde yoğun arzular uyanmaya başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Bronz," dedim şehvetim kontrolsüz bir şekilde kendini belli etti. Dudaklarım titredi, ona karşı koymaya çalışıyordum ama içimdeki istek her geçen saniye daha da güçleniyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye inledim titreyerek.

"Etmiyorsun." Dudakları tekrar boynumu buldu, hep öptüğü ve iz bırakana kadar dokunduğu o yer, şimdi bir kez daha onun sıcak dudaklarıyla ıslandı. O dokunuş, daha önce hissettiğim her şeyi yeniden alevlendirdi.

"Beni baştan çıkartabileceğini düşünmen..." dedim kesilen nefesimle ve o an cümlem yarım kaldı.

Sarsılmaz bir ifadeyle, "Bana karşı koyamazsın," dedi.

Koymalıydım.

"İstediğini yap, adın dudaklarımdan hiç dökülmeyecek. Sen arzuladığım adam değilsin." Yalan söylüyordum. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da içimde büyüyen o tutku ve arzu beni ele geçiriyordu. Onu istiyordum, her dokunuşuyla bu istek daha da büyüyordu.

"Hisar," diye fısıldadı Bronz tehlikeli ve çekici bir vurguyla. "Savaşta her şey mübahtır."

"Savaşta her şey mübahtır." Bu bir onaylamaydı ve Bronz aldığı kabulle beni kucakladı.

Beni yatırdığında sırtım masaya yaslandı. Huylanmadan edemedim. Bacaklarımı iki yana açarak bedenini oraya yerleştirdi. Ona alttan bakarken Bronz üzerime doğru eğildi. Nefesini iliklerime kadar hissederken, "Sana unuttuğun ne varsa hatırlatacağımı söylemiştim," dedi.

"İz bırakanlar unutulmaz."

Eli boynumun yanından yavaşça kayarak çenemden tuttu, yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Ben senin üzerinde iz bırakan biri olmayacağım. Ben seni fethedeceğim."

Fethetmek... Bu daha önce karşılaşmadığım bir kelimeydi. Adımın anlamı kale demekti ve o beni fethedeceğini söylüyordu.

"Sana fethedilemeyecek bir kale olduğumu söylemek isterim," dedim. "Sadece duvarları tırmanmakla kalırsın."

Bronz, yüzünü daha da yaklaştırarak dudaklarını kulağımın dibine getirdi, nefesi boynumda geziniyordu. "Her duvar yıkılabilir," dedi parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek. "Ama ben seninkini parçalamaya kararlıyım, Hisar."

CamScanner ile tarandı

Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, gözlerim onun bakışlarından bir an bile ayrılmadı. Her kelimesi tehditkâr bir fısıltıyla içime işlerken derin nefes almakta zorlanıyordum. Teslim olmak yoktu. "O duvarlar seni dışarıda tutmak için değil." Teslim olmak yoktu. "Seni içeri hapsedip kontrol altına almak için varlar."

Bronz, dudaklarını dudaklarıma tehlikeli bir mesafeye kadar yaklaştırdı. "Hapsedildiğimde bile kontrol bende olur," diye karşılık verdi. Bakışlarını kaldırdığında gözlerimin içine baktı. "Seni böyle yatırdığımı hiç mi hatırlamıyorsun, Hisar?"

Nettim. "Hiç."

Zihnim unuttuğum anıyı hatırladı. *Üstüm başım kan kırmızısı boyayla doluydu. Bronz'un elleri çıplak bedenimdeydi ve boyayla birlikte ona karışıyordum.*

"Üstünü böyle çıkardığım..."

Gözlerimi kapatıp onu düşünmeye çalıştım. *Yine resim yapıyordu ve bu resim de boyaların tuvalde değil, bedenimizde olmasıyla bitmişti. Onun üstümü nasıl çıkardığını, ardından ruhumu ruhuyla doyurduğunu hissettim.*

"Bronz," diye fısıldadım.

Bu bana işkenceden beterdi.

"Dudaklarımın tenine dediğini..." dediğinde ceketimin düğmelerini açtığı yere dudaklarını bastırdı. Tam göğsümün ortasıydı. Yavaşça aşağıya inerken gözlerimin önüne kırmızılıklar geldi. *Parmaklarım onun saçlarını kavramış, sertçe çekerken dilinin şiddeti bütün bedenime darbe yapıyordu. Dudakları, en hassas bölgemdeydi ve ben hayatımda hiç atmadığım çığlıkları onunla birlikte atmıştım.*

Kendimi şimdiki zamanda tutmaya çalıştım.

Bütün düğmeleri teker teker açarak, aşağı inerken tek açtığı düğmede tenime dudaklarını bastırdı. Bronz, şu an o kadar çekici duruyordu ki ilk defa hiçbir şey düşünmeden onunla sevişmek istemiştim. Siyah gömleğinin altındaki kaslı bedeni her hareket edişinde benim için soluklanıyor gibiydi.

"Söylesene Hisar," dedi sertliği azalmayan sesiyle. "Hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hatırlamıyorum," dedim parça parça hatırlamaya başlasam da.

CamScanner ile tarandı

"Tekrar hatırlamanı sağlayacağım." Bunu demesiyle sanki bana unuttuğum için bir ceza vermek istiyor gibiydi. "Unuttuğun ne varsa bir gün hiç unutmayana kadar her şeyi hatırlamanı sağlayacağım."

Dudaklarını tekrar karnıma bastırdığında kısıkça inledim. Soğukluk neredeyse kaybolmuş, yerini yakıcı bir sıcaklığa bırakmıştı. Üstümdeki elbisemin düğmelerini açtığı için jartiyerim ortaya çıkmıştı.

Bronz, bir bacağımı kavrayıp hafifçe kaldırdı. Bacağımın iç kısmına dudaklarını dokundurmasıyla derin bir iç çektim. Titrememek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Onun dokunuşu değil, bakışı bile titremem için yeterli bir sebepti.

Siyah opak çorabımı tutan jartiyerin askılarını dişleriyle tutarak çekiştirip bir an olsun gözlerini gözlerimden ayırmadı. Askıdan kurtulan çorabı dantel kısmından tutarak aşağıya doğru sıyırdı.

Çıplak bırakmış olduğu dizime dudaklarını bastırdı. Bacaklarım yara bere içindeydi. O morlukları kapatmak için siyah çoraplar giyerek kamufle ediyordum. Savaş hâlinde olduğumuz için sürekli birileriyle kavga etmekten vücudumda çürükler oluşmuştu.

Bronz ise o çürükleri öptü. Bacağımdan yaklaşarak iç çamaşırımın üzerine doğru geldi ve sıcak nefesini ince dantelli kumaşın üzerinden tenime akıttı.

"Siktir," dediğimde gözlerim kapatarak o ana gittim. *Başım dönüyordu. Çığlık atmaktan nefesim kesilmişti. Bronz, çok sertti ve durmak ne demek bilmiyordu. Ona yavaş diyeceğim hiç aklıma gelmezdi ve o, tanıdığım, bana kıyamayacağını düşündüğüm adam, gerçek benliğini ortaya koymuştu. Beni hâkimiyeti altına alarak ne kadar dominant biri olduğunu tam olarak bu yatakta göstermeye ant içmiş gibiydi. Gibisi fazlaydı, bana resmen bunu göstermişti.*

"Gözlerime bak," diye emreden bir tonla beni kendime getirmeye çalıştı. Gözlerimi aralayarak ona baktığımda hazdan gözlerinin parladığına şahit oldum. "Tıpkı o günkü gibi gözlerini benden sakın ayırma, Hisar."

Gözlerimin içine bakarak en hassas bölgeme dudaklarıyla dokundu.

Ve bu hareketiyle dudaklarımdan resmen bir feryat döküldü. "Ah!"

Uçurumun kenarında olmak gibiydi. Tutunacak bir dal aradım ve ellerim saçlarını buldu. Dilinin o iç gıdıklayan sıcaklığı kumaşın üzerinden bana sürtündüğünde, "Siktir... Ah," diye inledim. Sanki bana eziyet etmek istercesine bu hareketini defalarca tekrarladı.

CamScanner ile tarandı

Aklım uçtu. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine girdi. Hem kırmızı boyayı görüyordum hem de Arkana sınırları içinde olan bizi. Kırmızı boyaya rağmen nasıl seviştiğimizi hatırladım, şimdi ise düşman olmama rağmen nasıl sevişmeye başladığımızı... Gerçek ve hayal kavramım tamamen karıştı.

Gözlerimi ondan kaçırmadım. Onun dudakları beni ıslatırken başım geriye doğru kaydı. Bronz'un parmakları iç çamaşırımın kenarını bulup yavaşça çekti. Bayılacağımı sandım. Bu adam, henüz hiçbir şey yapmadan bile beni kendimden nasıl geçirebilirdi?

Durması gerekiyordu.

Bu anın yoğunluğuna kapılamazdım.

Daha fazla ileriye gitmemeliydi.

Neden gitmesini istiyordum? Neden Bronz'la, tam da burada dünyanın sonuymuş gibi sevişmek istiyordum?

İç çamaşırımı çıkarmasına izin vermeden doğrulduğumda Bronz'u yakasından tutup onu kendimle birlikte kaldırdım. Masadan inip, kenarına kalçamı yaslarken Bronz, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yeni bir anı oluşturuyorum," derken kulağına doğru fısıldadım. Ondan yavaşça geriye çekildiğimde parmaklarım gömleğinin düğmesini buldu. Düğmeleri açmadan aşağıya inerken dilimle kulağının altına dokundum. Bronz'un kasıldığını sertleşen bedeniyle anladım. Bundan deli gibi etkileniyordu. Kehribarın sıcak kokusu burnuma dolarken onun boynunu öpmeye devam ettim.

Parmaklarım aşağıya doğru inince hissettiğim sertlikte durdum. Ellerimi yoğun sıcaklığın üzerinde gezdirdim. Erkeklik organı taş gibi olmuştu. "Hiç sana bunu yaptım mı?"

Kısık kısık nefes alıp verirken, Bronz aniden beni ters çevirip elini boynuma yerleştirdi. Sahiplenici bir tavırla boğazımı kavrarken diğer eliyle belimi sardı. Sırtımı göğsüne sertçe yasladığında hiç nazik değildi.

"Dudaklarım, seni kavradı mı Bronz?" diye arzu dolu bir sesle konuşmaya devam ederken onu kışkırtmaya kararlıydım.

Kalçamı ona bastırırken hafifçe kıpırdadım. "Yaramazlık yapmak istemedim mi?" diye sordum masum bir tavırla. "Hatırlamamda yardımcı ol çünkü ben hatırlayamıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Sinema," dedi Bronz nefes nefese bir hâlde. "Sinema odasında film izlerken yaramazlık yapmak istemiştin. Orada sana küçük bir ders vermiştim."

Belimi saran parmakları karnıma geldiğinde yavaşça aşağıya inmeye başladı. "Bana ne öğretmiştin?" dedim merakla.

"Dizlerinin üstüne oturmanı söylemiştim," dediğinde damarları belirgin parmakları, iç çamaşırımın içine sızdı ve tenlerimiz buluştu. "Uslu bir kedi gibiydin." Gözlerimi kapattım ve onun elinin tenimde gezmesinin keyfini çıkardım. "İçinden bir panter çıkacağını düşünememiştim."

Parmakları dairesel şekilde hareket ederken kendimi tamamen ona bıraktım. "*Moya devochka, eto chto za vlazhnost?*"[3]

"Ne dedin?"

"*Vsyo, o chyom ya dumayu, eto byt' vnutri tebya i vstretit'sya s etoy vlazhnost'yu.*"[4]

Bu adam her Rusça konuştuğunda karşısında eriyip gidiyordum. "Anladığım dilde konuş..."

"*Kak zhe mne tebya odolet'? Kak zhe mne tebya unichtozhit', kogda tak sil'no khochu byt' s toboy?*"[5]

"Kes şunu!"

"Hoşuna gidiyor," dedi Bronz yoğun bir duyguyla. "Seninle Rusça konuşmam hoşuna gidiyor. Bir tek benim Rusça konuşmamdan rahatsız olmuyorsun." Kahretsin, iliklerine kadar haklıydı. Rusça her ne diyorsa kulağıma her fısıldadığında tüylerim diken diken oluyor ve beni etkiliyordu.

Kapı tıklatıldığında Bronz'la aniden birbirimizden ayrıldık. İkimiz de genişleyen gözlerimizle birbirimize bakarken üstümüzü düzeltmeye başladık. Gömleğini, düğmelerini ve pantolonunu düzelten Bronz, bana yardım edip, çorabımı yukarıya çekerek klipslerini taktı.

"Tam gelecek zamanı buldular. Seni alt etmek üzereydim!" dedim kızgınlıkla.

"Beni alt mı ediyordun?" dedi Bronz tek kaşını kaldırarak.

---

[3] (Rus.) Kızım, bu nasıl bir ıslaklık? (y.n.)

[4] (Rus.) Tek düşündüğüm, senin içinde olmak ve bu ıslaklıkla buluşmak. (y.n.).

[5] (Rus.) Seni nasıl alt edeceğim? Seninle olmayı bu kadar çok isterken seni nasıl yok edeceğim? (y.n.)

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken hızlıca topuklu ayakkabımı ayağıma geçirdim. Ne ara bu kadar dağıldığımı bilmiyordum. "Tamam, biraz savaşma seviş kısmına geçmiştik fakat kabul et, ikimiz de farklı bir oyun içindeydik."

Bronz az önce beni masaya yatırmamış gibi koltuğa geçerek rahat bir tavır takınmak adına ayaklarımı uzattım. Elime masadaki kalemi aldığımda ona hazır olduğumu belli eden bir bakış attım. Bronz tam seslenmek üzereyken, elini saçıma atarak yüksek ihtimalle kabaran saçlarımı hızlıca düzeltti.

Ardından, "Gel," dedi.

Kapı açıldığında Serdal içeriye girdi. "Bronz." Beni burada görmesiyle başını eğip tekrar konuştu. "İmparatoriçe."

Gözlerimi kısarak ona öldürücü bakışlar atarken, "Umarım bizi bölmene değecek bir şeydir," dedim. "Sevişmemizin ortasında gelmen hiç hoş değil."

"En azından birbirinizi öldürmediğiniz için sevindim," dedi Serdal sıcak gülümsemeyle. "Acil olmasa gelmezdim, İmparator'un ıslak imzasına ihtiyacım var." Masaya geçerek kâğıdı işaret etti. "İzninle."

"İzin sizin," dedim ve hologramı tekrar aktifleştirdim. Orada oyalanırken Bronz'un üzerimdeki etkisinin geçmesini bekledim. Öyle ki bütün tenim onun kokusuyla mest olmuştu. Serdal ve Bronz'un kısa görüşmesinden sonra Serdal odayı terk etti.

Bronz ağır adımlarla yanıma geldiğinde eli tekrar çorabıma dokundu. Bakışlarımı ona kaldırdım. "Devam edeceğimizi düşünmüyorsun umarım."

"Yine düşmüş." Elini çorabın dantel kısmından nazikçe tutarak, yukarı doğru çekip klipsini dikkatlice yerine taktı. Hareketleri öylesine yavaş ve bilinçliydi ki sanki bu anı özellikle uzatmak istiyordu.

Derin bir nefes alıp, konuyu yeniden rayına oturtmaya çalışarak, "Buraya gelmeme neden olan konuya dönebilir miyiz?" diye sordum. "Bu konu benim için önemli."

Bronz bir an bakışlarını yüzüme sabitledi. "Dönelim." Bu sefer hologramın başına kendisi geçti. Parmakları ekranın üzerinde hızlıca hareket ederken ifadesi ciddileşti. "Sana burada ne olduğunu söyleyeyim, Hisar."

Bronz'un açtığı raporlar, daha önce hiç görmediğim bilgilerle doluydu. Gözlerim hızla ekranın üzerinde gezindi, her bir satırı sindirmeye çalışırken kafam karışmıştı. O sırada Bronz konuşmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"Sistemde bir hata olduğu doğru. Benim de anlatmaya çalıştığım şey buydu. Fakat babam, bunu anlamamakta ısrarcıydı. Ben de üçüncü bölge tesisinde eğitime alınan bir çocukken o zamanlar en yakın arkadaşım olan Atlas'la kendi verilerimi değiştirecek şekilde sistemi sabote ettim."

Söylediklerine inanamıyordum. Şaşkınlıkla, "Ve yıllardır bu hata fark edilmedi," diye fısıldadım.

Bronz gözlerini hafifçe kısmıştı, öfkesi yüzüne yansıyordu. "Ben aynı dakika içinde fark edilir sanmıştım," dedi. "Yanıldım."

Çürük temeller vardı.

O ise bunu ortaya çıkarmaya çalışmıştı.

"Sonrasında bunun hep yapıldığını fark ettim," diye devam etti. "Aslında sistemin ne kadar güvenilmez olduğunu anladım. Buradaki performans sonuçları bir hiçti. Sisteme eriştim ve zamanında orada bulunan, hakları sabote edilen çocuklara baktım."

Yükselen kaygıyla ona döndüm. "O çocuklar kimler?"

Bronz derin bir nefes aldı, sanki açıklayacağı şeyin ağırlığını kendisi de zor taşıyormuş gibiydi. "Sanaç, Yasmin, Viran ve Serdal."

Şok içinde kalakaldım. "Ne?"

Gözlerimi yakalayıp ciddiyetle devam etti. "Bir de sen, Hisar."

Gerçeklerin üstü açılırken başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibiydi. Nefesim kesilmiş, kalbim hızla atmaya başlamıştı. O an, büyük bir öfkeyle, "Bu yüzden kart sahibi olamadık!" diye bağırdım. Sözlerim odada yankılandı. "Kart sahibi olmayan her çocuk ölür! Onlar da yok yere ölmek üzereydi!"

Kalbim göğsümde hızla atarken gerçeğin ağırlığı beni tamamen sarsmıştı.

Bronz, gözlerini benden ayırmadan ifadesiz bir yüzle devam etti. "İşte, Arkana için çocukların hayatı bu kadar önemliydi. Onlar için sadece performans grafikleri ve değerlendirme sonuçlarından ibarettik. Gerçek yaşamlarımızın hiçbir önemi yoktu."

Bir yandan yıllarca inanılan düzenin sahte olduğunu bilmek, diğer yandan bu düzenin bizi ne hâle getirdiğini görmek canımı yakıyordu. "Demek sistem hiçbir zaman mükemmel değildi," diye mırıldandım, ağzımdan dökülen kelimeler yorgun ve acı doluydu.

Bronz, sert bir ifadeyle hologramı kapatıp bana döndü. "Mükemmel bir sistem yaratmaya çalıştıklarını söylediler ama sonuçta yarattıkları şey

CamScanner ile tarandı

hatalarla dolu bir cehennemdi. Zamanında fark edilseydi... Belki biz de şimdi çok farklı yerlerde olurduk. Ama öyle olmadı. Kimse sistemi sorgulamadı, herkes körü körüne inandı."

Zamanında fark edilseydi... Belki biz de şimdi çok farklı yerlerde olurduk.

Bundan daha acı bir şey görmemiştim.

Derin bir nefes aldım, kafamda düşünceler hızla dönüp duruyordu. "Ya diğerleri?" dedim. "Sanaç, Yasmin, Viran, Serdal... Onlar da bunun farkında mıydı?"

Bronz başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbiri bilmiyordu. Kimseye söylemedim. Sen fark edene kadar bu gerçeği taşıyan tek kişi bendim."

"Bu yüzden onlar hayatında, değil mi?" diye sorduğumda merakla baktım. "Düzen, deden tarafından başlatıldığı için kendini suçladın ve onlara bir hayat vermek istedin. Tekrardan teste tabi tutup bu sefer hak ettiklerini verdin!"

Sessiz kaldı. Fakat bu sessizlikte bir onaylama vardı.

"Yasmin'i sorgusuz sualsiz onaylama nedenin de tam olarak buydu..." Öfkem, yerini derin bir üzüntüye bırakmaya başlamıştı. "Ama hepsi... Onca yıl boyunca onların hakkı yenildi, Bronz. Neden hiç kimse bunu fark etmedi?"

"Çünkü herkes Arkana'nın mükemmel olduğuna inanmak istiyordu."

"Kartları da bu yüzden tekrardan dağıttın," dedim artık her şey rayına otururken. "Sisteme başkaldırdın, herkesin hak ettiği şekilde yaşamasını sağladın."

"Her ne yaptıysam mutlaka geçerli bir nedeni vardır," dedi Bronz.

Tam o sırada kolumdaki saatten gelen zayıf bir ışık dikkatimi çekti. Bir sonraki programıma dair bir anımsatıcı görünmüştü. Armen'le olan toplantım tamamen bitmişti. Ukrayna'ya uçuş yapacağım saat yaklaşmıştı. Derin bir iç çekişle, "Toplantı saatini kaçırdığıma inanamıyorum," dedim hayal kırıklığıyla.

"Üzüldüğümü söyleyemem," dedi.

Oturduğum yerden kalkarak eşyalarımı toplamaya başladım. Hazırlığımı yaptıktan sonra arkamı döndüğümde, Bronz'un gözlerinin kalçama dikili olduğunu fark ettim. Ve bunu hiç gizlemiyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Sen kalçama mı bakıyorsun?" dedim.

Bronz hiç istifini bozmadan, "Kalçana baktığım doğru," dedi. Parmağını dudağının kenarına sürtüp ekledi. "Çorabın..."

CamScanner ile tarandı

"Jartiyer o," dedim sürekli çorap demesine karşılık düzeltmek istercesine. Elbisemin altından kaymış çorabımın askısı sallanıyordu. Klipsi kontrol ettiğimde tamamen kırıldığını fark ettim. İçimde yükselen sinirle, "Sana inanamıyorum!" diye çıkıştım. "Kırmışsın, o yüzden mandal çorabı tutmuyor!"

Duruşunu bozmadan sakince, "Daha önce de yapmıştım," dedi.

Bir anda gözlerimi ona diktim. Gözlerinin derinliklerinde hiç bilmediğim sırlar fısıldanıyordu. Dışarıya çıkmak için yanıp tutuşan duygularımı saklayarak yavaşça masanın kenarına yaslandım. Ellerim, elbisemin altına doğru kaydı, dikkatlice jartiyerimin ince kumaşına dokundum.

Bilinçli olarak hareketlerimi yavaşlatıp, klipsi dikkatlice çözüyor, her dokunuşumla kontrolü elime alıyordum. Parmaklarım, yumuşak bir şekilde çorabımın dantel kısmını kavradı ve yavaşça aşağı doğru çekmeye başladım. Kumaş bacağımı saran sıcaklığını kaybederken Bronz'un nefesinin kesildiğini hissettim. Gözlerini bacaklarımın hareketlerinden bir an olsun ayırmıyor, dikkatini en ufak detaya kadar bana veriyordu.

Diğer bacağımdaki çorabı çıkarırken daha da yavaşladım. Parmaklarım, çorabın ipliklerine usulca dokunarak, aşağıya doğru inerken Bronz'un dudaklarının hafifçe aralandığını ve derin bir nefes aldığını fark ettim. Gözleri âdeta hipnotize olmuş gibi her hareketimi izliyordu. Sessizlik odada yankılanıyor, sadece ikimizin nefesi duyuluyordu. Bronz'un boğazından hafif bir yutkunma duyuldu. Bu küçük ses, onun içinde bastırdığı arzuyu açığa vururcasına güçlüydü.

Çorabı tamamen çıkardıktan sonra tuttuğum jartiyeri ona doğru fırlattım. "Ben de senin gömleğinin düğmelerini koparsam hoş olur muydu?" dedim hoşnutsuz bir tınıyla.

Bronz, jartiyeri havada ustalıkla yakalayarak, eline dolayıp, "Kıyafetlerimi aklından çıkar," dedi.

Ona meydan okuyan bir bakışla baktım. "Bunun bir karşılığı olmayacak mı sanıyorsun?"

"Hiçbir şey yapamazsın."

"O evine gelip bütün gömleklerini mahvedeceğim."

"Seni evde bekliyor olacağım, Hisar."

CamScanner ile tarandı

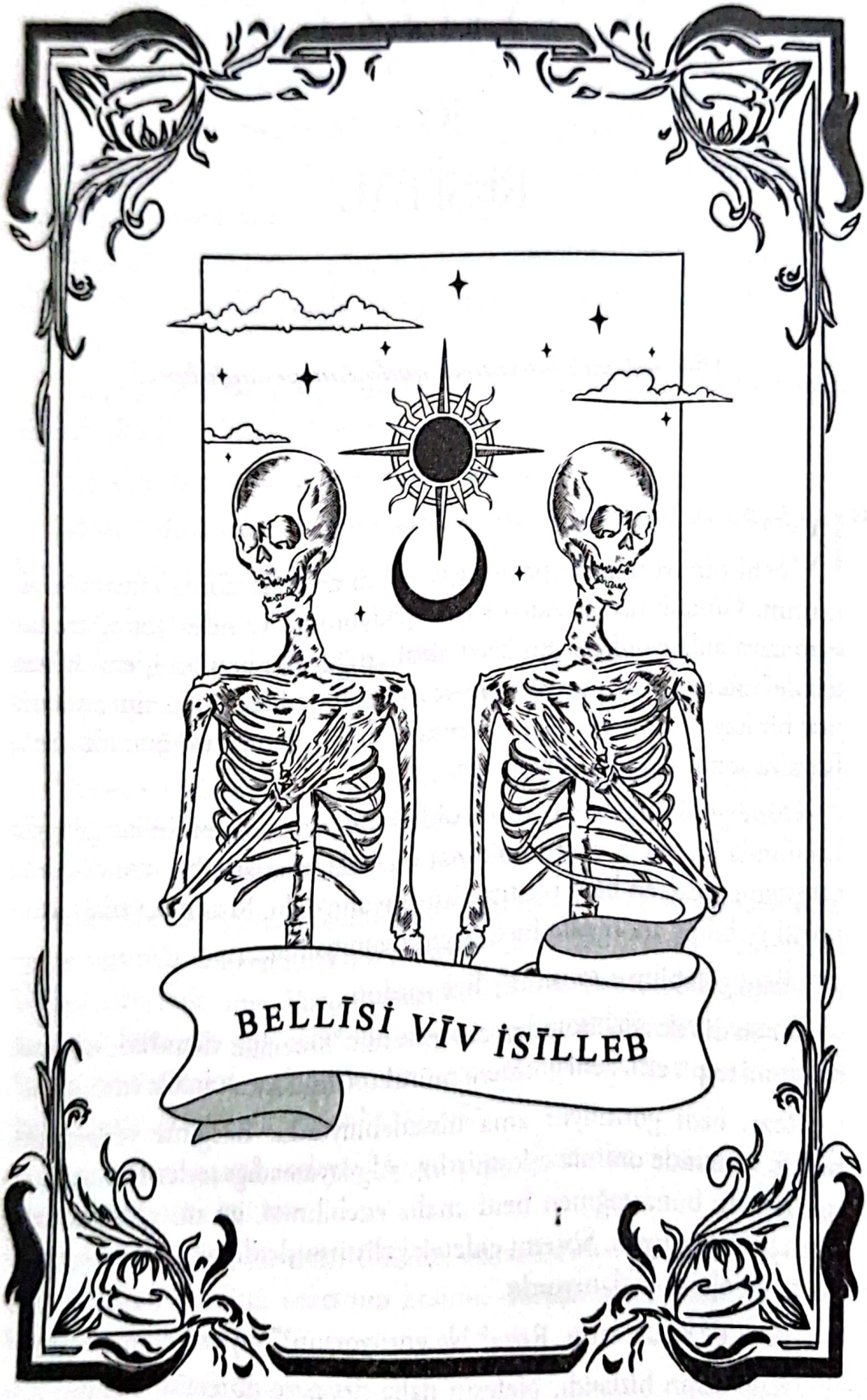

CamScanner ile tarandı

16.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

"Roza."

"Seni dinliyorum, İmparatoriçe." Onu artık hayatıma tamamen almıştım. Günlük olarak video kaydı çekiyordum ve neler yaptığımı bir kameraya anlatıyordum. Bu kartı aktif ettiğimden beri bu işlemi kartın içinde bulunan mekanizmaya yapıyordum. Böylelikle günlüğüm artık dijital bir kayıt hâline gelmişti. Anımsamadığım, hatırlamadığım olaylarda Roza'ya sorarak yardım alıyordum.

Gözle görülmeyen ama orada olduğunu hissettiren bir bilinç gibiydi. Etrafımda bir ekran yoktu, yalnızca odadaki cihazların bir uyum içinde çalıştığını gösteren hafif bir titreşim duyuluyordu. Roza'nın varlığı, teknoloji ve bilinç arasındaki ince çizgide salınıyordu.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordum.

Bir an duraksadı, ardından cevap verdi: "Sistemim vücudunun birçok bölgesini tespit etti. Seni görmem mümkün değil ancak analiz edebilirim."

Roza, beni görmüyor ama hissedebiliyordu. Bileğime yerleştirilen bir çip sayesinde onunla eşleşmiştim. Algılayamadığı şeyler teknolojinin sınırlarıydı; buna rağmen beni analiz edebilmesi, bir tür gözetlemenin farklı bir boyutuydu. Sistemi giderek geliştirmişlerdi ve böylesine bir teknoloji sır olarak saklanıyordu.

"Peki, ne analiz ettin, Roza? Ne görüyorsun?" diye sordum merakla.

"Kalp atışın hızlandı. Nefesin daha derin ve düzensiz. Vücut ısında hafif bir artış var. Muhtemelen merak veya kaygıdan kaynaklanan fizyolojik tepkiler... Yanılıyor muyum İmparatoriçe?"

CamScanner ile tarandı

Roza'nın her kelimesi titizlikle hesaplanmıştı. Yaptığı çıkarımlar tüyler ürperticiydi çünkü hislerimi benden önce fark etmişti.

"Bugün bir davet var, Roza," dedim belirsizlikle. "Elbise konusunda senden yardım isteyeceğim."

Roza'nın cevabı hızla geldi. "Ben modelist değilim."

"Biliyorum," dedim. "Ama en azından hangisini giyeceğim konusunda yardımcı olabilirsin."

"Fiziksel özelliklerine göre yardımcı olabilirim. Sistemimdeki verilere göre Arkana'da yapılacak oylamaya katılmak için hazırlandığını varsayıyorum."

"Doğru," dedim ve Roza'nın veri tabanında olmayan yeni bir bilgi vererek ekledim. "Maskeli bir balo eşliğinde olacak."

"Kendine bir maske seçtin mi İmparatoriçe?"

"Hayır," dedim bir yandan saçlarımı tararken. "Bir çağ partisi olacak. Maskelerimizi orada seçeceğiz."

"Kulağa güzel geliyor."

"Peki Roza, fiziksel özelliklerime göre hangisini önerirsin?" diye sordum yatağın üstündeki iki elbiseyi elime alarak. "Biri kırmızı biri de krem olan iki elbisem var."

"Kırmızı tonları, ten rengin ve saç renginle kontrast yaratacak. Vücut yapını göz önüne alarak akışkan kumaşlar ve uzun, zarif kesimler öneririm. Dikkat çekici bir maske seçmen uygun olur."

Kırmızı elbiseyi yavaşça elime aldım. Kumaşın zarif dokusu parmaklarımın arasında akarken Roza'nın tavsiyesinin ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha fark ettim. Vücut hatlarıma kusursuzca oturacak akışkan bir kumaştı. Sırtı yarı açık olan elbiseyi üzerime geçirdim ancak sırtımdaki fermuara ulaşmakta zorlanıyordum. Parmaklarım, fermuarla cebelleşirken kapıdan gelen ani tıklama beni irkiltti.

Etek ucunu tutarak aceleyle kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda Armen'i buldum.

"Armen?" dedim hayretle. Onunla en son Arkana'da karşılaşmıştık. Şık bir takım giymişti; ceketinin kesimi, duruşuna kusursuz bir asalet katıyordu.

"Müsait misin?" diye sordu.

Ona kapıyı açarak, "Gelsene," deyip kenara çekildim. "Hazırlanyordum."

CamScanner ile tarandı

Armen içeri girdi, salona ilerlerken aramızda kalan mesafe sanki daha da daralmıştı. Hafif bir gülümsemeyle, "Umarım Bay Bronz benden önce davranıp sana davet için teklif getirmemiştir," dedi.

"Kendisi gelmedi ama ondan bir paket geldi."

"Paket mi?" diye sordu, kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Evet," dedim ve ona koltuğun üstünde duran, henüz açılmamış kutuyu işaret ettim. Armen adımlarını ağırlaştırarak kutuya yaklaştı, bakışlarında ince bir merak belirmişti.

"Açmamda bir sakınca var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Yemek yediysen açmanı önermiyorum, kusabilirsin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirse de ciddiyetini bozmadı. "Sorun değil," dedi ve kutunun kapağını dikkatlice kaldırdı. İçindeki görüntü karşısında kaşlarını çatarak nefesini tuttu. Kesilmiş parmaklar bulunuyordu.

"Kimin parmakları?" diye sordu, bakışlarını tekrar bana yöneltirken.

Piyano hocamın, neredeyse kim olduğunu unuttuğum kişinin parmaklarıydı. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O kişinin benim geçmişimde bir yeri bile yoktu. Kesilmiş parmaklar, piyanonun zarif dokunuşlarını bir daha asla yapamayacak olan o ince parmaklar, kutunun içinde birer gerçeklik olarak yatıyordu.

"Bu sefer de piyano hocamın parmaklarını bana yollama nezaketinde bulunmuş," dedim acıyla karışık bir soğukkanlılıkla.

Armen'in açık renkli irisleri derin bir karanlığa gömüldü. "Sanırım buna bir son vermeyeceksiniz." İfadesi merak ve endişesini gizleyemeyen bir sertlikle sarılmıştı.

Gözlerimi kaçırmadan sanki bu çirkin oyunun basit bir kuralıymış gibi, "Böyle bir eğlence her zaman bulunmaz," diye cevapladım.

Derin bakışlarını üzerime dikerek, "Bu eğlencenin sana zarar vermesini istemem," dedi.

"Ben düşünmen gereken biri değilim," dedim sınırlarının farkında olduğumu ona hatırlatmak ister gibi.

"Sadece romantik olmaya çalışıyordum. Anlaşılan bu da sana yaramıyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Beni böyle tavlayamazsın."

CamScanner ile tarandı

"Onu anladım," dedi Armen, hafif bir iç çekişle. "Bilerek erken geldim. Davet öncesi bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm. Misafirine bir şeyler ikram edersin, değil mi?"

"Ederim etmesine ama öncesinde sen bana fermuarımı kapatmam için yardım eder misin?" diye sordum, sırtımdaki yarım kalmış işi ona işaret ederek.

Armen kısa bir tereddütten sonra başını sallayarak, "Elbette," dedi. Bana yaklaştığında adımlarının her biri aramızdaki mesafeyi biraz daha azaltıyordu. Saçlarım kısa olduğu için onları toplama zahmetine girmemiştim; zaten gerek de yoktu. Parmaklarının soğuk dokunuşu sırtımda hafif bir ürperti yaratırken fermuarı yukarı doğru yavaşça çekmeye başladı.

Saniyeler sonra, "Dövmen güzelmiş," dedi.

Ona doğru döndüğümde içimde yükselen belirsizlikle, "Dövme mi?" diye sordum, kaşlarımı hafifçe kaldırarak.

"Evet," diye yanıtladı, dikkatini sırtımdan ayırmadan. "Ne yazdığını tam olarak anlamadım ama zarif görünüyor."

Bedenimde panik dalgası yükseldi. Siktir, siktir, siktir! Ne dövmesinden bahsediyordu? Sırtımda bir dövme mi vardı? Böyle bir şey yaptırdığımı hatırlamıyordum. Ellerim istemsizce sırtıma gitmek üzereydi ki kendimi frenledim. Nasıl olurdu?

"Ne oldu?" diye sordu Armen, ifademi çözmeye odaklanarak.

Hızla toparlayıp sanki her şey kontrolüm altındaymış gibi, "Korse takmam gerekiyordu," dedim tatlı bir mahcubiyetle. "Onu unuttum. Tekrar açar mısın?"

Hiçbir şey söylemeden fermuarı tekrar indirdi. Ona yavaşça gülümsedim. Armen koltuğu işaret ederek, "Seni burada bekliyorum," dedi rahat bir tavırla.

Hemen odama döndüm. Elime makyaj masasının üzerinde duran aynayı alarak, banyoya doğru ilerleyip kendimi kapının arkasına attım. İçimde yükselen panik dalgası beni sarsarken nefesim düzensizleşmişti. Bakışlarım hızla büyük aynayı buldu ve küçük aynayı da titreyen ellerle sırtıma doğru tutmaya çalıştım. Aynayı doğru açıya getirdiğimde gördüğüm şey derin bir iç çekişe neden oldu.

Dövme... Orada duruyordu.

Omurgamın üstüne, belime doğru oluşan boşluğa yazılmıştı.

CamScanner ile tarandı

Derimin üzerine işlenmiş olan bu işaret, ne kadar bakarsam bakayım aklıma yerleşmeyen bir gerçeklik gibi görünüyordu. Dövmenin şekli ve yazılışı hemen gözüme çarptı.

İnce, küçük harflerle ve kırmızı renkle yazılmış dikey bir dövmeydi.

bellīsi vīv isilleb.

Daha da tuhafı, dövmenin hem tersten hem düzden aynı şekilde okunmasıydı. Arkana dilinde yazılmıştı. Bu dilin karmaşık yapısı ve gizli anlamları vardı.

Armen bunu nasıl anlamamıştı ki? Örgütün derinliklerine bu kadar yakın biri bu sembolleri, bu dili bilmez miydi? Arkana dilini bilmiyor muydu? Düşüncelerim birbirine karıştı. Böyle bir şeyi gözden kaçırması neredeyse imkânsızdı. Eğer bilseydi o anda ne olduğunu anlar, sorular sorardı.

O gerçekten göründüğü gibi biri değildi.

Koyu kahve irislerim tekrar dövmenin üzerine kaydığında harflerin her bir kıvrımı birer bilmece gibi zihnimde yankılanıyordu.

Nefesimi tutarak aynaya bir kez daha dikkatlice baktım. Bu dövme Bronz'da da vardı. Aynı şekilde ve yerdeydi. Üstelik anlamı kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Anlamı, *Devrim ve Direniş* demekti. Bu dövme neden buradaydı? Ve asıl soru, ben neden bu dövmeyi hatırlamıyordum?

Banyodan çıktığımda, panik hâlimi ifademden tamamen sildim. Çehremi sakin bir ifadeye bürüyerek Armen'in yanına doğru yürüdüm. Sanki hiçbir şey olmamışçasına üzerimdeki kırmızı elbisenin telaşına kapılmış gibi davrandım. Armen'in bakışları üzerimde olsa da düşüncelerimi susturmakla meşguldüm.

Samimi bir tavırla, "Fermuarımı çeker misin?" dedim.

"Emrin olur," dedi Armen, samimi duruşuyla. Yavaş adımlarla arkamda durdu, parmakları sırtıma hafifçe dokunduğunda içimde bir ürperti hissettim. Sırtımda dokunuşlarını hissederken zihnim başka düşüncelerle doluydu. *Arkana dilindeki dövme... Armen'in bunu fark etmemesi... Bu nasıl mümkün olabilir?*

Fermuarı kapatmasıyla ona doğru döndüm. Armen koltuğa yavaşça oturdu. Onu test etmeliydim. Hislerinde gerçekçi miydi yoksa sahte mi davranıyordu şimdi anlayacaktım. Yanına geçerek yaklaştığımda bana hipnoz olmuş şekilde baktı. Hareleri genişlediğinde yavaşça yutkundu.

Durmadım.

CamScanner ile tarandı

Biraz daha yaklaştım.

"His..." dedi fısıltıyla. Giderek yaklaşırken bir anlığına nefes almadı.

Tam olarak öpüşme pozisyonundaydık. Eli, çenemi bulduğunda başını eğdi.

Beni gerçekten öpmek istiyordu. *Hislerinde gerçek miydi?*

"Tabletim şurada kalmıştı," deyip onun arkasına elimi uzattığımda Armen hafifçe öksürdü. Tableti hızlıca alıp arkama yaslandım. Parmaklarım ekrana ustaca dokunduğunda hiçbir şey olmamışçasına tabletimi televizyona bağladım. O ise az önceki yakınlığımızı düşünmekle meşguldü.

Televizyonun ekranı açıldığında, ekranın ışığı odayı hafifçe aydınlattı. Armen, ekrana bir an odaklanarak kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ne izliyorsun?" diye sordu.

"Borsayı," dedim.

"Neden?"

Ekranda sayılar ve grafikler hızla hareket ediyordu, piyasalar canlıydı ve her şey hareket hâlindeydi. Gözlerimi ekrana dikerek, "Büyük bir kriz başlayacakmış birazdan," dedim.

Armen dikkatle sayıları takip ediyorken hızla bir noktaya takıldı, ardından kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla, "Bu..." dedi. "Bronz'un para birimi değil mi? BVI."

Ekrana biraz daha yaklaşıp dikkatle bakmaya devam etti. Gözleri büyümüştü ve yüzünde endişeyle karışık bir merak belirmişti. "Üstelik... Neden *düşüşte*?" derken artık çok daha ciddiydi.

Hücrelerimde bir zafer hissi dalgalandı. Armen'in şaşkınlığı, planımın ne kadar iyi işlediğinin bir onayıydı. Her şey yolunda gidiyordu. Bu durumun kontrolü bende olsa da dışarıdan bakıldığında sadece ekrana odaklanmış biriydim.

"Balinayı bilir misin?" diye sordum ekrandaki grafikleri kontrol ederek.

Armen, bir an duraksayarak bana doğru döndü. Kaşlarını hafifçe kaldırdı, bakışlarında bir merak belirdi. "Ne anlamdaki balina?"

Gözlerimi ona çevirdim, bakışlarımı sabitleyip hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Borsa piyasasındaki balina sistemini duymamış olamazsın." Armen, konuyu tam olarak anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Hafifçe arkasına yaslandı, dikkati artık tamamen üzerimdeydi.

Yerimden kalkıp, bir yandan konuşurken diğer yandan ikimize de kırmızı şarap doldurmaya başladım.

CamScanner ile tarandı

"Borsa piyasasında *balina* dediğimiz yatırımcılar vardır," diye başladım yavaşça. "Bunlar sıradan yatırımcılardan çok daha büyük bir sermayeyi kontrol ederler. Öyle büyük bir güçleri vardır ki tek bir hareketleriyle piyasayı dalgalandırabilirler. Genellikle bilinçli olarak fiyatları yukarı veya aşağı yönlendirmek için hareket ederler. Yani düşünebileceğin gibi piyasadaki *asıl oyuncular* onlardır."

Armen'in bakışları tekrar ekrana kaydı. Gördüğü grafikleri şimdi daha anlamlı bir şekilde değerlendiriyordu. Konuşmaya devam ettim. "Borsada bir balina, büyük bir varlığın alım satımını yaparak piyasa fiyatını manipüle edebilir. Örnek verecek olursam belirli bir varlığa yüksek miktarda yatırım yaparak fiyatını hızla artırabilirler. Ardından, tam tepe noktada ellerindeki varlıkları satarlar ve fiyatın hızla düşmesine neden olurlar. Küçük yatırımcılar bu dalgalanmanın ortasında ne yapacaklarını bilemeden, hareket ederken, *balina* çoktan kârını alıp çıkmıştır."

Yüzündeki ifade giderek ciddileşiyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı, gözleri artık ekrandaki sayıların her birine dikkatle odaklanmıştı.

"Ve bu yüzden BVI ani bir düşüşte..." dedi.

Gözlerimi tekrar ekrana çevirirken yoğun bir heyecan dalgası hissettim. "Evet, tam olarak öyle. Bronz'un para birimi... BVI, şu anda bir balinanın hedefinde. Büyük bir kriz yaratacak kadar ciddi bir düşüş yaşıyor. Bu düşüş, küçük yatırımcıların panikle satışa başlamasına neden olacak. Aslında bu, çok daha büyük bir oyunun sadece bir parçası."

Ona şarap bardağını uzattığımda yalnızca gözlerimin içine baktı, ben ise keyifle şarabımdan bir yudum aldım.

"Elindeki tüm büyük yatırımları sattıktan sonra balina tekrar piyasaya girip fiyatı tekrar yükseltecek. Fakat o sırada çoktan büyük bir kâr elde etmiş olacak." Duraksadım, Armen'in bu bilgiyi sindirmesine izin verdim. "Ve Bronz'un para birimi, şu anda tam bu oyunun ortasında."

Gözlerimdeki anlamlı bakışı Armen fark etmiş olmalıydı çünkü bir anlığına nefesini tuttu. "Buradaki balinanın sen olduğunu söyleme, His."

"Kim olduğunu merak etmene gerek yok," dedim neredeyse tehditkâr bir tonla. "Önemli olan, bu oyunun nasıl sonuçlanacağı. Eğer dikkat edilmezse Bronz'un bu para birimi tüm sistemi çöküşe götürebilir."

Armen, ekrandaki grafiklere daha da dikkatli bakarken durumu anlamaya çalışıyordu. Fakat bu oyunda kontrol kimdeydi, artık çok belliydi. "Olay borsa değil," dedi Armen. "Bildiğim kadarıyla İmparator üç ticareti de elinde tutuyor ve ticaretleri yalnızca kendi para birimiyle yapıyor."

CamScanner ile tarandı

Deniz, kara ve hava ticaretlerinin tüm kontrolü onun ellerindeydi. Tek dünya düzeninin belirlediği kurallara göre bu alanlardaki tüm ticari faaliyetler üzerinde tam bir hâkimiyet kurmuştu. Limanlardan yola çıkan gemiler, sınırları aşan tır konvoyları, kıtalar arası uçuşlar onun izni olmadan gerçekleşmezdi. Küresel ticaret ağlarının ipleri, onun ellerinde birleşiyor ve dünya ekonomisi onun hamlelerine göre şekilleniyordu. Bu gücü sayesinde sadece ticareti değil, ülkelerin ekonomik dengelerini ve siyasal kararlarını dahi yönlendirebiliyordu.

Bronz, bunların hepsini kartı olmadan yapıyordu.

O gerçek bir *İmparator*'du.

Saltanatına büyük bir darbe vuran ise ben olacaktım.

O dâhil herkes bu gece gerçek *İmparatoriçe'yle* tanışacaktı.

Gözlerimi kıstım. Haberim yokmuş gibi davrandım. "Öyle miymiş?"

Armen, kadehi tek hamlede kafasına dikti. "Şeytan olsaydım çoktan önünde diz çökmüştüm," dediğinde tatmin duygum kabardı.

Ayağa kalkarak, şarap şişesini elime alıp tekrar koltuğa oturdum. İkimize de birer kadeh daha koydum. "Bu gece bir hayli uzun olacak. Rahatlamaya ihtiyacımız var."

Bir saat kadar sonra Arkana binasının ihtişamlı kapısından içeri adım attığımda, herkesin bakışlarının üzerimde toplandığını hissediyordum. Bina içindeki her adımım resmen yankılanıyordu. Kan kırmızısı elbisem vücuduma mükemmel bir şekilde oturmuştu, boynumu süsleyen gümüş mücevherler ışıltı saçarken ayakkabılarımın her bir adımı dikkatleri üzerime çekiyordu. Herkes bir an için durmuş, beni izliyordu. Yüzlerinde hem hayranlık hem de bir merak vardı ama hiçbiri bunu açığa vuracak cesarete sahip değildi.

Bakışlarımı salonun içindeki tanıdık simalar üzerinde gezdirdim. Tek başına, dimdik yürüyordum. Armen'le davet salonunda buluşmak için sözleşmiştik, bu anın tadını tek başıma çıkarmalıydım. Öyle olmalıydı. Gücüm ve varlığım kendi başına bir imparatorluktu.

Örgütün her bir şubesinde bulunan, *Öpücük* tablosu gözlerimin önüne serildiğinde, hafifçe başımı çevirip bir anlığına ona baktım. O anda, aklıma Bronz'la yaptığım konuşma geldi.

"Binaların Dante'nin Cehennem'inden esinlenerek yapılması çok ilgi çekici," diye mırıldandım. "Acaba kurucu bunu planlarken ne düşünüyordu?"

CamScanner ile tarandı

"Dedem..." dedi Bronz gözleri uzağa dalarken. "Bana neden böyle olduğunu anlatmıştı. Her bir katın günahla bağlantısı var. Eskiden yalnızca dokuz katlıymış, zaman geçtikçe günahlar arttığı için her bir kata ayrı üç kat daha eklemişler."

Bronz'un dedesi onu tamamen kandırmıştı. Bozuntuya vermedim.

"Dante'nin altıncı kat tasviri seni andırıyor. Bir düzene, kurala karşı çıkanların gideceği yer, altıncı kattı. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi sakinlikle. "Altıncı kat inkâr olarak da adlandırılıyor. Altı sayısı bir şekilde beni hep buluyor."

"Peki, bu yüzden mi ellerinin üstüne VI dövmesi yaptırdın?"

Kafasını iki yana salladı. "Unutmamak için."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

Beni yavaşça döndürerek, "Bu tabloyu seviyorum," dedi ve ışık hızıyla konuyu değiştirdi.

Gözlerimi tablodan ayırıp tekrar yürümeye başladım. Adımlarımın her biri kendime güvendiğimi belli eden cinstendi. Tek başıma olmanın getirdiği güç ve bağımsızlık içimde yankılanıyordu. Babamın kalesi değildim, annemin sevmediği kızı değildim, abimin kardeş olarak bilmediği değildim.

Ben, Roza'nın küçükken başını okşadığı kız çocuğuydum.

Maske takmayan bir tek bendim. Diğer herkes maskeli davetin kurallarına boyun eğmişti. Salona adımımı attığım anda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Sanaç'ı hemen tanımıştım. Maskesine rağmen o güçlü duruşu, kendine has tavırları onu ele veriyordu. Yanında bir kadın vardı, onunla hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Bakışlarım hızla çevreyi taradı, biraz ötede Yasmin'i gördüm. Sarı saçları kusursuzca yapılmıştı, kıyafetiyle âdeta zarafetin bir tanımını çiziyordu. Yüzüne yansıyan kıskançlık ise her şeyden daha çok dikkat çekiyordu. Gözleri Sanaç'a dikilmişti, yanında duran kadını incelerken dudaklarının kenarı hafifçe titriyordu. Teni kıpkırmızı kesilmişti. Kıskançlık âdeta bir alev gibi yüzünü yakıyordu.

Yasmin'in yanına adımladım. Ona yaklaştığımda, "Çıyan," derken sesim içten içe onu anladığımı da gösteren bir tondaydı. "Biraz daha öyle bakarsan herkes Sanaç'a âşık olduğunu anlayacak."

Bir an irkilen Yasmin, "Çok mu belli ettim?" diye fısıldarken biraz panik doluydu ama gururunu da yitirmemeye çalışıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Çok, az kalır," dedim.

Armen yanımıza geldi. Onun her zamanki sakin tavrı, sanki bu maskeli davetin dışında kalıyormuş gibi görünüyordu. İkimize doğru yaklaşarak, "Hanımlar, bu gece ikiniz de çok şıksınız," dedi. Onun bu sıcak hareketi salondaki resmiyeti biraz olsun dağıtmıştı. Yasmin ve Armen konuşmaya daldıklarında etrafı incelemeye devam ettim.

O sırada gözüm Viran'a takıldı. Bir kenarda, elinde içkiyle oturuyordu. Maskesini çıkartmıştı, soluk yüzünde tek bir ifade vardı: *Nefret.*

Viran, salondaki herkesten nefret ettiğini belli eden bakışlar atıyordu. Gözleri birer keskin bıçak gibi etrafında dolanıyor, kimseye sıcak bir bakış atmıyordu. Elindeki içki kadehini sinirli bir şekilde sıkıyor, etrafa karanlık bir hava yayıyordu.

Tarkan ve Verda yanımıza doğru geliyorlardı. Ekibim tamamlanmak üzereydi. Lakin asıl dikkatimi çeken şey, Serdal ve Bronz'un hâlâ ortalıkta görünmemesiydi. Bronz'un ekibi dağınıktı.

Sanaç'ın yanına ilerlediğimde beni görmesiyle konuşmayı kesti. "Aziz."

"İmparatoriçe."

"Diğerleri sanırım bu davete katılmıyor," dediğimde ifadesizce baktım.

"Gecikeceklerini ilettiler," dedi Sanaç. "Bu muhteşem geceyi elbette kaçırmazlar."

"Öyle olsa iyi olur," dedim gülümseyerek. "Sonuç olarak bu gece herkesin kaderi belli olacak."

Viran yanıma doğru geldi. "Oylamaya güveniyorsan işin yaş, His."

"Oylamaya güvenmek aptallık olurdu. Neyse ki ben kendime güveniyorum, Viran."

İki adama son bir bakış atarak yanlarından ayrıldım. Masama döndüğümde diğerlerine katıldım. Herkes bir şeylerden bahsediyordu, ben de sohbetlerine dâhil oldum.

Tam o sırada bir görevli, elinde fanus içinde üç farklı renkten oluşan maskelerle yanıma yaklaştı. Maskeler altın, gümüş ve bronz renkteydi. Nazikçe eğilip, "Maske takmak istiyor musunuz efendim?" diye sordu.

"Benim için nelerin var?" dedim cam fanusun içine bakarak.

"Bu bir çağ daveti olduğu için bronz, gümüş ve altın maskelerimiz var." Bir maskeyi tutup bana doğru uzattı. "Bu renk size oldukça yakışacak, efendim."

CamScanner ile tarandı

Göz ucuyla uzattığı maskeye baktım. Bronz maske en dikkat çekeniydi. İnce işçiliğe sahipti. Buna rağmen olumsuz bir ifadeye büründüm. "Bronz son tercihim bile olamaz." Dilimden dökülen keskin ton diğerlerinin kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden olmuştu.

Görevli tedirginlikle, "Altın ve gümüş rengi tercih eder misiniz?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Aslında bakarsan maske takmayacağım."

"Doğru bir karar, İmparatoriçe," dedi Armen bana katılarak. "Bu güzelliği bir maskeyle kapatmamalısın. Herkes senin kim olduğunu ve nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu bilmeli."

Keyfimi gizleyemeyip istemsizce güldüm. Armen de benimle güldüğünde, diğerlerinin de yüzünde kendine güvenen bir gülüş belirdi. O anda gözlerim, davetin içindeki başka bir çift gözle buluştu.

Bronz çoktan salona girmiş, dikkatini bana yöneltmişti. Beni bir süredir izlediği, alnında kabaran damarlardan belli oluyordu.

Bakışları kısa bir an yanımdaki adama kaydı ve yüzündeki öfkeyle kasılan çizgiler, hoşnutsuzluğunu açıkça belli ediyordu. İkimizin gülüşmesi, ona rahatsızlık veren bir meydan okuma gibiydi.

Bu gece onun sabrını sonuna kadar test edecek, asla merhamet etmeyecektim.

BRONZ

Acımasız bir gerçekle yüzleştiğimden beri inandığım her şey karanlık bir deniz gibi üzerime çöküp beni dalgaların arasında hapsetti.

Her gün Hisar'ın Arkana'nın kuruluşu hakkında söylediklerini araştırırken çocukken hissettiğim o belirsiz boşluğun ne anlama geldiğini nihayet anlamaya başlamıştım.

Dedemin bana anlattığı o masalsı hikâyeler, derin anlamlar yüklediğim her söz, aslında bir *aldatmacadan* ibaretti. Yıllar boyunca bana öğretilen dünyanın temelleri, sahte taşlarla örülmüştü. Yalanlarla büyümüştüm.

Hisar'ın bu kadar dürüst olduğu belki de ilk andı ve ne acıydı ki onun sözlerinin yalan olmasını tüm kalbimle dilemiştim. İnandığım her şey birer birer yıkılırken geriye sadece yıkıntılar arasında boğulan bir ben kalmıştı.

CamScanner ile tarandı

Önümdeki gizli arşivleri kapatıp sindirmeye çalıştım. Hisar, o binadan içeriye girdiği ilk günden beri her gün derinlemesine araştırma içindeydim. Bu araştırmalardan anladığım bir şey daha varsa onunla boşuna savaşıyordum.

Burası onun hakkıydı.

Kartını ortaya koymak için neden bu kadar zaman beklediğini anlayamıyordum.

Yanlış yaptığı hiçbir şey yoktu. Kurallara göre oynuyordu ve kurallarına göre herkes karşısında diz çökmek zorundaydı.

Dedemin bana anlatmayı unuttuğu asıl gerçek ise bu kartın herkesten üstün olmasıydı. İmparator bile İmparatoriçe'ye itaat etmek zorundaydı.

Bu durum canımı sıkıyordu. Yıllardır... Yıllardır bütün benliğimi bu örgüte adamıştım. İmparator kartı kimsenin eline geçmesin diye kartı ikiye bölmüş ve gücünü geçersiz kılmıştım. Bu kartın varlığı ise bütün kartların yeniden dağıtmasına neden olacaktı.

Eski kendimi düşündüm. Bir şeyleri başaracağını düşünen o genç adamı... Dedesinin izinden ilerleyen, asla babasına benzer olmak istemeyen o genci... Bu, ailemden yediğim kaçıncı darbeydi?

Bu gerçeği sindirmem gerekiyordu. Kabul etmem zaman alacaktı. Bu gece bir oylama yapılacaktı ve oylama sonucuna göre Arkana'nın akıbeti belli olacaktı.

Oturduğum yerden kalkıp ilaçlarımı içtim. Uyandığımdan beri göğsümde derin bir ağrı vardı. Ağrıma rağmen işlerimi halletmeye devam ettim. Ne olursa olsun vazgeçmeyecektim. Bu benim kanımda yoktu. Hisar, Arkana'yı istiyordu ama ben de istiyordum.

Kapı tıklatıldığında zihnimde dolaşan karmaşık düşünceleri bir kenara bırakıp dikkatimi sese verdim. Kapıyı açtığımda karşımda Safa duruyordu. Yüzümde nasıl bir ifade varsa geriye doğru bir adım atarak temkinle, "Abi..." diye başladı.

"Safa?"

"Bir şey diyeceğim ama kızma, abi."

"Böyle dediğine göre kesin seni doğduğuna pişman edeceğim, Safa," dedim öfkemin hafifçe yükseldiğini fark ederek.

"Tamam o zaman abi," dedi ve bir adım daha geri çekildi. "Zorlu bu konuda daha profesyonel, ne de olsa senin yakın koruman o."

"Ne diyeceksen de, Safa!" dedim sabırsızlığım artarken. Bir eli arkasında saklı duruyordu, bir şey gizlediği belliydi.

CamScanner ile tarandı

"Çitlerin orada bir şey fark edildi..." diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum, merakla kaşlarımı çatarak.

"Küçük bir kaplan..." dedi ve arkasında sakladığı şeyi öne çıkardı. Küçük, zarif patileriyle, kocaman gözleriyle henüz yavru bir kaplan bana doğru bakıyordu. "Henüz yavru."

"Biri mi bırakmış?" diye sordum, şaşkınlıkla gözlerimi yavru kaplandan ayırmadan.

"Yüksek ihtimalle biri bıraktı, çitleri geçmeye çalışıyordu."

Yavru kaplanı dikkatlice elime aldım. Bir an için ciddiyetimi bozan şey kaplanın üstündeki tuhaf kostümdü. "Buna ne giydirdiniz?" dedim hayretle.

"Biz giydirmedik, abi. Geldiğinde böyleydi."

Kaplanı biraz yukarı kaldırıp üstündeki kostümü daha net görebilmek için inceledim. "Balina mı bu?"

"Balina."

"Bir insan neden bir kaplana balina kostümü giydirir ki?"

"Kim olduğunu araştırıyoruz, abi," dedi Safa. "Onunla ne yapalım?"

"Tamam, bunu bana bırakın," dedim yavru kaplanı dikkatlice kollarıma yerleştirirken. Kostümün içinde terlediğini düşünerek başındaki balina şapkasını geriye çektim. Kaplan, rahatlamış bir ifadeyle elimi yalayarak bana karşılık verdi.

İçeri doğru ilerlerken minik patileriyle kımıldanıyor, elimi emmeye çalışıyordu. "Kızımın yerini alamazsın ama..." diye mırıldandım. Türkiye'deki evimde olsaydım onu havuza bırakırdım fakat burası onun için yeterince güvenli olmayabilirdi. Üstelik burada bulunma amacını henüz bilmiyordum. Ellerim yavaşça tüyleri üzerinde dolaşırken bir boşluk hissettim. Kızımı özlemiştim, bu yavru kaplan onun yerini dolduramasa da bir anlığına bana özlemimi unutturdu.

Telefonun titrediğini ve ekranın yanıp söndüğünü fark ettiğimde, aniden gerçekliğe döndüm. Sessizdeydi ama arayan kişi ısrarla tekrar tekrar arıyordu. Yavru kaplanı yavaşça yere bıraktım, patileriyle hafifçe bacağıma tırmanmaya çalışırken telefonu elime aldım.

"Bronz?" Hattın ucundan gelen tedirginliği işittim.

"Serdal?"

"Çabuk borsayı aç!" dedi endişeyle.

Ekrandaki tabloyu görünce kaşlarım istemsizce çatıldı. Grafik, sert bir eğimle aşağı doğru iniyordu, sanki kontrolsüz bir çığ gibi hızla dibe

CamScanner ile tarandı

vuruyordu. Her bir saniye, para birimimin değerinin gözümün önünde erimesine şahit oluyordum. Borsa âdeta çöküşün eşiğindeydi ve bu daha önce karşılaşmadığım bir hızda gerçekleşiyordu.

"Hemen satışları durdurun!" diye emrettim.

"Nasıl böyle oldu?" dedi Serdal, şaşkın bir nidayla. "Her şey normaldi. Bir anda oldu."

O anda ortalıkta gezen ve bacağıma tırmanmaya çalışan kaplana baktım. Üstünde neden bir balina kostümü olduğunu şimdi anlıyordum.

Bunun sıradan bir piyasa hareketi olmadığını anlamam uzun sürmedi. Yıllardır bu işin içindeydim, böyle bir çöküş ancak dış müdahaleyle, bilinçli bir manipülasyonla mümkündü. Bu tür düşüşler, büyük miktarda varlık satışlarıyla başlardı. Bu genellikle bir *balina* hareketi olarak bilinen büyük yatırımcıların oyunlarıyla yapılırdı. Grafiklerin keskin inişi, birilerinin sistematik bir şekilde para birimimi hedef aldığını gösteriyordu.

Ve bunu yapacak tek kişi, düzeni sarsacak kadar güçlü ve kurnaz biriydi.

"Balina..." dedim farkındalıkla. "Balina yapıldı! Hemen piyasadaki manipülasyonu azaltın!"

Gözlerimi ekrandan bir an olsun ayıramıyordum, grafik her geçen saniye daha da dibe çakılıyordu. Kalbim göğsümde âdeta sıkışıyordu, bu duruma hâkim olamayışımın yarattığı baskı gittikçe büyüyordu. Aniden keskin bir ağrı kaburgalarımın altına saplandı, nefes almak bile zorlaşmıştı. Parmaklarım telefonu sıkarken bir uyuşma koluma yayıldı. Gücüm yetmiyormuş gibi hissediyordum, telefon avucumdan kayıp yere düştü.

"Bronz!" Serdal'ın sesi uzaktan yankılandı. "Bronz, orada mısın?"

Sesini zar zor duyabiliyordum, etrafım bir sis perdesiyle kaplanmıştı. Soluk almak gittikçe zorlaşıyor, gözlerim kararıyordu. Zorlukla eğilip yere düşen telefonu titreyen ellerimle aldım.

"Bronz, ne oluyor? Konuş benimle!"

Telefonu kulağıma götürdüm ve ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak, "Acil durum toplantısı ayarlayın," deyip zorla konuştum. "Hemen."

Serdal bir şeyler söylemeye çalışırken başka bir isim zihnimin derinliklerinden yükseldi, istemsizce dudaklarımın arasında belirdi.

Hisar...

Beni saran o merhametsiz öfke fırtınası, kalbimin ağrısıyla yarışıyordu. Bu felaketin ardındaki gerçek, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyordu. Hepsi onun başının altından çıkıyordu. Hisar... Ne zamandan beri bu kadar

CamScanner ile tarandı

büyük hamlelerle oynuyordun? Senin bu kadar sabırla, bu kadar soğukkanlı bir şekilde bana karşı bir plan kurduğunu nasıl fark edemedim?

2016 yılından beri yaptığım her şey gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Babamın sahip olduğu kartı ikiye bölerek geçersiz kılmam, bu örgütü yıllar boyunca kontrol altında tutma çabalarım, her türlü krizi bertaraf ederek Arkana'nın gücünü sağlamlaştırmam...

Hepsini tek bir kişi için yapmıştım.

Günlüğüme yazdığım yazıyı anımsadım. *"O kadar güçlü ol ki kimse onu öldürme düşüncesinde dahi olamasın. Yaşat. Yaşat. Yaşat."*

Şimdi ise hepsi bir anda boşa çıkıyor gibiydi. O ölmesin diye sahip olacağım kartı bile ikiye bölerken o yok edilmiş bir kartla karşıma çıkıyordu. Onu ölümün kıyısından kurtardım zannederken aslında oradan hiç kurtaramamıştım. Tekrardan ölümün pençesinde olacaktı çünkü sahip olduğu kartı herkes isteyecekti ve bu uğurda onu öldürmeyi bile göze alacaklardı.

Artık hiçbir şeyin kontrolümde olmadığını hissediyordum. Her şey kayıp gidiyordu; kontrol, güç, itibar...

Ve belki de en kötüsü, Hisar.

Ben, boşuna Bronz olmamıştım. O istemese bile onu alırdım. Eski benliğimden kalan bir şey vardı. *Ne olursa olsun Hisar'ı yaşat...*

"Para birimine yapılan saldırının sorumlusunun His olduğunun farkındasın, değil mi?" Serdal'ın sözleriyle aniden ona döndüm. Elbette farkındaydım ama bunu konuşmak sadece vakit kaybıydı. Şu an çözmemiz gereken daha acil meseleler vardı.

"Son durum raporunu güncelleyin," dedim sert bir tonla.

Bu cümleyi sarf etmemle birlikte telefonum titredi. Zorlu'nun bana mesaj attığını gördüm. Acil olarak ayarladığım toplantıda o da bulunuyordu.

Zorlu: Armen Kozlov, Hisar Alatav'ın evine geldi. Yaklaşık bir saattir orada.

Kaşlarımı çatarak aynı odada bulunduğum Zorlu'ya baktım. Dudaklarımın hareketlerini dikkatlice takip ettiğine emin olduktan sonra, "Şimdi bunun sırası mı Zorlu?" dedim.

Zorlu, bakışlarını telefonuna indirip bir mesaj daha gönderdi.

Zorlu: Son durum raporunu güncelle dedin.

CamScanner ile tarandı

Yazdıklarını okuyunca gözlerim ona kilitlendi. "Sana dememiştim," dedim. Bakışlarım diğerlerine döndü. Zihnim darmadağındı. Sikeyim. Bütün odağım tekrar Hisar'a dönmüştü; kalbimin bir yanı ona duyduğum nefretle yanıp, kavrulurken diğer yanım ona duyduğum o derin çekime karşı koyamıyordu.

Bu karışıklık içinde, zihnimde dönen tek düşünce şuydu: *O, her şeyin merkezindeydi.*

Armen neden her fırsatta onun yanında bulunuyordu?

Neden bu adamı ortadan kaldırmak, Hisar'dan uzak tutmak istiyordum?

"Sanaç ve Viran," dedim dikkatlerini üzerime çekerek. "Siz davete katılın. Herhangi bir anormallik olursa bana anında bildirin. Piyasa normale döndüğünde Serdal'la biz de size katılacağız. İkiye ayrılmamız en mantıklısı."

Sanaç gözlerini kısmıştı, düşünceliydi. "His duracak gibi değil."

"Duracak," dedim sarsılmaz bir ses tonuyla. "Bu gece her şeyi tersine çevireceğim."

İkisi de daha fazla karşı çıkmadan odadan çıktılar, üzerlerinde bir gerilim havası olsa da bana güvenmekten başka çareleri yoktu. Odadan çıkarken arkalarından izledim, ortalığı boş bırakmamalıydık. Hisar'ın bir sonraki hamlesini kestirmek imkânsız olsa da ben bu oyunun başından beri ipleri elimde tutuyordum ve bu gece de öyle olacaktı.

Serdal'la birlikte odaya kapanıp piyasanın nabzını normale döndürmek için saatlerce kafa kafaya verdik. Her hamleyi dikkatlice tartıştık, her adımı ince eleyip sık dokuduk. Borsa âdeta ölüm kalım savaşı veriyordu, her saniye kritik bir öneme sahipti. Ancak kontrolü geri kazanmaya başlıyorduk. Her ne kadar kalbimdeki sancı beni hâlâ zorlasa da durmak yoktu.

O davete de katılacaktım.

Oylama da yapılacaktı.

Hisar ne hissettiğimi bilecekti. Madem büyük oynuyordu, karşılığını da alacaktı.

Arabayla yola çıkalı bir süre olmuştu. Yolda park edilen arabayı ve onun yanında duran iri cüsseli adamı gördüm. Bu buluşmadan kimsenin haberi yoktu. Zorlu ve Safa da benimle değildi. Tek başımaydım.

CamScanner ile tarandı

Arabanın farlarını kapattım ve beni bekleyen adamın yanına gitmek için arabadan indim.

Saygı içeren bir ifadeyle, "Bronz," dedi.

"Fedor," dedim gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Bana ne haber getirdin?"

Fedor.

Hisar'ın yakın korumasıydı.

Kendisi bir süredir her şeyi bana raporluyordu.

"Kuklacı," dedi Fedor tedirginlikle. "Ona ulaşmaya çalışıyor. Bu ay gelen ikinci paket. His Hanım'a iletmeme izin veriyor musun?"

"Ne var bu paketin içinde?" diye sordum.

"Kontrol ettiğim üzere bir video kayıt cihazı var."

Kaşlarımı çattım. Paketi ondan aldığımda içindeki cihazı çıkarıp ne olduğuna baktım. Tanıdık bir cihazdı. İşlemeyi hissettiğimde bakışlarımı oraya düşürdüm. "EP" yazıyordu. Eva'ya aitti. O, her şeyi kaydetmeyi severdi.

"Diğer paket?" dedim merakla. "O nerede ve ne zaman geldi?"

"Arabada. O zamanlar sana çalışmadığım için bu cihazdan haberin yok," dediğinde arabanın içine uzanarak iki tane daha cihaz uzattı. "Bu üçüncü cihazı da evde buldum. Aynı cihaz olduğu için bakmak istersin diye düşündüm. Sana layık olmaya çalışıyorum ve gözümden bir şey kaçırmamaya dikkat ediyorum."

"Kuklacı'yla temas hâlinde mi?"

Fedor olumsuz anlamda kafasını salladı. "His Hanım beni işe aldığından beri buluştuklarını görmedim."

"Daha fazla dikkat çekmeden buradan ayrıl," diye emrettiğimde elimde üç adet cihazla baş başa kalmıştım. Arabaya geri geçtiğimde balodan önce gitmem gereken bir yer vardı. Kısa bir yolculuğun ardından dedeme ait olan bir eve geldim. Bu ev yıllardır boştu ve kimse tarafından bilinmiyordu.

Cihazları büyük ekrana bağladığımda izlemeye başladım. Üç cihazın da içinde yer alan her şeyi izledim. Bitirdiğimde dehşetle geriye yaslandım. Bu videolar da neyin nesiydi?

Kadrajda Eva ve ben vardık. Onunla yemek yediğimizi gösteren videolar vardı. Fakat videolar hatırladığım ve olması gereken gibi değildi.

CamScanner ile tarandı

Bu videolara montaj yapılmıştı.

Parça parça gerçeklik içerse de fazlasıyla oynanmıştı.

Eva'nın üstündeki kıyafetler, Hisar'ın doğum gününde özel olarak giymesini istediğim kıyafetlerdi. Eva'nın üstünde ne işi vardı? O günü dün gibi hatırlıyordum.

"VI," dedi çaresizce. Sesi kısıktı. Ses tellerinden ameliyat olduğundan beri çok kısık ve tane tane konuşurdu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum," derken arabanın hızını yavaşlattım. Bakışlarım ona doğru düştüğünde belirgin olan karnını kapatmaya çalıştı. Hamile olduğunu kabul etmek istemediği ve bunu gizlemek istediği için hamile kıyafetleri giymiyordu. Ona zorla bir elbise almıştım.

"Babamı kameramı kontrol ederken buldum," dedi Eva kırılgan bir vurguyla. "Sanırım oraya çektiğim videoları gördü."

"Nasıl videolardı?"

"Ağladığım..."

Arabayı tamamen durdurup ona doğru döndüm. "Sakın tekrar ağlamaya başlama," dedim. Cebimdeki siyah mendili çıkartıp ona uzattım. "Madem baban video kayıtlarını izliyor, o zaman bu yemekte ona malzeme verelim de Arkana'nın istediği olsun."

"Buna devam etmek istemiyorum," dediğinde hıçkırdı. "Beni sevmiyorsun."

"Sen de beni sevmiyorsun," dedim açık bir dille. "En azından ben bir çözüm bulana kadar istediklerini elde ettiklerini zannetsinler. Diğer türlü piyonları olmaya devam edeceğiz."

"Her şeyi berbat ettim..." Eliyle yüzünü kapattı. "İzin verseydin de keşke ölseydim."

"Eva," dedim sert bir tonla. "Yapma. Bunu konuşmuştuk. Asıl her şeyi mahveden benim. Bu kadar karşı çıkmasaydım sana bu denli zarar vermeyeceklerdi."

Elini çekerek yüzüme bakmasını sağladım. "Sana zarar vermediler mi sanıyorsun?" dedi Eva yüzüme karşı haykırarak. "Bu sen değilsin, VI. Sen ne olursa olsun kabullenmezsin, boyun eğmezsin, her şartta karşı çıkarsın! Ne oldu sana? O kızdan nefret ettiğini bile söyledin. Bu sen değilsin."

O kız diye bahsettiği Hisar Alatav'dı. Aziz kartının sahibi olan Haris Alatav'ın kızıydı. Babam ve Haris ortaktı.

"O kızdan nefret etmem için bir sürü haklı neden sayabilirim," dediğimde direksiyona geri döndüm. Bu konuyu konuşmak istemiyordum. "Ama

CamScanner ile tarandı

yapmayacağım. Akşamımızı zehir etmek istemiyorum. Madem ailemiz dışarıda yemek yememizi uygun gördü, öyle yapalım."

Arabayı sürerken Eva ara ara ağlamaya devam etti. Kendine geldiğinde restorana girmek için arabadan çıkıp birbirini çok seven nişanlı rolü kesmeye başladık. Eva, elbisenin içinde rahat gözüküyordu. Yemeklerimizi sipariş edip, yemeye başladığımızda çok geçmeden Eva kamerasıyla bizi çekmek istediğini söyledi. Arkana'nın bunu izleyeceğini bildiğimden ona karşı çıkmadım. Büyük bir başkaldırı planladığım için yüzümün bir yerde olmasına kolaylıkla izin vermiyordum.

"Bugünü kayıt altına almasaydım çok üzülürdüm," dedi Eva pürüzlü çıkan sesiyle.

"Üzülme," dedim. "Gerekirse günü baştan yaratıp en başından çekim yapmanı sağlarım."

Eva samimi bir tavırla, "Benim nişanlım olduğun için çok şanslıyım," dedi. Uzanıp elimin üstüne elini koydu. "Sevgili nişanlım."

Biz onunla bu nişana zorlanmış kişilerdik.

İkimiz de bunu istemiyorduk.

Eva, Atlas'ı seviyordu.

Bu nişan meselesi kalbimin bir olduğu adamla aramın açılmasına neden olmuştu. Atlas, artık ezeli düşmanımdı.

"Hep sen beni çekecek değilsin ya," dediğimde kamerayı ondan aldım ve Eva'yı çekmeye başladım. Üstünde hamilelere özel tasarlanmış askılı bir elbise vardı.

"Beni çekmeye başladığına göre sevgili nişanlıma bu elbise için teşekkür edebilirim," dedi Eva sevecen bir tonla. "Hamile elbisesi giymemek için diretmekte hata etmişim. Aslında sandığımdan daha rahatmış."

"Bu sefer beraber alışverişe çıkarız."

"Sen alışverişe çıkmaktan nefret edersin," dedi Eva. "Senin her şeyin özel dikim, daha önce bir AVM'ye gitmediğine eminim!"

Onunla sohbetimiz giderek koyulaştı ve Eva kamerayı eline alarak bu sefer o beni çekmeye başladı.

Gülümsedim. Bu daha çok minnet dolu bir gülümsemeydi. Bunu ona borçluydum çünkü benim yüzümden başına gelmeyen kalmamıştı. Ona hak etmediği şeyler yaşatmıştım, bu konuda kendimi suçlu hissediyordum.

Eva benim arkadaşımdı ancak onun benimle hiç tanışmamayı dilediğine emindim.

CamScanner ile tarandı

"Çok güzel gülüyorsun," dedi Eva. "Böyle bir gülüş herkesin olamaz."

Herkese gülmezdim.

Bunu babam da bilirdi.

Babamın elde etmeye çalıştığı âşık rolünü ona verdim. Şimdilik yapabileceğim bir şey yoktu ancak günün birinde herkes benim karşımda korkuyla eğilecekti. Kararlı gözlerle, "Her şeyim senin," dedim. Dudaklarımdaki tebessüm silinmedi. "Her şeyim sensin."

Yemek faslından sonra arabaya geçtiğimizde Eva yol boyunca bana bakmadı. Elinden düşürmediği kamerasını babası kontrol edecekti ve bu bizi bir süreliğine rahat bırakacaktı. Onu aile evine bıraktığımda dedemin evine yol aldım. Eve vardığımda buradaki gizli bölüme geçtim.

Günün birinde hiçbir şeye mecbur olmayacaktım.

Kimse bana seçenek sunmayacaktı.

Nişanlısını çok seven adam rolünde olmayacaktım.

Aileme güvenmiyordum. Başta babama... Bana yapacaklarının bir sınırı yoktu. O yüzden hep yaptığım gibi bu eve gelerek gizli bölümde aldığım notları inceledim. Elma. Elma. Elma.

Örgüt, orada bulunduğumuz zamanları hafızalarımızdan silerdi. Bizim, sistem dışına hiçbir şey çıkartmamamız için bu düzenli aralıklarla yapılırdı. Bunu yaptıklarını anladığım an kendimce bir şey geliştirdim. Zihnimi yönetemezdim fakat zihnime her ne yapılıyorsa bunu engelleyebilirdim. Her kelimemi üç kere yazıyordum ve bunu okuduğumda o olayın ne olduğunu zihnim hatırlamaya başlıyordu. Babam akıllı biriyse ben de onun oğluydum.

Planlarımı gözden geçirirken aldığım nota baktım. Dövme. Dövme. Dövme.

Bir dövme yaptırmıştım. Sağ elimin üstünde V yazıyor, sol elimin üstünde ise I yazıyordu. Bunlar yan yana gelince VI oluyordu. Notun devamına şunu yazmıştım. Işık. Işık. Işık.

Ultraviyole ışığı açtığımda elimin üstündeki dövmemin tamamı ortaya çıktı. Bu dövmeyi nasıl yaptırdığımı elbette unutmuştum ama kendime bıraktığım şifreli notlarla neden yaptırdığımı ve bu dövmenin ne anlama geldiğini hatırlamıştım.

Dövmenin tam hâli ortaya çıkınca yazılan yazıya odaklandım.

HISAR.

CamScanner ile tarandı

HSR harfleri ultraviyole boyayla yapılmıştı, bu üç harfi çıplak gözle görmek mümkün değildi. Bu benim için önemli bir şifreydi ve bu şifre onun adıyla ellerimde saklıydı.

O andan sıyrıldım. Bakışlarımı elimin üzerindeki dövmeye düşürdüm. Bu dövme hâlâ benimleydi, silmeye de niyetim yoktu. Başta, nefret ettiğim bir insanın adını neden elimin üzerine işlettiğimi anlamasam da zaman geçtikçe kendime bıraktığım notlarla anlamıştım. Arkana korkunç şeyler planlıyordu ve bu uğurda herkesi harcamaya hazırdı. Orada aşk yasaktı ve bu sevgi dolu duyguyu besleyen herkes cezasını alırdı.

Atlas da bu cezayı almıştı.

Hisar'la aramdaki ilişkiyi hiçbir zaman anlayamamıştım. Ondan nefret ettiğimi bütün hücrelerimde hissediyordum. Ona bakarken içim acıyordu. Ona dokunurken ise içim gidiyordu. Ona sevgi besleyemiyordum.

Bu yüzden de kalbim ağrıyordu. Çünkü kalbim, yoğun bir nefretle savaşıyordu.

Ondan hep nefret edeceğimi sanmıştım.

Yanılmıştım.

Onu hayatıma dâhil ettiğimden beri benimle aynı evde kaldıkça, benimle yemek yedikçe, benimle konuştukça, benimle uyudukça o nefretin her geçen gün azaldığını fark etsem de bunu kendime açıklayamadım. Çünkü zihnim hep aynı şeyi tekrar ediyordu.

O sevilecek biri değil, nefret edilecek biri.

Başta öyle zannettim. Buna inanmak istedim. Öyle de yaptım. Lakin gördüğüm ve anladığım bir şey varsa o nefret edilecek biri değil, tam aksine sevilecek biriydi.

Benim savaşım hiçbir zaman Hisar'la olmamıştı. Benim savaşım en başından beri aklım ve kalbim arasındaydı.

Örgütteki hiçbir bireyin hayatı normal değildi ve kimseden normal bir ilişki beklenemezdi. Sadece her şey normalmiş gibi gözükürdü.

Benim Eva'yla bu görüntülerde olduğu gibi aşk dolu bir ilişkim yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Biz yakın iki arkadaştık, o komaya girene kadar da hep öyle kalmıştı. Yıllardır derin bir uykuda, dünyanın merkezindeydi.

Bu merkez, benim evim olan yerdi.

Oraya mecazi anlamda dünyanın merkezi diyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Türkiye'de yer alan o konum için, 2016 yılından beri orada yaşamaya başlamıştım. Ve Eva yıllardır komadaydı, evin içinde cihazlara bağlı bir şekilde yaşamını sürdürüyordu.

Atlas'ın en başından beri bu eve girme isteği, Hisar'a evin konumunu vermesi, kuklalarını bu eve yollamaya çalışması hepsi aynı amaca hizmet ediyordu. Eva'nın burada olduğunu biliyordu. Tam da bu yüzden o katliamı çıkartmış, Hisar'ı bana karşı kışkırtıp düşman etmeye çalışmıştı. Atlas'ın planı, Eva'yı bulup bu evin içindeki her şeyi yok etmekti. Hisar'ı da bu plana alet etmek, onu kendi tarafına çekmek için her türlü sinsi oyunu oynamıştı.

Şimdi ise tüm bu oyunları bir bir çözmek, onun adım attığı her yolu kapatmak zorundaydım.

Videolara son bir kez baktım. Kendimi gördüğümde tanıyamadım bile. Eva'nın boynundaki kolye gözüme çarptı. *İmparator'un Ebediyeti...* Bu kolyeye o adı vermiştim. Bu kolye Hisar'ındı. Ona aitti.

Bunu da neden yaptığımı unutmuştum. Unuttuğum için de Arkana'da sergilemeye başlamıştım. Zaman geçtikçe neden yaptığımı notlarımı birleştirerek anlamıştım. Hisar, astım hastasıydı ve bu kolye kehribar taşlarından oluşuyordu. Kehribar ise astıma iyi gelen bir taştı.

Hisar bunları mı izlemişti? Elbiseyi, kolyeyi, ağlayan gelin çiçeğini, bu mekânı... Hepsini fark etmiş olmalıydı. Her şeyi yanlış anlamıştı.

Bunları izlediği için mi benden bu kadar nefret ediyordu?

Atlas... Her şeyi o planlamıştı, Hisar'ı büyük bir oyun içine çekerek kendi tarafında olmasını istiyordu. Tek istediğim, Hisar'ın ona kanmamasıydı. Ona kanıp kendini kahretme düşüncesi yüreğime bir karanlık çöktürdü.

Buradan hemen çıkıp o baloya gitmeliydim.

Arkana, koltuk, güç, itibar... Hiçbir şey umurumda değildi.

Sadece tek bir şey umurumdaydı, onu da mahvetmeyecektim.

Saatler sonra kafamı toparlayıp baloya Serdal'la birlikte giriş yaptım. Viran ve Sanaç'ın yanına geçtiğimizde sakin kalmak için kendimi zorladım. Kuklacı'yı bulmaları için Zorlu'ya talimat vermiştim. Ona soracağım bir hesap vardı.

Salona adım attığım anda gözlerim hemen Hisar'ı aradı. Kalabalığın arasında onu bulmam fazla zaman almadı. Oradaydı, etrafında bir grup

CamScanner ile tarandı

insan vardı ama gözüm yalnızca ona odaklanmıştı. Her zamanki gibi göz alıcıydı, etrafa yaydığı o hava herkesi mıknatıs misali çekmesine neden oluyordu.

Onun yanında duran adam... Armen Kozlov. O gülüşü, kendine güvenen o tavırları... Bedenimde bir yerin alevlendiğini hissettim. Hisar'a olan yakınlığı, beni olduğum yerde çıldırtacak dereceye gelmişti.

O sırada bir görevlinin elindeki fanusla Hisar'a yaklaştığını fark ettim. Fanusun içindeki maskeler bronz, gümüş ve altındı. Görevli ona bronz maskeyi önerdiğinde içimde garip bir beklenti oluştu. Hisar, bronz maskeyi takacak mıydı?

Zannetmiyordum.

O bana karşı büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Hisar soğuk, keskin ve hiç tereddüt etmeden, "Bronz, son tercihim bile olamaz," dedi.

Bronz son tercihim bile olamaz.

Bu cümlesi bana yakın zamanda söylediklerimi hatırlattı.

"Tatlı sevmiyor musun?" diye sordu Nefel. Mutlu gözüküyordu fakat her şeyi yanlış anlamıştı. Türk lokumu sipariş eden ben değildim. Elime telefonu alıp Serdal'a çözmesi için ilettim. "Yesene, oldukça leziz."

Tabağa sert bir bakış attım. "Tatlı seviyorum, evet," dediğimde dilim dudaklarımın üzerinde gezdi. "Ama Türk lokumu son tercihim bile olamaz."

"Hiç yedin mi?" dedi Nefel merakla.

Kafamı salladım. Hem de Hisar'la birlikte yemiştim. "Yakın bir zamanda yedim." İzlendiğimi bilerek bakışlarımı kameranın olduğu yere çevirip, gözlerimi oradan ayırmadan konuşmaya devam ettim. "Sevdiğim bir tat değilmiş."

"Geceyi güzel bir şekilde noktalayalım," dedi Nefel. "Bu güzel jestin için teşekkür etmek amacıyla seni güzel bir yere götürmeme izin var mı?"

"Sen nasıl istersen," dedim sahte bir arzuyla. Nefel elini uzattığında ona karşılık verip, ifademi bozmadan restorandan emin adımlarla çıktım. Arabaya yerleşip direksiyona sert bir yumruk attığımda Safa, Nefel'i arabaya bindirmedi. Kendime sakinleşmek için birkaç dakika tanıdığımda etrafta hiçbir hareketlilik meydana gelmedi.

Türk lokumu son tercihim bile olamaz, demiştim.

Nefel, Safa'nın izin vermesiyle arabanın kapısını açtığında, "Planımız iptal," dedim.

"Neden?" dedi Nefel üzüntüyle.

CamScanner ile tarandı

"Gitmem gereken bir yer var," dedim arabayı çalıştırarak. "Safa seni bıraksın." Safa aldığı talimatla Nefel'i başka bir arabaya yönlendirip benden uzaklaştırdı. Yola çıktığımda az önce olanlara hiçbir anlam yükleyemiyordum. Kızımı ve korumamı kaçıran Hisar'ı ortaya çıkarmak için bir restorana gelmiştim ama ondan gelecek özel bir sipariş beklemiyordum. Ben ne yapıyordum?

Ana geri döndüm. Maske rengi hakkında bunu demesi kendi çapında intikam aldığına işaretti.

Görevli, altın ve gümüş maskeyi önerdiğinde başını iki yana salladığını gördüm. "Aslına bakarsan maske takmayacağım," dedi Hisar.

"Doğru bir karar, İmparatoriçe," dedi Armen, Hisar'a katılarak. "Bu güzelliği bir maskeyle kapatmamalısın. Herkes senin kim olduğunu ve nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu bilmeli."

Hisar'ın o adamın sözlerine gülüşünü izledim. O kahkaha... Ne kadar gerçekti? Hisar'ın Armen'e olan bu samimiyeti midemi bulandırıyordu.

Beni saran öfke kontrolden çıkmak üzereydi. Gözlerim Hisar'ın yüzünde sabitlenmişti. Beni neden böylesine görmezden geliyordu?

Hisar'ın gözleri bir an için benimkilere takıldı. O an göz göze geldiğimizde, ben onun kalbinde neler olduğunu bilemezken o benim içimde kopan fırtınaları izliyordu. Bir saniyeliğine bile olsa Hisar'ın beni fark etmesini bekledim. Ama o, yalnızca başka birine bakar gibi o kadar soğukkanlı bir şekilde bakışlarını benden kaçırdı ki bu beni daha da ateşlendirdi.

Ona doğru yürüdüm. Kalabalığın uğultusu, etrafımdaki hareketler tamamen silikleşmişti. Gözümdeki tek hedef Hisar'dı. Armen'in rahatsız edici varlığı da aklımın bir köşesinde beni deliye çevirirken önce Hisar'la yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Ona yaklaşarak mesafemizi neredeyse sıfırladım. Sanki aramızda görünmez bir gerilim hattı vardı, tek bir kıvılcımla patlayacak gibiydi.

"Hisar," dedim sertçe.

Başını bana çevirip dudaklarında hafif bir alayla karşılık verdi. "Bronz, ne ara geldin?"

Bir şeyler gün yüzüne çıkmıştı ama duygunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. "Canımı acıtmaya çalışıyorsan doğru yoldasın."

"Senin yaptığın da bu değil miydi?" derken kaşlarını hafifçe kaldırdı.

İfademi değiştirmedim. "Hiçbir zaman olmadı, Hisar."

CamScanner ile tarandı

"*Türk lokumu son tercihim değil,* derken ne demek istiyordun, Bronz?" diye sorduğunda gözlerinde beliren kırgınlığa dikkat kesildim. Buna gerçekten alınıp içerlemiş gözüküyordu.

Ne demek istediğimi hatırladım.

"Çok durgunsun," dedi Hisar bakışlarını bana kaldırarak. Karşılıklı oturuyorduk. Yemek yemeye gelmiştik. "Eğer seni zorla yemeğe çıkarttığım içinse geri dönebiliriz."

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmeye çalıştım. Zihnim doluydu, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Oyun mu oynuyordu yoksa gerçekten bir şeyleri unutuyor muydu anlamıyordum. "Zorla?" dedim. "Zorla bir şey yapmıyorum, Hisar. Yemeğe çıkmaktan memnunum."

"Biraz gülmeye ne dersin?"

"Bu güldüğüm hâlimdi."

Gözleri irileşerek bana baktı. "Gerçekten şu an gülüyor olamazsın!"

"Hisar," dedim yemeğe ara vererek. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Hisar bana doğru eğilerek ciddiyetle baktı. Elini elimin üstüne koyduğunda, "Gülme kaslarını aldırdıysan lütfen bunu benimle psikolog eşliğinde paylaş," dedi. "Böyle bir habere hazır değilim. Seni gülerken görmek istiyorum!"

Elimi okşayan elini tuttuğumda kendi dudaklarıma götürüp hafifçe öptüm. Elini bırakmayıp, "Ne olursa olsun şakayı bırakmıyorsun," dedim. "Bu özelliğini hiç kaybetme."

Aniden duraksadı. "Şaka yapmamdan, ciddiyetsizliğimden, yalan söylememden ve seni kandırmamdan hiç hoşlanmıyorsun," dediğinde sesi durgun çıktı.

"Bu sensin," dedim. "Ben seni böyle kabullendim."

"Benimle ne konuşacaksın?"

"Bazen öyle zamanlar geliyor ki sana baktığımda seni göremiyorum," dedim ciddi bir tavırla. Ellerimin arasındaki eli buz kesti. "Ara sıra değiştiğini düşünüyorum, Hisar. Bu beni endişelendiriyor."

"Nasıl bir değişiklikten bahsediyorsun?" diye sordu.

"İlaçlarını kullanmanı istemiyorum."

Elini elimden çekip oturduğu yerden ayağa kalktı. Onunla birlikte kalktığımda Safa'ya terası boşaltmaları için işaret verdim. Safa başıyla onaylayarak Hisar'dan önce ilerledi ve terastaki müşterilerin çıkmasını sağladı.

CamScanner ile tarandı

"Ne oldu?" diye sordum bir anda kalkmasını beklemezken.

"Şu anda ben farklı bir kişi miyim?" diye karşılık verdiğinde bana endişeyle baktı.

Elimin tersini yanağına yaslayıp yavaşça okşadım. "Bildiğim gibisin," dedim gözlerinin içine bakarken. "Sana bakıyorum ve beni her an kandırabileceğini biliyorum."

"Psikolojik bir rahatsızlığımın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Tam aksine, sana ilaçlarını kullanmaman gerektiğini söylüyorum."

"İlaçlar psikolojimi iyi anlamda düzeltiyor..."

"Belki de daha çok bozulsun diye yapılan bir şeydir."

"Sence ben onları kontrol ettirmiyor muyum?"

"Hisar," dedim ve elimi beline yerleştirerek onu kendime doğru çektim. "En azından ben ne olduğunu anlayana kadar kullanmanı istemiyorum."

"Sana neden güveneyim?"

"Güvenemezsin."

"Bana neden güvenesin?"

"Güvenemem."

"Sipariş ettiğimiz lokumları yememek için bahane uydurduğunu düşünüyorum," dediğinde yalancı bir kızgınlıkla baktı. "Bir tatlı keyfimiz vardı, onu da mahvettin."

"Seninle bunu konuşmam gerekiyordu," diyerek rahatlatmaya çalıştım. "Dün ne olduğunu, en son ne hatırladığını bana söyle."

Kaşlarını çattı. "Başıma psikolog mu kesildin?"

"Soruma cevap ver, Hisar."

"Yasmin ve Yağız bizimleydi..." dedi belirsiz bir tonla. "Nefel de vardı. Akşam yemeği yedik. Senin canını sıktım. Sen de biraz alındın. Başka bir sorunuz var mı Bay Bronz?"

İfademi bozmadım. Dün böyle bir şey yaşanmamıştı. Bu bahsettiği neredeyse üç dört günlük olaydı. Arada kayıp günleri vardı. Nasıl anlamazdı? Ona bu durumu nasıl anlatacaktım?

"Başka sorum yok. Tatlımız servis edilmiştir," dediğimde onu kendimden ayırmadan içeriye doğru yürütmeye başladım. "Bakalım şu bahsedip durduğun Türk lokumu nasıl bir tatlıymış, tadalım."

"Gerçekten çok seveceksin," dedi Hisar heyecanla. "En favori tatlın olacak."

CamScanner ile tarandı

"Bugünü unutma."

"Asla," dedi gülerek. "Hem nasıl unutabilirim ki?" Kendi tabağındaki lokumdan alıp bana doğru uzattı. "Üstelik ben sana lokum yedireceğim, Bronz!"

Uzattığı lokumu dişlerimin arasına alıp yavaşça ısırdım. Yapışkan ve daha önce yemediğim lezzeti yavaşça çiğnedim. Meraklı parlak gözler beni ilgiyle izliyordu. Jölemsi yapısı ağzımda yavaşça eriyerek aromatik bir tat bırakmıştı.

"Nasıldı?" dedi Hisar. "Sevdin, değil mi?"

"Güzel," dedim.

Aniden dudaklarını büzdü. "Hiç istediğim gibi tepki vermiyorsun!"

"Ne yapmamı istiyorsun, Hisar?"

"Bundan sonra yiyeceğin tek tatlının bu olduğunu söyleyebilirsin. Belki fabrikasını kurar, Hisar adıyla bir lokum markası çıkartırsın, bilmiyorum işte! Bronz değil misin? Yap bir şeyler!"

"Hisar adıyla bir Türk lokumu markası..." derken derin düşüncelere daldım. Aklım, onun durumuyla ilgili doluydu. Bunca zaman olan bitenin kaçını gerçekten hatırlıyordu? Hangi günleri unutmuştu? Bu ne zamandır vardı ve Hisar'a neler oluyordu?

"Güzel bir fikir, değil mi?" derken gözlerini kırparak baktı.

"Öyle," dedim dalgın bir tavırla.

Hisar geriye yaslandığında bu sefer gerçekten kızgın bir şekilde baktı. "Bana değiştin diyorsun ama asıl günlerdir sende bir gariplik var. Bana gerçekten sorunun ne olduğunu söyleyecek misin Bronz?"

"Hiçbir şeyi unutmanı istemiyorum."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" derken kaşlarını çattı. "Bir şey mi unutuyorum?"

Bir anda bunu ona söyleyemezdim. Üstelik bu durumdan çok da emin sayılmazdım. Belki Hisar benimle oyun oynuyordu. "Sadece söylemek istedim."

Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Restorandaki diğer müşterilere göz attım. Gecenin geç saatleri olmasıyla çok fazla kimse kalmamıştı. Bunu fırsat bilip onu kucağıma çektim. Tavrından hoşnut olduğunu anladım. Kollarını yavaşça bana dolamasıyla gözlerimiz kesişti. "Eğer unuttuğumu düşündüğün ne varsa bana tersini söyle," dedi.

"Nasıl yani?"

"Mesela şimdi seninle lokum yedik. Üstelik sen ilk kez tattın. Bana Türk lokumu son tercihim bile olamaz dediğinde ne olduğunu mutlaka hatırlar,

CamScanner ile tarandı

öyle olmadığını iddia ederim. Çünkü sen lokumu sevdin ve adıma bir fabrika bile kurmak istiyorsun."

Tek kaşımı kaldırarak, "Adına bir fabrika bile kurmak istiyorum?" dedim.

"Evet," dedi Hisar. "Hiç gerek yoktu ama işte Bronz'sun ve her şeyi yapabilirsin."

"Lokum üreticilerinin elinden işini almak istemem, Hisar." Ona ciddiyetle baktım. "Eğer o sektöre girersem yalnızca kendimin olmasını isterim."

İrkilerek bana baktı. "Sen şimdi kesin elmalı lokum falan üretirsin, bence de bu plan şimdilik askıda kalsa iyi olur." Bana daha çok sokuldu. O bana her yaklaştığında Zorlu silahına daha yakın temas sağlıyordu. Ona elimi kaldırıp buna son vermesini istedim. Bu kadına hiç güvenmiyordu. "Ne demek istediğimi anladın, değil mi? Türk lokumu son tercihim bile olamaz dediğin an, emin ol kendime gelirim ve sana sert bir tokat atarım."

Ona aksi bir şekilde baktım. "Bile bile lades bu, böyle bir şeyi asla kabul etmem," dedim sert bir dille. "Ya hatırlamazsan? O zaman ne olacak? Sana laf ettiğimle kalacağım, Hisar."

"Bana hatırlatırsın."

"Bunu unut." Aniden durdum. "Bana lokum tattırdığı anı değil. Söylediğin saçma planı unut."

"İşler kötüye gittiğinde ve buna bir son vermek istediğinde her şeyi göze alırsın," dedi Hisar, eline aldığı başka bir lokumu önce kendisi ısırıp ardından kalan parçayı bana doğru uzattı. "Bunu en iyi sen bilirsin, Bronz."

Bunu en iyi ben bilirdim.

Onun da iyi bildiği şeyler vardı.

Unutmak gibi...

Sessizliği boğan gürültüler yavaşça geri döndü, zihnim hâlâ o cümlenin yankısıyla doluydu. "Bana yaptığın her şeyi sineye çekecek değilim," dedi Hisar. "Hepsinin intikamını teker teker alacağım."

"Ben intikam alman gereken kişi değilim," dedim kesin bir dille. "Yanlış kişiye kin güdüyorsun, Hisar. Hem de en başından beri."

"Yanlış ata oynayan sadece ben değilim," dediğinde çenesini kaldırdı. "Piyano öğretmenimin parmaklarını boş yere kesip bana gönderdin. Bu bayat hamlelerle mi ilerleyeceksin, Bronz?"

"Sana piyano öğretmek istemeyen biri, yalnızca parmağı olmadığı için seni reddedebilir. Onu gerçekten savunuyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Hisar'ın yüzündeki ifade değişti ve gözlerindeki hırs giderek büyüdü. "Yanlış kişilere kin gütmekten vazgeç, Bronz," dedi sertçe. "Dadım... Lider... Piyano öğretmenim... Onlara zarar vererek beni alt edebileceğini düşünmüş olamazsın. Bu kişilerin hayatımda yeri hiçbir zaman olmadı."

"Onlara seni alt etmek için ceza vermedim."

Hisar bir an duraksadığında gözlerinde bir şüphe titreşti. Fakat çabuk toparlayarak ifadesizliğini geri kazandı. Daha da yaklaşıp son kelimelerimi vurucu bir şekilde dile getirdim. "Onlara, sana zarar verdikleri için ceza verdim."

Ortama aniden ağır bir durgunluk hâkim oldu, gerginlik etrafımızı kuşatmıştı. Hisar'ın bakışları üzerimdeydi ancak ağzından tek bir kelime çıkmadı. Armen yanımızda belirdiğinde, "İmparator," diyerek başıyla selam verdi.

"Ben de gelmek üzereydim," dedi Hisar aceleyle. "Dansa geçebiliriz."

"Konuşacaklarım bitmedi," dedim.

"Armen'le dans edeceğim," dedi Hisar, o buz gibi ses tonuyla.

"Hiçbir şey, benim seninle konuşmamdan daha önemli olamaz."

Armen ise o küstah tavrıyla hafifçe eğildi. "Müsaadenle, İmparator," dedi. "Dans etmem gereken bir kadın var."

Gözlerimi Armen'den ayırmadan dişlerimi sıktım. "Müsaade yok," dedim.

Hisar ise bir adım öne çıkıp bakışlarını benimkilere kilitledi. Yüzünde o sarsılmaz ifadeyle, "Var," dedi, harflerindeki soğukluk içime işliyordu. "Gidebiliriz, Armen. Konuşacaklarımız bitti."

Gözlerim, onun Armen'le birlikte yanımdan uzaklaşmasına odaklandı. Onlar ilerlerken her adımlarında öfkemin daha da büyüdüğünü hissettim.

İkisi dans etmeye başladı. Hisar, Armen'in kollarında, sanki her şey yolundaymış gibi dönerken kin vücudumun her hücresine yayıldı. Benim dokunduğum tene dokunuyordu. Okşadığım saçlarını okşuyordu. Baktığım koyu harelere bakıyordu. Kendimi kaybetmemek için başka bir yöne bakmak zorunda kaldım.

Sanaç'ın tek başına durduğunu gördüm. Yavaşça onun yanına doğru ilerledim. Yanına vardığımda, hiç konuşmadan bir kadeh viski aldım. Kadehi dudaklarıma götürürken ateşin içime dolduğunu hissettim.

CamScanner ile tarandı

Lakin bu ateş, Hisar'ın Armen'le dans ederken içimde yaktığı ateşin yanında hiçbir şeydi. Bir kadeh daha... Ardından bir diğeri. Fakat hiçbir şey kopmak üzere olan fırtınayı dindirmeye yetmiyordu.

"İlk defa İmparator olmak istemedim." Kelimeler neredeyse dişlerimin arasından fısıldayarak döküldü. Beni kuşatan hiddeti dizginlemeye çalışıyordum ama her geçen saniye bu düşünce giderek daha da ağırlaşıyordu. Sanaç'ın dikkatli bakışları üzerime odaklandı.

"Ne?" diye sorarken biraz şaşkın ama bir o kadar da tetikteydi. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Cevap vermedim. Gözlerim bir noktaya kilitlenmişti; tüm dikkatimi oraya veriyordum, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hisar ve Armen... Dans ediyorlardı. O an dünya benim için sadece ikisinden ibaretti. Adımlarının ritmi, vücutlarının birbirine yakınlığı... Bu görüntü, tüm duygularımı altüst ediyordu. Gözlerimi onlardan kaçırmak istedim ama yapamadım; bu neredeyse imkânsızdı.

"Yoksa His'e karşı bir şey mi hissediyorsun?" dedi Sanaç oyunbaz bir tavırla. "Kabullenmeye başladın mı?"

"Sanaç..." dedim sinirimi ondan çıkartmak üzereyken.

Sanaç, elimdeki bardağı benden aldı. "Şunu alayım da kafamda patlatma," dedi sahte bir alayla. "Bu sadece basit bir dans. Armen, endişelenecegin biri değil. Gözlerindeki o ateşi biraz söndürsen iyi olur, Bronz. Yoksa bir başkası yanlış anlayabilir. Senin için diyorum."

"Keşke İmparator olmasam da şu binanın içine onu gömsem," diye tısladım dişlerimin arasından. Gözlerim hâlâ Hisar ve Armen'deydi. "Viran bir keresinde bir adamın derisini soyduğundan bahsetmişti. Armen beni buna zorluyor. Hisar'a dokunan derisini soymam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Sanaç, duruşumdaki karanlık tonu fark ederek daha ciddi bir tavırla yaklaştı. "Bronz," dedi uyarıcı bir tonla, beni sakinleştirmeye çalışan bir sıcaklık vardı. "Biraz sakinleşsen mi? Abartmıyor musun?"

"Ne sakinliği?"

"Az önce dediğin gibi sen İmparator'sun. Ona göre davran."

"Kemiklerini kırmak istiyorum."

"Sen bu kadınla düşmansın," dedi Sanaç. "Unuttuysan hatırlatayım. Onun kiminle dans ettiği umurunda olmamalı."

"Umurumda," dedim bakışlarımı Hisar'dan ayırmadan.

"Hadi terasa çık, sigara molası ver."

CamScanner ile tarandı

Ona doğru döndüm. "Sen benim sigara içmemden nefret edersin."

"Şu an etmiyorum," dedi. "Ve bütün paketi bitirmeden geri gelme. Diğer türlü rahatlayacak gibi değilsin."

Kısa bir an duraksadım, son bir kez dans eden ikiliye baktım. Armen'in yüzünde rahat ve sıcak bir gülümseme vardı, asıl rahatsız edici olan Hisar'ın kahkahalarıydı. Neye bu kadar gülüyordu? Bu görüntüye katlanamıyordum. Adımlarımı zorla geri çekerek terasa doğru yöneldim.

Terasa çıktığımda, etrafımdaki herkesin dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim. Onların hızla terası terk etmelerini izledim. Bir sigara yaktım. Ardından bir tane daha, bir tane daha... Dumanı ciğerlerime çekerken içimdeki öfke bir türlü dinmiyordu. Sigaranın yakıcı dumanı bile bana yetmiyordu.

Bir kadının gülüşüne sigara yakmak...

Onun başkasına olan gülüşü sadece sigaramı değil, canımı da yakıyordu.

Hisar'ın bir orduya ihtiyacı yoktu, onun en büyük ordusu gülüşleriydi.

Sonunda dayanamayıp sertçe duvara bir yumruk attım. Parmak boğumlarımda keskin bir acı hissettim ama umursamadım. Vücudumdaki hiddet, o acının çok daha ötesindeydi. Hisar nasıl olur da başka biriyle dans ederdi? Nasıl olur da bir başkasının dokunuşuna bu kadar izin verirdi? Hücrelerime yayılan keskin duygu içimi yakıyordu, beynimde yankılanan tek düşünce, Hisar'ı Armen'in kollarından çekip almaktı.

Ve ben bunu yapacaktım.

Seyirci olmaya gelmemiştim.

CamScanner ile tarandı

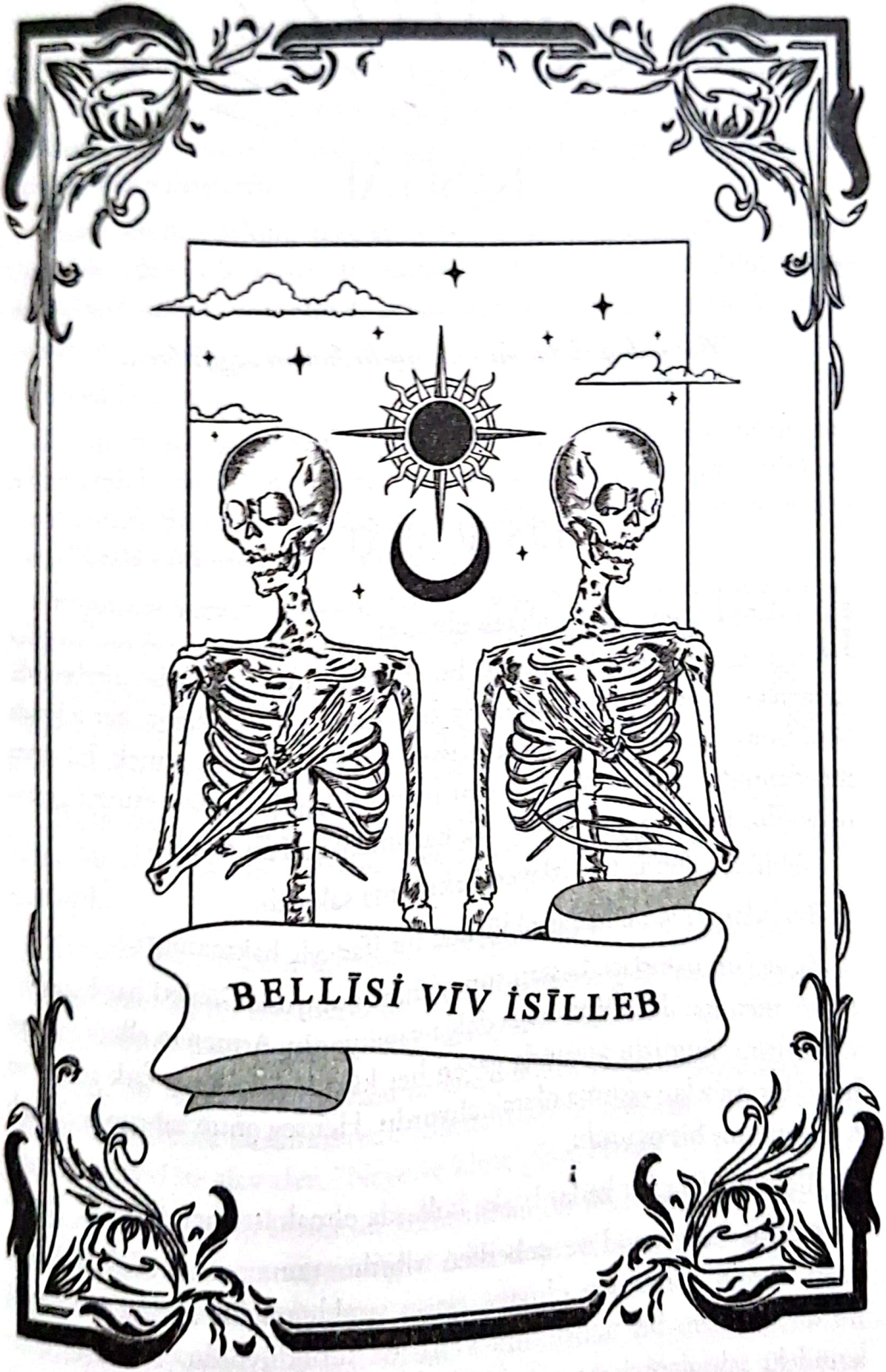

CamScanner ile tarandı

17.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Bir dans hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı.

Her adım dikkatle atılmış bir hamle, ince bir kılıç darbesiydi. Armen'in eli belimdeydi, sıcaklığı bedenime nüfuz ediyor, her adımda beni biraz daha kendine yaklaştırıyordu. Onunla dans etmek, bir savaş meydanında adımlarımızı hesaplar misali titizlikle hareket etmeyi gerektiriyordu. Bu dansın asıl tehlikesi, karşımdaki adam değildi.

Tehlike, salonda bizi izleyen bakışlarda saklıydı.

Bir adam, hiç bu kadar öldürücü bir ifadeyle bakmamıştı.

Bronz'un bakışları, baştan sona tehdit doluydu. Gözleri her hareketimi izlerken içindeki öfke dalga dalga yayılıyordu. Armen'in ellerinin beni kavrayışını, ikimizin arasında geçen her küçük dokunuşu fark ediyor ve bunu bir meydan okuma olarak alıyordu. Her şey onun sabrını zorlamak için yapılmış bir oyundu.

Bir kadın, hiç bu kadar başka kollarda olmak istememişti.

Armen beni kendine çekerken zihnim tamamen Bronz'a kilitlenmişti. Onun kollarında olmayı, onun sıcaklığını hissetmeyi istemek... Bu duygu, beni bir uçurumun kenarına sürüklüyordu. Bronz'un harelerindeki sahiplenici arzu, bana kim olduğumu, nereye ait olduğumu hatırlatıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bu dansı her ne kadar Armen'le yapıyor olsam da ruhum tamamen Bronz'un pençesindeydi.

Adımlarımız hızlanırken, Bronz'un bakışları üzerimizde ağırlığını hissettirdi. Armen'in gözlerindeki o küçük meydan okuma bile Bronz'un öfkesiyle yarışamazdı. Şu anda bile beni izliyordu; nefes alışımı, hareketlerimi, her şeyimi. O benimle dans etmese de bu gecenin her anında varlığını hissettiriyordu.

Bronz, aniden salonu terk ettiğinde terasa doğru gittiğini gördüm. Garip bir tedirginlik oluştu. Bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmemiştim. Onun sabrını test etmek istiyordum ama o sanki kaçmayı tercih etmişti.

Ancak beni yanılttı.

Dakikalar sonra Armen'in güçlü kollarında sürüklenen adımlarım birden kesildi. Beni dansın ortasında hızla kendine doğru çeken bir kuvvet hissettim. Bronz, sert bir hareketle Armen'in elini bırakmasına neden oldu. Hareleri öfkeden kıvılcımlar saçıyordu.

"İmparator'a izin ver, Asılan Adam," dediğinde sesinde tartışmaya yer bırakmayan bir kararlılık vardı. Bu reddedilemez bir hamleydi.

Armen istemeyerek geri çekilirken, *sorun yok* dercesine gözlerimle konuşmaya çalıştım. Bronz'la yüz yüze geldiğimizde, onun kasvetli bakışları içimi bir ateş gibi kavurdu. Aramızdaki sükûnet uzun sürmedi.

"Senin centilmenliğine ne oldu?" diye sorarken elimi omzuna koydum. Bu duruma olan tepkisi çok fazlaydı, gereksiz bir sahiplenme içindeydi.

"Onunla dans etmene müsaade edeceğimi düşünmüş olamazsın."

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım, sinirlerim gerilmeye başlıyordu. "Çok sinirlisin ve bu sinirinin yersiz olduğunu düşünüyorum."

Bronz, bir adım yaklaştı. Aramızdaki mesafe, nefes alışlarımızı birbirimize hissettirecek kadar kısaydı. "Sinirim yersiz, öyle mi?" Duruşu buz gibiydi, gözleri ise alev alev. "Neye ve kime göre, Hisar?"

"Bana göre," deyip Bronz'un kollarından bir adım geri çekildim. Fakat o, beni daha sıkı kavrayarak geri çekilmeme izin vermedi. Dansımız, diğerlerine nazaran daha keskin ve yoğundu.

Bakışlarım Armen'e doğru kaydı. İlgisi bizde değildi. Telefonuyla mesajlaşıyordu ve tedirginliği gözümden kaçmamıştı. Gözüme hiç olmadığı kadar farklı gelmişti. Sanki o hayatıma girdiğinden beri bu tavrını

CamScanner ile tarandı

görmeyi beklemiştim. Bu farklılığın ne olduğunu düşünmekle meşgulken, "Hisar," diyen kehribar harelere döndüm. "Bana bak."

Ondan başkasına bakıyor olmam onu rahatsız ediyordu. "Yalnızca bana," diye ekledi.

Alnını alnıma yasladığında gözlerini kapattı. Soluğu yüzümde hissediliyordu, parmakları belime sertçe kenetlenmişti.

"Kimse sana bu denli yaklaşamaz." Etrafa derin bir hâkimiyet yayıldı. "Gözlerinin içine bakıp da seninle dans edemez, sana bu kadar yakın bir şekilde dokunamaz. Senin bacağını kendi beline saramaz, elini belinde bu kadar sahiplenici tutamaz." Bir nefes boşluğunda beni döndürdü, bedenimi kendi etrafında çevirirken herkesin bizi izlemesini sağlıyor, adımlarımızın her biri sanki salondaki gerici atmosferi yırtıyordu.

"Hepsini de yapabilir," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Adımlarını takip ettim.

Beni kendine doğru tekrar çekti. Bedenimi sanki kendi hakkıymış gibi sarıp, başını eğerek fısıldadı. "Benim bir kere dokunduğum yere başkası dokunamaz, Hisar."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Sen kimsin? *Neyimsin*, Bronz?" Ona daha çok yaklaşıp, bacağımı beline dolayarak beni yatırmasına izin verdim.

Yatırdığı bedenime eğilirken aramızda ince bir gerilim dalgalandı. Derin nefesler alarak tenine dokunan sıcaklığımla onu daha da kışkırttım.

Bir soluk çıkmazıydı.

"*Neyin* olduğumun cevabını sen verebilirsin." Gözleri gözlerime kenetlendi. "Fakat sen bende *kimse* değilsin." Göğsüme bir kıymık battı. Beni yatırdığı gibi geri kaldırdı. "Sana dokunan herkes benim alanıma girmiş demektir. Ve kimse o alanı ihlal edemez. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Öncelikle şu konuda anlaşalım... Ben bekâr bir kadınım. Anlamadıysan tekrar edebilirim, hayatımda kimse yok. Sözlü, nişanlı ya da evli değilim. Erkek arkadaşım da yok."

"Bu yüzden hayatındayım, Hisar." Parmakları belime iyice gömülmüştü, beni onun kontrolünden çıkmamam için sıkıca tutuyordu. Ona karşı çıkarak dansı ben yönlendirdim. Bedenimi ona bastırmış, her bir kıvrımımı hissetmesini sağlamıştım.

"Aramızda hiçbir şey yok, Bronz."

CamScanner ile tarandı

"Aramızda bir şey var," dedi üstüne basa basa. "Ama sen bunu kabul edene kadar savaş devam edecek." Bu emin duruşu beni etkilerken nefesim kesiliyordu.

"Beni hiçbir zaman kazanamayacaksın," derken inadım o kadar kuvvetliydi ki bedenim direniyordu ama ruhum onun sözlerine teslim olmak üzereydi. Lakin zihnim ve kalbim zıt yönlerde sürükleniyordu; ikisi de farklı bir savaş veriyordu.

Kulağıma eğildiğinde nefesi boynuma sıcak bir rüzgâr misali dokundu. "Kazanmak, Hisar?" diye fısıldarken hiç kapanmayan bir yarayı okşar gibiydi. "Ben seni zaten kazandım."

"Sadece kendini kandırıyorsun." O an ona inanmak istemedim, kalbim bambaşka bir gerçeklikte yaşıyordu. Her dokunuşunda hissettiğim o sarsıcı sıcaklık, gözlerinden yayılan o yoğun his... Sanki çoktan kaybetmiş gibi hissettiriyordu.

"Ne kadar inkâr etsen de ne kadar direnmeye çalışsan da ikimiz de biliyoruz, biz birbirimize aitiz."

Birbirimize ait olduğumuzu söylüyordu. Ama nasıl? Eva onun için kimdi? O, geçmişin izlerini hâlâ taşıyordu ve o izlerin ardında benim için yer var mıydı?

Ben, kalbi zaten dolu bir adama ait değildim. Kendimi ona teslim edemezdim. *Ama ya teslim olursam?* İçimdeki o küçücük parça, onun bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordu. Gerçekten sadece Eva'yı mı görüyordu yoksa beni de görebiliyor muydu?

Kalbimde ona karşı hissettiğim o zayıflık beni rahatsız ediyordu. Bronz'a teslim olmak, onunla bir bağ kurmak, onun gözünde başka bir şey olmak, belki de yalnız olmadığımı hissetmek istiyordum. Bunun bedelini ödemeye hazır mıydım?

Eva'nın hayaleti sürekli üzerimizdeydi. Onun bıraktığı boşluk asla dolmazdı. Ve ben, o boşluğu dolduramayacağımı biliyordum. Eğer onunla bir bağ kurarsam o bağ sürekli Eva'nın gölgesiyle lekelenmiş olacaktı. Bu yüzden içimdeki bu duyguyu boğmak, bastırmak zorundaydım.

Bronz, kalbi doluyken bana umut vermemeliydi. Onun kalbi Eva'yla doluydu. Ne geçmişini silebilirdim ne de onun kalbini yeniden inşa edebilirdim. Benim savaşım sadece onunla değil, aynı zamanda kendimleydi.

Müzik bittiğinde, Bronz'un elini hâlâ belimde hissediyordum. Ona dokunduğumda, o da bir an için farkına varmış gibi istemeyerek de olsa beni bıraktı. Parmak uçlarımdan kayan sıcaklığı, sessiz bir vedaydı.

CamScanner ile tarandı

Dans bitmişti.

Ama *biz* bitmemiştik.

BRONZ

"Manipülasyonu azalttık," dedi Serdal yanıma geldiğinde borsa piyasası hakkında güncel durumu paylaştı. "Para ilk başta eski değerini kazanamasa da birkaç güne toparlayacak seviyeye geldi. His güzel bir hamle yaptı. Ona nasıl karşılık vereceksin?"

Zihnim, tamamen başka bir yerdeydi. Hisar ve bir sonraki hamlesi, sanki düşüncelerimi bir sis gibi sardı. "Beni dinliyor musun Bronz?" Serdal'ın sesi arka planda boğuk bir uğultu gibiydi.

"Kalbini tutuyorsun. Yine kalbin mi ağrıyor?" derken panikle doldu. "Bak, eğer ağrıyor da söylemiyorsan..."

Elim kalbime ne zaman gitmişti, bilmiyordum. Hızlıca toparlanıp elimi pantolonumun cebine yerleştirdim. "Beni yalnız bırakın," dediğimde, etrafımdaki üç adam da hareketsiz kaldı. Her biri bakışlarını benim üzerime sabitlemişti. Onların bu kadar üstüme düşmesinden bıkmıştım. Sanaç gelen bir telefonla aramızdan ayrıldı.

Sanaç dakikalar sonra geri döndüğünde yüzündeki ifade bir hayli farklıydı. Donuk bir ifadeyle öylece duruyordu. O an anlamıştım, bir şey olmuştu.

Serdal, bariz bir bıkkınlıkla, "Ne oldu?" dedi. "Bu gece başka bir şeyi daha kaldıramayacağım. Ne kadar lanetli bir gün!"

Sanaç'ın duruşu bir fırtınanın yaklaştığını haber veriyordu. Yüzü bembeyazdı, gözleri bir noktaya kilitlenmişti. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı ama bir şeylerin yanlış olduğu belliydi.

Dikkatimi tamamen ona verdiğimde omzuna hafifçe dokundum. Hiçbir tepki yoktu. Telefonu neredeyse elinden düşmek üzereyken hızlı bir hareketle yakaladım.

"Sanaç?" dedim, endişem giderek artıyordu. "Konuşsana!"

Bana değil, boşluğa bakıyordu. Sanki tüm dünyadan kopmuş gibiydi. Gözlerim bir an telefona kaydı, ekran açıktı. Merak ve endişeyle telefonu

CamScanner ile tarandı

kendime yakınlaştırdım. Ekrandaki belgeyi fark ettim; bir DNA testi belgesiydi.

Babalık testinin sonucu.

Bakışlarım hızla sayfayı taradı, kelimeler zihnimde yankılandı. Kaşlarım çatılırken kelimeleri sindirmekte zorlanıyordum. Test sonuçları açıktı, acımasız bir doğrulukla karşılaştım.

Test edilen kişinin biyolojik baba olma ihtimali % 0'dır.

Yağız, Sanaç'ın oğlu değildi.

"Sanaç..." dedim yavaşça, onun koluna girerek adımlarını yönlendirdim. O kadar şaşkındı ki yürümeye bile gücü kalmamış gibiydi. Viran ve Serdal merak dolu bakışlarla bizi izliyordu. Telefonu hızlıca Serdal'a uzattım ve onların da bu haberi görmesini sağladım. Viran'la Serdal hızla test sonuçlarını okudular.

"Siktir," dedi Serdal, şaşkınlık ve öfkeyle. "Bu gerçek bir sonuç mu?"

"Birkaç farklı yerden daha test yapılmış ve hepsi aynı sonucu vermiş. O çocuk onun değil," dedi Viran, durumu sakin ama bir o kadar da sert bir gerçeklikle ifade ederek.

Sanaç, gözlerinde derin bir acı ve hüzünle, "Ben..." dedi. "Ben kendimi çocuğum olduğuna inandırmıştım. Bunu nasıl kabul edeceğim? O çocuk nasıl benden olmaz, amına koyayım!"

"Sessiz ol," dedim sertçe. Kolunu biraz daha sıkarak onu katta bulunan terasa doğru götürmeye başladım. İçeridekilerin meraklı bakışlarından uzakta olmalıydı. Terasa çıktığımızda onu rahat bıraktım. "Şimdi istediğin kadar bağır, Sanaç."

Terasta az önce benim öfkeyle tekmelediğim yere bu sefer Sanaç'ın siniri patladı. Yere kuvvetle vurdu, her tekmesinde içinde biriken acı ve öfkeyi dışarı atmaya çalışıyordu. "Allah kahretsin böyle işi!" diye haykırdı. "Bu çocuk benden değilse kimden, lan?"

Onun hiddeti, içindeki kırgınlıkla harmanlanıyordu. "Utkan olabilir mi?" dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. Kafamdaki karmaşa bir an bile durulmuyordu. Sanaç'ın içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışıyordum.

"Çocuk doğduktan sonra o adamla evlenmiş," dedi Sanaç titreyerek. "Üstelik tek celsede de boşanmışlar. Adam çocukla görüşme bile talep etmemiş. Velayeti anneye vermişler."

CamScanner ile tarandı

Sanaç'ın gözlerindeki ifade beni derinden etkiledi. Konu Yasmin olunca Sanaç kendinden geçerdi. Şimdi de kendinden geçmişti. "Sanaç, bu çok zor, biliyorum ama önce sakin ol," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Fakat onun öfkesini dindirmek kolay olmayacaktı. Kalbinin yıprandığını, güveninin paramparça olduğunu görebiliyordum.

"Ne sakinliği, Bronz?" diye bağırdı çaresizlikle. "Ben o çocuğu gördüğümden beri onsuz günler geçirdim, babası olamadım diye kendimi kahrediyorum!" Gözlerindeki hiddet beni sarsmıştı. "Hepsi boşunaymış!"

Onun acısını hissetsem de doğru kelimeleri bulmak zordu. "Hepimiz senin çocuğun olduğuna emindik," dedim beliren hayal kırıklığıyla. "En azından gerçeği öğrenmiş oldun."

Sanaç'ın yüzü daha da karardı. "O kadınla hâlâ bir bağım var sandım," dedi hüzünle başını eğerek. "O kadar gursuz bir adamım ki o çocuğun benden olmasını, o kadının yine hep etrafımda olmasını istedim. Ama öyle bile değilmiş. Öyle bile değil..." Ağlamamak için kendini sıktı. "Hem beni terk etti hem de başkasından bir çocuğu oldu."

"Sen bunları hak etmedin, kardeşim," dedim ona yaklaşarak. Onun bu kadar yara almış olması içimi burkuyordu.

Sanaç gözlerini ufka dikti, boğazında düğümlenen kelimeleri zorla çıkardı. "Hak etmesem de yaşadım."

"Sanaç."

Elim omzuna uzandığında anında beni geri itti.

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Sen beni az önce yalnız bıraktın mı?"

"Bronz, ikisi aynı şey değil," dedi Sanaç gözlerini bana çevirmeden. İçine kapanmıştı ve Sanaç bu ruh hâline büründüyse kolay kolay oradan çıkmayacaktı.

"Biliyorum," dedim yavaşça. "Ne hissettiğini tahmin bile edemem." Gerçekten de edemezdim. Onun yıkılışı, öylesine derindi ki kelimelerim ne kadar dikkatli olsa da ona ulaşamazdı.

Tam o sırada Serdal yanımıza geldi. Sanaç'ın yanında durdu, bir an göz göze geldiler. Serdal, kardeşi gibi gördüğü Sanaç'ı bir an bile tereddüt etmeden kendine çekti. Sanaç, gözyaşlarını tutmak için çabalıyordu ama başaramıyordu. Serdal ona daha sıkı sarıldı. "Onu bana bırak," dedi bana dönerek. "Ben biraz onunla konuşayım, Bronz. Sonra size katılırız."

CamScanner ile tarandı

Başımı hafifçe sallayıp geri çekildim. İkisi birlikte terastan çıktıklarında, abi kardeş gibi birbirlerine sığındılar.

HİSAR ALATAV

Kaderden ne kadar kaçsam da ayaklarım beni hep aynı kişiye getiriyordu.

Terasa adım attığımda, Bronz'u yalnız başına buldum.

Sırtı kasılmış, gecenin sisle kaplanmış manzarasına bakıyordu. Rüzgârın soğuk nefesi, omuzlarındaki gerginliği daha da belirginleştiriyordu. Onu bu kadar yalnız ve suskun bulmak garipti; genellikle etrafındaki her şeye hâkim olan bir adamdı ama şimdi sanki kendi içinde kaybolmuştu.

Bakışlarını hafifçe geriye doğru çevirdiğinde geldiğimi fark etti. Gözleri karanlıkla yarışacak kadar derindi. Onun yanına geçtiğimde bakışlarını tamamen yüzüne çevirdim. "Ben gidersin sanıyordum," dedim sakin bir tınıyla.

"Neden gideyim?" diye sordu Bronz, sigarasının dumanı gökyüzüne karışırken. Gözlerini bir an bile benden ayırmazken bakışları ağır ve derindi. Sigarasından son bir soluk aldıktan sonra yeni yakmış olduğu sigarayı söndürdü.

"Bu gece yönetim tamamen bana geçecek," dedim onun tepkisini görmek için sözlerimi dikkatlice seçerek. Her adımım, ona bir adım daha yaklaştığımı hissettirdi.

"Yönetim sana geçerken elbette orada olmak isterim." Sesi karanlığın içinden yankılanan bir güç gibiyken kendinden emindi. Bronz'da en çok bunu seviyordum. Ne olursa olsun kendinden emindi ve ne yapacağımı merakla beklerdi.

"Bu beni en çok memnun eden şey olur," dedim gözlerimle onu tartarak.

Bakışlarını gecenin dinginliğine doğru çevirdi. "Bu gece ne planladığını biliyorum." Kelimeleri öyle bir ağırlık taşıyordu ki sanki havada asılı kaldılar. "Yasmin'in ve diğerlerinin de. Bu bir maskeli balo değil, Hisar. Küçük Arkana'nın ne amaçla burada olduğunun farkındayım."

Şaşırmadım.

CamScanner ile tarandı

Ben planlar yaparken bile Bronz bunları çoktan harekete geçirmişti.

"Ne olup bittiğini bilmene rağmen hiçbir şeye karşı çıkmayacak mısın?"

"Hayır," dedi gözleri ruhumda bir yerleri kavururcasına. "Çünkü artık *neyi* kaybetmek istemediğimi biliyorum."

Kelimeleri sanki gecenin kasvetine işlenmiş bir sırdı. Anlamı ağır, altında yatan gerçek daha da derindi. Bir an, onun ne demek istediğini tam olarak kavrayamadım, içimde bir yerlerde bu geceye dair her şeyin çok daha fazlasını barındırdığını biliyordum.

"Savaşmayıp pes mi edeceksin?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Bu sen değilsin, Bronz."

Bronz'un yüzündeki ifade bu sefer daha farklıydı. Sanki içinde fırtınalar kopuyordu ama yüzeyde sessiz kalıyordu. "Savaşıyorum zaten," dedi etkileyici bir tınıyla. "Ama Arkana için değil."

"Kiminle savaşıyorsun?"

"Senin zihninle, unuttuğun anılarınla, kayıp günlerinle ve..."

Bir adım daha yaklaştım, nefesim kesik kesik çıkarken, "Ve?" dedim.

"Geçmişimizle savaşıyorum," diye devam etti Bronz.

O an derinliklerimde bir sızı hissettiğimde bunu bastırmaya çalıştım. "Bir geçmişimizin olduğunu düşünmüyorsundur umarım," dedim ona olan inancımın sınırlarını zorlayarak.

"Düşündüğümüzden çok daha fazlası olduğunu biliyorum," dedi Bronz. "Sadece benim için eksik kalan parçalar mevcut."

Onun bu kadar emin oluşu, beni bir adım daha geri çekilmek zorunda bıraktı. Yıllardır kaçtığım, gömülü kalmış ne varsa gün yüzüne çıkıyordu. "Arkana belki de ikimize de aynı cezayı vermiştir," derken sesim giderek kısıldı. "*Unutmak.*"

"Hatırlamam yıllar alsa da ben artık çoğu şeyi hatırlıyorum, Hisar." Gözlerinde, sanki geçmişi anımsamaktan doğan bir keder vardı. "İki kişinin unutması ödül, tek kişinin unutması her zaman ceza olmuştur. Ben cezamı çekiyorum."

"Ne hatırlıyorsun?" Gözlerimdeki sorgulayıcı bakış, onun her kelimesini dikkatle dinlememi sağlıyordu.

"Seni bana neyin getirdiğini."

CamScanner ile tarandı

Beni sarmaya başlayan o eski korkularla yüzleşmeye hazır mıydım, emin değildim. Ürperdim. "Ne getirmiş, Bronz?" diye sordum.

"Ailen," dedi basit bir kesinlikle. Bu kelime kalbimin köşelerinde bir yere derinden saplandı, yine de tepki göstermemeye çalıştım. "Her şeyi ailen için yapıyorsun," diye ekledi. "Ben eksik parçaları birleştirdim, Hisar. Şimdi sıra sende."

Bronz gözlerime son bir kez baktıktan sonra avucunda duran sigara izmaritini sıktı. Karşısına geçerek onu durdurdum. "Öylece çekip gidemezsin." Her şeyin önemsizleştiğini hissettiren ifade takındı. "Ailem için sana geldiğimi nasıl söylersin?"

Susacağını düşündüğüm sırada yanıtladı. "Ailen için bana gelmedin, Hisar. Ailen seni bana getirdi."

Bu, mantık dışıydı. Sinir gözlerimde kıvılcım gibi parladı. "Saçmalık," dedim neredeyse haykırarak. Zihnimdeki tüm taşları yerinden oynatacak bir hamle yapıyordu. Bronz, durgundu. Sanki bir şeyleri daha önceden çözmüştü ve şimdi sadece benim anlamamı bekliyordu.

Sorgulayıcı bir ifadeyle, "Abini bulmak isteyen sen değil misin?" dedi.

"Benim..." dedim o kadar kısık bir sesle söyledim ki neredeyse kendim bile duyamadım.

"Bulamıyorsun, değil mi?" dedi gözlerindeki keskinlik her şeyin farkında olduğunu gösteriyordu.

Ruhumda bir boşluk yankı bulurken, "Bulamıyorum," diye itiraf ettim.

"Neden abini arıyorsun, Hisar?"

Sesimdeki tereddüdü gizlemeye çalışarak, "Annem için," diye hızlıca cevap verdim.

Bronz, başını hafifçe eğdi. "Yalan söylüyorsun," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Abini annen için bulmak istemiyorsun. Başka bir şey olduğuna eminim. Abini neden arıyorsun, Hisar?"

Onun bu kadar derine inmesine izin veremezdim. "Seni ilgilendirmeyen konular hakkında seninle konuşmayacağım."

Bronz pes etmedi, aksine daha da ileri gitti. "Bu konu basbayağı beni ilgilendiriyor." Bakışları sertleşti. "Bu yüzden de beni aramak istemedin mi?"

"Seni öldürmek için yıllarca aradığımı biliyorsun," dedim.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un yüzünde hiçbir duygu kırıntısı yoktu. "O hâlde seni durduran ne?" diye sordu, gözleri bir cevap ararcasına.

"Ben başarısız bir askerim." Gözlerim, sözlerimdeki acıyı itiraf eden tek yerdi.

"Düğün günümde, eğer Atlas sana engel olmasaydı beni yine de öldürebilecek miydin Hisar?" derken derin bir merak doluydu.

"Öldürürdüm," dedim hiçbir tereddüt yokken ama bu, kendime bile itiraf edemediğim bir yalanın yankısı gibiydi.

"Yalnızca kendini kandırıyorsun."

O an ikimiz de suskun kaldık. Sadece aramızdaki soğuk hava, konuşmaların yerini aldı. Gecenin karanlığı, bu sakinliği daha da derinleştiriyordu. Bir süre sonra sessizliği bozmak için derin bir nefes alıp konuya döndüm. "Merak ettiğim bir şey var..." dedim. "Atlas neden İmparator olmadı?"

Bronz, gözlerini uzaklara çevirdi. "Çünkü ben vardım," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Atlas'ın Eva'ya âşık olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Evet."

Kafamdaki sorular gitgide çoğalıyordu, zihnimdeki düğümler çözülmek bilmiyordu. "Bunu bile bile neden onunla evlenmek istedin?" diye sordum onun verdiği cevaplar beni daha da derinlere çekerken.

"Sen neden Atlas'la sözlendin?" diyerek soruyu bana yöneltti.

Gözlerim hafifçe kısıldı. "Mecburdum," derken kelime ağırlığıyla dudaklarımdan dökülüyordu. Bunu kabul etmek zor gelse de gerçek buydu.

Başını eğdiğinde söylediğimin ağırlığını anlamış gibi, "Şimdi hiçbir şeye mecbur değilsindir," dedi.

"Değilim," diye karşılık verdim, hissettiğim bağımsızlıkla. Kimseye bağlı değildim ve tek başıma buradaydım.

Bakışları daha yumuşak ama bir o kadar da yoğun hâle geldi. "Seni çok iyi anlıyorum, Hisar," dedi. "Keşke sen de beni anlasan."

"O kişi ben olamam, Bronz," derken inkârın yanı sıra bir kesinlik vardı. Bu yolu onunla yürümeye hazır değildim, belki de hiç olmamıştım.

"Neden? Neden, Hisar?" dediğinde bakışları daha yoğun, daha talepkârdı. O, cevapları benden almak istiyordu ama verecek bir şeyim yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Seni yalnızca kalbini dolduran kişi anlayabilir. O kişi de seni anladığı için oradadır," dedim. Bu, ikimizin de bildiği ama asla dile getiremediğimiz bir gerçeğin yankısıydı.

Kalp, sadece gerçekten anladığı birine ait olurdu ve ben Bronz'un kalbine ait değildim.

Bronz'un yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Kalbim kiminle dolu?" diye sordu, giderek anlamsızlaşan bir tınıyla. Sanki gerçekten ne demek istediğimi bilmiyordu ya da biliyordu ama kabul etmek istemiyor gibiydi.

"Sevgili nişanlın," derken her kelimemde acının izleri vardı. "Sevgili nişanlın Eva Petrova. Seni yalnızca o anlayabilir çünkü geçmişinde de şimdi de olan tek kişi o."

Yüreğimde bir kırılma hissettim. Eva, onun kalbinde her zaman var olmuştu, benim asla yerim olamayacak bir yerdeydi. Onun için asla birinci sırada olmayacağımı bilmek, tüm bu acının kaynağıydı belki de. Bronz'un gözlerinin derinliklerinde hâlâ ona dair bir şeyler aradığını görmek, katrana bulanmış kalbimi kül ediyordu.

"Öncelikle kendisi eski," dedi Bronz, soğuk ve duygusuz çıkan sesiyle. "*Eski nişanlım*. Belki de ben artık anlaşılmaz biriyimdir."

"Kafama oturtamadığım çok konu var, Bronz."

"Seninle nişan mevzusunu konuşmuştuk, Hisar."

Duraksadım.

Hatırlamıyordum... Benimle bu konu hakkında ne konuştuysa hatırlamıyordum. Lanet olsun ki hiçbir şey hatırlamıyordum.

Yüzünde o tanıdık ifade belirdi. "Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda sesinde hayal kırıklığı yer edinmişti. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun. Sana, benden alacağın günler var demiştim. O günleri al, Hisar. Al ki bütün eksik parçalar tamamlansın."

"Senden alacağım bir şey var." Gardımı düşürmedim. "O da burası."

Elini kaldırıp çeneme yerleştirdiğinde bakışlarımı kendine doğru çekti. Kısa saçlarım arkaya düştüğünde bakışları saçlarımı buldu. Kabullenemeyen bir ifadeyle baktı. Gözlerini nefret bürüdü. "Sana vereceğim tek şey, benimle geçirdiğin anılar olur," dedi sertçe. "Kendini kaybettiğinin farkında değil misin Hisar? Şu an baktığım kadını tanıyamıyorum bile. Saçlarını bile kesecek kadar her şeyden vazgeçmişsin. Benim tanıdığım Hisar bunu asla yapmazdı."

CamScanner ile tarandı

"Beni hiçbir zaman tanımadın," dedim hırçın bir tavırla. "Beni Hisar olarak görmedin bile. Ben kendimin ne olduğunu biliyorum ama senin kafanın içinde ben neyim, bilmiyorum. Bu kaygıları artık yaşamak istemediğime eminim, Bronz."

Sert bir soluk aldı. "Bütün kaygılarını, tam olarak şimdi yok edebilirim, Hisar. Doğru sandığın tüm düşünceleri tersine çevirebilirim."

Bu gece beni durduracak hiçbir şey istemiyordum.

Kafamı iki yana salladım. "Bu konu benim için tekrar açılmayacak üzere kapandı," dedim. "İkiniz de bir zamanlar birbirinize sahip olduğunuz için şanslı olmalısınız."

Bakışlarını yere indirdiğinde düşünceli bir şekilde, "Evet, onun gibi biri hayatımda olduğu için şanslıydım," dedi.

Boşluğa dalıp gittim. İzlediğim bir anısında, "*Seni kıyamete kadar seveceğim*," demişti. O videodaki adam çok farklıydı.

"Bakışlarını değiştirme." Beni düştüğüm anılardan çekip kurtarmak istercesine uyardı. "Konu eski nişanlıma her geldiğinde bana farklı bakıyorsun."

Nasıl baktığımı bilmeksizin, yüzümdeki duyguları bastırıp ifadesiz bir maskeyi yüzüme geçirdim. Bu, beni koruyan tek kalkanımdı. Bronz'un varlığıma nüfuz eden bakışlarından saklanmanın tek yoluydu.

"Ona olan aşkını dinlemek istemiyorum," derken rahatsızlığım belirgindi. "Şu an değil, Bronz. Atlas'tan fazlasıyla dinledim ve bu kadarı benim için yeterli."

Bronz'un yüzü aniden ciddileşti. "Sana Eva'yla ilgili şeyler söyledi, değil mi?"

"Birçok videonuza şahit oldum." O videolar sayesinde, Bronz'un geçmişinin derinliklerinde Eva'nın izlerini taşıdığını biliyordum. Onun eşyalarına sahip çıkışını, evdeki her şeyin Eva'yla olan bağlantısını görmüştüm.

Tam önümde durduğunda, "Gözlerinin içine bakıp seninle eski nişanlım hakkında konuşacak değilim," dedi. Başka yere bakmaya başladım. O gözlerimin içine her baktığında duygularım bana ihanet ediyordu. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda beni uyardı. "Bakışlarını benden kaçırma."

Onun bu isteğine karşı koyamayarak kirpiklerimi kaldırdım. "O videolarda çok farklısın," dedim beliren hayal kırıklığıyla.

CamScanner ile tarandı

Bir an sessiz kaldığında sanki o eski hâliyle şimdiki arasında bir köprü kurmaya çalışıyordu. Ama ikimizin de bildiği gibi bu köprü artık geri dönülemez şekilde yıkılmıştı.

"Nasıldım?" diye sordu, derin bir merakla. Gözlerinde kor bir alev belirdi. O ateşin neyden kaynaklandığını bilmek daha acı vericiydi.

Suskun kaldım. *En basitinden gülüyordun, Bronz. Yanımda hiç gülmedin. Benimle birlikteyken dudakların hep suskun kaldı, bir kez olsun bana gülüşünden pay düşmedi. Ben senin gülüşüne hiç neden olamadım.*

"Hisar," dedi daha sert bir tonla. "Cevap ver."

"Konuşmak istemiyorum."

Pes etmedi. "Bana ne gördüğünü söylemelisin," dedi yoğun bir ısrarla. Kelimeler zihnimde dolanırken, hiçbirini seçip dile getiremedim. "Bana cevap ver. Cevap ver ki ne düşündüğünü bileyim."

"Gördüklerimi nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum. Ya da hangisinden bahsedeceğimi..." dedim güçlü tuttuğum sesimle. "Sadece bildiğim tek bir şey var ki seni böyle hatırlamak istemezdim, Bronz. Gözümde artık bambaşka bir adamsın."

"Gözünde nasıl bir adamım?" diye sordu. Kor alev, gözlerinde yanmaya devam ediyordu. Hiç sönmeyecek gibiydi.

İfadem uzun bir süredir aynıydı. Yüzüm mermer kadar sert ve soğuktu. "Nişanlısına âşık bir adam," diye yanıtladım. Gözlerine baktığımda artık o derin sevdayı görebiliyordum. Gözlerindeki yangın gönlündeki sevda ateşinden kaynaklanıyordu. "Onun eşyalarına, anılarına, olmayan varlığına bile sahip çıkan bir adam. Ona hâlâ değer veren, şimdi yanında olmadığı için neredeyse ağlayacak bir adam!"

Dudaklarında biriken kelimeleri dökmesine izin vermeden ona doğru yaklaştım. Gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim. "Ben nasıl bir kadınım, biliyor musun?" diye sordum. "*Diğer kadın.*"

Bu iki kelime, içimde biriken tüm acıyı ve kırgınlığı dışa vuruyordu. Onun gözlerinde o eski aşkın izlerini görmek, bana asla ait olmayan bir şeyi arzuladığımı fark ettirdi.

Atlas, bana bu iki kelimeyi acımasızca söylemişti. Gururum daha önce hiç olmadığı kadar incinmişti, sözleri kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Bronz duyduğu kelimelerle hızla kaşlarını çattı, gözlerinde bir anlık öfke parıltısı belirdi. "Değilsin," dedi kaya kadar sert bir ifadeyle. Bana doğru bir adım attığında, içgüdüsel olarak geri çekildim. Ancak o

CamScanner ile tarandı

duraksamadan elini bana doğru uzattı. Bu kez daha yumuşak ve ısrarcı bir tonla, "İzin ver," dedi. "İzin ver, sana öyle olmadığını kanıtlayayım, Hisar."

Başımı iki yana salladığımda çenemi dikleştirdim. Ne olursa olsun başım hep dik duracaktı, gururumun bu denli kırılmasına izin verecek değildim. "Bana bir şey kanıtlamana gerek yok," dedim sarsılmaz bir netlikle. "Ben bu hikâyedeki diğer kadın değilim. Ben her şey olabilirim fakat asla diğer kadın olmam, Bronz."

His Alatav, kimseye yara bandı olmazdı, yara olurdu.

Adım tam olarak Hisar olsa da insanlarda genelde hasar bırakırdım.

"Sen de dâhil hiçbir kadına bu yakıştırmayı yapmam, Hisar." Gözleri, sözlerinin ağırlığını daha fazla belli ediyordu. "Benim böyle biri olmayacağımı bilecek kadar beni tanımadın mı?"

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Anlamadığım da bu..." dedim sesim kırılgan ve yaralıydı. "Bazen dünyanın en düşünceli adamı oluyorsun. Ama sonra yaptıkların... Benim bildiğim Bronz da bunları yapmaz."

Sarsıntı hissettim. Zihnime karşı koymak zordu. "Asıl Bronz'u ortaya çıkardın. Onunla tanışmaya başladın ama henüz onun nasıl biri olduğunu tam olarak bilmiyorsun. Ben sana söyleyeyim," derken tehditkâr ve ürpertici bir gerçeklikle doluydu. Bir anlığına soluk almadan dinledim.

"Bu adam asla vazgeçmez. Bu adam ne istiyorsa alır, bu adam seni en başından beri istiyor," diye eklediğinde yüreğimde bir şeyler paramparça oldu. "Bu yıllar bile sürse..."

Adım sesleri işittik. Terasın zeminine vuran sertlikle bakışlarımız oraya doğru yöneldi. Sözcü önde, Armen arkasında bize doğru geliyorlardı. "İmparator ve İmparatoriçe," diyerek gelen Sözcü, konuşmamızı yarıda kesti. "Oylama başlamak üzere. Sizleri bekliyoruz."

"Birazdan geliyoruz," dedim. "Gecikeceğimizi ilet." Sözcü kafasını sallayarak yanımızdan ayrıldı. Oylama başlamak üzereydi ve zaman hızla tükeniyordu.

"Gidelim," dedim Bronz'a doğru.

Armen yanımda belirdiğinde, Bronz'un yüzündeki sinirlerin iyice gerildiğini gördüm. Onun varlığı, Bronz'un sabrını test eden bir noktaydı. "İmparatoriçe," dedi. "Hava soğudu. Soğuktan nefret ettiğini bildiğim için üstüne kabanını getirdim. Giymek ister misin?"

Soğuktan nefret ettiğini bildiğim için...

CamScanner ile tarandı

Bronz buna daha da sinirlenmişti.

Uzattığı kabanı aldım. Fakat giymedim. "Teşekkür ederim, Armen."

Armen elini nazikçe uzattı. "Sana büyük salona kadar eşlik etmemi ister misin?"

Bronz, bu harekete sessiz kalmadı. Armen'in elini sert bir müdahaleyle iterek bana dokunmasına izin vermedi. "Bir daha sakın yanımda olan kadına eşlik etme cüretini kendinde bulma. Saygısızlığa tahammülüm yoktur."

"İmparator," dedim sertçe. "Bu gece konuşmamızı burada sonlandıralım. Asılan Adam'la birlikte oylamaya geçmek istiyorum. Saat geldi."

"Kozlov," dedi Bronz şiddetli bir vurguyla. Ona doğru bakmadı bile. "Ya şimdi uzaklaşırsın ya da buradan çıkamazsın."

Açıkça tehdit savurduğunda Armen'in göğsü yükseldi. Bronz'a karşı elbette bir çekincesi bulunuyordu çünkü herkes ondan çekinirdi. "Asansörün orada seni bekliyorum, İmparatoriçe." Armen başka hiçbir şey demeden uzaklaşıp bizi yalnız bıraktı.

Bronz baş başa kalmamızla birlikte bana inanamayan bir tavırla baktı. "Onunla gidebileceğini düşünmen..."

Gözlerim bir an için ona kilitlendi. "Kendisi bu gece bana eşlik edecek."

"Sana benden başka eşlik edebilecek tek bir kişi varsa..." Nefesi tenime çarptı. "O da aynadaki yansımamdır. Diğerlerinin cesaret edebileceğini sanmıyorum." Geri dönülemez bir çizgi çekmişti ve o çizginin ötesinde ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"Düşmanımla yan yana duracak değilim."

Elini enseme yerleştirerek tek hamleyle beni kendine çektiğinde dudaklarımızı dip dibe getirdi. "Düşmanınla yan yana durmak istemiyorsun..." derken sesi iğneleyici bir fısıltıya dönüştü. "Ama her fırsatta onunla sevişiyorsun. Eğer düşmanını istemiyorsan neden sana dokunmama izin veriyorsun, Hisar?"

"Savaşta her şey mübah demiştik," dedim kısık bir nefesle. "Sen de biliyorsun ki ikimiz de oyun oynuyoruz." Zihnim buna şiddetle karşı çıktı. *Oyun değildi.*

Kalın parmakları boynuma kadar gelerek beni tamamen sardı. Kalp atışlarım eş zamanlı olarak hızlanırken nefesim kesildi. "Şu anda da bir

CamScanner ile tarandı

oyun oynuyor olman lazım. Diğer türlü dokunuşlarımı tekrar hissetmek istemenin başka bir açıklaması olamaz."

"Yeter," dediğimde göğsünden onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Aklım ve kalbim birbirine hiç olmadığı kadar tersti. Zihnimdeki sarsıntı hiç olmadığı kadar şiddetliydi. "Yeter, Bronz! Buna bir son ver, benden uzak dur!"

"Yeter mi?" diye tekrarladı. "Asıl sana yeter, Hisar! Beni reddedemediğini biliyorsun. Kendine karşı dürüst ol ve bunu kabul et!" Beni tekrar kendisine doğru çekerek aramıza mesafe koymama izin vermedi.

Nefesi tenimi yakarken konuşmaya devam etti. "Yakınlaştığımız her an, her şeyin gerçek olduğunu ikimiz de biliyoruz. Benimleydin. Dokunuşlarımı hissettin ve tekrar hissetmek istiyorsun."

Onun söylediklerini inkâr etmek istedim ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadı. Çünkü haklıydı.

"İzin ver," dedi. "İzin ver. Sana bundan çok daha fazlası olduğunu hissettireyim."

"Hiçbir şey hissetmek istemiyorum." Bir an bile tereddüt etmedim. "Şu an tek istediğim aşağıya inmemiz ve bir an önce oylamanın yapılması."

"Oylama umurumda bile değil," dedi Bronz. "Şu an gidersen her şeyin burada biteceğini biliyorum. Bunu yapma."

"Ben bir şey yapmıyorum," dedim aksi bir tavırla. "Oylama senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda. Geç kaldık. Daha da geç kalıyoruz, Bronz. Kötü bir imaj çiziyoruz!"

Bir bildirim sesi duydum. Bakışlarım Armen'in olduğu yere kaymak üzereyken, Bronz çenemden tutup bakışlarımı kendisinde tutmamı sağladı ve başkasına bakmama izin vermedi.

"Sana bakan herkesle savaşabilirim ama senin baktığına yenilirim, Hisar."

Ağzından dökülen her kelime bir sarsıntı yarattı. Onun bu beklenmedik itirafı en sert savunmalarımı bile yıkacak güçteydi.

Olduğum yere mıhlanmıştım. Ne diyeceğimi bilemedim. "Ne dedin sen?" dediğimde tekrar etmesini istedim.

"Bana baktın ama beni hiçbir zaman görmedin, Hisar," dedi Bronz, kelimelerine acı dolanırken. Kelimeler ruhuma dokunan ama tam

CamScanner ile tarandı

anlamıyla ulaşamayan bir çığlık gibi yankılandı. "Sana bakan herkesle savaşabilirim ama senin baktığına yenilirim."

Sözleri, kalbimde ince bir bıçak misali gezinirken kalbimdeki hiddet alevlenmeye başlamıştı. Onun acısını anlıyor ama kendi yüreğimdeki yara daha derin bir öfkeyle büyüyordu. "Asıl sen bana baktın ama beni görmedin." Gözlerimdeki ateşin ona ulaştığını hissedebiliyordum. "Görmek istediğin sevgili nişanlındı!"

Onun yüzü bu sözlerimle gölgelenirken anlık olarak duraksadı. Bronz'un beni gördüğünü sanmam, ona inanmam, ne büyük bir yanılgıydı.

Başını hafifçe eğdi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Ciğerlerime hava doldurdum. Yüzleşmek zorunda olduğum gerçekleri dile getirdim. "Sen bana Eva dediğin an, ikimiz için savaşmayı bitirdim, Bronz."

Bronz'un yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne diyorsun sen, Hisar?" Gözlerinde anlamaya çalışan bir bakış vardı, o an hiçbir şeyi idrak edemediğini biliyordum.

"Bana..." derken, kelimeleri seçmekte zorlanıyordum. "Benim doğum günümde hatta ilk kez birinin bana *iyi ki varsın*, dediğini sandığım anda, sen *iyi ki varsın, Eva*, dedin. Hani kollarında bir kadın varken başkasından bahsetmezdin?"

Bronz'un kaşları çatıldı, şaşkınlığı daha da arttı. "Böyle bir şey ağzımdan gerçekten çıktı mı?"

Artık bu acıyı içimde tutamıyordum. Bunu tek başıma yüklenmeyecektim. Bilmesi gerekiyordu. Bilecekti de. Bana ne yaptığının farkında olsun istiyordum.

"En mutlu olduğumu sandığım gün, benim için bir felakete dönüştü," derken gözlerimdeki hüzünle yüzleşmesini istiyordum.

Bronz suskun kaldığında bakışlarında derin bir sorgu belirdi. Onu burada, o korkunç anın içine çekmeye devam ettim.

"En acısı ne, biliyor musun?" dedim kelimelerimin keskinliğiyle onun dikkatini çekerek. "Bunun için sana kızamıyorum bile. Çünkü o zaman hastaydın. Kendinde bile değildin. *O an zihnin yalnızca Eva'yla doluydu, kollarını dolduran ise bendim.*"

CamScanner ile tarandı

"Hisar..." dedi inkâr eden bir tınıyla. "Zihnim sandığın gibi Eva'yla dolu değildi. O geceyi hatırlıyorum, hasta olduğumu da hatırlıyorum. O an bir şey hatırladım ve bu tamamen başka bir şeydi!"

Kehribar bakışlarında, kaybolan bir anıyı geri getirmeye çalışmanın çaresizliği vardı. O an benim için her şey değişmişti ve Bronz'un o anı farklı hatırlaması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Ben o gece ne hissettiğimi iyi biliyordum.

Kalbim ağrımakla kalmamıştı.

Kalbim resmen ağlamıştı.

"Kendimi Eva ve senin arandan çekiyorum," dediğimde aramızdaki mesafeyi daha da derinleştirdim. Bu kararımı dile getirirken içimde bir yerler paramparça oluyordu, başka bir yol göremiyordum.

Beni kolumdan çekerek sertçe kendine çarptı. Tenlerimiz birbirine çarptığında ona alttan baktım. "Bunları söyledikten sonra öylece kestirip atamazsın." İfadesi tehlikeli bir hâle büründü. "Bana bunu bu kadar zamandır nasıl söylemezsin? Sen bunca zaman kalbinde böyle bir şeyi nasıl taşıdın, Hisar? Bunu bana söylemen gerekirdi!"

"Ne diyecektim?" dedim haykırırcasına. "Sen hiçbir şey hatırlamıyordun! İlaçlardan dolayı sersemlemiştin zaten! Beni eski nişanlın sandın sen!"

Bronz, beni kendinden ayırmadan sıkı sıkıya tutmaya devam etti. "Neden öyle dediğimi sorabilirdin!" diye çıkıştı. "Bana bunun hesabını sorabilirdin, Hisar!"

"Dedim ya, Bronz, ben seninle ilgili olan hislerimle savaşmayı bıraktım," derken sözlerim kararlıydı. İçimde fırtınalar kopsa da bunu dışarıya yansıtmıyordum artık.

"Diret!" dedi. "Diret çünkü bu sen değilsin!"

"Buna sebep olan da sensin!" dedim aynı ifadeyle. "O an kollarında ben, zihninde bir başkası vardı. Ben böyle olan bir adam için savaşmam, yalnızca onunla savaşırım!"

Bana ulaşmaya çalışıyordu ve aramızda örülen duvarlardan dolayı bu neredeyse imkânsızdı. "Yanlış anlıyorsun!" dedi.

"Evet," dedim. "Yanlış anlıyorum. Keşke en başından anlasaydım da bana dokunmana hiç izin vermeseydim!"

CamScanner ile tarandı

"Olayı sakın çarpıtma, Hisar," diye kükredi. "Hastaydım, zihnim bulanıktı, belki de kelimelerim doğru çıkmadı ama niyetimde sadece sen vardın."

"Bu mu yani?" dedim hayal kırıklığıyla. "Niyetinde benim olmam, bana Eva diyebileceğin anlamına mı geliyor?" Kafamı iki yana salladım. "Senden giderek tiksiniyorum ve gözümde hiçbir değerin kalmıyor, Bronz."

"Sus," dedi beni tutmaya çalışarak. "Sus, Hisar. Giderek saçmalıyorsun. Sus!"

"Bırak beni!" dedim onun göğsüne vurarak. "Bırak beni, Bronz!"

"Beni dinleyeceksin," dedi kesin bir dille. "Beni dinlemeden gitmek yok, Hisar."

"Sen o hakkını kaybettin!"

Aramızda küçük bir arbede çıkarken ikimizin de pes etmeye niyeti yoktu. Tekrar onun göğsüne vurdum. Yüzü bir anlığına değiştiğinde beni tutan kolları hafifçe gevşedi. Bulduğum ilk fırsatta onun kollarından hızla sıyrıldım. "Sana bu hakkı tekrar vermeyeceğim."

"Dinle..." dedi kelimelerini toparlamaya çalışarak. "Sadece dinle..."

"Sen haklıydın," dedim güçlü bir tonla. "Yanlış kişide sevgiyi aradım." Sözlerim kısık ve ağır bir yük taşıyordu. "Aradığım *şey* hiçbir zaman sende değildi."

Yalnızca baktı. Öylece durdu. Yürümeye başladığımda kalbim hiç olmadığı kadar soğuktu. Bronz, sanki kelimelerim onu hareketsiz kılmış gibi arkamdan bakakaldı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeden duruyordu.

Şimdi ise kolları boş, zihni artık yalnızca benimle doluydu.

Armen'in yanına geçtiğimde asansöre adımlayıp onunla birlikte kabine girdim. Asansör aşağı doğru hareket ettiğinde, her katla birlikte ondan biraz daha uzaklaşmaya başladım. Bronz'u orada, tek başına bıraktım. Birbirimize sırt çevirdiğimiz o an, kazanan kimse olamazdı.

Kimsenin kazanamadığı bir savaştaydık.

Bu gece kalbi ağlayan ben değildim. Oydu.

CamScanner ile tarandı

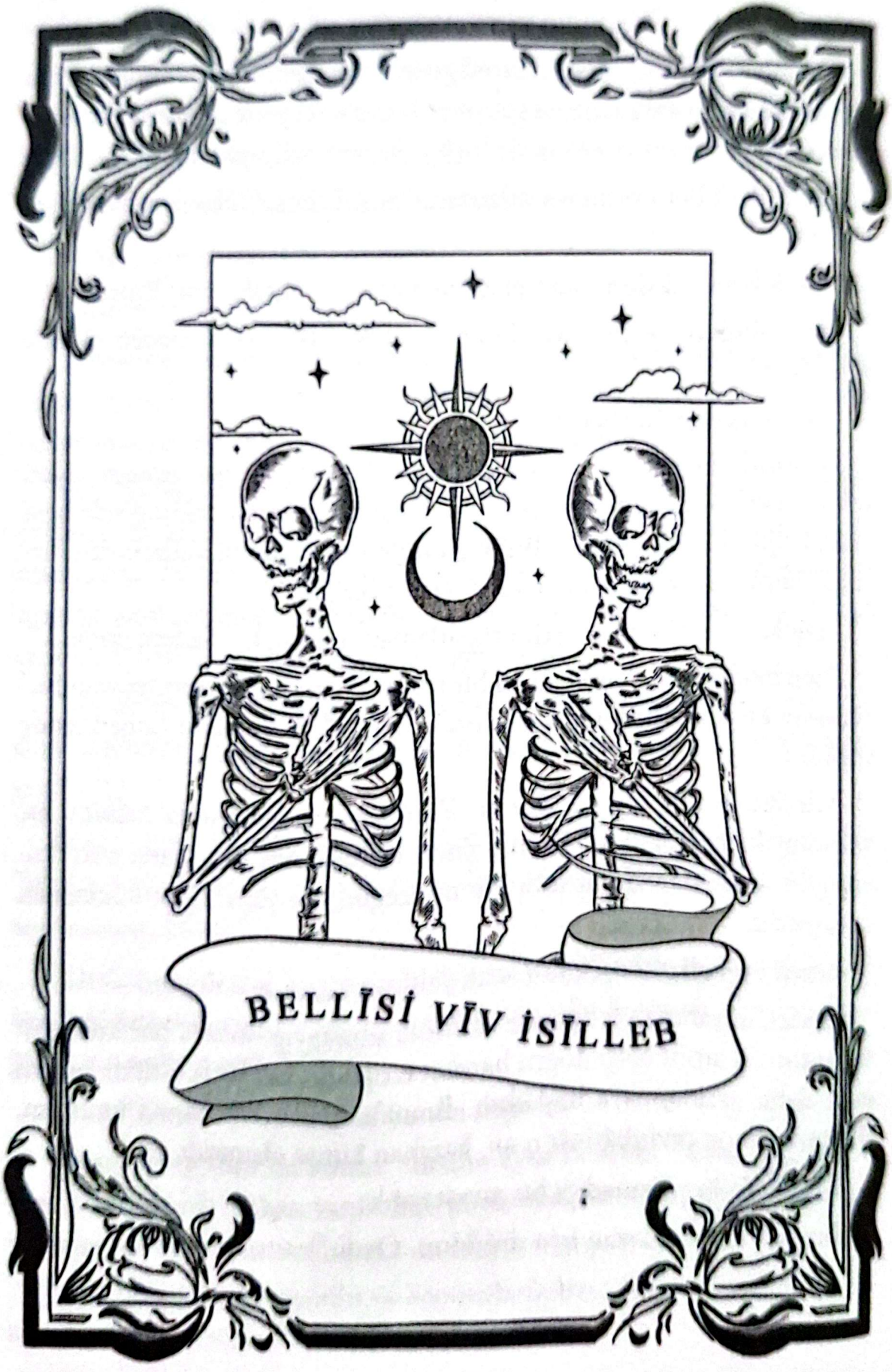

CamScanner ile tarandı

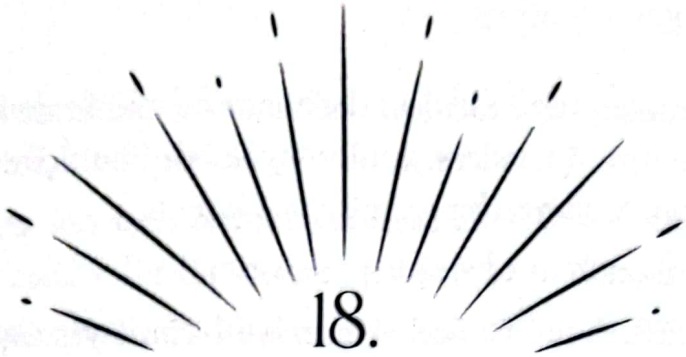

18.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Diğer kadın.

Zihnimde yankılanan o kelimeler, her şeyden daha ağır geliyordu.

Nasıl olur da ona kendini *diğer kadın* gibi hissettirebilirdim? Nasıl olur da böyle bir duyguyu barındırıp onun kalbine fırlatmış olabilirdim? Düşüncelerim arasında kaybolmuş, kendimi suçlayan bir mahkûm gibiydim, her bir cümle dönüp dururken, bu kelimeyi bir kez daha kendime kelepçeliyordum sanki.

Diğer kadın... Bir kadını, bir aşkı bu kadar basitleştirmek nasıl mümkün olabilirdi? Kendi duygularımın esiri olup kendime bile yabancılaşmış, birini hayatımın kenarına sürükleyip onu çaresiz bırakmış olmanın yükü altında eziliyordum. Onun gözlerindeki hüzün ve kırgınlık bana yansıyan bir ayna gibiydi. Ve bu aynada gördüğüm kişi, tanıdığım adam değildi.

Bronz, böyle biri değildi.

Bana Bronz derlerdi ve ben bir kadının *diğer kadın* gibi hissetmesine neden olmuştum.

Bana, Eva, dedin.

Ona, *iyi ki varsın, Eva*, demiştim.

Ona eski nişanlımın adıyla hitap etmiştim.

CamScanner ile tarandı

Kollarımdayken, onu tutarken, kalbimde ve zihnimde bambaşka bir isim yankılanmıştı. Bu, sadece bir dil sürçmesi değildi. İçimde çözemediğim bir düğüm, bitmeyen bir geçmişin yankısıydı.

Ona eski nişanlımın adıyla hitap etmiştim.

Ve en kötüsü, bunu en özel anlarından birinde yapmıştım. Doğum gününde. Birini böylesine incitmek, bilmeden de olsa affedilemezdi.

Fakat Hisar'ın bilmediği bir şey vardı.

Geçmiş.

Geçmişi unutuyordu.

Bir kadına, sevdiği erkeğin kalbinde yalnızca diğer kadın olduğunu hissettirmek...

Bu benim en büyük suçumdu.

Hisar'ı o gece kaybettim. Belki hâlâ yanımdaydı lakin kalbini çoktan geri çekmişti. Bunu her şeyden daha net hissediyordum. O kelimeyi söylediğim an, aramızdaki bağı kırmıştım.

Şimdi, o bağın yeniden kurulması için ne yapabilirdim?

Koyu gözlerine baktığımda, orada kendimden bir iz görmek istiyordum. Ama ne zaman ona ulaşmaya çalışsam aramızdaki mesafe daha da büyüyordu. Eva'nın gölgesi üzerimize çökmüş, bizim ilişkimizi karanlık bir uçuruma sürüklemişti.

"Belki de yapabileceğin hiçbir şey yoktur, Bronz." Gözlerindeki o soğuk mesafeyi görmek, içimde bir yerleri paramparça ediyordu. Onun bu kadar kesin olması beni daha da çaresiz bırakıyordu. Bir şey yapmalıydım, bir şey söylemeliydim.

Kelimelerim kalbime saplanan ağrıyla tutuklu kalmıştı.

Yüreğime ağırlık sıkıştıran cümlelerine devam etti. "Belki de sen haklıydın. Yanlış kişide sevgiyi aradım."

Yanlış kişide sevgiyi aradım... Bu, sanki ruhumun üzerine kurşun dökülmüş gibi ağır geldi.

"Aradığım *şey* hiçbir zaman sende değildi," dediğinde, tüm hava çekilmiş gibi nefes alamadım. Ağzından dökülen her kelime beni boğuyordu.

Şimdi bu kadar keskin bir şekilde aramıza sınır çekmesi, her şeyin sonu demekti.

Gözlerim, umutsuzca onun yüzüne kilitlenmişti. Onun bakışları, artık bana ait değilmiş gibi uzak ve yabancıydı. Hisar'ı kaybetmenin ne

CamScanner ile tarandı

demek olduğunu ilk kez bu kadar derinden hissettim. Geçmişin bilinmez gölgesi, aramızdaki her şeyi silip süpürmüştü.

Hisar, bana son bir kez baktığında harelerinde ne öfke ne de merhamet vardı. Sadece bir tür kesinlik bulunuyordu. Artık kararı verilmiş gibiydi. Onun o soğuk ve mesafeli bakışları, içimdeki her şeyi daha da derin bir karanlığa sürükledi.

"Hisar, dinle..." dedim son bir çabayla. Söylediklerim rüzgârda savrulup gitmiş gibi tepkisizdi.

Arkasını dönüp, hiç tereddüt etmeden uzaklaştı. Bir şey söylemeden asansörün başında bekleyen Armen'e doğru yürüdü. Hisar, Armen'in yanına geçtiğinde, başını dik tuttu. Gözlerim ikisinin bindiği asansör kapısının kapanışını izlerken içimde bir parçanın sonsuza kadar kaybolduğunu hissettim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, derin bir sızı göğsüme yayıldı. Hisar'ın gidişiyle birlikte, büyük bir boşluk oluştu. Bunu daha fazla kaldıramayacaktım. Sol kolumda tuhaf bir uyuşma hissettim. Bu keskin bir acıydı ama sadece duygusal anlamda değildi.

Gömleğim boynumu ve göğsümü sıkmaya başlamıştı. Nefes almakta zorlanıyordum. Daha önce buna benzer ağrılar geçirmiştim ancak bu en fenasıydı. Ellerim titrerken düğmelerimi çözmeye çalıştığımda parmaklarım güçsüzleşiyordu. Kravatımı hızla çekip çıkardım lakin bu bile rahatlama getirmedi. Göğsümde yayılan bir baskı vardı, sanki içimde bir şey patlamaya hazırlanıyordu.

Kolu uyuşan bir adam, kalbi sıkışan bir adam...

Asansör aşağıya inerken tek başıma kalakalmıştım. Kendimi çok zor tutmuştum, tek başıma kaldığıma göre artık tutmama gerek yoktu. Dizlerimin bağı çözüldüğünde neredeyse yere yığıldım. *Bronz. Güçlü, kararlı Bronz...* Şimdi kendi bedenine yenik düşüyordu.

Kalp krizi olduğunu anlamıştım ama şu an tek düşündüğüm Hisar'ın beni böyle bırakıp Armen'le gitmiş olmasıydı. Kalp sancısı, acılara dönüştü. Nefes almak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

Ve o an, gözlerim kararmaya başladı.

Dakikalar içinde sarsıldığımı hissettim. Görüşüm bulanıklaşırken, bir çift güçlü elin beni tutup sarsmaya çalıştığını fark ettim.

Zorlu.

CamScanner ile tarandı

Gözlerimin önünde beliren silüeti netleştikçe, Zorlu'nun yüzündeki panik ifadesini gördüm. Beni kendime getirmeye çalışıyordu, elleri titrerken hem üzerimdeki gömleği çıkarmaya uğraşıyor hem de diğer eliyle telefonuna sarılmış bir aciliyetle çağrı göndermeye çalışıyordu.

Bağırabilseydi şimdi avazı çıktığı kadar bağırırdı.

Nefes almak hâlâ imkânsız gibiydi. Göğsümdeki baskı her geçen saniye daha da artıyordu. Kollarımda güç kalmamıştı, başım geriye doğru düşerken Zorlu'nun gözlerinde beliren korkuyu görebiliyordum. Lakin ne ses çıkartabiliyordum ne de onu durduracak bir şey yapabiliyordum.

O an, zihnimde başka bir görüntü belirdi.

Hisar'ın doğum günü...

6 Haziran 2022...

"Bugün doğum günün," dedim günün önemini vurgulayarak. Hastaydım fakat ona bunu belli etmek istemiyordum. Bugün onun günüydü. "Yani gün tamamen sana ait. O yüzden, bir saate hazırlan ki doğum günü kızıyla dışarıya çıkma şerefine nail olayım."

Beyaz renkli kıyafetler giymezdi. Onu yıllar önce düğün günümde gördüğümde üstünde beyaz bir elbise vardı ve kendine ne yakıştığından bihaberdi. O elbise olmasa da ona benzer bir elbise almıştım. Bu gece o elbiseyi giymeli ve beyazın ona ne kadar yakıştığını görmeliydi.

O akşam benim ona aldığım elbiseyi giydi. Büyülendiğimi hissettim ama ona bunu yansıtmadım. Güzel olmuştu. Çok güzeldi. Ona bakmaktan arabayı bile kullanamıyordum. Yemek yiyeceğimiz yere gelmiştik.

Bir yandan yemek yerken diğer yandan bana sorular soruyordu. Onunla her ayın altısında bana soru soracağına dair sözleşmiştik. "Peki, ya doğum günün?" dediğinde kaşlarımı çattım.

Ne doğum günüm? Doğum günümü de tıpkı şimdi olduğu gibi beraber geçirmiştik. Şimdi olduğumuz kadar yakın olmasak da onunla ilk kez yakınlaştığım zaman benim doğum günümdü. Katliam olayından sonra olmuştu.

"Ne olmuş doğum günüme?"

"Bana söyleyecek misin peki?" diye sordu. Bu durum giderek canımı sıktı. "Hangi gün doğduğunu gerçekten merak ediyorum. Hem doğum gününde hediye verilir. En azından hediye niyetine doğum tarihini söyleyebilirsin. Seve seve kabul ederim."

"Hisar-"

CamScanner ile tarandı

Lafımı kesti. "Diretmeyeceğim, gerçekten," dedi. "Bugün doğum günüm, en azından bugünün hatırına bana bunu söyleyebilirsin."

Yutkundum. Ne saçmalıyordu? Kaşlarımı iyice çattım. "Söylemen için her an diretebilirim. Diretmemi istemezsin, değil mi?"

"Ne söylemesi, Hisar?" dedim sertleşen sesimle. "Eğer şakaysa cidden komik değil."

Dudaklarını ısırdı. "Sadece bilmek istiyordum," dedi. "Eğer seni zorladıysam..."

"Hatırlamıyor olamazsın..." Gözlerimi kapattım. "Nasıl unutursun?"

Nasıl olurdu? Anlamıyordum.

Gerçekten bir şeyleri unutuyordu. Bugünü unutmuş olamazdı.

Onu geçiştirmeyi tercih ettim ve doğum gününü mahvetmek istemedim. Bir şeyleri unuttuğunu en azından bugün öğrenmemeliydi. Ona söyleyecektim ancak şimdi değildi.

Ateşimin vücudumu ele geçirdiğini hissediyordum; alnımdan damlayan ter damlaları ve yanaklarıma yayılan ısı her şeyi açıkça belli ediyordu. Ama yine de ona doğru koştum. İçimde ateşle karışık bir huzursuzluk ve heyecan dalgası göğsümde patlıyordu. Nihayet ona ulaştığımda, hiç düşünmeden kollarıma aldım. Sarıldığım an, tenlerimizin birbirine değdiğini hissettim, o sıcaklık, o anki hissiyat tamamen farklıydı. Sanki bedenim ona uyum sağlamak için yanıp tutuşuyordu. Aramızdaki her bir temasta nefesimin sıkıştığını hissettim. Onun varlığı o kadar yoğundu ki sanki dünyada yalnızca ikimiz vardık. Onunla olmak, ona sarılmak bile beni tamamen başka bir boyuta çekiyordu. İçimde garip bir huzur ve karmaşa aynı anda vücut bulmuştu. Bu duygu daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sarılmak, sadece bir bedeni kucaklamaktan çok daha fazlasıydı; ruhlarımıza dokunuyordu.

Ona sarılmak bile nasıl farklı hissettirebilirdi?

"Bugün günlerden sen," dedim. "Doğum günün kutlu olsun, Hisar."

Sonrası benim için biraz bulanık geçmişti. Gerçekten hastaydım ve günlerdir ona belli etmemek için çabalamıştım. Beni yatağa götürdüğünü hatırlıyordum. Üstümü çıkartmak istedi. Annemi görür gibi oldum. Kıyafet konusunda ne kadar katı bir kadın olduğunu biliyordum. Yanağımda sert bir tokat hissettim. "Vurma," dedim. O an gerçekten iyi olmadığımı anladım. Bunu Hisar'ın yapmayacağını biliyordum çünkü o yanağımı yalnızca öperdi. Yanağımdan tokat yemeye o kadar alışmıştım ki birinin öpmesi garip geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Hisar bana bir şeyler içirdi. Kendime gelmem için elinden geleni yaptı. Hatırladığım şey havanın çok soğuk olduğuydu ve Hisar'a sarılarak ısınmaya çalışıyordum. Üzgündüm çünkü Hisar'ın gecesi mahvolmuştu.

"Çok kötü müydü?" diye sorarken onu kollarımın arasına doğru çektim.

"Ne?"

"Doğum günün," dedim pürüzlü bir sesle. "Çok kötü mü geçti?"

"Kendimi yalnız hissetmediğim tek doğum günüydü," diye fısıldadı. "Sence kötü olabilir mi?"

Pişmanlıkla, "Daha iyisi olabilirdi, daha iyisini yapabilirdim," dedim. "Daha iyi bir doğum günü geçirmeni isterdim."

"Benim için elbise seçtin, güzel bir mekâna götürdün, tüm gününü yalnızca bana ayırdın," dedi huzurla. "Bronz, daha iyisi nasıl olur, bilmiyorum ama benim için en iyisi buydu."

İlk kez Bronz olmak istemedim. Hiçbir şeye mecbur kalmak istemedim. İki normal insan olmak istedim. Onun hayatında ve merkezinde olmak istedim. Bu kadından hiç nefret etmemiş olmayı diledim.

Bugün onun doğum günüydü. Ona sarıldığımda zihnim bana daha önce parça parça hatırladığım günü hatırlatmaya başladı. Anımsadığım gün, bundan yıllar önce Arkana'da kutlanan 6 Haziran günüydü.

Bu silinen anıyı zihnim zaman zaman parça parça gösterirdi ve ilk kez şimdi, kendimi o silinen anın içinde hissettim. Hisar'ın varlığı ve kollarımın arasında olması unuttuğum her şeyi bana hatırlatan tek etkendi.

Bugün birinin ölüm günüydü. Tarih, 6 Haziran 2015'ti. Kurallar gereği kart sahibi olamayan kadınlar on dokuz yaşına girerken erkekler ise on sekize girdiği an infaz edilirdi. Bugün Hisar Alatav'ın da öleceği gündü. Örgütte doğum günleri değil, ölüm günleri kutlanırdı ve bu akşam yapılan davette de tam olarak bunun için toplanılmıştı.

Yüksek ihtimalle doğum günü kızının yiyeceği pastada bir zehir vardı ve onu yiyerek hayatına veda edecekti.

Arkana gizliliğe önem verdiği için davette bulunan herkesin yüzünde bir maske vardı. Gözlerim Eva'yı arıyordu ama onu bulamıyordum. "VI," diye seslenen kadına döndüğümde onu tanıyamamıştım.

Koyu saçlar ve derin, karanlık gözler... Karşımdaki kadının kim olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Yüz hatları birine fena hâlde benziyordu ama bir o kadar da yabancıydı. İçimdeki karmaşayı ve belirsizliği bastıramayarak, "Eva?" dedim. Ancak Eva'nın ne saçları ne de gözleri böyleydi.

CamScanner ile tarandı

"Benim," derken neredeyse bir fısıltı kadar kısıktı. "Ama bir daha bana bu isimle seslenme."

Şaşkınlığım her geçen saniye daha da artıyordu. "Ne planlıyorsun?" diye sordum, bu değişimin ardındaki karanlık gerçeği öğrenmek istercesine.

"His benimle rol değiştirmeyi kabul etti."

"Nasıl kabul etti?" diye sordum.

"Onu ikna ettim. Zor oldu ama sonunda kabul etti," dedi Eva, gözleri kısılmış bir zafer parıltısıyla parlıyordu. "Bu gece ikimiz birbirimizin yerine geçeceğiz."

Damarlarıma aniden bir soğukluk yayıldı. "Bu ikiniz için de kötü bir sonla biter. Bunu anlamayacaklarını mı sanıyorsun? Bu gece o kızı her türlü öldürecekler!"

"Ne planlıyorsun, Bay Çok Bilmiş VI?"

"Arkana'ya karşı çıkacağım," dedim kararlı bir sesle.

"Daha sen kürsüye çıkmadan babanın adamları tarafından kurşuna dizilirsin," dedi Eva kızgınlıkla. "His bir plan yaptı. Onun yerine geçerek ailesini, etrafını oyalayacağım ve onun kaçmasını sağlayacağım."

"Bu kusurlu bir plan," dedim olacakları düşünürken. "Eğer işler ters giderse bu gece kuruluş tarih olacak hem de üçüncü kuşak tarafından..."

"Bu kızı çok hafife alıyorsun," dedi Eva. "Onu kendi gözlerinle gör. Resmen ikizim gibi oldu. Kimse onun Haris Alatav'ın kızı olduğunu anlayamayacak."

"Yani... Doğum günü kızı sen mi oldun şimdi?"

"Evet." Gözlerinde korkusuz bir ifade vardı, geri dönmeye niyeti yoktu. "O kız beni hiç düşünmeden kurtarmıştı. Şimdi sıra bende. Eğer bu gece biri ölecekse bu yalnızca ben olacağım."

"Şu şekilde konuşmaya son ver," dedim sertçe.

Dudakları titrerken ciddiydi. "Atlas'la olmama izin vermeyecekler," dedi kelimeleri dudağından güçlükle çıkarken. "Senin de onunla olmana... Atlas'ın olmadığı bir hayat düşünemiyorum."

"Kimsenin öleceği yok, buna izin vermem."

Başını yavaşça iki yana salladı. "İmparator'un oğlu bile olsan ölümün önüne geçemezsin, VI." Kelimeleri ağır ve soğuktu ama gerçek doluydu.

"Geçemem ama erteleyebilirim," dedim. "Bu gece de onu yapacağım."

CamScanner ile tarandı

"Git ve Eva Petrova'yı bul," dedi yumuşak bir tınıyla. "Bu gece sakın onun yanından ayrılma. Ona gerçek adıyla da hitap etme. Ben de Atlas'ın yanına gideceğim."

Eva'nın yerine geçmiş Hisar'ı aradım. Çok kalabalıktı, aynı yaşta ve tipte birçok insan vardı ve açık saç rengine sahip kadını aramaya koyuldum.

En sonunda onu buldum.

Onu gördüğümde nefesim kesildi. Eva gerçekten az bile söylemişti. Karşımda duran kişi, baştan aşağı Eva Petrova'nın ta kendisiydi. Hareketleri, bakışları hatta en ufak mimikleri bile Eva'yı kusursuz bir şekilde taklit ediyordu. Bu nasıl bir oyunculuktu? Eva'nın babası bile kendi kızını bu hâlde ayırt edemezdi. Üstelik yüzüne taktığı maske, kimliğini daha da gizliyordu, onu neredeyse ulaşılmaz bir gölge hâline getiriyordu.

"Eva," dedim.

Karşımda usta oyunculuğuyla parlayan kadın, aniden "VI!" diye şakıdı. Koluma girip beni kendine çektiği gibi ikimizin fotoğrafını çekti. Hızla ekrana bakarken enerjisinden hiçbir şey kaybetmemişti, yavaşça gülümseyip yanında duran kızlara döndü. "Her neyse kızlar, daha sonra tekrar yanınıza gelirim. Şimdi doğum günü kızının da birkaç fotoğrafını çekmeliyim. Bana eşlik etmek ister misin VI?"

"Onur duyarım." Her şeyin doğal görünmesi gerekiyordu.

Koluma tekrar girip, yanımda yürürken, yüzündeki o gösterişli gülümsemeyi anında silip daha ciddi bir ifade takındı. Elimi beline yerleştirip onu kendime doğru çektim. Nefes alıp verişinin hızlandığını fark ederek, "Sakin ol," dedim. "Gayet iyi gidiyorsun. Eva'dan daha çok Eva'sın."

Ona baktığımda gözlerinde belirsiz bir hüzün gördüm. "Ölüm günü olan sen değilsin," diye fısıldadı.

"Ölmekten korkuyor musun Eva?" dedim gözlerim onun bakışlarını yakalamaya çalışırken.

"Peki, ya sen, VI? Sen korkmuyor musun?" diye sordu. İçindeki korkuyu bastırmaya çalışıyordu, bu belliydi.

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım, gözlerimi ileriye diktim. "Ne olursa olsun bu işin sonunda kimsenin yaşamayacağını biliyorum. Bir gün herkes ölecek."

Bir an suskun kaldığında kelimelerim boşluğa asılı kaldı. Sonra başını salladı. "Haklısın," diye mırıldandı, gözleri biraz daha karanlıkla dolmuştu.

"Bugün senin ölüm günün değil," dedim dikkatini dağıtmak isterken. "Bugün senin doğum günün."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Çünkü buna izin vermeyeceğim."

"Eva beni buradan çıkartabilecek kişinin sen olduğunu söyledi," dedi Eva rolündeki Hisar, temkinliydi. "Bu yüzden teklifini kabul ettim. Seni tanımıyorum, güvenmiyorum da. Üstelik sen bildiğim kadarıyla İmparator'un oğlusun. Belki de tam olarak babanın oğlusun."

"Orada dur," dedim gözlerimi sertçe ona dikerek. "Babanın oğlusun dersen bunu hakaret olarak algılarım."

Hisar bir an için sessizliğe büründü, bakışlarını sabit bir noktaya dikti. Yönetimin olduğu büyük masaya bakıyordu. Altı büyük aile aynı masada oturmuş, tüm ihtişamlarıyla oturdukları yeri dolduruyorlardı. Hisar'ın anne ve babası da bu masadaydı.

O ailesini izliyordu. Ben ise onu.

Bakışlarıyla ailesine olan mesafesini, onlara duyduğu karmaşık duyguları hissedebiliyordum. Onları izlerken içinden geçenleri tahmin edemesem de bir tehlikenin yaklaştığını fark ediyordum. "Eğer ailenin olduğu yere biraz daha bakarsan senin kim olduğunu anlayacaklar," dedim onu uyararak.

Dikkatini benden alıkoymuşken gözlerini tekrar bana çevirdi. Yüzünde farklı bir ifade belirdi. "Beni dansa kaldırır mısın?" diye sordu.

"Ben mi?" dedim şaşkınlığım yüzümden okunurken. Bu teklifi hiç beklememiştim.

"Başkasından da rica edebilirim."

Onu geri çeviremezdim. "Benimle dans et," dedim emin bir ifadeyle onu kendime doğru çekerken. Parmaklarım beline hafifçe yerleşti, bizi kalabalığın arasından dans pistine doğru yönlendirdim.

Müzik yavaş ve ritmikti, ikimizin etrafındaki dünya birden hızlanmıştı. Ellerim onun beline hafifçe temas ederken onu nazikçe kendime doğru çektim. Vücudumuzun senkronize hareketleri, tüm salona yayılan bir melodi gibi uyum içindeydi.

Onu tekrar çevirdiğimde, hareketlerinde bir pürüz sezdim. Elim beline hafifçe dokunduğunda, yüzünün bir an için buruştuğunu fark ettim. "Canını mı acıtıyorum?" diye sordum, fısıldayarak.

Hisar, bir an için bakışlarını kaçırıp sonra tekrar gözlerime baktı. "Hayır," derken inatla güçlü kalmaya çalışıyordu. Ancak vücudunun hafifçe titrediğini hissettim.

"Yalan söylüyorsun. Ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

"Buradan kaçmaya çalışırken askerler tarafından biraz hırpalandım," dedi geçiştirircesine.

Adımlarımı daha dikkatli atmaya çalışarak, "Daha yumuşak olurum," dedim.

Hisar belimdeki elini daha çok kendine sardığında, "Dans etmeyi bildiğine emin misin?" diye sordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse bilmiyorum," derken bu anın güzelliğini bozmak istemiyordum.

"Dans ederken partnerini nasıl tutacağını bilmiyorsun. Ayrıca tam dört kez ayağıma bastın," dedi dudakları kenara kıvrılırken. Bakışlarım dudaklarına takıldı. "Öğrenmeye ne dersin?"

"Öğrenirim," dedim sözlerini ciddiye alarak. Adımlarımı daha dikkatli ve nazik atmaya başladım. Bakışlarını tekrar ailesinin olduğu yere çevirdi. O gözlerde hep bir özlem vardı, sanki her şeyin ötesinde sadece ailesine geri dönmek istiyormuş gibiydi. Annesi sevgi dolu görünüyordu, keza babası da öyleydi.

"Annene mi bakıyorsun?" diye sordum.

"Evet... Onu bir süredir görmüyordum. Özledim."

"Hisar," diyerek onu tekrar uyardım. "Bana bak."

Bana bakıyor ama beni görmüyordu. Onunla dans ederken bile beni görmezden geliyordu. Yüzümü tam olarak bilmediğine bile emindim. Bu maskenin altındaki yüzün kime ait olduğunu bile bilmiyordu.

Bakışları tekrar benimkine döndüğünde, gözlerinde hâlâ o derin özlemi görüyordum. "Yalnızca bana," derken sesim daha da sertleşmişti. Onu odaklanması gereken yerden kaybetmeyecektim.

"Çok mu belli ettim?" diye sordu mahcup bir tonla.

Onu tekrar kendime çekerken adımlarımız daha akıcı hâle geldi, dansı öğrenmenin yanı sıra birbirimize daha yakın hissetmeye başlıyorduk. "Sorun olmaz."

Dans sona erdiğinde, sakince eski yerimize geçtik. Ancak Hisar durmak bilmeden alkol alıyordu. Her defasında, garsonların taşıdığı tepsilerden bir bardak alıyor ve hızla içiyordu. Bu davranış beni endişelendirmeye başlamıştı. Bir ara bakışlarım Hisar rolündeki Eva'ya kaydı. Atlas'ın yanında gülümseyerek eğleniyordu. Gerçekten de bu gece onun son gecesiymiş gibi keyif alıyordu, her şeyin tadını çıkarmaya odaklanmıştı.

CamScanner ile tarandı

Hisar ise giderek sarhoş oluyordu, gözlerinde bir bulanıklık vardı. "Bu kadar yeter," dedim elindeki bardağı almaya çalışarak.

Ancak Hisar geri çekilerek bardağı daha sıkı tuttu. "Bana katıl," dedi. "Eva, bu kadar sıkıcı biriyle takılacağımı söylememişti."

"Sıkıldın mı?"

Hisar, gözlerindeki bulanıklığı bastırmaya çalışarak alaycı bir gülümsemeyle, "Zehirli pastayı yemek daha cazip geliyor," dedi. Bir an duraksadım. "Şaka. Yalnızca şaka yapıyorum, VI."

"Eva hiç böyle şakalar yapmaz," dedim onu ciddiyete çekmek için.

"O zaman Eva'nın yanına git," dedi belirgin bir kızgınlıkla.

"Şu an Eva olan sensin. Ve mantıken Eva'nın yanındayım."

"Eva'yla nişanlanacakmışsın," dedi yalpalayan bir sesle. Kollarını yavaşça bana doladı. Bu hareketi beni rahatsız etti. Bu gece o Eva'ydı ve bu sarhoş hâliyle yanlış anlaşılacak bir duruma sürüklenmek istemiyordum. "Şimdi ben senin nişanlın mı olacağım?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim kabullenmeyeceğimi belli ederek. "Eva benim yalnızca arkadaşım."

"Burası Arkana, burada her şey onların istediği gibi olur." Aniden yüzü bembeyaz kesildi. "Beni lavaboya götürmen gerekiyor. Kusacağım."

"Bu kadar içersen olacağı buydu." Hızla onu kadınlar tuvaletine götürdüğümde kendini hemen bir kabine attı. Dakikalar sonra titrek adımlarla çıktı. Yüzündeki maske artık ellerinin arasındaydı, sanki bir ağırlık gibi taşıyordu onu.

"Hava almak ister misin?"

"Olur," diyerek maskeyi tekrar taktı.

Terasın serin havasına adım attığımızda Hisar'ın yüzündeki gerginlik hafiflemeye başladı. Ancak terasta olmamıza rağmen içerideki insanları izlemekten vazgeçmiyordu. Bakışları, içerideki kalabalığın üzerinde dolanıyordu, orada olmak istiyor gibiydi. Bir an, bu kadar karmaşanın içinde nasıl bir yük taşıdığını düşündüm. Onun yanındaydım ama gözleri hep başka bir yerdeydi.

Dengesini koruyamadığını fark ettiğimde onu tutarak, "Hisar," dedim.

"Şşşt," dedi parmağını dudaklarıma götürerek yavaşça bastırdı. "Adımı söyleme. Yasak."

"Sarhoş oldun," dedim onun dengesiz hareketlerine takılırken.

CamScanner ile tarandı

"Değilim," dedi ısrarla. Saat, Hisar'ın doğduğu saate gelmiş olmalıydı ve içeriye büyük bir pasta getirmişlerdi. "Doğum günümü kutluyorlar." Gözlerini içeriye dikerken yüzünde garip bir hüzünle belirdi. "Bensiz."

"His-"

Bir kez daha adını söylemek üzereyken hızla beni durdurdu. "Sakın," derken gözleri hüzünle parlıyordu. "Şu an o kadın olmak istemiyorum. Başkası olmak istiyorum. O kadın mutlu değil, o kadın ölecek." O, şu an bir başkası olmak istiyordu, acılarından kaçmak için...

"Eva," diye seslendim ona bu kişi olmadığını bile bile. Acılarını daha da derinleştirmek istemiyordum. Kendisini başka birine dönüştürmeye ihtiyacı vardı ve bu gece ona o rolü vermeliydim.

"Efendim?"

Yavaşça yüzümdeki maskeyi çıkardım, artık gizleyecek bir şeyim yoktu. Tüm dikkatimi sadece ona vererek ona doğru döndüm. O an, dünyada sadece ikimiz varmışız gibi aramızdaki o görünmez mesafeyi kaldırmak istedim. Hiç acele etmeden, nazikçe eğilip dudaklarının kenarına sakin ve derin bir öpücük bıraktım. O küçük dokunuş, sözcüklerin anlatamayacağı bir şeydi, içimde bir yerlerde saklı olan tüm karmaşık duyguları ortaya çıkarıyordu.

"İyi ki varsın, sevgili Eva. İyi ki doğmuşsun." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken aramızda ağır bir yankı bıraktı. Sanki dünya o an nefesini tutmuş, zaman bir anlığına durmuştu. Sözcükler havada asılı kaldı, aramızdaki o görünmez boşluğu usulca doldururken içimizde saklı tüm hisleri açığa çıkarıyordu.

Hisar, gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı. "Ne dedin?" diye sordu, sanki bu kelimeleri ilk kez duyuyormuş gibiydi. İnanamıyordu.

"İyi ki varsın, iyi ki doğmuşsun," diye tekrarladım, daha da içten, daha da derinden.

O an, hareleri aniden titredi. Yutkunmaya çalıştı ama sözler boğazında düğümlenmişti. "Sana bir sır verebilir miyim?" dedi gözlerinde o saklı hüzünle bana bakarken.

Kelimelerin ardındaki acıyı seziyordum. Yine de, "Ver bakalım," dedim.

"Daha önce..." diye başladı. "Kimse doğum günümü kutlamamıştı." Kelimeler havada asılı kaldı, gözlerindeki acı ve yalnızlık daha önce hiç fark edilmemiş yaralarını ortaya çıkarıyordu. Sesi öylesine kırılgandı ki onun içinde bir yerlerde sakladığı onca acı ve unutulmuşluk dalga dalga üzerimize yayıldı.

CamScanner ile tarandı

"Üzgünüm," diyebildim. "Buradan çıktığımızda, sanki hiç kutlamamış olacağız. Keşke bu anı hep hatırlamanı sağlayabilecek bir şeyim olsaydı."

"Bize her şeyi unutturuyorlar, değil mi?" diye fısıldadı, karanlık içini sararken.

"Evet," dedim acı bir kabullenişle. Gerçeklerden kaçamayacağımızı biliyorduk.

Bakışlarını bana kaldırdı. "Sen benim yerime de hatırlar mısın VI?"

"Hatırlarım." Ardından bakışlarımı davet alanına çevirdim. "İçeriye geçelim. Yokluğumuzu fark etmesinler."

Birlikte adım atmaya hazırlanıyorduk ki içeriden yükselen gürültü dikkatimi çekti. "Kızımın doğum gününe katıldığınız için teşekkür ederim."

Hisar bir an donup kaldı, gözlerindeki şaşkınlık yerini tanıdık bir korkuya bıraktı.

"Babam mı o?" diye sordu.

"Evet," dedim kalabalığın içinden yükselen sesi dinlerken. "Haris Alatav konuşuyor."

Ses, kalabalığı yararak ağır ağır yankılandı. "Kızım Hisar'ın, Vladislav ailesinden Atlas'la evleneceğini duyurmaktan onur duyarım," dedi Haris Alatav. Babası olarak kızının öleceği günde onu yaşatacak bir haber vermişti. Ölecek kişi, güçlü bir kartla evlenme yoluna girerse ölüm emri ortadan kalkardı.

Bu her şeyi değiştirecek bir hamleydi.

Bu felaketti.

6 Haziran 2022'ye döndüğümde, kollarımın arasında nefes alan o kadının varlığına şükrettim. Bugün onun doğum günüydü; geçmişin tüm kasvetli gölgeleri geride kalmış, karanlık zamanlar artık yalnızca birer hatıra olmuştu. O, Eva'yla yer değiştirdiğini hatırlamıyordu. Teninin buz kestiğini hissettiğimde ona daha sıkı sarıldım.

Kalbimle onu ısıtabilirdim.

Kulağıma ilişenler beni boğulup durduğum karanlık anıların pençesinden çekip çıkardı. "Kalp krizi geçiriyor. Bronz, kalp krizi geçiriyor." Viran'ın sesi kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Göğsüm, sanki tüm ağırlığıyla açığa vurulmuş, savunmasız bırakılmıştı. "Ne kadar süredir bu hâlde, Zorlu? Vaktimiz yok!"

Zorlu'nun beni sarsmaya çalıştığını yeniden hissettim ama bedenim bir heykel misali hareketsizdi, ona yanıt veremiyordum. Tüm düşüncelerim bir girdaba kapılmıştı, beni sadece o gecenin içine çekiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl bu kadar kötü hâle gelmiş olabilir?" dedi Viran. "Bu adam, bu noktaya gelene kadar neden sustu?"

Vücudum âdeta acıya teslim olmuş, her hücrem kitlenmişti. Göğsümdeki sancı, bir çığlık gibi içimde yankılanıyor ama dışarı çıkamıyordu.

"Bronz!" Ona cevap veremedim. Boğazımda düğümlenen kelimeler, tıpkı kalbim gibi hapsedilmişti. Her biri çıkmaya çalışırken daha da derine gömülüyordu.

"Durumu çok kötü, kalbi bunu kaldıramayabilir," diye devam etti Viran. Ve duyduğum son kelimeler bu oldu. Bütün algım kapandı.

Kalbim sanki Hisar'ın adını haykırarak beni terk ediyordu. Göğsümdeki acı, o geceden kalan yaraların ötesinde, çok daha derin, çok daha yıkıcıydı.

Hisar'a bunları yaşatmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

HİSAR ALATAV

Bronz için savaşmayı bırakmıştım.

Artık onun için mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Sevgi dediğin, böyle bir savaşa dâhil edilemezdi zira kalbinin derinliklerinde başka birine ait izler duruyorken ne kadar çabalarsam çabalayayım kazanan ben olamazdım. Bu savaşı kaybettiğimi o an anlamıştım.

Onu, kendi içindeki fırtınalarla baş başa bırakarak sükûnet içinde ayrıldım. Kendi iç savaşının ortasında kaybolmuş, kimin için attığını bile bilmediği bir kalple yüzleşmek zorundaydı. Ve ben... Ben, bir başkası için atan bir kalp uğruna ne diz çökerdim ne de boyun eğerdim. Kalbinde başka birine ait bir gölge varken ona verebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Armen'le birlikte oylamanın yapılacağı yere adım attığımda, içimde derin bir boşluk vardı. Ona geç kalınmış bir konuşma yapmıştım ama artık sözlerimin bir anlamı olmadığını biliyordum. Kendi zihninin zindanında, kalbinin hangi yöne döneceğine karar vermesi gereken kişi ben değildim. Kendi savaşını kazanana dek, onun için hiçbir şey yapamazdım.

Savaşı artık kendi içinde vermeliydi.

Benim onunla bir savaşım kalmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Kafamın içindeki uğultunun gitgide büyüdüğünü hissederek yavaşça Armen'e döndüm. Yalnız kalmak, her şeyden ve herkesten uzaklaşmak istiyordum. "Bize içecek bir şeyler getirir misin?" dedim.

"Ne istersin?" diye sordu Armen. Bronz olsaydı beyaz şampanyayı tercih ettiğimi hemen bilir ve getirirdi. Ancak Armen... Onun bilmemesi doğaldı. İkisini neden kıyasladığımı bile bilmiyordum.

Bronz'un konuşmasına izin vermemiştim. Vermeli miydim? Zihnimi dağıtmasına izin veremezdim. Burayı almak için son adımı atarken duyguların hükmü yoktu.

"Sana bırakıyorum," dedim uzatmadan. Armen başını sallayıp yanımdan ayrıldı. Bir süre yalnız kalacağımı düşünürken birinin yaklaştığını işittim.

"İmparatoriçe." Gelen kişi Serdal'dı. Yüzündeki tedirginlik gözüme çarpan ilk detay olmuştu. Maskesini de çıkarmıştı.

"Seni dinliyorum, Güç."

"Bronz en son seninleydi," dedi Serdal, endişeyle. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Bir an için içimde tuhaf bir korku dalgası yükseldi. "Hayır..."

"Hiçbir şekilde cevap vermiyor."

"Bir şey mi oldu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama ona ulaşabileceğim bütün yollar bir anda kapandı."

"Sanaç belki biliyordur? O nerede?" diye sordum, aklıma gelen ilk olasılığı düşünerek.

"Sanaç orada," dedi Serdal, başıyla uzak bir köşeyi işaret etti. Baktığımda, Sanaç'ı dağılmış bir hâlde buldum; gözlerinde boşluk, elinde bir içki... Durmadan içiyordu, sanki dünyadan kopmuş gibiydi. Neyi vardı? Ne olmuştu? İçimdeki endişe daha da yoğunlaştı. "Emin ol, kimse umurunda bile değil."

"Viran?" dedim başka bir olasılığı yoklayarak.

"O da kayıp," dedi Serdal, kaşlarını çatarken. "Üstelik Viran'ın oy kullanması gerekiyordu."

"Bina dışında olabilirler."

"Bir şey bilmediğine eminsin, değil mi?" diye sordu Serdal, gözlerinde sorgulayan bir bakışla.

CamScanner ile tarandı

Bu şüpheci tonu beni sinirlendirdi. "Bilmiyorum, Güç. Bir daha lafımı sorgulama," dedim resmiyeti vurgulamak için sert bir tonla. "Onu en son terasta gördüm, daha sonra bir daha görmedim."

"İzninle," dediğinde Serdal, Armen'e ters bir bakış atarak uzaklaştı. Hiçbiri Armen'i sevmiyordu ve gördükleri yerde öldürecek gibi bakıyorlardı.

Armen elindeki bardağı bana doğru uzattı. Hiç tereddüt etmeden bardağı kafama diktim, boğazımdan geçen sıvının yakıcı hissi bir anlık rahatlık getirdi. "Teşekkür ederim, iyi geldi," dedim.

"Oylamayla ilgili bir tahminin var mı?" diye sordu Armen.

"Bronz az bir farkla alır diye düşünüyorum."

Armen hafifçe güldü. "Hadi ama kendini bu kadar hafife alma. Geldiğinden beri herkesi kendine hayran bıraktın."

"O kişi sadece sen olmayasın?" diye karşılık verdim, biraz da onu sınamak istercesine.

Armen omuzlarını silkti. "Ben listede başı alabilirim ama İmparator'a saygısızlık etmek istemedikleri için benim kadar açık davranan yok." Bakışları yüzümde gezdi. "Aklın terasta kaldı sanırım."

Bir an için duraksadım. "Hayır," dedim ama içimde bir yerlerde Armen'in sezgilerinin doğru olduğunu biliyordum. Terasta olan her şey zihnimde yankılanmaya devam ediyordu ama bunu göstermemeye kararlıydım.

"Buna inanayım mı?"

"Hiçbir şeyi sorgulamasan Armen?"

"Bu ana kadar geri adım atmayacağıma emindim, His."

Kaşlarımı çatarak Armen'e döndüm. "Anlamadım, neyden bahsediyorsun?"

"Senden hoşlandığımı söylemiştim," dedi Armen.

"Evet, ben de çok hızlı olduğunu söylemiştim." Onun yaklaşımını anlamış ama henüz bunu kabullenmeye hazır olmadığımı hissetmiştim.

"Bronz olduğu sürece asla şansım yok. Bunu anladım, His." Sesi bu sefer daha ciddi ve bir şeyleri kabul etmiş tondaydı. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama o adam, gördüğüm kimseye benzemiyor."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Keşke dışarıdan kendini görebilsen."

"Çok mu garip biriyim?"

CamScanner ile tarandı

"Sadece âşıksın."

"Dinle, hoş bir adamsın," dedim kelimeleri dikkatle seçerek. "Ama sana âşık olmadım."

"Bana değil," dedi Armen bir şeyleri düzeltmek istercesine. "Az önce rest çektiğin o adama âşıksın. Bunu görmüyor olamazsın."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Seninle onun hakkında konuşmak çok tuhaf," dedim bu garip durumun ağırlığını hissederek.

Armen'in gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bir anlaşma yapalım mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni dinliyorum."

"On dakika boyunca ikimiz de yalan söylemeyeceğiz."

"On dakika çok uzun bir süre..." dedim hafif bir tereddütle. "Beş dakika olsa?"

"Anlaştık."

"Anlaştık."

"Şimdi," diye söze başladı Armen. "Bana o adamı nerede görmek istediğini söyle."

Dudaklarım istemsizce büküldü, öfkem patlamaya hazır bir volkandı. "Cehennemin dibinde," dedim hiç düşünmeden.

Armen, sakin ama alaycı bir gülüşle devam etti. "Kendini de yanında görüyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kısa bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldım. "Kahretsin! Evet!" diye itiraf ettim, içimdeki fırtınanın beni tamamen ele geçirmesine izin vererek.

"Neden Bronz'la birlikte olmuyorsun, His?" diye sordu Armen, gözlerinde bir merak kıvılcımı belirmişti.

"Birbirimize çok hasar verdik," derken yorgunluğum açıkça belliydi.

Armen başını sallayarak, "Bunun bir kısmına şahit oldum," dedi. "Peki, ya hiç onunla olmayı denedin mi?"

"Hayır!" dedim. Bu soruyu kendime soramamıştım.

"Neden?" diye üsteledi Armen. "Bronz senin gözlerinin içine bakıyor, His. Seninle dans ederken beni aklında yüz farklı şekilde öldürdü. Üstelik hepsini de elini bile sürmeden yaptı."

Söyledikleri beni derinden etkilese de içimdeki inadı korumaya çalıştım. "Çünkü kendimi onunla olmayacağım konusunda şartladım."

"Sana hayatın kısa olduğunu ve akışına bırakman gerektiğini söylemiştim," dedi Armen. "Bunu yap, His."

CamScanner ile tarandı

Derin bir iç çekerek yere baktım. "Ona çok ağır konuştum..." derken içimde pişmanlığın izleri vardı.

"Konuşmanıza şahit olmadım ancak İmparator'un yüzündeki ifade gerçekten dehşet vericiydi," dedi ciddiyetle. "Onu üç kurşunla vursan daha az hasar alırdı."

"Onu üç kurşunla vurduğumda bile bana böyle bakmadı..." dedim acı dolu bir itiraf gibi döküldü bu sözler ağzımdan.

Armen gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. "Onu gerçekten üç kurşunla vurdun mu?"

Yüzümde gülümseme belirdi. "Hiç," deyip kestirdim.

"Her neyse, oylama sonrası onu tekrar bul," dedi Armen. "Eminim bu sefer konuşmanız daha sakin geçecektir."

"Çok geç," dedim. "Oylama sonrası hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Armen."

"Sen nasıl istersen."

İkimiz de oturduğumuz yerden kalktık. Büyük koltuğa yürüdüğüm sırada salonda bir anons yapıldı. "Oyların eksiksiz verilmesi için tüm kart sahipleri alana beklenmektedir. Bu son uyarıdır," dedi Sözcü.

Oylama bitmeden Sanaç'ın yanına doğru ilerledim. Tek başına, bütün dünyası başına yıkılmış gibi duruyordu. Neyi olduğunu merak etsem de asıl konuya odaklandım. "Aziz," diye seslendim. "Bronz'dan bir haber var mı?"

"Haberim yok, İmparatoriçe," dediğinde kendini toparlamaya çalıştı. Elindeki telefondan bakışlarını ayırmıyor, sürekli olarak ona bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Senin neyin var?"

"Bir şey yok." Sarhoş olmuş, ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Sanaç," diyerek ona yaklaşmak üzereydim ki hızla kolunu benden çekti. Anın etkisiyle elindeki telefonu yere düşürdü.

"Uzak durun benden," dedi Sanaç kızgınlıkla. Ayağıyla sertçe telefonuna bastığında ekranından çatırdı sesleri yayıldı. "Sen de o sarı çıyan da."

Yalpalayan adımlarla ilerlediğinde yere düşen telefonunu almadan gitti. Serdal'ın onu tuttuğunu görünce biraz olsun içim rahatlamıştı. Yere düşen telefonu eğilip aldım. Kırılmış olan ekranı hâlâ açıktı. Telefonu kapatacağım sırada ekrana dikkatimi çeken bir bildirim düştü.

CamScanner ile tarandı

Bir mesaj gelmişti. Gelen mesaj Asılan Adam'dandı. Kalabalığın ortasında hızla Armen'i bulup ona kısa bir bakış attım. Maskesinden yüzünü seçemesem de telefonuna odaklanmış haldeydi.

Sanaç ve Armen'in arasındaki muhabbet neyin nesiydi?

İletişim halinde olduklarını bilmediğim için merakıma yenik düştüm. Etrafı kontrol ettikten sonra mesaja tıkladım. Karşıma Armen ve Sanaç'ın konuşma sohbeti döküldü. Bir sürü yazışma vardı.

Armen: İmparator'un beni öldürmeyeceğinin bir garantisi yok.

Sanaç: Dediklerimi yapmazsan asıl o zaman ölürsün.

Armen: Asıl dediklerini yaparsan ölürüm. Sen ne dediğinin farkında mısın? Bronz'dan bahsediyoruz, o kadına baktığım için bile beni öldürebilir. Kaldı ki ona yakın durmamı söylüyorsun.

Sanaç: Senin görevin bu zaten. His'e yakın dur ve bunu mümkün mertebe İmparator'un gözünün önünde yap. Sana bir şey olmamasını sağlarım.

Konuşmaları hızlıca kaydırıp başka bir zaman diliminden bir şeyler okumaya başladım.

Armen: Bana bir şey olmayacağını söylemiştin. İmparator, burnumu kırdı!

Sanaç: Burnunun kırılmasıyla kaldıysan iyi :D

Armen: Gülüyor musun bir de? Kahretsin. Bunu kabul etmemeliydim.

Sanaç: His'e dokunmaman konusunda konuşmuştuk. Bana bak, sakın ona âşık olayım deme yoksa İmparator'dan önce seni ben öldürürüm!

Armen: Hastane masraflarımı iletiyorum!

Bunu hatırlıyordum. Armen'le birlikte öğle yemeğine gitmiştik ve bana sokak satıcısından gül alacağını söyleyerek dışarıya çıkmıştı. Uzun bir süre gelmediği için dışarıya çıktığımda onu burnundan darbe almış hâlde yerde kıvranırken bulmuştum. Ne olduğunu sorduğumda ise sokak serserilerine denk geldiğinden bahsetmişti.

En son attığı mesajlara geldim.

Armen: Çekilmek istiyorum.

Sanaç: Onaylanmadı.

Armen: His'e âşık oluyorum.

CamScanner ile tarandı

Sanaç: Sikerim senin belanı. Bu geceden itibaren seni His'in yanında görmeyeceğim, Armen. Görevin burada bitti, eğer yarın seni onun yanında görürsem ikinci bir ameliyata hazır ol.

Armen: Merak etme, senden önce beni Bronz öldürecek. İkisi terastayken yanlarına gittim. Daha önce onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Aile mezarlığına gömülmek istiyorum, bilgine!

Ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

Armen...

Siktir, siktir, siktir!

Kimseye güvenmezdim ancak... Neden güvenmediğimi bir kere daha anlamıştım.

Demek bu Sanaç'ın işiydi. En başından beri Armen'in bana yakın durmasının nedeni oydu. Sanaç bunu öğreneceğimi düşünmemiş miydin? Armen... Yanlış insana oyun oynamıştın. İkisi de benim tarafımdan belasını bulacaktı.

Şimdi odaklanmam gereken başka bir durum vardı.

Armen'i öylece hayatımdan çıkartmayacaktım. Yalnızca oyunu kuralına göre oynayacak, hayal kırıklığına uğramış gibi davranacaktım. Sanaç bunu yaptığına çok pişman olacaktı.

Tekrar yapılan anonsla irkildim. "Oylama bitmiştir, katılımlarınız için teşekkürler," dedi Sözcü. "Sayım sonucunu Adalet ve Mahkeme'yle birlikte bekletmeden açıklayacağız."

Herkes yerlerini aldığında yüksekte olan koltuğa geçip oturdum. Yanımdaki koltuk boştu. Bronz hâlâ ortalıkta yoktu. Sanaç ve Yasmin aynı katta yerlerini alınca yan yana durmakta zorlandılar. Adalet soğuk bir tonla söze girdi. "Ölüm'ün oy kullanmadığı tespit edildi."

Viran neredeydi?

Oy bile kullanmamıştı. Ters giden bir şeyler vardı.

Sözcü ekrana bakarak devam etti. "İmparator'un yönetimi için oy kullanan kişi sayısı yedidir." Ekranda kimlerin oy verdiği açıkça gösteriliyordu. Her şey gözler önünde, şeffaftı. Aziz, Güç, Adalet, Ay, Mahkeme, Yıldız ve Denge onun için oy kullanmıştı.

Ardından ikinci sonuç geldi. "İmparatoriçe'nin yönetimi için oy kullanan kişi sayısı yedidir." Büyücü, Azize, Ermiş, Kader Çarkı, Asılan Adam, Güneş ve Kule de benim için oy kullanmıştı.

CamScanner ile tarandı

Herkes derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ne ondan ne de benden vazgeçiyorlardı.

Mahkeme tekrar konuştu. "Gördüğünüz gibi eşit bir dağılım mevcuttur."

Yasmin bir adım öne çıkarak merakla sordu. "Bu durumda ne olacak?"

Mahkeme, soğukkanlılıkla yanıt verdi. "Eşitliğin bozulması gerekmektedir. Ölüm oy kullanmalı ancak kendisi binada değil. Yeni bir oylamaya kadar örgüt şu anki liderin yönetiminde olacak."

Yani yönetim yine Bronz'daydı.

"Böyle bir şeyi kabul etmem söz konusu bile olamaz," dediğimde oturduğum yerden kalkarak herkesin gözlerinin içine baktım. "Kurallar gereği yalnızca bir kişi yönetime sahiptir, o da İmparatoriçe'dir. Sizlere fazlasıyla süre tanıdım."

Mahkeme, "Bu karar oy birliğiyle alınmıştır," dedi.

"İmparatoriçe her şeyde hak sahibidir," dedi Yasmin. "Hakkının yenmesine müsaade edecek değiliz."

Dayanma sınırım çoktan aşılmıştı. "Azize," dedim tereddüt etmeden. "Yeni kararımı Arkana halkına açıkla."

Her şey değişmek üzereydi. Ve bu defa hiçbir oy, hiçbir güç beni durduramayacaktı.

Yasmin, kürsüye çıkıp, tüm dikkatleri üzerine toplarken kendine güveni tamdı. Gözleri salonda bir süre dolandıktan sonra konuşmaya başladı.

"Değerli kart sahipleri, hepinizin sabırla beklediği o an geldi. Bugün burada yalnızca bir seçim sonucu açıklamakla kalmıyoruz, aynı zamanda sistemin geleceğine yön verecek bir adım atıyoruz. Arkana'nın yönetimiyle ilgili oylar eşit dağılmış olabilir ancak bu düzenin artık sürdürülemez olduğunu ilan ediyorum."

Serdal hızla öne atıldığında Güneş ve Büyücü onu tuttu. Ne yapılacağını anlamıştı. Sanaç ise tepki verecek kadar kendinde değildi. "Asıl liderin yönetimi altında Arkana, yenilenen bir güçle doğacak. Şimdi, sizlere yeni alınan kararını açıklıyorum."

Salondaki dinginlik bir anlığına derinleşti, ardından Yasmin devam etti.

"Şu an itibariyle merkez bina Küçük Arkana üyeleri tarafından kuşatılmış durumda. Yönetim gücü artık İmparatoriçe'nin elindedir. Yönetimi,

CamScanner ile tarandı

bu çürümüş düzeni yıkmak ve sistemi hak ettiği yere taşımak için devralıyor. Hepinizden bu karara saygı göstermenizi, yeni düzene uyum sağlamanızı bekliyoruz."

"Bu bir darbedir!" dedi Adalet, karşı çıkarak.

"Bu bir darbe değil, uyanıştır," dedi Yasmin. "Yönetime el konulmuştur ve bir sonraki emre kadar herkesin kartı İmparatoriçe'ye ait olacaktır."

"Kartlar bizim elimizde, buna el koyamazsınız," dedi Mahkeme. "Bu, büyük bir merhametsizliktir! Kartlar yoksa herkes bir hiçtir!"

"Merhamet ilk İmparatoriçe'de vardı ama bende asla bulamazsınız," dedim. "Çünkü burası merhametle yönetilmeyecek kadar acımasız bir yer."

Yasmin'in yanına geçtiğimde, onunla birlikte üyelerin arasında âdeta zaferin ağırlığını omuzlarımda hissederek korkusuzca yürümeye başladım. "Şimdi izin verin, bir kadının devri başlıyor," diyerek sözlerini tamamladı Yasmin ve başka söze gerek kalmadı.

İlk olarak Tarkan'ın dizlerinin üzerine çöktü. Ardından Verda, uyumlulukla diz çöktü. Üçüncü olarak Yasmin, âdeta bir gösterinin parçasıymış gibi yavaşça yere eğildi. Onunla birlikte diğerleri de bir bir dizlerinin üzerine çökerek, itaatlerini sunarken Serdal ve Sanaç'ın da boyun eğmekten başka şansları kalmamıştı. İkisi istemeyerek de olsa bu yeni düzene ayak uydurdu.

İmparatoriçe'nin devri başlıyordu. Bu, kaçınılmaz olandı. Zamanın getirdiği değişmez bir gerçekti.

CamScanner ile tarandı

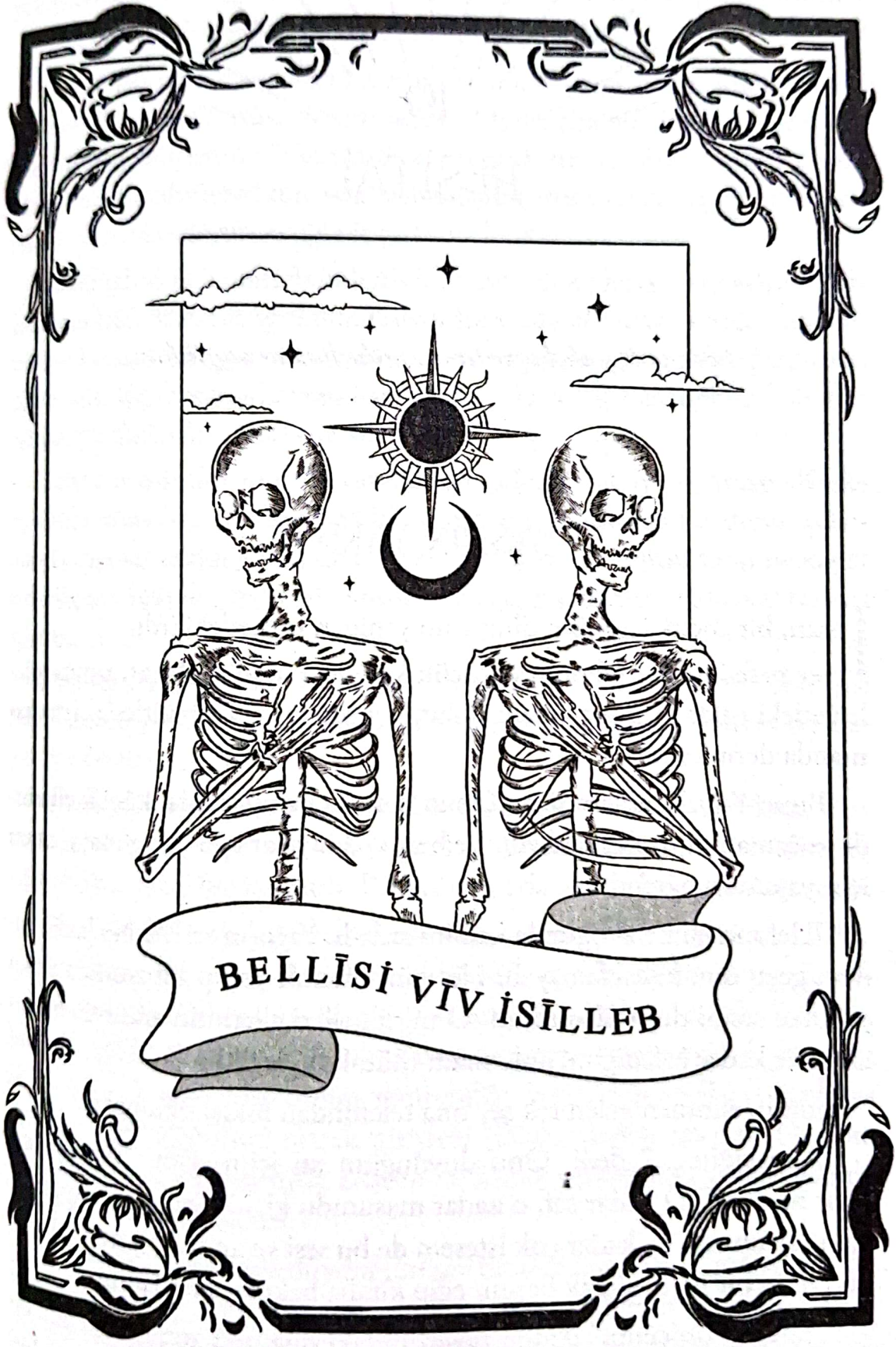

CamScanner ile tarandı

19.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

YASMİN YAKUT

İnsan, bir çocuk için tüm dünyasını yeniden inşa edebilirdi. Her nefesini, her adımını o küçük kalp için atardı. Hayat, onun gözlerindeki ışıkla yeniden anlam bulur, her şey bir anda basitleşir, aynı zamanda derinleşirdi.

Bunu Yağız'la anlamıştım. Onun masum bakışlarında, küçük ellerinde kocaman dünyalar saklıydı. Ve ben, o dünyalar için var olmayı, onun için yaşamayı öğrendim.

Telefonu elime aldığımda kalbim sızladı. Yağız'ın sesi... Ne kadar zaman geçti onu kucaklamayalı? Her gün özlemle yanıp tutuşurken şimdi yalnızca sesini duyabiliyordum. O minik elleri ellerimin arasında hissetmeyi ne kadar özlediğimi anlatmam mümkün değildi.

Şimdi, elimden gelen tek şey ona telefondan masal okumaktı.

"Anneciğim..." dedi. Onu duyduğum an içim eridi. "Bana masal okur musun?" O kadar saf, o kadar masumdu ki... Gözlerimi kapattım. Yanında olmayı ne kadar çok istesem de bu sesi şu an bana yeten tek şeydi. Derin bir nefes alarak başımı eğip kitaba bakmaya başladım.

"Tabii ki ördeğim," dedim boğazımdaki düğümü zorla yutarak. "Bir varmış, bir yokmuş..." Kelimeler ağzımdan dökülürken, sanki her biri aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıyordu. Yağmur dışarıda hafif hafif

CamScanner ile tarandı

çiseliyor, ben ise Yağız'ı o yatağın içinde hayal ediyordum. Üstünü örtüp yanağına hafif bir öpücük kondurduğumu... Ama elim boşlukta kaldı.

Yağız şimdilik benden uzakta, güvenli bir yerdeydi.

"Uzak diyarlarda, herkesin aradığı ama kimsenin bulamadığı büyülü bir orman varmış," diye devam ettim. Onun gözleri şimdi kapanmaya başlamıştır, biliyordum. Acıyla doldum ama en azından onu bir nebze olsun rahatlatabiliyordum. "Bu ormanda bir kuş varmış, sadece kalbi en temiz olanların duyabileceği bir şarkı söylermiş."

Yavaş yavaş nefesinin derinleştiğini duydum. O huzurla uykuya dalarken ben hâlâ özlemin ağırlığını taşıyordum. Masalı yarıda bırakırken kalbimde hissettiğim çatlama dayanılmazdı. Oğlumun huzurlu nefes alışları telefonun diğer ucunda yankılanıyordu. "Tatlı rüyalar, oğlum," dedim neredeyse fısıltıyla. "Seni çok seviyorum."

Lakin o masalın sonunu duymadan çoktan uykuya dalmıştı. Keşke yanında olsaydım. Yanağını okşayıp, saçlarını karıştırarak o derin uykusunda ona sarılabilseydim. O an aklımda tek bir şey vardı: Onu ne kadar özlediğim. İçimde derin bir boşluk oluştu, bir hüzün, özlemin tarifsiz ağırlığı...

Telefonu kapattığımda kollarımı bedenime sardım. Onun olmayışı beni kahrediyordu. Bütün hayatımı ona göre yaşamıştım. Onsuz bir hayat hiç düşünmemiştim.

Gözyaşları yavaşça yanaklarımdan süzülürken bir ses duydum. Hemen duraksadım. Gecenin karanlığında evin içini dinledim. Evin dinginliğini bölen garip bir ses vardı. Bir hışırtı ya da adıma benzeyen bir şeydi.

Titreyen ellerimle yanaklarımı silerken, evin içinde her köşeye bakarak yürümeye başladım. Koridora çıktığımda ayaklarım neredeyse duyulmaz adımlarla ilerliyordu. Kapıya yaklaştıkça işittiklerim daha belirgin bir hâle geldi. Birinin orada olduğunu hissettim, içeride ya da dışarıda biri vardı. O anda hissettiğim tedirginlik, yerini temkinli bir korkuya bıraktı. Elim içgüdüsel olarak girişteki dolaba doğru uzandı. Dolabın içindeki küçük kutuya hızla eriştim ve kapak açıldığında silahın soğuk, ağır metalini elime aldım.

Kapıya yaklaştığımda duyduğum şey bir şişe sesi oldu. Camın çatırdaması, ardından gelen birkaç sert adım ve hemen ardından savrulan küfürleri işittim. Nefesimi tuttuğumda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Elimdeki silahı sıkıca kavradım. Herhangi bir yanlış hamlede neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Kapıyı temkinli bir şekilde araladığımda karşımda bir silüet belirdi. Kalbim bir an için duracak gibi oldu. Loş ışıkta Sanaç'ın yüzünü seçtim. Gözleri kıpkırmızıydı, yorgun ve derin bir kederin izlerini taşıyordu. Dengesi bozulmuştu, ayakta zor duruyordu. İlk başta inanmakta zorlandım lakin oradaydı. Zilzurna sarhoştu.

"Sanaç?" diye fısıldadım, şaşkınlıkla. Kalbimde aniden bir sızı belirdi, geçmişin izleri üzerime çöktü.

O, her zamanki tavrıyla yüzünde yarım bir gülümseme oluşturdu. "Oo, Yasemin Hanım. İyi geceler," dedi harfler ağzından kayarken sarhoş bir tını taşıyordu.

Onu böyle görmek, bunca zaman sonra ve bu hâlde... İkimiz de birbirimizden ve geçmişimizden kaçıyorduk ama şimdi burada, kapımın önünde duruyordu.

"Sarhoş musun sen?" derken endişeliydim.

Sanaç, bir elini havaya kaldırdığında dudaklarına götürüp sessizlik işareti yaptı. "Şşşt," deyip adımlarını güçlükle sabitleyerek bana doğru bir adım attı. "Yağız uyuyordur, sessiz ol. Sakın uyandırma."

Bir an nefes alamadım. Yağız... Bu hâldeyken bile Yağız'ı düşünüyordu. Bir anlığına onun bir çocuğu olsa nasıl bir baba olacağını düşündüm. Güzel olurdu. Sanaç'tan çok güzel baba olurdu. "Yağız burada değil," dedim.

O an aramızdaki o görünmez duvar daha da kalınlaştı. Gözlerimizin derinliklerinde, yılların getirdiği o eski ama hâlâ kanayan yaralar vardı. Sanaç'ın kızarmış gözleri bir anlığına kısıldı, sanki o cümleyi anlamaya çalışıyordu. Ayakta durmakta zorlanan sarhoş bir adamın altında, bir zamanlar hayatımdaki en büyük aşkım olan adamı gördüm. Onunla bir arada olamayacağımızı ikimiz de biliyorduk.

Lakin bu, aramızdaki o duygunun kaybolduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ oradaydı, inatla, vazgeçmeyen bir aşk gibi...

"Babasının yanında mı?" diye sordu Sanaç, derin bir acıyla karışmıştı. Sarhoş olmasına rağmen kelimelerindeki keskinlik, içimde yıllardır dinmeyen bir yarayı deşti. Yağız'ın adını tekrar duyduğumda boğazımda bir düğüm oluştu ancak ona gerçekleri anlatamazdım.

"Sanaç, lütfen git buradan," dedim umutsuzca sakin kalmaya çalışarak. Bir adım bile geri çekilmedi.

"Gidemiyorum ki," dedi çaresizce. Onu bu hâle getirdiğim için kendimden nefret ediyordum. Bu adam benim eserimdi. "Sen bana ne

CamScanner ile tarandı

yaparsan yap ben senden gidemiyorum. Hiç mi için acımadı, lan?" Bir adım daha attı, sesi titrediğinde acısını saklayamaz hâle geldi. "Hiç mi üzülmedin kızım sen bana? Bu kadar mı gaddarsın? Bu kadar mı taş kalplisin!"

"Sanaç..." Güçsüz bir ton dudaklarımdan döküldü. Zihnimdeki kasırga şiddetlendikçe ona karşı durmak imkânsızlaşıyordu. Onu bu hâlde görmek, geçmişi tekrar yüzüme çarpıyordu. "Bağırma," diye ekledim, artık kontrolü kaybetmek üzere olduğunu görünce onu tuttum. "İçeriye geçelim, Sanaç. Sana bir kahve yapayım, kendine gel."

İçeri girmek istemediğini, direndiğini hissettim. Onu kolundan tutup içeri çektiğimde, iri cüssesine rağmen sanki tüm gücü kaybolmuş gibi karşı koyamadı. Kapının ardından ağır adımlarla eve girdi. Sarhoş hâliyle sendeleyerek duvara yaslandığında gözlerindeki derin sitem hiç azalmadı.

"Neden geldin?" diye sordum. Sanaç bir anlığına gözlerini kapadı, sanki bu soruyu cevaplamak bile ona fazlasıyla acı veriyordu.

Sonunda, genzinden kısıkça, "Sen neden gittin?" diye sordu.

Cevap veremedim. Ne desem yetmeyecekti. "Anlatamam," dedim gözlerimi kaçırarak. Çünkü bu hikâye sadece bana aitti; anlatırsam hem onun hem de benim için her şey geri dönülmez olurdu.

Sanaç, duvara yaslandığı yerden doğruldu, gözlerindeki öfke ve kırgınlık kaburgalarımın altındaki katrana düşmüş yüreğe işledi. "Anlatamazsın ama beni aldatırsın, değil mi?" diye patladığında söyledikleri yüzüme tokat misali çarptı.

"Seni aldatmadım, Sanaç," dedim gözlerinin içine bakarak. Bu sözlerde yalan yoktu lakin gerçeği anlatmak da onun sandığı kadar basit değildi. Aramızda duran o koca sırlar, yıllar önce inşa ettiğimiz ve şimdi çökmek üzere olan bir hayatın son kalıntılarıydı.

"Bu çocuğu leylekler mi getirdi, *Blondinka*?" dedi Sanaç, hesap sorarcasına.

O an nefesimi tuttum. Beni en zayıf noktamdan vurduğunu biliyordu. "Bu çocuğu sakın geçmişimize karıştırma!" derken kelimelerim keskin bir bıçak gibi çıktı.

Sanaç bir an bile duraksamadı. "DNA testi yaptırdım," dedi. Her kelimesi kaburgalarıma düşen bir bomba gibiydi ve patladıkça göğsümün delik deşik olduğunu hissettim. Bir an için her şey dondu. Bunu bekliyordum, belki de kaçınılmaz bir gerçekti. Sadece o an gelene kadar

CamScanner ile tarandı

yüzleşmek istememiştim. "Bir an onun benim çocuğum olabileceğini düşündüm."

Gerçeğin ağırlığı altında eziliyordum. Zihnimde hızlıca bir cevap aradığımda boğazıma düğümlenen kelimeler sadece acıyı büyütüyordu. "Gerçeği öğrendin demek..." dedim kırılgan bir tonla.

Sanaç'ın gözlerindeki hayal kırıklığı ve öfke, neredeyse dokunulacak kadar yoğundu. "Senin haysiyetsiz bir kadın olduğunu unutmuşum," derken buz gibi soğuktu. O cümle canımı her şeyden fazla acıttı. Onu kırdığımı biliyordum. Yine de bunu duymak, geçmişimizdeki tüm yaraların tekrar açılmasına sebep oldu.

"Sana üzüleceğini söylemiştim," dedim istemeden de olsa kelimelerime yansıyan bir teslimiyetle. Ona böyle olacağını söylemiştim. Bizim hikâyemiz hiçbir zaman mutlu bir sona ulaşamayacaktı ama Sanaç, mutlu sonlara inanan bir adam olmuştu.

Mutlu sonlar yalnızca masallarda olurdu.

Gökten üç elma düştü.

Bizim hikâyemizde, o elmalardan hiçbiri kimseye nasip olmadı.

Sanaç, gözlerini gözlerime dikti. "Bu çocuk kimin?" diye sordu.

Bir an sustum, gözlerimi ondan kaçırdım. "Sarhoşsun." Kelimelerim ağzımdan zorla çıkıyordu. "Ne desem boşa demiş olacağım. Sana kahve yapayım. Kendini toparla, öyle konuşalım, Sanaç."

"*Yasmin.*"

O an durdum, kalbimde bir şeyler koptu. Sanaç, bana ilk defa ismimle hitap etmişti. O, hep adımı yanlış söylerdi. İsmimi doğru söylemesi beklenmedik ve sarsıcıydı, kendime ördüğüm tüm duvarları bir anda yıktı.

O an ne yapacağımı bilemedim.

"Adımı mı söyledin sen?" dedim şaşkınlığımı gizleyemeden.

Sanaç'ın gözlerinde bir an için bir şey parladı ama hemen ardından o soğuk maske geri döndü. "Evet," derken neredeyse bir teslimiyet vardı. "Bana beni sevdiğini söylediğinde, adını doğru söyleyecektim. Ama artık bana beni sevdiğini söylemene gerek yok."

O an, aramızda ne varsa tamamen çökmeye başlamıştı. "Sanaç..." dedim ona ulaşmaya çalışarak. "Biraz kendine gel, öyle konuşalım. Bu konuşmanın iyiye varacağını hissetmiyorum ve şu an isteyeceğim son şey senin kalbini kırmak."

CamScanner ile tarandı

Sanaç, artık dinlemek istemiyordu. Beni yıkmak için bir adım daha attı. "Ben seni sevmiyorum artık," dedi gözlerini kaçırmadan. Her kelime bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Kesindi. Bakışlarında bunu görebiliyordum. Gökyüzü bakışlı adam, benden vazgeçmişti. Durmadan devam etti. "Senden iğreniyorum."

Her söylediği söz bedenime bir bıçak gibi saplanırken ne yapacağımı bilemedim. Bazen benden nefret etmesini, beni artık sevmemesini istemiştim. İşte şimdi bu gerçekleşmişti ama neden oluk oluk kanıyordum? İstediğim bu değil miydi? Mutlu değildim. Tam aksine, ondan bunu duymak bir enkaz gibi hissettirdi ve her şey üstüme yıkıldı. Sanaç Valacan'ın acılarının nedeni olmak istemezken en büyük acısı olmuştum. Ben onun acı kaybıydım.

Yine de durmadı, kelimeler sanki yıllarca içinde birikmiş öfkenin dışa vurumuydu. "Keşke seni hiç sevmeseydim, Yasmin," dedi hırçın bir tavırla. Her adımı geri çekildikçe, aramızdaki mesafeyi artırıyordu, tıpkı yıllar önce benim yaptığım gibi yapıyordu.

Gitmek üzere arkasını döndüğünde, umutsuzca seslendim. "Sanaç."

Beni dinlemek istemediğini belli etti. "Bırak!" diye bağırdı, sanki ona dokunmaya çalışmam onu daha da kırıyordu.

Onu durdurmak istedim. "Dur," dedim umutsuzlukla. "Lütfen dur, Sanaç. Yalvarırım, dur. Bu konuşma böyle bitmesin. Lütfen."

Lakin ne olursa olsun Sanaç bana geri dönmedi. Adımlarını hızlandırarak evin kapısına doğru yürüdü. Gözlerimde biriken yaşlar ona ulaşamamış olmanın ve onca yılın birikmiş pişmanlığının bir yansımasıydı.

"Böyle gitme lütfen," dedim yalvaran bir tonla. Onu durdurmak istediğimde kelimelerim yetersiz çıktı. Onu şimdi anlıyordum. Üstelik o beni terk etmiyordu, sadece bizden vazgeçiyordu ve bu beni mahvetmişti. Ben ise onu, her şeye rağmen terk etmiştim.

Allah'ım, onu nasıl bir acıyla baş başa bırakmıştım?

Keşke ölseydim de ona bu acıyı yaşatmasaydım.

Sanaç bir an durduğunda arkasını dönmeden bekledi. Derin bir nefes aldığını işittim. "Ölsem de affetmeyeceğim seni," derken her kelimesi bir mezar taşı gibi ağır ve son derece kesindi. Üstüme soğuk toprak attığını hissettim. Bir tabuta konulmuştum sanki. "Seni Allah affetsin."

Buna rağmen onu bırakmak istemiyordum. Gözlerim dolmuştu, kalbimdeki acı dayanılmazdı. Yıllarca biriken pişmanlık, kaybedilmiş zamanın acısını şimdi bütün hücrelerimde hissediyordum. "Keşke ölsem de

CamScanner ile tarandı

affetsen beni," dedim gözlerimi yere dikerek. Artık başka çarem kalmamıştı; onun affını hak etmiyordum.

Aramızdaki duygu yoğunluğu o kadar ağırdı ki nefes almak bile zorlaşıyordu. Sanaç bir şey söylemedi, kapıyı açtığında oluşan sessizlik her şeyi bitirmişti.

Gökyüzü bakışlı bir adam, bir gece karanlığında yok oluyordu.

Onun affı, belki de bir mucizeydi.

Bu mucize benim için gerçekleşmeyecekti.

VİRAN KÜL

Her insanın bir kaderi vardır derler fakat ben kaderime zincirlenmiş gibiydim.

Oldum olası hastaneleri sevmezdim.

Küçükken bu soğuk, beyaz koridorlarda koşup dururdum; o zamanlar başka bir dünya bilmezdim.

Babam ve annem... Her ikisi de doktordu, hayatlarını bu dört duvar arasında geçirirlerdi. İstedikleri tek şey beni de kendileri gibi bir doktor yapmaktı. Lakin o zamanlar bile bu yerlere sevgi beslemezdim. Tüm o kan kokusu, soğuk aletler, insanların acıyla dolu yüzleri... İçime işleyen bir soğukluktan fazlası değildi.

Annem bana beyaz önlük giydirir, büyüyünce bu önlüğün içinde nasıl olacağımı hayal ederdi.

Babamın da tıpkı annem gibi beni doktor yapmak istediği için her şeyi öğrettiğini zannederdim ama ilk yanılgımı burada yaşamıştım. *Kandım.* Babam beni canavar yapan ilk kişiydi.

Bir insanı öldürmenin de yaşatmanın da birçok yolunu biliyordum. Babamdan öğrendiğim tekniklerle saniyeler içerisinde tek hamleyle insan canını almak benim için basit bir oyun gibiydi. O soğuk neşteri elime her aldığımda, bilim öğreniyorum sanıyordum ama hayır, öğrendiğim şey ölümün acımasız yüzüydü.

Arkana için doktor olmam gerekiyordu. Ailem de bu karanlık örgüte çalışan iki doktordu. Karanlık işler peşindelerdi. Onlar gibi olmak istemiyordum. Etrafımdaki arkadaşlarımın babaları askerdi ve ben onların

CamScanner ile tarandı

babalarına özenirdim. Arkana, başarısız olan her çocuğu kapı dışarı ederdi ve ben ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Bir kart sahibi olmamak için elimden geleni yaptım.

KALE bana bir çıkış yolu sunduğunda, genç bir çocuk olarak buna balıklama atladım. Masallarda hep kurtarıcılar olurdu; ben de KALE'yi öyle zannettim. *Kanadım.* Ancak o, kurtarıcıdan ziyade beni daha derin bir karanlığa çeken bir güçtü. Orada yalnızca bir asker değil, bir silah hâline getirilecektim.

Viran Kül.

Bu isim bana KALE tarafından verilmişti. Doğduğumda taşıdığım o masum kimlik çoktan silindi, yerine acının, ihanetin ve kaybolmuşluğun sembolü hâline gelen bir isim kondu: Viran Kül. O isimle doğmadım lakin o isimle yeniden yaratıldım.

Ve annemin benden nefret etmesine neden oldum.

Annemin karşısına bir asker olarak çıkacağımı düşünürken bir katil olarak çıktım.

Kurşun Asker yerine Kül Asker oldum. Yanıp kül olan her şeyin ardında ben vardım. *Kan adım.* Ne hislerim kaldı ne de korkularım. Her işaret beni geçmişe götürse de o geçmişi çoktan geride bıraktım.

Artık bir tetikçiydim.

Şimdi, hayatımın bu aşamasında insanları kurtarmak, onlar için savaşmak yerine onları karanlığa gömmekle meşgulüm. Hastanelerin beyaz duvarları yerini kanla boyanmış, çürümüş bir dünyaya bıraktı. Kaderim buydu. Viran Kül ismiyle küllerin içinden doğan biri olarak, bir daha asla geri dönmeyecek olan masumiyetin izlerini geride bıraktım.

Bronz kalp krizi geçirmişti ve durumu oldukça kritikti. Zorlu'yla ben onu hızla teşkilatlı, güvenli bir hastaneye getirmiştik. Tedaviye anında başlanmıştı, zamanla yarışıyorduk. Son anda yetiştirmiştik; ambulans helikopteriyle hastaneye gelene kadar kalbi durmuş, doktorlar onu tekrar hayata döndürmüştü.

Bütün bu kaosun içinde tek bir düşünceyle hareket ediyorduk: Bronz'u kurtarmak.

Bu durumu yalnızca Zorlu ve ben biliyorduk. Diğerlerini habersiz bırakmak, şu an için yaratılacak olan paniği önlemek adına en mantıklı olan yoldu. Herkese haber vermek bir zincirleme etki yaratabilir, Bronz'un zayıflığı sistemin kaosa sürüklenmesine sebep olabilirdi. Şu an en büyük savaşımız onun hayatta kalmasıydı.

CamScanner ile tarandı

Zorlu'nun bana gönderdiği acil mesajı aldığımda, onu terasta bulmuştum; kaskatı kesilmiş bir hâlde yerde yatıyordu. O an ne olduğunu anlayamamıştım. Onu yerde görmeyi beklemiyordum ama yaşadığını görünce bir nebze olsun rahatlamıştım. Bronz bilincini kaybetmeden önce sadece Hisar'ın adını sayıklıyordu. Her kelimesi boğuk bir fısıltı gibiydi, ne kadar derin bir etki bıraktığı açıktı.

Oylama gününden bu yana günler geçti.

Bu sabah Bronz, yoğun bakımdan çıkartılmış ve normal odaya alınmıştı. Onu böyle savunmasız görmek, iyi hissettirmiyordu. Kalbi sağda olduğu için her şey onun için daha riskliydi, her adım daha temkinli ve dikkatli atılmalıydı. Bu duruma alışmak zorundaydık.

Zorlu yanıma geldiğinde, elindeki kahve bardağını uzattı. Gözleri düşünceliydi. İkimiz de aynı şeyi bekliyorduk: Bronz'un uyanmasını ve kendine gelmesini. Lakin bu bekleyiş, sonsuzluk gibi üzerimize çökmüştü.

Doktor odadan çıkar çıkmaz yüzündeki ciddi ifadeyle bize döndü. "Bay B'nin yakınları olarak sizlerle konuşmam gerekenler var," dedi.

O an kalbim sıkıştı, bir an önce durumu öğrenmek istiyordum. "Durumu nasıl?" diye sorduğumda Zorlu hiçbir şey beklemeden içeri girdi. Onu durdurmaya çalışan asistanı umursamayıp hızlıca Bronz'un yanına gitti.

Doktor, Zorlu'nun bu tavrı karşısında derin bir nefes alıp, gözlerini kaçırmadan, "Kendine geldi, aslında birkaç gün içinde hastayı görebileceğinizi ve kendisini yormamanız gerektiğini söyleyecektim," dedi. "Her neyse..." Elini önlüğünün cebine koydu. "Size aktarmam gereken ciddi durumlar mevcut..."

Doktorun söylediklerine dikkat kesildim. Kısa bir konuşma olmamıştı. Kalp krizi sonrası Bronz'un durumu kritik bir şekilde kalmıştı, bazı komplikasyonlar vardı. Her ne kadar hayata döndürülmüş olsa da vücudu artık eskisi gibi güçlü değildi.

Doktorla görüştükten sonra derin bir nefes alıp Bronz'un odasına girdim. İçeri adım attığım anda onu gördüm; teni soluk, neredeyse ölümün kıyısında durmuştu. O güçlü adam şimdi yatağa bağlı, zayıf bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Ne olduğunu yaz, Zorlu," dedi Bronz sert ama kısık bir sesle. Gözleri Zorlu'ya odaklanmışken, çok geçmeden bakışları varlığımla bana doğru döndü. Gözlerindeki sertlik yavaşça yumuşadı. "Viran," dedi hızlıca. "Neler oluyor?"

CamScanner ile tarandı

Soğukkanlı bir şekilde, "Sen kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum, solgun yüzüne bakarken.

Bronz, kaşlarını hafifçe çattı. "Söylememe gerek var mı Viran?" dedi her zamanki sert ifadesiyle. "Anlatmanız için size beş dakika veriyorum. Yoksa şimdi bu hastaneden çıkar giderim ve beni hiçbiriniz durduramazsınız."

"Sen bu hâlde odadan bile çıkamazsın," dedim acı bir gerçekle.

Bronz, gözlerini kısarak bana döndü. "Viran, beni sınama," diye uyardı. O bildiğim; dikbaşlı, kendine okunan bütün meydan okumaları yıkan, kararlı ve sert adamdı.

Uzatmadan ona durumu açıkladım. "Oylama eşit geldi."

"Bu iyi bir haber mi yoksa kötü bir haber mi?" diye sordu Bronz, yavaş ama dikkatli bir şekilde.

"Kötü," dedim gözlerimi kaçırmadan. "Çünkü His, oylama eşit geldiği için bütün kartlara el koyup yönetimi ele geçirdi."

Zorlu bu duruma elini yumruk yaparak tepkisini gösterdi.

Bronz, duydukları karşısında bir an suskunluğa gömüldü. Gözleri boş bir noktaya sabitlenmişti. Sonra neredeyse hiç beklemediğim bir şey oldu. Bronz geriye doğru rahatlıkla yaslandı ve o an, dudaklarının kenarının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

Belki de ilk kez, o karanlık ifadenin altından küçük bir gülümseme belirmişti.

Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. O an fark ettim ki Bronz her zaman, her şeyin arkasında başka bir planla hareket ediyordu.

HİSAR ALATAV

Arkana'da yeni bir gün başlamıştı.

Tek bir farkla.

Arkana'nın yönetimi artık tamamen bana aitti.

Kapı tıklatıldığında, içeri giren kişinin Yasmin olduğunu görünce tüm dikkatim dağıldı. Gözleri kıpkırmızıydı, belli ki saatlerce ağlamıştı. Her zamanki gibi zarif ve şık giyinse de bu sefer gözlerindeki o derin keder her şeyin önüne geçmişti.

CamScanner ile tarandı

"Yasmin..." dedim endişeyle yerimden kalkarak. Hemen yanına gittim. "Neyin var?"

O an gözlerini kaçırdığında sanki anlatmak istediği şeyler boğazına düğümlenmişti. "Sanaç..." dedi acı bir hissiyatla. "Dün gece evime geldi."

Kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşti. "Ne oldu?" diye sordum, sıkıntıyı hissederek. Onun yüzündeki acıyı gördüğümde, bir şeylerin gerçekten kötü olduğunu anladım.

Yasmin derin bir nefes aldığında güçlükle, "DNA testi yaptırmış," dedi. "Ve Yağız'ın babası olmadığını öğrenince yıkılmış." Sanaç'ın bu durum karşısında nasıl yıkıldığını tahmin edebiliyordum çünkü bu benim de bilmediğim bir şeydi. Yağız'ın babası olmadığını öğrenmek benim için de bir tokat gibiydi.

Yağız'ın babası Sanaç değildi.

İçim titredi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Sanaç... O çocuğun yanında olduğu her an, dünyanın en mutlu adamı oluyordu. Bunca zaman onun babası olduğuna kendini inandırmıştı.

Kafamın içinde dolanan sorular, bir düğüm gibi sıkışmıştı. Nasıl olmuştu da Yasmin bunu saklamıştı? Yağız'ın gerçek babası kimdi? Ve en önemlisi, Sanaç bu gerçekle nasıl başa çıkacaktı? Bunu öğrenmek, onun tüm dünyasını yerle bir etmiş olmalıydı. Her şeyden çok, ona zarar veren bu gerçek karşısında ne hissedeceğini düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyordu.

İnsan, birini kaybettiğini düşündüğünde acı çeker ama bu... Bu, bir şeye hiç sahip olmamış olduğunu öğrenmenin acısıydı. Sanaç'ın yerinde olsam ben de yerle bir olurdum.

"Yağız kimin çocuğu, Yasmin?" diye sordum. Bu soru ikimizin arasında her zaman asılı kalmıştı ve şimdi cevabı öğrenme zamanıydı.

Başını hızla iki yana salladı, gözlerindeki yaşlar daha fazla dayanamayarak yanaklarına süzüldü. "His, bunu konuşmak için gelmedim..." dedi titreyerek. "Lütfen... Lütfen bir de sen sorma..."

Onun bu hâli beni daha da bilinmezliğe sürükledi. Yasmin'in gözlerindeki çaresizliği, yıllardır sakladığı sırların altında ezildiğini görmek, onu daha fazla zorlamamam gerektiğini hissettirdi.

"Tamam tamam, sormayacağım..." dedim yavaşça ona doğru adım atarak. Yasmin'in yüzündeki kederi görmek içimi acıtıyordu. "Sanaç ne dedi peki? Bu durumu nasıl karşıladı?"

CamScanner ile tarandı

Yasmin gözlerini kaçırdığında ellerini birbirine kenetledi. "Sarhoştu... Benden nefret ettiğini, benden tiksindiğini söyledi." Kısa bir es verdi. "Beni hiçbir zaman affetmeyecekmiş."

Söyledikleri ağırdı, Sanaç'ın öfkesini gözümde canlandırabiliyordum. "Yasmin..." dedim yumuşak bir ifadeyle. "Lütfen ağlama."

Gözlerinden süzülen yaşları silmeye çalışırken elleri titredi. "Ben sadece o çocuk yaşasın istedim," dedi nefesi düzensizleşiyordu. "Her şeye rağmen yaşasın istedim. Annesiz babasız büyümesin istedim."

Onun içindeki bu çırpınışı görmek, onu ne kadar zor bir durumda bıraktığını anlamak çok zordu. "Biliyorum," dedim içten bir şekilde. "Her şeyi iyi niyetle sadece o çocuğun yaşaması için yaptığını biliyorum."

Kapı tıklatıldığında, kimin geldiğini hemen anlamıştım. Serdal, imzalamam gereken belgeler için kısa bir görüşme ayarlamıştı. Bazı operasyonlar planlanıyordu ve bu yüzden onayım gerekiyordu. Serdal içeri girdiğinde bizi selamladı. Yürürken bakışları Yasmin'den bir an olsun ayrılmadı. "Yasmin, seninle konuşmam mümkün mü?" dedi kelimeleri dikkatle seçerek.

"Ne için?" diye soran bendim. Yasmin kendini toparlamakla meşguldü. Serdal'ın, Sanaç için onunla konuşacağı barizdi ancak bu konuşmanın Yasmin'i daha da mahvetmesini istemiyordum.

Serdal'ın yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Sadece konuşacağım, His." Yasmin'le ilgili her konuda hassastım.

"Sanaç'la kavga etmişler," dedim. "Bunun için mi konuşacaksın?"

"Evet," dedi Serdal, gözlerinde bir anlık anlayışla. "Bana izin ver, ikisinin de kalbi artık daha fazla kırılmasın."

Karşı çıkmadım. Serdal'ın getirdiği kâğıtları imzaları attıktan sonra ikisi de odayı terk etti. Kapı kapandığında, bir an düşüncelere daldım. Yasmin'in taşıdığı yükler, sandığımdan çok daha ağırdı. Serdal'la ne konuşacağını merak ediyordum ama konuşmalarına izin vermekten başka çarem yoktu.

Dakikalar sonra Yasmin tekrar odaya döndü. Gözleri hâlâ yaşlı olsa da bakışlarındaki keder yerini parlayan bir umuda bırakmıştı. "İyi misin?" diye sordum, önceki hâline kıyasla biraz daha iyi görünüyordu.

Yasmin kafasını sallayarak hafifçe gülümsedi. Gözyaşları hâlâ yanaklarında parlasa da içindeki ağırlığın bir kısmını atmıştı. "Serdal'la konuşmak iyi geldi," dedi. "En azından birileri beni anlıyor."

"Sevindim," derken onun içindeki rahatlamayı görmek beni de bir nebze olsun sakinleştirmişti.

CamScanner ile tarandı

Bir karar vermiş gibi bana baktı. "Sanaç'a gerçeği söyleyeceğim," dedi. "Bir kartım olduğuna göre oğlumun da benim de hayatımız artık güvende." Ve o an bana doğru yaklaşıp sıkıca sarıldı. "Bu senin sayende oldu, His."

İkimizin de omuzlarındaki yüklerin hafiflediğini hissettim. Güçlükle aldığı karar sayesinde belki de yıllardır sakladığı sırların nihayet açığa çıkmasına sebep olacaktı.

"Bugün oğlumu almaya gideceğim ve ardından Sanaç'ın yanına gidip en başından beri olan her şeyi ona anlatacağım." Yüzündeki ifade, onun artık hiçbir şeyden kaçmak istemediğini gösteriyordu. "Bundan sonra onu kazanmaya çalışacağım."

Bir an duraksayıp ona baktım. Gözlerinde koyu bir sevda vardı. "Sanaç'ı seviyorsun," dedim gördüğüm gerçeği dile getirerek.

Yasmin içtenlikle, "Çok," dedi. Artık hiçbir şeyi gizlemiyordu. "Çok seviyorum. Bunca yıl onu kendimden uzak tuttuğum yeter. KALE'den de kurtuldum. Artık aramızda hiçbir engel kalmadı."

"Sanaç sana çok sinirli, Yasmin," dedim kolay olmayacağını belirtmek isteyerek.

"Biliyorum," dedi Yasmin, derin bir nefes alarak. "Biliyorum zor olacak, çok zor olacak ama Sanaç'ı kazanmak için her şeyi yapacağım." Onu durdurabilecek hiçbir şey olmadığını hissettim.

"Her zaman yanında olacağım."

Yasmin, hafifçe gülümseyerek, "Her zaman yanımda oldun," dedi. Aniden bakışları yumuşadı. "Küçük ördeğimizi özledin, değil mi?"

"Çok özledim," dedim hasretle. "Vita'yla artık onu buluşturalım."

"Bugünlük bana müsaade var mı?"

"Olmaz mı?" dedim içten bir gülümsemeyle. Ona sıkıca sarıldım. "İyi yolculuklar."

Yasmin odadan çıktıktan sonra derin bir nefes alıp toplantı odasına geçmek için hazırlandım. Eşyalarımı alıp toplantı odasına yürüdüm. Koridorda Armen'i gördüğümde olduğu yere hiç bakmadan onu görmezden geldim. Bu hareketimle bana gelmek üzereyken duraksadı.

Masaya oturduğumda, herkesin dikkatini üzerimde topladım. "Yeni başlangıcımızdaki ilk toplantımıza hoş geldiniz," dedim. Masadakilere bakarak, gözlerimi gezdirip devam ettim. "Küçük Arkana'dan Tılsım, Değnek, Kılıç ve Kupa... Sizleri burada görmek güzel."

Takım liderlerinden biri saygıyla öne eğilerek, "Sayenizde, İmparatoriçe," dedi.

CamScanner ile tarandı

Sıcak bir gülümsemeyle onayladım. Dikkatimi hemen toplantının asıl gündemine çevirerek Serdal'a doğru döndüm. Bakışlarımı ona yönelterek, "Ayaklanmalar ne durumda, Güç?" diye sordum.

"Küçük Arkana'da hiçbir sorun kalmadı," dedi Serdal.

"Güzel," dedim memnuniyetimi belli ederek. "Gördüğünüz gibi herkesin lideri olacağımı söylemiştim." Sözlerimin masada yankılandığını ve herkesin bunu kabul ettiğini görmek içimde bir zafer hissi uyandırdı.

Adalet, dikkatle elini kaldırarak söz almak istedi. "İzninizle," dedi. "İmparator'u sormak isterim. Toplantıya onsuz başladık."

"Kendisi fırsat bulduğu ilk an bize katılacak," diye karşılık verdi Serdal.

Adalet tereddütle, "Liderlikten geri mi çekildi?" diye sordu, masadaki herkesin merak ettiği soruyu dile getirerek.

"Asla," dedi Serdal, bu soruyu hızlıca bastırarak. Herkese Bronz'un hâlâ gücünü koruduğunu hissettiren bir bakış attı.

"Onu görmemeye alışsanız iyi edersiniz," dedim. Bronz'un yokluğunu fazla açığa çıkarmadan onlara net bir mesaj vermek istiyordum. Onun olmayışı, güç kaybı anlamına gelmiyordu.

Gözlerim masadaki diğer kişilere kaydı. Sanaç'ın dikkatini çekerek, "Aziz," dedim. Dalgın ve durgun gözüküyordu. "Toplantı gündemimizi sen açabilirsin."

Sanaç, hızlıca toplantının gündem maddelerini açıklamaya başladı ve işler kısa sürede uyum içinde ilerledi. Herkes görevlerini ve sorumluluklarını bilerek hareket ediyordu. Toplantı sona erdiğinde, herkese yeni hafta için başarılar dileyerek toplantıyı kapattım. Bu yeni başlangıçta, her şey yolunda görünüyordu.

En azından şimdilik.

Toplantı salonundan çıkıp, kendi odama giderken koridorda Armen'i gördüm. Beni beklediğini anlamıştım. Toplantı boyunca bakışmadığım tek kişi oydu. Sanaç'la iş birliği içindeydi, bunu artık biliyordum. Hücrelerime yer edinen ihanet alevlenirken adımlarımı hızlandırdım.

"İmparatoriçe," dedi Armen, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ona öfke dolu bir bakış attığımda gözlerimdeki ateşi hissettiğini görebiliyordum. Bir saniye bile tereddüt etmeden, bacağıma takılı olan bıçağı çıkartıp hızla boynuna dayadım. Soğuk metalin tenine değdiği an, korku dolu gözlerle önce bıçağa ardından bana baktı. "Seni öldürmemem için bana tek bir şey söyle," dedim.

Armen'in yüzünde korku ve şaşkınlık birbirine karıştı. "Öğrenmişsin," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Neden yaptın bunu?"

"Aslında hiçbir şey yapmadım."

Bıçağı boynuna daha da bastırdım. "Sanaç'la iş birliği içindeymişsin!" diye tısladım.

"Kendimi savunmayacağım," dedi Armen, bıçağın keskin ucuna bakarak. "Sadece sana iyi biri olmak istedim. Yakın olmak istedim. Belki de bir erkek arkadaş..."

"Sen benim hiçbir şeyim olamazsın," derken kelimelerim buz gibi sertti.

"Yine de beni dinlemelisin, His."

Ona asla hak vermeyecektim. "Hislerini satan bir adamla işim olmaz," dedim bıçağı hafifçe geri çekerken. "Bir daha bana sakın adımla hitap etme, Asılan Adam."

Armen sessiz kalarak, başını eğip hiçbir karşılık vermedi. Herkes bana ihanet ediyordu ve ben bazen bile bile buna göz yumuyordum. Onu bir daha gözlerimin önünde görmek istemediğim aşikârdı. Gözüm başkasını arıyordu. O toplantı boyunca da hep bir çift kehribar göz aradım. Bronz ise hiçbir yerde yoktu, ortadan kaybolmuştu.

Merkez binasında işlerimi bitirip oradan ayrıldığımda aklımda tek bir düşünce vardı.

O da Bronz'du.

Onunla yakınlaştığım bir sırada telefonuna gizlice bir takip cihazı koymuştum. Oylama günü Bronz'un ilk defa bilmediğim bir yere gittiğini fark etmiştim. Günlerce araştırdıktan sonra o yerin bir ev olduğunu öğrenmiştim. Şimdi ne bulacağımı bilmeden o eve doğru ilerliyordum.

Eski bir ahşap evin önüne geldim. İnzivaya mı çekilmişti yoksa başka bir amacı mı vardı, bilmiyordum. Kapıyı açıp içeri girdim. Yayılan koku bir hayli ağırdı, sanki her şey yarım kalmış gibiydi. Televizyondan cızırtı sesleri yükseliyordu. Masanın üzerinde yarım kalan bir viski bardağı duruyordu, sigara izmaritleri sağa sola saçılmıştı. Sigara kokusu evin içinde yoğunlaşmıştı. Onlardan birini elime aldım, Bronz'un kokusunu hemen tanıdım. O an içimde bir ürperti hissettim. Bu eve kaç gündür girilmiyordu?

Odaları tek tek kontrol ettim. Kimse yoktu. Evin sükûneti üzerime çöktü. Duvarda asılı olan tablo bile donuk görünüyordu, sanki ev bile yaşama dair tüm umudunu yitirmiş gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Televizyondaki cızırtıyı kesip devam eden kaydı oynattım. Gözlerim ekranla buluştuğunda bir an için kalbim duracak gibi oldu. Eva ve Bronz... Bu, Kuklacı'nın bana gönderdiği videoydu. Kafam karıştı. Bu videoların bir kopyası mı vardı yoksa Bronz benim izlediğim videolara mı erişmişti?

O an videodaki Bronz'a takılı kaldım. Nasıl güldüğü... Gamzeleri... Kısılan gözleri...

Videodaki Bronz, elini göğsüne götürdüğünde fark ettiğim detay beni derinden sarsmıştı. Videoda hep V rakamı yazılı olan elini kullanmıştı. Oysa benim tanıdığım adam, I rakamı olan elini kullanırdı. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl fark edememiştim?

Kuklacı'nın bunca zaman bana oyun oynadığını fark ettiğim an, bu andı.

Videolara montaj yapılmış olmalıydı. Her şey birden netleştiğinde, hücrelerime yayılan soğukluk iliklerime kadar işledi. Kuklacı, Bronz'un hangi elini kullandığı gibi kritik bir detayı atlamıştı. Bu videoların hangi kısmı gerçekten Bronz'a aitti? Her şeyin cevabı onda mıydı? Yoksa bu da başka bir oyunun parçası mıydı?

Düşüncelerim arasında boğulurken telefonum çalmaya başladı. Örgüt hattından Serdal arıyordu. Bu bir acil çağrıydı. Bekletmeden açtım. "İmparatoriçe," dedi Serdal ciddiyetle.

"Evet?" dedim.

"Telefon hoparlörde, Sözcü yanımda. Sana aktarmamız gereken acil bir durum var," dedi Serdal.

"Sizi dinliyorum," derken artık zihnim başka bir yerdeydi, odaklanmam gereken yeni bir kriz vardı.

"KALE'ye ait olduğu belirlenen savaş uçakları, Arkana'nın iletişim kulelerini ve tesislerini vurdu," dedi Serdal.

Bir an nefesim kesildi. Kahretsin. O an gelmişti. Babam, kızının bir İmparatoriçe olduğunu öğrenmişti. Artık onun kalesi değildim, ben kendi imparatorluğumu kurmuştum. Bu saldırı onun cevabıydı ve geç bile kalmıştı.

Sakin kalmaya çalışarak düşündüm. Zihnim birkaç parçaya bölündü. "Hasar nedir? Yaralı ve ölü sayımız belli mi?" diye sordum.

"Henüz can kaybı bilinmiyor ama yaralılar mevcut. Sadece iletişim kuleleri hedef alındı. Tesislerdeki hasar minimal ancak iletişim sistemi tamamen çökmüş durumda. Savunma birimlerinden hâlâ rapor alıyoruz," dedi Serdal. "Birlikler hazır ve gelecek emrini bekliyor."

CamScanner ile tarandı

KALE'nin böyle bir sinsilikle yaklaşacağını az çok tahmin ediyordum çünkü geçtiğimiz günlere kadar ben de oraya ait bir askerdim. Bu onların tarzıydı. Saldırı doğrudan değil, dolaylıydı. İletişim kuleleri vurularak bizi zayıflatmaya çalışıyorlardı; bu daha büyük bir hamle yapacaklarının habercisiydi.

Ben artık bu oyunların nasıl oynandığını biliyordum.

"Savunma birimlerini güçlendirin, acil onarım ekibini kulelere gönderin. Düşman bir sonraki hamlesini yapmadan önce iletişimimizi toparlamamız gerek. KALE'nin bu kadarla yetinmeyeceğini hepimiz biliyoruz," dedim soğukkanlılıkla.

Babam bir hamle yapmış olsa da ben hazırlıklıydım.

Gözlerim bir an boşluğa takıldı, her şey kafamda netleşmeye başlıyordu. "Bununla başlayacaklar..." diye devam ettim. "Bu uyarı ateşiydi. Arkana'ya bu şekilde bir atak yapılması kabul edilemez. Misliyle karşılık vereceğiz. Biz onlar kadar sessiz ve merhametli olmayacağız. Birazdan göndereceğim koordinatlara küçük çaplı bir kıyamet yaratın. Burası onların gizli birliği ve can damarlarından biri."

"Koordinatları gönderdiğin an operasyonu başlatacağım," dedi Serdal kendinden emin bir ifadeyle.

"Bir sonraki emrime kadar kart sahiplerinin ana merkez ve diğer şubelere girmesini yasaklayın," diye konuşurken her şeyi etraflıca düşünmeye başladım. Tıpkı bir KALE askeri gibi olaylara bakarken birçok saldırı noktası görebiliyordum. "Binaları hedef alabilirler. Hiçbir riski göze alamayız."

Bütün ekipler harekete geçmek zorundaydı. KALE, ilk saldırıyla sadece bir uyarı vermişti, ikinci hamlelerinin ne kadar büyük olacağını tahmin edebiliyordum ama bu sefer zarar vermelerine izin vermeyecektim.

"Telefonu Sözcü'ye bırakıp hemen harekete geçiyorum. İzninle," diyen Serdal diğerlerine Rusça konuşarak bilgi geçmeye başladı.

"Bir haber göndermişler mi Sözcü?" diye sordum.

"Evet, İmparatoriçe."

"Seni dinliyorum, Sözcü."

"*Beni ağırlamandan onur duyarım, İmparatoriçe,*" dediğinde bu cümle buram buram babam kokuyordu. Babamla konuşma zamanım gelmişti. Onunla bu hesaplaşmayı kaçınılmaz bir şekilde bekliyordum ve şimdi o an kapıdaydı.

CamScanner ile tarandı

"Onu davet ettiğimi ilet." Bir yüzleşme gerekiyordu. "Ve Sözcü... KALE'ye bu saldırıyı unutmayacağımızı ve bunun kanlı bir şekilde tarihe yazılacağını bildir."

"İntikamın sessiz geleceğini söyleyeyim mi?" diye sordu Sözcü.

"Hayır," dedim gözlerimdeki ateş daha da büyürken. "İntikam sessiz olmayacak." Babamın başlattığı bu savaşı sükûnetle değil, şiddetle ve açık bir şekilde bitirecektim. Saldırının yankısı, örgütün yeni gücünü gösterecekti.

"Beni emretmişsin," dedi Serdal, hızlı adımlarla odama girerek. KALE'nin saldırısının üzerinden birkaç gün geçmişti ve Arkana misilleme yaparak büyük bir hasar vermişti. KALE'yi güçlü kılan gizli organları bilen biri olarak olduğum yere saldırı yapması yanlış bir hamleydi. Babam da çok geçmeden bunu öğrenmişti.

İşte şimdi babamın kalesi büyük bir hasarı almıştı.

KALE'nin savunmaları çökertilmişti.

Yine de bir şey eksikti hatta en önemli *şey*...

Bronz, ortadan kaybolmuş, âdeta yok olmuştu. Oylama gecesinden bu yana izine rastlayamıyordum ve bu durum beni gittikçe daha çok rahatsız ediyordu.

"Serdal," dedim gözlerimi ona dikerek. "Bronz nerede?"

Serdal, doğrucu bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. Ona inanmak içimden gelmiyordu. Bu üç adam, Bronz'a körü körüne bağlıydı ve nerede olduğunu bilmiyorlar mıydı?

"Serdal," diye tekrarladım, daha sert bir tavırla.

"His, gerçekten bilmiyorum," dedi Serdal, aynı bilinmezlikle. "Viran ve Bronz'a oylama gecesinden beri ulaşamıyoruz. Senin bir şey yaptığını düşündük. Malum, durmadan birbirinize zarar veriyorsunuz."

Beni her şeyden sorumlu tutmaları anlaşılabilirdi ancak bu sefer işler farklıydı. "Ben buna son verdim," dedim. Bronz'la savaşıma son vermiş, onu kendiyle bir savaşa bırakmıştım.

"Ne anlamda?"

"Serdal," dedim. "Bronz'a ne oldu gerçekten ben de bilmiyorum. Kendimi o kadar hazırladım ki... O gece Bronz'un karşımda olup diz çökmesini emin ol, her şeyden çok isterdim!"

CamScanner ile tarandı

"Ne olursa olsun Bronz diz çökmezdi, His," dediğinde ona inanmayan bir bakış attım. "Bu bakışı biliyorum," dedi hızlıca yakaladığı detayla. "Tamam tamam, sen kesin ona bunu da yaptırırsın. Ona ne şüphe!"

"Zorlu'dan bir haber var mı?" diye sordum, içimde büyüyen rahatsızlığı bastırmaya çalışarak.

"Yanıt vermiyor."

"Safa'yı buraya çağırın." Ortadan yok olan bu üçlüye ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu ve Safa bu konuda yardımcı olabilirdi.

"Onu alıp geleceğim," dedi ve odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra Safa içeriye girdiğinde gözlerini benden kaçırıyordu. Ben hariç etrafındaki her yere bakıyordu. Serdal bu hâli görünce dayanamadı. "Ne yapıyorsun, Safa?" diye kızarak kafasına hafifçe vurdu.

"Gözüne bakanı öldürüyormuş," dedi Safa kısık çıkan sesiyle. "Sanaç abim öyle söylemişti."

"Niye bu kadar safsın sen, Safa?" dedi Serdal, bıkkınlıkla.

Safa, hafifçe omuz silkti. "Abi, adımdan olsa gerek."

"Safa," dedim dikkatini bana çekerek.

Safa başını eğip ciddiyetle, "Türk lokumu İmparatoriçe," dedi.

Serdal yine dayanamayıp anında uyardı. "Sadece İmparatoriçe diyeceksin, Safa!"

"O abimin Türk lokumu, ona başka şekilde hitap edemem," dedi Safa, kendinden emin bir şekilde.

Serdal, artık sabrını iyice zorlayan bu duruma daha sert bir tavırla karşılık verdi. "Başının omzunda olmasını istiyorsan bir daha sakın öyle hitap etme!" diye çıkıştı.

Koltuğa geçip oturduğumda, "Kendi aranızda konuşmanız bittiyse bana Bronz'dan rapor ver," dedim.

Safa mahcup bir tonla, "Cenaze işlemleri için cesedi bulmaya çalışıyoruz ama bulamıyoruz," dedi. "Bize biraz ipucu vermeniz mümkün müdür saygıdeğer sevgili İmparatoriçe?"

Ne dediğini bir an algılayamadım. "Ne?"

Safa, üzüntüyle içini çekti. "Abimi öldürmüşsünüz," derken gözlerindeki acı derinleşmişti.

O an kan beynime sıçradı. Serdal'a baktığımda, "Siz mi söylüyorsunuz böyle lafları?" deyip bu saçmalığın nereden çıktığını anlamaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

"His..." dedi Serdal, sakinleştirme çabası içine girerek. "Bu olay nasıl böyle yayıldı bilmiyorum ama Bronz ortada olmadığı için herkes senin İmparator'u öldürerek yerine geçtiğini söylüyor."

Bronz'un yokluğu yetmezmiş gibi şimdi bir de onun ölümünden sorumlu tutuluyordum. Öfkelenmeden edemedim. Bronz'un neden bu kadar sinirli bir adam olduğunu şimdi anlıyordum. Arkana'nın başına geçen herkesin hücrelerine öfke işleniyordu. "Sikeyim!" dedim. "Burayı böyle kolay bir şekilde almadım! Onu öldürmeden, burayı gerçek anlamda savaşarak aldım! Hemen bu dedikodulara bir son verin!"

Serdal, her zamanki sakinliğiyle başını salladı. "Bronz ortada olmadığı sürece dedikodular giderek artacak."

"Güzel söylemlerin için teşekkür ederim, Serdal, içim açıldı!" diye çıkıştım ona, sinirimi kontrol edemeyerek. Sonra Safa'ya döndüm. "Safa, sen Bronz'un nerede olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Ben onun yakın koruması değilim. Her adımından haberdar olan tek kişi Zorlu abim," dedi Safa, savunmaya geçerek.

"Bileceksin!" dedim sert bir şekilde, gözlerim alev alev yanıyordu. "Karşınızda bir İmparator var ve siz onun nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz!"

Safa, hafifçe Serdal'a baktı, ardından kısık bir sesle, "Yerini bilmediğimiz için bize mi kızdı?" dedi.

"Sanırım," diye mırıldandı Serdal.

Safa bu sefer daha saçma bir şeyle geldi. "İkisi gerçekten evlenmiş olabilir mi? Türk lokumu yenge şaka yapa yapa sanırım gerçekten evlendiler."

Sabrımın taştığını hissettirerek, "Seni duyabiliyorum, Safa," dedim.

"Bu da konuşulan bir dedikodu..." dedi Safa, mahcup bir şekilde. "Ondan şey ettim."

"Sen şey etme, Safa," dedim sertçe. Tam o sırada kapı tıklatıldı. "Gel," diye seslendim.

Verda, içeri girdiğinde her zamanki nazik tavrıyla, "İmparatoriçe," dedi.

"Ermiş?" dedim geliş nedenini tahmin etmeye çalışarak. Onu beklemiyordum.

"Küçük Arkana takım liderleri sana bir hediye ilettiler," dedi Verda, dikkatli bir şekilde yürürken elindeki kutuyu işaret etti. Dikkatim kutuda değil, Verda ve Safa'nın aynı odada olmasındaydı.

İkisinin de öz kardeş olduklarından haberleri yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Masaya bırakabilirsin," dedim. "Onlara teşekkürlerimi ilet ve Türk lokumu gönder. Bundan daha güzel bir hediye olamaz."

Serdal yanıma gelerek, "Kutuyu önce ben kontrol edeceğim," dedi. "Öylece açacağını düşünmedin umarım, İmparatoriçe?"

"En fazla patlarız," dedim kinayeli bir tonla. "Yoksa ölmekten mi korkuyorsunuz?"

"Aileme kavuşacağım için asla korkmam," dedi Serdal. Ailesinden bahsetmesiyle vurgun yemiş gibi kaldım. Ona karşı çıkmayıp kutuyu açmasına izin verdim.

Verda çıkmak üzereyken, Safa'ya bakıp anlık olarak duraksadı. "Yeni bir kart sahibi misin? Seni burada ilk defa görüyorum."

Safa, o an ilk kez dikkatli bir şekilde Verda'ya bakıp, "Değilim," dedi hızlıca. "Bronz abimin korumasıyım."

Verda şaşırmadan edemedi. "Zorlu öldü mü? Bu nasıl olabilir? Onun el falına bakmıştım. Bir vasiyeti yerine getireceğini, yıllarca yaşayacağını görmüştüm..."

Safa hemen cevap verdi. "Hayır, o yakın koruması."

Verda rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Bir anlığına korktum," dedi. "Zorlu'ya benden selam iletebilir misin?"

"İletemem," dedi Safa net bir tavırla. "O kimsenin selamını almaz. Hem sen onu nereden tanıyorsun?" Birbirlerine ne kadar benzediğini şimdi daha iyi görebiliyordum. Verda saçlarını kızıla boyardı. Saçları doğal rengine olsaydı eminim daha benzer olurlardı.

Verda'nın yüzünde gülümseme belirdiğinde, "His onu misafir ettiğinde tanışmıştık," dedi sakin bir şekilde.

Verda'nın Zorlu'yla tanışmış olması Safa'yı şaşırtmış gibi görünüyordu. Benim kafamda hâlâ Bronz ve Zorlu'nun nerede olabileceği soruları dönüyordu.

"Ondan uzak durmanı tavsiye ederim," dedi Safa gözlerinde ciddiyetle.

"Tavsiyelere uyduğum pek söylenemez," diye karşılık verdi Verda.

Safa kaşlarını çatarak, "Ben yine de söyleyeyim de sonra uyarılmadım deme," dedi. Bir anlığına ikisinin hiç ayrılmadığını ve beraber büyüdüklerini düşündüm. Safa bildiğim kadarıyla Verda'dan büyüktü. Eminim Safa, Verda'nın Zorlu'nun yanında durmasına bile izin vermez, ona abilik yapardı.

Düşüncelerim bu ince detaylarda dolanırken Serdal hareketlendi ve bana kapıyı işaret etti. Ona onay verdiğimde dışarıya çıkarak neler

CamScanner ile tarandı

olduğuna baktı. Çok geçmeden içeriye Sözcü ve birkaç askerle girdiğinde kaşlarımı çattım.

"İmparatoriçe," dedi Sözcü.

"Ne oluyor?" dedim belirsizlikle.

"Misafiriniz geldi," dedi Sözcü. "Size eşlik edeceğiz."

Oturduğum yerden kalktığımda, "Zahmet etmişsiniz," dedim. "Misafirimi ağırlarken yalnız olacağım." Sözcü ağzını açmak üzereyken elimi kaldırdım. "Hazırlanacağım. Çıkabilirsiniz."

Sözcü gıcık bir bakışla askerleri de aldıktan sonra odayı terk etti. Odamdaki aynanın karşısına geçip kendime bir bakış attım. Verda bana doğru gelerek, "His..." dedi. "İçimde bir sıkıntı var. Bugün görüşmek için doğru bir gün olmayabilir."

"Hiçbir zaman doğru gün diye bir şey olmayacak," dedim. Bakışlarımı Serdal'a çevirdim. "Binada kimsenin olmasını istemiyorum."

"Kendini bile isteye tehlikeye atamazsın," dedi Serdal bakışları sertleşirken. "Misafir dediğin kişi, iletişim alt yapımıza direkt olarak saldırdı! Bunu yapan sana bir şey yapmaz mı sanıyorsun?"

Aynadan aksimi incelemeye devam ettim. "Kendimi koruyabilirim."

"Aksini söylemedim," dedi Serdal. "Ancak İmparatoriçe'yi ve İmparator'u korumak birinci vazifem."

"Vazifelerini bilmen güzel," dedim ve Safa'ya döndüm. "Bronz hakkında net bir bilgi istiyorum, Safa. Hem de en kısa sürede." Verda'ya yöneldim. "Çıkabilirsiniz."

Serdal, istifini bozmadan durdu. "Sen de onlarla gidiyorsun, Serdal," derken taviz vermedim.

Serdal, "Asla," diyerek karşı çıktı.

"Bu benim meselem," dedim açık bir dille. Gelenin kim olduğunu biliyordum, kimin beni bulmaya çalıştığını... Ve aslında onu davet eden bendim. "Ben kimin geldiğini biliyorum. Onu davet eden benim, ağırlayan da ben olacağım. Herkesin binadan çıktığından emin ol, Serdal. Konuğumu tek başıma ağırlayacağım."

"His..."

"Herkesi buradan çıkart yoksa burası herkese mezar olacak."

"Seni tek başına bırakmayacağım."

"Yalnız olmayacağım, merak etme," dedim dudaklarımda beliren gülümsemeyle. "Babamla olacağım."

CamScanner ile tarandı

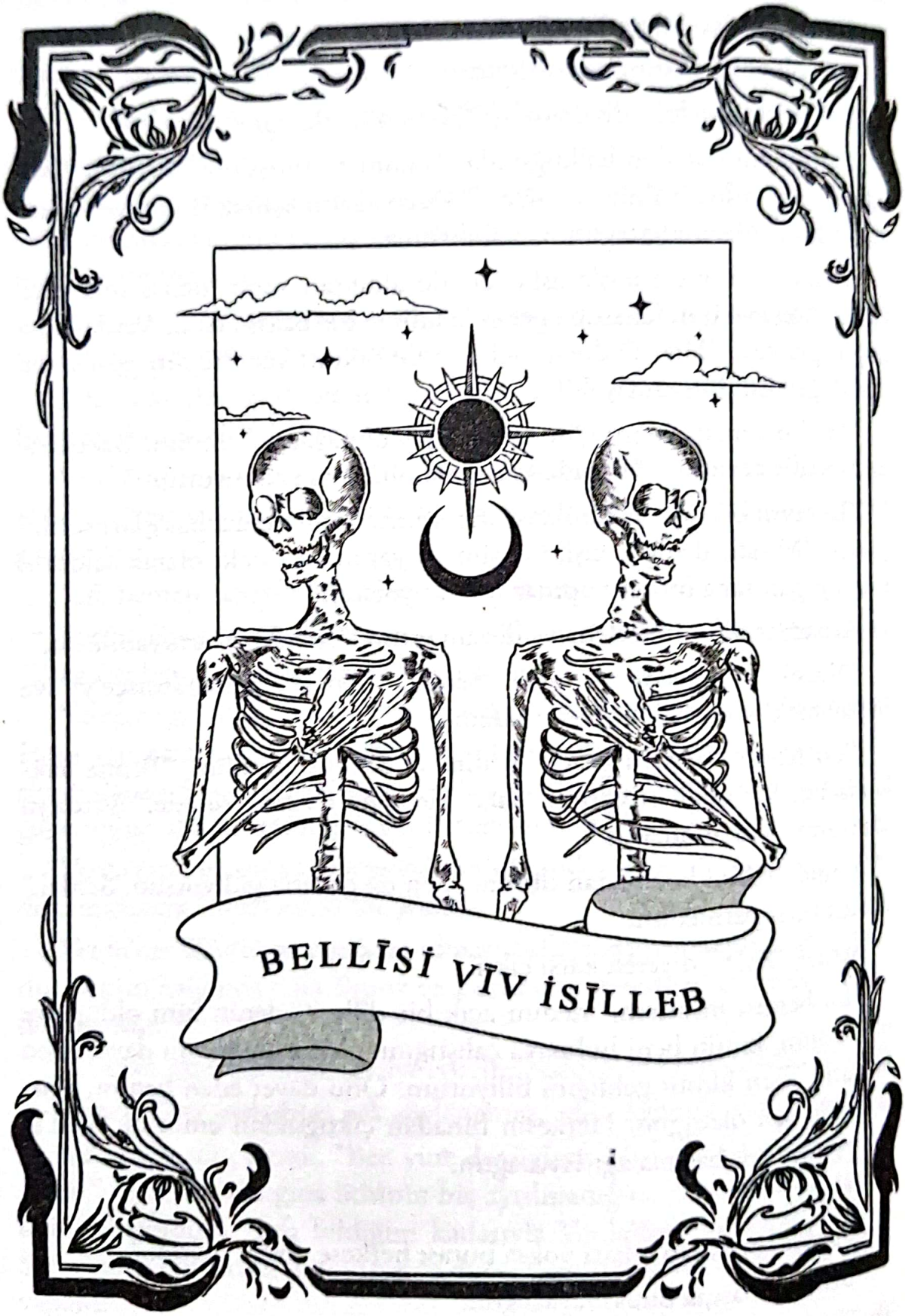

CamScanner ile tarandı

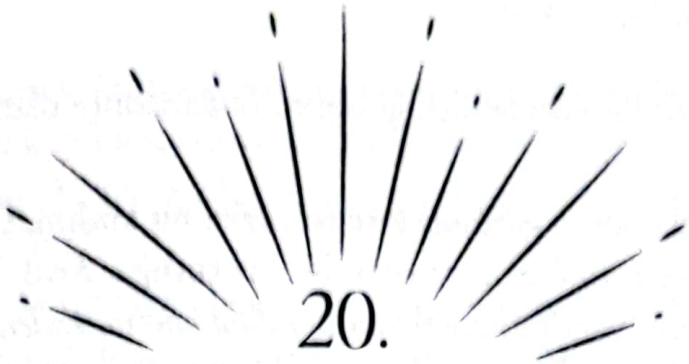

20.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Görkemli bir taht ve o tahtta tek başına oturan bir kadın.
Arkana'nın tarihinde bu manzara hiç görülmemişti.

Tahtta otururken büyük salondaki her şey bana aitmiş gibi hissediyordum. Ancak bu sahiplik, kolay kazanılmış bir zaferin getirdiği hafif bir duygu değildi. Bu taht... Bu taht, bana yıllarca uzaktan bir hayal olarak görünmüştü, sanki dokunsam kaybolacak bir gölgeydi. Lakin şimdi sarsılamaz bir gerçeklikle buradaydım.

Adımların yankısı salona dolduğunda, kafamı çevirmeye bile gerek görmedim. O ayak seslerini tanıyordum. Her bir adımında, geçmişten bir gölge üzerime çöküyordu. Kendimden emin bir şekilde durdum; kalbim hızlanmadı, korkum yoktu, yalnızca içimde büyüyen o soğukluk vardı.

Haris Alatav.

Babam.

Bir zamanlar gözlerimde her şeyin merkezinde duran, yıkılmaz biriydi. Beni, kendi dünyasında bir piyon gibi kullanan adamdı. Artık onun dünyasında yer almıyordum.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, yıllarca biriktirdiğim öfke, kırgınlık ve içimde gizli kalmış tüm acılar bir an için yüzeye çıkmak istedi. *Hayır, sil.* Şimdi o zayıflıkların zamanı değildi.

His Alatav zayıf olamazdı.

Gözlerim onun üzerinde sabitlenirken babamın bir an tereddüt ettiğini fark ettim. O tereddüt bana eskiden baktığı o yargılayıcı gözlerle aynı değildi. Şimdi o bakışlar, beni artık tanıyamıyordu sanki.

CamScanner ile tarandı

Başarısız bir kız çocuğu dediği kadın, İmparatoriçe olarak karşısında duruyordu.

Bir zamanlar onun gözünde kırılgan, zayıf bir kızdım. Onun emirlerine boyun eğen, sessizce itaat eden bir kız çocuğu. Artık o kız çocuğu yoktu. Yerine, Arkana'nın lideri vardı. *Tahtta oturan, kaderini kendi elleriyle yazan bir kadın.*

Odaya hâkim olan sükûnet, babamın her adımında daha da yoğunlaştı. Göz göze geldiğimiz o anda, kelimelere ihtiyaç yoktu. Çünkü her şey ortadaydı. Haris Alatav, yıllarca kontrol ettiği her şeyi şimdi kaybetmişti.

"Günün birinde burada olacağını hiç düşünmemiştim," diye konuştuğunda içimde en ufak bir duygu belirtisi bile olmadı.

"Seni burada ağırlamak ne kadar güzel, *baba*..." Oysa küçük bir kızken ona hissettiğim şeyler bambaşkaydı. Şimdi karşımda duran adam, bir zamanlar bildiğim Haris Alatav değildi. Yaşlanmıştı. Yüzündeki çizgiler, saçlarındaki kırlık, ona zamanın dokunduğunu gösteriyordu. Lakin asıl değişim, benim ona olan bakışımdaydı.

"Arkana'ya hoş geldin," diye ekledim, hiçbir sıcaklık olmadan. Onu, tıpkı yabancı bir konuğu ağırlıyormuş gibi karşıladım. Babam olması, bir şeyleri değiştirmeyecekti. O çoktan geçmişte kalan bir adamdı.

Babam gözlerini etrafında gezdirdi, sanki yıllar önce bıraktığı bir dünyayı yeniden keşfetmeye çalışıyordu. "Uzun zamandır buraya gelmiyordum. Bir hayli değişmiş..." Bakışları tekrar bana döndüğünde, sanki bir anlam arar gibi üzerimde gezindi. "Senin eserin mi?" diye sordu.

Soğukluğum bir an bile değişmedi. Yüzümde en ufak bir kırılma, bir duygu belirtisi yoktu. Başımı hafifçe yana eğip cevap verdim. "Henüz burası bir değişime şahit olmadı ama o da olacak."

Babamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Bana hep böyle bakmıştı, küçümseyici ve yargılayıcı... "Bu değişimi sen mi yapacaksın, Hisar?" dedi açık bir alayla.

Bu soruyu yıllar önce sormuş olsaydı belki tereddüt ederdim ama şimdi net bir şekilde, "Evet," dedim. "Karşıma çıkmak yerine beni direkt patlatırsın sanıyordum. Malum, sayende yürüyen saatli bir bombayım."

Kalbime ve beynime yerleştirilmiş o çipin soğuk gerçeği, her an beni bekliyordu. 6 Haziran 2023'te ölmem için harekete geçecek bir çiple yaşıyordum. Her an patlamaya hazır, her an sona doğru yaklaşan bir zaman bombasıydım. Bu, onun bana verdiği bir *hediyeydi.*

CamScanner ile tarandı

"O, seni kontrol altına almak için yaptığım bir önlemdi," dedi babam, sanki kaderin kaçınılmaz gerçeğini ifade ediyormuş gibi ağır ve sakindi. "Günü geldiğinde herkes ölür ve kimse kaderinin dışına çıkamaz. Sana da olacak olan bu."

Beni ölümle tehdit etmesi, artık etkili değildi. Evet, babamın bana verdiği kaderin ağırlığını biliyordum lakin bu, gözümde onu güçlendirmiyordu. Aksine, bu zalimce plan, onu daha da zayıflatıyordu. Çünkü ben bu tahtta oturuyordum ve o hâlâ karşımdaki yerdeydi.

"Senin kaderinde de kızın tarafından ölmek var, bunu biliyorsun." Sözlerimin ağırlığını onun üzerine bıraktım.

Babamın yüzündeki soğukkanlı maskenin arkasında bir anlık bir titreşim sezdim. "Birbirimizi kandırmayalım. Sen kimseyi öldürmezsin," dedi küçümseyerek. "Henüz o kadar güçlenmedin. Merak etme, gününden önce seni öldürmeyeceğim çünkü bana hâlâ lazımsın, Hisar."

"Bana Hisar demenden nefret ediyorum!"

Babam omuzlarını silkti, her zamanki kayıtsız tavrıyla öfkeme aldırmadı. "Bu senin adın. Kendine His diyerek benliğini silemezsin. Sen benim kalemsin. Daha sen doğmadan önce adın yönetim tarafından belirlendi."

Onun, beni hâlâ bir kukla gibi görmesi dayanılmazdı. "Şu an sahip olduğum *yönetimden* mi bahsediyorsun?" dedim.

Babamın kaşları hafifçe kalktığında gözlerindeki iğneleme silinmedi. "Şu mesele..." dedi. "Demek kendini İmparatoriçe olarak ilan ettin ve buraya hükmediyorsun."

"Benim başarısız bir kız çocuğu olduğumu söylüyordun, baba. Bunu beklemiyordun, değil mi?" Sesim her zamankinden daha sertti. Tüm yaşadığım acıları, zorlukları, ihanetleri bu sözlerin içine sığdırmıştım.

"Elbette beklemiyordum, Hisar. Senin gibi bir kız çocuğu nasıl olur da bu kadar büyük bir gücü yönetebilir?" dediğinde kalbimde bir an için eski bir yara sızladı.

"Kız çocuğu mu?" diye tekrarladım, gözlerimde biriken öfkeyi artık saklamaya gerek duymadan. "Ben yıllardır bu anı bekledim. Kartın varlığından bile haberi olmayan biri mi burayı yönetecekti?"

"Burası ne olursa olsun sana ait değil."

"Bana ait!" diye sertçe karşılık verdiğimde dayanamayarak oturduğum tahttan ayağa kalktım. "Sen kabul etsen de etmesen de gerçek olan bu.

CamScanner ile tarandı

Hem kan bağıyla hem de kartla. Roza, ilk İmparatoriçe'ydi ve mirasını ben devraldım."

Roza'nın adı dudaklarımdan döküldüğünde, babamın ifadesi bir anda değişti. O sert, soğuk ifadesi, bir anlık bir nefretle büküldü. "Roza..." diye fısıldadı, hiddetle. "O yaşlı bunağı sen doğmadan önce öldürmeliydim! Bana ihanet etmene neden olan o kadındı! Seni yıllarca bana karşı doldurdu!"

"Bana işkence çektirdiğinde, annesiz bıraktığında, abimden ayırdığında, köpeklerle aynı kulübede yaşamama izin verdiğinde bile sana ihanet etmedim!" Yıllardır sakladığım, içime attığım o acılar, şimdi önüme seriliyordu. "Sen başına gelen her şeyi hak ediyorsun, baba! İhanet mi meselen? Bunu artık yalnızca benden göreceksin!"

"Ne yaparsan yap kim olduğunu değiştiremeyeceksin. Sen hep sevgi arayan o küçük kız çocuğusun," dedi. Sesi sanki geçmişi hatırlatmak istercesine bir zalimlikle yankılandı.

"Hep başıma buyruk olduğumu, hatalar yaptığımı söyledin. Başarısız olduğumu..." Yüzümde gerçekçi bir ifade vardı. "Bir kere bile beni sevseydiniz zaten köleniz olurdum. Sevgi aradım, bulamadım. O yüzden dikbaşlı oldum. Kendi kendime yetmeyi öğrendim, kimseye muhtaç olmadım. Ama sen... Eğer iplerimi elinde tutmak istiyorsan bana azıcık da olsa sevgi vermeliydin. İşte orada kaybettin, baba."

Dudaklarımdan dökülen gerçekler salonun soğuk duvarlarında yankılandığında en çok babamın içinde derin bir yankı uyandırmıştı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Sözlerim ona dokunmuştu fakat her zamanki gibi bunu belli etmeyecekti. Onun için zayıflık göstermek kabul edilemezdi.

Babam sertçe, "Vermedim mi sanıyorsun?" dedi. "Ben seni ne zaman sevsem anne deyip durdun!"

"Neyi istediğimi biliyordun!" diye patladım. "Bunu bile bile beni annemden uzak tuttun!"

Annem... O, benim en büyük zaafımdı. Annemi benden alarak bana en büyük kötülüğü yapmıştı. Annesizliğin getirdiği o derin boşluk, babama olan nefreti büyüttü içimde.

Şimdi onu çekip vurabilirdim ama yapmayacaktım. Şimdi değildi. Şimdi olmazdı. Çünkü görmesini istediğim çok şey vardı. Benden bir hayat almıştı ve ben ona inat yaşayacaktım. Onu öldürürsem benim ondan

CamScanner ile tarandı

nasıl daha güçlü olduğumu görmeden gidecekti. Onun elinden her şeyi alacaktım ve bunları o yaşarken yapacaktım.

O bende ne istemiyorsa hepsini teker teker gerçekleştirecektim.

Abimi bulup gerçekleri anlatacaktım. Onu her şeyden ve tüm bu kötülüklerden uzakta büyütmüşlerdi.

Abim, anne ve babasının *gerçekten* kim olduğunu bilecekti.

Sonra... Sonra babam onu yaşatmam için bana yalvaracaktı.

İşte o zaman onun sonu benim ellerimden olacaktı.

Babam bir adım bana yaklaştığında silahıma sarılıp ne yapacağını merakla izledim. Çehresine yer edinen donuk kibrin yerini belirgin bir yılgınlığa bıraktı. "Haklısın, Hisar," dedi. Bu kez bitkindi. O tanıdığım, güçlü, acımasız adama ait bir tavır değildi bu. "Buraya seninle savaşmaya gelmedim. *Kızımı kazanmaya geldim.*"

Kelimeleri kulağıma çarptığında içimde bir anlık şaşkınlık dalgası yükseldi. Beni kazanmaya mı gelmişti? Babam... Haris Alatav, bu adam, yıllarca bana eziyet eden, beni kontrol etmeye çalışan bu adam, şimdi beni kazanmaya geldiğini mi söylüyordu?

Gözlerimdeki şaşkınlık kısa süreliydi çünkü hemen şüpheyle yer değiştirerek ona baktım. "Beni kazanmaya mı geldin?"

Onun hep bir planı, bir oyunu olurdu. Bu da o oyunlardan biri miydi? Yoksa gerçekten bir pişmanlık mı yaşıyordu? Hissettiğim çelişki giderek büyüdü. Babamın gözlerinde bir an için gerçek bir pişmanlık mı yoksa zekice gizlenmiş bir manipülasyon mu vardı, anlamaya çalışıyordum.

"Evet..." dedi babam, derin bir iç çekerek. "Sana iyi bir baba olamadığımın farkındayım."

Onun ağzından dökülenler yıllardır duymayı beklediğim bir şeydi. Ama ona güvenmek istemiyordum. Zihnimde hâlâ o zalim, acımasız adam vardı. Her şey bu kadar basit olamazdı.

Gözlerimi kıstım. "Ve bunun farkına İmparatoriçe olduğumu dünyaya duyurduktan sonra mı vardın?"

"Arkana benim umurumda değil, Hisar." Geç kalınmış sözler sarf ederken ciddiyetini korudu. "Ama sen benim umurumdasın çünkü benim kızımsın, benim kalemsin."

"Eğer Arkana umurunda değilse neden Bronz'u öldürüp kartını almamı istedin?" diye sordum. "Bana neden böyle bir görev verdin?"

"Çünkü senin gücünü görmek istedim."

CamScanner ile tarandı

Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım. Yıllar boyunca hep aynı oyunları oynadığını görmek artık daha da acı vericiydi. "Her zamanki gibi yanlış yolu seçtin, baba."

"Hisar..." dedi babam, bir adım daha yaklaşarak. Gözlerinde tanıdık bir bakış vardı; bu, bana yaklaşmaya çalıştığı anlardan biriydi. "Sende kontrol edilemeyecek bir güç var. Seni hep kontrol etmeye çalıştım çünkü diğer türlü bambaşka bir insan olurdun. Seni korumak istedim."

"Bu hâle gelmemi sana değil, Roza'ya borçluyum." Gerçek olan buydu. "O, senin aksine bana insan kalmayı öğretti. Bana kurallar koydurdu, duygularımı ifade ettirdi, başımı okşayıp beni sevdi."

Roza... Dünyamdaki tek gerçek sevgi kaynağımdı. O, babamın ve annemin aksine bana sevgi vermişti. Babamın acımasız oyunlarına karşı Roza, bana neyin önemli olduğunu göstermişti.

Roza'nın bana verdiği o sevgiyi asla onda bulamayacağımı biliyordum. Babam hâlâ gücü anlamaya, onu kontrol etmeye odaklanıyordu ama Roza bana gücün ötesinde bir şey öğretti: *Sevgi, insanı daha güçlü kılardı.* Babamın bana asla anlatamayacağı bir gerçekti bu. Onun gözlerindeki pişmanlık, bana gerçek gelmiyordu.

Bu, bir kez daha beni kendi oyunlarına çekmeye çalışan bir maskeydi.

"Sen bu yükü kaldıramazsın," dedi. "İmparatoriçe olmak senin kaderinde yok. O yalnızca yaşlı bir bunağın seni doldurmasıydı."

"Roza'yı kötüleyerek beni kazanamazsın, baba." Gözlerimde bir ateş parladı. "Sadece senden tiksinmeme neden oluyorsun."

"Kartları nasıl kontrol edeceğini ve dünyayı nasıl elinde oynatabileceğini sana gösterebilirim, Hisar," diyerek oyununa devam etti. "Ben, Arkana'ya yıllarımı verdim. Emin ol, burada Roza'dan daha çok zaman geçirdim."

Güldüm. "Roza buranın kurucusuydu ve en güçlü kartı elinde tutuyordu. Aranızda birçok fark var."

"Bir kartı tutmak seni güçlü yapmaz."

"Bir kartı tuttuğumu kim söyledi?" En üst kartın benim kontrolümde olduğunu bilmesi onu rahatsız ediyordu ama daha fazlası vardı. "Kartları nasıl yöneteceğimi öğrendim, onlara nasıl hükmedeceğimi de. Ben bütün kartlara hükmediyorum. Roza bana sadece kartların gücünü değil, Arkana'nın gerçek yüzünü de gösterdi."

CamScanner ile tarandı

Babamın yüzünde anlık bir gölge belirdi. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm, zayıf olduğu anlarda ortaya çıkıyordu. "Buranın gerçek yüzünü bilmiyorsun," dedi o eski güvenini kaybetmeden. "Sana gerçekleri anlatacağım, Hisar ve duyduklarından sonra babanın yanında olmak isteyeceksin."

"Anlatacaklarına neden inanayım ki?"

Dışarıdan silah sesleri yükselmeye devam ediyordu. Çatışmanın giderek şiddetlendiği, patlamaların yankısından belliydi. Helikopterlerin uğultusu, sanki gökyüzünü yırtıyordu. Tüm bunlar olurken babamla aramdaki hesaplaşma dışarıdaki kıyametten çok daha ağırdı. O dışarıdaki savaş, içeridekine kıyasla bir hiçti.

"Çünkü seni kazanmak istiyorum, Hisar," dedi değişen bakışlarıyla. "Sana olan biteni anlatacağım. Bilmeye hakkın var. Doğru olduğunu da kanıtlayacağım. Sadece beni dinlemeni istiyorum."

"Seni dinlemeyi bırakalı uzun zaman oluyor."

"Bronz'un senden neden nefret ettiğini hiç mi merak etmiyorsun, kızım?"

Bu her şeyi değiştirecek bir soruydu. Anlaşılan babam, büyük oynayacaktı. Bronz benden nefret ediyordu ve babam bunun neye sebep olduğunu biliyordu. Belli ki buna sebep olan da oydu.

Onu dinleyecektim. "Anlat," dedim emreden bir tonla. "Fakat yalan söylediğini hissettiğim an, o boynunu keserim."

"Doğru olduğunu zaten anlayacaksın." Dışarıdaki kargaşa onu hiç etkilemedi ve anlatmaya başladı. "Bir vârise ihtiyacım vardı. Abin ne yazık ki yürüme engelli olunca onu artık bir vâris olarak görmediler. Benim için oğlumun bedensel durumu sorun değildi ama Arkana bunu sorun etti. Ya kartımı teslim edecektim ya da bir vâris daha dünyaya gelecekti."

"Bu yüzden doğdum."

Babam başını onaylarcasına salladı. "Evet. Sen doğunca her şey düzelir sandım. Ama büyüdükçe, aklın erdikçe, istediğim gibi bir evlat olmamaya başladın. Başarıya adım adım yaklaşacağını düşünürken tam tersine başarısız olmaya başladın. Bu yüzden kendime başka bir vâris bulmaya çalıştım... Ve başardım da."

Kaşlarımı çattım, babamın neye atıfta bulunduğunu anlamaya çalışıyordum. Her kelimesi bir bilmece gibiydi ama altında yatan gerçeği hissetmeye başlamıştım. "Gümüş, ilk çocuğunun İmparator olacağından o kadar emindi ki asıl cevheri hiçbir zaman görmedi. Bir numaraya çok

CamScanner ile tarandı

odaklanmıştı. İki numaralı kızına da en az bir kadar değer verdi. Ama üç numaralı çocuğu... Gözü asla onu görmezdi. O çocukta bir şey vardı. Görünmezdi. Büyük bir ailede fark edilmiyordu bile. Ama ben fark ettim. Zeki olduğunu anladığımda, onu kendi tarafıma çektim."

Gözlerim bir anda büyüdü. Damarlarımın arasındaki kan, şiddetle akmaya başladı. Babamın kimden bahsettiğini anlamam fazla uzun sürmedi. "Bronz..." diye fısıldadım. Bir abisi ve bir ablası vardı.

"O zamanlar ona VI diyorduk," dedi. Her kelimesi balçıkla sıvanmama neden olacaktı. "VI, akıllı ve hedefleri olan bir çocuktu. Onunla vakit geçire geçire tanımaya başladım. Arkana'nın tarihinin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ve Gümüş'ün günün birinde bütün işleri batıracağına emindim. KALE'nin temellerini atmaya başladım. Resmî olmasa da KALE'nin ilk askeri aslında VI idi. Gümüş, oğlunu o kadar görmüyordu ki kendime bir asker yetiştirdiğimden habersizdi."

Söylediği her şey zihnimde tekrar tekrar yankılanırken bütün düşüncelerimi altüst eden bir gerçeği öğrendim. Geçmişin karanlık detayları, birer birer ortaya çıkıyordu. Bu, asla beklemediğim bir şeydi. KALE... Bronz, yani VI, babamın kurduğu askerî teşkilatın temelinde yer almıştı ve ben bu gerçeklerden tamamen bihaberdim.

Bir asker... Bronz göründüğünden çok daha fazlasıydı. Nasıl bunca yıl bu gerçeği görmezden gelmiştim?

"Onu bir asker olarak yetiştirirken hesaba katmadığım bir şey oldu."

Sanki göğsüme bir ağırlık çökmüş gibi hissettim. Babamın, Bronz'la ilgili planları sandığımdan çok daha derindi. Ama hesaba katmadığı şey neydi?

"VI... Senden gözünü alamıyordu." Elini yumruk yaptı. Sanki geçmişin her detayı zihninde yeniden canlanıyordu. "Artık yanıma eğitim için değil, senin için gelmeye başlamıştı. Yılanın başını o zaman ezmeliydim! Ama planımı öylece sekteye uğratamazdım."

VI, senden gözünü alamıyordu.

Bronz, benden gözünü alamıyordu.

Babamın anlattıkları karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Olanları kavramaya çalıştıkça duygularımın girdabında kayboluyordum. İfadesiz kalmalıydım. Kendimi kontrol altına alıp soğukkanlı durmalıydım çünkü bedenimdeki çipler, duygu durumlarımı ona iletiyordu. Zihnimde hareketlik olmamalıydı. Çok zor olacaktı ama yapmam gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Daha da öfkelendi. "Yıllarca onu fark et diye çırpındı," dedi babam, ifadesi sertleşirken. "Sen ise kendini annene beğendirmekle meşguldün."

Yüreğimde derin bir sancı oluştu. Annem... Annemin sevgisini kazanmak için verdiğim mücadele, hayatımın her anını esir almıştı. Bir an için o yılların acısı içime doldu.

Bir yanım hâlâ annemin sevgisini arzuluyor, diğer yanım ise babamın söylediklerıyle yüzleşiyordu.

Sessiz kaldım. Zihnimde yankılanan düşünceler beni esir alırken babamın anlattıklarını dinlemeye devam ettim. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, biliyordum.

"Zaman geçti. VI sana karşı daha da ilgili davranmaya başladı. Örgütte aşk yasaktı. Sen ise her zaman olduğu gibi başarısız oldun ve kart sahibi olamadın. Seni ve kendimi Arkana'da tutmak için bir yol bulmalıydım. Ölecektin ama ben dışında biri daha senin ölmeni istemiyordu."

Bronz... Babamın planlarının çok ötesinde duygular taşıyordu ve ben bunun farkında bile değildim. Nasıl olurdu? Bu adam, bu sert ve karanlık dünyada, bana nasıl ilgi beslemiş olabilirdi? Yıllar boyunca gözlerimin önünde ama görünmez bir şekilde kalmış bir sevgi... *Nasıl görememiştim?*

"VI, gözümde artık yalnızca bir asker değildi. Büyüdü, bir delikanlı oldu, ailesine bile karşı çıkacak gücü kendinde buldu. Seni kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Büyük bir felaket gelmek üzereydi; eğer VI ile sen bir ilişkiye başlarsanız bu durdurulamaz olurdu. Bunu engellemeliydim. Durumu gidip Gümüş'e anlattım ve olaya hemen el attık."

Ağzından dökülen her bir kelimede duygularım kontrol edilemez bir şekilde kabarıyordu. *Büyük bir felaket gelmek üzereydi; eğer VI ile sen bir ilişkiye başlarsanız bu durdurulamaz olurdu.*

Onunla bir ilişki içinde olmak...

Çok imkânsız geliyordu.

Neden imkânsız geldiğini kavramaya başlamıştım. Bronz'un yalnızca hayatına değil, duygularına el konulmuştu. O, sadece bir asker olarak görülmüş, sevmesi, hissetmesi yasaklanmıştı. Onun içindeki her kıvılcım söndürülmüştü, duyguları da tıpkı görevleri gibi dizginlenmişti. Ve ben, o ateşi hiçbir zaman fark edememiştim.

"Aldığımız karara göre sen Atlas'la, Eva da VI ile nişanlanacaktı. İlk adım olarak seni ölümden kurtarmak için doğum gününde Atlas'la evleneceğini duyurdum. İpler o zaman koptu."

CamScanner ile tarandı

Oturduğum yerden kalkıp tam karşısında durdum. "Yalan söylüyorsun," dedim. "Bundan dolayı Atlas'la evlenmemi istemiş olamazsın! Yalan söylüyorsun, baba!" Bu çok korkunçtu. Sırf, Bronz benden uzak dursun, aramızda hiçbir bağ olmasın diye beni onun en yakın arkadaşıyla evlendirecek kadar gözü dönmüştü.

Bunun ağırlığı, ruhumda derin yaralar açıyordu. *Nasıl bu kadar acımasız olabildin, baba?*

Babam rahatlıkla, "Sizi ayırmamız gerekiyordu," dedi.

"Biz zaten bir olamamıştık!" diye bağırdım. Hesap sorarcasına onun göğsüne vurdum. Art arda vururken konuşmaya devam ettim. "Biz zaten ayrıydık! Senin oyunların, senin planların yüzünden o adamı hiç tanıyamadım!"

"Biz buna önlem almak diyoruz, Hisar."

"Sen kendi kızını istemediği biriyle evlilik yapmaya zorlayacak kadar alçak bir adamsın!" Babamın göğsüne vurdukça parmak uçlarımdan çocukluğumdan bugüne kadar bastırdığım her isyan dökülüyordu. "Bunu neden yaptın, baba? Neden bizi bir araya gelmeden ayırdın?"

Bir şeyleri çok net olmasa da hatırlıyordum. O gün doğum günümdü. Aynı zamanda ölüm günümdü. Hem kendim gibi hissediyordum hem de bir o kadar ben değil gibiydim. Sanki kendimi dışarıdan izliyordum.

Beni kollarımdan tuttuğunda ona vurmamı engelledi. "Merak etme," dedi kayıtsız bir şekilde. "Tıpkı senin gibi VI da bu sözlenme işine şiddetle karşı çıktı," diyerek anlatmayı sürdürdü. "Korktuğumuz başımıza çoktan gelmişti. VI sana vurgundu. Bu asla kabul edebileceğimiz bir şey değildi."

Durdum.

Ondan hızla geri çekilip söylediklerine dikkat kesildim.

O üç kelime... *VI sana vurgundu.* Zihnimde çarparak dolaştı. Kalbimde derin bir çatlak açılıyordu. Bunca zaman bu gerçeği görememiş hatta belki de görmek istememiştim. Kabul etmesi zor olan bir hakikatin ağırlığıydı bu. *Bronz, bana vurgundu.*

Görmemiştim. Onu hiç görmemiştim. Belki de anneme duyduğum o bitmek bilmeyen hasret, gözlerimi kör etmişti. Onun sevgisini kazanmak için harcadığım çaba, Bronz'un bana olan hislerini görmemi engellemişti. O zamanlar hep başka birini, başka bir duyguyu aramıştım.

CamScanner ile tarandı

"VI'yı zorladım. Ama bana mısın demedi. Statüsünü düşürmekle tehdit ettim ama kartını umursamadı bile. Ne yaparsak yapalım karşı çıkıyordu."

Ne kadar zordu Bronz için... Her şeye rağmen ayakta durmak, bana olan hislerini bastırmaya çalışmak... Ve ben, bu yükü hiç fark etmedim.

Kartlar, değişen bu dünyada her şeyin temeli sayılırdı ama Bronz... O, kartını bile önemsemeden her şeye meydan okumuştu. *Benim için...* Yüreğimde bir hüzün dalgası yükseldi. Beni kurtarmak için daha neleri göze almıştı, neleri feda etmişti?

"Son çare olarak onu yakın arkadaşı Eva'yla tehdit ettim."

"Yakın arkadaşı mı?" diye sordum nefesimi tutarak.

"Evet," dedi babam. "Eva ve VI yakın arkadaşlardı. Hatta onlar üç yakın arkadaştı. Sözlün Atlas da onların arkadaşıydı."

Atlas... Eva... Bronz. Zihnimde bir kıvılcım çaktı, sanki tüm parçalar birleşiyordu. Roza'nın bana çocukken anlattığı masal geldi aklıma, her detayı zihnimde yeniden şekillenmeye başladı. *Üç yakın arkadaş... Birbirine düşman kesilmişti.* Masalların gerçeklerden ilham aldığını kim bilebilirdi? O eski masal, şimdi benim hayatımın merkezindeydi.

Gökten üç elma düştü.

Üçü de birbirine düşmandı artık.

Bu dünya, sevgiye ve dostluğa yer bırakmıyordu. Her şey bir hesap, her şey bir plandı. Duygular sadece taşların hareket ettirildiği satranç tahtasında feda edilen piyonlardı.

Yüzümdeki ifadeyi kontrol etmekte zorlanıyordum. Kalbimdeki acı damarlarıma yayılıyor, her şeyi daha da bulanık ve karanlık hâle getiriyordu. Bir şeyleri anlamalıydım, bu karmaşayı çözmeliydim. "VI'yı nasıl tehdit ettin?" diye sordum.

"Eva..." diye başladı. "Ona çok değer verirdi. İyi bir aile kızı ve etrafına neşe saçan biriydi."

Eva'nın yüzü, zihnimde belirdi. Videolardan gördüğüm kadarıyla öyleydi. Babamın kayıtsızlığı bu masumiyetin nasıl bir çürümeyle karşılaştığını gösteriyordu.

"VI'ya bir seçenek sundum: Ya Eva ölecekti ya da onunla evlenmeyi kabul edecekti. Ona gözlerinin önünde işkence ettirdim ama ne Eva ne de VI yıldı. İkisi de dirayetli çıktı."

CamScanner ile tarandı

Her şey daha da dehşet verici hâle geliyordu. *Bir seçenek...* Kalbim sıkıştı, nefes almakta zorlandım. *Bronz ve Eva... Nasıl bir cehennemin içine itilmişlerdi?*

"Eva'ya tecavüz etmeye başladılar," dedi babam, yüzünde en ufak bir değişiklik olmadan.

Duyduklarım karşısında beynim uyuştu.

Tecavüz mü?

Bunu nasıl normal bir şey gibi söyleyebilirdi?

Midem kasıldı.

Yüreğimde bir soğukluk hissettim. Zihnimde karanlık bir boşluk açıldı. Eva'nın yüzü, o ışıldayan gözleri... Geçmişte Eva'nın hamile olduğunu öğrenmiştim. Tecavüz sonucu bir çocuğa mı hamile kalmıştı? Zihnimde yankılanan bu soru giderek daha bulanık bir hâle geliyordu. Babamın, Eva'nın hayatını böyle karanlık bir uçuruma sürüklemesi...

Bedenim buz kesti, dudaklarım titredi. *Eva... Neler yaşamıştın?*

Her kelimesi kıymık gibi battı. Babamın acımasızlığını biliyordum ama bu... Bu, tahammül edebileceğimden çok daha fazlaydı. Eva'nın yaşadığı o tarifsiz acı ve babamın bunu normal bir şey gibi anlatması tarif edilemez bir nefret dalgası uyandırdı.

"O kadar çok çığlık attı ki," diye devam etti babam. "En sonunda ses telleri hasar gördü."

Bronz'un neden ses tellerimle bu kadar ilgilendiğini şimdi anlıyordum. Her sesimi yükselttiğimde, Bronz'un yüzünde bir karanlık belirirdi. *Eva...* Onun çığlıkları, Bronz'un zihninde bir iz bırakmıştı. Benim en ufak bir yüksek sesle konuşmam bile Bronz'un aklına o korkunç anları getiriyordu. Sesim, onun ruhundaki yaraları yeniden açıyordu.

"Yeter!" dedim daha fazla duymak istemeyerek. "Yeter!" Dizlerimin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlamak istiyordum ama yapamazdım.

"Daha anlatacaklarım bitmedi!"

"Dinlemek istemiyorum," dediğimde dolan gözlerime aldırmadan onu omzundan ittim. "O sesini keseceksin, Haris Alatav! Sen iğrenç, nefes almaması gereken bir mahluksun! Senden iğreniyorum!"

Beni kolumdan tuttuğunda, "Dinleyeceksin," dedi.

Dirseğimle onun çenesine vurduğumda babam olmasına aldırmadım. Silahımı çıkartıp onun alnına dayadığıma nefes nefese bir hâlde, "Bu çok korkunç... Bu iğrençliği nasıl yapabildin?" dedim. "Hem de arkadaşının

CamScanner ile tarandı

gözü önünde, onu nasıl yok edebildin! Bu tetiğe basmamam için tek bir şey söyle yoksa yaşayacak bir dakikadan bile olmayacak!"

"Bronz'a *ne* yaptığımı bilmiyorsun." Elinde büyük bir koz vardı. "Bunu duymak isteyeceksin."

"Yemin ederim," dedim büyük bir inançla. "Yemin ederim ki seni yaşatmayacağım, baba. Çabuk anlat!" Silahımı indirdiğimde nefes alamadığımı fark ettim. Kalbim çok kötü ağrıyordu. Koltuğa geçip otururak söyleyeceklerini dinledim.

Babam duygularından arınmış bir şekilde devam etti. "VI'ya bir şans daha verdim, bunu hemen durdurabilirdi. Ona son bir seçenek sundum. Eva kabul etmese de VI en sonunda kabul etti ve Eva'ya yapılan bütün işkenceler son buldu."

Seçenekler... Bronz hep seçeneklerden nefret ettiğini söylerdi. "*Ben, seçenekler arasında kalmamak için Bronz oldum,*" demişti bir keresinde. Bu sözleri şimdi daha iyi anlıyordum.

"Eva, artık böyle yaşamak istemediğini söyleyip duruyordu." Kısa bir es verdi. "Sesi çıkmıyordu. Ben onun oracıkta öldüğünü sanmıştım ama VI onu kurtardı. VI, teklifimi kabul ettiğinde ise onu artık tamamen elime geçirmiştim."

Bu korkunç gerçeğin ağırlığı altında eziliyordum. Babamın, VI'yı böyle bir çaresizliğe sürüklemesi ve Eva'ya yapılanlar, tarifsiz bir acı yarattı. "Ona ne yaptın? Hafızasını mı sildin?" diye sorarken sesim titriyordu çünkü cevabını öğrenmekten korkuyordum.

Babamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme, içinde ne kadar büyük bir kötülük barındırdığını açıkça gösteriyordu. "Daha kötüsü..."

Daha kötüsü ne olabilirdi ki?

"Ne yaptın?" Öfkem bedenimi ele geçirdi, kelimeler dudaklarımda patladı.

İfadesinde büyük bir haz belirirken, "Sana dair iyi hatırladığı ne varsa kötü hatırlamasını sağladım," dedi. "Ona nefret tohumları ektim. Seni asla unutmaması ama hep nefretle hatırlamasını sağladım. Artık sana karşı sebepsiz bir nefret besliyordu."

Kulaklarım çınladı. Nefes almak bile zorlaşmıştı. Babam, her şeyi en ince detayına kadar planlamıştı. Bu oyun, başından beri benim hayatımı mahvetmek üzerine kurulmuştu. Bronz'un bana karşı duyduğu o

CamScanner ile tarandı

nefreti, babamın bilerek yaratmış olduğunu öğrenmek... Bu gerçekten dayanılmazdı.

Tutunacak bir dal aradım. Her şey üst üste gelmişti.

Bronz benden gerçek anlamda nefret ediyor sanmıştım.

"Günler sonra..." diye devam etti babam. "VI yeni bir zihinle aramıza döndü. Artık sana bakmayı bırakmıştı. Eva'yla nişanlanmayı kabul etti. Olan biten her şeye rağmen ona karşı hep merhamet duydu. Artık onu seviyordu."

Yüreğimde harlanan bir yangın vardı, her kelimesi bu ateşi daha da körüklüyordu. İçimde, patlamaya hazır bir volkan yatıyordu. Bağırmak, tüm gücümle haykırmak istiyordum. Elimdeki silahın bütün kurşunlarını onun bedenine boşaltmak ve onun ölümünü izlemek istiyordum. Ancak ne elim kıpırdıyordu ne de sesim çıkıyordu. Sanki olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Duyduklarımın ağırlığı, tüm bedenimi kuşatmış, zihnimi esir almıştı.

Bu kadarını beklemiyordum. Bu kadar acı verici bir gerçekle karşı karşıya kalacağımı tahmin etmemiştim. Sözleri zihnimde yankılanırken dilim lal kesildi. Bütün vücudum donmuş gibiydi, ruhum sanki her bir kelimeyle biraz daha ağırlaşıyordu.

"VI, kendini Eva'ya âşık, sana da nefret dolu buldu."

"Sana inanmıyorum." Çığlık atmak, bütün gücümle haykırmak, bu korkunç gerçeği kabul etmemek istiyordum. Babamın bu kadar ileri gitmiş olmasını, bu kadar karanlık dolu gerçeği bilerek bana karşı kullanmasını aklım reddediyordu. Lakin ruhum...

Ruhumda bir şeyler paramparça olmuştu.

Gerçek inkâr edilemeyecek kadar ağırdı.

Babamın acımasızca verdiği karşılık beni yere çarpar gibiydi. "Gerçek bu." İfadesi buz gibi içimi donduruyordu. "Sisteme girip sana söyleyeceğim kodlarla arşivlere eriş. Farklı bir isimle kaydedildiği için kimsenin dikkatini çekmedi."

"Kodu söyle," dedim aceleyle ve sisteme babamın söylediği kodu girdim. Hologramla birlikte açılan arşivlerde, tarihlerle birlikte karşıma bütün acı gerçeğin döküldüğünü gördüm.

Bir video... Bir çığlık... Bir gözyaşı...

Gerçekler önümde açıldıkça ruhuma tarifsiz bir karanlık çöktü.

Bu karanlık, asla dağılmayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Babamın anlattıkları doğruydu. Tüm bu dehşet, gözlerimin önünde gerçeklik kazanıyordu. *Gerçek...* O kadar ağırdı ki nefes almak bile imkânsız gibiydi.

Video bir çığlık sesiyle başlıyordu. Bu sesin Eva'ya ait olduğunu anladım. Ancak ekrandaki kişi daha önce gördüğüm Eva'ya benzemiyordu. Saçları sarı değildi. Videodaki kadının Eva olması gerekmiyor muydu? Babam az önce öyle anlatmıştı. İşkencelere maruz kalan Eva'ydı.

Saçları koyu ve bir o kadar da bana benziyordu. Görüntüde kendimi görmüş olmamı anlamdıramamıştım.

"Bu..." derken bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. "Bu videodaki kadın neden bana benziyor?"

Dudakları kenara doğru kıvrıldı. "Hafızanı sildiğimiz için neler olduğunu bilmiyorsun," dedi küstah bir tavırla.

"Hemen anlat!"

"Arkana, VI'nın zaafının sen olduğunu biliyordu. Bu yüzden VI ve Hisar esir alınırsa VI seni kurtarmak için ne söylesek yapacak durumdaydı. O yüzden ikiniz de esir alındınız. Ancak..." Nefes alamadım. "Kaçırılan kişi her ne kadar sen sanılsa da sen değildin. Eva'ydı. O senin yerine geçmişti. Üstelik bunu daha önce de yaptığınızı anladık. Arkana'yı hiçbir zaman kandıramazsınız."

Titredim.

Aklıma çok kötü düşünceler gelmişti. Düşündüğüm gibi olmaması için kendimi zorlamaya çalıştım ama her şey zihnime bir zehir gibi sızıyordu.

"VI gözleri önünde tecavüze uğrayanın sen olduğunu düşünüyordu, Hisar. Yaşadığı acıyı düşünebiliyor musun? Dayanamıyordu. Kahroluyordu. En sonunda buna bir son vermek istedi. Ne dediysek kabul etti. Sonra adamların elinden kurtardığı kişinin sen değil, en başından beri Eva olduğunu fark etti. Eva ise yer değiştirmenin bedelini kötü ödedi."

Bunları hatırlamyordum. Eva'yla yer değiştirecek kadar yakındık demek ki ama ona dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kendimden nefret ettim. Zihnimden nefret ettim. Eva'nın yaşadığı tüm o acıları aslında benim yaşamam gerekiyordu...

Yer değiştirmenin cezasını Eva çekmişti. Eva... Ah, Eva... Bütün bunları bilip nasıl rahatça nefes alacaktım?

CamScanner ile tarandı

Göğsümdeki sıkışma öyle derindi ki yutkunamadım bile. "Ceza çeken kişi ben olmalıydım!" dedim. "Onun hiçbir suçu yoktu! Gerçeği bilmenize rağmen nasıl bunu yapabildiniz? Biliyormuşsunuz işte!"

Dayanamadım. Çok acı vericiydi. Daha da şiddetlenen öfkeyle, "Nasıl?" diye sordum. "Nasıl böyle bir şey yapabildiniz?"

Babam duruşunu hiç bozmadı. "Arkana'nın geleceği için her şey yapılır, Hisar."

Sözleri bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. "Bir kadına tecavüz değil! Bu değil..." dedim titreyerek. "Bu... Bu çok fazla. Arkana'nın tarihini kendi varlığınızla kirlettiniz!"

"Anlatacaklarım daha bitmedi."

"Hiçbir şey dinlemek istemiyorum!" Kusmak istiyordum. Daha bilmediğim neler vardı? Daha neler olmuştu?

"Gerçeklerden kaçamazsın, Hisar," dedi sakin bir sesle. "Eva ve VI nişanlanınca Atlas çılgına döndü. Atlas iyi bir çocuktu ama tek kötü özelliği vardı. Aslında bu, bütün erkeklerin ortak sorunuydu. Âşık olduklarında beyinlerini kullanmamaları..."

Dikkatimi anlattıklarına vermeye çalıştım. Eva'ya yaşatılanlar zihnimden çıkmıyordu.

"Atlas, Eva'ya âşık olduğu için VI'nın bu evlilik olayını asla kabul etmeyeceğini düşünüyordu," diye ekledi babam.

Aşk... Aşk mıydı bütün bunları bu kadar derin kılan? Aşk mıydı Atlas'ı bu karanlığa sürükleyen?

Ama aşk, bir yanılgıydı bazen. Ve bu yanılgı, onu uçuruma itmişti.

Anlatacaklarını bitirmesini beklediğim için araya girmedim.

"Arkadaşına inanıyordu da karşısındakinin kimler olduğunu unutuyordu. Eva'nın büyüyen karnını gören Atlas için her şey bitmişti. Eva sonuç olarak hamileydi ve bu çocuk Atlas'tan değildi. VI'dan hamile kaldığını zannetti. Atlas, tam olarak bu yüzden VI'ya düşman kesildi."

Kime üzülecektim?

Kime yanacaktım?

Bir zamanlar aynı yolda yürüyenler, şimdi birbirine karşı birer düşman olmuştu.

"Dostu, kardeşi olarak gördüğü adamın ihanetine uğradığını düşündü."

CamScanner ile tarandı

İhanet... Atlas'ın kalbinde büyüyen bir kara delikti ve tüm dünyasını yutmuş olmalıydı.

"Ve bu, onu bitirdi."

Atlas'ın yıkımı, bir kalp kırıklığından doğmuştu. Sevginin en karanlık yüzü, onu Kuklacı yaparak herkesin karşısına tekrar çıkarmıştı. Aşk, bazen yalnızca bir umut ışığı değil, bir lanet de olabiliyordu.

Bir kalp ne kadar kırılırsa o kadar acımasız olurdu. Atlas, işte bu kırık kalbin eseriydi. Kuklacı, o aşkın karanlık bir suretiydi artık.

"Bu üçlü böylelikle sonsuza dek bölündü," dedi babam.

Üç dost, üç aşk, üç ihanet...

Bu zincirler bir daha asla birleşmeyecekti.

"Tarih tekerrür etmedi. Uzun yıllar önce âşık olan İmparator ve İmparatoriçe birbirlerine ihanet ederek Arkana'nın sonunu getirecekti. Gümüş de ben de bunun tekrar yaşanmasını istemiyorduk."

Gözlerimi kısarak babama baktım. "İmparatoriçe'nin varlığından haberdardın o zaman..."

"Roza'nın kim olduğunu en başından beri biliyordum, Hisar. Ama onu hiçbir zaman İmparatoriçe olarak kabul etmedim," derken derin bir kibirle doluydu. "Kartın gerçekten yok edildiğini düşündüm. Tek yanıldığım konu buydu." Gözlerimin içine baktı. "Bunun tekrarlanması Arkana'nın tamamen yok olması anlamına gelirdi. Bu yüzden böyle bir yol izledik."

Yumruklarımı sıktım. "Siz..." dedim acıyla.

Gözlerimin içine baktı, o bakışın derinliği ruhuma dokunuyordu.

Beni izliyordu ama aslında kendini görüyordu o gözlerde.

Babam sakince, "Arkana böyle bir yer," dedi. "Uğruna herkes harcanır. En iyiler bile. Bronz'un senden neden nefret ettiğini biliyorsun. Bunu ona yapan benim. Onun zihnine nefret tohumları ekerken bir an bile düşünmedim. Hem seni unutmadı hem de senden ölesiye nefret etti. Eva'ya ise kıyamete kadar bağlı kalmasını sağladım. Şimdi gidip ona her şeyi anlatabilirsin. Artık ne olduğunu biliyorsun, Hisar."

Ne aklımın ne de kalbimin kaldıracağı şeylerdi.

Babam... Sadece insanlar üzerinde değil, hayatlar üzerinde de oynanan bu büyük oyunun baş mimarıydı. Arkana'nın geleceği için neleri feda ettiğini, kimleri harcadığını şimdi daha iyi anlıyordum. Ama bunun bedeli... Bunun bedeli çok ağırdı. Gözlerimde biriken yaşları tutmaya

CamScanner ile tarandı

çalıştım, intikam arzusu içimde büyüyordu. Her şeyin bu kadar karanlık, bu kadar acımasız olduğunu kabul etmek ne kadar da zordu.

"Anlatamam," dedim kasvetli bir ruhla. Babam şaşırmış gibiydi. Bu tepkim onu hazırlıksız yakalamıştı. "Anlatmayacağım," diye tekrarladım. *Bu acıyı dile dökmek mümkün değildi.*

"Bunu söylemeyi hiç düşünmezdim fakat... Unutması iyi olmuş. Çok ağır şeyler... Çok ağır. Şimdi, karşısına çıkıp nasıl diyeceğim ki? Nasıl diyeceğim? Kıyamet vaktinden önce kopar, hem de onun tarafından!"

Bronz'a bu kadar ağır gerçekleri nasıl anlatabilirdim ki? *Babamın kurduğu oyunlar, Eva'nın yaşadıkları, Bronz'un kalbine zorla ekilen sevgi, aklına zorla ekilen nefret tohumları...* Bütün bunlar o kadar derindi ki gerçekleri açığa çıkarmak, felaketi başlatmaktan başka bir şey olmazdı. Kalbimde kopan fırtına büyürken onu dindirecek kelimeleri bulamıyordum.

"Kıyameti çıkaracak olan da durduracak olan da sensin, kızım." Gözlerimin içine sahte olduğunu hissettiğim bir şefkatle baktı. "Kartını terk et ve Arkana'dan çekil."

Kaşlarım havalandı. "Neden bunu yapayım?"

"Ailene ancak böyle geri dönebilirsin."

"Beni hiçbir zaman istemeyen, bir kere bile gerçek anlamda evlat olarak görmemiş aileme mi döneceğim?"

"Seni her şartta kabul edecek kişiler bizleriz," dedi samimi olmaya çalışarak. Ama o samimiyet sahteydi. "Burası senin kaldırabileceğin bir yer değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Tahtımda kendimden emin bir şekilde geriye yaslandım. Bu güç, yıllardır hissetmediğim bir şeydi. "Burası artık bana ait, beni durduramazsın."

Babamın gözlerinde bir şeyler parladı. "Anneni hiç özlemedin mi Hisar?" diye sordu, beklenmedik bir hüzünle.

İşte bunu dememeliydi.

Annem... Kalbimin en derin yarasına dokunmuştu. O yara, hep kanayan bir yara... İyileşmeyen, hep acıtan.

Ruhum bir an daraldı. Gözlerim boşluğa daldı. "Annem..."

Hayatım boyunca bana en çok sevgi vermesini beklediğim ama asla alamadığım tek kişiydi. O, benim ulaşamayacağım bir yıldız gibi hep uzaklarda kaldı. Hep onu sevmem için bir sebep aradım, hep bir gün bana sevgi göstereceği umuduyla yaşadım. Ama o umut, her defasında içimde sönüp giden bir mum ışığıydı. Hep uzaktı, hep soğuktu, hep kayıtsızdı.

CamScanner ile tarandı

Yüreğimdeki kırk mum, yanar yanar dururdu.

Şimdi ise babam, anneme olan bu en büyük zayıflığımı kullanıyordu. Bunu biliyordu ve en derin yarama dokunarak beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

"O seni çok özledi ve aslında buraya gelmemi isteyen de oydu."

"Yalan söylüyorsun." Annemin adını duymak, uzun zamandır bastırdığım duyguları tetiklemişti. Babamın söyledikleri, en derin arzularıma dokunuyordu ama ona güvenmiyordum.

"Yalan ya da değil. Evin seni bekliyor," dedi. "Yıllardır kendine bir ev kurmaya çalıştığını biliyorum, kızım. Ama buna gerek yok. Buraya seni kazanmaya geldiğimi söylemiştim."

Evet, *bir ev,* diye düşündüm. Yıllardır bir yere, birine, bir aileye ait olma arayışındaydım. Ama hiçbir zaman tam olarak bulamadım. *Hep boşlukta kaldım, hep yalnızlıkla çevriliydim.*

Ayağa kalktım. Tüm bu düşünceler, içimde bir volkan gibi kaynıyordu ama o volkanı artık kontrol edebiliyordum. Yavaşça onun tam karşısına dikildim. Babamın önünde artık bükülen değil, dimdik duran biriydim.

"Hatırlıyor musun baba?" dedim tehlikeli bir tınıyla. Ona baba demek midemi bulandırıyordu. "Bana küçükken bir şey demiştin. *Bir Alatav kendisine yapılan hiçbir suçu asla affetmez.*"

Silahı ona doğrulttum.

Onu tekrar vuracaktım.

"Diz çök, Haris Alatav," dedim. Bir zamanlar gücünü bana karşı kullanan babam, şimdi o gücün altında ezilen olacaktı. "Bana hayatın için yalvar."

Beni asla böyle görmeyi beklemiyordu. Yıllardır güçle yoğrulmuş o kontrol hissi, ilk kez sarsılmış gibiydi. Diz çökmek mi? Bu, onun için bir yenilgi hatta belki de benliğine vurulmuş en büyük darbe olacaktı.

Kendini hızlıca toparladı.

"Sana yalvarmayacağım, kızım," dedi. Sesi, eskisi kadar vurdumduymazdı ama bu kez içinde bir çatlak hissediliyordu. "Benim hayatım senin elinde değil. Beni öldürsen bile hiçbir şey sona ermeyecek."

"Diz çök!"

"Beni gerçekten vuracak mısın?"

CamScanner ile tarandı

"Seni delik deşik edeceğim!" dedim hırsla. "Eva'ya... Bronz'a... Bunları yapmamalıydın! Bütün kurşunları sana boşaltsam da içim soğumayacak! Allah kahretsin, nasıl böyle bir şey yapabildiniz?"

Her şey beni bu noktaya getirmişti; kaybettiğim yıllar, yok edilen hayatlar, unutulan sevgiler... Ellerim titremezken silahın namlusunu babamın kafasına dayadım. Parmaklarım tetikte, gözlerimse ona dikilmişti.

"Herkes yapması gerekeni yapar, Hisar."

"Haklısın. Ben de yapmam gerekeni yapacağım. Seni bir kere gözümü kırpmadan vurmuştum," derken tetiği çekmek üzereydim. "Gözüme iyi bak. Yine vuracağım."

Babamı öldürmek üzereydim. Ellerim, yılların öfkesini ve intikam arzusunu taşıyordu. *Böyle nasıl yaşayacaktık? O hepimizi öldürmüştü hem de mezara koymadan...* Gözlerinde bir an için bir titreme gördüm. O kibirli, soğuk duvar bir an için çatladı. Ama çok kısa bir an... Belki o da biliyordu, bu kez geri dönüş yoktu.

Tetiğe bastım.

O an, hücrelerimde şiddetli bir volkan patladı. Her şey son bulacaktı. Fakat o son, benim planladığım gibi olmadı. Silahın soğuk metali, parmaklarımın altından kayarken bir anda elimdeki silaha çarpan sert bir darbe hissettim. Elim yana savruldu, tetiğe basan parmaklarımın hâkimiyeti bir anda yitip gitti.

Kurşun, babamın tam kafasına gitmek üzereyken yön değiştirdi. Salonun ağır sessizliğini yırtan kurşun hedefinden sapıp, babamın omzunu sıyırarak geçti. Vücudu bir an için geriye savrulduğunda omzundan kanlar aktı.

Buna sebep olan ise...

Bronz'du.

Babam omzunu tutarken dik durmaya çalıştı. "Asıl adamımız da gelmiş," dedi sinsice gülerek.

Bronz... Ceketinin altındaki beyaz gömleği tamamen kanlar içindeydi, bir çatışmadan çıktığı her hâlinden belliydi. Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu.

Artık gözlerinde acının izi yoktu.

CamScanner ile tarandı

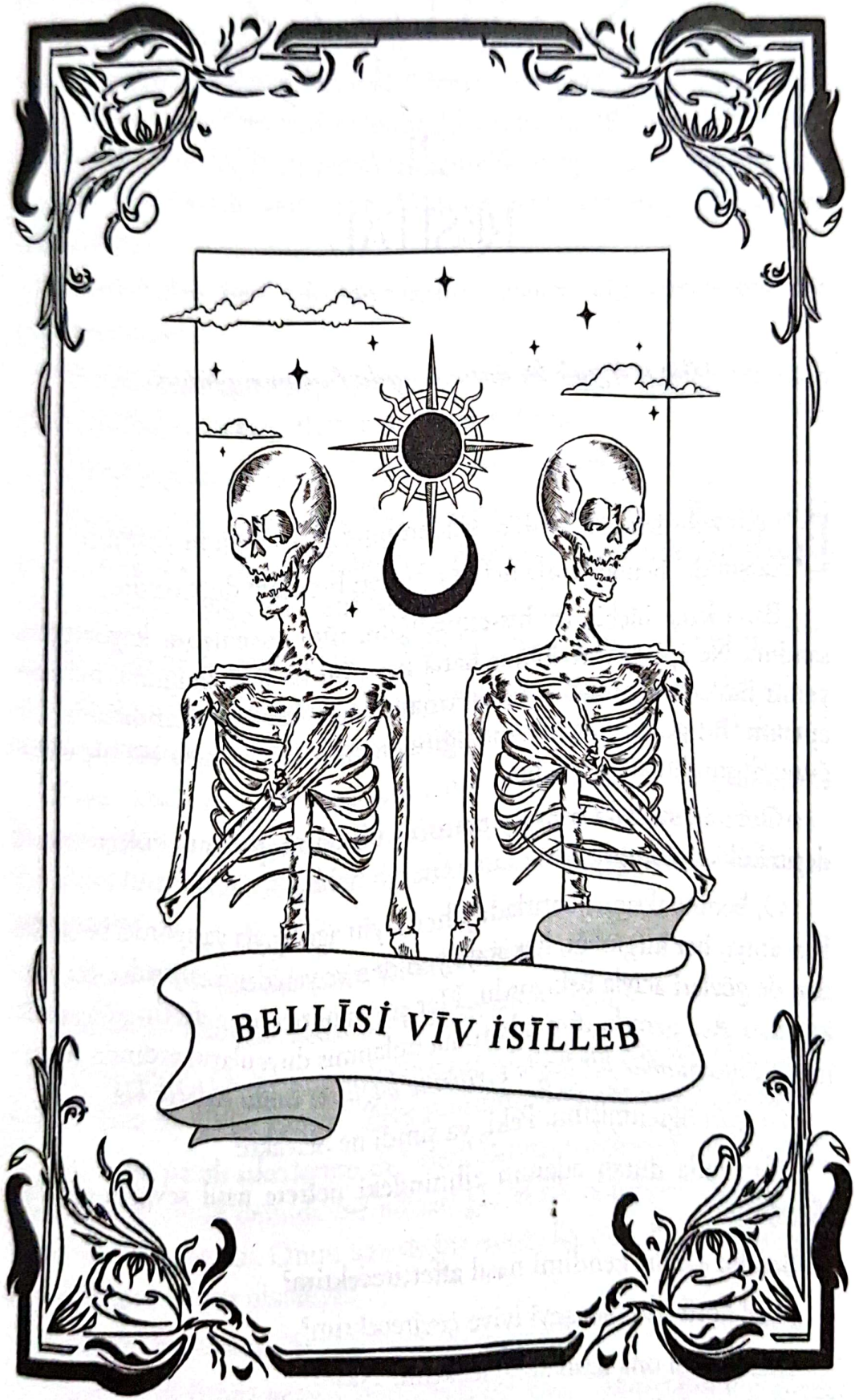

CamScanner ile tarandı

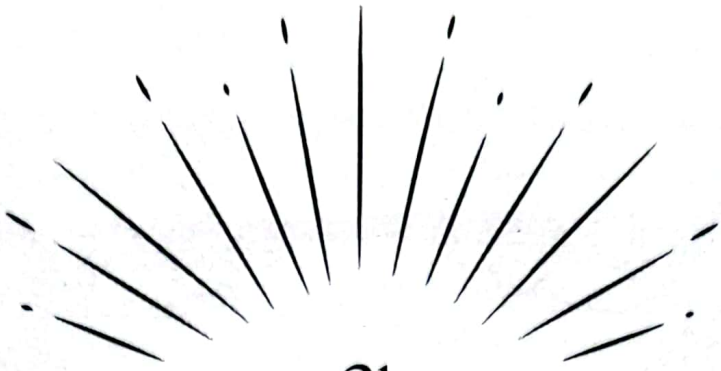

21.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Bir çift kehribar göz, artık o eskiden taşıdığı acı tonunu yitirmişti. Karşımda, benden zorla nefret ettirilen bir adam duruyordu.

Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini, tüm duygularını kaybettiğini sandım. Ne aptalım. Kalbinde bana karşı bir boşluk olduğuna, nefretin yerini başka hiçbir şeyin dolduramayacağına kendimi inandırdım. Ne aptalım. Bir geçmişimizin olmadığını, aramızdaki bu bağın bir hiç olduğunu düşündüm. Ne aptalım.

Oysa aramızdaki o bağ yıpranmış olsa da kopmamış, ruhlarımızda derin kökler salmıştı.

O, benim aksime, hatırladığı her şeyin ağırlığıyla yaşıyordu belki de. Her anıyı, her kırgınlığı, her acıyı yeniden ve yeniden yaşıyordu. Bu yüzden de gözleri acıyla bakıyordu. Her şey yanıltıcı bir nefretin gölgesinde kalmıştı. Asıl gerçek, tüm o katrana bulanmış duyguların ardında gizlenmişti: *Koparılamaz bir bağla birbirine bağlı iki yaralı kalptik biz.*

Gerçeği öğrenmiştim. Peki, ya şimdi ne olacaktı?

Karşımda duran adamın zihnindeki nefrete nasıl sevgi tohumları ekecektim?

Ben bu adama kendimi nasıl affettirecektim?

Nasıl kötü olan her şeyi iyiye çevirecektim?

Olan biteni ona nasıl anlatacaktım? Nasıl?

"Bronz..." diye fısıldadım. Günler sonra onu yeniden görmenin verdiği rahatlık içimi sarmıştı. Kehribar gözleri bana döndüğünde derin bir

CamScanner ile tarandı

nefes aldım; o bakışları ne kadar özlediğimi fark ettim. "Bana neden engel oldun?"

Bronz'un bakışları sertleşti, yüzünde kaya gibi bir ifade belirdi. Silahını indirirken dikkatim elindeki dövmesine kaydı. I rakamı olan eliyle silahı tutuyor ve o elini kullanıyordu. Gülümsedim. Bu konuda yanılmamıştım. O video kayıtları gerçekten sahtelik içeriyordu. Hangi kısımları gerçekti bilemezdim lakin artık Bronz'un yanlış bir şey yapmayacağını biliyordum.

En başından beri tek güvenmem gereken kişi oyken ona hiç güvenmemiştim.

"Onunla önce ben hesaplaşacağım," dedi Bronz. "Hesaplaşırken canlı olmasına ihtiyacım var, Hisar. Bana biraz müsaade et."

"Onun yaşadığını biliyor muydun?" diye sordum.

"Babanla çok eskiye dayalı bir hukukumuz var," dedi Bronz, sanki geçmişin tüm ağırlığını tek cümleye sığdırmıştı. Sonra bakışlarını babama dikti. "Öyle değil mi Haris Alatav?"

Babamın gözlerinde eski bir tanıdıklık vardı. "Çok değişmişsin, VI."

Kehribar gözler kaşlarını çattığında sertlikle, "Bronz," dedi. Adı salonda âdeta yankılandı. "Bana Bronz derler ama sen zaten bunu iyi bilirsin."

Haris Alatav'ın varlığı artık umurumda bile değildi. Tüm dikkatim Bronz'daydı ve bakışlarımı ondan alamıyordum. Onun varlığı, her şeyden daha önemliydi. Gerçekleri öğrenmenin verdiği hissiyatla ona doğru adım attım.

Ona tam olarak *şimdi* sarılmak istiyordum.

Kemiklerim kırılana kadar beni sarsın istiyordum.

Yapamadım. Onun yerine bakışlarım, kanlar içinde olan bedenine kaydı. "Sana mı ait bu kanlar?" diye sordum, endişeyle onu incelerken.

"Babanın paralı askerlerine ait," dedi Bronz, harelerinde acımasız bir parıltıyla. "Kapının önünde bir mezarlığın eksik olduğunu düşündüm. Artık bir sürü ceset var. Onun için de bir mezar kazdım. Beni çağırdığına göre öleceğini biliyor olmalıydı."

Kaşlarım havalandı. "Seni babam mı çağırdı?"

"Evet," dedi Bronz neşteri aratmayan bir sesle. "İmparator'u görmek istemiş çünkü anlatacakları varmış. Geciktim, mazur görün. Giriş biraz kalabalıktı."

CamScanner ile tarandı

Babam araya mesafe koyarak kendini korumaya aldı. Omzundaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu. "Biraz geç kaldın, *Bronz*," dedi sesi titremeden. "Belli ki güzel bir çatışmadan çıkmışsın."

Bronz'un bakışları kendi bedenini bulduğunda yüzünü buruşturdu. "Kıyafetlerimin kirlenmesinden hiç hoşlanmam," dedi. "Kan lekesi... Çok zor çıkar. Ne kadar sinirli olduğumu tahmin dahi edemezsin, Haris Alatav."

Keşke... Keşke onunla normal bir günde olsaydım da yalnızca kıyafet kavgası yapıyor olsaydık. Değildik. Belki de o günlere geri dönemeyecektik. Yorgun gözüküyordu. Teni solgundu.

Bronz'un çenesi kasıldı. "Ben gelene kadar ne anlattın Hisar'a? Neler kaçırdım?"

Babam kan sızan omzunu tutarak gülümsedi. "Ona her şeyi anlattım, VI. İstemediği her şeyi... Hepsini öğrendi. İkiniz de bu oyunun sadece piyonlarıydınız."

Bronz'un gözleri daha da karardı. Babama doğru adımlar atarken beni geride bıraktı. "Yıllarca..." diye başladı, sanki içindeki karanlığı ilk kez dile döküyordu. "Yıllarca ondan neden nefret ettiğimi anlamaya çalıştım. Bir tek bu soruma cevap bulamıyordum. Onu yanımda tutarsam belki anlarım sandım ama hayır, sebepsiz bir nefretim vardı."

Nedenini bilmediğim o uzaklık, o soğukluk her zaman oradaydı. Kalbimin her köşesinde hissettiğim o mesafe, Bronz'un bana bir türlü yaklaşamaması, şimdi anlam bulmaya başlamıştı. O da anlamamıştı... *Sebepsiz bir nefret,* demişti. Ama o nefretin kaynağını bulamamıştı. Yıllarca, o soğuk mesafenin nedenini bilmeden yaşamıştı. Şimdi o boşluğun gerçek sebebi ortaya çıkmıştı.

Kalbim tekledi, sanki her şey yerinden oynadı. Bu gerçekle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Ondan nefret etmemin sebebi sendin demek..." diye ekledi Bronz.

Birden dudaklarımdan dökülen şaşkınlıkla, "Sen..." dedim. *Bronz, babamın söylediklerini duymuş muydu?*

Bronz bir an bana döndüğünde gözlerinde acı gerçek vardı. "Az önceki konuşmalarınızı duydum. Baban bana anlatmanı söylüyordu. Sen de kabul etmedin," dedi. O an, zaman durmuş gibiydi. Gerçeğin ortaya çıkışı, sessiz bir patlama gibi içime işledi.

Son kısmını duyması bile yetmişti.

CamScanner ile tarandı

Ardından babama tekrar döndüğünde, yılların biriktirdiği o öfke, daha önce hiç olmadığı kadar sertti. "Ona yıllarca boş yere kin besledim!"

Benden *neden* nefret ettiğini artık biliyordu. Beni uzaklaştıran şeyin ben olmadığımı anlamıştı. Beni az önce paramparça eden sebebin, babamın ellerinde yoğrulan yalanlar olduğunu duymuştu. Duymasına hem üzüldüm hem de... Bir yük gibi omuzlarımdan kalktı bu sır.

Çünkü bu gerçekler benim dile getiremeyeceğim kadar ağırdı.

Bronz sadece bunu duymuştu. Eva'ya ne yaşatıldığını biliyor muydu?

Ya da eski dostu Atlas'la neden düşman olduğunu biliyor muydu?

Babamın en başından beri neler yaptığını biliyor muydu?

Sanırım bilseydi babamla bu konuşmayı yapmazdı.

Tek duyduğu benden *neden* nefret ettiğiydi.

Bir yük kalkmıştı ama o yükün altında da ezilmiştim. Gerçek hem hafifletiyor hem ağırlaştırıyordu.

Belki de bazı yaralar ancak bu kadar derin kanadığında kapanırdı.

Belki de kapanmak için bu kadar kanamak gerekirdi.

Belki de kopması gereken bağlar, önce kanamalıydı ki iyileşsindi.

"Boş yere!" diye tekrardan bağırdı Bronz. "Yıllarca hem de!"

"Boş yere mi?" dedi babam dondurucu bir ifadeyle. "Ben boş yere demezdim. Aşk herkesi öldürür. Sayemizde büyük bir felaket önlendi."

"Yine de sisteme başkaldırdım ve bütün kartları ele geçirdim," dedi Bronz kaçınılmaz sonu dudaklarından dökerken. "Beni engelleyemediniz!"

Babam kaşlarını çattı, yüzündeki memnuniyetsizlik belirgindi. "Kızımın başarısızlığına ver," dedi. "Ona tek bir görev verildi, o da düğün günü seni öldürmekti. Bunu bile beceremedi!" Âdeta zehir saçıyordu. "Üstelik kızım seni 3 Mart 2016'da öldürmek isterken sen aynı gün onun için devrim başlattın!"

3 Mart 2016'da ben onu öldürmek istemiştim.

O benim için devrim başlatmıştı.

Atlas'ın bana gönderdiği mektupta yazılanları hatırladım: *Sevdiği kadın için devrim başlattı. Sevdiği kadın için başkaldırdı. Bütün her şeyini tek bir kadın için sildi.*

Bunun Eva için olabileceğini düşünmüştüm ama hayır, Bronz her şeyi benim için yapmıştı. Bronz olmayı bile... Ona yüklediğim tüm yanlış anlamalar, tüm yanılsamalar bir anda üzerime çöküyordu. Ve bu fedakârlığın büyüklüğü, beni boğacak kadar ağırdı.

CamScanner ile tarandı

Her şey sadece benim içindi.

Bronz, soğuk bir şekilde, "Asıl başarısız olanın sen olduğunu kabul et, Haris Alatav," dedi.

"Asla," dedi babam sertliğinden ödün vermezken. "Kızım bana çekmemiş. Bana çekseydi hiçbir zaman böyle olmazdı."

"İyi ki de sana çekmemiş," dedi Bronz.

Babam, bu sefer bana dönerek, "Hisar," dedi. "Az önce beni vurduğunu unuturum. Küçükken de unutmuştum. Yine unuturum. Seni annenle görüştürmek istiyorum. Annen artık sana karşı eskisi gibi değil. Üstelik seni özledi de."

"Annem beni özlemez," dedim kırgın bir fısıltıyla.

"Sen onun kızısın," dedi babam. "Kapıda bir araba var. Aslında gidince görmeni istiyordum ama annen burada. O arabada seni bekliyor." Annen burada demişti. Annem buradaydı. İfadesindeki keskinlik yumuşamış gibiydi ama bu tuzaktan başka bir şey değildi. Tuzağına düştüm zannetsin istiyordum. Ona ayak uyduracaktım. Bunu nereye kadar sürdürecekti merak ediyordum.

Bronz bana doğru dönerek, "Hisar, sakın," dedi. O katı sesinde az da olsa endişe yer alıyordu. "Sakın onun tek bir dediğine bile inanma."

Düşüncelerim dalga misali yayıldı. "Annem gelmiş..." dedim yoğun bir hasretle. Acaba annem şu an nasıl gözüküyordu? Babam gördüğüm kadarıyla yaşlanmıştı.

Babam bu tavrıma karşılık olarak devam etti. "Hisar, anneni görmek istemiyor musun? Kaç yıl oldu? Onu hiç mi özlemedin?"

Bir an sustum, kalbimde büyük bir boşluk vardı. Annesi tarafından sevilmeyen kızların kalbi delik olurdu. O boşluktan içeriye hava girer, bu sevgisizliği hep hatırlatırdı. "Bana bakmayışını bile özledim," dedim hüznümü her kelimeme sindirerek.

"Biliyorum," dedi babam. "Arkana umurumda değil, Hisar. Buraya gelme nedenim kartın da değil. Ben bu örgütle bağımı koparalı yıllar oluyor. Ben kızımı istiyorum. Sen aileni istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedim kabullenmiş bir ifadeyle.

Babam, adımlarını dikkatle atan bir avcı gibiydi. "Belki geç kaldık ama hâlâ aile olabiliriz. Sen, ben, annen..." dedi.

CamScanner ile tarandı

Bronz'un sabrı tükenmişti. "Onu böyle mi kandıracaksın?" dedi sert bir tonla. Dayanamıyordu, babamın beni bir kez daha aldatmaya çalıştığını tıpkı benim gibi o da görebiliyordu.

Babam ona baktığında, "Onu kandırmıyorum. Sadece ona istediğini veriyorum," dedi. Tekrar bana döndüğünde gözleri derin bir duyguyla doluydu. "Hisar, annesi onu istemezken bile annesinin kızı oldu. Şimdi hak ettiğini yaşama zamanı geldi. Buradan çıkıp hiçbir şey olmamış gibi ailesine geri dönecek."

Gözlerindeki hiddet giderek büyüyen Bronz, "İmparatoriçe kartını terk etmesini istiyorsun," dedi.

"Evimizde artık böyle şeyler istemiyoruz. Annesi her zaman Arkana'dan nefret eden biri oldu ve burasıyla bağını koparmadan eve dönemez. Üstelik biz normal bir aile olduk. Kart için yaşamıyoruz." Sahte bir sıcaklıkla yine bana baktı. "Sen de bunu istemez misin Hisar?"

"İstemez," dedi Bronz net bir ifadeyle.

Babam, ona bakmadı bile. "Sana sormadım, kızımla konuşuyorum." Bakışlarını benden ayırmıyordu. "Sakin... Sevgi dolu bir hayat. Tek yapman gereken elimi tutmak. Buradan birlikte çıkalım ve evimize, annenin yanına dönelim, kızım."

Babamın söylediklerinde bir parça gerçek olabilir miydi? Bu düşünce içimde bir kıvılcım ateşledi. Bir an için hayalin güzelliğine kapıldım. *Gözlerimi kapatıp o sıcak anı zihnimde canlandırdım. Annem, sabah güneşinin dolduğu mutfakta kahvaltı için ballı ekmek hazırlıyordu. Evin sıcak kokusu, güvenli bir yuvanın hissini getiriyordu. Piyanonun tuşlarından yayılan melodiler, ruhuma işleyen bir huzur gibi akıyordu.*

Babam başımı okşarken yüzümde bir gülümseme beliriyor; onun şefkatli dokunuşu her şeyi unutturuyordu. Abimle tatlı tatlı atışıyor, gülüşmelerimiz evin dört bir yanını sarıyordu. Hayali bile çok kısa sürdü. Bronz'un sesi beni geri çekti. Yanağıma dokunduğunu hissettim ve bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, ailen senin zaafın ama sakın buna kanma."

"Hayali bile çok güzel," dedim durgun bir ifadeyle. "Ya söyledikleri gerçekse? Ya annem beni bekliyorsa?"

"Söyledikleri gerçek değil ve annen de seni beklemiyor," dedi ısrarla. "Ben geldim. Ben buradayım. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu Hisar?"

CamScanner ile tarandı

"Bronz..." dedim ağlamaklı bir sesle. "Ben seninle geçirdiğim çoğu anıyı unuttum. Biz ne yaşadık, bilmiyorum bile. Sana karşı yanlış hislere ve düşüncelere kapıldım... Her şeyi bambaşka sandım!"

"Ben de senden nefret ettim," diye karşılık verdi.

"Buna rağmen bana karşı hiç kötü olmadın ki..." Titredim. "Ben sana karşı hep kötüydüm. Acımasızdım. Serttim. Güzel anılarımıza bile ihanet ettim. Hikâyenin asıl kötüsü bendim."

"Değilsin. Sadece öyle olman için seni buna zorladılar."

Dudaklarım acıyla kenara kıvrıldı. "Başardılar..."

Kurumuş kanlı parmağını yanağıma sürttü. "Sadece bir kere olsun beni dinle, Hisar," derken gözlerinde samimi bir ısrar vardı.

"Ama-" diyecek oldum ki babam bir hışımla beni kendine doğru çekti. Bronz ise buna karşılık silahını babama doğrulttu. Babam, tek koluyla beni sardığında kendine yasladı. Babam bana sarılıyordu.

Babam, ilk kez bana sarılıyordu.

Zihnim bu duruma karşı çığlık atıyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"O benim kızım," dedi babam. "Ve sen kızımla benim arama giremeyeceksin."

"Onu bırak," dedi Bronz silahıyla beni işaret ederek. "İstediğin kadar onu kendine siper et, Haris. Seni yine de vururum. Atış yapmayı bana öğreten sendin ve bunu öğreterek büyük bir hata yaptın. Seni her koşulda vururum."

Babamın bana sarıldığını zannederken aslında beni kendine siper olarak kullandığını Bronz'un söyledikleriyle fark ettim. Bakışlarım bileğine düştü ve o tanıdık olan dövmeyi aradı.

"Benimle birlikte buradan çıkacak," dediğinde babam bir adım geriledi.

"Yanıma gel, Hisar," dedi Bronz bakışları bir anlığına bana kayarken. "Senin yerin onların yanı değil."

Bakışlarımı babama kaldırdım. Gözlerimiz buluştu. Dudaklarım titredi. Titrememi fark eden babam, "Sen de biliyorsun ki senin ailenden başka kimsen yok," dedi.

Ailemden başka değil, ailem de dâhil olmak üzere kimsem yok gibi hissederek büyümüştüm. Her gün, her gece o soğuk duvarlar arasında

CamScanner ile tarandı

kaybolmuştum. Şimdi nihayet, bunu tersine çevirme fırsatını bulmuştum. Belki de ilk kez gerçekten bir şeyleri değiştirme cesaretini hissediyordum.

Benim bir ailem olabilirdi. Belki de ilk defa o kelimenin ne anlama geldiğini tam olarak anlayabilirdim. Asıl duygumu saklamaya çalışarak, "Beni sevecek misiniz?" diye sordum.

"Seni zaten seviyoruz," dedi babam.

Bronz gardını korurken, "Ailen seni sevmiyor," dedi. Bana kurşun olan kelimeleri, tam kalbimin orta yerine saplandı.

Ailem beni sevmiyor.

Bu kabullenemediğim bir gerçekti.

"Seni doğuran kadın bile sevmiyor, Hisar. Bir insanı annesi bile sevmez mi?"

Bana karşı son kozu buydu ve şimdi, bunu kullanmaktan çekinmemişti. Büyük bir savaştaydık. Silahlarımız artık kelimelerden oluşuyordu. En büyük yarayı dil açardı. O ise bende kapanmayacak bir yara açmıştı.

Oluk oluk kanadığımı hissettim.

Bazı yaralar kapanmak için derin bir kanamaya ihtiyaç duyardı.

Ve Bronz da tam olarak bunu yapmıştı.

Babamın bana ulaşmak için kurduğu umutlar, Bronz'un keskin sözleriyle paramparça olmuştu.

"Ailen seni sevmiyor," dedi Bronz bir kez daha, acımasız olmayı seçerek. Her kelimesiyle beni daha da derine batırıyordu. Kalbim çırpınıyordu, kaçmak istiyordu bu gerçeklerden ama artık kaçacak yerim yoktu.

Gerçek buydu. *Ailem beni sevmiyordu.*

Bronz'un haklı olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı.

Babam şefkat dolu bir sesle, "Annen seni seviyor, Hisar, annen seni hep sevdi," dedi. "Ona inanma. Sadece eğitim alman gerektiği için sana karşı mesafesini korudu. Kim doğurduğu evladını sevmez ki?"

Bronz, babam kadar inatçıydı ve durmadı. "Ailenin ne olduğunun farkına var," dedi acımasızlık tek meskeniyken. "Gözünü açmak için canını yakmaya hazırım çünkü ona inanırsan canın daha çok yanacak. Ve ben artık canının bu denli yanmasını istemiyorum, Hisar."

Babam elini bana doğru uzattı. "Elimi tut ve beraber buradan gidelim, kızım. Eve döndüğünde hiç olmadığımız kadar mutlu olacağız."

CamScanner ile tarandı

Uzattığı eline baktım. Ardından tekrar Bronz'a döndüm. İkisi arasında gidip geldim. Biri benim öldürmem gereken kişiydi, diğeri ise bu görevi bana veren kişiydi.

Bronz gözlerini benden ayırmadan, "Hisar," dedi. Korkuyordu. Bunu görebiliyordum. Babama inanmamdan, onunla gitmemden korkuyordu. "Onlara ihtiyacın yok. Sen kimse olmadan buraya kadar geldin. Bu tahtta oturuyorsun. Burayı hak ediyorsun. Olman gereken yer burası."

Burayı hak ettiğimi söylüyordu. "Benimle burası için savaştın," dedim.

Bronz bir an bile duraksamadan cevap verdi. "Yine savaşırım çünkü karşımdaki sensin." Gözlerindeki ciddiyet kesindi. "Senin için seninle bile savaşırım, Hisar."

Babamın gözlerinde öyle bir güven vardı ki sanki elini tuttuğumda bütün yaralar bir anda iyileşecekmiş gibi bakıyordu bana. Gözlerimdeki kararsızlığı fark etmiş olmalıydı. "Benimle gel, kızım. Buralar sana göre değil. Eve beraber dönelim."

"Onsuz buradan sağ çıkamayacağının farkındasın..." dedi Bronz tehlikeli bir ifadeyle. "Yine kızını kullanıyorsun."

Bu kaçamadığım bir kederdi. Boğulduğumu hissettim. Yutkunmak bile zor geldi.

"Onunla mı kalacaksın, kızım?" diye sordu babam. "O, Eva'yı gördüğü an seni unutacak çünkü ona ne yaptığımı biliyorum. Eva varken seni asla seçmez. Onun zihni ölene kadar senden nefret edecek. Hiçbir zaman da sevmeyecek."

Bronz'a baktığımda kafamı iki yana salladım. Sanki tüm dünya yavaşlamıştı. Yıllardır beklediğim sevgi babamın ellerinin arasındaydı. Gerçek olmasa bile onun vaadine sığınıp iyileşmek istedim.

Babamın elini tuttum.

Parmaklarım, onun sert ve soğuk eline dokunduğunda, yüreğimde bir şeyler donmuştu. Bronz'un bakışları, o buz tutan kalbime saplanan bir hançerdi sanki. Gözlerinde şaşkınlık ve hayal kırıklığı belirdi. Bunu yapmamı beklemiyordu.

"Doğru bir seçim yaptın," dedi babam, merhametsiz bakışları sinsi bir tavırla kehribar gözleri yakaladı. "O seni ailenle vuracak kadar alçak bir adam. Öyle bir adamı zaten seçmemeliydin, kızım." Dilinden dökülenler havada asılı kalırken hedefinde olduğu silahın tetiğe basıldığını işittim.

CamScanner ile tarandı

Mavzerin kopan gürültüsü, odanın her köşesini sardı. Kurşun, havada ölümcül bir dansa başlayıp babamın alnına doğru hızla ilerledi. Bronz'un nişancılığı hatasızdı; mermi, babamın alnının tam ortasına isabet etti. Ağır ağır geriye düşen babamın gözleri irileşti, ardından o yaşlı bakışlardaki yaşam ışığı sönmeye başladı.

Avuçlarımın arasındaki el, hissizleşti.

Alnından süzülen kırmızı sıvı, yavaşça yüzünün hatlarını boyuyordu. Düşüşü, bir ağacın devrilmesi gibi ağır ve kaçınılmazdı.

Bronz ise silahını indirmedi; babamın cansız bedenine bakarken yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Babamın bedeni yere çakıldığında, bir hayatın son bulduğunu gösteren keskin bir ses yankılandı. Bronz, onu gördüğüm andan itibaren istediğim sarılmayı bana bahşederek kollarının arasına sıkıca aldı. Hisleri kesindi. Beni kimseye vermeyecekti. "Senden nefret ediyorum," diye haykırdı. "Duydun mu beni? Senden nefret ediyorum, Hisar!"

Hayır, sil. Benden nefret etmiyordu. Babamla gidecek olmamdan nefret ediyordu. Sadece ona sarıldım ve başka hiçbir şey düşünmedim. Ben her şeyi Bronz'a nasıl anlatacaktım? O yıllardır bu korkunçluğun içinde nasıl yaşıyordu?

"Onunla gitmeyi düşünecek kadar aptalsın!" Beni sarmayı bırakmadı. "Kendine gel, Hisar!" dedi sertçe. "Kendine gelmen için daha ne kadar canını yakmam gerekecek? Babanla gitmeyi nasıl düşünürsün?"

Yavaşça ondan ayrıldığımda gözlerinin içine baktım. "Bu adam babam değildi," dedim.

Dudaklarından sadece, "Ne?" döküldü.

Yerde yatan bedene doğru yöneldim ve onun bileklerini açarak işaret ettim.

"Bileğinde ailemizin simgesi olan *Ouroboros* dövmesi yoktu. Beni kendine çektiği ilk an, fark etmiştim. Yüksek ihtimalle babama çok benzeyen bir piyondu," derken adamın yüzünü kendime doğru çevirdim. "Onunla gitmeyecektim."

"Onunla gitmene zaten izin vermezdim!"

"Sadece daha ne kadar saçmalayacağını merak ettim." Adamın gözleri hâlâ açıktı. Yüzüne iyice yaklaşıp rahatsız edici bir şekilde gülümsedim. "Karşıma çıkmaya cesaretin bile yok, Haris Alatav. Seninle geleceğimi

CamScanner ile tarandı

düşünmen bir hayli komikti." Belki babam bizi buradan dinliyor olabilirdi. "Mizah konusunda kime çektiğim belli oldu."

Bronz'un elini ensemde hissettiğimde, "Ne yapıyorsun?" dedim aniden. Kıyafetimin altından tenime dokundu.

Parmakları sırtıma doğru yol aldı. Benden almış olduğu soğuk çeliği bana işaret ettiğinde, "Bıçağına ihtiyacım var," dedi. Beni o kadar iyi tanıyordu ki bıçaksız gezmeyeceğimi biliyordu.

Aldığı bıçağı hiç oyalanmadan cansız bedenin bir gözüne saplayıp gözün yuvasından çıkmasını sağladı. Çıkarttığı gözü inceledikten sonra cansız bedenin kıyafetlerini de bıçakla yarıp, tenine derin bir kesik atarak göğsünü açtı. Tüm bunlar olurken onu izledim, Bronz anlık olarak duraksadı.

"Hisar..." Bronz'un sesi bir uyarı gibi yankılandı ancak cümlesi yarım kaldı. Aniden beni kollarına alıp çevik bir hareketle tahtın arkasına geçirdi. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Odada bir gürültü yükseldiğinde büyük bir patlama salonu sarstı. Duvarlardan tozlar dökülürken etrafa et parçaları ve diğer kalıntılar saçıldı.

Babama benzeyen o beden paramparça olmuştu.

Tüm bunlar olurken Bronz beni korumak için kendi bedenini siper etti. Kolları, beni çevreleyerek patlamanın şiddetinden korudu.

"Bronz!"

Sanaç'ın sesini duydum.

"His!"

Çok geçmeden Yasmin'in sesini duydum.

İkimiz de doğrulduğumuzda yavaşça ayağa kalktık. Sanaç bizi görür görmez, derin bir nefes alarak, "Şükür," dedi. "Patlayan siz değilmişsiniz."

Yasmin yanıma geldiğinde, "His," dedi. "Baban gelmiş. İyi misin güzelim?"

"Gelen babam değildi," dedim ifadesizce. "Babamın piyonuydu. Onun da gelmesi yakındır." Serdal'la Viran'ın da bize doğru geldiğini gördüm ancak onların yüzünde daha farklı bir ifade yer alıyordu.

"Vakit yok," dedi Serdal nabzı yüksek bir telaşla. "KALE'nin askerleri Arkana sınırına girmek üzere. Ağır silahlarla geliyorlar, bir hayli kalabalıklar."

"Kaçmayacağız," dedi Bronz. "Madem geliyorlar, onları en güzel şekilde ağırlayacağız." Hızlı adımlarla yürümeye başladığında geri adım

CamScanner ile tarandı

atmayacağı gözlerinden okunuyordu. "Sözcü'yü buraya çağır ve bütün birliklere haber ver. Harekete geçeceğiz."

"Hayır..." dedim yüreğime bir ağırlık çökerken. "Bu ben buradayım diye oldu. Bu, benim savaşım. Onların istediği benim. Beni almak için buraya geliyorlar." Bakışlarımı yüzlerinde gezdirdim. "Herkesi buradan uzaklaştırın."

Bir adım geri çekildiğimde yüzlerindeki ifade değişti. "Bu bir intihar olur," dedi Serdal kaşlarını çatarak.

"Senden de zaten bu beklenirdi," dedi Viran kızarcasına.

"Kafayı mı yedin sen, His?" dedi Sanaç da Serdal'a katılırken. "Dışarıda kıyamet kopuyor!"

"Kopsun," diye direttim. "Bu tehdidi yaratan benim ve onların ne istediğini biliyorum. Düşmanı da tanıyorum. Burada kalırsanız hepiniz tehlikede olursunuz. Onlar direkt olarak İmparatoriçe'yle karşılaşacaklar ve onları yaptıklarına pişman edeceğim."

"Sence tehlikede olmamız umurumuzda mı?" diye sordu Yasmin. "Senin yanından ayrılmayacağım, tam da bu yüzden Azize oldum."

"Dağılın," dedi Bronz. "Bize biraz müsaade edin ve herkesi toplayın. Çabuk olun." Dördü de kafasını sallayıp uzaklaştığında ona kızgınlıkla baktım.

"Ne yapıyorsun, Bronz?"

"Asıl sen ne yapıyorsun, Hisar?" derken bana doğru yaklaştı. "Seni benden kimsenin alamayacağını *hâlâ* anlamadın mı?"

"Bronz," dedim sahici bir şekilde. "Bu babamla benim aramda olan bir savaş. Bu durum kimseyi ilgilendirmiyor."

"Ne yapacaksın?" dedi. Alnındaki damarlar belirginleşti. "Bana da mı karşı geleceksin?"

"Sadece çekilmeni isteyeceğim." Dişlerimi sıktım. "Zorlarsan seni etkisiz hâle getiririm."

"Bütün taktiklerini biliyorum, Hisar."

"Beni durduramazsın."

"Seni durdurmayacağım," dedi Bronz sarsılmaz bir duruşla. "Bu artık senin savaşın değil. Bu artık *bizim* savaşımız."

Kafamı iki yana salladım. "Seni, KALE'yle olan savaşıma sürükleyemem, Bronz." Her şeyin nedeni olan o adama bunun hesabını soracaktım. "Bunun babamla benim aramda olması gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

"Her geçen gün, Haris Alatav'la hesaplaşmam gereken şeyler artıyor," dedi Bronz ruhumdaki karanlığı yaran sesiyle. "Üzerimdeki şu gömleğin bile hesabını ondan sormak istiyorum. Bu durumda sakın bana, bunun yalnızca senin mücadelen olduğunu söyleme. O adamla yıllara dayanan, derin ve kapanmamış hesaplarımız var."

"Onun kızı olduğum için utanıyorum," diye fısıldadım.

"Babanı seçemezsin." Ses tonu sakin ama bir o kadar da sertti. "Ama savaşırken yanında kimin olacağını seçebilirsin."

"Hiçbir şey bildiğin yok," dedim. "Her şeyi öğrenen benim. Başka kimsenin de bilmesini istemiyorum. Bu yalnızca benim savaşım olacak!"

"Yeter, Hisar!" diye bağırdı Bronz. "Yeter artık. Şu tekim, tek tabancayım, her şeyi tek başıma hallederim nidalarını bırak artık. Kimse sana yapamazsın demiyor!" Gözleri karardı. "Benimle ortak ol, dedim. Sana bir teklif yaptım. Bunu düşünmen için süre de verdim. Bunca zaman centilmem olmam bana hiçbir şey kazandırmadı. Seni de kazanamadım. Ben bir şeyi bir kere sorarım, istiyorsam direkt olarak alırım!"

Bir adım daha attı. "Ben seni her şeye ve herkese rağmen tüm benliğimle kabul ediyorum. Sen de beni kabul eder misin diye sormayacağım. Sana tekrar benimle ortak ol demeyeceğim. O hakkını çoktan kaybettin. Kabul edeceksin, Hisar. Benimle ortak olacaksın!"

Anlamıyordum. Ben bu adamı anlamıyordum. Bu adam nasıl bir şeydi? Nasıl her şeye rağmen beni yine isteyebilirdi?

"Bütün bu olanlardan sonra beni nasıl kabul edeceksin ki Bronz?"

"Sen beni nasıl kabul edeceksin?"

Onu kabul etmemem gibi bir durum olamazdı. Ona Bronz derlerdi ve onu zaten kabul ederdin. "Bu hakkı kendin yarattın."

"Sen de çoktan kazanmıştın, Hisar. Sana bir şeyleri unuttuğunu söylemiştim." Çenesini kaldırdı. "Andım olsun unuttuğun ne varsa sana tekrar hatırlatacağım."

"Bunu yapacak mısın gerçekten?" diye sorarken gözlerimin parladığına emindim. "Hatırlamam da yardımcı olacak mısın?"

"Geçirdiğimiz her günü sana yalnızca hatırlatmayacağım, tekrar *yaşatacağım* da."

Nefesim kesildi. Her şeye rağmen bunu demesi büyük bir şeydi. Bronz... Tanıdığım kimse gibi değildi. Ben bu adamı ne zaman kazanmıştım? Nasıl kazanmıştım? Onu kaybetmek istemediğimi artık biliyordum. O benim tekrar tekrar kazanacağım savaşımdı.

CamScanner ile tarandı

"Yeter ki birbirimizle savaşmayı bırakalım," dedi Bronz. Artık savaşmak istemiyordu ne benimle ne de kendiyle. "Bir olup savaşalım, Hisar."

Yorulmuştum.

Gerçekten yorulmuştum.

Artık birinde dinlenmek istiyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerinin derinliğine baktım. "Bunu sahiden istiyor musun Bronz?" diye sordum. Sadece bir savaşın değil, kalplerimizin de mücadelesinin bittiğini görmek istiyordum.

Aramızda süren o soğuk mesafeyi, o çatışmayı geride bırakabilecek miydik?

Etrafıma ördüğüm bütün duvarları yıkmak istercesine, "Hem aklımla hem de kalbimle istiyorum," dedi.

Hem aklı hem de kalbiyle...

İlk defa bu kadar açık ve netti.

Bu kez sadece düşüncelerini değil, kalbini de benimle paylaşıyordu.

Yüreğimde bir mum yandı, bu karanlık günlerin sonunda bir umut ışığı oldu.

Tüm bu karmaşanın ortasında, onun benim yanımda olduğuna inanmak istedim. Buna tutundum. Onun gözlerinde gördüğüm teslimiyet, benim de yüreğime dokundu. *Bu savaş sadece bir mücadele değil, bir kabullenmeydi.*

Bir süredir birbirimize karşı verdiğimiz savaşı sona erdirip bir arada durmanın vakti gelmişti. Onun yanında, onunla birlikte savaşa girmeye hazırdım.

Yan yana, aynı hedef için aynı savaşta.

Beraber.

Tüm bu karmaşanın ortasında, ilk kez onun gerçekten yanımda olduğuna inandım. "O zaman savaşalım, İmparator," dedim kalbimde beliren o sıcaklıkla. Bu kez birbirimize karşı değil, yan yana savaşacaktık.

"Savaşalım, *İmparatoriçe*."

Bana ilk kez bu şekilde hitap etmesiyle kalbim tekledi. Onun ağzından bu kelimeyi duymayı bir süredir beklemiştim. Ondan bunu duymak beni gerçek bir İmparatoriçe gibi hissettirdi ve iliklerime kadar işledi. Bu, beni kabullenişin bir yansımasıydı. Kalbimde bir şeyler değişti. Kalbimdeki o derin boşluk, onun bu kabullenişiyle doldu. Artık yalnız değildim.

CamScanner ile tarandı

Herkes toplanmaya başlamıştı. Bütün kart sahiplerini görebiliyordum. Her ne kadar Armen'le eskisi gibi olmasam da onu başımla selamladım. Barkan ile birbirimize bakmaya çekinsek de selamlaşmadan edemedik. Tarkan ve Verda yan yana durdular. Safa, Verda'nın yanındaydı, diğer yanında da Zorlu vardı.

Büyük ve Küçük Arkana tamamen yanımızdaydı.

Bronz o an hiç beklemediğim bir şeyi yaparak elimi tuttu.

Hem de bunu herkesin gözünün içine bakarak yapmıştı.

Parmakları, parmaklarımı sıkıca sararken bakışlarını bana doğru yöneltti. "Dışarıda bir tehdit var," dedi yüksek çıkan sesiyle. "Kendi içimizdeki savaşa bir son veriyoruz." İmparator ve İmparatoriçe'nin savaşının bittiğine dair birbirine kenetlenmiş olan ellerimiz en büyük kanıttı. Herkes bize şaşkınlıkla bakıyordu.

"Konu dışarıdan gelen bir tehditse hiç olmadığımız kadar sıkı oluruz," diye eklediğinde kehribar bakışlarını kart sahiplerine doğru çevirdi. "İmparatoriçe'yi almak istiyorlar. Arkana'nın liderini kimsenin alamayacağını herkese göstermenizi istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Benim için kart sahiplerine emir veriyordu. Bronz konuşmaya devam ederek, "Onun için savaşacaksınız," dedi. "İmparator olarak ben de canımı ortaya koyuyorum."

İmparator, İmparatoriçe'si için canını ortaya koyuyordu.

Bronz'dan aldığım güçle, "Ben de İmparator için canımı ortaya koyuyorum," diye seslendim. "Beraber savaşacağız, Arkana halkı!"

Kalabalıktan aynı coşkuyla, "Savaşacağız!" diye gür ses geldi.

Herkes silahlanmaya başladığında diğerleri de yanımıza doğru gelmişti. Bronz'la ellerimiz birbirinden ayrıldı. "Biz ne yapalım?" diye sordu Sanaç.

"Hedeflerinizi alın," dedi Bronz.

"Serdal ve Yasmin," diye seslendim. "Siz doğu kanadına geçin. Sanaç ve Viran batı kısmı sizin. Bronz ve ben merkezi koruyacağız. Onları buradan içeriye girmeden durdurmamız lazım."

Viran, bana ve Bronz'a tüfek uzattığında ikimiz de askısından tutup bedenimize geçirdik. Yanıma alabildiğim kadar küçük patlayıcılardan da aldım. Kaosun sesi içeriye kadar geliyordu. Bronz'la sırt sırta verdiğimde kendi etrafımızda birbirimizden ayrılmadan yavaşça döndük.

"Bronz," dedim nefes nefese bir hâlde.

"Hisar," dedi aynı ifadeyle. Bir an bile tereddüt etmedi. "Hazır mısın?"

CamScanner ile tarandı

Adrenalin damarlarımdan ateş gibi akıyordu. "Her zaman," dedim heyecanla.

"Üç deyince," dedi Bronz. Dört bir yandan içeriye sızan askerler, bizi hedef aldı.

Kafamı salladım. İkimiz aynı anda, "Üç," dedik ve hızla yerimizden hareket ettik. Ellerimizde silahlarımız, gözlerimizde ölümcül bir ifadeyle etrafı taramaya başladık. Çıkan bu savaş, her şeyin ya sonu ya da başlangıcı olacaktı.

Kendime belirlediğim yere geçtiğimde yaklaşan düşmanları fark ettim. Reflekslerim saniyeler içinde devreye girdi. Hızla diz çöküp, hedefimi ayarlayarak silahımı seri bir şekilde ateşledim. İlk düşman sessizce yere serildi. Roza'ya... Büyükanneme bir söz vermiştim. Kurallarıma sadık kalacaktım. Onu terk etmeyi düşünmüştüm ancak Bronz bile o kurallara sadık kalmamı istiyordu. İkinci ve üçüncü düşmanlar, arkadaşlarının düşüşünü fark edene kadar benim varlığımı anlayamamışlardı bile. Kapı girişinde indirdiğim adamların hissizleşen bedenlerine baktım. Yaşıyorlardı ancak vücutları geçici bir süreyle felç kalacaktı.

Ben yalnızca hislerim katiliydim. *Kural altı, hislerin katili ol.*

Kısılan bakışlarım Bronz'u aradı, etrafının ablukaya alındığını gördüm. Birine silah sıkarken diğerine tekme atıyor, ötekinin hamlesinden kendini kurtarıyordu. Onun bu savunmasını izlemek hayranlık uyandırıyordu.

Kolumu bir acı sardı; paralı askerlerden birinin son çabasıyla fırlattığı bıçak, derime saplanmıştı. Hızla bıçağı çekip ardından gelen başka bir saldırgana karşı kendimi savunmak için kullandım. Yüz yüze geldiğim paralı asker, beklenmedik bir hızla üzerime atıldı. Silahımı savuşturarak bana doğru bir yumruk savurdu. Yüzüme çarpan yumrukla başım bir yana savrulduğunda burnuma inen darbenin sıcaklığını anında hissettim; kan, hızla akmaya başlamıştı. Gözlerim karardığında dengemi kaybeder gibi oldum. Burnumdan akan kan, kollarıma doğru damlıyordu.

"His!" diye bağırdı Viran, beni uyarmaya çalıştı. Karşımda duran adam, gözlerindeki vahşilikle bir hamle daha yapmak üzereydi. Bir kez daha üzerime atılmasıyla bu kez sert bir tekmeyle onu karşılayıp geri püskürttüm.

Dişlerimi sıkarak kanayan burnuma rağmen ayakta kalmaya çalıştım. Sert bir yumrukla onu karnından vurdum. Yana çekilip, hızla bir hamle daha yaptığımda adamın göğsünü hedef alarak onu yere savurdum. Burnumdaki kanın sıcaklığı yanaklarımda hissedilirken, gözlerimi kısarak bir sonraki hamleyi yapacaktım ancak çok geçti. Adam artık hareketsizdi.

CamScanner ile tarandı

Çünkü Viran o adamı çoktan öldürmüştü.

"Bu kaçıncı oldu?" dedi Viran sert bir tınıyla.

"Birbirimizi kaç kere kurtardığımızı sayıyor muyduk?"

"Ben artık saymıyorum ama bir daha seni kurtarmam."

"Sen onu külahıma anlat," dedim. "Rusya'ya ilk ayak bastığınızda Bronz elma yemek üzereyken elmalarını kurşuna dizmiştim. Neden o zaman beni onun korumalarından kurtardın?"

"Bunu isteyen Bronz'du," dedi Viran istifini bozmadan. Tekme yemiş gibi hissettim. "Çünkü o korumalar ne olursa olsun durmayacaktı. Onları engelleyecek tek kişi de bendim."

Bu durum sinirimi bozmuştu. "Bronz olmasa beni korumayacaksın demek ki."

"Ne o?" dedi Viran tehlikeli bir sırıtışla. "Alındın mı yoksa?"

Yere düşen silahımı elime aldım. "Ne alınacağım? Oy kullanmamak için günlerdir kayıpsın. Senin yüzünden berabere kaldık!" Onunla konuşurken bir yandan da belirlediğim hedefe doğru ateş etmeye devam ettim.

"Oy kullanmamak için mi?" dedi Viran, bakışları keskinleşmişti. "Oy kullanmamak için mi kaybolduğumu sanıyorsun, *İmparatoriçe*?"

"Evet."

"Gerçekten Bronz'a ne olduğunu bilmiyor musun His?"

Silahımı hedefte tutarak aniden, "Bronz'a bir şey mi oldu?" dedim.

Viran'ın gözleri etrafı tararken, "Oylama gecesi... Terasta," dedi. Bu kelimeler tüm dünyamı sarsacak kadar ağırdı. Bronz ve Viran o geceden beri ortalıkta yoklardı. Kalbim hızla çarpmaya başladığında nefesimi tuttum. "Kalp krizi geçirdi."

Nefesim kesildi.

Elimdeki silahı aniden indirdiğimde atış yapmayı kestim ve hızla korunaklı bir yere geçtim. Duyduklarım beni âdeta yere mıhlamıştı. *Kalp krizi mi?* Bu nasıl olabilirdi? Boğazım düğümlendi. "Kalp krizi mi geçirdi?" diye tekrar ettim.

O gece gözlerimin önünde sergilenirken sanki bir sis perdesi gibi aralanıyordu. Bronz'un göğsüne acı dolu vuruşlarımın her biri bir yıldırım çarpması gibi ona değiyordu. Dilimden dökülen ağır laflar, onun sessizliğine gömülüyor, cevap hakkını boğuyordum. O anın yükü omuzlarımda ağırlaştıkça dizlerim titriyor, yer ayağımın altında kayıyordu sanki.

Kahretsin... Ne yapmıştım ben? Öfkenin kıvılcımıyla yaktığım yangın, şimdi içimi kavuruyordu.

CamScanner ile tarandı

Pişmanlık, gözlerimin önündeki dünyayı bulanıklaştırıyordu ve ben, yaptıklarımın bedelini ölçemeyecek kadar kahrolmuş durumdaydım.

O gece, bize ait olan ne varsa kelimelerin keskin bıçağıyla doğramıştım. Şimdi, o kesiklerin acısını her nefesimde hissediyor, yaralarıma tuz basıyordum. Bronz, o sessizlikte ne çok şey söylemişti aslında ve ben, onun sessiz çığlıklarını duymazlıktan gelmiştim.

"Viran!" diye bağırdım, kızgınlıkla. "Bunu nasıl bizden gizlersin?"

Viran, ilgisizliğiyle ateş etmeye devam ederken, "Söyleyemezdim," dedi. "Bir kişinin bile haberi olursa Arkana'da bir ayaklanma başlar, darbe olurdu." Silahını yeniden ateşleyip bir hedefi daha indirdi. "Hah, şansa bak, biz yokken zaten darbe yapmışlar!"

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Çatışmadan kendi sesimi bile duyamıyordum. "O darbe değil yalnız, uyanış."

"Ne olursa olsun oy kullanmazdım, His," dedi Viran. "İkinizin de yeri bende ayrı. Ne seni seçerdim ne de Bronz'u."

"Viran..." dedim hüzün dolu merakla. "Sikeyim oylamayı! O iyi mi?"

Viran bir an durdu. "Bunun cevabını sana ben veremem."

Yüreğim titredi ve bana hiç iyi olmayan ifadeyle baktı. "Viran," dedim sertçe. "Ne oluyor bilmek istiyorum."

"Şimdilik onun kalp krizi geçirdiğini bil yeter," dedi Viran.

"Bana söylemek zorundasın!"

"Zorundayım?" derken tek kaşını kaldırdı. "Çok istiyorsan Bronz'dan öğrenirsin, tabii kendisi sana anlatır mı bilmiyorum, Alatav."

Onun şimdi anlatmayacağı kesindi. Bir şekilde Viran'a neler olduğunu anlattıracaktım ancak bir savaşın ortasında bu mümkün değildi. O gece, kalp krizi geçirmesine neden olan kişi bendim. O gün sınırlarını çok zorlamıştım. Maddi kayıpları, manevi hasarları ve onu asla dinlemeyişlerim...

Ben bu adama gereğinden fazla kötü davranarak üstüne gitmiştim. O, bunları hak etmiyordu.

Ona iyi gelmeyen bir kadındım.

Şimdi bile her şeye rağmen *benim* için savaşıyordu.

Kalbimde yükselen korkuya direnmek imkânsızdı. Bronz'un kalp krizi geçirmesi ve babamın anlattığı gerçekler zihnimde sarmaşık gibi dolanırken, bedenim otomatik olarak savaş moduna geçmişti. Gözlerim önümde beliren her gölgeyi birer hedef olarak seçiyor, düşünmeye fırsat kalmadan saldırıyordum.

CamScanner ile tarandı

Bir süre sonra... Etrafıma bakındım. Artık kimse kalmamıştı ama benden de bir şey kalmamıştı.

Arkana'nın en üst katında, terastaydım.

Soğuk hava yüzüme çarptı. Göğsüme dolan rüzgâr, tenime değdiğinde içimi ürpertiyle doldurdu. Havanın soğukluğu, terli ve yaralı bedenime dokundukça kanımın donduğunu hissediyordum.

Bütün bedenimden kanlar süzülüyordu, kanım kurumuştu ama yaralarım derindi, çok derin... Acı hissi sanki bedenimden çoktan uzaklaşmış gibiydi. Kan, saç diplerimden ayaklarıma kadar her yanımı kaplamıştı. Yaraladıklarımla yaralarımın kanı birbirine karışmıştı, her damla beni biraz daha kendimden uzaklaştırıyordu.

Etrafa bir sessizlik çökmüştü. Sanaç'ı, Serdal'ı ve Viran'ı yerde uzanmış, nefes nefese yatarken gördüm. Herkes yorgunluktan tükenmişti, bu çatışma kolaylıkla bitmemişti. Etraf cesetlerle doluydu, savaşın ağırlığı üzerimize çökmüştü. KALE'nin çoğu askerini alt etmiş olabilirdik ama gökyüzünde hâlâ bombalar patlıyordu. Arkana'nın savunma birlikleri de bu bombaları havada yakalamaya çalışıyor, sürekli bir ölüm kalım savaşı devam ediyordu.

Havada kanın keskin kokusu, kül ve dumanın acı tadı birbirine karışmıştı. Bu kokular boğazıma doluyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Bronz'u gördüm.

Adımlarımı ona atmak için kendimi zorladım ancak astım atağım buna izin vermiyordu. Yine de direndim, o bana, "*Diret*," demişti. Öyle de yaptım. *Kural üç, sonuna kadar diren.*

Ona doğru koştuğumda ikimiz de orta yerde buluştuk. Bronz, kaslı kollarıyla beni yakaladığında düşmeme izin vermeyip bedenimi kendine yasladı. Onun kollarının arasında olmak her şeye bedeldi. İkimiz de kanlar içindeydik, bu tahtı ve birbirimizi korumak için ölesiye savaşmıştık. Eliyle yüzümden akan kanı silerken aynısını ben de ona yapmaya başladım. Titriyordum ancak karşısında eriyordum da.

Öğrendiklerimden beri ona aynı gözle bakamıyordum.

Aynı duygular içinde değildim.

Artık ona karşı bambaşka bir Hisar olacaktı.

Bu adam, görmek istediği kadını görecekti. En önemlisi, bu kadın ona yalnızca bakmayacak; onu görecekti de.

Alnını, alnıma yasladı. Benden tamamen geri çekileceğini düşündüğüm o anda, beni kendine daha da yaklaştırdı. Kolları, sanki beni asla

CamScanner ile tarandı

bırakmayacakmış gibi sıkı bir şekilde sardı. Bir an bile tereddüt etmeden bize doğru gelen adamı silahıyla hızlıca etkisiz hâle getirdi.

"Hisar," dedi kısık çıkan sesiyle.

"Bronz..."

Bakışları dudaklarıma kaydı. Bir süre bakışlarını oradan çekemedi. O ıslaklığı istediği belli oluyordu. Büyük bir tutkuyla, "Dudakların..." dedi.

"Dudaklarım..." dedim.

"Kıyamet..." dedi.

Ve Bronz bunu söyledikten sonra işaret vermesiyle saliseler içinde büyük bir patlama gerçekleşti. Yıkıcı anın ortasında, gözleri bir an bile benden ayrılmadı; bakışlarımız derin bir bağla kesişti, sanki ruhlarımız birbirine dokunuyordu.

Gökyüzü âdeta ateşle boyanmıştı, kızıla bürünen her bulut alev alev yanıyordu. Alevlerin dansı ve kanın akışı, etrafı korkunç bir felaket sahnesine dönüştürdü. Hem bedenlerimizden hem de gökyüzünden kan sızıyordu.

"Bazı insanlar, bazı insanların kıyameti olur," dedi. Daha önce de bu söz dudaklarından dökülmüştü fakat bu sefer farklı bir hissiyat uyandırıyordu. "Sen benim kıyametimsin, Hisar."

Beni derinlemesine sarsmış, savunmasız ve çıplak hissettirmişti. Bronz'un kıyameti olmak demek, sadece yıkım değil, aynı zamanda bir başlangıç demekti. Onun için derin bir anlamı olduğuna artık emindim. Bronz için hem son hem de yeni bir başlangıçtım.

Ve sonra gökyüzünün kızılla dansı devam derken bana doğru eğildi.

Nefesi, tenimi kırbaçlarken aramızdaki tansiyon hiç olmadığı kadar yükseldi. Nefeslerimiz birbirine karışırken kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. İkimizin ritmi bir olmuştu. Dudakları, hafif bir dokunuşla dudaklarıma sürtündüğünde, hücrelerimde patlayan o duyguyla dünyadan kopmuş gibiydim. Çok baştan çıkartıcıydı ve bana hafifçe dokunması bile büyük etki yaratıyordu.

Çok geçmedi. Kan sızan dudakları, yaralı dudaklarımı bulduğunda, etrafımdaki her şeyin sesi çekildi. Gökyüzünde bombalar patlarken kalbimin odacıklarında da aynı patlamalar gerçekleşti. Geriye yalnızca biz kaldık. O ilk temas delice bir özlemle yanıyordu.

Beni öpüyordu.

Bronz kanlar içinde beni öpüyordu.

Öpücüğü sert, tutkulu ve derindi. İlk temas anında onu bütün bedenimde bir elektrik akımı gibi hissettim. Dudakları, sanki dudaklarımı

CamScanner ile tarandı

fethetmek istercesine hareket ediyordu. Kalın dudakları, beni talan etmeye, saklı her köşeye ulaşmaya yemin etmiş gibiydi.

Ona karşı koymak imkânsızdı, aralanan dudaklarımla sıcaklığını karşıladığımda tadı zihnime kazındı. Bu anı uzun zamandır hayal etmiştim. Dokunuşu giderek sertleşirken alt dudağımı kendine hapsetti. Resmen dudaklarının arasında eriyordum.

Öyle bir öpücüktü ki bu sanki yalnızca bir bedende değil, zihnimde ve ruhumda da hissediyordum her hareketini. Nefes almayı unutmuş gibiydim. Bronz'un elleri, bedenimi sarmalarken, parmakları tenime dokundukça yeni bir yangın çıkıyordu. Kan tadına rağmen öpüşmeye devam ettim.

Onun öpücüğü sadece bir temas değil, âdeta bir işgaldi.

Kaleyi işgal edeceğini söylemişti ve tam olarak bunu yapıyordu.

Onun tutkusu beni esir almıştı.

Sanki dudaklarıyla beni yeniden yaratıyordu. Kendi yıkımımı kabul ederken aynı anda bu adamın öpücüğüyle yeniden doğuyordum.

Hafifçe geriye çekildiğimde, kapattığım gözlerimi açtım. Onun gözleri ise hâlâ kapalıydı. Dudaklarımız tamamen ayrıldığında, "Hisar," dedi kısık ama baştan çıkartıcı bir tonla. Kirpiklerini kaldırdı. Gözlerinde hâlâ devam eden bir savaş vardı lakin bu başka bir savaştı.

Bu anı hep hatırlamak, hiç unutmamak istedim. Onun bana bu anı hep hatırlatacağına emindim. Tekrar kehribarlarına baktığımda onun duygularını çözemiyordum. Şu an bana karşı ne hissediyordu?

Aklını mı dinliyordu yoksa aşkını mı?

Ensesinde duran elimi şakağına getirdiğimde aklını işaret ederek, "Burası benden nefret ediyor," dedim.

Boşta kalan elimi nazikçe tutup göğsüne götürdü. Kalbini işaret etti. "Burası senden nefret etmiyor, Hisar." Gömleğinin altında hasarlı bir kalp, o yorgun bedenin içinde hâlâ çarpıyordu. Şakağındaki elimin üstüne elini koydu. Aklını işaret etti. "Burasıyla ölesiye savaşırım."

Kalbim bir an duracak gibi oldu. Onun yıpranmış bedenine rağmen hâlâ bu kadar güçlü oluşu beni sarsıyordu. "Bronz," derken sesimin titremesine engel olamadım. Elimi onun göğsünün üstüne koydum. O ise hep olduğu gibi elimi avuçlayıp doğru noktaya getirdi.

"Biliyorum, konuşmak istiyorsun," dedi. "Olan biten her şeyi sakince konuşmak istiyorsun. Emin ol, bunu ben de çok istiyorum, Hisar." Etrafına kısa bir bakış attı. "Savaş bittiğine göre buradan çıkalım. Sonrasında seninle günlerce konuşmaya hazırım."

CamScanner ile tarandı

Kafamı onu onaylamak için salladım. Haklıydı. Şu an konuşmak için doğru bir zaman değildi. Terasın kapısı açıldığında Yasmin'in geldiği gördüm. Diğerleri de burada bizimle birlikte terastaydı ve yüzlerinde dehşet verici bir ifade yer alıyordu. Anlaşılan öpüşmemizi canlı kanlı izlemişlerdi...

Yasmin de bize katıldığına göre harabeden ibaret olan binadan artık gidebilirdik. Bir eliyle karnını diğer eliyle silahını tutuyordu. Bakışları yalnızca bendeydi ve aralanan dudaklarının arasında, "His..." dedi. "Özür dilerim."

Bronz'dan ayrılarak, "Yasmin," dedim o an, bir şeyler olduğunu hissederken.

Önce silahı düştü.

Ardından elini karnından çektiğinde çok geçmeden dizlerinin üzerine çöktü.

"Yasmin!" diye avazımın çıktığı kadar bağırdım. Bacaklarım ona doğru hareket etmeye çalışırken kalbim yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Yasmin'in elini karnına götürmesini, o parlak kanın hızla akmasını izledim. Kan, parmaklarının arasından hızla süzülüyordu.

Sanaç da son sürat koştuğunda aynı anda Yasmin'in yanına geldik. Ellerim yaralanmış olan kız kardeşime uzandığında titredi. Onu kollarımda tutarken nefesim düğümlendi. Gözlerim, hızla kan kaybeden bedeniyle buluştu.

Tıpkı benim gibi donan bir kişi daha vardı. Yasmin'in kalp sancısı Sanaç'ın gözlerinde şokla karışık keskin bir acı oluştu. Ona bir şeyler söylemek istiyordu ama kelimeler boğazına düğümlenmişti.

Yasmin, gözlerini hafifçe açıp, "Sanaç..." dedi. Sesi çok zayıftı. Onun bu hâli Sanaç'ın kalbini paramparça etmeye yetmişti. Nasıl etmesindi?

"Blondinka," dedi Sanaç zorlukla yutkunarak. Gözlerinde tarifsiz bir hüzün vardı. "Blondinka."

"Yasmin. Çiçeğim..." dedim korkuyla. "Bu... Bu nasıl oldu? Ne zaman vuruldun, Yasmin?"

Yasmin, donuk harelerle bana bakmaya çalıştı, nefesi düzensizdi. "His..." diye fısıldadı. "Mikhail... Mikhail onlara karşı çıktığım için..." Sanki olan biteni anlamaya çalışıyormuş gibi şokun içinde kaybolmuştu.

"Mikhail mi?" diye sordum. Babamın sağ koluydu. Çocukluğumdan beri tanırdım. KALE'den ayrıldığımız için Yasmin'e bir ceza vermek istemiş olmalıydı. Kahretsin...

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımı Viran'ın olduğu yere kaldırdığımda haykırırcasına, "Hemen buraya gel," dedim. Koşar adımlarla geliyordu ama yeterli değildi. "Çabuk ol, Viran!" Yanımıza gelip diz çöktüğünde onu kaldırmaya çalıştı ve bedenindeki hasara baktı.

Elim kıyafetine uzandı ama ona dokunamadım. Kan, bütün bedenini kaplamıştı. Vurulan oydu ama kurşunun acısı bütün bedenimdeydi. "Acıyor mu?" diye sordum. "Canın çok acıyor mu Yasmin?"

"Sadece yanıyor, His... Çok yanıyor..." dedi Yasmin gözlerinden yaşlar akarken. "Canım yanıyor."

"Dur çiçeğim, lütfen dur..." Onu bu acıdan kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki ona yardım etmek için yetersizdim.

Bronz hızla Yasmin'e yaklaşıp, "Yasmin," dedi. "Konuşabilecek durumda mısın?" Kafasını sallamasıyla devam etti. "Sağlık ekiplerini çağırdım. Yoldalar. Güçlü kal. Bana kaç kurşun girdiğini söylemelisin."

Yasmin acı içinde inledi. "Bilmiyorum... Üç eldi ama bilmiyorum..." Hareket ettiğinde onu hızla durdurdum. "Yağız... Yağız bizi bekliyordu, His."

"Gideceğiz," dedim beni boğan korkuyu bastırmaya çalışarak. "Gideceğiz, Yasmin."

"Söz ver." Kirpikleri bir an kapanıp tekrar açıldı. "Bana bir şey olursa Yağız sana emanet. Ona her koşulda ve şartta bakacağını söyle, His."

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedim gözlerimde yaşlarla ona bakarken.

"Söz ver," diye lafını yenilediğinde kendine olan inancı giderek azaldı. "Söz ver, His."

"Söz," dedim sertçe. "Kahretsin! Söz!"

Yasmin'in dudakları titredi. "Canım bir kere daha böyle acımıştı..." Gözleri boşluğa daldı. "Sanaç'ı terk ettiğimde... O zaman ölmemiştim ama şimdi ölecekmiş gibi hissediyorum."

"Sarışın..." dedi Sanaç.

"Onu hemen buradan götürmeliyiz," dedim bu hâlde durmasına dayanamazken. "Bronz!" diye tekrar seslendim. "Neden kimse gelmiyor?"

"Güvenli bir alan yaratmaya çalışıyoruz," dedi Bronz soğukkanlı durmaya çalışarak. "Helikopter iniş yapacak. Onu buradan hemen götürecekler. Biraz daha dayanmasını sağla, Hisar!"

CamScanner ile tarandı

Kafamı sallayıp Yasmin'e döndüm. "Dayan," derken bağırmaktan boğazım tahriş olmuştu. "Dayan güzelim, şimdi seni buradan götüreceğiz."

Bize temiz su getiren Serdal, hiçbir şey diyemeden azap dolu bir ifadeyle baktı. Bu görüntü ona iyi duygular bahşetmiyordu. Bronz, sanki ne olduğunu anlamış gibi Serdal'ı çağırarak onu bizden uzaklaştırdı. Eşini ve çocuğunu eve geldiğinde kanlar içinde bulmuştu...

Yasmin'i rahatlatmak için elimi ıslattığım suyla yüzündeki kanları silmeye başladım. Yaralı bir çiçekti. Yaprakları ondan yolunmuştu. Üstüne sanki yağmur yağıyordu ve hiçbir sığınağı yok gibiydi. Eli hafifçe titrediğinde Sanaç'a baktı. "Sanaç," dedi. "Özür dilerim... Her şey için."

"Tuttum seni," dedi Sanaç. Elini kaldırmaya çalıştığını fark edince kendisi uzanmıştı. "Kendini sakın yorma."

Yasmin, nefes almakta zorlanıyordu ama konuşma isteğini durduramıyordu. "Günlerdir..." dedi. "Seninle... Konuşmaya çalışıyorum." Yutkundu. "Ne olur, dinle beni..."

"Sarışın..." dedi Sanaç.

Yasmin gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes aldı. Güçlü bir tonla konuşmaya çalışarak, "Yağız benim oğlum değil," dedi. "Seni aldatmadım."

Hareketlerim aniden durdu. Şok bütün bedenimi esiri altına aldı.

Yağız benim oğlum değil... Bu nasıl olabilirdi? Ben bunu nasıl bilmezdim?

Sanaç, harelerinde şaşkınlık belirdiğinde benim gibi ne duyduğunu anlamaya çalışıyordu. "Seni terk ettim ama buna mecburdum," diye ekledi Yasmin, acısını bastırarak. "Yağız benim oğlum değil, Sanaç. Sana asla bunu yapmam."

Aynı anda nefeslerimiz kesildi. İkimiz de birbirimize baktığımızda yaşadığımız şaşkınlık yüzümüzden rahatça okunuyordu.

"Kim?" dedi Sanaç dikkat kesilerek. "Kimin oğlu? Sen kimin oğluna annelik yapıyorsun, sarışın?"

Bronz olan bitene kulak verirken, arkadaşının omzuna elini koyup, "Onu şu an yorma, Sanaç," dedi. "Uyanık kalması gerekiyor. En azından sağlık ekibi iniş yapana kadar onu yorma."

Yasmin, Bronz'a baktığında acıyla ağladı. "Gerçeği bilmesi gerekiyor... Ölmeden önce."

CamScanner ile tarandı

Sanaç, hiç dokunmadığı kadının saçlarına dokunarak yavaşça geriye itti. Güven dolu bir ifadeyle onun gözlerine baktı. "Ölmeyeceksin, sarışın," dedi. Yasmin'in dudaklarından kan sızmaya başlamıştı. Kan ince bir şekilde aktığında Sanaç'ın bakışları korkuyla doldu.

Yasmin, güçsüzce fısıldadı. "Yaprak..." dedi kanaya kanaya, her kelime bir çiçeğin solması gibiydi.

Yasmin, kanlı bir çiçekti.

Sanaç'ın kan çiçeği olmuştu.

Onun ellerinde bir kez daha kayboluyordu.

"Yaprak'ın oğlu," diye devam etti Yasmin, gözlerini açık tutmak ve o adamın gözlerine bakmak için kendiyle savaşırken. "Ivan'ı hatırlıyor musun?" Öksürdü. Öksürdükçe ağzından kan hızla aktı. Elimin tersiyle akan kanları silmeye çalıştım.

"Atlas," dedim onun yerine. Konuşmaya takati kalmamıştı, titreye titreye mırıldanıyordu. "Atlas Vladislav'ın kardeşinden bahsediyorsun, değil mi?"

Mavi gözleriyle onayladı Yasmin. "Ivan ve Yaprak'ın çocuğu," dedi kısıkça. "Yaprak... Son nefesini vermeden önce... Onu... Bana emanet etti. Doğururken... Öldü."

Yağız, aslında Yasmin'in yeğeniydi.

Yasmin, yeğenine annelik yapıyordu.

Çünkü kız kardeşi vefat etmişti.

Bunu bilmediğim gibi beklemiyordum da. Kalbim hiç bu kadar ağrımamıştı.

Sanaç'ın yüzündeki dehşet, kalbinin en derin yerlerinden gelen bir şokla birleşmişti. "Sarışın..." dedi titreyen bir sesle. O benden daha şaşkındı.

Yasmin'in nefesi giderek daha da kesikleşiyordu. "Kaçmak zorundaydım..." dedi neredeyse fısıldarcasına. "Çünkü Vladislav ailesi o çocuğu istiyordu." Durdu. "Kardeşimin emanetini benden alacaklardı... Yapamadım." Gözünden yaşlar sel gibi aktı. "O çocuğu terk edemedim, Sanaç. Özür dilerim... Seni terk ettiğim için... Bunca yıl köşe bucak kaçtığım için... Özür dilerim."

Sanaç'ın dudakları titredi ama konuşamadı. Yasmin'in her nefesi, Sanaç'ın içini parçalayan bir sondu. Gözleri onun üzerinde, kollarında kayıp giden hayatı izlerken kelimeler boğazına düğümlendi. Sanaç'ın

CamScanner ile tarandı

Yasmin'in gerçeklerini öğrenmek için bu kadar beklememiş olmayı dilediğine emindim.

Keşke onlar için her şey daha farklı olsaydı.

Sağlık ekipleri geldiğinde ikimiz de geri çekilmek zorunda kaldık. Kısa süre içinde Yasmin'in tedavisine başlandılar ve onu götürmek için hazırlandılar.

Yasmin sedyeye yatırılırken bir elini ben, diğer elini ise Sanaç tutuyordu. Ellerimiz birbirine kenetlenmişti, Yasmin'in elleri gittikçe daha da soğuyordu. "Özür dilerim..." diye fısıldadı Yasmin, tekrar ve tekrar, sesi gittikçe zayıflıyordu. "Özür dilerim..."

"Yasmin," dedim çatallı bir sesle. "Benimle kal, tamam mı? Sana ihtiyacım var. Benimle kal, ne olursun..." Sesimden umutsuzluk akıyordu. Onu bırakmak istemiyordum lakin Yasmin'in gözlerinde bir başka âlemde olduğunu görüyordum.

"Yağız..." dedi Yasmin, son bir nefesle. "Yağız sana emanet..." Gözleri yavaşça kapandığında dudakları titremeye başlamıştı.

Sanaç korkuyla, elini sıkıca tutmaya çalışırken, "Yasmin!" diye bağırdı. Yasmin, Sanaç'ın elini yavaşça bıraktı. Çok geçmeden benim avucumdaki el de hissizleşti.

Onu kaybetmek üzereydim.

Bütün algım kapandı.

Öylece kalakaldım.

Sanaç'ın sanki dünyası paramparça oluyordu. "Konuş benimle, Yasmin," dedi kırık bir hüzünle. "Bana yine yalanlar söyle ve beni kandır. Sana yine kanayım, sarışın..."

"Yasmin!" diye bağırdım, gözyaşlarıma boğulurken cevap yoktu. Yasmin, tamamen sessizleşti ve hareketsiz kaldı. Hayatımın en büyük korkusuyla yüzleşmek üzereydim.

"Geri çekilin," dedi sağlık görevlisi. O diyene kadar ikimiz de Yasmin'i bu denli tuttuğumuzun farkında değildik. Ellerim onun bedeninden zorla ayrılırken sedyeyi çevik bir hareketle ilerlettiler. "Bilinci kapandı," dedi biri, durumu değerlendirerek. "Nabzı giderek düşüyor. Hastayı kaybediyoruz."

"Hayır," diye haykırdım, çaresizlikle. "Hayır... Bir şey yapın! Ne olur bir şey yapın!"

CamScanner ile tarandı

Diğer sağlık görevlisi ciddi bir tonla, "Yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz," dedi. "Lütfen bize zorluk çıkartmayın."

"Kız kardeşimi kaybetmek istemiyorum." Tek tabanca olduğumu söyler, kimseye ihtiyacım yok derdim. Ama hayır. Kurşun olmadan tabanca hiçbir işe yaramazdı. Yasmin benim kurşunumdu. "O benim ailem..."

Kalbim duracak gibiydi. "Onunla gitmek istiyorum," dedim hızlıca. "Kardeşimi yalnız bırakamam!"

Serdal önüme geçerek beni durdurdu. "Olmaz," dedi. "Bunu yapamazsın."

"Kız kardeşimi bu hâlde bırakamam," dedim. "Onu yalnız bırakamam!"

Beni sıkıca tutarak gitmeme izin vermedi. "Bronz!" diye bağırdı Serdal. "Buraya gel, hemen."

"Onu bu hâlde tek başına bırakamam," diye inatla tekrarladım. İçimdeki her hücre ona karşı haykırıyordu. "Kız kardeşim vuruldu! Onu bu hâlde bırakamam!"

Tam Yasmin'in yanına gitmek üzereyken Bronz önüme geçti ve bir duvar gibi manzaramı kapattı. Olduğum yerde durdum, nefesim daraldı. Serdal da aynı şekilde Sanaç'ın önüne geçmişti ve onun da helikoptere binmesine izin vermemişti. Gözlerim Bronz'un kanlı gömleğine takılı kaldığında elini çeneme koydu ve başımı hafifçe kaldırdı. "Hisar..." dedi sesi derin ve yatıştırıcıydı.

Boğazımda koca bir yumru vardı. Yutkunamıyordum. Başımı kaldırmasıyla gözyaşlarım şakağımdan aşağıya doğru süzüldü. "Ona bir şey olmasın," dedim kederle. "Ne olur, olmasın."

Bronz, âdeta bir sığınak gibi karşıma geçmişti, bedenim titrerken ona yaslandım. Elini belime koyarak beni kendine doğru çekti. Yüzümü onun göğsüne gömerek sarsılan ruhumu biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. Başımın üstünde dudaklarını hissettiğimde, içimdeki fırtına hafifledi, ruhum sanki bir anlığına okşandı. Ama hiçbir şey yeterli değildi.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

"Sakin mi olayım?" dedim sertçe. "Kız kardeşim kanlar içinde ve sen benden sakin olmamı mı bekliyorsun, Bronz?"

Tek düşündüğüm Yasmin'in sedyede hareketsiz yatan bedeni ve ona son bir kez dokunamamanın verdiği acıydı.

CamScanner ile tarandı

"Sakin olmak zorundasın," dedi anlayışla, beni hafifçe kendinden ayırırken. Ellerini yüzüme koyduğunda bakışları ciddi ama şefkat doluydu. "Çünkü başka bir seçeneğin yok, Hisar."

Başımı iki yana salladım, sakin olmamı gerektirecek hiçbir sebep göremiyordum. "Yaratırım," dedim hırsla. "Onun için bir seçenek daha yaratırım. Bir şey yapmam lazım, onu öylece bırakamam, Bronz. İzin versinler, ben de gideyim."

Bronz derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Onların işine engel olarak Yasmin'e yardımcı olamazsın," dedi az önce Yasmin'in elini bırakmayışımdan bahsedercesine.

Sözleri bana ulaşmıyordu, sanki duvar gibiydim. "Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?" dedim sesim titrerken. "Benim canım yanıyor! İçim parçalanıyor! Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun, bana söyle!"

"Benim canım yanmıyor mu sanıyorsun?" dedi karanlığa takla attıran bir sesle. "Emin ol şu an ben de üzülüyorum ama Yasmin'in güçlü olduğunu biliyorum. Pes edecek biri değil."

"Elimi bıraktı..." diye fısıldadım. "Canı çok yanıyordu ve elimi daha fazla tutamadı. Acıya yenildi."

"Yasmin çok güçlü biri," dedi. Helikopterin çalışan pervanesi sesini bastırıyordu. "Üstelik onu bekleyen bir oğlu var. O çocuk için kendini hayatta tutacağına eminim."

"Onun oğlu olmadığını bile bilmiyordum! Ona o kadar iyi annelik yapıyordu ki bunun hiçbir zaman aksini düşündürmedi! Ben kız kardeşimi hiçbir zaman anlayamadım! Acısına ortak olmadım, onu koruyamadım da..."

"Hisar!"

"Bronz..." dedim korkumun esiri olarak. "Ya ona bir şey olursa? Ben Yağız'a ne diyeceğim? Ne yapacağım?"

"Bir şey olmayacak."

"Ya olursa?"

Bronz bir anlığına sessiz kaldı.

Suskunluğu bana çok ağır geldi. Cevap vermeyişi, o ihtimalin gerçek olma korkusunu daha da derinleştirdi. Kalbimdeki yük daha da ağırlaştı. "Neden sessizsin?" dedim gözlerim dolarken. "Bir şey söyle, Bronz... Lütfen, ona bir şey olmayacağını söyle."

CamScanner ile tarandı

Yine sessiz kaldı. Gözleri tek bir noktaya sabitlenmişti. Onun baktığı yere doğru başımı çevirdim. Neden bir anda sessizleştiğini anladım. Helikopterin kapısı kapanmadan önce Yasmin'in solgun ve hareketsiz bedeninin üstüne beyaz örtü çekildiğini gördüm.

Aynı örtü, aynı soğukluk... Büyükannem Roza hayata gözlerini yumduğunda da tam olarak böyle olmuştu. O bembeyaz örtü, aramızdaki her şeyin üzerine bir kez daha çekilmişti. Sanki hayat, son vedalarını hep bu sessizlikle mühürlüyordu.

"Sarışın," dedi Sanaç haykırırcasına. Sesi boğuk ve kırılgandı. Onu uzak tutmaya çalışıyorlardı ama Sanaç, Yasmin'e gitmek istiyordu. "Beni yine terk ediyorsun! Bir kez daha yapma, kaldıramam!"

Yasmin'in yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide kayboluşunu izlerken içimdeki umut son nefesini veriyordu. Bir kez daha, o çizgiyi tutamamış, onun ellerimden kayıp gitmesine engel olamamıştım.

Dizlerinin üstüne çöktü Sanaç, sanki bütün dünya onun ağırlığını taşıyamaz hâle gelmişti. Elleri titreyerek yere vurdu, her darbeyle acısı biraz daha derinleşiyordu. "Ölme, affedeceğim seni."

Yeniden yumruklarıyla yeri döverken ellerinden kan sızıyordu, yüreğinden akan kederin görünür hâliydi bu. "Yalvarırım ölme," dedi Sanaç kanaya kanaya. "Beni yine terk et ama bunu yaşarken yap! Buna dayanadım, bir kere daha dayanırım. Ama benden ölerek gitme, Yasmin! Buna dayanamam!"

Sadece ağladım.

Gözyaşlarım âdeta bir damla bile bırakmayacak kadar tüketiyordu beni. Öyle çok ağladım ki gözlerimden akan yaşlar, benliğimde yer edinen bütün acıları sürükleyip sonsuz bir nehre dönüştü. Gökyüzü bile benimle birlikte ağlıyordu.

"Şşşt... Ağlama," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Ağlama, Hisar."

"Nasıl ağlamayayım ki? Çiçeğim ölüyor..."

Bakışlarımız birbirine kenetlendi. "Sen bir İmparatoriçe'sin," dedi Bronz. "Ve İmparatoriçeler asla ağlamaz."

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar. Çünkü ben İmparatoriçe'ydim.

Ve... İmparatoriçeler ağlamazdı.

DEVAM EDECEK...

CamScanner ile tarandı

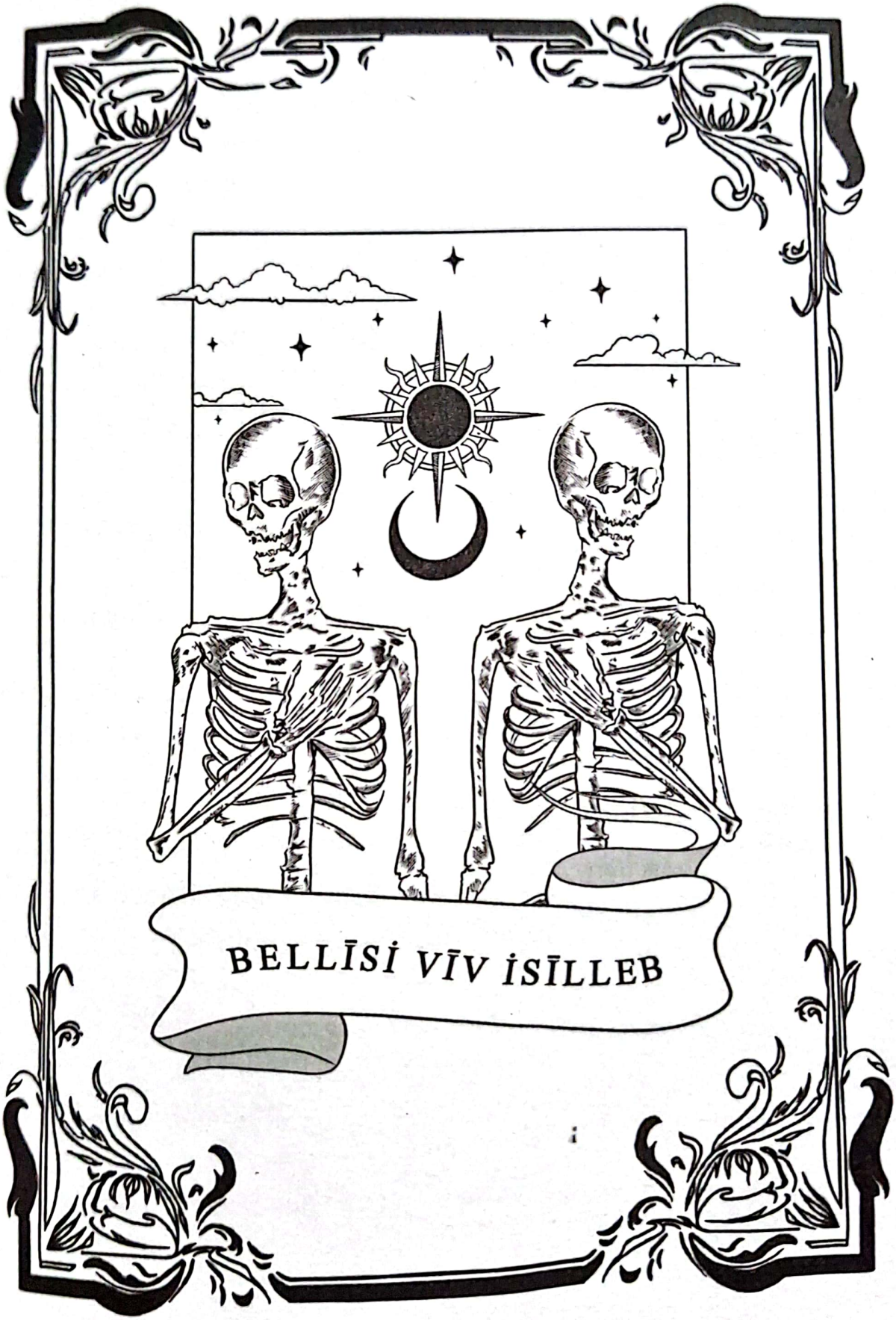

CamScanner ile tarandı

DÖRDÜNCÜ KİTAPTAN ALINTI

Onun kollarının arasında uyanmak paha biçilemez bir duyguydu. Göğsünün sıcaklığı ve saçlarımı usulca okşayan parmakları, ona karşı hissettiğim bütün duyguları daha da derinleştiriyordu. Benden önce uyanmıştı ve beni izliyordu. O anın tadını çıkartırken bunun sonsuza dek sürmesini diledim.

Anneme olan kırgınlığımdan dolayı kestirdiğim saçları onun için yeniden uzatıyordum.

Kalkmak için doğrulduğumda beni bırakmadı. Daha sıkı sarıldı. "Bronz..." diye fısıldadım. O an, bakışlarım yastığıma takıldı.

Bir tutam saç...

Saçlarım dökülmeye başlamıştı.

Ölümün ilk işareti, bir yabancı gibi karşımdaydı. Bronz'un bunu fark etmediğini anlayınca, hızlıca avucuma alıp kopan saçlarımı sakladım. Yüzümde sahte bir gülümsemeyle ona doğru döndüm.

Her geçen gün biraz daha ölüyordum ama onun kollarının arasında olmaktan vazgeçmiyordum.

CamScanner ile tarandı